

Hiếu Phong Thư Quán Bát Quái Sự

Contents

Hiếu Phong Thư Quán Bát Quái Sự	2
1. Chương 1: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 1	2
2. Chương 2: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 2	6
3. Chương 3: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 3	11
4. Chương 4: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 4	17
5. Chương 5: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 5	23
6. Chương 6: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 6	28
7. Chương 7: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 7	32
8. Chương 8: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 8	39
9. Chương 9: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 9	45
10. Chương 10: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 10	51
11. Chương 11: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 11	56
12. Chương 12: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 12	63
13. Chương 13: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 13	68
14. Chương 14: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 14	76
15. Chương 15: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 15	84
16. Chương 16: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 16	92
17. Chương 17: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 17	99
18. Chương 18: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 18	104
19. Chương 19: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 19	109
20. Chương 20: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 20	114
21. Chương 21: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 21	121
22. Chương 22: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 22	130
23. Chương 23: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 23	139
24. Chương 24: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 24	144
25. Chương 25: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 25	150
26. Chương 26: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 26	155
27. Chương 27: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 27	161
28. Chương 28: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 28	166
29. Chương 29: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 29	172
30. Chương 30: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 30	178
31. Chương 31: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 31	185
32. Chương 32: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 32	191
33. Chương 33: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 33	197
34. Chương 34: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 34	203
35. Chương 35: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 35	210
36. Chương 36: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 36	216
37. Chương 37: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 37	223
38. Chương 38: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 38	229
39. Chương 39: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 39	236
40. Chương 40: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 40	241
41. Chương 41: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 41	248

42. Chương 42: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 42	254
43. Chương 43: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 43 – Chương Kết	258

Hiếu Phong Thư Quán Bát Quái Sự

Giới thiệu

Thái bình thịnh thế, triều đình vô sự, nhân rồi đến độ chỉ cần chút chuyện nhỏ xíu cũng đủ thành đề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiếu-phong-thư-quán-bát-quái-sự>

1. Chương 1: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 1

Tiếng pháo vang rền, chấn động cả con phố Đông Hoa.

Phố Đông Hoa là con phố đậm chất thi thư nhất trong Hoàng thành, hai bên đường phố không phải là Thư quán thì cũng là cầm quán, không phải cửa hàng nghiên mực thì cũng là quầy hàng thư họa. Đến cả trong khách điểm tửu lâu cũng thấy cảnh tài tử giai nhân ứng đối ngâm thơ.

Một ngày nọ, trước cửa một căn nhà lớn nằm ở vị trí tốt nhất phố Đông Hoa bỗng trở nên huyền ảo, thì ra có một cửa hiệu mới được khai trương.

Tam cô lục bà ở các phố xung quanh cũng chạy đến góp vui, trong nhà ngoài cửa đều chật ních người, nước chảy cũng không lọt. Trên lầu hai tửu lâu đối diện cũng đông nghịt, tiểu nhị kinh hãi, cầm gậy trúc run rẩy chống cửa sổ đang bị lung lay, chỉ sợ lát nữa nhiều người quá sẽ rơi xuống mất.

Rốt cuộc thì tại sao lại náo nhiệt đến vậy?

Nhìn lại chỗ đoàn người lúc này, trước tòa nhà khí phái kia có một bạch y nam tử đứng trước gió nhẹ phiêu phiêu, hần chấp tay thi lễ với đoàn người bao vây bên ngoài, kéo theo một tràng thét chói tai ầm ĩ.

Đám cô nương chen chúc vây xem trên lầu hai đều luôn miệng hô lớn: “Bạch Hiếu Phong!”.

Mấy vị công tử bên dưới cũng cảm thấy xót xa, ghen tỵ nói: “Chẳng phải cũng bình thường thôi sao? Anh tuần đến đâu chứ...”.

Vừa mở miệng, lập tức nhận được một loạt ánh mắt “sát nhân” hừng hực từ bốn phương phóng tới, các cô nương đồng loạt thét vang: “Đẹp hơn người nhiều! Không thích thì biến! Đừng có chiếm chỗ người khác!”.

Vẫn có câu hảo nam bắt đầu nữ, mấy thư sinh kia bại trận chỉ biết đen mặt bỏ đi.

Chuyện kể rằng, Bạch Hiếu Phong này không chỉ là nhân vật phong lưu bậc nhất Hoàng thành, mà hần còn có rất nhiều giai thoại.

Đầu tiên, hần là hậu nhân danh môn, phụ thân là Tể tướng Bạch Mộc Thiên, dù đã quy ẩn rồi nhưng vẫn có đến một nửa quan viên trong triều hiện nay đều là môn sinh của hần.

Tiếp đó, bản thân Bạch Hiểu Phong lại là Trạng Nguyên lang, có được danh hào Đệ nhất tài tử đương triều.

Theo lẽ thường, một người chỉ cần có hai điểm tốt này đã có thể làm Thiên chi kiêu tử (1), đủ để khiến người ta phải ghen tỵ đến chết mất. Vậy mà, hết lần này đến lần khác, ông trời lại cứ chuyên sủng một mình hắn, ban cho hắn một khuôn mặt anh tuấn đệ nhất hoàng thành, thậm chí là đệ nhất thiên hạ! Hơn nữa, tính cách Bạch Hiểu Phong còn ôn hòa nhã nhặn, hiền hậu dễ gần, mỗi cử chỉ giơ tay nhắc chân đều toát lên vẻ tiêu dao tuấn nhã, khẽ mỉm cười cũng có thể làm điên đảo chúng sinh. Chẳng thế mà cả hoàng thành này, từ cụ già tám mươi đến trẻ nhỏ tám, chín tuổi đều thần tượng hắn, đó gọi là nhất hô bách ứng (2).

Bạch Hiểu Phong bây giờ là thần minh của nữ tử, kẻ thù của nam nhân, danh tiếng chẳng thể nào đo đếm được.

Cũng bởi vậy, những chuyện thường nhật của Bạch Hiểu Phong, đặc biệt là những chuyện liên quan đến tình yêu hay tiêu chuẩn chọn bạn đời của hắn luôn là đề tài bàn luận nóng hổi nhất của thành.

Sở dĩ hôm nay náo nhiệt như vậy, chủ yếu là bởi Bạch Hiểu Phong vốn nổi tiếng chẳng có chút chí làm quan nào này lại đột nhiên nổi hứng mà mở “Thư quán Hiểu Phong” ở phố Đông Hoa. Hôm nay là ngày đầu tiên khai trương, nghe nói chỉ nhận có mười nam sinh cùng mười nữ sinh, tiêu chuẩn nhập viện rất cao, học phí đương nhiên cũng cực đắt.

Bạch Hiểu Phong còn tự mình đứng lớp, nghe nói nhân số nhập học cũng được xác nhận phân nửa, tất cả nếu không phải là Hoàng thân quốc thích thì cũng là con cái hào môn thế gia, giờ chỉ còn mấy suất nhưng thi vào cũng cực khó, yêu cầu lại rất cao!

Bạch Hiểu Phong rất coi trọng chất lượng, không phải cứ có tiền là có thể vào được, người muốn nhập học nhất định phải có tài năng thực sự.

Một tràng pháo nổ đã xong, nghi thức khai viện đơn giản cũng sắp hoàn thành, Bạch Hiểu Phong khẽ động cánh tay, ống áo thuần trắng tinh tể trước gió trong sự trông ngóng của bách tính toàn thành. Quả nhiên, không phụ sự mong đợi của mọi người, vạt áo được gió thổi bay để lộ ra phần cổ tay trắng muốt, dẫn tới tiếng hò hét liên hồi của những người vây quanh.

Năm ngón tay thon dài của Bạch Hiểu Phong nhẹ nhàng kéo rơi mảnh lụa đỏ mềm mại thượng hạng, để lộ ra tám biển có đề bốn chữ như rồng bay phượng múa “Thư quán Hiểu Phong”. Nét chữ cứng cáp hữu lực này do Hoàng thượng đích thân ngự bút ban cho, sáng sớm nay đã sai người mang tới, đúng là nói không hết phần khí phái.

Bạch Hiểu Phong đưa mảnh lụa đỏ cho gia nô bên cạnh, sau đó ưu nhã chỉnh lại ống tay áo một chút, cười thật dịu dàng với đám người hồ báo dưới kia rồi mới xoay bước vào trong, chỉ để lại bóng lưng tuyệt mỹ có mang theo gió nhẹ ngát hương và một đám người vây xem đang hò hét chói tai.

Trong Hoàng cung.

Buổi triều sớm vốn đã tan lâu lắm rồi nhưng văn võ bá quan vẫn không ai chịu rời đi, đang tập trung tại Kim điện, người đánh cờ, kể chuyện phiếm nhưng động tác thì rất đồng bộ, đều thỉnh thoảng đánh mắt ngó ra ngoài cửa.

Đương kim thánh thượng nghiêng mình dựa vào Long ỷ, ngáp ngắn ngáp dài hỏi tiểu thái giám bên cạnh: “Tử Khiêm vẫn chưa tới à?”.

Tiểu thái giám kiễng chân nhìn ra thử xem, thấy một bóng người đang từ xa chạy lại, vội vàng chỉ ra ngoài, nói: “Trình đại nhân tới rồi!”.

Bá quan đang uể oải bên dưới bỗng lên tinh thần, đồng loạt ngẩng đầu nhìn xem.

Lúc này, chỉ thấy trước thềm đá trắng tinh bên ngoài Kim điện xuất hiện một người trẻ tuổi mặc quan phục đỏ thẫm, tay cầm mũ quan, tay ôm tư liệu, nhìn vô cùng thú vị, đang từ tốn bước tới.

Vị quan này chỉ hơn hai mươi tuổi, mặt trắng nõn, nhả nhặn tư văn. Hắn tên Trình Tử Khiêm, cũng là Sử quan của hoàng triều.

Trình Tử Khiêm văn hay chữ tốt, đỗ cùng khoa với Bạch Hiểu Phong, Hoàng thượng đặc biệt coi trọng tốc độ viết chữ nhanh như gió lại rất tỉ mỉ của hắn, mới để hắn làm Sử quan.

Khi Bạch Hiểu Phong mở Thư quán đã mời Trình Tử Khiêm đến dạy thư pháp. Trình Tử Khiêm đương nhiên là vui vẻ nhận lời. Ai ngờ, giữa chừng lại bị Hoàng thượng cướp đến, giao cho hắn làm mật thám ở Thư quán Hiểu Phong, ghi chép lại những chuyện lý thú, tùy thời bẩm báo.

“Khởi tấu Hoàng thượng...”. Trình Tử Khiêm bước nhanh đến, vội vàng kiềm bước dừng trước Kim điện, cách long ỷ khoảng một trượng, đội lại mũ quan định hành lễ. Hoàng đế nhanh chóng xua tay: “Miễn miễn miễn, thế nào rồi?”.

“Bẩm...”. Trình Tử Khiêm lật vội xấp giấy ghi chép dày cộp trong tay, bẩm báo: “Số người nhập học viện đến nay có chín, bốn nam năm nữ, thí sinh khác chờ đợi dự thi thì nữ có đến ba ngàn, chọn năm người, nam sinh cũng có hơn hai ngàn, chọn sáu người.”.

“Nhiều như vậy à?”. Hoàng thượng sờ cằm, lại hỏi tiếp: “Năm nữ sinh kia là ai? Có Nguyệt Như cùng Yên nhi nhà ta không?”.

“Bẩm có.”. Trình Tử Khiêm gật đầu một cái: “Tam công chúa Đường Nguyệt Như cùng Thất công chúa Đường Nguyệt Yên đều nằm trong tốp đầu.”.

Đường Nguyệt Như cùng Đường Nguyệt Yên đều là hai vị công chúa đương triều.

Tam công chúa Đường Nguyệt Như là chất nữ đương kim Hoàng đế.

Ngai vị Hoàng đế bản triều không phải là cha truyền con nối, mà là huynh truyền cho đệ. Tiên hoàng sớm băng hà, chỉ lưu lại một nhi nữ giao cho Hoàng đế, cũng chính là Đường kim thánh thượng chăm sóc.

Tình cảm của Hoàng thượng cùng huynh trưởng rất sâu đậm, trước giờ đều vô cùng yêu thương Đường Nguyệt Như, coi như minh châu cần thận cất giữ trên tay.

Đường Nguyệt Như tinh thông cầm kỳ thi họa, rất có bản lĩnh, còn là là Bạng mỹ nhân trời sinh, nhưng tính cách thì khỏi chê. Nếu cố tìm ra một khuyết điểm, thì chỉ có thể kể đến tuổi tác hơi lớn chút, năm nay hai mươi lăm tuổi, mười năm liền vẫn luôn thăm thương trộm nhớ Bạch Hiểu Phong.

Còn Đường Nguyệt Yên lại là con ruột Hoàng đế, càng được yêu chiều hơn.

Năm nay Đường Nguyệt Yên vừa tròn mười tám, đương tuổi xuân thì, lại do Lệ quý phi được Hoàng thượng sủng ái nhất, có thể lực nhất hậu cung sinh ra, ngoại hình vừa dễ thương còn vừa mang đến cảm giác thật ngọt ngào, tính cách cũng lành lợi đáng yêu. Hoàng đế có năm hoàng tử lại chỉ có một công chúa cho nên càng hết mực cưng chiều.

Đường Nguyệt Yên cùng Đường Nguyệt Như trên danh nghĩa là tỷ muội thân sinh, nhưng thực tế chỉ là đường tỷ muội, hơn nữa, quan hệ của hai người cũng không tốt đẹp lắm, nguyên do đều bởi cùng thích Bạch Hiểu Phong, khó mà tránh khỏi ghen tuông.

“Hoàng thượng, ngài ủng hộ ai?”. Tả Thừa tướng hỏi.

“Ừm...”. Hoàng đế hơi khó nghĩ: “Lòng bàn tay là thịt mà mu bàn tay cũng là thịt.”. Vừa nói vừa quay xuống hỏi Trình Tử Khiêm: “Còn ba người kia là ai vậy?”.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, một người có thể loại trừ, đó là Bạch Hiểu Nguyệt, thân muội của Bạch Hiểu Phong.”.

“A...”. Văn võ bá quan trong triều gật đầu, ánh mắt ai nấy đều bắt đầu sáng rực lên: “Là đại mỹ nhân Bạch Hiểu Nguyệt đó phải không?”.

Trình Tử Khiêm cười khan: “Đúng vậy, đúng vậy!”.

“Ái chà, Bạch Hiếu Nguyệt này bình thường không bước ra khỏi cửa, sao lần này lại đến Thư quán nhỉ?”. Quần thần nhao nhao hỏi thăm, nhanh chóng cử người về xem nhi tử mình có tham gia thi vào Thư quán hay không.

Trình Tử Khiêm nhìn trời: “Hai ngàn nam sinh kia hẳn là đều tới vì Bạch Hiếu Nguyệt rồi, danh sách có hạn, Bạch Hiếu Nguyệt này ta có quen biết, còn soi mói bắt bẻ hơn cả Bạch Hiếu Phong, hơn nữa tính tình cũng rất kỳ quái.”

“Khoan đã!”. Hoàng thượng chợt nhớ ra chuyện gì đó: “Tinh Trị, nhi tử của ta cũng vào Thư quán rồi đúng không?”.

Trình Tử Khiêm lại lật lật lật, nói: “Lục Hoàng tử cũng vào rồi.”

Hoàng thượng sờ sờ râu, khẽ cau mày: “Đừng nói đến đám nam sinh vội, nói tiếp chuyện trừ Bạch Hiếu Nguyệt ra thì hai cô nương còn lại là ai vậy?”.

“Một người là Nguyên Bảo Bảo”. Trình Tử Khiêm trả lời.

Quần thần đều ngó người, đồng thanh hỏi: “Nguyên Bảo Bảo là ai?”.

“À, nàng ấy là con gái duy nhất của ‘Bố vương’ Giang Nam, Nguyên Kha. Nguyên Kha là...”.

Trình Tử Khiêm còn chưa kịp nói hết, Hoàng thượng đã nhin không được mà bĩu môi: “Cái tên được xưng là nhiều bạc hơn cả Trầm kia sao, thì ra là hần.”.

“Nguyên Bảo Bảo vì đến học ở Thư quán Hiếu Phong mà mua cả một tòa nhà lớn trên phố Đông Hoa, đúng là rất hào phóng”. Trình Tử Khiêm lật xem ghi chép hần điều tra được, nói tiếp: “Nghe nói tòa nhà kia có giá mười mấy vạn lượng vàng nữa.”.

Hoàng thượng cố gắng để không giật mí mắt, nói: “Nguyên Kha kia có giỏi thì cứ đem vàng mà mua lại cả Hoàng cung đi, người tiếp theo!”.

“Người tiếp theo tên là Hạ Mẫn”. Trình Tử Khiêm trả lời: “Là một đại tài nữ.”.

“Là nhi nữ của Hạ Y Chí đúng không?”. Văn võ bá quan cả triều đều biết, Hạ Y Chí là một đại văn hào, nhi nữ Hạ Mẫn của hần đầy bụng kinh thư học thức, kỳ thi năm trước còn phá lệ cho nàng tham gia, kết quả nàng đậu Trạng nguyên, bài thi còn tốt hơn nhiều so với đám nam nhân, đúng là Đệ nhất nữ tài tử thiên triều.

“Có cảm giác rất xứng đôi với Bạch Hiếu Phong”. Hoàng thượng sờ cằm, nói: “Người xem, Đệ nhất tài tử rất xứng với Đệ nhất tài nữ.”.

“Nhưng nghe nói ngoại hình Hạ Mẫn rất xấu.”.

“Vậy sao...”.

Lúc này, có một tiểu thái giám chạy vào, trong tay còn cầm thêm một xấp giấy: “Hoàng thượng, các Nương nương ở Hậu cung đã chọn xong rồi.”.

“Để ta xem”. Hoàng thượng nhận lấy xấp giấy Tuyên Thành có viết đầy chữ “Chính” mà nghiền ngẫm: “Ồ? Ủng hộ Nguyệt Yên nhiều hơn Nguyệt Như sao?”.

“Dạ vâng, Lệ Quý phi cùng Hoàng hậu nương cũng ủng hộ công chúa Nguyệt Yên”. Tiểu thái giám nhỏ giọng bẩm báo: “Chỉ có Vương Quý phi là ủng hộ Tam công chúa thôi.”.

Hoàng thượng sờ sờ cằm, quả nhiên không phải thân sinh, mấy phi tần kia đang tính chú ý đến họ hàng gần xa. Lệ Quý phi cùng Hoàng hậu nương nương là tỷ muội thân sinh, hai người đều ủng hộ Nguyệt Yên thì căn bản là cả Hậu cung đều chọn Nguyệt Yên rồi! Nghĩ xong, Hoàng thượng liền cầm bút lông, chấm mực đỏ trên bàn rồi viết vào sau tên của Đường Nguyệt Như một chữ “Chính”, lại nói: “Trầm chọn Nguyệt Như thắng!”.

Chung thần lại bắt đầu xì xào bàn tán, Trình Tử Khiêm liền nhanh chóng ghi chép - Tin tức mới nhất, Hoàng thượng chọn Tam công chúa, Đường Nguyệt Như có chỗ dựa vững chắc nhất!

“Đúng rồi!”. Hoàng thượng lại hỏi: “Ngoại trừ nhi tử Tinh Trị của ta ra, ba nam sinh còn lại là ai?”.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, một người là nhi tử của Yên vương, Tiểu Vương gia Hồ Khai”. Trình Tử Khiêm trả lời: “Một người là Đại tài tử Giang Nam, Thạch Minh Lượng, còn một người nữa là nhi tử của Thuyền vương, Cát Phạm.”.

Hoàng thượng lại ngó người: “Hồ Khai, Thạch Minh Lượng cùng Cát Phạm này không phải huynh đệ kết nghĩa của Tinh Trị sao? Tại sao cũng chạy tấ vào Thư quán chứ? Huynh đệ tốt mà lại tranh nữ nhân của nhau, như vậy không tốt chút nào.”.

Tiểu thái giám bên cạnh liền nhỏ giọng nói với Hoàng thượng: “Họ đi cùng với Lục Hoàng tử, đến giúp một tay chứ không phải đến cạnh tranh đâu ạ!”.

“À!” Hoàng thượng lại nhếch mày: “Vậy chẳng phải phần thắng của nhi tử ta sẽ rất cao sao?”.

“Tình hình trước mắt đúng là như vậy”. Trình Tử Khiêm cất đồng ghi chép đi.

Sau khi tan triều, văn võ bá quan đều mang theo cái tin tức sốt dẻo này về phủ tiếp tục buôn chuyện, Hoàng thượng một mình trở lại thư phòng, chấp tay sau lưng đi đi lại lại.

Trong lòng Hoàng thượng hiểu rất rõ, Tinh Trị cùng Nguyệt Yên từ nhỏ cùng lớn lên bên nhau, tình cảm cực tốt, chẳng cần hỏi cũng biết Tinh Trị nhất định sẽ giúp Nguyệt Yên cướp Bạch Hiểu Phong, vậy thì chẳng phải Nguyệt Như sẽ không có cơ hội sao?

Là một phụ thân, hần tính toán thế này, Nguyệt Như dù sao cũng đã lớn tuổi rồi, nó lại yêu thương tên kia mười mấy năm, ngộ nhờ bị người ta đoạt đi mất, e là Nguyệt Như sẽ đau khổ cả đời, muốn tìm một người khác lại càng khó khăn hơn. Nếu như Nguyệt Như không thể gả đi được, sau này hần còn mặt mũi nào gặp Hoàng huynh của mình nữa đây? Dù sao thì Nguyệt Yên vẫn còn nhỏ, tương lai cơ hội vẫn còn!

Nghĩ đến đây, hần khê động tâm, ngoắc tay gọi Tiểu thái giám kia: “Người đến quân doanh, gọi Sách La Định đến đây cho ta.”.

Tiểu thái giám run cầm cập: “Đại... Đại tướng quân Sách La Định ạ?”.

Hoàng đế nhướng mày một cái: “Còn có một Sách La Định thứ hai sao?”.

“Vâng.... Vâng!”. Tiểu Thái giám run rẩy chạy đi.

Mà vị Sách La Định này cũng là một nhân vật nổi tiếng chẳng kém Bạch Hiểu Phong, cũng là đề tài buôn chuyện của dân chúng Hoàng thành.

Chú thích:

(1) Thiên chi kiêu tử - Con cưng của trời: Câu thành ngữ có xuất xứ từ “Hán thư –Truyện Hung Nô”, ban đầu nó được dùng để chỉ người Hung Nô là con cưng của trời, sau này được mở rộng rộng ra chỉ những người nhận được mọi sự ưu ái của trời đất. Hai chữ “Kiêu tử” trong Hán văn cổ vốn có nghĩa là “con cưng”.

(2) Nhất hô bách ứng – Một người kêu gọi, trăm người nghe theo: Câu này ám chỉ tầm quan trọng của một người với những người xung quanh, là người có khả năng hiệu triệu và khiến người khác tin yêu, nghe theo lời mình.

2. Chương 2: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 2

Tiểu thái giám chạy đến gần quân doanh cũng có chút không nhận ra, gần hai mươi năm Hoàng triều không có chiến sự, thái bình thịnh thế, quân lính cũng không cần thao luyện hàng ngày, số lượng cũng không nhiều.

Thế nhưng, có người vẫn thường xuyên lượn một vòng quanh quân doanh, người này chính là Đại tướng quân nổi tiếng nhất Hoàng triều, Sách La Định.

Vị Sách La Định này cũng có thể coi là truyền kỳ.

Nếu như Bạch Hiếu Phong vừa chào đời đã là thiên chi kiêu tử muốn gì được nấy, thì Sách La Định chính là từ trong vũng bùn mà chui lên, một tên đáng ghét chẳng có mặt nào tốt cả.

Sách La Định không có phụ mẫu, được một lão khất cái nhặt bên đường về nuôi, được mấy năm thì lão cũng chết, để hắn tự sinh tự diệt. Nhờ có nhân duyên tốt nên hắn học được một thân tuyệt thế công phu, hơn nữa do khá thông minh lanh lợi cho nên cuối cùng hắn thi đỗ Võ trạng nguyên, trở thành Đại Tướng quân. Chỉ tiếc hắn sinh không hợp thời, hoàn toàn không có đất cho hắn dụng võ.

Nhưng mà võ nghệ của Sách La Định lại quá giỏi cho nên mỗi khi xuất cung, Hoàng thượng đều phái hắn làm hộ vệ, mỗi khi sứ giả ngoại quốc tâu kiến muốn tỵ võ, hoặc lúc con mèo của vị Nương nương nào đó nuôi chạy mất, đều nhờ hắn đến giúp một tay.... Nhờ vậy coi như cũng có chút việc để làm.

Sách La Định sống tự do buông thả đã quen, ghét văn yêu võ, toàn thân tản mát khí thế của thổ phỉ, chẳng thể nào hòa đồng với đám quan lại trong triều.

Tiểu thái giám khó khăn lắm mới tìm được một thủ vệ, liền hỏi hắn: “Sách Đại tướng quân có ở đây không?”.

Thủ vệ chỉ về hướng Tây, nói: “Hiện đang ở Mã tràng (1).”.

Tiểu thái giám suy nghĩ giây lát, lại hỏi: “Này, tâm tình của Sách tướng quân hôm nay có tốt không?”.

Thủ vệ sờ cằm, ngẩng mặt lên trời suy nghĩ một chút: “Hôm nay ngài ấy không mắng chửi người, cũng không có đánh ai, lúc ăn cơm trưa có vẻ không tệ, sáng sớm lúc ra khỏi nhà vệ sinh còn nghe ngao hát, có lẽ cũng tốt đó.”

“À...”.Tiểu thái giám thở phào một cái, lon ton chạy đến mã tràng gặp vị tướng quân này.

Về lý mà nói, địa vị của thái giám bên cạnh Hoàng đế đều cao hơn bình thường ba cấp, người bình thường cũng không dám đắc tội với hắn, có điều, Sách La Định lại là ngoại lệ.

Sách La Định này có chút thiên phú dị bẩm, bởi từ nhỏ hắn đã sinh trưởng ở nơi hoang sơn dã lĩnh, có thể sống chung với dã thú, quan hệ của hắn với chó mèo còn tốt hơn so với con người, lúc nào hắn cũng cư xử theo kiểu bán hoang dã.

Đương kim Hoàng thượng là người rất thích đi săn, có điều thân thủ, kỹ thuật chỉ tầm tạm, mất lại không tốt, mỗi lần đi săn đều xảy ra chuyện, không bị trượt chân treo lơ lửng giữa sườn núi thì cũng bị sài lang hổ báo đuổi chạy miết, lần nào cũng do Sách La Định chạy đến cứu hắn, cho nên Hoàng đế luôn xem Sách La Định là tấm bùa hộ thân hoặc là kỳ lân trấn trạch của mình.

Tiểu thái giám vốn không sợ quan văn, cũng chẳng sợ quan võ, có đắc tội bọn họ thì cùng lắm cũng chỉ bị tét mông một trận mà thôi, nhưng mà duy chỉ có Sách La Định này là chẳng khác nào Tu La chuyển thế. Nghe nói, trước đây có một tiểu thái giám không cẩn thận đắc tội hắn, hắn liền vút người ta từ trên đỉnh thành xuống, thấy còn chưa chết, lại lôi lên ném tiếp. Cho nên, mỗi khi nhắc đến cái tên Sách La Định này, dân chúng trong thành đều phải lắc đầu, làm gì có cô nương nào dám lấy hắn chứ, chẳng phải hắn là một tên điên sao!

Bởi vậy, mỗi khi dân chúng hoàng thành nói đến Bạch Hiếu Phong thì đề tài luôn là chuyện tình yêu tình báo, còn mỗi khi nói về Sách La Định thì y như rằng chỉ bàn về mấy chuyện lạ hắn làm. Không phải chuyện hôm nay hắn đánh Thái sư thì cũng là chuyện ngày mai hắn biến Tể tướng đại nhân thành tên đầu hói. Sách La Định luôn được hình dung là Quỷ kiến sầu.

Nhưng điều lạ chính là, cho dù bên ngoài có lan truyền chuyện kỳ quái thần bí thế nào, nói xấu Sách La Định ra sao đi nữa thì hắn cũng chẳng thèm để ý bao giờ. Năm nay hắn vừa tròn hai mươi lăm tuổi mà vẫn không có cô nương nào để ý đến hắn, hắn cũng chẳng cảm thấy lo lắng vội vàng gì, vì hắn cũng chưa gặp được cô nương nào mà hắn thấy vừa mắt cả.

Tiểu thái giám trên đường đi cứ miên man suy nghĩ đến bao tình huống đáng sợ có thể xảy ra, thoát cái đã đến mã tràng rồi. Vừa đứng vững liền nghe thấy tiếng ngựa hí chẳng khác nào tiếng rống ngâm vang dội giữa trời, tiểu thái giám không kịp chuẩn bị, kinh hãi mà ngồi phịch xuống đất, chỉ biết ngẩng mặt lên nhìn...

Một thất mã màu đỏ cao lớn đang rong ruổi trong mã tràng rộng lớn, trên lưng nó là một hắc y nhân, cũng không biết có phải do tiểu thái giám đang ngược nhìn lên hay không mà - dáng người hắc thật cao lớn quá đi!

Thật ra thì ngoại hình Sách La Định cũng rất đẹp, có điều quá hung tợn!

Hoàng thượng đã tìm người thử phân tích qua gốc gác của Sách La Định, cảm thấy có thể hắc không phải là người Hán, mặt nhỏ, dáng cao, tay dài chân dài, ngũ quan lại sắc cạnh như vậy, hơn nữa còn có một đôi ưng mục, mắt màu hổ phách, người Trung Nguyên rất ít khi có hình dáng thế này. Mái tóc của hắc luôn thả tùy ý sau lưng, cũng không phải màu đen mà là màu đỏ hiếm thấy, mái tóc ấy phơi dưới ánh mặt trời, thật chẳng khác nào một quả cầu lửa, trông vô cùng quý dị.

Tiểu thái giám ngồi dưới đất cẩn thận quan sát Sách La Định một chút, tự nhiên lại có chút tiếc nuối thay hắc. Sách La Định mang đến cho người ta cảm giác rất mạnh mẽ nam tính, lại vô cùng cường tráng, chính là cảm giác về một vị anh hùng chinh chiến sa trường. Đáng tiếc, thiên hạ thái bình, Hoàng triều trọng văn khinh võ, cho dù hắc có anh hùng cách mấy cũng không có nơi thể hiện. Đúng là quá đáng tiếc.

Còn đang nhìn thì ngựa kia đã đến bên cạnh hắc, Sách La Định ngồi trên yên ngựa, cúi đầu nhìn thiếu niên đột nhiên xông tới vẫn đang ngẩn ngơ ngồi trên mặt đất kia, nhìn qua y phục cũng biết là thái giám bên cạnh Hoàng thượng.

Sách La Định cau mày, lần này lại cái gì nữa đây? Là con mèo nhà Nương nương nào đi mất hay là con chó nhà Vương gia nào không tìm thấy chứ?

“Sách tướng quân”. Tiểu thái giám dè dặt nói: “Hoàng... Hoàng thượng truyền Tướng quân ngay lập tức vào cung diện thánh.”

Sách La Định nghe xong, tung người xuống ngựa, ném dây cương cho tiểu thái giám: “Giúp ta dắt ngựa.”. Nói xong cứ thế mà thông thả bước đi, tư thế thật sự phách lối hết nói nổi.

Tiểu thái giám cầm dây cương sững sờ tại chỗ - Gì vậy? Thật thân thiện nha, đâu có đáng sợ như lời đồn chứ...

Còn đang ngẩn người, lại cảm thấy cái dây cương kia hình như kéo hắc một cái.

“Ai da!”. Tiểu thái giám ngã chổng queo trên mặt đất, tính khí con ngựa kia cực dã, sau khi giật dây cương ra thì liền chạy đi ăn cỏ ở phía sau.

Tiểu thái giám lật đật bò dậy, đưa tay che miệng, phát hiện lòng bàn tay đầy máu, môi cũng bị rách!

“Thật xui xẻo!”. Tiểu thái giám đáng thương chạy đến bên cạnh giếng múc nước rửa mặt, đúng lúc bị một binh lính đi ngang qua nhìn thấy...

Còn chưa đến nửa canh giờ sau, toàn bộ kinh thành đều lan truyền một tin tức thế này...

“Nghe nói chưa? Sách La Định càng ngày càng lớn mật, ngay cả Thái giám phụng chỉ Hoàng thượng đi truyền hắc cũng đánh!”.

“Không phải chứ? Sao lại có thể vô lý như vậy được?”.

“Đúng vậy, còn bị đánh rất thảm, ngay cả răng cửa cũng gãy, mặt mũi đều đầy máu.”.

“Trời ạ... Hắc man rợ như thế, ai tới quản hắc đi chứ!”.

Sách La Định vào cung, suốt cả đường, các thị vệ, cung nữ cùng thái giám hai bên đường đều nhanh chóng lướt qua bên hắc, nhìn dáng vẻ cứ như sợ hắc ăn thịt mình vậy.

Sách La Định cũng chẳng thèm quan tâm, vào hoa viên, thấy Hoàng đế đứng bên cạnh hồ nước, đang cầm thịt khô đốt cho hai con chó săn yêu quý của mình ăn.

“Tham kiến Hoàng thượng”. Sách La Định tiến lên hành lễ.

“Ai da, Ái khanh!”. Hoàng thượng vừa thấy Sách La Định là mặt mày liền hớn hở, lui về phía sau một bước, ai ngờ lại bị hụt chân, cứ thế mà ngã ngửa về phía mặt hồ, vậy mà trong miệng vẫn còn gọi: “Ái khanh!”.

Sách La Định nhìn trời, nhanh chóng tiến lên một bước, đưa tay túm lại ống tay áo của Hoàng đế, kéo lên, đỡ người đứng vững.

Hoàng thượng hoan hỉ mà vỗ ngực: “Ái khanh lại cứu Trẫm một mạng, đúng là đại công! Người đâu, trọng thưởng!”.

Sách La Định giật khóe miệng mà cố nói tạ ơn, lần này cũng không biết là lần trọng thưởng thứ bao nhiêu rồi... Theo một phương diện nào đó mà nói, có thể Hoàng đế cũng giống mình, nhân sinh nhàn chán quá đi.

“Ái khanh, Trẫm có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho người!”. Hoàng thượng nói lời này vô cùng nghiêm túc.

Có điều, mỗi lần nhờ hần tìm chó hay mèo gì Hoàng đế đều mở màn y như vậy, cho nên Sách La Định cũng không để ý nhiều.

“Trẫm muốn người đi làm mật thám!”.

Sách La Định nghe xong câu này của Hoàng đế mà sửng sốt, ngoáy tai hỏi: “Đi làm gì cơ?”.

“Làm mật thám!”. Hoàng thượng nghiêm túc dị thường.

Sách La Định nghe xong liền khó hiểu, trầm nghĩ, gần đây không có địch quốc nào, ngay cả phản tặc cũng không có, đi đâu nằm vùng chứ?

Thấy vẻ mặt mờ mịt của Sách La Định, Hoàng thượng khẽ mỉm cười: “Người a, giúp Trẫm đến nằm vùng ở Thư quán Hiểu Phong.”.

“Thư quán Hiểu Phong...” . Sách La Định chưa từng nghe qua, liền hỏi: “Nằm vùng ở đó để điều tra cái gì?”.

“Thì điều tra mấy chuyện đồn đại về Bạch Hiểu Phong, còn nữa, giúp Nguyệt Như câu được con rết vàng Bạch Hiểu Phong về cho ta!”.

Sau khi Sách La Định nghe xong, yên lặng mà ngẩng mặt lên nhìn trời, trong lòng không ngừng gặm thét – Lão thiên a, người giáng thiên lôi đánh chết ta đi!

Thánh dụ dĩ nhiên không thể trái, Sách La Định đành bất lực phụng chỉ, rất không cam tâm tình nguyện mà đi nằm vùng.

Hoàng thượng nói, chuyện cụ thể cùng nghi thức nhập học hần đã giao cho Trình Tử Khiêm thay mặt mình lo liệu cả rồi, bảo Sách La Định đến gặp Trình Tử Khiêm cùng đến tìm hiểu về Thư quán Hiểu Phong.

Về Trình Tử Khiêm này, có thể nói hần là một trong số ít những người ở hoàng triều này không sợ Sách La Định. Bởi hần thấy tò mò không biết Sách La Định có thực sự hung bạo khát máu như trong lời đồn đại hay không, Trình Tử Khiêm cũng từng đến quân doanh nằm vùng một thời gian. Để viết được “Bản thảo của Tử Khiêm”, bọn họ thường xuyên qua lại nên trở thành thân quen, vô cùng ăn ý mà kết thành bạn tốt.

Sách La Định đi tới trước cửa Hoàng cung liền thấy Trình Tử Khiêm đang đứng trên xe ngựa mà “soạt soạt” viết cái gì đó.

“Ngày nào người cũng viết, có lắm chuyện để viết thế sao?”. Sách La Định đi đến hỏi.

“Này, A Định!”. Trình Tử Khiêm lắc lắc bản ghi chép trên tay mình, nói tiếp: “Hoàng thượng bảo người phụng chỉ đến học tập thi thư cùng lễ nghi ở Thư quán Hiểu Phong, đây chính là tin tức thú vị nóng hổi nhất hôm nay còn gì!”.

Một bên chân mày Sách La Định nhướng lên cực cao, nói: “Loại chuyện thế này mà cũng truyền đi được, quá nhàm chán!”.

“Hoàng thượng thực sự sai người đi học lễ nghi đấy!”. Trình Tử Khiêm nhắc nhở: “Thánh chỉ cũng được đưa tới Thư quán Hiểu Phong rồi.”.

“Cái gì?”. Sách La Định trợn tròn mắt, cái trợn này thật hung dữ, Trình Tử Khiêm vội vàng đưa tay ra đỡ: “Cẩn thận mắt rớt ra kia!”.

Sách La Định nổi giận: “Bảo tên thư sinh Bạch Hiểu Phong kia dạy ta?”.

“Khà khà, bây giờ tất cả các cô nương trong thành đều hâm mộ ngươi, các nam tử đều hi vọng ngươi sẽ đánh cho hắn một trận thật đau.”. Trình Tử Khiêm thấy Sách La Định nhướng mi, nhìn đáng vẻ như muốn nói - Chuyện thứ hai kia có thể cân nhắc một chút.

“Có điều, cũng đã nói rồi, số người ủng hộ Bạch Hiểu Phong cực kỳ lớn, nếu như ngươi thực sự đánh hắn, tất cả các cô nương hoàng thành... không đúng, mà là tất cả các cô nương trong toàn thiên hạ này đều không tha cho ngươi, đến lúc đó có khi ngươi thực sự dừng mong thú thê nữa.”. Trình Tử Khiêm rất có lòng tốt mà nhắc nhở hắn: “Phải khiêm tốn nhẫn nại đấy!”.

Sách La Định cũng không có ý kiến, lên xe, phất tay chặn lại vị phu xe này giờ không dám nhìn hắn, nói: “Đến Thư quán Hiểu Phong.”.

Phu xe vội vàng rung dây cương lên đường.

Trình Tử Khiêm lần này rất vui vẻ, hỏi Sách La Định đang bức bối ngồi ở trong xe: “Này? Bốn cô nương kia ngươi thích người nào?”.

Sách La Định liếc mắt: “Đều đến xếp hàng để cướp Bạch Hiểu Phong à? Đầu có vấn đề sao!”.

Tạm chêm thêm một câu vào chỗ này, thực ra thì, Sách La Định cùng Bạch Hiểu Phong đúng là có chút thù oán.

Theo lẽ thường, hai người này vốn nước giếng chẳng phạm nước sông, người võ tướng, kẻ thư sinh, dù có chạy cả tám con phố cũng chẳng cùng đường, có điều, đúng là đồn đại hại chết người ta.

Có người từng hỏi Bạch Hiểu Phong, cảm thấy con người Sách La Định thế nào? Bạch Hiểu Phong đã nghe qua vô số những chuyện tàn bạo của hắn, liền thuận miệng nói câu: “Vô giáo dục.”.

Thế nhưng, chỉ một lời này thôi, khi một truyền mười, mười truyền trăm lại biến thành Bạch Hiểu Phong mắng Sách La Định là đồ cô nhi, mù chữ, thô kệch cuồng dã vô giáo dục, là loại người man rợ gì gì đó.

Quả thực, đúng là Sách La Định không có phụ mẫu giáo dưỡng, nhưng nghe những lời này cũng sẽ cảm thấy rất chướng tai, đối với Bạch Hiểu Phong đương nhiên sẽ không có thiện cảm mà còn cho rằng người này thật lắm điều, nói xấu sau lưng người khác cũng chẳng mấy tốt đẹp gì.

Cũng có người hỏi Sách La Định, cảm thấy Bạch Hiểu Phong là người thế nào? Sách La Định đâu thèm để ý tới mấy chuyện như vậy, đương nhiên chỉ quay đầu bước đi.

Vậy mà, bên ngoài lại bắt đầu đồn đại, rằng Sách La Định nói hắn chưa từng nghe qua tên Bạch Hiểu Phong, coi Bạch Hiểu Phong cũng chẳng đáng xu nào, cho nên không thèm quan tâm.

Những lời này, Bạch Hiểu Phong nghe thấy đương nhiên cũng cảm thấy chẳng vui vẻ gì, vì vậy, hai người càng không bao giờ giao thiệp, thỉnh thoảng có đụng phải nhau trên bàn tiệc hoặc trong các cuộc tụ hội cung đình, cũng càng thấy ngứa mắt nhau hơn. Cứ như vậy, qua lời đồn đại của đám nha hoàn trong cung lại càng biến tấu đặc sắc hơn nữa.

Xe ngựa của Sách La Định đi về phía Thư quán Hiểu Phong, lời đồn đại trong Hoàng thành lại bắt đầu dậy sóng...

“Nghe chưa? Hoàng thượng sai Sách La Định đến Thư quán Hiểu Phong học lễ nghi đó!”.

“Hắn là do chuyện của Tiểu thái giám kia rồi!”.

“Tên man rợ này, tốt nhất là cần quản thúc thật chặt.”.

“Không biết Bạch Hiểu Phong có thể thu phục được hắn không đây, nhưng hắn lại biết đánh người đó!”.

“Nếu hần dám đánh Bạch công tử, chúng ta nhất định liều mạng với hần!”.

Lúc này, bên trong Thư quán Hiểu Phong, Bạch Hiểu Phong đang cầm Thánh chỉ mà suy nghĩ hàng loạt đối sách, Sách La Định nhất định là một cái gai nhọn, để một tên dã nhân như vậy vào Thư quán thật làm nhục tư vấn.

Hơn nữa, Bạch Hiểu Phong cũng có chút dè chừng, võ công của Sách La Định giỏi như vậy, ai có thể quần nổi hần đây? Đợi đến lúc ai hần cũng đánh, vậy thì không ổn.

Còn đang buồn bực đến phát sầu, chợt một giọng nói từ ngoài cửa truyền vào: “Đại ca!”.

Bạch Hiểu Phong vừa quay đầu lại, một gương mặt tròn xoe thanh thúy động lòng người, đang ghé vào bả vai mình, đôi mắt hạnh cong lên thành hình bán nguyệt khiến hai lúm đồng tiền bé bằng hạt gạo trên má càng thêm tuyệt mỹ, đẹp đến chẳng thể hình dung, đây chính là tiểu muội của hần, Bạch Hiểu Nguyệt.

Bạch Hiểu Nguyệt cảm thấy rất hứng thú mà hỏi hần: “Nghe nói cái tên Đệ nhất cao thủ Hoàng triều từng mắng đại ca tới Thư quán rồi phải không?”.

“Chuyện này...”. Bạch Hiểu Phong sờ cằm, nhắc đến mới nhớ, người ta thường nói, hảo nam bắt đầu nữ, hơn nữa hần còn là một Đại tướng quân, nhất định phải rất coi trọng thể diện, hần là sẽ không đánh nữ nhân đâu.

Ý niệm vừa chuyển, Bạch Hiểu Phong liền hỏi tiểu muội: “Hiểu Nguyệt, muội dạy lễ nghi cho Sách La Định kia, thế nào?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghiêng đầu, rất hào sảng nói: “Được đó!”.

3. Chương 3: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 3

Xe ngựa của Trình Tử Khiêm dừng lại trước cửa sau của Thư quán Hiểu Phong, vừa mới xuống xe, Trình Tử Khiêm đánh mắt nhìn xung quanh một lượt, thống kê số người chờ Bạch Hiểu Phong ngoài cửa.

Sách La Định vừa mới ngủ một giấc no say trong xe ngựa, cũng lười biếng xuống xe, đuổi người... Có điều, hần người cao tay dài, lúc đuổi eo vung tay có hơi rộng một chút, va phải tấm biển hiệu treo trên cửa sau...

Không biết Sách La Định bẩm sinh đã có thần lực hay là tấm biển gỗ kia đã mục rồi, đột nhiên lại vang lên một tiếng “rắc”...

Sách La Định nhảy phốc một cái sang bên cạnh, tấm biển lung lay thêm mấy cái rồi rớt “oành” xuống đất, vỡ đôi.

Sách La Định cúi đầu nhìn tấm biển vỡ kia một chút, ngẩng mặt – giẫm một cước lên đó, bước qua, còn tỏ vẻ – không liên quan đến ta!

Trình Tử Khiêm đứng phía sau, lắc đầu, tiếp tục ghi chép – Vừa bước chân vào Thư quán Hiểu Phong, Sách La Định đã đập vỡ biển hiệu.

Chẳng bao lâu, chuyện này lại làm mưa làm gió cả thành...

“Nghe chưa? Sách La Định thật đáng sợ, vừa mới vào Thư quán đã đập vỡ biển hiệu rồi đó.”.

“Chắc là hần muốn phủ đầu Bạch Hiểu Phong đấy mà!”.

“Nghe nói còn giẫm lên nữa.”.

“Ai da, tên man rợ này thật càn rỡ quá!”.

Sách La Định nghênh ngang từ cửa sau bước vào Thư quán Hiểu Phong, trước mắt hắn lập tức xuất hiện một cái sân. Sân viện khá lớn, lát đường bằng đá trắng, hai bên được lát đá vôi, trồng các loại hoa lá cổ thụ, còn nuôi thêm mấy con khổng tước trắng, nhìn khá thanh nhã.

Sách La Định cảm thấy phong cảnh này không tồi, đi thêm bước lại nhìn thấy một con chó rất đẹp, bộ lông dài trắng muốt phủ xuống tận bụng, đang nằm lim dim dưới gốc cây Hòe.

Sách La Định rẽ đến trước mặt nó, chó ta ngẩng đầu lên nhìn hắn, vẫy vẫy cái đuôi.

Sách La Định ngồi xổm xuống, vuốt ve cổ nó, thấy nó ngoan ngoãn thì cũng cười. Chợt hắn lại cảm thấy có ánh mắt nhìn mình chằm chằm... bèn ngẩng đầu lên xem.

Hai bên đường đá là những bậc thang bạch ngọc, phía trên bậc thang có một hàng lan can sơn đỏ được trạm trổ hoa văn. Cứ cách mười bước lại có một cột đá màu đen kỳ lạ, khắc hình núi mây, thành quách, khói sóng, chim muông... nhìn rất hoa mỹ mà không tục khí chút nào.

Lúc này, ở bên cạnh cột đá có một thân ảnh màu trắng đang đứng.

Sách La Định nhìn lướt từ dưới lên, hài thêu hoa màu trắng, làn váy hoa sen được đính viền chỉ bạc, đai lưng màu vàng nhạt cùng ngoại sam, mái tóc đen dài được buộc gọn gàng ở một bên... Là một cô nương có thân hình mảnh lả lướt.

Nhìn đến gương mặt, cằm thon gọn, má lúm đồng tiền, đôi mắt to tròn đang tò mò đánh giá hắn, quả thật rất đẹp.

“Hiếu Nguyệt cô nương.”. Trình Tử Khiêm từ sau đi đến, chào cô nương kia.

Sách La Định hơi nhíu mày – Đây chính là tiểu muội của Bạch Hiểu Phong sao? Nhìn chẳng giống mấy.

Bạch Hiểu Nguyệt nhảy xuống đường đá, động tác khá nhanh nhẹn. Nàng đi thẳng đến chỗ Sách La Định, quan sát trên dưới hắn một lượt, nói:

“Đứng lên ta nhìn chút.”.

Sách La Định ngăn người đứng lên:

“Ừm...” Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt nhìn Sách La Định cao hơn mình rất nhiều, nói: “Tóc có chút rối, y phục tùy tiện, giày cũng dính chút bụi...”.

Sách La Định giật khóe miệng, quả nhiên là người nhà, phong cách giống hệt Bạch Hiểu Phong.

“Này, ta tên là Bạch Hiểu Nguyệt, người cũng có thể gọi là Hiếu Nguyệt phu tử, hôm nay ta phụ trách dạy người lễ nghi cũng một số kiến thức căn bản.”. Bạch Hiểu Nguyệt rất ra dáng phu tử, chắp tay sau lưng lướt quanh Sách La Định: “Ta không cần biết ngươi là tướng quân hay cao thủ gì, tóm lại ngươi đã vào cửa nhà ta là phải nghe lời dạy dỗ của phu tử ta đây, ta dạy người cái gì, người nhất định phải ghi nhớ, hơn nữa còn phải hiếu học. Nhớ thật kỹ, nếu không người nhất định bị phạt, biết chưa?”.

Trình Tử Khiêm thấy sắc mặt Sách La Định càng lúc càng tệ, nhanh chóng nháy mắt với hắn - Phải tỉnh táo, đây là một cô nương đó! Hảo nam bắt đầu nữ!

Sách La Định hít thật sâu bình ổn hô hấp, tự nhủ mình đừng có chấp nhặt với nha đầu này!

Bạch Hiểu Nguyệt lại làm như không thấy, tiếp tục chậm rãi nói:

“Lát nữa người đi thay một bộ đồ khác, đến thư phòng viết một đoạn văn để ta xem trình độ người đến đâu.”.

Lúc này trong lòng Sách La Định cũng có chút nghi ngờ - Có phải Hoàng thượng đang chơi hắn không? Đây mà là mật thám à... Hay là thực sự bắt hắn đi học đấy?

“Đúng rồi!”. Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên vỗ tay một cái: “Nghe nói võ công của người không tệ.”.

Mí mắt Sách La Định lại muốn giật liên hồi - Không tệ á? Ông đây là Đệ nhất thiên hạ!

“Vậy sau này ta sẽ nhờ người làm một số chuyện, người không được từ chối.”. Bạch Hiểu Nguyệt chỉ về phía sau: “Ta chờ người ở thư phòng, người đi tắm rồi thay một bộ đồ khác, chải lại tóc tai, còn nữa, nhớ phải lau cả giày.”. Nói xong, nhanh chóng bỏ đi.

Sách La Định nghiêng rằng, xoay mặt lườm Trình Tử Khiêm - Không phải Bạch Hiểu Phong đứng lớp sao? Tại sao lại lôi ra một con nha đầu hả? Lại là một nha đầu ngay cả đánh người cũng không nổi nữa!

Trình Tử Khiêm xua tay - Có trời mới biết.

Đối diện bên kia, Bạch Hiểu Nguyệt vừa mới đi đến cửa thư phòng lại quay đầu hỏi:

“Đúng rồi, tên họ của người là Sách La Định, vậy người có tên chữ không?”.

Sách La Định nhếch mép lên lầm bầm:

“Chữ cái rắm ấy.”.

Về mặt Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc:

“Tự Cách Thí sao?”.

“Người mới cách thí ấy!”. Sách La Định trợn trắng mắt.

Bạch Hiểu Nguyệt sững mặt lên nói:

“Rõ ràng chính người nói là Tự Cách Thí mà.”.

“Lão tử nói là chữ cái rắm ấy!”.

“Vậy không phải là Cách Thí sao?!”.

Trình Tử Khiêm không quên ghi chép toàn bộ quá trình đối đáp của hai người, không hề bỏ sót một chữ nào – Đúng là quá loạn!

Sách La Định nghiêng rằng phun ra một chữ:

“Thí!”

Bạch Hiểu Nguyệt nhú chặt đôi chân mày, nói:

“Tên người đặt kiểu gì thế, vừa là Đĩnh vừa là Thí (1), thảo nào chẳng biết nhã nhận là gì!”

Sách La Định sững sốt một lúc mới hiểu ra nàng ta dùng “Đĩnh” để ám chỉ cái tên “Định” của hắn, gân xanh lập tức nổi đầy trên trán, đưa tay giữ lại, tự nhắc nhở mình - Hảo nam bắt đầu nữ!

Sách La Định quyết định không nên đôi co với nha đầu này nữa, nghiêng đầu hỏi Trình Tử Khiêm đang lật giấy viết lia lịa:

“Ta ở đâu?”.

Trình Tử Khiêm ngẩng đầu lên, chỉ về hướng Tây:

“Tây viện.”.

Sách La Định cầm bọc hành lý của mình đi về hướng Tây.

“Đứng lại!”. Bạch Hiểu Nguyệt vẫn không chịu để yên: “Vào thư viện rồi, nhất định phải tôn sư trọng đạo.”.

Sách La Định đưa tay lên, che mắt nhìn bốn xung quanh: “Sư ở đâu ra?”.

Bạch Hiểu Nguyệt chỉ mình: “Đã nói rồi, ta chính là nữ phụ tử của người!”.

Sách La Định cười: “Nàng là phụ tử của ta chứ không phải là thê tử của ta, ta có về phòng mình hay không nàng cũng muốn quần? Còn nữa, bình thường ta thích nhất là trần truồng đi lại khắp nơi, tốt nhất nàng đừng có tiến vào viện của ta!” Nói xong cứ thế nghênh ngang rời đi.

Đôi mắt đẹp của Bạch Hiếu Nguyệt nheo lại, đứng phía sau nhìn chăm chăm Sách La Định đang đi xa dần - Miệng cũng mím cả lại.

“Khụ khụ.”

Lúc này, Bạch Hiếu Phong đã ở bên ngoài nghe lén từ nãy cũng đi ra, xem ra không có ai quản nổi Sách La Định này rồi, tiểu muội mình dù sao cũng là cô nương chưa thành thân, quản sao nổi cái tên lưu manh kia chứ.

“Hiếu Nguyệt à, hay là thôi đi, để đại ca nghĩ cách khác...”. Bạch Hiếu Phong nghĩ, tốt nhất đừng có động đến Sách La Định làm gì, cứ để mặc hắn đi.

Ai ngờ Bạch Hiếu Nguyệt đột nhiên “xoạch” một cái xoay người, thở hồng hộc chạy ra khỏi sân viện, vừa chạy vừa hét:

“Sách La Cách Thí, người chết chắc rồi! Bản cô nương nhất định không để người yên!”

Bạch Hiếu Phong bất lực vuốt cằm, quay đầu lại thì thấy Trình Tử Khiêm vẫn còn đang viết tiếp, nhìn sắc mặt hắn có vẻ rất thú vị.

Gần trưa, người trong trà lâu lại bắt đầu có chuyện để buồn.

“Nghe chưa? Sách La Định vừa mới vào Thư viện đã chọc ghẹo Bạch Hiếu Nguyệt rồi đấy!”.

“Hắn lại dám trêu chọc Hiếu Nguyệt cô nương sao?!”.

“Ồi cha, đúng là tên lưu manh mà!”.

Sau giờ cơm trưa, rảnh rỗi đến phát sợ, ngay cả con mèo cũng chỉ nằm phơi nắng đầu tường, lim dim đôi mắt, ngoe nguẩy cái đuôi, vô cùng lười nhác.

“Ngóáp...” Sách La Định nằm trên tháp trúc tại một căn phòng nhỏ ở dãy nhà phía Tây Thư quán Hiếu Phong, lắc bầu rượu rỗng mà ngáp mấy cái, một tay gối sau đầu, nhìn lên đám mây trắng trắng giữa trời.

Mây bay đã chậm, thời gian trôi còn chậm hơn nữa... Vừa mới tới nơi này được một canh giờ, hắn đã cảm thấy chán muốn chết rồi.

“Cốc cốc cốc.”.

Tiếng gõ cửa bên ngoài đột nhiên vang lên.

Sách La Định đánh mắt nhìn ra ngoài cửa viện vẫn còn để mở, thấy một cô nương mặc một bộ váy trắng thuần, cầm trong tay một cái giỏ.

Sách La Định lật người đứng lên, hành lễ với nàng:

“Tam công chúa.”.

Người đứng ngoài cửa viện chính là Đường Nguyệt Như.

Cảm giác đầu tiên mà Đường Nguyệt Như mang đến cho người ta chính là xinh đẹp, sau đó là dữ dằn cay nghiệt, rất khó gần. Thế nhưng, quan hệ của nàng và Sách La Định lại không tệ.

Có lẽ Đường Nguyệt Như cũng có tai mắt trong triều, biết lần này Sách La Định đến đây là để giúp nàng, nên mang chút trái cây cho hắn:

“Sách tướng quân, đã lâu không gặp.”.

Sách La Định khách sáo mấy câu với nàng, có vẻ không nhiệt tình lắm.

Đường Nguyệt Như khẽ mỉm cười, trước giờ nàng khá lãnh đạm với người ngạo mạn, nhưng lại thấy Sách La Định rất dễ gần, nếu người ta cứ mỉm cười chào đón nàng, nàng lại không biết phải làm sao.

Truyện trò thêm mấy câu, Đường Nguyệt Như đứng dậy cáo từ, tha thướt rời đi, chỉ để lại một tin tức – Lục hoàng tử Đường Tĩnh Trị một lòng chung tình với Bạch Hiểu Nguyệt, vừa nghe nói mới ngày đầu nhập môn mà Sách La Định đã bắt kính với Bạch Hiểu Nguyệt nên có lẽ sẽ báo thù, nàng nhắc nhở Sách La Định cẩn thận một chút.

Sách La Định ngáp tiếp, vừa định nằm xuống ngủ tiếp thì thấy có cái gì đó mềm mại sau đầu, quay lại nhìn, một tiếng “miao” vang lên.

Chẳng biết từ lúc nào, một con mèo hoa xinh đẹp đã tranh mất cái gối đầu của hắn, thấy hắn quay đầu lại còn lấy đuôi cọ hắn mấy cái. Sách La Định đưa tay đẩy con mèo béo đó sang bên, gối đầu lên cái bụng nó tiếp tục phơi nắng.

“Keng, Keng”.

Bên ngoài truyền đến tiếng chuông, nghe hơi giống tiếng keng, Sách La Định mơ màng trở mình, ngủ tiếp. Một lát sau có tiếng bước chân chạy lại, một loạt tiếng ‘keng keng keng keng’ không ngừng vang lên inh ỏi. Sách La Định mở mắt ra, thấy Bạch Hiểu Nguyệt một tay cầm chuông đồng, một tay cầm dùi bạc, đang gõ keng keng bên tai hắn.

Vừa thấy hắn tỉnh lại, Bạch Hiểu Nguyệt cau có:

“Bản phu tử gọi người đi học sao người lại không đến?”.

Sách La Định cau mày:

“Ta đâu có nghe nàng gọi ta...”.

Bạch Hiểu Nguyệt lại cầm cái dùi gõ chuông một cái:

“Sau này cứ nghe thấy tiếng chuông này tức là ta đang gọi người, người đã viết văn xong chưa?”.

“Viết văn cái gì?” Sách La Định ngồi dậy, bầu rượu trên tay rơi xuống đất.

Bạch Hiểu Nguyệt trắng mặt, nói:

“Sao lại dùng cả bầu uống rượu hả? Đó là cách uống của kẻ thô lỗ! Lát nữa ta sẽ dạy người lễ nghi uống rượu.”.

“Ha” .Sách La Định cười khan một tiếng: “Lão tử uống rượu thì phải thật sảng khoái...”.

“Không được xưng Lão tử!” .Bạch Hiểu Nguyệt cầm dùi đập đầu hắn một cái, chẳng đau ngứa gì.

Sách La Định á khẩu nhìn nàng, nói:

“Ta bảo này, cô nương không có chuyện gì làm sao? Nàng cứ làm việc của mình đi, đừng có kéo ta vào được không?”.

“Không được!”. Bạch Hiểu Nguyệt vô cùng nghiêm túc: “Nuôi không dạy là lỗi của phụ mẫu, dạy không nghiêm là tội của phu tử!”.

Sách La Định gãi đầu, trên đời này, nữ nhân và thư sinh là hai loại khó đối phó nhất, mà cô nương này còn thuộc cả hai dạng đó luôn.

Sách La Định lắc đầu, hắn cũng có sợ một cô nương lùn tịt cao còn chưa đến ngực mình, liền quyết định vào phòng đánh một giấc đến tối rồi về quán doanh cười ngựa luyện công.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy hắn đứng lên định đi, khẽ mỉm cười:

“Vừa rồi ta có vào cung một chuyến.”.

Sách La Định dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, có dự cảm xấu.

Bạch Hiểu Nguyệt khẽ cười:

“Hoàng thượng nói, ta có thể quyết định chuyện khi nào người có thể rời khỏi Thư quán Hiểu Phong!”

Sách La Định sững sốt.

“Nếu người ngoan ngoãn học lễ nghi, học xong ta sẽ thả người về, nghe nói gần đây ở biên quan có mấy đám thổ phỉ, Hoàng thượng cũng định phái người mang quân đi tiêu diệt.”

Sách La Định vừa mới nghe đến đây, hai mắt đã sáng rực lên rồi.

“Nhưng mà, Hoàng thượng cũng nói, nếu như người không chịu nghe lời, cố tình sinh sự.” Bạch Hiểu Nguyệt thoáng nheo mắt lại: “Sẽ bắt người phải đọc sách viết chữ ở Thư quán Hiểu Phong này cả đời, phái người khác làm tướng quân đi trừ phiến loạn.”

Sách La Định sững sốt hồi lâu, chỉ mũi mình hỏi:

“Nàng đang uy hiếp ta?”

“Đúng vậy!”. Bạch Hiểu Nguyệt hai tay chống nạnh, ngẩng mặt lên: “Sau này người phải nghe lời bản phu tử, phải tôn sư trọng đạo, hiểu chưa?”

Sách La Định nghiêng răng nghiêng lợi một lúc lâu, nhưng mà hắn cũng tính toán thiệt hơn, chuyện đánh giặc vẫn quan trọng nên rất bất mãn mà phun ra một câu: “Coi như nàng giỏi, gia đây nhin!”

“Cái gì?”. Bạch Hiểu Nguyệt nhướng cao đôi hàng lông mày thật đẹp: “Phu tử hỏi người, người có nghe hay không?”

“Nghe rồi!”. Sách La Định miễn cưỡng cười, nói: “Hiểu Nguyệt phu tử!”

Bạch Hiểu Nguyệt có vẻ rất hài lòng, gật đầu một cái, đưa tay xoa đầu con mèo béo đang nằm trên tháp trúc.

Sách La Định nhìn nàng:

“Tại sao nàng còn chưa đi?”

Bạch Hiểu Nguyệt nhướng mày, nói:

“Tại sao ta lại phải đi? Người mau thay đồ theo ta đến thư phòng viết văn!”

“Vậy thì”. Sách La Định làm động tác cởi đồ, nói: “Ta thay đồ mà Đại tiểu thư cũng muốn nhìn sao?”

Bạch Hiểu Nguyệt che mắt nói:

“Đáng sợ quá nha!”

Nhưng mà, nói xong nàng vẫn không đi, bỏ hai tay xuống, chống eo, khẽ mỉm cười:

“Người dám cởi thì bản cô nương cũng dám nhìn, người so với đám thư sinh gầy gò ốm yếu kia còn đẹp hơn nhiều!”

Sách La Định run lên một cái.

Bạch Hiểu Nguyệt ôm con mèo mập ngồi lên tháp, cười tủm tỉm nhìn hắn, chân mày cong lên, hai bên má cũng xuất hiện hai đường lè qua nhỏ nhỏ rất đẹp.

Sách La Định lăm bằm một câu:

“Nha đầu điên, mặt thật quá dày!”. Nói xong, vào phòng thay y phục.

Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười đắc ý, lướt mắt qua cửa phòng đang đóng lại, sờ sờ đầu mèo hoa:

“Thì ra là một tên ngoài cứng trong mềm lại hay xấu hổ.”

Vừa nói xong, từ trong nhà lại truyền ra tiếng quát của Sách La Định:

“Con mẹ nó, tên nào đó mang ngay cho lão tử một đôi giày sạch đến đây!”

4. Chương 4: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 4

Vắt vả lấm Sách La Định mới thay quần áo, chải lại tóc xong, nhưng lại chẳng tìm thấy đôi giày sạch nào, chỉ lau qua loa mấy cái rồi ra ngoài.

Nhưng Bạch Hiểu Nguyệt lại không ở trong nhà, con mèo hoa vẫn còn đang nằm yên lim dim mắt.

Sách La Định ra sân, thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang chải lông cho con chó lông dài xinh đẹp dưới tàng cây Hòe.

Dù sao thì có tránh cũng chẳng thoát, Sách La Định quyết định đối mặt thôi, chỉ còn cách cố mà hợp tác với nha đầu này vậy.

Đi dọc hành lang tới bên gốc Hòe, vừa mới đến chỗ Bạch Hiểu Nguyệt đã nghe thấy nha đầu kia đang nói chuyện với chó con: “Định Định, tối ăn sườn lợn không?”.

Sách La Định ngoáy tai: “Chó này tên gì?”.

Bạch Hiểu Nguyệt giật nảy người, đứng phốc lên, quay lại nhìn hẩn chăm chăm: “Sao ngươi đi mà chẳng phát ra tiếng động nào thế?”.

Sách La Định cũng bị dọa sợ hết hồn: “Phải phát ra tiếng động gì chứ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt phủi quần áo, nghiêm nghị nói: “Đi thôi”. Nói xong dẫn Sách La Định đến thư phòng.

“Con chó kia tên gì vậy?”. Sách La Định đi theo Bạch Hiểu Nguyệt.

“... là Tuấn Tuấn!”. Bạch Hiểu Nguyệt trả lời thành thật: “Tuấn Tuấn!”.

“Hình như ban nãy nàng gọi là Đinh Đinh mà...”. Sách La Định tưởng mình nghe nhầm.

“Làm gì có, gọi Tuấn Tuấn”. Tại Bạch Hiểu Nguyệt đồ bưng, nhanh chóng vào phòng.

Sách La Định không để ý, dù sao hắn cũng cảm thấy các cô nương đọc quá nhiều sách đa số đều thần bí như thế.

“Ngồi xuống”. Bạch Hiểu Nguyệt chỉ vào bàn thấp bên cạnh.

Sách La Định nhìn mấy cái bàn còn thấp hơn cả đầu gối mình: “Ngồi thế nào, không có chỗ đặt chân nữa.”.

“Ngồi tư thế quỳ”.

“Không được”. Sách La Định sưng mặt: “Dưới gối nam nhân còn có hoàng kim.”.

Bạch Hiểu Nguyệt bĩu môi: “Vậy ngồi khoanh chân, ngươi thích ngồi thế nào thì tùy, làm gì bắt bẻ lắm thế?”.

Sách La Định chẳng còn cách nào khác đành ngồi xuống, chống chân lên, không thoải mái; duỗi chân ra, khó chịu, loay hoay mãi cuối cùng quyết định ngồi như trên ghế trong quân trường, một chân khoanh tròn một chân chống, có vẻ thư thái chút.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm thước gõ lên mặt bàn ba tiếng, ý hỏi – Ngươi xong chưa?

Sách La Định mặt cười tâm không cười với nàng một cái, mặt dày gật đầu, coi như xong.

“Đây là văn phòng tứ bảo (1) của ngươi, lần sau đi học phải mang theo, nơi này là thư phòng của ta, sau này mỗi ngày của ngươi sẽ thế này : Buổi sáng cùng mọi người đến lớp học chính khóa, ta ngồi ngay sau lưng ngươi. Buổi chiều ngươi tới đây, ta dạy cho ngươi một canh giờ lễ nghi, một canh giờ các bài học khác.”.

“Tận hai canh giờ sao?”. Sách La Định thấy lâu quá, bĩu môi, bắt đầu mặc cả: “Rút ngắn chút đi”.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm thước cốc hẩn một cái: “Phu tử chưa nói xong, không được phép nói leo!”.

Sách La Định bĩu môi, cầm bút lông nhìn, lại ngửi thanh mực một cái.

Bạch Hiểu Nguyệt đưa tay cầm thanh mực, múc một thìa nước nhỏ đổ vào nghiên, vừa mài mực vừa nói: “Hôm nay ta mài giúp ngươi một lần, sau này trước mỗi giờ học ngươi phải tự mình mài xong mực!”.

Sách La Định neho mắt nhìn theo bàn tay đảo từng vòng mài mực của Bạch Hiểu Nguyệt, cảm thấy đầu choáng mắt hoa, chợt lóe lên ý tưởng: “Hay là nàng dừng cho ta nghiền mực nữa, cứ cho ta một cái bình đồ đầy mực nước đi, đỡ phải mất công ngày nào ta cũng mài thế...”.

Còn chưa dứt lời Bạch Hiểu Nguyệt đã trợn trừng mắt lườm hắn: “Mài mực là để tu tâm dưỡng tính...”.

“Uống rượu cũng có thể...”.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa định cầm thước, Sách La Định đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng, chống cằm nhìn nàng mài mực.

Lúc này có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ phía hành lang, người tới còn có vẻ khá cẩn thận, có điều võ công của Sách La Định quá giỏi, nghe rất rõ. Lúc đưa tay lên gãi đầu, hắn cố ý liếc mắt nhìn một cái về phía sau, phát hiện có bóng người mập mờ lướt qua khung cửa sổ.

Sách La Định chẳng thèm để ý, thấy Bạch Hiểu Nguyệt vẫn nghiêng đầu mài mực, liền hỏi: “Chưa xong sao? Đang thêu hoa đấy à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt hơi sững sốt, tỉnh lại mới thấy mài hơi quá tay rồi, nàng múc thêm chút nước, mài thêm hai cái nữa rồi thôi.

Sách La Định nhẩu môi giữ bút lông ngoài miệng, kẹp ngay dưới mũi, cười tà hỏi nàng: “Chà, thất thần à.... Nghĩ gì thế? Người trong mộng hả?”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc hắn một cái: “Người đừng lắm chuyện, mau viết đi!”.

Sách La Định cầm bút khí thế chẳng khác nào cầm bảo kiếm: “Viết gì?”.

“Ừm...”. Bạch Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút: “Người viết gì cũng được.”.

Sách La Định nhăn mày một cái: “Gì cũng được...”.

Mất thời gian đến nửa chung trà vò đầu bứt tai, cuối cùng Sách La Định nảy ra ý tưởng: “Vẽ có được không?”.

“Được!”. Bạch Hiểu Nguyệt rất vui: “Người biết vẽ à? Chim, hoa, cá hay côn trùng, vẽ tranh sơn thủy hay là vẽ mỹ nhân?”.

“Vẽ mỹ nhân đi”. Sách La Định vui hẳn: “Cái này ta giỏi.”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩn người, hơi buồn, nói: “Vậy người vẽ đi...”.

“Vẽ ai giờ...”. Sách La Định suy nghĩ giây lát, sau cùng nhìn sang Bạch Hiểu Nguyệt: “Hay là vẽ nàng nhé!”.

Tại Bạch Hiểu Nguyệt lại hơi thoáng đỏ, nói: “Ta đâu phải mỹ nhân.”.

“Oa.... Đại tiểu thư có cần khiêm tốn vậy không hả, nàng mà không phải mỹ nhân thì các cô nương đầy đường ngoài kia đều là heo nái cả à?”. Sách La Định vén ống áo bắt đầu vẽ, còn không quên dặn Bạch Hiểu Nguyệt: “Nàng dừng có động đây, nếu không vẽ sẽ không giống!”.

“Ừ...”. Bạch Hiểu Nguyệt ngoan ngoãn ngồi yên bất động, khoe miệng khê cười, không quên dặn: “Không được vẽ quá xấu!”.

“Đảm bảo sẽ giống hệt nàng.”. Sách La Định bắt đầu vẽ.

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi chờ, chẳng bao lâu, Sách La Định đã ném bút vẽ: “Xong rồi.”.

Bạch Hiểu Nguyệt rất muốn xem nhưng lại không dám, trong lòng thầm nói, tên thô kệch này có thể vẽ được cái gì chứ, không khéo lại vẽ thành mặt lợn hoặc rùa đen, chọc mình tức chết cũng nên.

“Xem đi mà.”. Sách La Định cầm bức họa lên thổi thổi: “Rất giống đó.”.

Bạch Hiểu Nguyệt cẩn thận liếc trước một cái.... Vừa nhìn xong liền sững sốt, nàng kinh ngạc nhìn Sách La Định.

Sách La Định có vẻ rất hài lòng với cái nhìn này, cười hỏi: “Không tệ chứ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm bức họa lên, mặc dù chỉ là một bức tranh thủy mặc rất đơn giản, không có họa phong cũng chẳng có họa phái (2) nhưng Sách La Định lại rất có thiên phú, vẽ rất đẹp.

“Tạm được chứ?”. Sách La Định khoanh tay, đút tay vào ống áo hỏi Bạch Hiểu Nguyệt, còn thăm khen nha đầu này quả thực rất xinh đẹp, mắt to mi dài, sống mũi thẳng, chỉ là có đôi chút trẻ con, hơn nữa còn quá một sách, đầu óc quá cứng nhắc chẳng có chút quynh rũ nào hết.

“Ừm... Tạm được.”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu một cái: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”.

“Vậy qua rồi hả?”. Sách La Định định đứng lên, vừa lắc chân vừa nói: “Chân tê rần cả rồi, giỏi thật, cứ ngồi cả ngày thế này có khi sẽ phát phì cho xem.”.

“Người nhanh bỏ ngay mấy cái câu cửa miệng, gì mà lão tử đây, đại gia ta, hảo gia hỏa... của mình đi.” Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm túc nói.

“Được được...”. Sách La Định thăm nghĩ, tốt nhất cứ nghe lời nha đầu này hết đi, khỏi rắc rối lắm chuyện. Nói xong rồi định đi ra ngoài.

“Từ từ đã...”.

Sách La Định giữ vững nụ cười, quay đầu lại: “Phu tử, còn gì phân phó ạ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt đặt bức họa lên bàn: “Người đề tên đi!”.

Sách La Định nháy mắt mấy cái.

“Cần phải có Lạc Khoản (3), viết rõ vẽ ngày nào, lúc nào, ở đâu, vẽ cái gì nữa.”. Bạch Hiểu Nguyệt chỉ vào một chỗ trống trong bức tranh.

“Ờ giấy nhỏ xíu như vậy mà có thể viết lắm thứ thế à.”. Sách La Định lười nhác.

Bạch Hiểu Nguyệt nhú mày, ý rất rõ – Ta xem người có viết hay không.

Sách La Định bất lực, luôn cảm thấy cứ để nha đầu này chế trụ như vậy thật mất mặt. Nhưng mà, giờ đang ở dưới mái hiên nhà người ta, có thể không cúi đầu sao.... Oan nghiệt mà!

Lặng lẽ thở dài, Sách La Định cầm bút lên, soạt soạt viết xuống ba hàng chữ, viết xong lại khiến Bạch Hiểu Nguyệt ngây ngẩn cả người.

Sách La Định thấy Bạch Hiểu Nguyệt trợn mắt há mồm, rất vui vẻ: “Thế nào, Cuồng Thảo (4) của gia đây được chứ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt im lặng một lúc lâu cũng ngẩng đầu lên, tay cầm ngay lấy thước đánh qua: “Mười chữ thì sai mất tám, người là cái đồ ngu ngốc, chữ viết lại còn xấu như vậy nữa, người mau đền cho ta bức họa đi!”.

Sách La Định xoay người chạy mất dạng, ài, hẳn có khinh công mà.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm bức họa đuổi ra đến ngoài sân thì Sách La Định đã biến mất rồi, không còn cách nào khác, nàng đành ảo não trở lại phòng, vừa thu dọn đồ đạc vừa lẩm bẩm: “Đần chết!”.

Còn đang thu dọn thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

Hiểu Nguyệt quay đầu lại, thấy Đường Tinh Trị đang đứng ngoài cửa.

“Lục Hoàng tử.” Hiểu Nguyệt đứng dậy.

“Chẳng phải đã nói lúc không ở trong cung thì gọi ta là Tinh Trị sao?”. Đường Tinh Trị vào phòng, cười hỏi: “Sao lại giận đến tái cả mặt thế kia? Nghe nói nàng dạy lễ nghi cho Sách La Định à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa nghe nhắc đến đã tức giận, lắc đầu: “Đừng nói nữa, hủ mộc bất khả điêu (5).”.

Đường Tinh Trị khẽ mỉm cười, lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt cẩn thận gấp bức họa kia lại, cất vào một cuốn thi tập mình đang đọc dở.

“Ta có hẹn Hoàng tử cùng Yên nhi đi du hồ, nàng có đi không? Hoàng tử mới mua được một cây đàn cổ có âm rất hay.”. Đường Tinh Trị nói.

“Ừm, không đi, lát nữa đại ca còn có chuyện gặp ta nữa.” Hiểu Nguyệt cười, đi dọn dẹp giá sách một chút, tiện tay lấy ra mấy cuốn họa thư của các danh gia, tên ngu ngốc Sách La Định cũng rất có thiên phú, lát nữa mang cho hắn xem.

“Ta đi đây, nàng cũng đừng có vất vả quá nhé.”. Đường Tinh Trị dịu dàng dặn dò.

“Ừ.” Hiểu Nguyệt gật đầu đồng ý, lại cười với hắn một cái rồi tiếp tục quay sang tìm họa thư.

Đường Tinh Trị liếc nhìn họa thư một cái, yên lặng rời đi.

Hiểu Nguyệt cầm họa thư, suy nghĩ một chút liền đi đến khu nhà của Sách La Định xem một chút, thấy không có ai ở đó thì đặt họa thư lên trên bàn.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa mới đi, Đường Tinh Trị từ góc hành lang phía sau đi ra, vào phòng, rút ra bức họa kẹp trong cuốn thi tập kia, rời đi.

Sau khi Hiểu Nguyệt trở lại thấy cửa phòng mở ra, cho là Sách La Định đã quay về cho nên vào phòng xem một chút. Phát hiện không có ai thì rầu rĩ đi ra, đến ngồi bên cạnh gốc hòe, tiếp tục chải lông cho chó: “Định Định, tên kia dần thế, nhất định đại ca sẽ không cho hắn bước vào cửa Bạch gia đâu.”.

Cún ta ưu nhã lắc nhẹ cái đầu, ngẩng mặt lên cọ tay Bạch Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt ôm lấy mặt nó xoa xoa: “Hình như hắn chẳng còn nhớ chút nào về ta, mắt công ta còn nhớ rõ hắn.”.

Định Định quay đầu lại, nhìn Bạch Hiểu Nguyệt.

Bạch Hiểu Nguyệt thở dài, tiếp tục gãi cổ cún con vô cùng xinh đẹp kia: “Nhưng mà, rốt cuộc cũng có chút ưu điểm nhỉ?”.

Sách La Định ra khỏi thư quán, cảm thấy trời xanh mây sáng dễ chịu hơn nhiều. Vào một tửu lâu, chọn một chỗ gần cửa sổ lầu hai ngồi xuống, gọi bầu rượu, Sách La Định vừa uống vừa lắc đầu – Cả đời chưa từng trải qua cuộc sống như vậy, suốt ngày chỉ biết viết chữ, vẽ tranh, chán chết.

Vừa ngồi uống rượu đã nghe có người sau lưng hỏi hắn: “Ngày đầu đi học đã trốn học, không lo hả?”.

Sách La Định giật mình, quay đầu lại thì thấy Trình Tử Khiêm.

“Tiểu tử nhà ngươi không có công phu sao đi lại không có tiếng động nào thế, quỷ à?”. Sách La Định uống tiếp.

Trình Tử Khiêm rất tiêu sái đưa đồng bản thảo trong tay mình cho đám tiểu nhị, tiểu nhị lại đi phân phát, cả tửu lâu náo nhiệt hẳn lên, chỉ chốc lát đã không còn mà phát nữa rồi.

Sách La Định liếc mắt nhìn cái đã khó hiểu: “Hôm nay ngươi lại viết cái gì mà nhìn bọn họ kích động vậy?”.

“Chuyện hôm nay là câu chuyện Lục Hoàng tử khổ cực theo đuổi Bạch Hiểu Nguyệt.”. Trình Tử Khiêm ném mấy viên lạc vào miệng, nhai côm cốp.

Sách La Định hình dung một chút về Đường Tinh Trị này, cũng coi như nhất biểu nhân tài, rất ngoan ngoãn lại là báu vật của Hoàng tộc, tuổi tác cũng nhỏ cỡ Bạch Hiểu Nguyệt, tóm lại một câu chính là “Rất xứng”.

“Đáng tiếc, Bạch Hiểu Nguyệt lại không thích Lục Hoàng tử.”. Trình Tử Khiêm thần bí cười: “Theo điều tra của ta, Bạch Hiểu Nguyệt đã có người trong lòng rồi.”.

Tác La Định uống trà, hỏi: “Có người trong lòng rồi sao? Nếu đã có thì phải nhanh chóng gả chồng đi chứ, vào thư quán làm gì?”.

“Này, nói cho người một tin tức cực kỳ bí mật!”. Trình Tử Khiêm ghé vào tai Sách La Định mà hót lẻo: “Có lần ta nói chuyện phiếm với trù nương của Thư quán Hiểu Phong, vô tình mới phát hiện được cái bí mật này đây!”.

Sách La Định có chút chán ghét liếc hẳn: “Ngay cả trù nương mà người cũng không tha à?”.

“Biến!”. Trình Tử Khiêm trừng hẳn – Buôn chuyện đây này! Chú tâm chút đi!

Sách La Định nhìn trời, có điều hẳn cũng có chút ngạc nhiên với việc Bạch Hiểu Nguyệt có tình nhân trong mộng, lại còn vì người đó mà ngay cả Đường Tinh Trị có thể sẽ là Hoàng đế tương lai cũng không thêm nữa?

“Trù nương đó nói, khi nhỏ có một lần Bạch Hiểu Nguyệt đi du hồ, bị ngã xuống sông...”.

“Dừng.”. Sách La Định giơ tay chặn lại: “Nhất định có một mỹ nam tử tuyệt thế, còn anh tuấn bất phàm đã cứu nàng, sau đó tên kia cũng chẳng thêm ở lại, cứ thế bỏ đi. Cô nương này vì vậy mà động lòng, giơ tay thề với đất trời, nếu không phải hẳn thì nhất định sẽ không lấy chồng, đúng không?”.

Trình Tử Khiêm giật mình, run rẩy hỏi: “Sao người biết? Chẳng lẽ người đó chính là người à?”.

Sách La Định buồn cười: “Người cũng điên giống nàng ta rồi à? Chuyện như thế trong mấy vở hí văn lúc nào chẳng diễn. Cô nương kia bị ngạt nước nên hồ đồ rồi, cho dù lúc đó người cứu nàng là một tên xấu như heo có khi trong mắt nàng cũng sẽ biến thành mỹ nam tử cũng nên.... Hắt xì.”.

Chẳng biết tại sao Sách La Định lại đột nhiên hắt hơi một cái, nhanh chóng đưa tay xoa mũi: “Kỳ quái, hai năm rồi rồi chưa từng hắt hơi mà.”.

Trình Tử Khiêm nhăn mũi, khoanh một vòng tròn đỏ trên cái tin tức vừa mới thu được: “Chuyện này cần phải xác nhận đã!”.

Uống rượu, ăn thêm hai tô mì xong rồi, Sách La Định ngênh ngang đi về thư quán, trong lòng thâm nghĩ, hẳn là lúc này Bạch Hiểu Nguyệt cũng đã hết giận rồi đi.

Vừa mới về đến cửa thư quán liền thấy bên cạnh bụi hoa có đồ gì đó, liếc một cái thì thấy đó là một đồng đồ màu trắng, vừa đưa tay nhặt lên nhìn một chút liền kinh ngạc – Là một đồng giấy vụn bị cắt nát bươm, nhưng vấn đề là, hẳn vẫn còn nhận ra được mấy cái chữ nhìn như chó cào gà bới trên đó kia, đây chẳng phải là bút tích của đại gia hẳn hay sao?

“Không phải chứ...”. Sách La Định vét cả đồng giấy vụn kia vào thư quán, trong lòng không ngừng nói thầm, cô nương này cũng nhỏ nhen quá đi, chỉ viết sai có mấy chữ mà cũng giận đến vậy được, chẳng phải cũng nói nó rất đẹp sao, việc gì phải xé nát cả bản vẽ này chứ.

Vừa vào viện, lại nhìn thấy cái con chó lùn tên là Tuấn Tuấn hay Đỉnh Đỉnh gì đó đang đứng dưới gốc hòe mà nhìn chăm chăm vào trong phòng.

Sách La Định vừa vào tới cửa phòng, thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang lật tung cả phòng tìm đồ, vẻ mặt vừa có chút gấp gáp lại cứ như đang đưa đám vậy.

Suy nghĩ một chút, Sách La Định thấy mình đừng vội đi chọc cái cô nương thần thần bí bí này thì hơn, lúc này có vẻ không ổn lắm thì phải.

Vừa mới quay người định đi thì nghe thấy Bạch Hiểu Nguyệt kêu một tiếng: “Người về rồi?”.

Sách La Định vội nặn ra một khuôn mặt tươi cười, quay đầu lại: “Đúng vậy...”.

Bạch Hiểu Nguyệt đi ra: “Người có nhìn thấy...”.

Nói đến đây, Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên im bặt, nhìn chăm chăm đồng giấy vụn trên tay Sách La Định.

Sách La Định cúi đầu nhìn một cái: “Cái này...”.

Còn chưa dứt lời thì Bạch Hiểu Nguyệt đã ngẩng đầu lên nhìn hẳn.

Sách La Định giật mình, lùi về sau từng bước, nha đầu này sao lại rưng rưng nước mắt thế chứ.... Bị cái gì kích thích à?

Hiếu Nguyệt đưa tay lau nước mắt, chạy về phòng, đóng cửa.

Sách La Định nhìn hai cánh cửa “oành” một cái đóng lại trước mắt, đứng sững người chẳng biết phản ứng thế nào – Cô nương này có phải đã ăn nhầm đồ bẩn rồi không?

Cho dù vẫn rất mơ hồ nhưng dù sao thì hảo nam bắt đầu nữ, tâm tình phụ nữ chẳng thể dò nổi, đây đã là luật bất thành văn rồi, Sách La Định xoay người về phòng, chuẩn bị đi tắm một cái rồi ngủ.

Vừa mới ra đến viện, cửa phòng phía sau lại mở ra.

Sách La Định quay đầu lại, được chứ, chỉ kịp vội nhảy sang bên tránh... “choảng choảng” mấy tiếng, nghiêng, mực, bút lông đều đồng loạt bay ra rơi ngay bên chân hắn. Sách La Định cùng con chó lùn kia đều nhìn nghiêng mực, rồi lại ngẩng đầu nhìn Bạch Hiếu Nguyệt, lại chỉ kịp thấy hai cánh cửa “oành” cái, sập luôn. Một người một chó cứ thế sững sốt thật lâu, nháy mắt mấy cái – Về mặt cùng động tác giống hệt nhau.

Một lúc lâu sau, Sách La Định ngồi xổm xuống nhặt bút nghiêng, hắn cũng chẳng hiểu nổi vừa xảy ra chuyện gì nữa, đưa tay sờ đầu chó kia một cái, xoay người ra cửa. Vừa ra đến cửa lại nghe thấy mấy tiếng động lạ.

Sách La Định quay đầu nhìn lại, thấy trên cửu khúc kiêu cách đó không xa có mấy nam sinh mặc áo choàng cửa thư quán, nền màu xám có in hoa văn chìm.

Trong ba nam sinh đó có một người là Đường Tinh Trị, một người là Hồ Khai, còn một thư sinh khác Sách La Định chẳng thể nhớ nổi tên.

Ba người đó đang nhìn hắn mà cười đây này.

Vừa thấy hắn nhìn sang, Đường Tinh Trị nhếch khóe miệng, nhướn mày khiêu khích với hắn, nghênh ngang cùng hai người kia rời đi.

Hai người kia vừa đi vừa quay đầu nhìn hắn, ánh mắt có vẻ đang cảnh cáo hắn – Kể thức thời mới là tuần kiệt.

Sách La Định một tay cầm bút nghiêng, tay kia cầm bức họa đã nát vụn, cũng đã hiểu đại khái rồi.

“Người định đáp trả thế nào?”

Sách La Định giật mình, Trình Tử Khiêm đã chồm ra sau lưng hắn từ bao giờ, cứ như chui từ dưới đất lên vậy.

Sách La Định nhìn hắn một lúc, mở miệng: “Chỗ nào bán giấy vậy?”

Chập tối, Bạch Hiếu Nguyệt không ăn cơm, ngồi rầu rĩ trong phòng, đúng lúc này lại nghe thấy có tiếng chuông vang leng keng bên ngoài cửa.

Hiếu Nguyệt chẳng thèm để ý, nhưng mà tiếng chuông kia vẫn cứ vang lên không ngừng, nàng cảm thấy hơi phiền mới ra ngoài mở cửa.... Vừa nhìn, trong sân lại chẳng có ai.

Bạch Hiếu Nguyệt đứng ở cửa phòng, nhìn về phía bức tường ngoài cửa chính, trên đó có dán một bức họa rất rất lớn, gần như bằng cả người nàng vậy, mà người trên bức họa không phải ai khác, chính là nàng, hơn nữa, trông còn vô cùng rực rỡ, tinh tế.

Bên cạnh bức họa còn viết mấy chữ nhìn cực xấu, nhưng lại không sai chữ nào – Bạch Hiếu Nguyệt, Đại Mỹ Nhân.

Lạc Khoản còn thú vị hơn nhiều – Trên đó có vẽ một người trông nhỏ xíu đang cúi đầu nhận sai, về mặt ấy có chút giống Sách La Định, lại còn le cả lưỡi nữa chứ.

Bạch Hiếu Nguyệt nhìn một lúc thật lâu, khóe miệng nhin không được mà cong lên, nhanh chóng đưa tay che lấy miệng, tăng hắng một tiếng, bình tĩnh tiến về phía trước. Nhẹ nhàng gỡ bức họa xuống, cuộn lại đi

về phòng, lần này nàng cất giữ cẩn thận hơn. Sau đó nàng thay một bộ váy mới, phát tay áo đi ra ngoài ăn cơm, tâm trạng tốt nên có chút dỗi bụng rồi!

Chú thích:

- (1) Văn phòng tứ bảo: Bao gồm “bút, nghiên, giấy, mực”, là những thứ không thể thiếu chốn văn trường xưa.
- (2) Họa phong và họa phái: “Họa phong” là phong cách vẽ riêng, điển hình nào đó; “Họa phái” là chỉ các trường phái hội họa, chẳng hạn như các trường phái Cổ điển, Điện đại, Thư pháp, Thủy mặc...
- (3) Lạc Khoản: Hay còn gọi là Đề Khoản, là phần không thể thiếu trong Thư pháp hoặc các tác phẩm hội họa theo trường phái Thủy Mặc, bao gồm: Thượng khoản và Hạ khoản; Thượng khoản viết tên người nhờ vẽ hoặc viết, một vài câu mô tả hoặc ca ngợi bức họa, Hạ khoản viết tên người vẽ hoặc viết cùng địa điểm và thời gian xuất xứ của tác phẩm.
- (4) Cuồng Thảo: Một kiểu viết chữ trong Thảo thư (phân biệt với Triện thư, Lệ thư, Khải Thư và Hành thư), loại chữ này vô cùng mạnh mẽ và phóng khoáng, trên cơ bản nét chữ thường không thể đọc được và chỉ thường được dùng với tính nghệ thuật chứ rất hiếm khi được sử dụng trong sinh hoạt hàng ngày.
- (5) Hủ mộc bất khả điêu: Gỗ mộc nát chẳng thể điêu khắc nổi, ý muốn nói người xấu hoặc có căn cơ không tốt thì thường không thể cải tạo để tốt nên được.

5. Chương 5: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 5

“Tang, tính tang, tình tang tang, tang tính tình tang...”.

“Tang cái đầu ấy, im giùm đi!”. Sách La Định dùng gối che đầu lại, lăn lộn trên giường.

Chợp tối, sau khi Sách La Định đã dỗ ngọt xong Bạch Hiếu Nguyệt rồi, hắn quyết định đến mã tràng cười ngựa một chút, đến khi trời tối hẳn thì cũng sớm trở ngủ.

Nhưng vừa mới ngủ, tiếng đàn từ bên ngoài lại truyền đến khiến hắn chỉ muốn phá nhà. Tên nào thất đức thế chứ? Nửa đêm rồi còn đi gảy đàn à.... Hơn nữa, vấn đề là, Sách La Định nhận thấy không chỉ có một người gảy đàn thôi đâu, bốn phương tám hướng đều có tiếng đàn truyền đến, quá loạn.

Qua khoảng nửa canh giờ, khi cái đầu sắp nổ tung đến nơi rồi thì Sách La Định không chịu nổi nữa, bò dậy, đá văng cửa ra ngoài sân quay một vòng, phát hiện tiếng đàn truyền từ bên ngoài vào.

“Tử Khiêm.”. Sách La Định rống lên, sau đó im lặng đếm đến năm. Quả nhiên, ngay sau đó nhìn thấy Trình Tử Khiêm vừa sửa bản thảo vừa chạy như điên vào: “Người chưa ngủ à? Chẳng phải ngày nào người cũng ngủ thẳng cẳng từ khi trời lặn đến lúc trời lên sao, hôm nay lại lạ giường à?”.

Sách La Định ngoáy tai: “Ma âm rớt nhĩ như vậy ngủ thế quái nào được? Tên khốn nào thất đức mà nửa đêm lại đi gảy đàn đến khó nghe như vậy chứ”.

Trình Tử Khiêm ngắc người, cười: “Người cần thích ứng đi, xung quanh đây còn có đến mấy cái thư quán nữa đấy, ban ngày đám học sinh đã học đàn cho nên buổi tối mới luyện đàn thôi”.

“Không phải chứ, sao không đi mà luyện ban ngày?”.

“Vậy người không hiểu rồi.”. Trình Tử Khiêm lật đống tài liệu của mình: “Theo thống kê của ta, biện pháp tốt nhất để nam sinh theo đuổi nữ sinh chính là đánh đàn dưới trăng đêm đó.”

“Đàn cái rầm ấy, khó nghe hơn cả tiếng đánh bông (1), dù cô nương hay là dù nữ quý chứ?”. Sách La Định không ngủ được nên tâm trạng cực tệ, khoanh chân ngồi trong sân: “Đàn đến bao giờ?”.

“À. Cái này khó nói lắm.”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Người cũng biết đấy, người có thể đến học ở phố Đông Hoa, không phải công tử nhà giàu thì cũng là tiểu thư phú quý, đám người này ban ngày chẳng phải làm gì,

suốt ngày việc duy nhất họ làm cũng chỉ là gảy đàn ngâm thơ, thêm nữa cũng chỉ là du hồ, quá rảnh mà, có thể đàn cả đêm rồi mai ngủ bù cũng được.”

Trình Tử Khiêm vừa mới nói xong, cầm Sách La Định cũng sắp rút.

“Ài...”. Trình Tử Khiêm thở dài, vươn tay vỗ vai hắn: “Lão Sách à, không phải ta chê ngươi dẫu, ngươi còn trẻ như vậy, sao lại thở ngắn than dài như mấy ông lão nhà quê thế? Cần phải có tác phong của đám thanh niên chứ. Nhân lúc còn trẻ nhanh chóng ra ngoài du ngoạn đi, nhân khi tối lửa tắt đèn mà câu một tiểu cô nương nào đó về mới đúng. Ngươi nghĩ xem, dù sao thì cả hoàng thành này cũng đã nghĩ ngươi là một tên đại lưu manh cực ác rồi, ngươi mà vẫn còn thủ thân như ngọc, có ngày...”

Trình Tử Khiêm còn chưa nói hết, thấy Sách La Định tháo guốc mộc dưới chân ra thì chỉ còn biết vọt đi cho lẹ thôi.

Sách La Định vừa đi lại giày, Trình Tử Khiêm đã bám mà cửa viện, thò đầu vào hỏi hắn: “Đi ăn khuya không?”

Sách La Định suy nghĩ.

Muốn, dù sao cũng dẫu có ngủ nổi, lại hơi đói bụng rồi, thôi thì cứ ra ngoài chăm lo cho cái dạ dày của mình cũng tốt, mà tốt nhất chính là gặp được mấy tên đang đánh bông kia, đập bay đàn của chúng đi để xem chúng còn đàn được nữa không.

Đổi giày, Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm đi ăn khuya.

Ra khỏi thư quán Hiểu Phong rồi Sách La Định mới phát hiện ra, hình như mình đi ngủ quá sớm thật. Xem ra phố Đông Hoa này, buổi tối còn náo nhiệt hơn cả ban ngày nữa, hơn nữa cả đường đều đầy những trai tài gái sắc, có vẻ như mấy cặp tình nhân đều thích đến đây dạo chơi.

Sách La Định vừa mới đi mấy bước đã thấy một cảm quán, lần đầu mới biết dù mình có muốn đập cũng đập không hết dẫu, tại sao ư? Nhìn đám người mua đàn còn đông hơn cả đám người xếp hàng mua bánh bao ăn sáng kia mà xem.

“Nhà này đi.”. Trình Tử Khiêm chỉ một trà lâu khá hoành tráng.

Mặc dù trời đã tối rồi, nhưng nhờ ánh đèn quá sáng xung quanh mà Sách La Định đã kịp nhìn thấy nụ cười tác quái như ẩn như hiện bên môi Trình Tử Khiêm kia.

“Khoan đã.”. Sách La Định kéo hắn lại: “Sao phải vào đây?”

“Ở đây đồ ăn ngon mà.”. Trình Tử Khiêm lật tài liệu đọc vanh vách tên mấy món ăn, chỉ là còn chưa đọc xong thì Sách La Định đã kịp nhìn thấy khung cửa sổ rộng mở gần lối rẽ lầu hai kia rồi, vẻ mặt cũng đã hiểu.

Nhìn qua thì thấy bên cửa sổ lầu hai có một người đang uống rượu ngắm trăng.

Sách La Định liếc mắt cái đã nhận ra chính là thư sinh đi cùng Đường Tinh Trị mới gặp chiều nay, hình như là Đệ nhất tài tử Giang Nam gì đó, tên gọi Thạch Minh Lượng thì phải....

Sách La Định lé mắt liếc Trình Tử Khiêm.

Trình Tử Khiêm cười ha hả: “Ngươi nhìn thật hả? Người ta chọc ngươi mà.”

Sách La Định có vẻ không hiểu: “Chọc ta cái gì?”

“Hắn xé bức họa của ngươi chứ gì.”. Trình Tử Khiêm nhắc nhở: “Chuyện mới xảy ra hồi chiều đã quên rồi à?”

Sách La Định nhếch mép: “Bức họa kia ta cho Bạch Hiểu Nguyệt rồi, chân dung trên đó cũng là Bạch Hiểu Nguyệt, cho nên nói chính xác thì, hắn xé bức họa của Bạch Hiểu Nguyệt mới đúng.”

“Ý của ngươi là chuyện này ngươi sẽ nhin à?”. Trình Tử Khiêm đưa tay sờ trán hắn: “Sốt hả?”

Sách La Định đẩy tay hắn ra: “Đi nơi khác, nhìn thấy đám hủ nho Hoàng thân quốc thích lại thích ghen tuông này thì không nuốt nổi cơm nữa.”

Trình Tử Khiêm theo hần đi, vừa đi vừa hiếu kỳ hỏi: “Thế tại sao ngươi lại vẽ tranh cho Bạch Hiểu Nguyệt?”.

“Nàng không vui sẽ mắng ta.”. Sách La Định phát tay áo: “Cần phải nịnh bợ phu tử chứ.”.

“Ta còn tưởng ngươi chuẩn bị cạnh tranh chứ”. Trình Tử Khiêm có vẻ mất hứng.

“Tranh cái gì?”. Sách La Định không hiểu.

“Hần thích Bạch Hiểu Nguyệt mà! Vì ghen cho nên mới xé bức tranh đấy!”. Trình Tử Khiêm bĩu môi: “Ta còn tưởng ngươi sẽ tranh giành cùng hần nữa.”.

“Ngươi nên sửa lại trình độ hóng hớt của mình đi.”. Sách La Định vừa đi vừa khoanh tay, còn lắc đầu: “Đường Tinh Trị có điểm nào thể hiện thích Bạch Hiểu Nguyệt hả?”.

“Đây là chuyện cả Hoàng thành đều biết còn gì?”. Trình Tử Khiêm thấy Sách La Định hoài nghi khả năng “hóng hớt” của mình cho nên lập tức nghiêm túc ngay.

Sách La Định đứng lại, chẳng biết có phải do hơi mệt không, hần híp mắt, có vẻ rất không tán thành mà nhìn Trình Tử Khiêm: “Ta hỏi ngươi.”.

“Hỏi cái gì?”.

“Nếu như ngươi rất thích một cô nương, thích đến độ cả Hoàng thành đều biết luôn, ngươi lại đi xé một bức tranh vẽ rất giống nàng, còn đề cả tên nàng mà nàng lại còn rất thích nữa sao?”.

Trình Tử Khiêm ngẩn người.

“Nếu hần thực sự thích, khi trộm được bức họa rồi hì hễ ra phải nhét dưới gối, hàng đêm gối đầu mà ngủ mới đúng chứ.”. Sách La Định một tay chống hông, một tay ngoáy tai, phán một câu chấn động: “Sau này, trước khi ngươi hóng hớt nhớ kiểm tra trước đã nhé.”.

Nghe Sách La Định nói, Trình Tử Khiêm há hốc cả mồm.

Sách La Định thấy hần há to miệng chẳng khác nào con cóc sắp nhận tiền vàng, cau mày: “Có đi không?”.

Trình Tử Khiêm há to miệng nhìn hần, lại nhìn về phía trước một cái, vẫn bất động.

Sách La Định nghi ngờ, vừa quay đầu lại đã thấy cách mình chưa tới hai bước trước mặt, Đường Tinh Trị, Bạch Hiểu Nguyệt, còn thêm cả Bạch Hiểu Phong đang đứng đó tự bao giờ.

Lúc này, về mặt ba người cũng cực đặc sắc.

Bạch Hiểu Nguyệt đứng trước, trong tay ôm huyền cầm, kinh ngạc nhìn Sách La Định. Đường Tinh Trị thì đỏ mặt đứng bên cạnh, mà Bạch Hiểu Phong ở sau lưng lại giả cầm giả diệc đứng ngắm trời mây, thuận tiện còn mỉm cười với mấy cô nương bên đường vừa lén nhìn hần nữa, tất nhiên những tiếng gào thét nhỏ nhỏ lại liên tiếp vang lên.

Sách La Định biết, bọn họ có lẽ đã nghe thấy mấy lời mình nói ban nãy rồi, ai da, cũng thật đúng lúc quá. Hần vừa định nhờ Trình Tử Khiêm cứu vãn tình thế chút, nhưng vừa quay đầu lại.... phát hiện Trình Tử Khiêm vừa nãy còn sờ sờ trước mắt mình đã biến mất rồi – Tiểu tử này, độn thổ à? Chạy còn nhanh hơn cả thỏ nữa.

Khóe miệng Sách La Định co giật khóe miệng, lúc này cũng chẳng thèm nhin nữa, nghiêng răng nghiêng lợi phun một câu: “Tên khốn khiếp!”.

“Sách La Định, ngươi cũng đi ăn khuya à?”.

Lúc này Bạch Hiểu Nguyệt ôm đàn đi tới, xua tan tình huống có phần lúng túng.

Đúng lúc đó, Bạch Hiểu Phong sau lưng nàng vừa mới cất bước đã đột nhiên ngừng lại.

Đồng thời, lúc Bạch Hiểu Nguyệt vừa mới tới trước mặt Sách La Định thì Sách La Định lại đột ngột kéo cánh tay nàng.

Bạch Hiểu Nguyệt giật mình, bàn tay Sách La Định lớn quá, sau khi kéo nàng thì lùi lại một bước.... đồng thời, hần nghiêng người đưa tay ra, đón được một ly rượu từ trên trời rơi xuống, xoay tay một cái.... Chén

rượu lật lên, vũng vàng nhận lại toàn bộ rượu vừa rót xuống, lắc nhẹ tay một cái, ngay cả một giọt cũng không tràn ra ngoài.

Sách La Định đỡ Bạch Hiểu Nguyệt đứng vững, Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu, mặt bắt đầu hơi nóng, trước mặt nàng lúc này là khuôn ngực vững chắc và bờ vai rộng của Sách La Định.... Ngẩng mặt nhìn, vừa đứng lúc Sách La Định chậm rãi ngẩng đầu lên.

Hiểu Nguyệt nhìn cái cổ cao hợp với cái cằm đẹp trông vô cùng nam tính mạnh mẽ, cảm giác này cứ như một bức cổ điêu bằng đá vậy.... Thứ đầu tiên nàng nhìn thấy khi được cứu từ dưới sông lên năm ấy, chính là cái cằm này.

Nhìn theo tầm mắt Sách La Định, Bạch Hiểu Nguyệt thấy được Thạch Minh Lượng đang trợn mắt há mồm bám vào cửa sổ lầu hai.

Thì ra lúc này mọi người đã đứng ngay dưới cửa sổ lầu hai nơi Thạch Minh Lượng đang uống rượu, vì muốn thay mặt Đường Tinh Trị dẫn mặt Sách La Định cho nên Thạch Minh Lượng mới vờ như lỡ tay làm rơi cái chén rượu kia.

Lại chẳng ngờ đúng lúc Bạch Hiểu Nguyệt đi tới, hơn nữa thân pháp của Sách La Định quá tốt, không những không bị thương, không bị rượu hắt trúng mà còn có thể diễn cả một màn anh hùng cứu mỹ nhân nữa chứ.

Sách La Định cầm chén rượu, nhìn Thạch Minh Lượng một cái...

Sách La Định là võ tướng, trong mắt còn mang theo mấy phần sát khí, Thạch Minh Lượng vừa nhìn đã nhũn cả chân, thiếu chút là ngồi phịch xuống đất rồi.

Lắc đầu một cái, Sách La Định cũng chẳng thèm so đo với một tên thư sinh đến trói gà cũng không chặt kia.

Bọn Bạch Hiểu Phong vốn định ra ngoài một chút, chẳng biết tại sao Bạch Hiểu Nguyệt lại muốn đi mua đàn cho nên hấn và Đường Tinh Trị mới đi theo nàng. Lúc trở về lại đúng lúc nghe thấy Sách La Định nói chuyện với Trình Tử Khiêm.

Quả là Vô xảo bất thành thư (2), vừa định gọi một tiếng lại nghe được màn ngôn luận “xé tranh” kia của Sách La Định, Đường Tinh Trị thiếu chút chỉ còn cách tìm một cái hố mà nhảy xuống thôi.

Bạch Hiểu Phong thì lại âm thầm gật đầu một cái – Sách La Định nói chẳng sai chút nào, Đường Tinh Trị thích Bạch Hiểu Nguyệt chẳng qua vì Hiểu Nguyệt đẹp, hoặc là do theo đuổi được nàng thì sẽ rất hãnh diện mà thôi, dù sao thì nàng cũng nổi tiếng khó gần mà. Hơn nữa.... tâm tư của Bạch Hiểu Nguyệt hấn hiểu rất rõ, từ khi được cứu khỏi sông năm đó, nàng càng lúc càng khó gần hơn. Mặc dù hấn không biết tiểu muội hấn đang chờ đợi ai, nhưng mà hấn chắc chắn, người như Đường Tinh Trị khó mà có thể lọt vào mắt nàng, chứ đừng nói đến có thể chiếm được chân tâm của nàng.

“Ta... chỉ trượt tay, Hiểu Nguyệt, không bị thương chứ?”. Thạch Minh Lượng hỏi một câu, giúp Bạch Hiểu Nguyệt vẫn còn đang ngây ngốc mà đứng nhìn chằm chằm cầm Sách La Định sực tĩnh.

“Hả?”. Bạch Hiểu Nguyệt có chút lúng túng, nhưng mà mọi người lại chỉ nghĩ là do nàng sợ đến ngây người mà thôi.

Đường Tinh Trị nhanh chóng chạy tới: “Không bị thương chứ?”. Vừa nói Đường Tinh Trị vừa có chút bất mãn mà trừng Sách La Định, hình như chê hấn quá thô lỗ.... Có điều, cho dù không có chuyện vừa rồi thì Đường Tinh Trị hấn vẫn vô cùng hận Sách La Định rồi.

Sách La Định nghĩ.... Tất cả là tại mấy tên đánh đàn kia ấy! Nếu không phải vì bọn chúng giờ này ông đây là ngôi chơi cỡ cùng Chu Công rồi đó!

Bạch Hiểu Phong tiến lên mấy bước: “Sách Tướng quân, hay là lên trên cùng uống mấy chén đi?”.

“Đúng vậy.”. Thạch Minh Lượng quả không hổ danh Đệ nhất tài tử, cũng là người từng trải, lập tức khôi phục dáng vẻ tự tại, nói với xuống: “Thuận tiện cầm cả chén kia lên luôn.”.

“Cái chén này vô dụng rồi.”. Sách La Định cười nhạt: “Đã nát.”. Nói xong buông lỏng tay một cái....

Một trận gió thổi qua.... Thổi bay một tầng bụi trắng trong tay Sách La Định.

Thạch Minh Lượng theo bản năng nuốt nước miếng một cái, bắp chân cũng cảm thấy như bị chuột rút vậy. Sách La Định phúi đi bụi dính trên tay.

Sau khi phúi bụi xong rồi liền khoanh tay, xoay người: “Không ăn nữa, đi làm chuyện khác.”

“Trễ thế này rồi người còn làm gì?”. Bạch Hiểu Nguyệt hỏi.

“Ừm...”. Sách La Định sờ cằm, nghiêm túc nghĩ: “Nếu có thù không báo không phải quân tử thì.... Lão tử về làm quân tử vậy.”. Nói xong, hớn hờ rời đi.

Mọi người nhìn nhau.

Đường Tinh Trị cười nói với Bạch Hiểu Nguyệt: “Sách La Định này lạ nhỉ?”.

“Có chút, ha.”. Bạch Hiểu Nguyệt thấy Sách La Định chạy mấy bước đã biến mất rồi, cũng có vẻ không để ý lắm, mỉm cười đi vào trong tiệm.

Đường Tinh Trị nhìn theo nụ cười của Bạch Hiểu Nguyệt – Cô nương này lúc cười lên quá đẹp, đôi lông mày cong lên, má lúm đồng tiền nhìn cực vui vẻ, nhìn qua cũng rất ngoan ngoãn, mặc dù đôi lúc cũng khá độc miệng, khó gần.

Nghĩ đến đây lại nhớ tới, hình như nàng cũng không để ý đến chuyện xé tranh lắm, không thấy giận dữ.

Đó là Đường Tinh Trị không biết, tất cả là do tâm tình hiện giờ của Bạch Hiểu Nguyệt cực tốt mà thôi, cho nên, bước chân lên lầu của nàng cũng nhẹ nhàng hơn. Bạch Hiểu Phong ở phía sau nàng thì lại buồn cười – Nha đầu này sao vậy?

Mọi người lên lầu ngồi xuống, vừa mới gọi chút điểm tâm, trò chuyện được đôi câu, chợt nghe thấy tiếng trống long trời lở đất dữ dội vang lên, vang đến độ cả hai bên phố Đông Hoa đều rung chuyển.

Hồi trống “thùng thùng, thùng thùng thùng...” vang lên không ngừng, nghe như trống trận, vô cùng khí phách, có điều cũng vang quá rồi đó.

Tất cả mọi người đều cảm thấy tai đau nhói, người người từ các trà lâu tửu lâu hai bên phố đều chạy ra ngoài xem, vừa bịt tai vừa ngẩng thì thấy trên đỉnh tầng thư các cao nhất của Thư quán Hiểu Phong kia, chẳng biết tự bao giờ đã xuất hiện một mặt trống trận to đùng, trước mặt trống còn có một bóng đen đang ra sức đánh.

Sách La Định đang đánh trống, phải nói là ồn quá mức luôn.

“Ái cha! Tên điên này đang làm gì vậy chứ?”.

“Ồn quá đi mất!”.

Sách La Định thì lại vừa đánh trống vừa hát: “Các người không cho lão tử ngủ, lão tử không cho các người đánh đàn nữa, cứ thử xem ai thiệt hơn ai!”.

Chỉ trông chốc lát, người trên cả phố Đông Hoa đều đã chạy sạch hết trơn.

Sách La Định dừng lại, đóng tai nghe thử - Im ắng rồi!

Thầm nói rồi cuộc cũng đã được yên tĩnh rồi, Sách La Định ngẩng mặt nhìn trăng sáng trên đỉnh đầu, ném phắt dùi trống đi – Buồn ngủ quá!

“Liệu Sách La Định này có bị điên thật không đấy?”.

“Thật đáng sợ...”.

Trong tửu lâu, trừ những tài tử giai nhân bị dọa ngất xỉu ra thì tất cả đều vây quanh bàn cùng nhau bàn luận.

Chỉ có Bạch Hiểu Nguyệt là hai tay chống cằm nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, híp mắt cười thật tươi mà nhìn mặt trống trện trên đỉnh nóc nhà xa xa kia.

6. Chương 6: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 6

Vừa mới tờ mờ sáng, Bạch Hiểu Nguyệt đã bị tiếng gió kỳ lạ đánh thức.

Vừa mới mở mắt ra, kéo chiếc áo ngủ bằng gấm đã che mắt nửa khuôn mặt mình xuống, đóng tai lắng nghe, đúng là tiếng gió – không phải tiếng gió ngày thường, bình thường đều là vù vù, hôm nay lại thành “hấp hấp”.

Ngẩng mặt lên, Hiểu Nguyệt nhìn hoa văn khắc trên đỉnh giường suy nghĩ xem đây là tiếng gì, nghĩ thông rồi, nàng liền “phốc” một cái ngồi dậy, vén chăn, khoác áo choàng, vội vàng đi giày chạy nhanh ra ngoài.

Lúc ra đến cửa do vội quá còn tuột cả giày, nhay lò cò mấy cái trở về nhặt giày ôm lấy chạy ra cửa viện.... Quả nhiên! Tiếng này truyền đến từ sân bên cạnh.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa chạy đến cửa viện, nhìn vào trong một cái liền nhoén miệng cười, mắt cũng cong lên. Bên cạnh chính là chỗ của Sách La Định.

Lúc này mới tờ mờ sáng mà thôi. Sách La Định cầm trong tay một thanh trường đao, đang luyện công.

Bạch Hiểu Nguyệt đứng ở sau cửa viện, nhìn trộm.

Hôm qua Sách La Định mãi mãi ngăn được mấy tiếng đàn quấy rầy người ta ngủ kia, ngủ no giấc rồi đương nhiên sáng sớm muốn luyện đao gân gân, chỉ tiếc cái sân này nhỏ xíu chẳng thể nào thì triển được công phu của hắn, lát nữa lại còn phải đi học, muốn cưỡi ngựa cũng phải chờ đến tận chợ tối.

Bạch Hiểu Nguyệt chưa từng thấy người ta luyện công thực sự bao giờ, cùng lắm thì cũng chỉ là thỉnh thoảng thấy đại ca luyện kiếm một chút mà thôi, nhưng mà cũng không có được cái khí phách như của Sách La Định lúc này.

Đứng nhìn Sách La Định cao lớn như vậy, thân pháp của hắn lại cực nhanh, cứ như biết bay vậy. Đao pháp thì vô cùng lưu loát, nhìn đẹp hơn tư thế giao chiến của mấy vũ sinh trong hí văn nhiều.

Còn đang chuyên tâm nhìn, lại nghe thấy có người hỏi bên tai mình: “Dậy sớm vậy sao? Tại sao ngay cả tóc cũng chưa chải mà đã chạy ra ngoài rồi?”.

Hiểu Nguyệt giật mình, quay đầu lại nhìn thì hóa ra là Bạch Hiểu Phong, trên mặt thoát cái đỏ bừng.

Bạch Hiểu Phong có chút bất ngờ, nhìn Sách La Định đang luyện công trong sân một chút, hơi nheo mắt nhìn tiểu muội mình: “Sao vậy?”.

“Không có.... Không thấy Tuấn Tuấn đâu, muội tới tìm nó thôi.”. Bạch Hiểu Nguyệt mượn cớ.

Bạch Hiểu Phong nhìn nàng một lúc lâu, chỉ ra sau nàng.

Hiểu Nguyệt quay đầu lại thì thấy cún yêu đang ở sau nàng, còn ngoe đầu nhìn nàng nữa.

“Ai cha, Tuấn Tuấn, mày ở đây à, tao tìm mày mãi.”. Hiểu Nguyệt vội vàng ôm cún chạy mất, nhanh chóng trở về chải đầu, lúc này nàng đã nhớ tới còn có chuyện quan trọng khác cần làm nữa.

Bạch Hiểu Phong thấy Bạch Hiểu Nguyệt chạy, cảm thấy khá thú vị, từ hôm qua tiểu muội hắn đã là lạ rồi.

Đương nhiên, Sách La Định cũng nghe được tiếng hai anh em nhà này nói chuyện với nhau, hắn cũng chẳng thèm để ý, tiếp tục luyện đao. Bạch Hiểu Phong nhìn một lúc cũng phải âm thầm gật đầu – Sách La Định không hổ danh Đệ nhất mãnh tướng vương triều, công phu giỏi, đao pháp cũng giỏi, khí phách càng khó cần phải nói.

Luyện đã nghiền rồi, Sách La Định mới thu đao lại, ném đao sao bên cạnh một cái, hỏi ngoài cửa: “Hai huynh muội các người cũng dậy sớm nhỉ?”.

Bạch Hiểu Phong đi từ ngoài vào, khẽ mỉm cười: “Sách Tướng quân cũng dậy rất sớm.”.

Sách La Định nhún vai một cái: “Thói quen.”

Bạch Hiểu Phong cũng không khách khí nữa, đi vào trong nhìn cây trường đào kia của Sách La Định.

Thanh đào này có chút giống với thanh Long Yển Nguyệt Dao năm đó của Quan Nhị gia, toàn thân đen nhánh như được chế tạo bằng thép. Bạch Hiểu Phong cầm dao vung thử một vòng – Quả nhiên là dao tốt.

Tra lại dao vào vỏ, Bạch Hiểu Phong quay đầu lại thì thấy Sách La Định rửa mặt xong rồi, đang khoanh tay có chút bất ngờ nhìn hắn.

Bạch Hiểu Phong khẽ cười, nhắc nhở hắn: “Đừng tới trễ giờ học buổi sáng đó.”. Nói xong chậm rãi dời đi.

Sách La Định nhìn bóng lưng Bạch Hiểu Phong rời khỏi sân viện, cười nhạt – Thì ra Bạch Hiểu Phong này thâm tàng bất lộ, thanh đào kia không nhẹ chút nào, thư sinh bình thường không thể nhắc nổi vậy mà Bạch Hiểu Phong lại có thể nhẹ nhàng cầm lên, con vung thử một vòng, người này biết võ công nhưng người ngoài không biết mà thôi.

Sách La Định cũng chẳng cảm thấy có gì bất ổn, có võ công còn tốt hơn là không có.... chẳng thèm quan tâm nữa, đi ăn điểm tâm trước đã.

Vừa mới ra khỏi viện đã thấy một tiểu nha đầu bưng một đĩa có hai cái bánh bao chạy đến: “Sách Tướng quân, điểm tâm của ngài.”

Sách La Định nhìn nàng một chút, hỏi: “Bánh bao nhân gì đây?”.

“Thịt heo.”. Tiểu nha đầu trả lời, rất căng thẳng: “Vì chúng ta không biết Tướng quân muốn ăn gì cho nên chỉ làm đồ giống chúng ta...”.

Sách La Định có vẻ không hứng thú lắm, bánh bao bé tẹo thế kia, phải ăn bao nhiêu cái mới no chứ, liền hỏi: “Chỉ có bánh bao à?”.

“Còn có cháo nữa.”. Tiểu nha hoàn trốn sang bên cạnh, trong lòng thầm lo lắng, không biết Sách La Định này có nổi giận mà giáng ình một chưởng chết tươi không đây?

Khóe miệng Sách La Định co giật – Cháo ăn càng đói hơn, chết tiệt! Vậy mới nói tốt nhất đừng ở chung với thư sinh, sớm hay muộn cũng bị đói chết cho xem.

“Ta ra ngoài ăn.”. Sách La Định chấp tay sau lưng định đi ra ngoài.

“Bên ngoài cửa hàng cũng chưa mở đâu, phải đến phố thật xa mới có đồ ăn đó.”. Tiểu nha đầu thấy Sách La Định không giận, mạnh dạn nói: “Hay là hôm nay Tướng quân cứ ăn thêm mấy cái bánh bao nữa đi, ngài muốn ăn gì cứ nói cho ta biết, sang sớm mai ta bảo trù nường làm cho ngài.”.

Sách La Định cau mày nhìn bánh bao chỉ dành cho trẻ con ăn này, lầm bầm: “Sáng sớm ta thích ăn mì, mì nước ấy, bánh bao ăn không no, đói chết!”.

“Ăn mì ạ....” Tiểu nha hoàn bị hắn chọc cười, người này rất thân thiện mà, đâu có đáng sợ chứ, nói tiếp: “Lát nữa ta sẽ bảo trù nường, sáng mai sẽ có.”.

“Ừm...”. Sách La Định nhìn bánh bao, nói: “Hay là ngươi cứ đi ăn đi, ta đến trù phòng xem còn cái gì ăn nữa không.”.

“Tướng quân muốn ăn gì, ta lấy cho ngài?”.

“Có tay có chân thì tự mình đi là được, nói qua nói lại phiền chết.”. Sách La Định bảo tiểu nha hoàn cứ đi lo chuyện của mình đi, hắn chấp tay sau lưng đứng đờ đờ đi đến trù phòng.

Tiểu nha hoàn cứ nghĩ Sách La Định là Đại tướng quân nên sẽ rất khó chiều, ai ngờ lại dễ phục vụ đến thế. Xem ra là bữa sáng muốn tự mình đến trù phòng ăn mì, dễ phục vụ hơn mấy vị Hoàng tử cấm y ngọc thực kia nhiều.

Cúi đầu nhìn hai cái bánh bao trong tay mình, nàng ăn một cái, còn một cái khi đi ra đến cửa viện lại nhìn thấy con cún con đáng yêu của tiểu thư nhà nàng, liền ngồi xuống dứt cho nó ăn, vừa dứt vừa cười chọc nó: “Ăn ngon không? Là Sách Tướng quân cho ngươi đấy!”.

Bởi vậy, trời còn chưa sáng hẳn, bách tính toàn thành đã đón bình minh bằng một tin đồn nóng hổi...

“Nghe chưa?”.

“Sao?”. Bà con lối xóm vừa ngáp vừa hỏi.

“Sáng nay Sách La Định còn vớt cả bánh bao nhân thịt từ phòng làm cho hân cho chó ăn đấy.”.

“Làm càn quá, tên này sao vậy!”.

“Chậc”.

Sách La Định vừa đi đến cửa trù phòng, trong lòng thầm nghĩ, cứ thương lượng mấy câu với trù nương chắc là sẽ có mỳ ăn nhỉ.

Nhưng còn chưa vào đến cửa đã thấy Trình Tử Khiêm miệng ngậm bánh bao thịt, tay sửa sang lại bản thảo chậm rãi đi ra. Tử Khiêm vừa ngẩng đầu thấy hắn, cầm lấy bánh bao, hỏi: “Đến đây làm gì?”.

Sách La Định khoanh tay, nhìn vào trù phòng: “Trù nương có ở đây không?”.

“Người đến hóng hớt à?”. Trình Tử Khiêm buồn bực lắc đầu: “Vô dụng thôi, ta đã hỏi lâu lắm rồi mà trù nương cũng không biết tình nhân trong mộng của Bạch Hiểu Nguyệt là ai.”.

Sách La Định có chút cảm ngữ nhìn hắn: “Tìm trù nương đương nhiên là vì muốn ăn rồi, chỉ có người mới muốn tìm nàng để hóng hớt thôi.”.

“Nàng về rồi?”. Trình Tử Khiêm nói một câu chẳng khác nào dội cho Sách La Định cả thùng nước lạnh.

Sách La Định thất vọng: “Không phải chứ? Lơ là chức trách à?”.

“Người ta là đầu bếp chứ không phải là binh lính trong quân, chỉ cần đến nấu ba bữa sáng trưa chiều mà thôi, những lúc khác đều ở nhà.” Nói xong Trình Tử Khiêm tiếp tục ngậm bánh bao đi ra ngoài.

Sách La Định thở dài, nghĩ hay là mình cứ ăn tạm bánh bao vậy.... Đang mất hứng thì từ trong trù phòng một mùi hương bay ra.

Sách La Định sờ mũi, hình như đang nấu mỳ thịt bò nha!

Hương thơm này chắc chắn truyền từ trù phòng ra.... Sách La Định nhanh chóng chạy vào, nhìn thấy một thân ảnh màu trắng đang bận rộn cạnh bếp lò.

Nhìn dáng vẻ thì hình như là Bạch Hiểu Nguyệt, Sách La Định không hiểu, chẳng phải nàng là Thiên kim tiểu thư sao, vậy mà cũng xuống bếp à?

Lúc này, Bạch Hiểu Nguyệt đang vớt những sợi mỳ nóng hổi từ trong nồi ra, rắc thịt bò, rót xì dầu lên, còn có cả hành lá thái nhỏ, lạc và lòng trắng trứng nữa.

Sách La Định cảm thấy bụng mình đang sôi sùng sục.

Bạch Hiểu Nguyệt đúng lúc quay đầu lại, liếc Sách La Định một cái, nghiêm túc hỏi: “Người có ăn mỳ không?”.

Sách La Định sửng sốt, nhìn sau lưng một cái – Không có ai mà! Quay đầu lại hỏi: “Ta á?”.

“Ừ.... Ta đột nhiên muốn ăn mỳ, nhưng nấu nhiều quá.”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa nói vừa bưng một tô mỳ rắc đầy thịt bò rộng mênh mông màu lam lên, hỏi: “Người ăn chứ?”.

“Ăn.”. Sách La Định quá vui mừng, chạy lên nhận lấy, lại nhìn thấy bên cạnh còn có một bát nhỏ chỉ có chút cháo trắng bên cạnh.

Sách La Định nhìn bát cháo hạt sen ngân nhĩ, hỏi: “Đây là cái gì?”.

“À.... Ta làm xong mỳ thịt bò rồi thì đột nhiên lại không muốn ăn nữa.”. Bạch Hiểu Nguyệt bưng bát cháo đến bên bàn ngồi xuống, lấy chút đồ ăn thanh đạm bỏ vào bát cháo của mình.

Sách La Định nhìn mỳ trong bát mình một chút, lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt đang cầm thìa bạc, nhả nhận mức cháo ăn kia.

Cũng đi tới cạnh bạn ngồi xuống, Sách La Định đột nhiên hỏi: “Nàng đặc biệt nấu mỳ cho ta hả?”.

“Khụ khụ....” Bạch Hiểu Nguyệt bị sặc cháo, vừa nuốt ngược vừa nói: “Nấu nhiều quá!”. Về mặt cực nghiêm túc.

Sách La Định cười, gật đầu: “À, nấu nhiều a.”.

Cũng không nhiều lời nữa, hắn soàn soạt ăn một ngụm mỳ, vỗ bàn một cái, giơ ngón tay khen: “Ngon lắm!”.

“Tất nhiên, mỳ thịt bò là món tử của đại nương mà”. Bạch Hiểu Nguyệt đắc ý nói nhỏ.

“Vậy sao? Rất đủ lửa nữa, hắn là phải ninh đến mấy canh giờ rồi”. Sách La Định có vẻ rất am hiểu về mỳ thịt bò.

“Còn gì nữa, ninh cả ngày hôm qua rồi, vậy bò mới ngon.”.

“Từ hôm qua nàng đã muốn ăn mỳ bò rồi sao?”.

“Đúng vậy!”. Bạch Hiểu Nguyệt khiên quyết gật đầu.

Sách La Định lắc đầu cười mãi không thôi.

Hiểu Nguyệt vừa ăn cháo vừa liếc hắn, Sách La Định cười lên sẽ xuất hiện hai đường tiểu văn nhân nhặt từ cánh mũi kéo đến hai bên khóe miệng nữa.

Cúi đầu có chút buồn buồn, Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm bát cháo của mình hồi lâu, đúng lúc này lại thấy có một miếng thịt bò được đặt vào bát cháo của mình.

Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn.

Sách La Định húp hết giọt nước mỳ cuối cùng rồi. Đặt bát mỳ trống không xuống, Sách La Định đặt một tay lên bàn, nghiêng đầu nhìn nàng: “Đa tạ.”.

Hiểu Nguyệt mím môi phất tay: “Tiện tay thôi.”.

Sách La Định gật đầu: “Ừ, tiện tay.”.

“Đừng quên mài mực.”. Bạch Hiểu Nguyệt vờ nghiêm túc dặn dò.

Sách La Định vừa đi ra ngoài vừa gật đầu: “Tuân lệnh, Tiểu phu tử!”.

Bạch Hiểu Nguyệt hài lòng tiếp tục ăn cháo, vừa nhai thịt bò vừa nghĩ – Quả nhiên ngon quá! Lúc Sách La Định không nói tục chửi bậy, không chống đối mình, đúng là rất dễ thân cận.

Trước giờ học buổi sáng, dân chúng Hoàng thành đều rất bận, có người ra ngoài mua đồ ăn, có người bắt đầu dậy sớm làm việc, nhưng tất cả lại cùng nghe được tin đồn thứ hai trong ngày hôm nay – Lại còn có hẳn hai dị bản!

Bản thứ nhất nói Sách La Định cướp mỳ của Bạch Hiểu Nguyệt ăn.

Bản thứ hai nói cho rằng Bạch Hiểu Nguyệt dậy sớm nấu mỳ cho Sách La Định ăn.

Đúng là một hòn đá ném chết ba con nọ, nếu như bản thứ nhất là thật, vậy có nghĩa là Sách La Định đã bắt nạt Bạch Hiểu Nguyệt, không thể tha thứ! Nhưng nếu bản thứ hai là thật, Sách La Định cũng không thể tha thứ, ai mà chẳng biết Bạch Hiểu Nguyệt nổi tiếng khó gần, sao lại có thể vì Sách La Định mà rửa tay nấu canh chứ? Đùng nói là nấu mỳ, dù chỉ là nấu bát canh nhạt cũng đã vinh dự nhường nào rồi.

Vì vậy, mới sáng sớm mà người dân toàn thành đã bị vấn đề này làm cho nghĩ mãi không thông.

Trình Tử Khiêm vừa mới rời khỏi cửa chính thư viện đã bị một cao thủ đại nội túm lấy, vác vào trong cung.

Hoàng thượng nghiêm túc dặn dò hần: “Nhất định phải tra rõ, rốt cuộc là Bạch Hiểu Nguyệt nấu mỳ cho Sách La Định hay là Sách La Định cướp mỳ của Bạch Hiểu Nguyệt, chuyện vô cùng khẩn cấp đó!”.

“Hắt xì...”

Sách La Định đang nghiêm túc mài mực đột nhiên xoa mũi – Lần thứ hai hắt hơi rồi! Hôm qua đã xui xẻo lắm rồi, chẳng lẽ hôm nay lại còn xui xẻo hơn nữa sao? Sáng sớm đã rất thuận lợi rồi mà!

7. Chương 7: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 7

“Koong koong koong”, ba tiếng chuông báo hiệu giờ học buổi sáng vang lên, Trình Tử Khiêm đứng trước cửa thư trai Hải Đường, ghi chép những học sinh đang đi vào thư trai.

Người đến sớm nhất chính là Thạch Minh Lượng và Cát Phạm.

Thạch Minh Lượng là Đại tài tử, tâm cao khí ngạo coi trời bằng vung, nhìn thấy Trình Tử Khiêm cũng chẳng thèm hành lễ, ngẩng đầu ưỡn ngực, nghênh ngang đi vào.

Cát Phạm là nhi tử của Thuyền vương, nhưng con người hần cũng không có vẻ huênh hoang lắm, khá lễ độ, gật đầu với Trình Tử Khiêm một cái.

Tiếp đến là ba vị cô nương.

Người đi trên cùng là Thất Công chúa Đường Nguyệt Yên, vừa nhìn thấy Trình Tử Khiêm đã cười hi hi chào hần, lại còn ngọt ngào nói: “Chào buổi sáng Tử Khiêm phu tử”.

Trình Tử Khiêm nhanh chóng đáp lễ, mọi người đều nói Thất công chúa người gặp người yêu, quả nhiên không giả.

Sau lưng Đường Nguyệt Yên là hai cô nương dung mạo tương đối bình thường, cùng sánh vai đi tới.

Một người rất văn tĩnh nhã nhặn, mười phần khí chất thi thư, nhìn thấy Trình Tử Khiêm thì hành lễ rất cung kính, chính là Đại tài nữ Hạ Mẫn.

Người còn lại hơi béo chút, mặt tròn xoe, đáng vẻ phúc hậu, chính là Nguyên Bảo Bảo, Thiên kim tiểu thư phú gia, nhìn qua cũng thật giống đĩnh nguyên bảo, tất nhiên cũng rất cung kính mà thi lễ với Trình Tử Khiêm.

Ngay sau đó là Lục Hoàng Tử Đường Tinh Trị và huynh đệ tốt của hần, Hồ Khai.

Đường Tinh Trị tuổi nhỏ, cũng không phải là người giỏi giang nhất trong mấy vị hoàng tử, nhưng tuyệt đối chính là người được cưng chiều nhất. Thật ra thì ấn tượng của Trình Tử Khiêm với hần cũng không tệ. Nhưng có lẽ vì chuyện tối qua mà Đường Tinh Trị có phần lúng túng, chỉ nhanh chóng gật đầu với Trình Tử Khiêm một cái đã chạy tót vào thư trai luôn rồi.

Hồ Khai là Tiểu vương gia, thân phận cũng rất tôn quý, chỉ nhường mi một cái với Trình Tử Khiêm coi như chào hỏi, có chút ngông nghênh.

Người đi vào tiếp theo là Đường Nguyệt Như.

Tam Công chúa không hổ danh là Đệ nhất mỹ nhân thiên triều, vừa đẹp lại vừa đoan trang nhã nhặn, Tử Khiêm âm thầm gật đầu, nhìn qua ngoại hình đúng là rất xứng đôi với Bạch Hiểu Phong. Chỉ tiếc... Hồng nhan bạc mệnh, địa vị của vị công chúa này ở trong cung hiện giờ vô cùng khó xử, cả Hậu cung cũng không tha cho nàng, một mình nàng sống đơn độc trong một biệt viện bên ngoài Hoàng thành. Cũng may là Hoàng thượng nể tình cũ, vô cùng thương yêu nàng, nếu không e rằng tất cả mọi người cũng không nhớ là còn có vị công chúa này nữa.

Đường Nguyệt Như gật đầu chào Trình Tử Khiêm một cái, tiến vào thư viện, vẫn cứ lạnh như băng chẳng nói tiếng nào.

Tử Khiêm sờ cằm – Cầm bút ghi chép tiếp.

“Người cứ suốt ngày như vậy mà cũng không học mấu luôn à?”.

Hoàn toàn tách biệt với cái không khí nhàn nhã thanh tịnh trong thư quán, một câu nói này vang lên cũng khiến Trình Tử Khiêm phải thở dài, ngẩng mặt lên liếc một cái, thấy Sách La Định đang vừa cầm nghiên mài mực vừa đi đến.

Trình Tử Khiêm nhanh chóng chạy đến: “Này, sáng nay Bạch Hiểu Nguyệt nấu mỳ cho người à?”.

Sách La Định bị hỏi cũng sửng sốt, cau mày nhìn hắn: “Người rảnh quá à, bữa sáng ông đây ăn gì người cũng muốn quản sao?”.

“Vô cùng khẩn cấp đó!” Trình Tử Khiêm làm động tác cắt cổ, nói: “Nói đi! Chuyện liên quan đến gia tài cùng tính mạng của ta đó.”.

Sách La Định suy nghĩ một chút, nhướn mày: “Ta tự làm.”.

“Hả?”. Trình Tử Khiêm nghiêng đầu: “Người tự mình làm?”.

“Đúng vậy.”. Sách La Định thờ ơ nhún vai: “Nha đầu kia chỉ vào đúng lúc mà thôi.”. Nói xong cũng bỏ đi.

Trình Tử Khiêm nửa tin nửa ngờ, nhưng mà vẫn cầm bút ghi lại, lúc này, Bạch Hiểu Nguyệt ở phía sau cũng vội vã chạy vào, vừa nhìn thấy Sách La Định đã bước vào thư trai Hải Đường thì cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà không tới trễ.

Nàng cười với Tử Khiêm một cái, nhắc váy chạy vào trong.

Trước khi giờ học buổi sáng chính thức bắt đầu, bên ngoài thư viện đã có tin đồn truyền ra.

“Biết sự thật chưa?”.

“Sự thật gì?”.

“Bát mỳ Sách La Định ăn sáng nay không phải Bạch Hiểu Nguyệt làm đâu, hắn tự làm đấy.”.

“À... Thì ra là vậy, đã nói mà, sao Bạch Hiểu Nguyệt có thể thích tên mọi rợ kia được.”.

“Biết đầu tên mọi rợ kia muốn cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga thì sao, tung tin khắp nơi.”.

“Cũng đúng...”.

“Ong ong ong...”.

Sách La Định mới ngồi có nửa canh giờ trong thư trai đã đau lưng mỏi chân, bên tai như có một ngàn con muỗi lớn nhỏ đang vo ve qua lại không ngừng, khiến hắn cũng phải đầu choáng mắt hoa.

Nghe nói mỗi ngày, trước giờ học buổi sáng đều phải tự ôn bài nửa canh giờ, sau đó Bạch Hiểu Phong mới tới dạy.

Mọi người xung quanh đều đang đọc sách, Sách La Định thì chỉ muốn dựng bàn.

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi phía sau hắn, thấy Sách La Định gãi đầu gãi tai như có rận mà chích tới nhích lui, một trang sách cũng không thèm đọc.

Cuối cùng, đợi đến lúc Sách La Định mệt mỏi mà chuẩn bị ngủ gục rồi, Bạch Hiểu Nguyệt liền đưa ngón tay chọc hắn một cái.

Sách La Định đưa tay xoa lưng, lắc cái đầu vẫn còn đang ong ong không ngừng, gục đầu ngủ tiếp.

Bạch Hiểu Nguyệt gấp gấp, lúc này lại thấy Bạch Hiểu Phong đang đi từ ngoài cửa viện Hải Đường trai vào.

“Phu tử tới rồi.”. Nguyên Bảo Bảo nhỏ giọng nhắc, mọi người nhanh chóng ngồi thẳng lưng, tư thế rất nghiêm túc, duy chỉ có Sách La Định còn đang ngủ gật.

Bạch Hiểu Nguyệt giận, đưa hai ngón tay ra cấu vào sau lưng Sách La Định.

“Mẹ nó, con muỗi!”.

Giọng Sách La Định cũng thật vang, Bạch Hiểu Phong vừa vào đến cửa đã nghe được những lời này rồi.

Hiếu Nguyệt đỏ mặt lườm... cái lưng người nọ, mọi người đều nhẩn cười.

Sách La Định cũng tỉnh hẳn rồi, duỗi cái lưng to đùng của mình một cái, quay mặt qua đã thấy Bạch Hiểu Phong, liếc mắt nhìn trời, xem ra đến giờ học rồi, sau đó lại tiếp tục quay lại xoa cổ.

Đám học sinh đều nhìn nhau, vẻ mặt háo hức chờ xem náo nhiệt – Bạch Hiểu Phong có giận không đây?

Nhưng Bạch Hiểu Phong cứ như không nhìn thấy, đi thẳng vào trong.

Sách La Định còn đang nhúc nhích, lại cảm thấy sau lưng có người néo một cái, khó hiểu quay đầu lại.

Hiếu Nguyệt trợn mắt trừng hấn: “Ngồi yên, không được nhúc nhích!”.

Sách La Định co giật khóe miệng – Cả động cũng không được à? Còn nghiêm hơn cả quy định trong quân nữa... Chẳng phải chỉ là mấy tên thư sinh thôi sao, làm gì phải đao to búa lớn thế chứ.

“Khụ khụ.” Bạch Hiểu Phong vừa vào lớp, chấp tay sau lưng nhìn lướt qua mọi người một lượt.

Mọi người đều ngồi rất ngay ngắn, duy chỉ có Sách La Định là hơi ngẹo nửa người, một tay chống cằm, một chân co lên, tay kia chậm rãi mài mực, mà Bạch Hiểu Nguyệt sau lưng lại giận đến mức mím môi.

Bạch Hiểu Phong cười: “Hôm nay là buổi học đầu tiên, các người tự mình viết gì đó để ta kiểm tra trình độ chút là được.”.

Mọi người gật đầu.

“Ừm...” Bạch Hiểu Phong nhẹ nhàng sờ cằm, rất ưu nhã giơ tay chỉ vườn Hải Đường nở rộ ngoài kia, nói: “Lấy Hải Đường làm chủ đề, viết gì cũng được, thơ cũng được mà văn cũng được.”.

Sách La Định nghe xong thì nhin không được lại giật khóe miệng tiếp – Đám thư ngốc này, con mẹ nó nhảm chán muốn chết, Hải Đường nở đầy sân thì có cái quái gì tốt mà viết chứ? Mà nhắc tới, thì ra hoa Hải Đường chính là cái này à... Trước kia cứ nghe người ta nhắc đến Hải Đường, Hải Đường suốt, nhưng chẳng biết nó là cái quái gì nữa.

“Các người cứ từ từ viết, nửa canh giờ nữa ta quay lại.”. Bạch Hiểu Phong rất vô trách nhiệm mà vút ột cái đề bài, sau đó thì lắc lư bỏ đi.

Chờ phu tử đi rồi, mọi người bắt đầu không ngừng thảo luận.

Nguyên Bảo Bảo cầm bút chạy đến ngồi cùng Hạ Mẫn: “Mẫn Mẫn, viết thể nào vậy?”.

Hạ Mẫn có vẻ rất thân thiết với nàng, nhỏ giọng hướng dẫn.

Đường Nguyệt Yên nghiêng đầu suy nghĩ xem nên viết gì bây giờ, Đường Nguyệt Như thì yên lặng cúi đầu bắt đầu viết.

Trong đám nam sinh bên kia, Đường Tinh Trị cùng Hồ Khai đều đẩy giấy bút của mình cho Thạch Minh Lượng, Thạch Minh Lượng viết rất nhanh, có vẻ văn chương tuôn trào.

Sách La Định ngáp một cái, lại thấy sau lưng có người chọc mình, quay đầu lại.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm bút lông, rất lo lắng hỏi hấn: “Người định viết cái gì?”.

Sách La Định nháy mắt: “Cái gì là cái gì?”.

“Người chưa tỉnh ngủ à?”. Bạch Hiểu Nguyệt cau mày: “Đề bài Đại ca ta ra chứ gì!”.

“À...” Sách La Định gật đầu: “Chẳng phải chỉ là Hải Đường thôi sao.”.

“Người định viết cái gì? Ngũ ngôn hay thất tuyệt? Tản văn hay Từ phú?”.

Sách La Định cảm thấy đám ruồi sắp quay lại rồi, há miệng: “Viết câu đối được không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngạc nhiên, há to miệng: “Câu đối?”.

“Chẳng phải nói viết cái gì cũng được sao? Cứ viết là Cả vườn Hải đường đỏ toàn đỏ...”. Sách La Định định hạ bút viết luôn.

“Không được!”. Bạch Hiểu Nguyệt giữ chặt bút của hắn, lườm hắn: “Phải viết một bài ngũ ngôn!”.

“Ngũ ngôn à? Chẳng phải càng dễ sao!”. Sách La Định tự tin tràn trề, tuyệt bút vung lên.

“Viết xong rồi sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt tự hỏi.

“Ừ”. Sách La Định duỗi eo: “Ta có thể ra ngoài dạo nửa canh giờ rồi về không? Cứ ngồi như vậy nhất định sẽ bị trĩ cho xem.”.

Bạch Hiểu Nguyệt dùng bút lông đập hắn: “Thô tục.”.

Sách La Định há miệng, trong lòng thâm cãi, bệnh trĩ thì có gì thô tục chứ?

“Đưa ta xem người viết cái gì.”. Hiểu Nguyệt đưa tay.

Sách La Định nhanh chóng giấu ngay bài “ngũ ngôn” của mình đi.

“Ta là phu tử của người!”. Bạch Hiểu Nguyệt sững mặt.

Sách La Định cãi: “Không phải nàng chỉ dạy lễ nghi thôi à?”.

Hiểu Nguyệt giận, kéo tay áo hắn: “Đưa ta xem!”.

Sách La Định không cho.

Hai người ở bên này tiếp tục nháo loạn, bên kia, Đường Tinh Trị vừa nhìn vừa nghiêng răng.

Hồ Khai xán tới nhỏ giọng nói: “Nghe nói sáng nay Sách La Định còn bắt Hiểu Nguyệt nấu mỳ cho hắn nữa.”.

Đuôi mỳ Đường Tinh Trị cũng nhúu chặt lại.

Cuối cùng Hiểu Nguyệt cũng cướp được tờ giấy kia, vừa mở ra đã nhìn thấy bên trong chỉ viết có năm chữ cực xấu – Hải Đường hoa bất thác.

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, lật qua lật lại mấy lần, hỏi: “Ngũ ngôn đâu?”.

Sách La Định chỉ câu kia: “Vừa đủ năm chữ mà!”.

Hiểu Nguyệt cuộn tờ giấy lại đánh hắn: “Cần có bốn câu, người lại chỉ viết một câu mà dám nói là Ngũ ngôn tuyệt cú hử!”.

“Tuyệt cú chẳng phải là một câu sao, chứ còn muốn mấy câu nữa?”. Sách La Định vẫn không phục.

“Người đàn chết”. Hiểu Nguyệt giải thích cho hắn: “Cần phải có ba câu nữa, hơn nữa, sao lại viết Hải đường hoa bất thác chứ? Chẳng có vần điệu gì hết!”.

Sách La Định cầm bài của mình lại, vừa quay đầu đã thấy bốn phía mọi người đang cười mình rồi.

Đám người Đường Tinh Trị vừa mới nghe được câu “Hải Đường hoa bất thác” đã cười văng, Trình Tử Khiêm ngồi trên một cái ghế đá cũng chỉ biết lắc đầu – Tên Sách La Định đó mù chữ mà!

Sách La Định khoanh tay bút rút – Phải viết ba câu nữa sao?

Suy nghĩ một chút, hắn lại nhìn thấy mấy cánh hoa nhỏ màu đỏ dưới sương sớm rất đẹp, liền viết thêm một câu: “Đã hoa đã đỉnh hảo.”.

Hiểu Nguyệt ngồi phía sau đỡ trán, Hồ Khai bên cạnh cũng nhìn thấy, đập bàn cười ngặt nghẽo.

Lúc này mọi người cũng chẳng chuyên tâm viết nữa rồi, tò mò không biết câu thứ ba Sách La Định sẽ viết cái gì.

Sách La Định chống cằm suy nghĩ thật lâu – Câu thứ ba viết gì bây giờ?

Lúc này, chẳng biết từ khi nào Tuấn Tuấn đã chạy vào sân thư trai Hải Đường, chắc là nó thấy chỗ này náo nhiệt quá nên đến, lúc này nó đang nằm bên chân Trình Tử Khiêm, vẩy đuôi nhìn Hiểu Nguyệt trong phòng học, còn vẩy đuôi nhìn Sách La Định nữa.

Sách La Định vừa nhìn thấy ý thơ đã dâng trào, viết câu thứ ba: “Cầu nhi vĩ ba dao.”

Bạch Hiểu Nguyệt che mặt, mọi người xung quanh nhìn không được cười lớn, tất cả đều nóng lòng muốn biết lát nữa Bạch Hiểu Phong thấy bài thơ này rồi sẽ phản ứng thế nào, xem ra Sách La Định sẽ phải bắt đầu học lại từ Tam Tự Kinh rồi.

Câu thứ tư...

Sách La Định chống cằm, nghiêng người tựa vào bàn ngủ gật, dù sao thì cũng còn đến nửa canh giờ nữa mà, kiểu gì chẳng nghĩ ra.

Lúc này, Thạch Minh Lượng đã viết xong ba bài cho cả ba huynh đệ của hắn rồi, bọn Đường Tinh Trị bắt đầu chép lại.

Thạch Minh Lượng thấy Sách La Định bọn họ, khẽ mỉm cười, hỏi: “Có muốn ta viết giúp người một bài không?”

Bạch Hiểu Nguyệt sau lưng Sách La Định cau mày.

Sách La Định ngáp một cái, rất bất ngờ mà phát tay: “Miễn đi.”

Hồ Khai cười: “Tác Tướng quân không có cái tài của văn nhân, nhưng lại có được khí chất thanh cao của văn nhân à.”

Đường Tinh Trị và Cát Phạm ở bên cạnh cũng cười.

Sách La Định chống cằm nhìn bốn người họ, hình như định nói cái gì đó nhưng lại lười, ngáp tiếp.

Bạch Hiểu Nguyệt ở phía sau nghe mà khó chịu, lúc này, Hạ Mẫn ngồi ngay trước bọn Đường Tinh Trị quay đầu lại nhìn mấy người họ một cái: “Văn nhân không chỉ cần có thanh à còn cần phải thành thật, ba người đều đi nhờ người khác làm hộ còn có tư cách cười người khác sao? Ít nhất thì Tác Tướng quân còn thành thực hơn các người.”

Nguyên Bảo Bảo nhẹ nhàng kéo Hạ Mẫn, ý muốn nói – Không cần gây gổ với bọn họ.

Đám người Đường Tinh Trị nhìn nhau một cái, sau đó cùng cười vắng.

Thạch Minh Lượng chống cằm nhìn Hạ Mẫn: “Không phải Hạ tài nữ thích tài tử sao? Đổi vị rồi à? Hay là biết chắc mình không có phần thắng cho nên mới tìm mối thấp hơn?”

Mặt Hạ Mẫn thoáng cái đỏ bừng.

Đường Nguyệt Yên ở bên cạnh cũng quay sang xem náo nhiệt, vẻ mặt ngây thơ cười đến ngọt ngào.

Đường Nguyệt Như ngồi bàn trên thì vẫn cúi đầu viết, có vẻ không nghe thấy gì.

Nguyên Bảo Bảo trợn mắt trừng Thạch Minh Lượng: “Người nói nhăng cuội gì đó?”

Thạch Minh Lượng nói xong thì quay qua nhìn Sách La Định một cái: “Sách Tướng quân, thanh cao cũng chẳng thể ăn được, bài thơ này nếu như truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến người ta cười đến rụng răng đó.”

Sách La Định đột nhiên gật đầu một cái: “Nghĩ ra câu thứ tư rồi.”

Mọi người sững sốt, lại thấy Sách La Định cầm bút viết ra mấy chữ xấu xí vô cùng: “Kê Ấp tra tra khiêu.”

Mọi người nhìn nhau một cái, bài Ngũ ngôn mà Sách La Định viết chính là:

“Hải đường hoa bất thác

Dã hoa dã đỉnh hảo

Cầu nhi vĩ ba dao

Kê áp tra tra khiếu.” (1)

Mặc dù không vẫn không niêm nhưng đọc ra nghe lại khá vắn, sau đột nhiên lại có người hỏi: “Bài thơ này tên gì?”.

Mọi người quay đầu lại thì đã thấy Bạch Hiếu Phong chấp tay sau lưng vào từ bao giờ. Đám người Đường Tinh Trị liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng đang mong chờ Sách La Định bị mắng.

Ai ngờ Sách La Định lại vung tay một cái, tuyệt bút hạ xuống đề tên cho bài thơ – Tảo Khóa Chân Nhiệt Náo. (2)

Sau khi đề tên xong, Bạch Hiếu Nguyệt sau lưng nhịn không được mà phì một tiếng, Hạ Mẫn cũng khê hé môi cười, Thạch Minh Lượng thì đen mặt, nói: “Lạc đề rồi.”.

Sách La Định cười: “Lạc đề sao? Rõ ràng ta tức cảnh sinh tình mà.”.

Thạch Minh Lượng cau mày: “Cẩu thí bất thông.” (3).

Sách La Định càng vui hơn: “Người là người mà cũng biết cẩu thí bất thông à? Hay là nó nói cho người biết?”. Vừa nói vừa chỉ Tuấn Tuấn ngoài sân.

Hạ Mẫn cùng Nguyên Bảo Bảo nhìn nhau cười – Nói rất hay!

Thạch Minh Lượng giận nhưng không biết phải làm sao, gây gổ với Sách La Định chỉ tự làm mất mặt mà thôi, hắn là lưu manh nhưng mình là tài tử!

Bạch Hiếu Phong cầm lấy bài thơ của Sách La Định xem qua, sau đó để xuống, đi lên trước hỏi: “Viết xong chưa?”.

“Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên đặt bút xuống, vừa vắn viết xong.

Bạch Hiếu Nguyệt luống cuống, mãi lo chuyện của Sách La Định nên quên viết bài của mình, giờ mới vội vã viết.

Đám người Đường Tinh Trị đã chép xong rồi, giấu bản của Thạch Minh Lượng viết cho vào ống áo, chỉ đặt bản chép tay lên bàn.

Bạch Hiếu Phong thu bài tập của mọi người, nói: “Lát nữa ta sẽ xem qua thật cẩn thận, buổi học hôm nay đến đây thôi.”.

Mọi người rất mừng, được tan học sớm vậy à?

Bạch Hiếu Phong cầm đồng bài tập đi ra ngoài, vừa mới tới cửa đã quay đầu lại nói với Sách La Định đang duỗi cái chân đã tê rần, hí ha hí hửng định chạy về quân doanh một cái: “Sách tướng quân, chiều nay bảo Hiếu Nguyệt giúp người ôn bài đi, hôm nay nhớ học thuộc Tam Tự Kinh, trước giờ tự học ngày mai phải đọc thuộc cho ta nghe.”.

Sách La Định giật mình, mọi người xung quanh đều cười ầm lên, Bạch Hiếu Phong nói xong lại làm như chẳng có chuyện gì mà đứng đĩnh bỏ đi.

Thạch Minh Lượng đứng lên, có chút hả hê mà nhìn Sách La Định một cái, cùng Cát Phạm và Hồ Khai rời đi. Đường Tinh Trị đi cuối cùng, quay đầu lại nhìn Bạch Hiếu Nguyệt.

Sách La Định có chút mất hứng ngồi xuống bàn, quay đầu hỏi Bạch Hiếu Nguyệt: “Tam Tự Kinh kia hình như cái thứ toàn câu ba chữ đúng không...”.

Hiếu Nguyệt cuộn tờ giấy Tuyên Thành trước mắt thành một cái thước, cốc đầu Sách La Định mấy cái: “Hôm nay không cho ngủ, đọc sách cho ta!”.

“Cười ngựa thì sao?”. Sách La Định khổ sở, Bạch Hiếu Nguyệt túm cổ áo hắn, kéo đi.

Đường Tinh Trị ở bên cạnh nhìn, có chút xót xa, Hiếu Nguyệt cũng nhiệt tình quá rồi, việc gì phải giúp tên man di kia ôn bài chứ, cứ vứt cuốn Tam Tự Kinh cho hắn để hắn tự học không phải được rồi sao.

Gần trưa, bách tính toàn thành đều mang bài thơ của Sách La Định ra làm trò cười rồi.

“Nghe chưa, Bạch Hiểu Phong phạt Sách La Định học Tam Tự Kinh đây!”.

“Lớn vậy rồi mà vẫn không biết đọc Tam Tự Kinh sao?”.

“Người chưa nghe à? Sách La Định kia vốn mù chữ mà, biết hôm nay hắn là thơ thế nào không?”.

“Làm thế nào?”.

“Hắn viết là: Hoa Hải đường thật đẹp/Ông hái hoa dại chơi/Thịt gia cầm thật ngọt/ Học uống rượu vui hơn.”.

“Phụt!”.

“Làm nhục tư văn quá!”.

“Xem ra Sách La Định này không chỉ thô lỗ mà còn rất ngu dốt nữa!”.

“Còn không à, đã nhân mà, sao có thể so được với những công tử ca nhi kia chứ.”.

Bên trong thư quán Hiểu Phong, Sách La Định vừa lắc đầu vừa đọc Tam Tự Kinh, Bạch Hiểu Nguyệt cầm thước bên cạnh canh chừng, cứ lườm biếng là quật ngay.

Ngoài cửa, Trình Tử Khiêm lắc đầu ghi chép.

Lúc này, Nguyên Bảo Bảo cùng Hạ Mẫn cũng đến thăm dò Hiểu Nguyệt cùng Sách La Định.

Vừa đi đến cửa đã thấy Sách La Định đang rất nghiêm túc học sách trong thư phòng, hai người cũng không quấy rầy, chỉ chờ bên ngoài.

Nguyên Bảo Bảo đưa đào cho Trình Tử Khiêm.

Hạ Mẫn cầm bản thảo của Tử Khiêm xem thử, có chút khó hiểu: “Tử Khiêm đại nhân, tại sao lời đồn bên ngoài lại khác với truyện ngài viết vậy?”.

Trình Tử Khiêm ăn đào, không đáp mà hỏi lại một câu có vẻ chẳng liên quan lắm: “Hạ cô nương nghĩ gì về danh xưng “Kẻ ngốc” này?”.

Nguyên Bảo Bảo tò mò: “Kẻ ngốc là chỉ người ngu ạ?”.

“Có người sẽ nghĩ kẻ ngốc chính là người ngu, nhưng mà có không ít người giỏi cũng bị gọi là kẻ ngốc, còn cần phải xem người được nói tới là ai để đánh giá nữa.”. Trình Tử Khiêm ăn đào, phát hiện ra có cái lỗ nhỏ, híp mắt tìm xem bên trong có sâu không.

Nguyên Bảo Bảo nghe xong cái hiểu cái không.

Hạ Mẫn suy nghĩ một chút: “Ý của Tử Khiêm đại nhân chính là, người đời vì muốn nghe tin đồn cho nên mới đi nghe ngóng, đúng hơn nên nói, người ta muốn nói cái gì thì sẽ đi tung tin đồn về chuyện đó sao?”.

“Chắc chắc.”. Trình Tử Khiêm lắc đầu một cái: “Hạ Mẫn cô nương tài trí hơn người, có điều lần này thì ngược lại.”.

Hạ Mẫn không hiểu.

“Không phải là muốn nghe cái gì thì sẽ đi đồn đại cái đó, tinh túy của tin đồn chính là, người ta muốn nghe cái gì, tất sẽ có tin đồn về cái đó cho người ta nghe.”. Trình Tử Khiêm không thấy con sâu nào, lại tiếp tục ăn đào, thu lại xấp bản thảo: “Nếu Lão Sách không ngu ngốc, không xấu xa, không lưu manh thì sao xứng với những người đang mong chờ hắn ngu xuẩn, xấu xa, lưu manh chứ.”.

Nói xong cầm hạt đào vừa nhả ra, hờn hờ đi ra ngoài.

Đến chợ tối, bài thơ ngũ ngôn “trác tuyệt” “Cầu Thỉ Bất Thông” kia của Sách La Định đã được người ta truyền thành mười mấy dị bản, bách tính toàn thành đều dâng trào cảm hứng sáng tác Ngũ ngôn tuyệt cú, phải nói là tinh thần quá phần chấn.

Mà kỳ quái chính là, trong thành có một nhà đang xây nhà, hai người đang dựng cột trụ chẳng may tuột tay, cột rớt xuống đè chết ba người. Mặc dù chuyện này chẳng mắc mớ quái gì đến Sách La Định hết, vậy mà khi truyền đến Hoàng cung, lại biến thành – Một bài thơ của Sách La Định khiến ba người bị cười chết.

Trong thư quán Hiểu Phong lúc này, Sách La Định chống cằm ổn định cái đầu sắp bùng nổ, cả đầu đầy những Tam Tự Kinh.

Còn đang buồn thối ruột thì đột nhiên một bát mì đầy những thịt bò thơm phức được đặt xuống bên tay mình.

Sách La Định cúi đầu, Bạch Hiểu Nguyệt ngồi ôm gối bên cạnh, nói: “Thấy người cực khổ như vậy, thưởng cho người đó!”.

Sách La Định bưng chén mì lên: “Lại tiện tay à?”.

“Đúng vậy!”. Hiểu Nguyệt gật đầu, ôm lấy Tuấn Tuấn vừa đến bên cạnh mà vuột lông: “Tiện tay mà!”.

Sách La Định ăn mì soàn soạt, đột nhiên nói: “Ai dà, quên mất tiêu vừa mới đọc thuộc cái gì rồi.”.

Hiểu Nguyệt lập tức cướp bát mì đi: “Không cho ăn!”.

“Ta lại nhớ ra rồi.”. Sách La Định đoạt lại chén mì chạy trốn khắp sân: “Nhân chi sơ tâm bất thiện; Tân hạng cận tây hạng viễn; Cầu bất khiêu hùng nữ thiên; Cước chỉ đại nhĩ nhất khuyến.”. (4)

“Sách La Định, ta đánh chết người!”. Bạch Hiểu Nguyệt cầm thước đuổi theo hấn khắp sân, Tuấn Tuấn ve vẩy cái đuôi, ăn thịt bò Sách La Định ném cho nó ban nãy.

8. Chương 8: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 8

Sách La Định ăn xong bát điểm tâm khuya thứ hai thì cũng vừa ngáp vừa học thuộc xong Tam Tự Kinh.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm thước đứng bên cạnh luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, Sách La Định đọc Tam Tự Kinh lại nghe ra một chút khẩu âm địa phương ở nơi nào đó phải không nhỉ?

“Tính bản thiện” nghe cứ như “Tâm bất thiện”.

“Tử bất học” lại nghe thành “Tử bất tiết”.

Nhưng mà quả thực Sách La Định đã đọc thuộc hết, tốc độ còn nhanh hơn dự đoán nữa.

“Buồn ngủ quá.” Sách La Định rất ít khi thức đêm, ngoan ngoãn ngồi cạnh bàn học Tam Tự Kinh đúng là hiếm có, lúc này hai mắt cũng đã díp hết cả rồi.

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút: “Người ngủ một đêm rồi liệu đến mai có quên hết không đấy?”.

Sách La Định ngẩng đầu lên, phản ứng rất chậm: “Quên cái gì?”.

Bạch Hiểu Nguyệt bất lực, còn nói nữa có khi hấn lại ngủ luôn rồi cũng nên, vì vậy nói: “Vậy người đi ngủ đi.”.

“Ừ.”. Sách La Định đứng lên, vừa ngáp vừa về phòng.

Bạch Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, nhìn bóng lưng hấn – Nghe lời thế!

Sách La Định về phòng, nằm xuống cái là ngủ luôn, nhưng mà vừa mới ngủ đã nghe thấy có tiếng thở bên tai mình, mở mắt nhìn... một cái đầu người kê bên gối...

Ngồi “phất” dậy, Sách La Định cũng tỉnh ngủ một nửa rồi, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra là Trình Tử Khiêm bò ở mép giường, cầm tựa lên giường mà nhìn chằm chằm hấn.

“Người điên à...”. Sách La Định giật khóe miệng mấy cái, muốn đập vào cái mặt hấn một cái quá.

“Lão Sách, có muốn nghe tin đồn kinh thiên động địa không?”. Mắt Trình Tử Khiêm lóe sáng, trong màn đêm đen thui nhìn cứ như phát ra ánh sáng xanh vậy.

Sách La Định tiếp tục lăn xuống giường, kéo chăn trùm đầu: “Lão tử tuyệt giao với người.”.

“Không nghe sẽ hối hận đó!”. Trình Tử Khiêm kéo chăn của hắn: “Thật sự là bí văn kinh thiên động địa mà! Ta không nói cho người khác được sẽ ghen chết mất đó.”.

Một lúc lâu sau, cơn buồn ngủ đã bay biến đi đâu mất tiêu rồi, Sách La Định chui từ chăn ra, cau mày chán ghét nhìn Trình Tử Khiêm: “Bí văn kinh thiên động địa gì?”.

Trình Tử Khiêm nhìn xung quanh một chút, nói: “Liên quan đến Tam công chúa Đường Nguyệt Như.”.

Sách La Định đợi mãi chẳng thấy hắn nói tiếp, cau mày: “Tiếp đó thế nào?”.

“Nói ra sẽ oanh động lắm, thôi đi, không nên tăng thêm gánh nặng cho người, người đi ngủ sớm chút đi...”. Nói xong Trình Tử Khiêm xoay người đứng lên định đi.

Nhưng Trình Tử Khiêm còn chưa ra tới cửa đã bị một cái gối đầu bay tới đập ngay vào đầu hắn, chuẩn đến không thể chuẩn hơn.

Tử Khiêm ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, quay đầu lại lườm Sách La Định.

Sách La Định nghiêng răng, mình đã gặp nhiều tên thất đức nhưng chưa từng thấy qua tên nào thất đức như vậy: “Người đã không nói thì thôi, nói thì phải nói cho hết, đánh rắm rồi còn không mau ị luôn ra đi, có tin ông đây sẽ ném người vào hố phân không hả?”.

Trình Tử Khiêm xoa đầu: “Không phải ta chỉ muốn tốt cho người sao, khó khăn lắm mới nhận được đây!”.

Sách La Định xoay người: “Mặc kệ người.”.

Trình Tử Khiêm đứng lên mở cửa phòng, do dự một chút rồi lại đóng vào, chạy nhanh đến bên cạnh Sách La Định, nhỏ giọng nói: “Chuyện này, lần trước Lệ phi có phải người điều tra một chuyện.”.

Sách La Định ngó người, hắn biết Lệ phi chính là vị phi tần lợi hại nhất hậu cung, liền hỏi: “Nàng chỉ là một nương nương chốn hậu cung, có thể điều tra ra bí mật kinh thiên động địa gì chứ?”.

“Thân thể của Tam công chúa.”. Trình Tử Khiêm nhỏ giọng hơn.

Sách La Định cau mày, trùm chăn: “Không nghe nữa, người mau cút đi.”.

“Vậy sao được!”. Trình Tử Khiêm đã chuẩn bị tinh thần tiết lộ tin đồn oanh động nhất này rồi, ai ngờ Sách La Định lại đột nhiên nói không muốn nghe nữa, cảm giác này so với bị tảo bón còn khổ hơn, nhất quyết kéo chăn của hắn ra: “Bí mật kinh thiên động địa mà!”.

“Lão tử không thèm nghe, con mẹ người, ngay cả bí văn của Hoàng thất cũng đi hớt lẻo, sớm muộn cũng bị giết người diệt khẩu cho xem.”. Sách La Định bịt chặt lỗ tai không thèm nghe.

Trình Tử Khiêm kéo chăn của hắn lên, ghé sát vào tai Sách La Định nói: “Hình như Đường Nguyệt Như không phải là con ruột của Tiên hoàng đâu.”.

Thật lòng thì Sách La Định không hề muốn nghe loại chuyện này, nhưng mà ai bảo võ công hắn quá cao, thánh lực cũng cao hơn người khác, có muốn không nghe cũng không được a, không còn cách nào khác đành quay đầu lại nhìn Trình Tử Khiêm: “Ý gì?”.

“Lệ phi cùng Hoàng hậu tìm được một thái giám hầu hạ Tiên hoàng năm đó, nghe nói mẫu thân công chúa Nguyệt Như, Sầm Quý phi có tư tình với một tên thị vệ, hơn nữa, Tiên hoàng trước đó cũng được chẩn đoán là không thể có con...”.

Sách La Định nhướn mày: “Thị vệ nào lại thất đức thế, còn dõng cho Tiên hoàng cả một cái mũ xanh lè nữa?”.

“Không biết người đó là ai.”. Trình Tử Khiêm vỗ vai hắn: “Này, chẳng phải người phụng mệnh đến Thư quán này giúp đỡ Tam công chúa sao?”.

Sách La Định không còn gì để nói: “Chuyện này người cũng biết? Cái tai người nghe được lắm chuyện không nên nghe như thế, sao có thể sống đến bây giờ nhỉ? Sớm muộn cũng bị diệt môn cho xem.”

“Người tự lo mình thì hơn.”. Tử Khiêm lắc đầu một cái: “Đợi đến lúc hậu cung truyền ra tin nói Tam công chúa vốn dĩ chẳng phải Hoàng thân quốc thích gì, người lại tận lực giúp đỡ nàng tranh Bạch Hiếu Phong cùng Thất công chúa, vậy chẳng phải càng nguy à?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút: “Nhóm Lệ phi điều tra chuyện này làm gì?”.

“Người cũng biết Lệ phi và Hoàng hậu rất thương yêu Nguyệt Yên mà, nghe nói...”.

“Sao người nghe nói lắm thế, không có tin nào chính xác à?”. Sách La Định cảm thấy phiền chết.

“Hừ, có tin chính xác còn cần phải đồn đại nữa sao?”. Trình Tử Khiêm liếc mắt lườm: “Người nghe hay không?”.

“Nói.”. Sách La Định giục.

“Hình như Tiên hoàng đã hạ lệnh trước sang năm nhất định phải giải quyết xong chuyện hôn sự của Tam công chúa!”. Trình Tử Khiêm chớp mắt: “Có nghĩa là, đến lúc đó cho dù Bạch Hiếu Phong không muốn lấy nàng thì Hoàng thượng cũng sẽ chỉ hôn cho nàng.”.

Sách La Định nghe xong, im lặng lúc lâu, khoanh tay lăm bầm: “Chẳng lẽ còn bắt ta phải vất vưởng ở thư quán đến tận đầu năm tới sao?”.

Trình Tử Khiêm cầm gối đập hấn: “Sai trọng điểm rồi.”.

“Hoàng hậu cùng Lệ phi có chứng cứ xác thực chưa?”. Sách La Định hỏi.

“Cái này thì không biết.”. Trình Tử Khiêm lắc đầu, nheo mắt: “Nhưng mà ta là người biết chuyện đầu tiên.”.

“Vậy chờ đến khi nào có tin chính xác hãy nói tiếp.”. Sách La Định lật người đắp chăn, ngủ tiếp.

“Ngủ tiếp được?”. Trình Tử Khiêm tò mò.

“Không ngủ thì làm gì, ai thèm quan tâm đến tên nào phải đội mũ xanh, liên quan quái gì đến ta.”. Sách La Định phát tay: “Lúc ra ngoài nhớ đóng cửa.”.

Trình Tử Khiêm sờ mũi, chẳng còn cách nào khác đành ra ngoài, vừa đóng cửa lại cho Sách La Định xong, định đi thì thấy trước cửa viện có một bóng trắng lóe lên.

Trình Tử Khiêm cầm bút gỗ cầm một cái, ngồi xuống một tảng đá tiếp tục ghi chép – Tin đồn về việc thư viện Hiếu Phong có quý.... Thì ra là sự thật.

Hôm sau, trời còn chưa sáng Sách La Định đã bị tiếng đập cửa gọi dậy, khó chịu ngồi dậy, vươn vai, cào cào cái đầu đầy tóc rối của mình, còn không quên tự nhủ - Nếu thực sự phải chờ một năm, vậy còn những hơn ba trăm ngày nữa... nghiệt ngã quá!

Ra ngoài mở cửa lại phát hiện ra không phải Bạch Hiếu Nguyệt đến giục hấn ôn bài, mà là Trình Tử Khiêm vui tươi hơn hớn.

Sách La Định khoanh tay nhìn hấn: “Người lại có tin đồn muốn tung nữa à?”.

“Không phải, ta giúp Hiếu Nguyệt cô nương đến gọi người dậy.”. Trình Tử Khiêm cười đến thành thật.

Sách La Định nghi ngờ nhìn hấn: “Nàng cho người cái gì mà người lại đi chạy việc cho nàng vậy?”.

Trình Tử Khiêm rút ra một chương “Bản thảo của Tử Khiêm”, cho Sách La Định xem: “Xem đi!”.

Sách La Định vừa nhìn đã thấy toàn chữ là chữ, còn có rất nhiều dấu mực đỏ sửa sai.

“Cái gì đây?”.

“Bản thảo hôm nay.”. Trình Tử Khiêm thần bí: “Tối hôm qua ta gặp quý.”.

“Quý nam hay quý nữ?”. Sách La Định nhàn miệng: “Tại sao nó lại không trừ hại cho dân nhỉ?”.

Trình Tử Khiêm trừng hăn, chỉ vào dẫu mực đỏ: “Đây là Hiểu Nguyệt cô nương đọc xong rồi sửa giúp ta, tài không?”.

Sách La Định cau mày – Nguyên bản Trình Tử Khiêm chỉ viết: Nửa đêm, lúc hăn ra khỏi viện có nhìn thấy một bóng trắng lướt qua, động tác rất nhanh, hình như là nữ.

Sau đó, Bạch Hiểu Nguyệt còn thêm cho hăn cả một chuỗi miêu tả thật quá khoa trương, gì mà “giữa đêm tĩnh lặng như tờ, gió buồn bã, trăng khóc thầm...”

Sách La Định gãi đầu: “Trăng thì khóc thầm thế nào? Tiếng gió mà cũng có thể nghe được buồn bã á?”.

“Ài...” Trình Tử Khiêm thở dài, vỗ vai Sách La Định: “Có một số thứ cả đời người cũng chẳng hiểu được đâu, cái này gọi là bối cảnh đấy!”. Nói xong cầm bản thảo rời đi, bắt đầu ngày làm việc mới của mình.

Sách La Định lắc đầu bỏ đi luyện công, luyện xong lại đến nhà bếp, vừa đến đã ngửi thấy mùi mỳ thịt bò thoang thoảng bay ra.

Vừa mới vào trong ngồi xuống, Bạch Hiểu Nguyệt đã bát mỳ đến cạnh hăn, hỏi: “Lễ nhạc xạ?”.

Sách La Định ngẩn người, hiểu ra Bạch Hiểu Nguyệt bảo hăn đọc câu tiếp, liền lười biếng nói: “Ngọc thực thử?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, rõ ràng là “Ngự thư sở” mới đúng... “Ngọc thực thử” ... hăn là được.

“Cổ lục nghệ?”. Hiểu Nguyệt hỏi tiếp.

Sách La Định đáp rất oanh liệt: “Quân bất cử.”

“Phụt...”. Đám hạ nhân đang ăn cháo ở bàn bên cạnh đều phun hết cháo lên mặt bàn.

Sách La Định cùng Bạch Hiểu Nguyệt đầu xoay đầu nhìn bọn họ - Ai?

“Là Kim bất cự, sao khẩu âm của người lại nặng thế chứ”. Hiểu Nguyệt bĩu môi: “Hỏi người câu nữa.”.

“Hỏi đi.” Sách La Định nhìn mỳ thịt bò trong tay Bạch Hiểu Nguyệt, rất phối hợp.

“Nhĩ nam tử.”

“Đương tự tận.” (1)

Đám hạ nhân bên cạnh lặng lẽ bưng bát, ngậm bánh bao đi chỗ khác.

Hiểu Nguyệt thấy, ngoại trừ có chút khẩu âm địa phương ra thì cũng không tìm ra chỗ sai nào, cho nên đặt bát mỳ thịt bò xuống trước mặt hăn: “Này, đại nương trù phòng làm cho người một bát mỳ thịt bò lớn, thêm một quả trứng nữa.”.

Sách La Định hớn hở ăn mỳ thịt bò.

Hiểu Nguyệt chống cằm bên cạnh, trong lòng không khỏi lo lắng, cứ đọc như vậy liệu có cần lo lắng không đây?

Khoảng nửa canh giờ sau, trong thư phòng của Thư trai Hải Đường... Sách La Định ngẩng đầu uốn ngực đọc bản Tam Tự Kinh của “quê” hăn, lại khiến cho tất cả mọi người... cười đến tắt cả thở.

Bạch Hiểu Nguyệt chống má buồn bực ngồi phía sau, nhìn Sách La Định đang rất chi là tự tin mà đọc lệch sách.

Bên cạnh, Đường Tinh Trị vừa đám bàn vừa cười không ra hơi.

Nguyên Bảo Bảo che miệng vỗ Hạ Mẫn đùm đụp, Hạ Mẫn cố gắng cắn chặt răng, duy trì tư thái đoan trang của mình.

Hồ Khai gục luôn xuống bàn chẳng ngồi dậy nổi, Thạch Minh Lượng và Cát Phạm thì xoa bụng, cười đến quai hàm cũng sắp rớt cả ra rồi...

Đường Nguyệt Như cùng Đường Nguyệt Yên có vẻ là những người cười ít nhất, bởi vì còn có thứ khác hấp dẫn các nàng hơn.

Bạch Hiểu Phong nghe Sách La Định đọc sách, lúc này đang dựa vào cửa sổ, một tay nhẹ nhàng vuốt trán, cổ nhẩn cười, phải nói là đẹp đến rung động lòng người.

Cuối cùng, Sách La Định đã đọc xong cả Tam Tự Kinh, lại khiến cả thư trai Hải Đường đến tận trưa rồi mà vẫn không thể quay lại học hành bình thường được. Mà chỉ mới xế trưa, bản “Tam Tự Kinh nhà họ Sách” đã được truyền miệng toàn thành, cả thành đâu đâu cũng thấy có người cười đến phụt cơm, nghe nói còn khiến ba người ghen chết nữa.

Trong Hoàng cung, sau khi Trình Tử Khiêm lạnh lạnh đọc lại bản “Tam Tự Kinh nhà họ Sách”, văn vô bá quan cười ngửa tới ngửa lui, Hoàng thượng đập long án thùm thụp, khen nức nở: “Thưởng, trọng trọng thưởng! Sách Ái khanh quá giỏi!”

Vì vậy, Sách La Định chẳng hiểu sao lại được ban thưởng mấy trăm lượng bạc, hơn nữa, mấy ngày này hắn càng phải cẩn thận khi nói chuyện với người khác hơn, bởi vì mọi người cứ vừa thấy hắn là đã “phụt” một cái, không phải nước trà thì cũng là canh...

Rất nhiều người nhờ Sách La Định mà có thể cười vui vẻ mấy ngày, chỉ có Bạch Hiểu Nguyệt là rầu rĩ không vui.

Vừa qua trưa, Sách La Định đã mang theo văn phòng tứ bảo chạy đến chỗ Bạch Hiểu Nguyệt, vốn nghĩ học xong mấy cái lễ nghi kia sớm chút để còn về quân doanh cười ngửa nữa.

Nhưng vừa mới vào đến thư phòng đã thấy Bạch Hiểu Nguyệt nhàm chán ngồi cạnh bàn, một tay chống má, chuông bạc đặt bên cạnh, cũng chẳng thèm lắc cái nào.

Sách La Định nhìn trời một chút – Tâm tình có vẻ tệ như vậy, hi vọng đừng có kéo dài quá.

Bước vào thư phòng, Sách La Định đến bên thư án, nghiêng đầu nhìn Bạch Hiểu Nguyệt một chút: “Tiểu phu tử.”

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu, liếc hắn.

Sách La Định run – Mắt buồn bã thế...

Ngoan ngoãn ngồi xuống, Sách La Định nhìn Bạch Hiểu Nguyệt.

Hai người cứ ngồi nhìn nhau đến thời gian nửa chung trà, Sách La Định hỏi: “Hôm nay luyện tinh tọa à?”

Hiểu Nguyệt bĩu môi, nói: “Bọn họ đều cười nhạo người.”

Sách La Định hơi sững sờ: “Sao?”

Hiểu Nguyệt lại cảm thấy tim mình thành thịch, giọng nói Sách La Định vừa trầm vừa ấm, chỉ một tiếng “sao” mà cũng dễ nghe đến vậy, đáng tiếc khi hắn đọc sách lại nghe ra tiếng địa phương.

Sách La Định buồn cười, nhìn biểu lộ trên mặt Bạch Hiểu Nguyệt thật phong phú, ho khan một tiếng, nói: “Hôm nay có học không? Nếu không ta về quân doanh một chuyến...”

“Bọn họ đều coi ngươi như trò cười, ngươi không giận à?” Bạch Hiểu Nguyệt lầm bầm.

Sách La Định hơi nhướn chân mày một chút, cảm thấy rất hứng thú hỏi: “Ai coi ta như trò cười?”

“Ngươi ngu thật hay giả ngu vậy?”. Hiểu Nguyệt bĩu môi: “Gì mà Quân bắt cử, nhĩ tự vận (2)... Mọi người đều cười ngươi mà.”

Sách La Định lại cười ha hả.

Hiểu Nguyệt mở to mắt nhìn hắn: “Ngươi còn cười nữa, rõ ràng ngươi không có ngu ngốc, sao lại bị cười chứ.”

Sách La Định một tay chống cằm, nhìn đáng vẻ rầu rĩ không vui của Bạch Hiểu Nguyệt, có chút bất đắc dĩ.

Đẩy văn phòng tứ bảo sang bên cạnh, Sách La Định đọc cho Bạch Hiểu Nguyệt nghe một lượt Tam Tự Kinh, một chữ không thiếu, một từ không sai, không có chút khẩu âm nào, không ngừng một phút, giọng đọc còn vô cùng trầm ấm, dễ nghe.

Bạch Hiểu Nguyệt mở to đôi mắt long lanh, chờ Sách La Định đọc xong rồi, phải mất một lúc lâu sau nàng mới phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc: “Người cố ý sao?”.

Sách La Định nhún vai: “Cũng không hẳn, bản địa phương kia dễ nhớ hơn nên cứ học thuộc trước, sau đó mới thuộc đến bản chính. Nàng bắt ta phải học thuộc nhưng ta lại không hiểu nghĩa của nó, làm sao có thể nhớ trong một đêm được?”.

“Vậy sao người không đọc đúng?”. Hiểu Nguyệt bắt mồm: “Muốn bị người ta cười à?”.

Sách La Định có chút á khẩu, đầu ngón tay thon gầy nhẹ nhàng gõ mặt bàn, chậm rãi hỏi: “Ai bảo ta đọc sách vậy?”.

“Đại ca ta.”.

“Đúng vậy.”. Sách La Định gật đầu: “Bạch Hiểu Phong hẳn lớn hơn ta sao? Ta việc gì phải nghe lời hắn?”.

Hiểu Nguyệt sững sốt: “Nhưng mà bọn họ cười người...”.

“Vậy thì sao?”. Sách La Định cảm thấy chẳng có vấn đề gì hết, nhún vai: “Ta quay lưng lại cũng không thấy bọn họ cười, gia đây mới không thèm quan tâm đến bọn họ nghĩ gì đấy, thì sao nào? Hơn nữa, ngay cả một nha đầu như nàng còn biết ta không ngu ngốc, người khác đương nhiên cũng có thể biết, những kẻ không biết thì có nói cũng như không thôi.”.

Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm Sách La Định... Những người bên cạnh nàng đều cố gắng chứng tỏ mình thông minh hơn kẻ khác, nhưng Sách La Định lại chẳng ngại người khác nghĩ mình rất ngu ngốc. Nhưng mà nàng biết rõ, thật ra hắn không hề ngốc chút nào.

Bạch Hiểu Nguyệt rốt cuộc cũng nhoen miệng cười.

Sách La Định thấy nàng cười y như một chú mèo con, nhanh chóng thừa cơ lấy lòng: “Tâm trạng tốt rồi chứ?”.

“Ừ.”. Hiểu Nguyệt gật đầu, giơ hai ngón tay, mở ra một đoạn nhỏ: “Vốn dĩ chỉ buồn có chút xiu.”.

“Có thể tan học sớm không?”.

“Không được.”. Hiểu Nguyệt không hề nghĩ ngợi, tiếp tục cười trả lời.

Sách La Định nhut chí.

Đang chuẩn bị học thì một tiểu nha hoàn chạy đến: “Nhị tiểu thư, Lệ phi phái người tới, mời mọi người đi du hồ ăn cua.”

“À, tới ngay.”. Hiểu Nguyệt gật đầu, Sách La Định vỗ tay, trời cũng giúp ta mà!

“Vậy mọi người đi du hồ vui vẻ nhé, ta đi cưới ngựa...” Chỉ là, Sách La Định chưa kịp rời đi, Bạch Hiểu Nguyệt đã kéo lấy tay áo hắn rồi.

Sách La Định quay đầu lại.

“Cùng đi!”.

“Không phải chứ?”. Sách La Định bĩu môi: “Du hồ cũng phải đi à?”.

“Dù hồ sẽ phải uống trà, nghi thức uống trà chính là nội dung bài học ngày hôm nay!”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa nói vừa đứng dậy, giữ chặt tay áo Sách La Định, kéo đi.

9. Chương 9: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 9

Đã là tài tử giai nhân thì việc ngồi thuyền du hồ là một phần lãng lơ... À không phải, một phần phong lưu không thể thiếu của cuộc sống.

Là một người thô lỗ chẳng may bị kéo lẫn với đám tài tử giai nhân một lần, Sách La Định vừa nhìn thấy con thuyền hoa đính đầy lụa trắng phất phơ trong gió nhẹ kia là lại có cảm giác bất tường (1) như nhìn thấy ba thước lụa trắng lơ lửng giữa nhà.

“Không lên thuyền có được không?”. Sách La Định đứng dưới gốc cây dương liễu trên bờ sông, hỏi Bạch Hiếu Nguyệt.

Trước khi ra ngoài Bạch Hiếu Nguyệt đã thay một chiếc váy ngẫu sắc hồng nhạt thanh lịch, viền váy và tay áo đều được thêu hoa tinh tế. Mặc dù Sách La Định chẳng biết gì về mấy thứ y phục này, nhưng hẳn cũng có thể nhận thấy bộ váy này nhất định sẽ rất đắt.

Bạch Hiếu Nguyệt thấy Sách La Định nhìn chăm chăm y phục của mình, trong lòng cũng vui vẻ hơn nhiều, lúc nói câu: “Không được!” cũng trở lên dịu dàng hơn.

Là một nam nhân, nhìn thấy cô nương cẩn thận chần chu trang phục thì cũng cần có nghĩa vụ khen mấy câu, đây mới gọi là biết cách làm người.

Sách La Định rất thức thời nịnh bợ tiểu phu tử của mình: “Bộ váy đẹp quá.”

Quả nhiên khoe miệng Bạch Hiếu Nguyệt càng cong thêm mấy lần.

“Váy ta đi được chưa?”

“Không được!”

“Chiều trâm cài đầu này cũng rất đẹp.”

Khoe miệng Hiếu Nguyệt càng cong hơn.

“Ta đi trước nhé!”

“Không cho phép.”

“Cả người đều đẹp!”

“Ta đi được không...”

“Không được!”

Sách La Định bất lực khoanh tay nhìn trời, bầu trời hôm nay ngay cả một áng mây đỏ cũng không có luôn, xanh đến ngứa mắt.

Thuyền hoa thoát cái đã đến trước mặt hai người. Thuyền hoa Hoàng gia đương nhiên phải khác so với bình thường, vô cùng khí phái chưa nói, cả con thuyền không biết được làm từ loại gỗ gì mà toàn thân trắng muốt, lại còn có cả màn trắng, khắc hoa trắng, khăn lụa trắng, đủ loại đều trắng...

Sách La Định cảm thấy mắt sắp lóa cả rồi, rất rầu rĩ bị Bạch Hiếu Nguyệt đẩy lên trên thuyền.

Sau khi Sách La Định lên thuyền thì tìm ngay một chỗ vắng người, chuẩn bị đánh một giấc.

Vừa mới ngồi xuống đã bị người ta chọc lưng.

Quay đầu lại, Sách La Định cau mày – thấy được Trình Tử Khiêm đang một tay cầm sách, tay còn lại cầm bút lông mà đứng sau lưng hắn: “Lão Sách, quả nhiên ngươi cũng lên thuyền rồi, hôm nay nhất định sẽ có kịch hay xem đấy!”

“Kịch hay gì?”. Sách La Định ngáp một cái.

“Hôm nay cả Lệ Quý phi và Vương Quý phi đều tới cả, Tam công chúa, Thất công chúa, Hạ Mẫn, Nguyên Bảo Bảo cũng đều tề tụ, bảy nữ nhân đó! Bảy người!”. Trình Tử Khiêm mắt sáng bừng: “Cứ nơi nào có nữ nhân thì chẳng phải nơi ấy có chuyện phiếm để bàn sao? Có điều, hôm nay lại không chỉ có nữ nhân có chuyện buồn thôi đâu, phía nam nhân cũng rất náo nhiệt đấy!”.

Sách La Định cau mày: “Nam thì chẳng phải chỉ có mình Bạch Hiểu Phong thôi sao?”.

“Không chỉ có vậy, còn có người cùng đám người Lục Hoàng tử nữa!”. Trình Tử Khiêm vừa nói vừa vỗ vai hắn: “Người nhớ phải biểu hiện cho tốt đó!”.

“Đúng vậy.”. Hai người còn đang nói chuyện thì lại nghe thấy có người nói sau lưng, vừa quay đầu lại đã thấy Bạch Hiểu Nguyệt ngồi xổm phía sau họ, hai tay ôm đầu gối nói chuyện với Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm.

Trình Tử Khiêm hỏi: “Hiểu Nguyệt cô nương, lát nữa có chuyện gì cần lưu ý không?”.

“Lát nữa uống trà xong rồi thì sẽ ăn cua.”.

“Chắc...” Tử Khiêm vừa lắc đầu vừa cảm khái: “Minh tranh ám đấu.”.

“Còn một việc nữa.”. Hiểu Nguyệt nheo mắt: “Gần đây Hoàng thành đang bầu chọn lại danh sách mỹ nhân, Nguyệt Như tỷ tỷ ba năm liền đều giành danh hiệu Đệ nhất, nhưng mà năm nay Nguyệt Yên có vẻ khá mạnh, có nhiều hy vọng sẽ đoạt đệ nhất.”.

Tử Khiêm lập tức đứng lên, vịn tay vào thành thuyền nhìn bốn xung quanh liền phát hiện ra, người trên bờ hôm nay hình như nhiều gấp đôi thường ngày, những tiểu lâu có thể ngắm mặt hồ đều chật ních người rồi.

“Ta đã nghĩ sao lại nhiều người thế rồi mà.”. Tử Khiêm hiểu.

“Nghe nói hôm nay Nguyệt Như tỷ tỷ sẽ đánh đàn, Nguyệt Yên thì sẽ múa gì đó... Chắc!”.

“Chắc!”. Tử Khiêm cùng Bạch Hiểu Nguyệt đều nhìn vào bên trong, vẻ mặt rất háo hức.

Sách La Định ở giữa hai người phải xoay qua xoay lại liên tục, được một lúc thì mỏi cổ quá, phải đưa tay xoa...

Đúng lúc này, có người từ phía đuôi thuyền đi tới: “Sách tướng quân.”.

Sách La Định quay đầu lại, liếc mắt thấy là một lão thái giám râu tóc bạc phơ, hắn đương nhiên biết, đây chính là Thủ lĩnh thái giám được Hoàng đế tín nhiệm nhất, Nguyễn công công.

Nguyễn công công đến mời Sách La Định: “Sách Tướng quân, nương nương triệu kiến ngài.”.

Sách La Định đứng lên, Tử Khiêm bên cạnh hắn nắm chặt tay: “Biểu hiện tốt đó!”.

Sách La Định vừa định đạp hắn xuống sông thì quay đầu lại, Bạch Hiểu Nguyệt cũng nắm chặt tay với hắn: “Biểu hiện tốt đó!”.

Sách La Định á khẩu...

Vén đến mười mấy, có khi là hai mươi cái rèm lụa trắng xong rồi thì lại ngửi thấy mùi hương phấn xộc thẳng vào mũi.

Sách La Định lại không tiện bịt mũi, nhịn để không hắt hơi đến là khổ.

Phía sau rèm lụa là một căn phòng nho nhỏ, trong đó có hai vị mỹ nhân, chính là Lệ Quý phi cùng Vương Quý phi, đương nhiên còn phải cộng thêm cả đồng cung nữ thái giám thị hầu.

Sách La Định hành lễ với hai người, hai người không ngừng chạy tới đỡ hắn dậy, miệng càng ngọt xớt, có vẻ rất gần gũi hiền lành.

“Sách Tướng quân mau mau miễn lễ.”.

“Thật phiền Sách Tướng quân phải phí tâm để ý mấy đứa nhỏ kia rồi.”.

“Tướng quân mau ngồi.”.

“Tướng quân dùng trà.”

Sách La Định cố giữ vững nụ cười trên môi ngồi xuống, trong lòng lại không ngớt rửa thầm – Mẹ nó chứ, đứa nhỏ cái rằm ấy, mười mấy hai mươi tuổi rồi mà vẫn còn là đứa nhỏ à?

Đương kim Hoàng thượng cũng không có nhiều phi tử lắm, Hoàng hậu nương nương đã lớn tuổi, một lòng hướng Phật, thường ở lại Phật đường trong Hậu cung, ngày ngày tụng kinh, cầu xin Bồ Tát phù hộ sinh linh gì đó, có vẻ khá bận rộn.

Trong số mấy vị phi tử còn lại, người được sủng ái nhất chính là hai vị này.

Lệ phi cùng Vương phi là hai vị phi tử tính cách hoàn toàn khác biệt nhau.

Lệ phi là người trẻ nhất, cũng xinh đẹp nhất trong số các phi tử, khá được sủng ái.

Vương phi là người thông minh uyên bác nhất, danh tiếng cũng tốt nhất trong các phi tử, cũng rất được sủng ái.

Hai người này, một đoan trang cao quý, một thanh thoát yêu kiều, nhưng giống nhau ở chỗ chính là quan hệ tốt đến không thể tốt hơn, mở miệng là tỷ tỷ, ngậm miệng là muội muội, có vẻ như còn hận không thể mặc chung một cái quần... À không, cái váy!

Lúc này thị nữ bên mình của Lệ phi đi vào, nói trà đã chuẩn bị xong.

Lệ phi gật đầu, bảo người gọi mấy đứa nhỏ kia vào uống trà.

Sách La Định lại âm thầm giật khóe miệng – Lại bọn nhỏ....

Chỉ lát sau đã thấy có tiếng cười đùa bay vào.

“Hoàng nương?”. Đường Nguyệt Yên nhào vào trước tiên, ôm lấy cổ Lệ phi.

Lệ phi vờ sầm mặt, vỗ mông nàng: “Đoan trang thù mị đâu rồi?”.

Nguyệt Yên xoa cái eo nhỏ nhắn của mình, bấu môi, Vương phi bên cạnh vội vàng ôm lấy xoa cho nàng, còn trừng Lệ phi: “Muội sao lại mắng nó, nó không phải là con gái ruột của muội sao?”.

Sách La Định cảm thấy rằng sắp rụng cả rồi, mấy nương nương này không thể nói chuyện bình thường được à? Chẳng khác nào diễn kịch.

Lệ phi liếc Đường Nguyệt Yên một cái: “Học hành thế nào rồi? Có gây phiền phức cho Hoàng tỷ con không đó?”.

“Đương nhiên không rồi!”. Đường Nguyệt Yên lầm bầm.

Lúc này, Đường Nguyệt Như cũng đi từ ngoài vào, vẫn cứ đoan trang như cũ.

“Nguyệt Như, mau tới đây.” Về mặt nghiêm túc của Lệ phi đã bay mất tiêu, nháy mắt cái đã đổi sang khuôn mặt tươi cười hiền hậu tuyệt đẹp, đưa tay kéo Đường Nguyệt Như qua, mở miệng là tâm can, ngậm miệng thành bảo bối, nhìn qua cảnh này, không khéo người ngoài còn nghĩ Đường Nguyệt Như mới là con ruột của nàng, Đường Nguyệt Yên chỉ là đồ nhặt được thôi.

Đường Nguyệt Như cũng rất nhu thuận ngồi bên Lệ phi, hỏi thăm sức khỏe của nàng, hỏi thất lưng nàng còn đau nữa không, bệnh phong thấp ở chân đã khỏi hẳn chưa, mấy ngày trước bị phong hàn như vậy, nàng đưa thuốc bổ qua có hữu hiệu không?

Sách La Định cảm thấy hậu cung này đúng là sến đến trời long đất lở, hẳn có thể ra ngoài hít thở được không? Hay là cho hẳn nhảy sông cũng được luôn đó.

Còn đang nhấp nhòm không yên thì trà cũng được dâng lên rồi, Sách La Định nhìn nước trà vàng tươi trong chén, định cầm lên uống. Nhưng mà, còn chưa đụng vào cái chén thì Bạch Hiếu Nguyệt đã ngồi xuống cạnh hẳn, còn trợn mắt trừng hẳn một cái.

Sách La Định cứng tay giữa không trung – Gì nữa?

Bạch Hiểu Nguyệt cầm chén trà của mình lên, ngón tay ở tư thế Lan Hoa Chỉ (2) nâng cái đĩa dưới chén, ý bảo Sách La Định làm theo mình.

Khóe miệng Sách La Định giật giật giật – Lan Hoa Chỉ cái gì? Cứ chặt phứt ngón cái đi cho xong.

“Hiểu Nguyệt, Bạch Phu tử đâu rồi?”. Lệ phi đột nhiên hỏi Hiểu Nguyệt: “Tại sao không thấy hấn vào đây vậy? Đây là trà Phổ Nhị thượng đẳng ở Vân Nam gửi tới, đặc biệt nấu cho hấn đó.”.

“Dạ, Đại ca gần đây hơi bị ho khan một chút cho nên nói sẽ không vào.”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa nói xong lại nghe thấy Sách La Định bên cạnh bắt đầu ho khan.

Hiểu Nguyệt liếc xéo hấn một cái, Sách La Định hắng giọng: “Gần đây hòng ta cũng không ổn lắm, ra ngoài hóng gió chút đã.”. Nói xong lủi ngay ra ngoài.

Hiểu Nguyệt bực mình, vừa mới lơ là chút đã trốn mất rồi!

Khó khăn lắm mới thoát được chốn rèm thưa kia, Sách La Định ra ngoài boong thuyền hóng gió, lại thấy bọn Đường Tinh Trị tập trung ồn ào bên mũi thuyền rồi.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Sách La Định là – Đánh bạc à?

Nhưng vừa nhìn lại thì lại chẳng có tâm trạng nào nữa, thì ra đánh cờ.

Trên cầu cách đó không xa, một đám cô nương đang ngắm mà, mấy vị tài tử này đương nhiên phải càng tỏ ra xuân phong đắc ý rồi, quá phong tao (3) a.

Sách La Định đi đến đuôi thuyền lại thấy Bạch Hiểu Phong “nghe đồn” bị ho khan đang tựa vào thành thuyền mà uống rượu một mình, khung cảnh liên biến thành công tử áo trắng nâng chén ngọc trắng, dựa vào con thuyền hoa trắng toát càng khiến các cô nương trên bờ điên loạn, liên tục phát khẩn gọi: “Bạch phu tử...”.

Có lẽ là do tiếng thét vang lên hơi dứt quãng lại không được tập trung cho lắm, nếu không sao Sách La Định lại nghe thành “Rầu bạc a~” chứ.

Lúc này rất nhiều người trên bờ cũng nhìn thấy hấn, bắt đầu chỉ trỏ.

“Nhìn kìa, là Sách La Định đó.”.

“Ái chà, nhìn qua cũng biết là ngoại tộc rồi.”.

“Thật khí phách, đáng cao quá.”.

“Nhìn dữ quá.”.

“Mau nhìn xem, dưới ánh mặt trời tóc hấn tỏa huyết quang phải không?”.

Sách La Định mới nghe đã phiền, ngẩng đầu nhìn đám người trên bờ một cái.

Ánh mắt đờ đờ sát khí, trừng một cái đã đốn gục cả mảng lớn rồi.

“Đáng sợ quá!”.

“Là chó điên đó!”.

“Cẩn thận hấn đến đánh bây giờ, nghe nói võ công hấn khá tốt.”.

“Sách Tướng quân.”.

Hấn còn đang rất buồn bực thì lại nghe thấy có người gọi hấn. Vừa quay đầu lại đã thấy Đường Nguyệt Như bưng ly trà điệp đứng sau lưng hấn rồi.

“Trà này nhuận phế.”. Đường Nguyệt Như đưa trà cho Sách La Định, mỉm cười nói: “Hiểu Nguyệt không có ở đây, uống thế nào cũng được.”.

Sách La Định hơi lúng túng, nhận chén trà, Đường Nguyệt Như xoay người lại.

Vừa nhận chén trà xong, Sách La Định quay đầu lại đã thấy đám nam tử trên bờ đang đờn đờn sát khí nhìn mình.

Uống ngụm trà, Sách La Định le lưỡi... Hơi khó uống, mùi khó chịu.

Xoay người tìm rượu súc miệng, đi đến đuôi thuyền thì thấy Trình Tử Khiêm đang bận bịu công việc cách cái nơi mà Bạch Hiểu Phong đang tạo hình không xa.

“Này.” Sách La Định đi qua ngồi xuống: “Có rượu không?”.

Tử Khiêm cẩn bút lắc đầu, bỗng sau lưng vang lên tiếng “vút” xé gió, Tử Khiêm cúi đầu xuống... Sách La Định đưa tay đón lấy, Bạch Hiểu Phong ném cho hắn bầu rượu.

Trên bờ dề xa xa, hàng loạt tiếng ồn lại vang lên, chắc là không ít cô nương vô tội đã hôn mê mất rồi.

Sách La Định uống một ngụm rượu, mùi vị cũng không tệ lắm, dù sao thì cũng ngon hơn trà Phổ nhị nhiều.

“Người cũng không vào đó à. Viết cái gì vậy?”. Sách La Định tò mò liếc bản thảo của Tử Khiêm.

“Ta đang thống kê xếp hạng.”. Trình Tử Khiêm rất nghiêm túc: “Vừa rồi ta đã đi thống kê một lượt rồi, gần đây, số người ủng hộ Đường Nguyệt Yên gia tăng đột biến!”.

Sách La Định có vẻ chán ghét: “Người đang ở trên thuyền thì đi dạo một vòng bên ngoài thế quái nào được?”.

Trình Tử Khiêm cười thần bí: “Bí mật!”.

Sách La Định tìm một chỗ thoải mái ngồi uống rượu, Trình Tử Khiêm tiến tới nói nhỏ: “Sao rồi? Mấy nữ nhân trong đó có đầu đá không?”.

“Đầu cái gì?”. Sách La Định: “Tốt lắm mà.”.

“Chắc.”. Trình Tử Khiêm hí mắt: “Bề ngoài đương nhiên là vậy rồi, nếu bề ngoài lại không tốt thì đã sớm bị đẩy vào lãnh cung rồi.”.

“Lại nhắc tới...” Sách La Định cảm thấy mấy cái ánh mắt oán độc kia hình như vẫn đang dõi theo mình này, hỏi: “Vừa rồi Tam công chúa đến đưa cho ta chén trà, sao nàng lại không đưa cho Bạch Hiểu Phong nhỉ?”.

Trình Tử Khiêm nhanh chóng ngẩng đầu, rất có thâm ý mà “À” một tiếng.

Lúc này, Hiểu Nguyệt đi ra, trên tay cầm một đĩa đầy điểm tâm. Tới bên cạnh bàn đại ca nàng. Hai người nói mấy câu gì đó, hình như Bạch Hiểu Phong có vẻ không khỏe lắm, chưa ăn cơm cho nên Hiểu Nguyệt bảo hắn ăn chút điểm tâm đi, đừng có uống rượu mãi thế.

“Hiểu Nguyệt.”.

Trình Tử Khiêm nhỏ giọng gọi Bạch Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt đi tới.

“Trà này...”. Trình Tử Khiêm chỉ chén trà bên cạnh Sách La Định: “Ai bảo Tam Công chúa đưa ra đây?”.

Hiểu Nguyệt cười nhạt: “Là thế này...”.

Thì ra, Sách La Định vừa đi, Lệ phi liền nói trà sắp lạnh đến nơi rồi, bảo Đường Nguyệt Yên mang ra cho Sách La Định, nhưng Đường Nguyệt Yên nhắc nhó không chịu, nói nàng không quen với Sách Tướng quân, hơn nữa hắn có vẻ rất dữ cho nên nàng không dám nói chuyện với hắn.

Lệ phi bắt đầu trách mắng Nguyệt Yên, nghiêm khắc đến nỗi Thất công chúa phải rưng rưng nước mắt.

Vì vậy Đường Nguyệt Như mới đứng dậy cầm chung trà nói: “Để con đi cho.”.

“Ha ha.” Trình Tử Khiêm viết lia lịa: “Lệ phi ra tay trước à!”.

“Ra tay gì?”. Sách La Định không hiểu rõ.

Còn đang nói chuyện thì một con bồ câu trắng béo núc ních đã sà xuống thuyền, kêu mấy tiếng với Trình Tử Khiêm.

Trình Tử Khiêm rút bức thư buộc ở chân bồ câu ra, vừa mở ra nhìn, lắc đầu: “Quả nhiên.”

“Quả nhiên gì?”. Sách La Định cùng Bạch Hiểu Nguyệt đều cùng ghé vào xem.

“Trước đây có tin đồn người vào thư quán Hiểu Phong là để giúp Đường Nguyệt Như, bây giờ Đường Nguyệt Như lại đối xử với người tốt như vậy, người ta đã tin là thật rồi, lúc này tất cả mọi người đều thương cảm cho Đường Nguyệt Yên.”. Trình Tử Khiêm vo tờ giấy thành đọt bắn đi.

Lúc này, từ xa lại truyền đến tiếng ồn ào, mọi người ngẩng mặt nhìn, thì ra Bạch Hiểu Phong đối tư thế để ăn chút điểm tâm...

Sau đó, Trình Tử Khiêm lại viết một bức thư khác nhét vào ống trúc ở chân bồ câu rồi tung bồ câu lên trời.

Bồ câu vừa mới bay đi, từ dưới nước đã có một người áo đen nổi lên, đưa cho Trình Tử Khiêm một xấp giấy thật dày, được bọc kỹ trong giấy chống thấm.

Trình Tử Khiêm vừa nhìn, nói: “Ái chà.” Trình Tử Khiêm cùng Bạch Hiểu Nguyệt nghiên cứu một lúc, kết luận: “Số người ủng hộ Nguyệt Yên giành vương miện đệ nhất mỹ nhân toàn thành năm nay đã tăng một bậc.”

Sách La Định cảm thấy đầu đau quá, xem ra trong tay Trình Tử Khiêm có đến cả một đoàn quân bát quái.

Chính lúc này, Nguyên Bảo Bảo đi ra: “Hiểu Nguyệt, Hiểu Nguyệt, sắp đến lúc đánh đàn rồi, mọi người gọi các người qua.”

“À, được!”. Hiểu Nguyệt vội vàng đứng lên, vừa chạy ra đã không quên quay đầu lại nói với ba tên nam nhân đang làm việc riêng kia: “Lên nghe đàn đã.”

Ba người đành phải đứng lên đi theo.

Trình Tử Khiêm nhỏ giọng nhắc nhở Sách La Định: “Nhìn kỹ, Tam công chúa sắp sửa phản kích rồi.”

Sách La Định buồn bực: “Phản kích gì?”

“Chắc.”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Không biết Hoàng thượng phái người tới giúp người hay là cản đường người ta nữa, Tam công chúa cũng không phải là người chịu thua thiệt đâu.”

Sách La Định khoanh tay, nhìn Bạch Hiểu Phong vẫn vân đạm kinh phong, ung dung nhàn nhã, mê đảo đám thiếu nữ trên bờ mà đi về phía trước kia một chút, cảm thấy rất khó hiểu: “Đám cô nương kia bị làm sao vậy? Nếu thích thì cứ trực tiếp thổ lộ cùng Bạch Hiểu Phong chẳng phải là được rồi sao? Việc gì phải đấu tới đấu lui chứ, hẳn cũng đâu có quan tâm?”

“Xí.” Trình Tử Khiêm khinh bỉ nhìn Sách La Định: “Vậy mới nói, người vĩnh viễn cũng không hiểu được chuyện nữ nhân tranh đấu này đâu.”

Sách La Định sửng sốt, bỗng “tạch” một tiếng vang lên, một đồng phân chim rơi trên vai hắn...

Tóm lấy con chim đưa thư vừa mới rơi xuống, Sách La Định gầm thét: “Ông hằm sống người!”

Trên bờ lại bắt đầu xôn xao.

“Thật đáng sợ!”

“Tên mọi rợ mà!”

Trình Tử Khiêm nhanh chóng cướp lại con chim, vuốt lông cho con bồ câu đang run rẩy: “Đừng để ý tên thô kệch đó!”

Sách La Định kéo rèm trắng trên thuyền lau vai soàn soạt – Thật xui xẻo!

Trình Tử Khiêm rút bức thư trên chân bồ câu ra xem một chút, vỗ vai Sách La Định: “Chúc mừng người!”

“Chúc mừng cái gì?”

“Đặt danh hiệu Nam nhân đáng ghét nhất!” Trình Tử Khiêm chắc thêm mấy tiếng: “Gấp đôi số phiếu của tên đứng thứ hai, cái này mới là thực lực.”

Khóe miệng Sách La Định giật mạnh, tò mò: “Tên đứng thứ hai là ai?”

Trình Tử Khiêm xem tờ giấy, nói: “Là tên Vương Ma Tử chuyên trêu chọc Ni cô.”

Sách La Định im lặng một lúc, đột nhiên kéo Trình Tử Khiêm muốn ném xuống sông.

Trình Tử Khiêm liều mạng bám chặt lan can: “Người làm gì đó?”

“Ném chết người.” Sách La Định túm hần muốn ném xuống sông: “Để lão tử thống khoái một chút.”

Trên bờ, các cô nương đồng loạt thét lên.

“Nhìn kìa, tên mọi rợ kia lại muốn giết người!”

“Thật thô lỗ, thật đáng ghét!”

10. Chương 10: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 10

Hiểu biết căn bản của Sách La Định về đánh đàn chính là nó chẳng khác đánh bông là mấy, một dây đàn là đánh bông, chín dây đàn chẳng phải là chín người cùng nhau đánh bông à? Ngoại trừ âm ỉ ra thì có cái gì hay?

Hắn chẳng có chút hiểu biết nào về âm luật, rất không cam tâm tình nguyện mà ngồi ở mũi thuyền chờ nghe đàn.

Quy củ đánh đàn cũng thật lăm thứ, Sách La Định oán thán, đám tài tử giai nhân chính là người cái gì cũng không thích chỉ thích mỗi phiên toái mà thôi.

Lệ quý phi sai Nguyễn công công cầm một tờ cầm phổ đến, đen thui lui, nhưng mà là đồ dùng của Hoàng gia mà, lại thêm chút mảnh khốe mà gán cho cái mỹ danh là kỳ trân tiến cống của nước nào đó, cho dù có là gỗ mục thì cũng có thể bán được ổi tiền.

Sách La Định ngáp một cái, nhìn Trình Tử Khiêm đang tận lực hòa làm một với cảnh vật xung quanh mà vui đầu nghiên cứu cái gì đó.

“Người lại xem cái gì đấy?”. Sách La Định tò mò dán tới nhìn kè.

“Tỷ số a.” Trình Tử Khiêm nhỏ giọng.

“Lại cược xem cuối cùng Bạch Hiểu Phong sẽ chọn ai à?”

“Xì, người cho rằng cả Hoàng thành này chỉ có mình Bạch Hiểu Phong mới là nhân vật phong lưu thôi à? Không sai, danh tiếng của hắn thật sự vang dội, nhưng vẫn còn có người khác nữa mà!”. Trình Tử Khiêm cho Sách La Định xem qua mấy cái tin đồn được bàn luận khá sôi nổi của ngày hôm nay.

Sách La Định liếc mắt nhìn một cái, tin thứ nhất, Vương viên ngoại chia tay với tình nhân bé nhỏ của mình. Tin thứ hai, gần đây Trương tài tử quan hệ rất tốt với thiên kim tiểu thư nhà Lưu viên ngoại. Tin thứ ba, Trần viên ngoại cưới thiếp thứ bảy, còn nhỏ hơn hắn tới ba mươi tuổi nữa. Tin thứ tư, Chu tài chủ bỏ chính thất của mình, chính thất muốn ôm con nhỏ nhảy sông tự vẫn, khiến cả thành đều biết Chu tài chủ phải lòng một con hồ ly tinh nhỏ hơn mình đến hai mươi tuổi...

Sách La Định dụi mắt, tin nào cũng ghi chép thật tỉ mỉ a...

Trình Tử Khiêm còn rất nghiêm túc mà thống kê một chút: “Này, người đoán xem, chính thất của Tần quận vương đấu với hoa khôi, ai sẽ chiếm thượng phong nhỉ?”

Khóe miệng Sách La Định co giật: “Thật sự có nhiều người quan tâm những chuyện kiểu này thế à?”

Trình Tử Khiêm sững sốt: “Hả?”

“Ta nói là, ai tranh cao thấp với ai, ai với ai có quan hệ ngày càng tốt, mấy cái chuyện vặt vãnh lông gà vớ tãi tầm thường thế này mà con mẹ nó còn có lăm kè lại quan tâm thế sao?”. Sách La Định khoanh tay, cảm thấy khó mà tin được.

“Ta đã tìm người đi thống kê qua rồi, thật ra thì cũng không có nhiều người quan tâm lắm.”. Trình Tử Khiêm cười đưa số liệu cho Sách La Định xem: “Cả Hoàng thành này, người biết Vương viên ngoại còn chưa đến một phần, biết tình nhân bé nhỏ của Vương viên ngoại kia cũng chỉ có mấy người mà thôi. Thơ từ của Trương tài tử kia chẳng có bài nào được lan truyền ra ngoài, thiên kim tiểu thư nhà Lưu viên ngoại trông như thế nào cũng chẳng ai biết. Trần viên ngoại có bảy thê thiếp, sáu người trước đó chết hết cũng chẳng ai quan tâm, chính thất của Chu tài chủ muốn nhảy sông tự vẫn, mọi người ai cũng mắng chửi hồ ly tinh kia, nhưng mà hình như chẳng có ai biết hồ ly tinh kia có diện mạo thế nào... vị hoa khôi kia càng vui hơn, hôm qua mới được bầu làm hoa khôi, hôm trước đó vẫn còn làm nữ tiểu nhị ở Bách Hoa Lầu đó.”.

“Vậy người viết ra làm cái gì?”. Sách La Định không hiểu nổi.

“Không quan tâm không có nghĩa là không ai muốn xem mà!”. Trình Tử Khiêm nháy mắt mấy cái: “Vẫn có người xem.”.

“Tại sao?”. Sách La Định thấy chẳng cách nào hiểu nổi: “Bị điên à?”.

“Vì tất cả mọi người đều rảnh rỗi mà.”. Trình Tử Khiêm hí mắt nghiêm túc nói: “Vì là chuyện chẳng có liên quan gì đến mình nên mới lấy ra tiêu khiển chứ.”.

Sách La Định cau mày lắc đầu, lúc này lại nghe thấy trên bờ có tiếng xôn xao.

Quay đầu lại nhìn một chút, quả nhiên, là Bạch Hiểu Phong đến gảy đàn rồi.

“Chẳng phải nói là Tam công chúa sẽ gảy à? Sao lại đổi sang Bạch Hiểu Phong vậy?”. Sách La Định khó hiểu.

“Đây gọi là chỉnh âm, chỉ có người có kỹ thuật ới có thể làm!”.

Ở bên cạnh, Bạch Hiểu Nguyệt bưng một đĩa lê đã gọt sạch vỏ, được cắt thành miếng ngồi xuống, vừa nghe được câu hỏi của Sách La Định liền giúp trả lời.

Sách La Định nhướn mày một cái: “Thì ra là già mồm!”. (1)

Hiệu nguyệt giận: “Hiệu cầm, là thử âm của đàn, đàn chết!”.

Sách La Định bĩu môi, đưa tay cầm cái tăm xiên lê ăn.

Hiệu Nguyệt đẩy đĩa lê đến trước mặt hắn.

Sách La Định cảm thấy lê này không tệ chút nào, liền hỏi Hiệu Nguyệt: “Nàng không ăn à? Ngọt lắm.”.

“Không ăn.”. Hiệu Nguyệt tránh sang một bên.

Sách La Định thầm nói nha đầu này sao cứ thần thần bí bí thế chứ, không ăn mang ra đây làm cái gì?

“Này.”. Sách La Định dùng cùi chỏ chạm Trình Tử Khiêm một cái: “Ăn lê không?”.

Trình Tử Khiêm liếc một cái: “Không ăn.”.

Sách La Định thầm nói người cũng không ăn à?

Lại nghe Trình Tử Khiêm nhàn nhạt nói một câu: “Không được chia lê ăn.”.

“Khụ khụ...”. Sách La Định xem chút thì nuốt luôn cả cây tăm trúc.

Bạch Hiểu Nguyệt chạy lên phía trước lấy vải thiều, động tác cực nhanh nhẹn.

“Tang...”. Bạch Hiểu Phong bắt đầu thử âm, mọi người xung quanh hắn cũng kích động hẳn lên.

Sách La Định ngoáy tai: “Quả nhiên bắt đầu ‘tang’ rồi, không biết còn ‘tang’ đến khi nào nữa, trời nhanh lặn chút đi, nếu không làm trận mưa như trút nước cũng được ráo!”.

Lỡ tai Trình Tử Khiêm ở bên cạnh cũng dựng đứng lên: “Trời mưa tốt!”.

Sách La Định nhướng mày: “Người cũng thiếu kiên nhẫn à?”.

“Không phải.”. Tử Khiêm cười có chút vô lại: “Chuyện xảy ra lúc trời mưa có thể dự đoán được mà, cái gọi là mưa to xối đất (2) chính là sẽ có cực nhiều chuyện để hóng hớt luôn.”.

Sách La Định trầm mặc mất một lúc lâu, chỉ mũi hần: “Hèn hạ hay không hèn hạ!”.

Trình Tử Khiêm gặm nửa trái táo rồi gật đầu: “Hèn hạ!”.

Bạch Hiểu Phong “tang” một lúc thật lâu, còn thắt chặt lại dây đàn gì đó, có vẻ bận rộn.

Một đoàn lớn các cô nương trên bờ đã ngắt xiu cả rồi, Sách La Định cũng chẳng hiểu bọn họ ngắt cái gì chứ, đột quỵ à?

Bên này, Bạch Hiểu Nguyệt ăn xong mười mấy quả vải, trên bàn có một đồng vỏ vải, Sách La Định nhìn không được bảo nàng: “Một quả vải nóng bằng ba cây đuốc, nàng ăn như vậy không sợ sáng mai sẽ đau họng à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc hần một cái, nhưng mà cũng không ăn nữa, lấy một cái khăn lau tay.

Đường Tinh Trị ngồi cách đó không xa, cau mày mà đem một khay vải trước mặt mình tới cho Bạch Hiểu Nguyệt.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn vải kia.

Đường Tinh Trị cười nói: “Không sao, thích thì ăn nhiều một chút, lát nữa ta sẽ bảo ngự y đưa đến cho nàng chút được hạ hỏa.”.

Hiểu Nguyệt có chút ngượng ngùng, nhưng mà lại không tiện từ chối, bèn nhận lấy vải đặt ở phía trước.

Đường Tinh Trị còn thuận tiện liếc Sách La Định một cái.

Sách La Định nhận được ánh mắt chẳng hiểu nó có ý nghĩa là gì vậy, có chút đỏ khốc đỏ cười – Đường Tinh Trị này ngày thơ ghê.

Tại nơi xa hơn một chút, mấy nha hoàn đang vây xem cũng bắt đầu nhỏ giọng tám với nhau.

“Lục hoàng tử thật chu đáo nha.”.

“Đúng vậy ạ, thật tử mĩ.”.

“Sách La Định quá thô lỗ rồi.”.

“Đúng thế, còn nói con gái người ta ăn nhiều nữa chứ.”.

Sách La Định liếc các nha hoàn kia một chút, thầm nghĩ đám nha đầu này có bệnh à? Ăn bớt mấy quả vải và ăn thêm mấy quả vải rồi phải uống được, rốt cuộc thì cái nào mới bình thường chút hử?

Ở phía trước hình như Bạch Hiểu Phong đã thử đàn xong rồi, liền ưu nhã đứng lên.

Tiếp theo sẽ là Tam công chúa Đường Nguyệt Như gảy đàn, Bạch Hiểu Phong đi tới bên cạnh tìm chỗ ngồi xuống, Đường Nguyệt Yên ở bên cạnh cầm vải hỏi hần có muốn ăn hay không.

Bạch Hiểu Phong nhẹ nhàng phát tay áo một cái, ý muốn nói cổ họng mình không được thoải mái nên không ăn, hần còn không quên dặn dò Đường Nguyệt Yên: “Ăn ít một chút, cẩn thận thượng hỏa.”.

Nguyệt Yên mỉm cười gật đầu, làn da vốn đã hồng hào hôm nay lại càng giống như được giáng mây chiếu phản, càng thêm tiêu lệ.

Đám nha hoàn bên cạnh lại không ngừng hâm mộ: “Bạch phu tử thật tử mĩ a!”.

“Đúng vậy, chu đáo quá!”.

“Không được ăn nhiều vải đâu, sẽ thượng hỏa đó.”.

Sách La Định cố gắng đè lại khóe miệng méo xệch của mình, nhìn Trình Tử Khiêm đang viết nhoay nhoáy bên cạnh mình.

Lúc chấm bút lông vào mực Trình Tử Khiêm đã đưa tay vỗ vai Sách La Định mà an ủi: “Được rồi, nữ nhân nói cái gì thì là chính là cái đó, sẽ không bao giờ thêm nói đạo lý với người đâu!”.

Sách La Định bĩu môi, lầm bầm một câu: “Hoàn toàn vô lý, lão tử cứ độc thân có vẻ khôn ngoan hơn.”.

Đúng lúc hắn nói lời này lại bị một nha hoàn đến dâng trà nghe được, vậy là tốt rồi...

Chỉ trong chốc lát, khắp thành đều bàn tán – Sách La Định nói phần lớn nữ nhân đều vô lý, hắn thà độc thân còn hơn.

“Ai muốn gả cho hắn chứ, tự mình đa tình!”.

“Đúng vậy!”.

“Loại nam nhân hẹp hòi thế này đáng ghét nhất!”.

“Chính hắn mới là kẻ hoàn toàn vô lý á!”.

...

Trên thuyền, Sách La Định chống cằm nghe Tam công chúa đánh bông... Không phải, là đánh đàn... nghe đến độ hắn cũng mơ màng buồn ngủ, mí mắt cứ đánh nhau đôm đốp.

Cuối cùng, Tam công chúa cũng đàn xong, tất cả mọi người đều vỗ tay, Sách La Định giật đầu một cái, cũng tỉnh lại, cổ sức nháy mắt mấy cái để mắt tỉnh táo lại, cũng vỗ tay theo.

Thấy nước trà trong chén cũng lạnh cả rồi, Sách La Định gọi nha hoàn đổi chén khác.

Một nha hoàn chạy tới giúp hắn đổi trà, chẳng biết từ khi nào trên mặt đất lại có một vũng nước nhỏ, nha hoàn kia không để ý, đạp chân lên đó bị trượt một cái, khó khăn lắm mới đứng vững lại được nhưng nước trà lại hắt hết lên tay áo Sách La Định.

Nha hoàn mặt mũi trắng bệch.

Sách La Định vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn đâu, hắn mơ mơ màng màng nhận lấy tách trà mà uống một ngụm, cảm thấy trà vẫn chưa đủ đặc, chẳng tỉnh ngủ chút nào nên trả cái chén lại cho nha hoàn, nói nhỏ: “Cho thêm nhiều lá trà vào, mang chén thật đặc tới đây.”.

“Vâng...”. Nha hoàn nhìn thấy Sách La Định có vẻ chẳng chú ý mấy tới cái ống tay áo dính nước nên cẩn thận bưng chén trà đi.

Chờ đến khi nàng đổi một chén trà thật đặc mang lên, lại nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang đưa khăn tay cho Sách La Định.

Sách La Định chẳng hiểu mô tê gì ráo, nha đầu này đưa khăn tay ỉnh làm gì, đồ của ai vậy, sao lại có mùi son phấn chứ?

Bạch Hiểu Nguyệt chỉ nước dính trên ống tay áo hắn.

Sách La Định cúi đầu liếc mắt nhìn, thuật tay đưa sang lau lên y phục của Trình Tử Khiêm đang cặm cụi hí hoáy ghi chép.

Trình Tử Khiêm vẫn cứ hồn nhiên chẳng biết gì.

Sách La Định quay đầu lại, phát hiện ra nha hoàn kia đã bưng trà lên rồi, đứng ở cách đó không xa, đang trợn mắt há miệng.

Biết được mình vừa làm chuyện xấu đã bị người ta phát hiện rồi, Sách La Định hơi lúng túng mà gãi đầu.

Nha hoàn kia bưng trà đi tới.

Sách La Định nhận trà nhấp một ngụm, đắng đến độ khiến hắn phải nhăn cả mày.

Nha hoàn trong lòng âm thầm kinh hoàng – Có phải cho nhiều trà quá không?

Ai ngờ Sách La Định mới nhắp hai ngụm xong, vừa buông chén xuống đã liếc thấy trên đất có một vũng nước nhỏ, lại thuận tay túm lấy y phục Trình Tử Khiêm mà lau sàn nhà.

Hình như Trình Tử Khiêm cũng cảm nhận được y phục mình động đây, ngẩng đầu xem.

Sách La Định nhìn trời ngấm mây, giả như ta đây chẳng làm gì hết.

Nha hoàn kia cũng bị chọc cho buồn cười, nhin không được mà cười ra.

Lúc này Hạ Mẫn cũng đã lên gậy đàn rồi, lại bắt đầu tang tang khi khi nữa...

Sách La Định đỡ trán, vừa ngáp vừa hỏi Bạch Hiểu Nguyệt đang rất nghiêm túc nghe đàn bên cạnh: “Đánh bao lâu nữa a...”.

Hiểu Nguyệt lườm hần một cái: “Nghỉ lễ dạy người trước đây đâu rồi? Không được phép ngủ!”.

Sách La Định chống cằm, cố gắng lên tinh thần.

Hiểu Nguyệt nhìn tiểu nha hoàn vẫn còn đang ngây ngô mà nhìn Sách La Định ở phía sau, nói: “Lấy chén trà nữa tới đi.”.

Nha hoàn còn chưa có đi, Sách La Định đã nói: “Trà không có tác dụng đâu, có hạc đỉnh hồng không... Ái.”.

Còn chưa dứt lời, Hiểu Nguyệt đã véo hần một cái thật đau.

Sách La Định cũng tỉnh lại, ngồi ngay ngắn, cảm thấy xương cốt toàn thân cũng chẳng thoải mái chút nào, sao trời vẫn chưa tối chứ.

Một lát sau, Trình Tử Khiêm đem bản thảo đến mếp thuyền giao cho thủ hạ của mình.

Vừa tới chỗ rẽ vắng người đã nghe thấy tiếng mấy tiểu nha hoàn đang nói chuyện, một trong số đó chính là nha hoàn vừa mới dâng trà cho Sách La Định ban nãy.

“Các người có cảm thấy không, ngoại hình Sách La Định thật ra cũng không tệ nhỉ?”.

“Ừ...”.

“Thật ra cũng được, lại cao lớn nữa.”.

“Mũi hần thật thẳng a, mắt cũng đẹp nữa.”.

“Nhưng mà con người hơi thô lỗ a.”.

“Phải không, ban nãy ta hất cả trà lên người hần vậy mà hần cũng không có nói gì.”.

“Thật à?”.

“Đúng vậy, còn dùng y phục của Tử Khiêm đại nhân lau sàn nhà nữa, đáng yêu quá đi.”.

Tử Khiêm lắc đầu cười, quay về hai bước lại đột nhiên cảm thấy có gì không đúng lắm, đưa tay kéo vạt áo sau lên xem, trên y phục trắng như tuyết của hần lại dính một bãi bẩn kinh.

Tử Khiêm giận nha, quay về chỗ ngồi của mình, vừa định vỗ cả nghiến mực lên mặt Sách La Định thì không ngờ Sách La Định lại rất tò mò mà hỏi hần: “Chẳng phải người nói Tam công chúa sẽ phản kích sao?”.

Trình Tử Khiêm ngẩn người.

Sách La Định chỉ mấy cô nương kia, bây giờ là lúc Nguyên Bảo Bảo gậy đàn, Đường Nguyệt Như ngồi bên cạnh nghiêm túc nghe đàn, thỉnh thoảng còn bóc vải ăn, không hề liếc về phía Bạch Hiểu Phong cái nào.

Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười hỏi hần: “Thì ra người cũng có lúc muốn buồn chuyện nhỉ.”.

Sách La Định sững sốt, bắt đầu từ kiểm điểm lại – Quả nhiên là gần mực thì đen mà, lão tử cũng bắt đầu hư hỏng mất rồi!

“Đã nói nữ nhân sẽ không trực tiếp đấu đá trên thai đài rồi!” Trình Tử Khiêm chép miệng nói với Sách La Định: “Chỉ có nam nhân mới tranh nhau trên lôi đài mà thôi!”.

Sách La Định sững sốt, nghe không hiểu lắm.

Lúc này lại nghe thấy Đường Tinh Trị ở bên kia đột nhiên hỏi: “Sách tướng quân, nghe nói võ nghệ của người rất cao cường phải không?”.

Sách La Định quay đầu lại, thấy Đường Tinh Trị đang cầm một thanh bảo kiếm rất đẹp: “Hay là người múa bài kiếm để cho chúng ta được đại khai nhãn giới chút, thế nào?”.

Sách La Định nháy mắt mấy cái.

Cả đám người khá đông bên kia đều cho rằng đây là ý kiến hay.

Lệ phi lại không tán thành: “Tinh Trị, đừng có nháo loạn vô lý, Sách tướng quân là đại tướng, chiêu thức dùng để giết địch trên chiến trường sao có thể giống với mấy chiêu quyền cước chẳng khác thù hoa là bao của các người được?!”.

Sách La Định lại thấy coi trọng Lệ phi một chút, đây mới là lời do người nói chứ, đừng nhìn nàng chỉ là một nữ nhân, rất hiểu biết.

Đường Tinh Trị lại không nghĩ thế: “Võ công trong thiên hạ cần dung hội quán thông (3), đâu có lý nào biết viết chữ to lại chẳng thể viết nổi chữ nhỏ chứ, cần đặc tâm ứng thủ mới đúng (4).”.

“Đúng vậy.”. Hồ Khai cũng hòa vào: “Hay là cứ để cho chúng ta được mở rộng tầm mắt, có được không a?”.

“Được ~” Sách La Định đáp dài một tiếng, nói xong thì đứng lên, coi như có thể giãn gân cốt chút rồi...

Trình Tử Khiêm nhìn về mặt Sách La Định một chút – Hình như hắn có kế hoạch gì đó.

Sau khi Sách La Định đứng dậy, nhìn xung quanh trái phải đều là mấy cái thư án, lối đi bé tẹo, hắn cũng lười đi vòng, nhắc chân dễ dàng từ thư án bên này nhảy qua.

“Cho người mượn kiếm.”. Đường Tinh Trị vung tay ném bảo kiếm của mình cho Sách La Định.

Sách La Định nhẹ nhàng đưa tay đón kiếm, xoay cổ tay một cái, kiếm tuệ màu trắng vẽ ra một vòng cung đầy đặn, kết hợp với chuyển động của cổ tay vẽ ra ba cái vòng tròn...

Trên bờ lại hơi xôn xao một chút.

Không thể phủ nhận động tác này của Sách La Định – Hơi đẹp trai!

Nhưng mà, thanh kiếm này vừa mới được quay trên không một vòng thì Sách La Định đã phát hiện có gì đó bất ổn rồi, liếc nhìn bên cạnh một cái thì lại thấy về mặt bọn Đường Tinh Trị cùng Hồ Khai cười như không cười, lại có chút hả hê, mí mắt Sách La Định cũng nhướng ột chút, thầm chửi – Mẹ nó chứ, thì ra là muốn chơi lão tử đây mà, ta đã nghĩ sao tự dưng tốt thế, lại còn ượn kiếm nữa! Cười hử? Lát nữa sẽ khiến các người muốn khóc cũng không xong!

Trình Tử Khiêm nhìn đến kích động, vung tay viết lia lịa: “Lão Sách lộ bản tính rồi, lúc này có trò hay để xem rồi a!”.

Còn đang viết lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt cầm bút lông chấm mực đỏ, gạch bay cả một đoạn bản thảo mà Tử Khiêm vừa mới viết xong, lầm bầm: “Không được viết đoạn này.”.

Trình Tử Khiêm sững sốt, nhìn qua thì thấy là đoạn mà mấy nha hoàn kia khen Sách La Định.

Tử Khiêm ngăn người, nhìn Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt quay ngoắt mặt: “Cần gì viết tốt thế, khiêm tốn chút!”.

Trình Tử Khiêm sờ cằm – Ái dà! Có vẻ chưa nhĩ, tình huống này là sao?!

11. Chương 11: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 11

Sách La Định vừa mới chạm đến thanh kiếm Đường Tinh Trị đưa cho hắn, đã thấy kiếm này rất nhẹ, liếc mắt ngó qua một cái cũng ngầm hiểu – Thanh này vốn không phải kiếm thật, chỉ là một thanh kiếm mô

phỏng dùng để trang trí mà thôi. Nói cách khác, chuỗi kiếm và vỏ kiếm dính liền nhau. Nói cách khác nữa thì dù Sách La Định có dùng hết sức lực bình sinh của mình ra đi nữa, cùng lắm cũng chỉ có thể bẻ gãy thanh kiếm mà thôi, chẳng có cách nào rút kiếm ra được cả, vì bên trong căn bản làm quái có thanh kiếm nào.

Con thuyền này cách bờ rất xa, người trên bờ vốn dĩ cũng không thể nhìn thấy có gì bất ổn, chỉ biết rằng Sách La Định không rút kiếm ra được... nếu chuyện may mà đồn ra ngoài thì chẳng phải sẽ rất bẽ mặt sao?!

Sách La Định cầm thanh kiếm vẫn còn nằm nguyên trong vỏ cứ thế chơi đùa mấy vòng, xoay đến độ mọi người lóa hết cả mắt rồi mới vung tay lên ném trả cho Đường Tinh Trị, bĩu môi phán một câu: “Thanh kiếm mẻ gì mà nhẹ thế, mang thanh nào đó nặng đến đây, kiếm này chỉ dành cho đám đàn bà con gái, không phù hợp với nam nhân.”

Sách La Định nói câu này, giọng cũng rất lớn, nhiều người trên bờ nghe thấy cũng cười, bọn nha hoàn càng cười thoải mái hơn – Đúng là bảo kiếm này nhìn có hơi lờ lợt chút.

Đường Tinh Trị không ngờ Sách La Định lại có chiêu này, cũng không để ý mà tiếp lấy kiếm, thanh kiếm vừa chạm vào ngực, Sách La Định còn ngấm tăng thêm chút lực... Lần này coi như xong, Đường Tinh Trị cứ thế ngã người ngã thẳng ra sau, rất mất mặt mà lù lại phía sau ngồi. Vì phía sau đều là bàn trà thấp, hơn nữa Sách La Định không dùng nhiều sức lắm cho nên Lục hoàng tử cũng không đến nỗi ngã chổng vó lên trời, chỉ bị ngã ngồi phịch cái xuống đất, nhưng cũng rất bẽ mặt rồi.

Sách La Định nhìn bốn xung quanh một chút, hỏi: “Có ai có thanh đao nào nặng chút không vậy? Kiếm không vừa tay.”

Hỏi xong, mọi người đều xoay mặt nhìn nhau, cả thuyền này đều là văn nhân, tay trái gà còn không chặt nữa là, cũng chỉ có mình Lục hoàng tử mang theo một thanh kiếm mà thôi, làm gì còn ai mang nữa chứ?

Lục hoàng tử được Hồ Khai đỡ dậy, còn đang tức tối thì đã thấy Sách La Định tìm đao, liền lầm bầm một câu: “Đao đao đao, người thì chỉ thích hợp với loại đao chặt thịt mà thôi.”

Đúng lúc thế, Sách La Định lại nghe thấy câu này, hần đột nhiên phấn chấn hẳn lên, hỏi mấy nha đầu đang tụ tập trong góc: “Trù phòng có đao phay không? Tốt nhất là loại mà trù phó vẫn dùng để chặt xương ấy.”

Đám nha hoàn nhìn nhau một cái, nha hoàn vừa mới là hắt nước trà vào tay áo Sách La Định ban nãy liền chạy vào trong trù phòng, chỉ lát sau đã mang đến cho Sách La Định một con dao phay to tướng tới.

Sách La Định đưa tay cầm lấy, nhìn trái nhìn phải một chút, tiện tay cầm một mảnh vải trắng mà lau lau vụn thịt còn dính trên dao đi. Dao này ngày nào trù phòng cũng dùng nên dính một tầng mỡ lợn, bề ngoài bóng loáng, phản chiếu dưới ánh mặt trời càng khiến người ta phải lóa mắt.

Đoàn người tụ tập trên bờ im lặng trong chốc lát, sau đó lại lớn tiếng cười vang.

Bọn Đường Tinh Trị cười đến gập bụng – Cái tên Sách La Định này, chẳng dễ dàng gì mới tránh thoát được một kiếp, ai ngờ lại tự mình bêu xấu mặt mình, lại múa võ đao phay, mà dùng dao phay thì có thể múa được loại võ gì chứ? Quá hoang đường...

Sách La Định cân nhắc trọng lượng con dao một chút, giật giật cổ tay... con dao phay chuyển động vun vút loạn xạ trên tay hắn, nhìn thật kinh tâm động phách.

“Này!”. Hồ Khai không nhịn được nhắc nhở hắn: “Người cẩn thận chút đó, đừng có để nó bay ra ngoài làm người khác bị thương.”

“Đúng vậy!”. Một thư sinh tư văn như Thạch Minh Lượng, nhìn thấy con dao phay cứ bay qua bay lại trước mắt, chân cũng cảm thấy mềm nhũn rồi.

“Không phải sợ, không vắng trúng người được đâu.”. Sách La Định vừa nói đột nhiên lại buông tay một cái, hô lên: “Ai da.”

Vừa dứt tiếng hô, con dao phay kia cứ thế phi thẳng đến phía bàn bọn Thạch Minh Lượng, khiến bốn người đều kinh hãi ngã ngồi về phía sau... nhưng mà dao kia vừa đến phía trước bọn họ đã xoay một vòng, bay về trên tay Sách La Định, tiếp tục xoay vòng, vang lên những tiếng vun vút.

Sách La Định cười nhạt, nhếch một bên mép hỏi bốn người: “Sao vậy? Sợ à? Hay là đổi chỗ với các cô nương đi, bên đó có vẻ khá an toàn.”

Đám người Đường Tinh Trị đỏ cả mặt, khá nhiều “các cô nương” vây xem xung quanh, bao gồm cả công chúa và vương phi đang ngồi trong khoang thuyền xem náo nhiệt, cùng với các cung nữ trốn ở các góc xung quanh đang nhìn trộm bên này, đều không nhịn được mà bật cười.

Bạch Hiểu Nguyệt thì vô thức nhìn Lệ quý phi một chút.

Theo lý thì Đường Tinh Trị chính là cháu của bà, bà cực kỳ thương yêu hẳn, Sách La Định lại dạy dỗ hẳn như thế, liệu có khiến bà tức giận không đây?

Nhưng mà vừa mới nhìn sang lại thấy Lệ quý phi chẳng có vẻ mất hứng gì cả, cũng không cười giống mọi người mà lại gật đầu một cái, bộ dáng như đang nghiêng răng mà nói – Nên làm như vậy!

Bạch Hiểu Nguyệt có chút bất ngờ, bèn hỏi Trình Tử Khiêm đang rất chuyên tâm ghi chép bên cạnh: “Tử Khiêm phu tử, liệu quý phi nương nương có giận Sách La Định không?”

Trình Tử Khiêm còn chẳng thèm ngẩng đầu lấy một cái, chỉ phất tay áo nói: “Đương nhiên là không.”

“Tại sao vậy?”. Hiểu Nguyệt nhỏ giọng nói: “Lục hoàng tử có vẻ cực bề mặt mà... chẳng lẽ lại không phải là cháu ruột của bà sao?”

Trình Tử Khiêm khẽ mỉm cười: “Bởi vì là cháu ruột cho nên mới muốn hẳn càng phải bề mặt hơn, để có thể sửa đổi được cái tính cách cao ngạo đó.”

Hiểu Nguyệt có chút bất ngờ.

Trình Tử Khiêm lại vui vẻ: “Cô cho rằng nữ nhân trong hậu cung chỉ biết tranh sủng mà chuyên làm chuyện xấu à? Muốn làm chuyện xấu để tranh sủng cũng còn phải xem tình huống, quan trọng nhất chính là có thể bồi dưỡng được một minh quân hay không, những vị nương nương ở hậu cung đều hiểu rất rõ, chỉ có nhi tử hơn người mới có lợi hơn bất cứ thứ gì khác. May mà Đường Tinh Trị còn chưa rơi vào tay Hoàng hậu nương nương đó, nếu không, chỉ vì chuyện hẳn khiêu khích Sách La Định hôm nay thôi đã đủ để lãnh một trăm gậy đét mông rồi.”

Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Đường Tinh Trị làm chuyện tệ hại thế à?”

Trình Tử Khiêm lắc đầu, quả nhiên không có nhiều người có thể hiểu được chuyện này lắm, bèn giải thích cho Hiểu Nguyệt một chút.

“Đánh những một trăm gậy, ác như vậy sao?”. Hiểu Nguyệt mơ hồ tự lắc đầu, mặc dù Đường Tinh Trị cũng rất đáng ghét nhưng mà trừng phạt như vậy thì có chút nghiêm khắc quá rồi, quả nhiên nếu yêu quý sinh mạng của mình thì phải tránh xa hậu cung ra!

“Thật ra thì Đường Tinh Trị cũng không phải loại hư hỏng, chỉ là tính cách có chút trẻ con nhỏ mọn lại thích cậy mạnh háo thắng mà thôi.”. Trình Tử Khiêm “chặc” một tiếng: “Lão Sách có thân phận gì chứ? Là Mãnh tướng đệ nhất Hoàng triều, trong tay nắm binh quyền quan trọng, dù không có chiến tranh nhưng đâu thể chắc chắn rằng ngày nào đó sẽ không có bạo loạn gì. Mấy vị Hoàng tử khác chẳng phải cũng luôn tìm cơ hội làm thân với hẳn sao, mà Đường Tinh Trị này lại không biết nắm chắc cơ hội ngàn năm có một này, chỉ vì chút ghen tuông vợ vắn mà đi đối đầu với hẳn, nếu ta mà là Lệ phi, ta cũng sẽ cho hẳn nếm mùi đau khổ cho biết, để cho hẳn hiểu được cái gì là nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn.”

Lúc này, Sách La Định đã chơi với đao phay chán rồi, nhìn sang Nguyên Bảo Bảo đang yếu ớt đánh đàn bên kia.

Nguyên Bảo Bảo thấy Sách La Định phi đao phay loạn xạ đã bị dọa đến mặt mũi trắng bệch từ sớm rồi, vội vã nói mình đã đàn xong rồi trốn ngay vào khoang thuyền.

Sách La Định liếc qua... chẳng phải nói là đánh đàn múa kiếm à? Lúc này chẳng có ma nào đánh đàn, mà kiếm cũng bị đổi thành đao phay rồi, phải làm sao đây?

“Hay là cứ để ta đàn đi.”. Lúc này Tam công chúa Đường Nguyệt Như đi ra.

Sách La Định nhìn nàng một chút, trong đầu lại lóe lên một cái – Chẳng lẽ đây chính là phản kích mà người ta vẫn nói đó à? Sau đó lại nhìn trời một chút, chắc chắn là do mình ở cùng với Trình Tử Khiêm và Bạch Hiểu Nguyệt lâu quá, cho nên mới thành ra hóng hớt thế này...

Tam công chúa đến ngồi bên cây đàn, nói: “Đàn cho Sách tướng quân, đương nhiên không thể đàn loại nhạc tiểu kiều nước chảy lơ thơ được, phải đàn loại nhạc mang đậm khí phách của chốn đại mạc khói lửa cô tịch mới được, đúng không?”.

Sách La Định gật đầu một cái, lại còn liếc sang Bạch Hiểu Phong đang vừa uống rượu thưởng thức cảnh đẹp hai bên bờ sông lại vừa tiếp tục tạo hình khiến các thiếu nữ hai bên bờ sông ngây ngất... hẳn có chút không hiểu được, Tam công chúa thật sự chung tình với Bạch Hiểu Phong như vậy sao? Nhìn có vẻ không giống lắm thì phải.

Nhưng mà lúc Sách La Định vẫn còn ngẩn người thì Đường Nguyệt Như đã bắt đầu gảy đàn rồi.

Tiếng đàn cất lên, Sách La Định hơi ngẩn người một chút – Á? Khác với tiếng “tang tang khi” chẳng khác nào ngàn vạn con muỗi vo ve ban nãy à nha, tiếng đàn lần này lại thực sự có thể nghe được một cảm giác thê lương.

Sách La Định vô thức mà nhìn Đường Nguyệt Như một cái, thâm than, Đường Nguyệt Như này không đơn giản chút nào, là một nữ lưu nhưng cũng rất có khí chất hào sảng.

Tiếng đàn rất thích hợp cho nên cũng không có gì khó, Sách La Định vung tay múa đao, tùy tiện đánh một bài, giống như lúc luyện tập bình thường mà thôi.

Sách La Định múa đao đương nhiên là khác với mấy bài múa kiếm kiểu thiêu hoa của mấy công tử ca nhi kia rồi, đao đao đều mang theo nội kinh, lúc nào cũng có thể lấy mạng người như chơi. Trong nhất thời, trên thuyền chỉ còn lại những động tác mãnh liệt - Ở mũi thuyền, theo từng động tác đánh về hai phía của Sách La Định, những dải lụa trắng tung bay theo gió, khiến cho cả con người Sách La Định cứ như hòa vào cùng gió vậy, một loại đao pháp tràn ngập khí thế!

Lúc này, căn bản thì mọi người cũng chẳng còn chú ý đến trong tay Sách La Định cầm loại đao gì nữa, chỉ cảm thấy được trong tiếng đàn thê lương ấy, thân pháp của Sách La Định lại dũng mãnh phi thường, khiến cho dân chúng đã quen với cảnh Hoàng thành thái bình thịnh thế, cả ngày nhàm chán lúc này lại sinh ra một loại cảm giác muốn vì nước mà cố sức chinh chiến sa trường, vô cùng mãnh liệt, dĩ nhiên, sự mãnh liệt ấy cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

Tiếng đàn vừa dứt thì Sách La Định cũng thu đao lại, giơ tay trả đao lại cho tiểu nha hoàn vẫn còn ngây ngốc đứng nhìn.

Nha hoàn nhận lại đao, vẫn ngu ngơ đứng bên cạnh, ánh mắt chẳng cách nào dời khỏi Sách La Định được, Bạch Hiểu Phong là ai? Không nhớ!

Sách La Định không hụt hơi, không thở suyễn, chậm rãi quay đầu giơ ngón cái với Tam công chúa, khen ngợi: “Tam công chúa thật khí phách!”.

Đường Nguyệt Như khẽ mỉm cười: “Tướng quân quá khen.”.

Lúc này có không ít người trên bờ lại bắt đầu thảo luận.

“Thật công chúa đúng là rất xinh đẹp, quyến rũ động lòng người, cũng tốt tính... nhưng mà, so với Tam công chúa thì...”.

“Vẫn kém một bậc a, kiểu như một người là tiểu muội muội còn một người là nữ nhân chân chính vậy!”.

“Đúng vậy mà, ta đổi sang ủng hộ Tam công chúa thì hơn!”.

“Đúng thế đúng thế!”.

Sách La Định nhướng mày – Quả nhiên là phản kích thành công, mà còn chẳng cần phô trương nữa, lợi hại thật.

Trở về chỗ ngồi, Sách La Định bưng chén trà nhấp một ngụm, lại thấy cả người Bạch Hiểu Nguyệt ở bên cạnh cứ vắn vẹo, nhăn mũi ngậm miệng mím môi, dáng vẻ này ngoại trừ hai chữ “khó chịu” ra thì chẳng có từ nào có thể mô tả tốt hơn nữa, vì vậy hắn bèn hỏi thử một câu: “Nàng sao thế? Mặt nhăn như vậy, buồn tiểu à? Nhanh chóng đi giải quyết đi, nhịn lâu không tốt... Ai da!”.

Sách La Định còn chưa nói xong, Trình Tử Khiêm ở sau lưng đã nhắc chân đạp hắn một cước: “Nói lung tung gì đó!”.

Sách La Định vốn không hề phòng bị, hơn nữa hắn còn đang quan sát vẻ mặt của Bạch Hiểu Nguyệt, nha đầu này nhăn mặt đến khó chịu luôn.

Cũng chẳng biết Tử Khiêm vô tình hay cố ý mà đá một cước này từ sau lưng Sách La Định đến, Sách La Định chẳng tránh được đi đâu cũng không bị đạp đau, điều rắc rối nhất chính là, cơ thể mất đi trọng tâm mà cứ thế nhào về phía trước, đúng lúc đề lên Bạch Hiểu Nguyệt, không lệch phân nào.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng giật mình.

Vốn dĩ trước đó nàng xem Sách La Định múa đao cũng đã ngây ngẩn cả người, chờ khi hắn múa đao xong, nàng ngơ ngác vô tay. Nhưng mà lúc này lại nghe thấy trên bờ có chút xôn xao.

Hiểu Nguyệt quay đầu lại xem một chút thì thấy có rất nhiều người ngẩn cổ nhìn hắn đến xuất thần.

Chẳng cần bàn tới những nam nhân vốn rất hiểu chiến cũng đã bị cái khí chất bá đạo của Sách La Định chế phục, còn có rất nhiều cô nương cũng đang che miệng khen: “Sách La Định thật nam tính a!”.

Bạch Hiểu Nguyệt hơi lo lắng, lúc này không biết có bao nhiêu cô nương lớn bé trong hoàng thành đều đã coi trọng Sách La Định rồi...

Bạch Hiểu Nguyệt cũng là cô nương chân chất, nàng đang ngẩn người suy nghĩ, lại nghe thấy Sách La Định đang nói hươu nói vượn cái gì chẳng rõ, rồi lại thấy có một lực nào đó áp tới rồi. Chờ đến khi hiểu rõ chuyện, vừa ngẩng đầu lên đã thấy được cái mặt của Sách La Định, đôi mắt chim ưng nha, sống mũi cao và cái cằm hẹp kia nha... tất cả đều rất hợp khẩu vị của Bạch Hiểu Nguyệt nàng nhá! Quá đẹp trai.

Lệ quý phi vừa định tán dương Sách La Định mấy câu, đột nhiên lại xảy ra một màn này.

Nếu Trình Tử Khiêm đã cố ý làm chuyện xấu thì đương nhiên sẽ không để người ta bắt bài được rồi, hắn đá cước vừa rồi rất bí mật, thế nhưng Sách La Định cũng phải cẩn thận ăn đủ.

Chuyện này xảy ra bất ngờ, hơn nữa còn là chuyện ngoài dự liệu của mọi người, kể cả trên thuyền và trên bờ, ai cũng đều ngây ngẩn cả người.

Sau một lúc lâu im lặng, Sách La Định cúi đầu nhìn một chút, đôi mắt Bạch Hiểu Nguyệt trước mặt mình cũng nháy nháy liên hồi, cũng đang nhìn hắn mà chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì. Sách La Định khá vạm vỡ, Bạch Hiểu Nguyệt thì nhỏ bé hơn nhiều, y như cái chần đen, che hết cả người nàng.

Thấy đám đông xung quanh đang choáng váng im lặng, Sách La Định đột nhiên hiểu ra vấn đề, quay đầu lại lườm Trình Tử Khiêm: “Người...”.

Trình Tử Khiêm không đợi hắn há miệng đã kêu lên: “Ái da Sách La Định, ngươi muốn chết à, dám khinh bạc Hiểu Nguyệt cô nương như thế!”.

Không biết Trình Tử Khiêm có đòn lực từ huyết đan điền tới tận đỉnh huyết thiên linh hay không mà tiếng kêu này lại vang thế, truyền đến mấy dặm cũng nên.

Sách La Định trợn mắt há mồm mà nhìn Trình Tử Khiêm – Con mẹ nó, ngươi hãm hại ta à?

Trình Tử Khiêm thì lại nháy mắt lia lịa với hắn – Nhịn chút đi mà, vì muốn tốt cho ngươi mà thôi!

Sách La Định đầu óc thì mờ mịt, bụng dạ thì nghi ngờ, Trình Tử Khiêm này lại giả trò quỷ gì vậy? Sao lại ra chiêu này?

Mà sau tiếng hồng này của Trình Tử Khiêm, trên bờ cũng oanh động hẳn lên, mọi người nháy mắt cái đã nổ tung.

“Sách La Định là tên lưu manh mà, trước mặt nhiều người như vậy mà hần...”.

“Không biết xấu hổ à, mất công vừa rồi ta còn hơi thích hần một tẹo!”.

“Đúng vậy, lại đi khinh bạc Hiếu Nguyệt cô nương.”.

“Hiếu Nguyệt cô nương, táng hần mấy cái bạt tai đi!”.

“Đúng vậy, không được tha cho hần.”.

“Đánh mạnh vào nha!”.

Bạch Hiếu Nguyệt thì vẫn còn ngây ngốc đây.

Lúc này lại thấy Đường Tinh Trị đã lao tới đập về phía Sách La Định một cước: “Sách La Định, tên khốn này!”.

Sách La Định vốn dĩ đã có thể tránh thoát, nhưng hình như hần lại nghĩ đến cái gì đó nên hơi do dự một chút, vì vậy đã bị Đường Tinh Trị đập vào bả vai. Công phu của Sách La Định vốn dĩ rất giỏi, thân thể cũng tráng kiện, một cái đập này đương nhiên là không hề hần gì rồi, chỉ có điều trên nền áo đen của hần lại xuất hiện một dấu chân màu xám, thật chứng mất.

Hiếu Nguyệt giật mình, vội vã ngăn Đường Tinh Trị còn muốn xấn tới nữa: “Hần cũng không cố ý!”.

Đường Tinh Trị đâu thèm quan tâm những chuyện này, đập luôn cước thứ hai, nhưng mà vẫn chưa đập trúng Sách La Định thì đã bị người ta đỡ chân đẩy ra rồi.

Đường Tinh Trị lùi lại phía sau mấy bước thì lại thấy Trình Tử Khiêm vẫn còn cầm bút đứng sau lưng Sách La Định, đang phẩy bụi đất trên tay đi, mỉm cười nhắc nhở hần: “Lục hoàng tử, cẩn thận chứ.”.

Hiếu Nguyệt nhanh chóng khuyên Đường Tinh Trị: “Hần giẫm phải vạt áo nên mới ngã đấy!”.

“Đúng vậy, đúng vậy.”. Trình Tử Khiêm cũng gật đầu, tiếp tục vận khí từ đan điền lên mà nói: “Không cẩn thận mà thôi, thì ra là hiểu lầm!”.

Đường Tinh Trị nhìn lại Sách La Định thì thấy hần chẳng có vẻ hưng phấn gì, đang ngồi bên cạnh bàn trà uống rượu, nhìn bộ dáng này cứ như lúc này chẳng có chuyện gì xảy ra hết vậy, không biết nên nói hần mặt dày hay là chậm hiểu nữa.

Người có thể bình tĩnh uống rượu giống như Sách La Định lúc này còn có Bạch Hiếu Phong vẫn giữ nguyên tạo hình từ này.

“Tinh Trị!”.

Lúc này Lệ phi lên tiếng, rất nghiêm khắc: “Không được vô lễ, còn không mau xin lỗi Sách tướng quân!”.

Về mặt Đường Tinh Trị rất không phục, nhưng mà nếu như Lệ quý phi đã bảo thì hần cũng không còn cách nào khác là chấp quyền với Sách La Định rồi giận hờn trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc này Bạch Hiếu Nguyệt cũng đã bò dậy rồi, vẫn ngồi xuống như cũ, còn nhìn trộm Sách La Định nữa, tiếng mắng của những người vây xem xung quanh càng lúc càng khó nghe hơn, bàn tán ầm ĩ.

“Chắc chắc, sao Hiếu Nguyệt cô nương lại cản Lục hoàng tử đánh tên lưu manh đó chứ?”.

“Đúng vậy, cứ để thế sao? Quá lời cho tên khốn kia rồi!”.

“Chắc không phải Bạch Hiếu Nguyệt thực sự coi trọng tên đó đấy chứ?”.

Hiếu Nguyệt càng nghe càng giận, hung dữ trợn mắt lườm Trình Tử Khiêm sau lưng Sách La Định một cái – Tại người hết!

Ngược lại, về mặt Trình Tử Khiêm lúc này lại chẳng thay đổi chút nào, hình như hần cũng chờ hiệu quả phản ứng này thì phải.

Sách La Định cũng có chút không hiểu mà nhìn Trình Tử Khiêm một cái – tên tiểu tử nhà người giở trò quỷ gì đấy?

Trình Tử Khiêm nhìn vẻ mặt khó chịu của Bạch Hiểu Nguyệt, nhưng mà có vẻ như không phải giận Sách La Định mà là giận mình thì phải, trong đầu cũng “lóe” lên một cái, hiểu rõ.

Trình Tử Khiêm dùng một tay nâng cằm, trong lòng hiểu rõ, Bạch Hiểu Nguyệt vốn là con nhím tinh đầu thai, người đề lên nàng hôm nay nếu đổi thành một nam nhân khác, có khi cô nương này sẽ ngay lập tức rút dao chém người ta rồi cũng nên. Vừa rồi Sách La Định đụng trúng nàng, nàng ta lại không hề trở mặt, còn giận người khác vu oan cho hắn, xem ra cũng cần phải điều tra một chút rồi xem năm đó lúc cô nương này ngã sông, Sách La Định có ở gần nơi đó hay không.

Bạch Hiểu Nguyệt lòng đầy tâm sự mà nhìn Sách La Định.

Sách La Định cũng phát hiện nàng nhìn mình, nhượng mày một cái: “Sao nào? Giận thì cứ đánh mấy cái đi, ta cũng đâu có cố ý.”

“Ta biết người không cố ý”. Hiểu Nguyệt hơi ngượng ngùng một chút: “Còn hại người bị hiểu lầm là dâm tặc nữa.”

Sách La Định cười, lầm bầm: “Ta đúng là đã dâm rồi mà.”

“Hả?”. Bạch Hiểu Nguyệt nghe không rõ.

“Không có gì”. Sách La Định cười tươi rói, nhìn ngực Hiểu Nguyệt: “Cái kia của nàng còn không lớn bằng của ta, hai ta chưa biết là ai dâm ai đâu, đúng không? Hòa nhau.”

Hiểu Nguyệt ngẩn người, cái gì mà cái kia của nàng cái kia của ta... vừa nhìn xuống theo tầm mắt của Sách La Định, nàng mới hiểu được.

Nháy mắt một cái, gương mặt Bạch Hiểu Nguyệt đỏ bừng cả lên, Sách La Định lại còn cười hả hê nữa.

“Sách La Định, tên khốn này!”. Hiểu Nguyệt cầm dao phay trên tay nha hoàn vẫn còn sững sờ đứng bên cạnh, chém thẳng về phía Sách La Định.

Sách La Định cười nhạt, vậy mà nụ cười này lại có thể khiến cho Bạch Hiểu Nguyệt sững sốt, khi nhìn thấy mình chém vào khoảng không thì đã thấy Sách La Định nhảy một cái khỏi thuyền, đập trên mặt nước hai ba cái đã nhảy lên bờ rồi.

Hắn vừa lên tới nơi, đám người đã nhanh chóng tản ra, nhìn thấy hắn là sợ hãi y như nhìn thấy quái vật dâm tặc ấy.

Sách La Định càng cảm thấy đường rộng rãi hơn, khoanh tay bỏ đi, vẫn cứ ngang ngược như thường.

Hiểu Nguyệt cầm dao phay ngây ngô đứng ở mép thuyền.

Lúc này, người trên bờ tiếp tục bàn tán.

“Nhìn đi, ta đã nói Hiểu Nguyệt cô nương không thể không trở mặt mà!”.

“Đúng vậy, ban nãy ta còn tưởng Hiểu Nguyệt cô nương có ý với tên mọi rợ đó chứ.”

“Chứ sao, lúc bắt đầu cũng không giống giận quá như vậy mà.”

“Chắc là con cái đại gia được dạy dỗ đàng hoàng đi.”

“Nhưng mà tên mọi rợ đó quá đáng quá rồi!”.

Hiểu Nguyệt cầm dao phay ngồi lại, đưa tay nhéo cánh tay Trình Tử Khiêm một cái thật đau.

“Ái!”. Trình Tử Khiêm đau đến tê dại, nhưng cuối cùng vẫn dấn tới hỏi nàng: “Chẳng lẽ, người cứu cô năm đó là...”.

Hiểu Nguyệt liếc mắt một cái phang luôn dao qua, Trình Tử Khiêm lập tức cảm thấy từng luồng dao quang dày đặc lạnh lẽo xẹt qua ngay dưới mũi mình, lại còn thoang thoảng mùi mỡ lợn, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, lùi sang một bên.

Nhưng mà, nhìn cảnh Hiểu Nguyệt quay đầu lại, có vẻ cô đơn mà nhìn về phía Sách La Định đang đi xa, trên mặt tràn ngập muộn phiền, trong lòng Trình Tử Khiêm đã hiểu – Ái chà, lão Sách à lão Sách, cuối cùng cũng nở được một đóa hoa đào cực lớn rồi nha!

=====

Dịch giả tâm sự chút:

Bỏ lâu quá rồi chẳng biết mọi người có quên mất Thư quán Hiểu Phong này không nữa. Xin lỗi mọi người nhiều nhé.

Từ nay mình sẽ chăm chỉ hơn, cố gắng mỗi ngày 1 chương cho đến cuối truyện. Sau đó sẽ dành tâm trí cho 2 cuốn còn lại.

Tiếp đó thì, hầu hết các chương chưa để Hiệu đính là bởi vì Nhược Lam chưa có thời gian hiệu đính giúp bạn, khi nào em ấy hiệu đính xong bạn xem xét sửa lại những chỗ bất ổn để bản dịch ngày càng hoàn thiện hơn. Bên cạnh đó, cũng rất mong nhận được sự góp ý của mọi người. Bạn cảm ơn trước nhé.

Cuối cùng, chúc mọi người đọc vui vẻ nhé!

12. Chương 12: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 12

Hôm đó, sau khi Sách La Định rời khỏi chiếc thuyền hoa đang du hồ đánh đàn kia thì cũng có đến một nửa số người vây xem cũng bỏ về, thực ra chẳng phải Sách La Định có uy lực lớn lao gì, chẳng qua rất nhiều người phải về nhà nấu cơm mà thôi.

Bạch Hiểu Phong hình như không khỏe lắm, dựa vào trên tháp ngủ mất.

Đám đông nha hoàn đứng nhìn từ xa, cũng muốn đi đắp cho hấn cái chăn nhưng mà lại không dám.

Đường Nguyệt Yên ngồi bên cạnh Bạch Hiểu Phong, một nha hoàn khá lạnh lợi mang đến cho nàng một chiếc chăn da dê.

Nguyệt Yên nhận lấy, đang định đắp lên cho Bạch Hiểu Phong thì...

Lúc này, trên đầu lại đột nhiên vang lên tiếng gió, hình như có thứ gì đó đang rơi xuống.

Mọi người ngẩng đầu nhìn... thấy một chiếc điều hình như bị đứt dây, đang rơi xuống.

Con điều kia nhìn có vẻ rất lớn, tốc độ rơi cũng nhanh, Nguyệt Yên vô thức ôm đầu, mà hình như chiếc điều kia cũng nhắm rất chuẩn, cứ thế đập thẳng xuống đầu nàng.

Mọi người xung quanh đều kêu lên, Đường Tinh Trị nhảy lên, xông tới cứu tiểu muội mình, nhưng mà hơi chậm một chút rồi.

Điều càng đến gần nhìn càng lớn, nếu như thực sự bị đập trúng, Nguyệt Yên lại mong manh như vậy, không khéo bị đập bẹp cũng nên.

Lệ phi giật mình đứng dậy.

Nguyệt Yên thì ôm đầu nhắm tịt mắt lại, đợi một lúc thật lâu nhưng lại không cảm thấy đau... ngẩng đầu nhìn lên... thấy Bạch Hiểu Phong vốn còn đang ngủ ở bên cạnh đã giơ tay cầm lấy con điều kia rồi, hình như đã tỉnh ngủ, còn đang quan sát hình dáng con điều kia nữa.

Tất cả mọi người đều thở phào.

“Yên nhi.” Vương quý phi cũng nhanh chóng tới, kéo Nguyệt Yên đến xem xét: “Có bị thương không?”.

Đường Nguyệt Yên lắc đầu, mắt thì cứ nhìn Bạch Hiểu Phong, má càng đỏ hơn.

“Không biết ai lại chơi điều ở đây chứ, thật quá quái, chẳng may khiến người khác bị thương thì sao!”. Đường Tinh Trị bất mãn, Bạch Hiểu Phong đặt con điều sang bên cạnh, không nói gì.

Lúc này, mọi người đều đến an ủi Đường Nguyệt Yên.

Hồ Khai thấy khoe mắt nàng đo đỏ, hình như sợ hãi, bèn nói: “Nhất định là do con điều kia thấy muối đẹp quá, nên mới bị sắc đẹp của muối làm ngây ngất mà rớt xuống đó.”

Một câu nịnh nọt như vậy cũng khiến Đường Nguyệt Yên phải bật cười, mà xung quanh cũng có không ít người bị hấn chọc cười.

Dĩ nhiên, trong số những người đó không có Bạch Hiểu Nguyệt vẫn còn đang ngăn người bên cạnh.

“Lão Sách cực kỳ thích thả điều.”. Trình Tử Khiêm nói một câu, đã thành công đánh thức Bạch Hiểu Nguyệt.

“Không phải hấn thích cưỡi ngựa đánh giặc à? Thích cả thả điều nữa á?”. Hiểu Nguyệt tò mò hỏi.

“Đúng vậy, khi thả điều, hấn còn thích cắt đứt dây điều để cho điều bay đi nữa.”. Trình Tử Khiêm cười hì hì mà buồn chuyện về huynh đệ hấn cho Bạch Hiểu Nguyệt nghe.

“Tại sao vậy?” Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Trong đây có một chuyện cũ.”. Trình Tử Khiêm từ tốn nói: “Chuyện này liên quan đến việc khi nhỏ Lão Sách cùng một lão ăn mày lưu lạc, thấy người khác đều có cha nương chỉ mình hấn là không có, còn lúc nào cũng bị người ta đuổi đi nữa, hấn liền hỏi lão ăn mày kia rằng ‘Tại sao không ai thích con chứ?’”.

Hiểu Nguyệt cảm thấy đau xót trong lòng, người ta nói quan tâm nên mới loạn, mũi cũng thấy cay cay nữa.

“Nhắc tới chuyện hồi đó, rất trùng hợp, lúc đó trên bầu trời lại có một con điều vô chủ chẳng biết từ đâu bay đến, rớt trúng đầu của lão Sách.”. Trình Tử Khiêm cười một tiếng: “Lão ăn mày nói với hấn, ai bảo là không có ai thích con hă, con nhìn con điều này xem, nó chẳng qua chỉ đi ngang đây thôi mà cũng xuống chào hỏi con một tiếng này.”.

Hiểu Nguyệt vội hỏi: “Con điều đó đâu rồi? Hấn vẫn giữ chứ?”.

“Không a.”. Trình Tử Khiêm lắc đầu một cái: “Sau đó hấn lại chuẩn bị cái dây điều, đợi khi con điều bay lên cao rồi cắt dây cho điều bay đi.”.

“Vì sao vậy?”. Hiểu Nguyệt không hiểu.

Trình Tử Khiêm cười hì hì: “Đây chính là một trong mười điều bí ẩn của Lão Sách vẫn chưa được phá giải, ta cũng không rõ tại sao hấn lại cho điều bay đi, cô hứng thú vậy thì đi hỏi thăm hấn giúp ta chút nhé.”.

Hiểu nguyệt cau mày gật đầu – Vậy à.

Cách chỗ bọn họ không xa, Đường Nguyệt Như nghe được chuyện Tử Khiêm nói, bèn hỏi Bạch Hiểu Phong vẫn giả vờ ngủ say không đến an ủi Nguyệt Yên bên cạnh: “Chàng đoán tại sao hấn lại thả điều đi?”.

Bạch Hiểu Phong chậm rãi mở mắt ra, nhẹ nhàng đưa tay mà sờ cằm một cái, nhướn mày: “Chắc con điều kia là con đực rồi, hấn thích con cái.”.

“Khụ khụ...”.

Trình Tử Khiêm bị nghẹn nước trà, ho khan.

Đường Nguyệt Như bật cười lắc đầu: “Lại nói hươu nói vượn rồi.”.

Bạch Hiểu Phong thấy hiếm khi nàng cười vui vẻ như vậy, cũng cười theo nàng, người trên bờ thấy Bạch Hiểu Phong cùng Đường Nguyệt Như người nằm người ngồi, không biết nói chuyện gì mà cười rộ lên, hình ảnh đó thật chẳng khác nào một bức tranh, trai xinh gái đẹp giữa nơi non xanh nước biếc, ai mà không thích chứ?

Sau khi thuyền hoa cập bến, Lệ phi muốn mời mọi người đi dùng bữa, Bạch Hiểu Phong mượn cớ sức khỏe không tốt nên không đi, Nguyệt Như thì muốn hỏi cung thăm Hoàng thượng nên đã đi trước.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy Sách La Định không ở đây cũng không có hứng thú, nói mình không muốn ăn lắm rồi vội vã trở về thư quán. Dạo quanh một vòng trong ngoài thư quán nhưng cũng chẳng thấy bóng dáng Sách La Định đâu hết – Lúc này trời cũng tối rồi mà, còn đi đâu nữa?

“Chắc là đến quân doanh cưới ngựa rồi.”. Trình Tử Khiêm cầm một xấp bản thảo thật dày, còn tò mò hỏi Bạch Hiểu Nguyệt: “Nha đầu này, hay là chúng ta hợp tác đi?”.

Hiểu Nguyệt tò mò: “Hợp tác thế nào?”.

“Chẳng phải cô thích lão Sách à?”.

Mặt Hiểu Nguyệt đỏ lên: “Không có.”.

“Ha ha.”. Trình Tử Khiêm hiểu ý cười, cô nương này chỉ cứng miệng mà thôi: “Hay là thế này đi, cô giúp ta hóng hớt chuyện của đại ca cô, ta giúp cô cướp lão Sách về.”.

Hiểu Nguyệt lại càng đỏ mặt hơn, lặng lẽ giơ ra ngón tay cái nhỏ nhắn của mình...

Trình Tử Khiêm suýt nữa thì phụt cười, cô nương này vì hạnh phúc cả đời của mình mà chẳng chút do dự nào bán đại ca mình luôn.

Hai người ngoắc tay làm dấu xong, Trình Tử Khiêm bèn hỏi: “Trong thư quán có nhiều cô nương thế, rốt cuộc thì đại ca cô thích ai vậy?”.

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút: “Đại ca ta không thích ai cả.”.

Trình Tử Khiêm sững sốt: “Ha?”.

Hiểu Nguyệt gật đầu: “Thật đấy!”.

“Đại ca cô có người trong lòng khác rồi sao?”. Máu buồn chuyện của Trình Tử Khiêm lại sôi trào.

“Cũng không...”. Hiểu Nguyệt chấp tay sau lưng đi lại trong sân: “Người thử nghĩ xem, nếu ngày nào đó ca ca nói muốn kén vợ, có bao nhiêu cô nương đến xếp hàng chứ?”.

Tử Khiêm còn có cả sổ liệu thống kê nữa: “Nơi khác không tính, chỉ tính riêng người nguyện ý gả cho đại ca cô trong hoàng thành này thôi cũng đã đến mấy vạn cô nương rồi, số lượng những cô nương trẻ tuổi trong hoàng thành cũng chiếm đến sáu phần rồi.”.

“Nhìn đi!”. Hiểu Nguyệt gật đầu một cái: “Ta cũng không nói chuyện khác, chỉ nói trong số mấy vạn cô nương này, cao thấp béo gầy dạng gì chẳng có, phải không? Lại nói tới trong thư quán này, chị Nguyệt Như thì xinh đẹp, Nguyệt Yên dịu dàng, chị Hạ Mẫn tài giỏi, Bảo Bảo lại đáng yêu, người ta vẫn nói hoa đẹp bắt mắt, nhưng đó chỉ nên có một hai chậu hoa mà thôi, nhưng điều quan trọng là, bây giờ đây sân đều là hoa, người bảo đại ca phải chọn thế nào đây?”.

Trình Tử Khiêm sột soạt ghi chép, vừa lắc đầu: “Lý do này đáng đánh quá, biết bao nam nhân trong hoàng thành này muốn hâm mộ thôi cũng không được, nếu không chọn được một thì cứ chọn mấy đi!”.

Hiểu Nguyệt cười: “Thế thì không được, ca ca nói huynh ấy chỉ cần một mà thôi.”.

“Vậy à?”. Tử Khiêm nghe ra được chút điểm cốt yếu: “Ai vậy?”.

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút: “Không cần phải tốt nhất nhưng nhất định phải đúng nhất.”.

“Đúng...”. Trình Tử Khiêm viết một chữ “đúng” thật to trên giấy, gãi đầu: “Chuyện này còn có đúng hay sai nữa sao?”.

“Ta làm sao biết được.”. Bạch Hiểu Nguyệt chấp tay sau lưng, híp mắt nhìn Trình Tử Khiêm: “Ta đã giúp người rồi, trả lễ đi!”.

Tử Khiêm lập tức cười xấu: “Ha, nha đầu nhà cô được đó! Lão Sách thích nhất là Hoa Điêu, lúc này cô mà xách một vò Hoa Điêu đến quân doanh, biết đâu hần còn dạy cô cưới ngựa nữa đó.”.

Hiểu Nguyệt lại cau mày, nhảu miệng: “Không được, chủ động quá rồi!”.

“Nữ truy nam cách tăng sa (1) mà!”. Trình Tử Khiêm chọc bả vai Bạch Hiểu Nguyệt: “Tiểu muội à, không nên xấu hổ đâu! Đạo này cứ xấu hổ sẽ bị sét đánh đó!”.

Hiểu Nguyệt đi sang bên cạnh, ôm lấy Tuấn Tuấn chẳng biết đã chạy đến cợ mình từ lúc nào mà vuốt lông cho nó, đáng vẻ có chút khó ngẫm: “Còn biện pháp khác không?”.

Trình Tử Khiêm cũng ngồi xổm xuống, chống cằm suy nghĩ một chút: “Ừm... hoặc là cô chủ động đánh tôi, hoặc là đừng quá vội vàng.”

Hiếu Nguyệt ngẩng mặt lên nhìn hắn: “Nghĩa là sao?”

“Để lão Sách thích rồi đến theo đuổi cô đi.” Trình Tử Khiêm nhướn mày.

Hiếu Nguyệt nhìn hắn: “Người có biện pháp nào tốt à?”

Trình Tử Khiêm cười toét miệng, vỗ ngực nói: “Cứ giao cho ta.”

Hiếu Nguyệt thấy Tử Khiêm nói xong liền hớn hờ chạy ra ngoài cửa, cũng thấy hơi nghi ngờ chút, Trình Tử Khiêm này cứ thần thần quỷ quỷ, không biết có tin được không đây.

Lúc trời tối, Sách La Định cũng về, trên tay cầm một bao giấy dầu, vừa vào sân đã thấy Bạch Hiếu Nguyệt và Tuấn Tuấn.

Sách La Định cầm bao giấy dầu lướt qua trước mắt Tuấn Tuấn, Tuấn Tuấn liền lắc đuôi theo hắn vào viện.

Hiếu Nguyệt tò mò vào theo, thấy Sách La Định mang về một bọc thịt thú hoang lớn, hình như là những món nướng nóng hổi tươi ngon béo ngậy.

Sách La Định lấy ra vò rượu, ném cho Tuấn Tuấn một khúc xương vẫn còn dính chút thịt, Tuấn Tuấn vui sướng cầm đến bên cạnh gặm xương.

Sách La Định thấy Bạch Hiếu Nguyệt vẫn còn đứng ngoài cửa, bèn hỏi nàng: “Nàng không đi ăn cùng họ à?”

Hiếu Nguyệt lắc lư đi vào: “Không.”

“Vậy nàng ăn cơm chưa? Có ăn thịt không?”. Sách La Định đưa cho nàng cái chân gà rừng nướng vàng: “Nếm thử trù nghệ của quân doanh chút đi, chân gà rừng!”

Hiếu Nguyệt vén tay áo lên, đưa tay cầm lấy, ngồi trên ghế nhìn vào trong túi giấy dầu, thấy bên trong vẫn còn rất nhiều những món nướng hoang dã khác, không hề dời mắt hỏi: “Người đi săn thú à?”

“Ừ, giữa tay nên vào núi với các huynh đệ một chút, gần đây trong núi nhiều đặc sản.” Vừa nói vừa lau tay lên người.

Hiếu Nguyệt cau mày đưa cho hắn cái khăn để lau tay: “Lau mỡ đầy người thế!”

Sách La Định ngại ngừng lau tay, sau rồi đưa tay vào áo lấy ra một thứ, đặt lên bàn.

“À?”. Hiếu Nguyệt đưa tay cầm lên xem, là một mảnh hổ phách lớn, bên trong còn có một con bướm gãy nửa cánh, mặc dù cánh đã bị gãy nhưng lại càng đặc biệt hơn.

“Ban nãy nhặt được trong núi đó.” Sách La Định cắn một ngụm thịt lớn rồi chạy vào nhà lục lọi tìm được một cây đinh, khoan một lỗ trên mảnh hổ phách, đưa cho Hiếu Nguyệt: “Cầm về làm phiến trụ (2).”

Hiếu Nguyệt vui vẻ: “Cho ta à?”

Sách La Định tiếp tục gặm thịt: “Ừ, ta là nam nhân cần thứ đồ này làm cái gì? Đương nhiên là nhặt về để nịnh vợ phụ tử rồi!”

Hiếu Nguyệt cắt mảnh hổ phách vào ví cẩn thận, tặng cho Sách La Định một nụ cười thật rạng rỡ, cười đến độ Sách La Định cũng run rẩy một cái – Bình thường nha đầu này miệng cũng rất nhỏ, nụ cười này lại thấy toàn răng không thấy mắt đâu!

Hiếu Nguyệt bỏ đi cẳng đáng về e thẹn mà mỹ nữ nên có, cầm chân gà rừng gặm lấy gặm để một ngụm... Ngon quá!

Chỉ lát sau, ngay cả chó mèo cùng Trình Tử Khiêm cũng bị mùi thơm của thịt nướng dụ tới.

“Oa, có thỏ hoang không?”. Tử Khiêm nhào tới.

Sách La Định đưa thịt thỏ hoang cho hắn, biết Trình Tử Khiêm thích ăn thịt thỏ hoang nướng nhất, cho nên mấy thủ hạ của hắn cứ rảnh rỗi lại săn mấy con về nướng lên rồi đưa tới.

Lúc này, kể cả bọn nha hoàn cùng gia đình đã hoàn thành công việc của một ngày rồi cũng bị dụ đến cả, Hiếu Nguyệt bảo tất cả mọi người cùng đến đây ăn, dù sao đồ ăn cũng nhiều, có ăn cũng không hết.

Chờ đến khi cả Bạch Hiếu Phong cũng bị dụ tới thì đã thấy người ngồi đầy một sân viện, đang ngấu nghiến ăn thịt đây này.

Có chút dở khóc dở cười, Bạch Hiếu Phong tới bên cạnh bàn ngồi xuống, Hiếu Nguyệt cầm một miếng thịt nai thơm ngon cho hắn ăn.

Bạch Hiếu Phong vén tay áo đón lấy, cách ăn không nhã nhặn cũng không thô lỗ, vừa ăn vừa hỏi Sách La Định: “Người biết Côn Sơn không?”.

Sách La Định ngó người: “Người nói ngọn núi ở phía Tây hoàng thành à?”.

“Ừ”. Bạch Hiếu Phong gật đầu: “Ngày mai thư quán Côn Sơn muốn đến thăm, có thể sẽ phải tỉ thí một trận nữa.”.

Sách La Định nghe vào tai này lại ra ở tai kia, trong lòng thầm nghĩ mấy cái thư quán có tỉ thí cũng là văn thử chứ không phải võ thử, liên quan quái gì đến lão tử chứ?

“Ta định phái người ứng thí.”.

Bạch Hiếu Phong nói xong câu này đã khiến Sách La Định suýt nữa cắn phải đầu lưỡi, há miệng cầm xương chỉ vào mình: “Ta á?”.

Bạch Hiếu Phong gật đầu một cái.

“Người chắc chứ?”. Sách La Định quẹt miệng: “Ta thì chẳng sao hết, nhưng người không sợ ta sẽ bêu xấu danh tiếng của người à?”.

Bạch Hiếu Phong lắc đầu: “Thư quán Côn Sơn này khác với các thư quán khác, người đã từng nhìn thấy thư quán xây trong thung lũng trong núi chưa?”.

Sách La Định nghe không hiểu: “Ý gì?”.

“Ta biết”. Trình Tử Khiêm cái gì chẳng biết, dùng tay áo lau mỡ dính ở miệng nói: “Viện trưởng của Thư quán Côn Sơn này là một võ nhân, vô cùng hung ác, học sinh đến học ở thư quán của hắn không chỉ phải biết văn mà còn phải biết cả võ, hơn nữa thư viện này cực thích tìm người khiêu chiến tỷ thí, lợi dụng việc tỷ thí mà chơi xấu, những thư quán bị họ để mắt hầu hết đều phải đóng cửa, còn bị bọn chúng thắng rất nhiều tiền, cả học sinh cũng có thể bị thương nữa.”.

Sách La Định nhú mày: “Trong thư viện Hiếu Phong đều là công chúa hoàng tử mà bọn chúng cũng dám tới à?”.

Về điểm này Trình Tử Khiêm cũng không hiểu lắm, hỏi Bạch Hiếu Phong: “Đúng vậy, cho chúng thêm cả trăm lá gan chắc gì chúng đã dám làm bị thương nhóm hoàng tử hoàng tôn kia chứ?”.

Bạch Hiếu Phong lấy một bái thiếp ra, ném lên mặt bàn: “Ta cũng không biết lý do gì, nhưng nếu như người ta đã muốn tới, thì ta cũng đâu thể đóng cửa không cho vào chứ nhỉ?”.

Trình Tử Khiêm cầm bái thiếp liếc nhìn một cái, cau mày đưa cho Sách La Định.

Sách La Định vừa nhìn thấy mấy hàng chữ như rồng bay phượng múa kia cái liền nhúc cả đầu, vừa uống rượu vừa dùng bàn tay dính nhớp nháp đầy mỡ mà vỗ lên lớp y phục tuyết trắng nơi bả vai Bạch Hiếu Phong: “Yên tâm, nói tới nói lui chẳng phải chỉ là một võ quán thôi sao, ai thêm quan tâm chúng là chim gì, dám đến thư quán gây sự liên biên chúng thành chim chết hết đi! Cứ giao cho gia đi.”.

13. Chương 13: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 13

Sáng sớm hôm sau, theo thói quen Sách La Định vẫn dậy sớm, ra sân luyện công như thường, sau khi đổ mồ hôi đầy người thì chạy đến dòng sông sau núi bơi một vòng, tinh thần sáng láng rồi mới phát tay áo trở về, vừa mới vào đến cửa đã thấy trong sân viện có mấy người.

Lúc này trong sân, tính từ bên trái sang gồm năm người, lần lượt là Trình Tử Khiêm, Bạch Hiểu Nguyệt, Hồ Khai, Nguyên Bảo Bảo và Đường Tinh Trị, cả đám đang ngược mặt nhìn trời.

Sách La Định đi tới, khoanh tay đứng bên cạnh Trình Tử Khiêm, cũng ngược mặt nhìn theo...

Thấy trên một nóc nhà ở góc viện có một con cú, đôi mắt to xanh biếc của nó nhìn chằm chằm mọi người bên dưới. Sách La Định ngoáy tai, hỏi Trình Tử Khiêm: “Nó là người nhà của ai trong số các người vậy?”.

Mọi người cùng nhau cúi đầu, liếc hần một cái.

Lúc này con cú kia kêu mấy tiếng “g-rù, g-rù”, vỗ cánh bay đi.

Tất cả mọi người nhẹ nhàng “ai” một tiếng.

Sách La Định rất tò mò, hỏi: “Làm gì mà than ngắn thở dài như vậy?”.

Trình Tử Khiêm ngẩng đầu nhìn Sách La Định: “Người không biết à?”.

“Biết cái gì?”. Sách La Định khó hiểu.

“Cú đậu đầu nhà chính là điềm xấu!”. Trình Tử Khiêm nghiêm túc nói.

Sách La Định toét miệng: “Chuyện này thì có gì mà biết với chả không? Chẳng phải chỉ là một con chim thôi à.”.

“Chắc chắc”. Trình Tử Khiêm cầm bút viết soàn soạt: “Xem ra cần phải cẩn thận điều nhân rồi!”. Nói xong cũng đi làm việc của mình.

Đường Tinh Trị liếc Sách La Định một cái, hỏi: “Nghe nói lát nữa người của Côn Sơn quán sẽ tới à?”.

Sách La Định ngớ người, suýt nữa thì quên tiết cái này rồi, bèn gật đầu: “Ừ.”.

“Người có chuẩn bị gì chưa?”. Hồ Khai hỏi: “Người của Côn Sơn quán cũng không dễ đối phó.”.

“Khó đối phó đến đâu?”. Sách La Định còn có vẻ khá hăng hái nữa.

“Nghe nói đều xuất thân từ mã tặc, đã lấy mạng không ít quan tì, sau đó triều đình thanh trừ phiến loạn nên hẳn mới mang đám tiểu đệ chuyển sang thành lập thư quán!”. Cha Hồ Khai là Yến vương, trông coi chuyện quân cho nên cũng biết không ít chuyện về phương diện này: “Tên này lợi dụng danh hiệu thư quán để đi thâu tóm thư quán của người khác khắp nơi.”.

Sách La Định nghe xong, nhìn Đường Tinh Trị và Hồ Khai một chút.

Hai người bản năng nhìn sang bên cạnh.

Khóe miệng Sách La Định nhếch lên, xoay người định vào phòng.

Bạch Hiểu Nguyệt cảm thấy không khí này có chút kỳ quái, định hỏi Sách La Định có ăn điểm tâm không, nhưng lúc này Đường Tinh Trị lại nói trước: “Hiểu Nguyệt à, lát nữa nhóm nữ quyến các nàng lánh tạm nơi khác một chút đi.”.

Hiểu Nguyệt sững sốt: “Tại sao?”.

“À, những tên kia đều là kẻ thô tục!”. Hồ Khai cười nói: “Các cô người nào người nấy đều mỏng manh như vậy, đến nhà ta xem kịch với nương ta đi.”.

Hiểu Nguyệt còn muốn ở lại thử xem lát nữa có thể giúp gì cho Sách La Định không đây, xem kịch có gì hay chứ, đương nhiên nàng không chịu đi rồi, bèn nói: “Không sao, các người đều ở đây cả, sợ gì chứ.”.

Đường Tinh Trị thấy Hiếu Nguyệt nói xong thì chạy khỏi viện, đi làm việc của mình, bèn trợn mắt nhìn Hồ Khai một cái: “Người không biết tìm cơ nào tốt hơn sao?”.

Hồ Khai cũng chỉ biết phất tay.

Hai người ở bên ngoài còn đang nhỏ giọng cãi nhau, vừa quay đầu lại đã thấy Sách La Định khoanh tay tựa vào cửa phòng nhìn hai người họ rồi.

“Khụ khụ.”. Đường Tinh Trị ho khan một tiếng, ý bảo Hồ Khai chớ có ồn ào nữa.

Hồ Khai nhìn Sách La Định một cái, nói: “Một mình ngươi có ổn không? Hay là ta mượn ít quân lính của phụ vương tới nhé?”.

Sách La Định quan sát trên dưới hắn một lượt, cảm thấy buồn cười: “Quân binh của cha ngươi có bằng ta không?”.

Hồ Khai cũng kịp hiểu – Đúng vậy, Sách La Định là Đại tướng quân, dưới tay có mấy chục vạn binh mã mà.

“Nhưng nếu ta muốn động binh mã thì cũng phải hỏi qua Hoàng thượng một cái.”. Sách La Định nói xong thì thấy mặt Đường Tinh Trị biến sắc, trong lòng cũng hiểu...

Hắn đến ngồi trên một băng ghế đá, đưa tay ra ngoắc hai người: “Tới đây tới đây!”.

Đường Tinh Trị cùng Hồ Khai nhìn nhau một cái, có vẻ do dự.

“Vậy ta đến Hoàng cung hỏi thử Hoàng thượng xem ta có thể động binh không vậy.”. Sách La Định làm vẻ muốn đứng dậy.

“Ai, từ từ đã!”. Đường Tinh Trị nhanh chóng đưa tay cản lại, có vẻ rất lúng túng.

Sách La Định hí mắt chỉ chỉ hai người: “Ta đã nói chỉ có một cái thư quán Côn Sơn còn con sao lại dám đến Hiếu Phong quán gây sự mà, xem ra là hai người đã rước họa hử?”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai đều im lặng, đáng vẻ đưa đám.

Sách La Định bĩu môi, thăm mắng hai tên tiểu tử thói này chắc là đã gây ra chuyện xấu gì rồi, chắc là sợ Hoàng thượng và Hoàng hậu biết đây mà.

“Này, Sách tướng quân.”. Hồ Khai thấy lúc này cần phải nhờ Sách La Định giúp một tay nên cũng không tiện chống đối với hắn nữa.

Nhưng mà Sách La Định vừa nghe một câu “Sách tướng quân” của hắn là đã dựng cả tóc gáy, cười khan hỏi: “Hai người gây họa gì?”.

Hồ Khai nhìn Đường Tinh Trị một chút, Lục hoàng tử ngoắt mắt nhìn sang bên, bày tỏ - Người nói đi.

“Lần trước chúng ta đi đánh bạc, thua người của thư quán Côn Sơn.”. Hồ Khai dợm lời: “Đầu tiên cũng chỉ thua một khoản nhỏ thôi, năm trăm lượng.”.

Khóe miệng Sách La Định co giật, thăm rủa, thiên lôi mau đến đánh chết hai tên nhị thế tử này đi, năm trăm lượng mà còn là một khoản nhỏ nữa!

“Nhưng hình như đám người kia biết được thân phận của chúng ta, hợp lại lừa gạt.”. Hồ Khai giận dữ.

Sách La Định có thể không hiểu những chuyện khác nhưng nhắc đến các chiêu bài bạc lọc lừa, hắn lại rất thạo, chắc hai tên công tử ca nhi này đã gặp phải phường lừa gạt rồi, bèn hỏi: “Có phải các ngươi vào sòng bạc trước, sau khi thua rồi mới phát hiện túi tiền của mình bị mất, lúc đó có người lại ứng trước tiền cho các ngươi mượn, hẹn ba ngày sau tới trả tiền nhưng mà cần phải trả gấp bội, đúng không?”.

Hồ Khai và Đường Tinh Trị nhìn nhau một cái, đều không hiểu mà nhìn Sách La Định, hỏi: “Sao ngươi biết?”.

“Chỉ có hai tên ngu ngốc các ngươi mới không biết mình bị lừa.”. Sách La Định lắc đầu: “Ngày thứ ba các ngươi đi trả tiền, có phải người ta nói các ngươi phải trả gấp hai mươi lần không?”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai đều cau mày, đúng vậy, hôm sau bọn họ đi trả tiền lại, đối phương lại nói số tiền này không phải mượn của sòng bạc mà là mượn của người Côn Sơn, cũng chính là viện trưởng của thư quán Côn Sơn cho bọn họ mượn. Bọn họ đến trả tiền, đã nói rõ vay năm trăm lượng, sau ba ngày gấp đôi là một ngàn lượng, nhưng mà đối phương lại nói không phải gấp đôi mà là gấp ba, là do bọn họ nghe nhầm mà thôi, lại còn nói là mỗi ngày đều gấp ba, lãi mẹ đẻ lãi con. Điều này cũng có nghĩa là, ngày đầu tiên gấp ba lần là một ngàn năm trăm lượng, ngày thứ hai gấp sáu lần là ba ngàn lượng, ngày thứ ba gấp chín lần là bốn ngàn năm trăm lượng, tổng cộng là chín ngàn lượng.

Sách La Định lắc đầu một cái, sờ cằm: “Xem ra Côn Sơn kia chính là sào huyệt rồi, cộng thêm khoản năm trăm lượng trước đó các người bị trộm mất, trước sau đã tổn thất vừa đúng một vạn lượng rồi, cực nhọc nhỉ.”

“Bây giờ thì không chỉ là một vạn lượng nữa rồi.” Hồ Khai lại lầm bầm.

Sách La Định buồn bực: “Hôm đó hai người vẫn chưa trả tiền à?”

“Điên à, một vạn lượng đó!” Đường Tinh Trị cau mày: “Một ngàn này còn phải mượn của Cát Phạm nữa.”

Sách La Định thấy thú vị: “Không lý nào, hai người một người là Hoàng tử, một là Tiểu vương gia mà ngay cả một ngàn lượng cũng không lấy ra được à?”

Đường Tinh Trị lầm bầm: “Mỗi tháng ta chỉ có mấy chục lượng thôi, những khoản tiêu xài khác đều do trong cung cấp, tháng nào Hoàng nương ta cũng kiểm tra sổ sách hết, ta chỉ cần tiêu hơi tốn một chút là sẽ bị đánh đòn, còn phải chép hai mươi lần “Đế vương chí” nữa. Nếu để Hoàng nương ta biết ta đi đánh bạc, chắc chắn sẽ chặt đứt chân ta.”

“Đúng vậy.” Hồ Khai cũng nói leo: “Hôm đó đúng lúc gặp phải một thầy bói nói rõ ràng là đặt ở vị trí Tây Bắc nhất định sẽ thắng, hai chúng ta rõ ràng thử ba lần đều thắng cả, nhưng đến lần thứ tư mang cả gia tài ra đặt thì lại thua...”

Sách La Định nghe xong, co giắt khóe miệng mà lắc đầu: “Điều đó rõ ràng chứng tỏ chúng cùng một phe lừa gạt rồi, trên trái hai người các người đều viết rành rành ba chữ “thiếu tâm nhân” kia.”

Đường Tinh Trị mặt đỏ đến tận mang tai, Hồ Khai cũng lúng túng.

“Chờ chút...”. Sách La Định sờ cằm, hình như nghĩ tới gì đó: “Các người có nói chuyện này cho Bạch Hiểu Phong chưa?”

Đường Tinh Trị cùng Hồ Khai nhìn nhau một cái, cũng gật đầu: “Bạch phu tử nói hẳn sẽ nghĩ cách giúp chúng ta giải quyết, bảo chúng ta mấy ngày nay đều phải nghe lời người.”

Sách La Định giận đến nổi mũi, đứng lên chỉ ngoài cửa: “Nha đầu đang nghe lén ngoài cửa kia, đi vào cho ta!”

Sách La Định nói một câu khiến cả Hồ Khai và Đường Tinh Trị đều sửng sốt, đứng phắt lên nhìn ra cửa.

Liền thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang lấp ló bên ngoài thò đầu vào, le lưỡi – Bị phát hiện rồi!

“Bạch Hiểu Phong đâu?”. Sách La Định hỏi nàng, trong lòng mừng rỡ cho tên Bạch Hiểu Phong a, dám coi lão tử như tên gốc mà sai bảo à.

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, nói: “Tối hôm qua ca ca đã ra ngoài rồi, nói tối nay mới về được, còn nói chẳng phải hôm nay Hiểu Phong Quán có người tới thăm mà, bài thiếp của người ta người cũng xem rồi, bảo tất cả chúng ta đều phải nghe người, người nói gì nghe vậy là được.”

Sách La Định lục khắp người một lượt, lôi ra được phần bài thiếp kia, mở ra nhìn kỹ lại – Mặc dù văn hán không hay, chữ viết không đẹp, nhưng mà cũng biết không ít chữ, hơn nữa, mặc dù chữ viết của đám người Côn Sơn kia cũng rất có vẻ phượng múa rồng bay nhưng văn phong thì cũng thường thôi, viết cũng chẳng khác nói thẳng là vậy – Trên thiếp có viết, học sinh của Thư quán Hiểu Phong nợ bọn họ bốn mươi tám vạn năm nghìn một trăm bảy mươi sáu lượng bạc, ngày mai họ muốn đến đòi tiền, bảo Bạch Hiểu Phong chuẩn bị bạc đầy đủ, nếu không bọn họ sẽ phá hủy thư quán.”

Này được! Sách La Định buồn thối ruột mà, Bạch Hiểu Phong cũng thật lắm mưu mô, sao hôm qua mình không xem kỹ cái thiệp này chút chút!

Đúng lúc này, Trình Tử Khiêm lại cầm một cái thiệp thật lớn thích điên chạy từ ngoài vào: “Lão Sách, thích quán tới rồi.”

Sách La Định chau mày – Không phải chứ, lão tử còn chưa ăn điểm tâm nữa mà!

“Làm sao đây?”. Hồ Khai gấp gáp: “Không kịp gọi người nữa rồi.”

“Gọi cái rắm ấy, hai người rất thích làm lớn chuyện hả?”. Sách La Định liếc hai người một cái.

Đường Tinh Trị cũng chẳng còn quan tâm đến chuyện có phải tình địch hay không nữa rồi, kéo Sách La Định: “Này, chuyện này tuyệt đối không thể lan truyền ra, nếu để Hoàng nương ta biết ta đánh bạc lại còn nợ người ta nhiều tiền như vậy, người đánh ta một trận là chuyện nhỏ, nhưng nhờ đâu lại giận đến bệnh thì không được.”

Sách La Định nhìn hẩn một chút, nhướn mày: “Người cũng hiểu thuận gớm.”

Khóe miệng Đường Tinh Trị co giật: “Nói nhảm.”

Sách La Định khoanh tay, suy nghĩ một chút: “Được rồi, có điều hai người lát nữa có thể sẽ phải nghe lời ta.”

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau một cái, đều gật đầu.

Sách La Định hỏi Bạch Hiểu Nguyệt: “Người trong thư quán đâu?”

Bạch Hiểu Nguyệt nói: “Cát Phạm cùng Thạch Minh Lượng cùng với Bảo Bảo và Hạ Mẫn đã ở Hải Đường Trai ôn bài rồi, hôm nay chị Nguyệt Như cùng Nguyệt Yên cũng xin nghỉ.”

Sách La Định nhìn Đường Tinh Trị một cái: “Một tỷ tỷ và một muội muội của người đang giúp người vào cung làm thám tử, còn tiện thể ngăn chặn phụ hoàng cùng mẫu hậu người hả?”

Về mặt Đường Tinh Trị càng thêm khó coi hơn: “Biết rồi còn nói.”

Sách La Định cũng chẳng thêm để ý đến hẩn, nhắc chân đạp Trình Tử Khiêm vẫn đang lật sách viết lia lịa bên cạnh: “Này, đi giữ cửa giúp ta một chút, lát nữa khi người vào rồi thì khóa cửa lại, đừng để chạy mất.”

“À”. Trình Tử Khiêm ôm một xấp bản thảo thật dài nhanh chóng đi làm chân sai vặt cho Sách La Định.

Đường Tinh Trị cau mày nhìn Sách La Định: “Đóng cửa sao? Người định làm gì?”

“Làm gì à?”. Sách La Định lấy một thanh đao từ trên giá đao bên cạnh, nói câu: “Giết người diệt khẩu!”

Mọi người giật mình, lùi về sau mấy bước.

Sách La Định nghe thấy bên ngoài hình như có tiếng bước chân bèn phát cổ tay ra hiệu cho ba người còn đang ngây ngẩn đứng trước mặt mình, ý nói – Đến Hải Đường Trai đi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai bèn mang theo Bạch Hiểu Nguyệt rời đi.

Hiểu Nguyệt đi được mấy bước, quay đầu lại nhìn Sách La Định – Một mình người có được không?

Sách La Định giơ một ngón tay, lắc qua lắc lại cho nàng nhìn, ý như muốn nói – Chuyện nhỏ!

Hiểu Nguyệt gật đầu một cái, cùng Đường Tinh Trị và Hồ Khai chạy vào Hải Đường Trai.

Mới mới ngồi ổn định đã nghe thấy bên ngoài có tiếng người réo: “Bạch Hiểu Phong đâu? Kêu Bạch Hiểu Phong ra đây!”

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau một cái – Tiếng kêu này chính là giọng của tên Côn Sơn lừa gạt bọn họ hôm đó.

“Sao vậy?”

Nguyên Bảo Bảo và Hạ Mẫn ngồi ở hàng trước không hiểu chuyện gì, nhìn ra ngoài xem.

Thạch Minh Lượng cùng Cát Phạm cũng cùng nhóm với bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai nên đương nhiên là biết xảy ra chuyện gì rồi, cũng hơi lo lắng.

Cát Phạm nhỏ giọng nói với Đường Tinh Trị: “Hay là ta trả giúp người số bạc này nhé? Đỡ phải chuyện bé xé ra to.”

Thạch Minh Lượng dù gì cũng là người thông minh, lắc đầu: “Không thể trả bạc được, số lượng không nhỏ chút nào, hơn nữa giấy không thể gói được lửa, nếu như để chuyện này truyền ra ngoài còn ảnh hưởng đến tiền đồ của Tinh Trị sau này nữa.”

“Nhưng mà thực sự có thể dựa vào Sách La Định sao?”. Hồ Khai có chút lo lắng: “Hắn cứ điên điên khùng khùng như thế.”

Thạch Minh Lượng nhủ mảy một cái: “Hắn dù có điên thì Bạch phu tử cũng không điên, nếu phu tử đã giao chuyện này cho hắn giải quyết, chắc là sẽ có biện pháp thôi.”

Bốn người đang bàn tán xì xào, đột nhiên Bạch Hiểu Nguyệt lại ở sau lưng họ chen vào một câu: “Bốn người các người giỏi nhỉ, người ta có nợ các người cái gì sao? Tự mình gây ra rắc rối lớn đến vậy, đã không biết hối cải, lại còn phải nhờ người khác giúp các người giải quyết một tay. Sách La Định chẳng quen biết gì các người, lúc ở trên thuyền các người còn hợp lại đùa bốn người ta, thế nhưng bây giờ người ta vẫn đồng ý giúp một tay mà các người còn nói xấu sau lưng người ta nữa, không làm được anh hùng thì thôi đi, sao lại đi học cái kiểu đàn bà con gái ba hoa hót lẻo, thật quá quắt!”

Bốn người bị Bạch Hiểu Nguyệt mắng cho đỏ bừng cả mặt, lúng túng quay đầu lại.

Đường Tinh Trị đã sớm nghe Bạch Hiểu Nguyệt nổi tiếng là miệng sắc như dao, nhưng vì từ trước tới nay đều thấy nàng nho nhã lễ độ lại ít nói, mỗi lần gặp người khác đều mỉm cười thật tươi, vô cùng đáng yêu, cho nên mới nghĩ người bên ngoài đồn đại lung tung mà thôi, lúc này xem ra, quả nhiên là danh bất hư truyền! Đúng là miệng sắc như dao thật!

Bạch Hiểu Nguyệt mắng bốn người xong thì thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, bèn đứng tại nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Đường Tinh Trị xán tới: “Hiểu Nguyệt...”

Hiểu Nguyệt trợn mắt lườm hắn một cái: “Ngồi xuống đi, bớt lời chút!”

Cả đời này, đây là lần đầu tiên Đường Tinh Trị bị một cô nương ghét bỏ thế này, ngồi lại xuống nhưng trong đầu không hề buồn bã mà càng thấy thích Bạch Hiểu Nguyệt hơn, cảm thấy nàng tốt hơn đám oanh oanh yến yến liễu yếu đào tơ lại ngoan thuận kia nhiều! Là ứng cử viên có một không hai cho vị trí Hoàng hậu!

Mọi người ở bên này đang mỗi người ôm một tâm sự riêng mà lo lắng, bỗng nhiên lại nghe thấy từ bên ngoài truyền đến một tiếng hét thảm: “Á!”

Tiếng hét thực thảm quá.

Mọi người giật mình, nhưng mà lại có thể nhận ra đó không phải là tiếng của Sách La Định.

“Ai mà lại hét thảm như thế?”. Mặt mũi Nguyên Bảo Bảo cũng trắng bệch.

Hồ Khai kéo áo Đường Tinh Trị: “Tên mọi rợ kia...”

Nói đến đây lại thấy một cái liếc mắt của Bạch Hiểu Nguyệt phóng tới, nhanh chóng đổi lại: “Sách tướng quân... sẽ không thật sự đại khai sát giới đấy chứ?”

Đường Tinh Trị cũng gấp gáp mà, đã nợ tiền người ta, lại thêm cái tội đánh bạc, ngộ nhỡ lát nữa lại thêm cả án mạng nữa, vậy được sao?

Sau đó lại tiếp tục nghe thấy mấy tiếng “Á á...” thay nhau vang lên nữa, lại còn có cả tiếng đổ vỡ gì đó nữa, từng trận từng trận hò hét vang lên.

Mọi người xoay mặt nhìn nhau, đều vọt tới cửa chính của Hải Đường Trai, cũng không dám đi ra ngoài, Sách La Định đã bảo bọn họ chờ ở trong Hải Đường Trai rồi.

Đáng lúc gấp chết lại thấy Trình Tử Khiêm vừa lắc đầu vừa che mắt chạy vào, miệng còn chặc chặc chặc: “Quá thảm, không dám nhìn nữa rồi!”.

Hiếu Nguyệt nhanh chóng nín hắt lại: “Sao rồi?”.

“Sao rồi á?”. Trình Tử Khiêm nhăn nhúm cả mặt: “Tàn sát bốn phương chứ sao!”.

Mắt Đường Tinh Trị tròn to đùng, Hồ Khai cùng Thạch Minh Lượng cũng chạy đến cửa viện bên cạnh xem, nhìn xong cũng sững sờ.

Bên cạnh bàn đá ở viện ngay sát vách có cả đồng người quây quanh, người quay lưng về phía bọn họ chính là Sách La Định, lại thấy hắn đạp một chân lên mặt ghế đá, hai ống tay áo vén cao, trong tay cầm một cái chén, hỏi: “Đã nghỉ xong chưa? Mở ra a! Mua rồi thì mau đặt tiền, mua đại hay mua tiểu!”.

Chúng sinh núp phía sau cửa đã vô thức lau mồ hôi trên trán – Đánh bạc à?!

“Tứ ngũ lục đại!”. Sách La Định vui quá à, đưa tay chỉ đám học sinh đang gào thét thảm thiết của Côn Sơn Quán ở đối diện, nói: “Uống rượu!”.

Đám người kia cũng có vẻ rất khoái trá, tu ừng ực hết cả rượu luôn, còn đập vò rượu một cái, chơi tiếp, xem ra có vẻ rất tận hứng.

Đường Tinh Trị dở khóc dở cười, Hồ Khai cũng giậm chân: “Chuyện gì vậy chứ?”.

Bạch Hiếu Nguyệt nhìn vò rượu dưới đất một cái, cau mày suy nghĩ một chút, bèn vẫy tay với mọi người, nói: “Chúng ta ôn bài tiếp đi.”.

“Hả?”. Mọi người đều giật mình: “Lúc này mà còn ôn bài á?”.

Hiếu Nguyệt gạt đầu một cái: “Ừ, Sách La Định rất thông minh, nhất định có thể giải quyết ổn thỏa thôi, đi học nào.”.

Trình Tử Khiêm khẽ mỉm cười, nha đầu này đúng là không hổ danh muội muội của Bạch Hiếu Phong, rất khôn ngoan.

Đám học sinh vẻ mặt nghi ngờ nhưng cũng ngoan ngoãn trở về Hải Đường Trai tiếp tục ôn bài.

Trong lúc đó, Đường Tinh Trị đã mấy lần bò dậy mò đến cửa xem một chút, ban đầu mới chỉ có một nửa người ngã xuống, về sau đã ngã hơn phân nửa, đến lúc trời lặn thì tất cả những người đánh bạc với Sách La Định ở trong sân đều ngã hết cả rồi... vò rượu rỗng chất thành núi nhỏ trên sân.

Sách La Định vỗ tay một cái, khoanh tay dùng mũi chân đá mấy tên đã say như chết nằm trên mặt đất, xác định bọn họ đã bất tỉnh nhân sự cả rồi.

Nguyên Bảo Bảo tò mò, chạy ra liếc nhìn, kêu “Á” một tiếng rồi cứ thế che mắt chạy.

Bởi vì đám quỷ say rượu nằm trên mặt đất đều trần trùng trực, chỉ còn mỗi cái khố mà thôi.

Sách La Định quay đầu lại, ngoắc ngón tay gọi Đường Tinh Trị.

Đường Tinh Trị nhắm mắt đi qua, lại thấy Sách La Định đưa cho hắn một tờ giấy: “Này, giấy nợ của ngươi!”.

Đường Tinh Trị nhận lấy tờ giấy, vừa liếc cái đã kinh ngạc mà nhìn Sách La Định: “Sao ngươi lại đòi về được?”.

“Gậy ông đập lưng ông thôi!”. Sách La Định toét miệng cười: “Ta nói thẳng với bọn chúng Bạch Hiếu Phong đi kiếm tiền rồi, bảo ta đốn bọn họ, dù sao thì ai cũng nhàn rồi, hay là đánh bạc chút chơi đi... Bọn chúng thua ta đến tắng gia bại sản luôn, kể cả cái khố kia cũng là ta cho bọn chúng mượn ráo, bốn mươi vạn lượng này đương nhiên ta cũng thu về rồi.”.

Đường Tinh Trị trợn tròn mắt nhìn hần: “Người là thần bài chuyển thế à? Một mình mà lại có thể thắng được nhiều người như thế sao?”.

Sách La Định bĩu môi: “Lúc ông đánh bạc thì bọn chúng còn mặc tã mà.”.

“Ý người là lúc người mặc tã đã biết đánh bạc rồi á?”. Đường Tinh Trị vẽ mặt ngây ngô.

Sách La Định bĩu môi, cũng lười quan tâm đến hần, xoay người đi: “Lão tử chết đói rồi, đi ăn tô mì đã.”.

Trong lòng Đường Tinh Trị cũng giật mình một cái – Sáng nay Sách La Định cũng chưa ăn sáng, đánh bạc một mạch đến tận bây giờ...

Đường Tinh Trị cảm thấy rất có lỗi, đưa tay gỡ đầu: “Ta mời người ăn cơm nhá?”.

Sách La Định quay đầu lại nhìn hần một cái, lúc này lại có mùi mì thịt bò thơm phức truyền đến.

Sách La Định ngẩng mặt: “A! Đói!”.

Bụng bọn Đường Tinh Trị cũng réo ầm ỉ – Thật ra thì tất cả mọi người đều chưa ăn gì hết.

Lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt mang theo mấy gia nô cùng nha hoàn đang bưng một nồi mì thịt bò to đùng nóng hổi đến.

Mọi người đều hạnh phúc, cầm đũa gõ bát không ngừng kêu dọn cơm thôi, đáng về thực nữ công tử gì đó đều biến sạch.

Lúc ăn mì, Đường Tinh Trị nhân lúc mọi người không chú ý liền xé giấy nợ, cũng yên lòng hơn.

Lúc này, Sách La Định bưng bát đến ngồi cạnh hần, hỏi hần: “Này, sớm muộn gì đám người kia cũng sẽ tỉnh, người có thể đòi được giấy nợ về nhưng khó mà đảm bảo bọn chúng sẽ không lan truyền ra ngoài.”.

Đường Tinh Trị ăn cũng chẳng thấy ngon nữa, nhìn Sách La Định: “Người có biện pháp gì không?”.

“Há, có tiến bộ nhỉ, không biết phải hỏi người khác, nhưng mà thái độ hơi kém một chút, cần phải lấy lễ đối đãi hiền tài chứ”. Sách La Định húp mì sùm sụp: “Giải quyết dứt khoát chứ sao, làm thịt hết.”.

“Vậy sao được?”. Đường Tinh Trị giật mình.

“Tương lai người có thể làm vua của vạn người, vô độc bất trượng phu, giết có mấy người thôi mà người sợ cái gì chứ, ngộ nhờ sau này đánh giặc còn chết nhiều người hơn thì sao đây, một buổi công thành cũng có thể để lại vạn cốt khô”. Sách La Định nhai thịt bò mà chậm rì rì nói.

“Không được!”. Đường Tinh Trị sừng mặt lên.

“A, vậy chẳng còn cách nào khác, cứ để bọn chúng lan truyền ra ngoài đi.”.

Đường Tinh Trị cau mày.

“Suy nghĩ chút đi”. Sách La Định cười xấu xa: “Người không vì mình trời tru đất diệt đó!”.

Đường Tinh Trị nhìn hần một lúc thật lâu, lắc đầu: “Sẽ có biện pháp, dù sao cũng không được giết.”.

Sách La Định nghe xong, cười, lại húp sùm sụp hết chỗ mì trong bát, đặt bát mì xuống, chỉ vào bát mì của Đường Tinh Trị: “Nhanh ăn hết đi, ăn xong sẽ có biện pháp.”.

“Người thật sự có biện pháp sao?”. Đường Tinh Trị sững sờ.

Sách La Định cười lạnh: “Người thật sự cho rằng chó mèo nào cũng có thể làm Đại tướng quân hả? Hôm nay sẽ cho người mở rộng tầm mắt chút!”.

Nói xong liền đứng lên, híp mắt cười với Bạch Hiểu Nguyệt bên cạnh nồi mì: “Thêm một bát nữa!”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhanh chóng múc mì cho Sách La Định, tất cả mọi người đều phát hiện thịt bò trong bát của Sách La Định còn nhiều hơn cả mì nữa, lại cúi đầu nhìn mấy miếng thịt bò nát vụn đến đáng thương trong bát của mình, tập thể nhin không được mà bĩu môi – Hiểu Nguyệt cô nương thiên vị.

Ăn uống no say rồi, Đường Tinh Trị thấy Sách La Định bảo bọn gia nô kéo bốn chiếc xe đẩy bản rộng tới thì không hiểu lắm: “Làm gì đây?”.

Sách La Định chỉ đóng vò rượu rỗng bề nát trên đất kia, nói: “Chuyển hết lên xe đi.”.

Đường Tinh Trị sững sốt, nhìn bốn xung quanh xem: “Bảo ta chuyển á?”.

“Không phải chẳng lẽ bảo ta à?”. Sách La Định đập cho hắn một đập: “Đi mau!”.

Đường Tinh Trị xoa cái chân bị đập đến đau, chạy đi chuyển vò rượu.

Sách La Định chỉ ba vị huynh đệ của Đường Tinh Trị kia: “Cùng đi.”.

Không cần Sách La Định nói, thật ra thì ba người họ cũng đã cởi áo khoác ngoài chạy đi hỗ trợ rồi.

Sách La Định tựa vào ghế dài mà ngáp.

Bạch Hiểu Nguyệt cho hắn một chùm nho đã được rửa sạch.

Sách La Định nhìn nàng một chút, thấy nàng vẫn từ tốn mỉm cười như trước, rất tò mò hỏi: “Nàng biết theo ta sẽ làm gì à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu.

Sách La Định cầm nho cười: “Thông minh.”.

Trình Tử Khiêm cũng ló đầu tư bên cạnh ra, đưa tay cầm quả nho, còn tiện thể chen miệng vào nói: “Lão Sách à, muốn tán tỉnh con gái thì cần phải nói là ‘thông minh tinh khiết’, chỉ nói mỗi thông minh thôi thì không có thành ý chút nào cả.”.

Sách La Định bỗng có ý muốn nhổ cho hắn cả mặt đầy hạt nho luôn.

Chờ đến khi trời tối hẳn, bốn đại thiếu gia kia đã lưng đau eo mỏi rồi mới có thể mang hết đồng vò rượu chất lên xe, cùng nhau nhìn Sách La Định: “Tiếp theo thì thế nào?”.

Sách La Định giơ tay lên, nhìn trời mà vỗ một cái.

Chỉ nháy mắt cái từ bên ngoài sân tường bên kia đã có đến hai ba mươi người áo đen nhảy vào, quỳ hai hàng bên chân hắn: “Tướng quân.”.

Sách La Định gật đầu một cái, phát tay chặn lại: “Làm như đã bảo.”.

Đám người áo đen đều gật đầu, nói tiếng “Vâng” rồi đứng lên, một số thì khiêng đám học sinh của Côn Sơn Quán nhảy ra bên ngoài, một số người khác thì dùng một tấm vải đen che chiếc xe chở đầy vò rượu rỗng lại, đẩy xe ra từ cửa sau.

Sách La Định đứng lên: “Đi thôi, chúng ta đến trả lễ cho Côn Sơn Quán nào.”.

Đường Tinh Trị xoa cánh tay, bất mãn mà lầm bầm: “Rõ ràng có nhiều người ở đây như vậy, sao phải bắt chúng ta khuôn đồ chứ...”.

Còn chưa nói hết, lại thấy khuôn mặt dõn dặt của Sách La Định thò ra trước mắt, dùng đầu ngón tay đẩy trán hắn một cái: “Cái miệng người con mẹ nó sạch sẽ chút, người ta bán mạng cho người, người còn coi người ta như kẻ hầu người hạ của mình, vậy thì cả đời này người cũng đừng mong trở thành Hoàng đế tốt được.”.

Đường Tinh Trị sững sốt.

“Là nam nhân thì nên rộng lượng chút.”. Sách La Định lạnh mắt nhìn hắn: “Ngoại trừ kẻ địch ra còn cần có thêm một số huynh đệ nữa, chỉ có kẻ hầu là không cần có thêm mà thôi.”. Nói xong cứ thế chấp tay sau lưng bỏ đi.

Đường Tinh Trị sững sờ tại chỗ.

Ở phía sau, Bạch Hiểu Nguyệt ôm ngực nhìn Sách La Định, cả Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo ở phía sau nữa cũng gật đầu tán thưởng.

Hồ Khai vỗ Đường Tinh Trị: “Này, đừng để tâm, cũng đâu phải ngày đầu hấn nói năng linh tinh đâu.”.

Nói xong, bốn huynh đệ nhìn nhau một cái – Có phải nói năng linh tinh không, trong lòng mọi người đều hiểu hết mà.

Trình Tử Khiêm lại chẳng biết từ đâu mà nhô ra, chọc chọc Đường Tinh Trị, cười nói: “Học hỏi cho tốt nhé, đây gọi là khí chất của đại trượng phu, có đi học chưa chắc đã học được đâu.”. Nói xong hớn hờ mà chạy ra ngoài.

Bọn Đường Tinh Trị đi theo Sách La Định rời khỏi Thư quán Hiểu Phong, để lại mấy cô nương bọn Bạch Hiểu Nguyệt cùng một đám nha hoàn cùng nhau quét dọn sạch sẽ sân viện, lúc này, Bạch Hiểu Phong cũng đi từ bên ngoài vào, trong tay còn xách theo một vỏ rượu nữa.

Thấy được tình cảnh trong sân, Bạch Hiểu Phong khẽ mỉm cười, đi thẳng vào trong.

Hiểu Nguyệt lầu bầu một câu: “Chuyện gì cũng giao cho học sinh, chẳng biết làm phu tử kiểu gì nữa.”.

Bạch Hiểu Phong sững sốt một cái, bật cười – Ai dà, Sách La Định thật có bản lĩnh nhỉ, tiểu muội còn bất mãn thay hấn nữa, ngay cả đại ca cũng bị hạ bệ rồi.

Đi đến bên cạnh Hiểu Nguyệt, khẽ mỉm cười một cái: “Buổi học hôm nay được không?”.

Hiểu Nguyệt sững sốt, ngẩng mặt lên nhìn: “Buổi học gì?”.

“Hôm nay ca có việc bận nên mới để Sách La Định dạy thay một buổi về kỹ năng sống mà.”. Bạch Hiểu Phong cười nhạt, cười đến độ bọn nha hoàn cùng hạ nhân ở sau lưng cũng phải chóng cả mặt. Rồi chậm rãi mở miệng nói tiếp: “Cái gọi là nghe được một lời nói của bậc quân tử còn hơn cả mười năm đèn sách, không đơn giản chút nào.”.

Nói xong cười đến nhẹ nhàng chấp tay sau lưng tiếp tục đi vào trong.

Hiểu Nguyệt đưa tay giành lấy bầu rượu của hấn: “Cái này để dành cho Sách La Định, không cho ca uống.”. Nói xong cũng cầm chổi chạy mất.

Bạch Hiểu Phong nhìn hai tay trống trơn, nhúu chặt chân mày thật đẹp mà than thở - Khuỷu tay cũng hướng cả ra ngoài mất rồi!

14. Chương 14: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 14

Trong đêm tối, bốn huynh đệ bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai đều theo Sách La Định đi đến thư quán Côn Sơn, đèn bên trong thư quán đã được đốt lên, nhưng không gian lại yên tĩnh.

Năm người vào đến cửa thì có vẻ những người áo đen kia đã hoàn thành nhiệm vụ rồi, cùng nhau tới hành lễ với Sách La Định: “Tướng quân, đã chuẩn bị xong xuôi.”.

Sách La Định gật đầu một cái, những người áo đen kia đi ra ngoài chờ.

Hồ Khai thành thật tò mò mà hỏi Sách La Định: “Những người này là ai vậy?”.

“Cao thủ trong quân.”. Sách La Định trả lời lấy lệ một câu, chấp tay sau lưng dạo quanh sân một vòng, có vẻ rất hài lòng.

Đám người bọn Đường Tinh Trị nhìn nhau, không hiểu Sách La Định làm như vậy là có dụng ý gì.

Nhìn bốn phía xung quanh lần nữa, thấy trên mặt đất bốn phía xung quanh là những vỏ rượu bể nát, còn có cả bạc rơi tán loạn khắp nơi, xối bạc trên bàn vẫn còn lưu lại.

Sách La Định ngẩng đầu nhìn trắng sáng, hình như tính toán thời gian một chút, lúc này, bên ngoài lại có người áo đen chạy vào bẩm báo: “Tướng quân, mang người tới rồi.”.

Sách La Định gật đầu một cái.

Chỉ lát sau, lại thấy có một đám người bên ngoài đi vào.

Bọn Đường Tinh Trị lùi về phía sau một chút, nhìn đám người cầm trên tay một xấp giấy thật dày, cũng không hiểu mô tê gì ráo.

Sách La Định cầm lấy một tờ giấy xem một chút, hỏi một ông lão râu bạc dẫn đầu: “Xem rõ rồi chứ?”.

“Rất rõ!”. Ông lão kia gật đầu một cái.

Hồ Khai cảm thấy người này hơi quen mắt.

Thạch Minh Lượng nhắc nhở: “Đó là Diệp Chí Thành, Diệp Phu tử, là viện trưởng của Chí Thành Quán, chẳng phải lần trước do Chí Thành Quán nợ tiền Côn Sơn phái nên mới bị buộc phải đóng cửa đó sao?”.

“Đó là Vương phu tử!”. Cát Phạm cũng nhận ra một người, chỉ cho bọn Hồ Khai, nói: “Thư quán nhà hần hình như cũng bị Côn Sơn Quán hại.”.

Sách La Định cầm một xấp giấy đầy chữ giao cho thủ hạ của mình.

Thủ hạ kia cầm một hộp mực điểm chỉ, mang theo xấp giấy đến bên cạnh đám người Côn Sơn kia, cầm tay của chúng điểm chỉ lên trên giấy.

Đường Tinh Trị hiểu kỳ, cũng chạy tới cầm lấy một tờ giấy đã được điểm chỉ lên xem một chút – thì ra đó là giấy nợ, trên đó có viết là Côn Sơn nợ các Thư quán kia bao nhiêu tiền.

Chờ đến khi ấn tay điểm chỉ hết toàn bộ số giấy nợ ấy, Sách La Định lại bảo một thủ hạ của mình đi xem Tri phủ đã tới chưa.

“Đã đến chân núi rồi ạ!”. Thủ hạ kia quay về bẩm báo.

Sách La Định gật đầu, chỉ mấy tên say nằm trên mặt đất: “Đánh thức bọn chúng, trói chặt lại, bịt cả miệng lại luôn!”.

“Tuân mệnh!”.

Thuộc hạ nhanh chóng trói chặt đám người say kia lại, sau đó dùng nước hắt cho bọn chúng tỉnh lại.

Lúc này, bên ngoài viện cũng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, có vẻ như người của nha môn cũng đã đến rồi.

Đường Tinh Trị hơi lo lắng, Sách La Định lại liếc hần một cái: “Người sợ cái gì, người là Hoàng tử, ở đây còn có ai lớn hơn người hử?”.

Đường Tinh Trị mấp máy miệng, biết thì biết thế, nhưng mà lúc này lại có tật giật mình mà...

“Người có biết năm xưa Gia Cát Lượng thực hiện Không thành kế (1) thế nào không?”. Sách La Định hỏi Đường Tinh Trị.

Đường Tinh Trị nháy mắt mấy cái, không kịp phản ứng.

“Chính là chống đỡ đến cùng a!”. Sách La Định có chút hận rên sắt không thành thép mà liếc hần cùng với ba tên huynh đệ thường ngày vốn rất khôn ngoan xảo quyệt nhưng hôm nay lại trở thành những tên ngu si dốt nát của hần nữa: “Giữ thể diện biết không? Uy nghiêm chút!”.

Bốn người nhìn nhau một cái, cũng ưỡn ngực.

“Khí phách thêm chút nữa!”. Sách La Định nhìn mà lo lắng.

Đường Tinh Trị hít sâu một hơi, ưỡn cong ngực, nhìn Sách La Định: “Như vậy đã được chưa?”.

Sách La Định gật đầu, ý như muốn nói – Vậy còn tạm được.

Bốn huynh đệ cũng không biết chuyện tiếp theo thế nào, nhưng mà Tri phủ đại nhân đã nhanh chóng vội vã chạy vào.

Thấy tình hình trong sân hỗn loạn, tìm hết một vòng rồi nhìn Sách La Định.

Dù sao thì cấp bậc quan cũng khác nhau, quan nhỏ như Tri phủ nhanh chóng chạy đến hành lễ, ở đây có một Hoàng tử, một Tiểu vương gia lại còn có cả một Đại tướng quân, người nào cũng lớn hơn hẳn gấp mấy lần, Tri phủ chỉ biết lau mồ hôi không ngừng.

“Tri phủ đại nhân.” Sách La Định khoanh tay chỉ đám thầy trò Côn Sơn Quán đã bị trói chặt lại còn bị nhét vải chặn miệng nằm trên mặt đất, nói: “Chuyện là thế này, đoàn rượu công phẩm của Tây Vực đang trên đường tiến cống vào Triều thì nửa đường lại bị người ta cướp đi mất, mấy thuộc hạ của ta điều tra được người của Côn Sơn Quán có hiềm nghi, cho nên ta mới dẫn người đến kiểm tra một chút, người xem...”

Vừa nói, Sách La Định vừa chỉ vào rượu trên đất.

Mấy nha dịch đi tới, nhặt lên hai vò rượu bị vỡ nát, nhanh chóng đưa đến cho Tri phủ xem, chỉ thấy ngoài vò có in một chữ “Cống” thì bị dọa đến hít vào khí lạnh, chỉ thẳng vào mấy thầy trò Côn Sơn Quán vừa mới tỉnh rượu còn đang lắc đầu cho tỉnh táo, quát: “Các người ăn gan hùm mật gấu rồi, ngay cả cống phẩm mà cũng dám cướp!”

Có ngỗ tác đến kiểm tra, toàn thân những người đó đều có mùi rượu nho Tây Vực, lập tức trở về bẩm báo: “Đại nhân, bọn họ đã uống rượu cống rồi!”

“Không chỉ vậy đâu!”. Sách La Định phất tay, chỉ những lão phu tử đang cầm giấy nợ, nói với Tri phủ: “Bọn người này không chỉ cướp công phẩm, còn vay bạc của những thư viện đó mà cũng không chịu trả nữa.”

“Có chuyện này sao?”. Tri phủ giật mình... Mặc dù hắn không biết rõ đầu đuôi, nhưng mà mấy thư quán này sụp đổ thế nào, toàn bộ dân chúng Hoàng thành đều rõ cả.

Có thể làm được chức Tri phủ ở Hoàng thành, đương nhiên là cần có một chút thông minh, vừa nhìn qua cục diện này đương nhiên là hắn phải liên tục gật đầu rồi, Sách La Định nói sao thì chính là như vậy, dù sao thì chuyện Côn Sơn Quán này làm ác cũng đã có từ lâu, hôm nay bọn chúng rơi vào tay Sách La Định cũng là đáng đời cả thôi, cho dù không chết cũng bị lột da cho xem.

Tri phủ hạ lệnh cho nha dịch tìm kiếm ngân khố trong Côn Sơn Quán, sau khi tìm được thì trả bạc cho những vị phu tử này, tất cả đều y theo giấy nợ mà làm.

Không ngờ bọn nha dịch lại tìm được một ngân khố được chôn dưới đất trong quán, bên trong có đến vạn lượng vàng bạc, vô số châu báu, còn có một số thứ đã được báo là mất trộm nữa. Thì ra bình thường bọn người này ngoại trừ cướp bóc lừa gạt, còn ăn trộm nữa, lần này thì hay rồi, nhân tang đều bắt được cả.

Sách La Định chặc chặc mấy tiếng, nói: “Ái dà, bọn này đúng là tội ác không tha. Miệng mồm còn không sạch, thích nói năng lung tung nữa...”

“Sách tướng quân yên tâm!”. Tri phủ đại nhân chấp tay liên tục đảm bảo với Sách La Định: “Đám côn đồ này nhất định phải nghiêm trị, hạ quan lập tức bắt chúng về quy án, tuyệt đối sẽ không để cho chúng nói năng lung tung làm hại thiên lý nữa.”

Sách La Định khẽ mỉm cười, quan sát trên dưới Tri phủ kia mấy lần: “Tri phủ đại nhân có hồng quang chiếu rọi, tiền đồ vô lượng a.”

Tri phủ hạnh phúc vô cùng, liên tục chấp tay: “Nhờ vào những lời tốt đẹp của Sách tướng quân.”

Đường Tinh Trị cuối cùng cũng hiểu rõ Sách La Định dùng biện pháp gì rồi, cũng không khỏi bội phục hắn suy nghĩ chu đáo... ban đầu còn nghĩ hắn chỉ là một tên thô kệch, không ngờ lại hiểu chút đạo làm quan nữa.

Nghĩ đến đây, Đường Tinh Trị cảm thấy hắn là mình cũng nên cảm tạ vị Tri phủ đã giúp một tay này chút đi, vừa mới thả lỏng vòm ngực đang ưỡn cao của mình một cái đã thấy Sách La Định trợn mắt trừng hắn, liền hoảng sợ mà nhanh chóng tiếp tục ưỡn ngực, tiếp tục giữ thể diện.

Tri phủ đại nhân đã sớm nhìn thấy Đường Tinh Trị bên cạnh rồi, thấy hắn chẳng nói tiếng nào, có vẻ chuyện chẳng liên quan gì đến hắn cho nên càng hiểu kỳ hơn.

Theo lý mà nói, nếu như cần đến Sách La Định ra mặt giải quyết... vậy hắn là phải liên quan đến chuyện lớn. Lại còn cần cả vị Hoàng tử này theo đến nữa, nhưng chuyện cũng có vẻ không liên quan đến Hoàng tử... chẳng lẽ là liên quan đến Hoàng thượng sao? Là chuyện do Hoàng thượng sai lầm à?

Tri phủ thấy mấy học sinh của Côn Sơn quán kia vẫn một mực lắc đầu, miệng còn bị bịt kín, liền đoán rằng chắc chắn bọn họ biết bí mật gì đó của Hoàng gia.

Âm thầm méo miệng, Tri phủ kia căn dặn thuộc hạ phải nhốt riêng mấy người của Côn Sơn quán này, nhất định không được để bọn chúng nói, cũng tuyệt đối không được nghe bọn chúng nói gì.

Đường Tinh Trị nhìn Sách La Định một cái, không hiểu trong lòng có cảm giác gì nữa... Sách La Định này chẳng phải chỉ là một võ quan, một tên nào phăng thôi sao? Thường ngày hắn đều ngu ngốc như vậy, sao lại đột nhiên lợi hại đến thế?

Sách La Định thấy giải quyết xong chuyện rồi bèn xoay người ra cửa.

Đám người Đường Tinh Trị thấy xung quanh cũng chẳng có chuyện gì cho nên cũng đi theo.

Cả đường xuống núi, bốn huynh đệ đều đi sau Sách La Định, mất qua mây lại nói chuyện với nhau.

Cát Phạm chỉ Sách La Định đi phía trước, hỏi Đường Tinh Trị: “Muốn nói tiếng cảm ơn với hắn không?”.

Mặt Đường Tinh Trị cũng xị thành cái bánh bao luôn rồi... về chuyện này, Bạch Hiểu Nguyệt nói rất đúng, Sách La Định vốn chẳng quen thân gì với mình, trước đó mình còn liên tục nhằm vào hắn, lần này hắn chịu ra mặt giúp một tay, nhưng mà chuyện mất mặt thế làm sao mở miệng đây?!

Cứ do dự cả một đường, cuối cùng cũng về tới Thư quán.

Sách La Định chạy như bay về phòng ngủ của mình, đã qua giờ ngủ của hắn rồi, hắn muốn nhanh chóng đi ngủ ngay.

Bọn Đường Tinh Trị cùng đến cửa viện của hắn, Sách La Định quay đầu lại thấy bọn họ vẫn còn ở đó liền phát tay chặn lại: “Đi ngủ đi, chuyện xong rồi mà.”.

Nói xong rồi chạy luôn đi ngủ.

Mọi người nhìn nhau, không cách nào khác là lù ra ngoài, ai về nhà nấy.

Vào đến phòng, Đường Tinh Trị lặn qua lộn lại mãi cũng không ngủ được.

Còn đang phiền thoát ruột, chợt hắn lại nghe thấy mấy tiếng gõ cửa nhẹ “cốc cốc”.

Đường Tinh Trị ngồi dậy, chạy ra ngoài mở cửa, lại thấy một người áo đen quỳ trước cửa phòng hắn: “Lục hoàng tử, Hoàng hậu triệu kiến.”.

Đường Tinh Trị nuốt một ngụm nước bọt, vô thức mà sờ cái móng của mình, thầm nghĩ trong lòng – Xong rồi, nhất định là nương mình đã biết chuyện, hôm nay cái móng của mình có trốn cũng không thoát được đâu.

Về mặt đưa đám mà đi theo thị vệ kia vào cung, không ngoài dự liệu, đến thẳng từ đường.

Trong từ đường thanh tĩnh có một pho tượng Bồ Tát và mấy bài vị, một nệm quỳ một mô gỗ. Hoàng nương của hắn thì mặc một thân thường phục, quỳ gối trên nệm, tay cầm tràng hạt, vừa nhẹ nhàng gõ mô... cực kỳ giống một vị từ mẫu đang cầu phúc cho con cái trong gia đình bình dân. Nhưng mà Đường Tinh Trị trong lòng hiểu rất rõ, nương hắn ấy mà, không phải từ mẫu gì đâu!

Nơm nớp lo sợ đi vào, Đường Tinh Trị quỳ gối sau lưng nương hắn, thỉnh an với bà.

Nhưng hình như Hoàng hậu nương nương không nghe thấy, vẫn gõ mô cốc cốc, Đường Tinh Trị chỉ còn cách quỳ gối phía sau, không dám nhúc nhích chờ...

Một lần chờ này, chờ tới suýt soát một canh giờ, lại không dám động dậy, quỳ đến độ hai đầu gối tê rần, không còn cách nào khác ngoài nghiêng phải ngã trái, cuối cùng... tiếng gõ mô của nương hắn rốt cuộc cũng dừng lại.

Đường Tinh Trị nhanh chóng chấn chỉnh lại tinh thần, nghiêm túc quỳ.

Lại thấy Hoàng hậu nương nương đặt dùi gõ mô và tràng hạt xuống, từ từ đứng dậy, quay đầu nhìn Đường Tinh Trị.

Đường Tinh Trị cúi đầu không dám động.

Hoàng hậu nhìn hẩn thật lâu, mở miệng nói: “Năm gậy.”

Đầu Đường Tinh Trị đã bắt đầu cảm thấy ong ong cả rồi...

Gậy mà nương hẩn dùng để đánh hẩn chính là gậy đồng, chỉ cần hẩn làm sai chuyện gì thì bà cũng đều đánh hẩn. Gậy đồng này to bằng cổ tay, bên ngoài bằng đồng còn bên trong thì rỗng, nhưng lại được đổ đầy cát, một gậy này đánh xuống sẽ trầy da tróc thịt. Trước kia lần nhiều nhất thì nương hẩn cũng chỉ đánh hẩn ba gậy mà thôi, lần này lại tới năm gậy liền.

Mắt Đường Tinh Trị cũng đã ươn ướt rồi, lần trước hẩn đã từng gặp mẫu thân của Cát Phạm, dịu dàng tâm lý, trước giờ chưa từng quan tâm sau này Cát Phạm có thành đại nghiệp gì không, chỉ quan tâm xem sức khỏe hẩn có tốt hay, có đói không, có cởi mở hay không, có buồn bã hay không... nhưng mà nương hẩn thì khác, bình thường nếu không niệm kinh thì cũng là khiển trách hẩn, nếu không thì sẽ đánh hẩn, không hề tươi cười.

“Hôm nay đáng lẽ ta nên đánh chết ngươi rồi.” Giọng nói của Hoàng hậu còn lạnh hơn cả sắc mặt của bà nữa: “Nhưng coi như ngươi vẫn còn có điểm làm đúng, cho nên mới tha mạng cho ngươi.”

Đường Tinh Trị cảm thấy có một luồng uất khí dâng lên, trả treo một câu: “Người cứ đánh chết con đi, dù sao con sống cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Đường Tinh Trị cũng không dám ngẩng đầu nhìn mặt Hoàng nương hẩn, chắc là bây giờ bà đang vô cùng giận dữ!

Hoàng hậu không lên tiếng, bốn phía bỗng yên tĩnh lại.

Lúc này lại nghe thấy từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn thì thấy tiểu thái giám bên cạnh Hoàng thượng chạy đến, vừa tới cửa liền hành lễ: “Khởi tấu nương nương, Hoàng thượng nói nửa đêm gặp ác mộng, mơ thấy Lục hoàng tử đang cuộn mình cho nên không thể ngủ tiếp, người nói mời Lục hoàng tử qua đó.”

Trong lòng Đường Tinh Trị thầm niệm – A di đà phật! Phụ hoàng còn linh hơn cả Phật tổ nữa a!

Hoàng hậu biết hôm nay không đánh đòn được rồi, trừng mắt liếc Đường Tinh Trị một cái, nói với tiểu thái giám: “Ta bảo nó thay bộ y phục rồi lập tức đến ngay.”

Tiểu thái giám bèn chờ ngoài cửa viện.

Hoàng hậu nhìn Đường Tinh Trị một cái: “Đứng lên.”

Đường Tinh Trị đứng lên nhìn nương mình.

“Ngươi biết vì sao ta muốn đánh ngươi chứ?”

Trong lòng Đường Tinh Trị biết không thể lừa gạt nương mình điều gì, liền nói: “Vì con đánh bạc.”

“Không phải.”

Đường Tinh Trị ngẩn người, hỏi lại: “Bởi vì con bị người ta lừa sao?”

Hoàng hậu cũng lắc đầu: “Không phải.”

Đường Tinh Trị gãi đầu: “Con...”

“Ngươi thực sự không biết ngươi mắc lỗi ở đâu?”. Hoàng hậu hỏi.

Đường Tinh Trị lắc đầu một cái, thấy nương mình lại trừng nữa liền nhanh chóng gặt đầu, không được quanh co.

“Ngươi có biết tại sao Sách La Định lại giúp ngươi không?”

Đường Tinh Trị trong lòng thầm nói làm sao con biết chứ, nhưng mà lại không thể nói thẳng như vậy cho nên chỉ nói: “Hẩn muốn giữ thể diện cho Hoàng gia phải không ạ?”

Hoàng hậu cười lạnh, lắc đầu.

“VẬY... hẮN là người tốt sao?”. Đường Tinh Trị lấp bắp, sắc mặt nường hẮN thật khó coi nha.

Hoàng hậu nhìn chằm chằm Đường Tinh Trị hồi lâu: “HẮN giúp người là vì người không chịu giết người.”

Đường Tinh Trị sững sốt, nhớ ngay đến đoạn đối thoại lúc trước nhưng đồng thời hẮN cũng toát cả mồ hôi lạnh – Nường hẮN biết, rốt cuộc thì Hoàng hậu đã phải bao nhiêu người giám thị bên cạnh hẮN chứ? Tưởng tượng ra liền thấy buồn bực, nếu như có nhiều người ở bên cạnh giám thị như vậy sao thấy hẮN bị lừa mà không ra giúp một chút chứ?

“Sách La Định là người không cách nào thần phục được, không thể dùng tiền mua được, không dùng võ uy hiếp được, nếu hẮN không tình nguyện thì không một ai có thể bức bách được hẮN, người như vậy một khi đã trung thành với người, sẽ vĩnh viễn không bao giờ phản bội.”. Hoàng hậu vừa nói vừa lắc đầu, vẻ mặt thất vọng: “Người suốt ngày ở chung với đám hồ bằng cầu hữu kia, nhân tài thực sự thì ở ngay trước mắt nhưng lại không biết lấy lòng, sau này người làm sao trở thành đế vương được?”.

Đường Tinh Trị nghe những lời này cảm thấy rất khó chịu, lầm bầm: “Ai nói bạn bè của con là hồ bằng cầu hữu chứ, bọn họ rất có nghĩa khí...”.

Còn chưa dứt lời một tiếng “bốp” đã vang lên, Hoàng hậu đã giáng hẮN một cái tát thật đau.

Đường Tinh Trị trong lòng cảm thấy uất ức mà bùm mặt, nhưng mà hẮN vẫn cãi lại: “Con không nghĩ Sách La Định sẽ nghĩa khí hơn bọn Hồ Khai.”.

“Bốp.”. Lại thêm một cái tát nữa.

Hai bên má Đường Tinh Trị đau rát, che miệng không nói.

Hoàng hậu nường nường trợn trừng mắt: “Đừng có mang chim sẻ ví với thiên nga, người nhớ kỹ cho ta, từ giờ về sau không được phép gây hẮN với Sách La Định!”.

Đường Tinh Trị trong lòng trăm lần không phục, thầm nói con mới là con ruột của người, Sách La Định thì là ai chứ? Lại còn vì hẮN mà bạt tai con trai mình hai cái nữa!

Bị Hoàng hậu nường nường đuổi khỏi từ đường, Đường Tinh Trị uất ức đầy bụng, lắc lư đi tới gần tấm cung của Hoàng thượng.

Còn cách cửa khá xa đã thấy tấm cung vẫn còn sáng đèn.

Đường Tinh Trị khê thở dài, không biết là Phụ hoàng hẮN còn đang làm gì đây, nghiên cứu họa thư hay kỳ phổ đây... dù sao thì người có thể làm rất nhiều việc, còn có rất nhiều nường nường với con cái nữa.

Cố gắng giấu đi vẻ mặt không vui, đi vào tấm cung.

Trong tấm cung, Hoàng thượng đang khoác một chiếc áo choàng, ngồi cạnh bàn xem một chiết tử, thấy hẮN vào thì liếc một cái rồi “chặc chặc”: “Cuối cùng vẫn bị nường người đánh à?”.

Đường Tinh Trị đến ngồi xuống cạnh bàn, bĩu môi.

“Cũng may là tỷ người bảo ta đi cứu người.”.

Đường Tinh Trị kinh ngạc ngẩng đầu: “Nguyệt Như tỷ nói cho người biết Ạ?”.

“Nó không nói cho ta biết gì cả, chẳng qua trước khi nó đi có nói tối nay có khi người sẽ bị ăn đòn, hơn nữa còn bị đánh đau, bảo ta nhớ phải người đi cứu người.”. Hoàng thượng cười như không cười, đưa tay chọc má Đường Tinh Trị, đau đến độ hẮN phải nhe răng.

“Lúc này may nhờ Nguyệt Như tỷ nhanh trí.”. Đường Tinh Trị buồn bã.

Hoàng thượng thấy hẮN rầu rĩ bèn hỏi: “Nường người đã mắNG gì người?”.

Đường Tinh Trị bĩu môi, không muốn nhắc tới nữa.

“Đám đàn bà con gái kiến thức nông cạn mà thôi, đừng có để ý.”. Hoàng thượng phất tay nói ra câu nói khiến người ta phải bất ngờ.

Đường Tinh Trị hơi sững sờ, ngẩng đầu: “Phụ hoàng cảm thấy con không nên lấy lòng Sách La Định sao?”.

Hoàng thường cười: “Câu nói kia của nương người vốn dĩ đã mâu thuẫn rồi, nói gì mà Sách La Định không có cách nào mua chuộc được, sao lại lúc nào cũng bảo người đi mua chuộc Sách La Định chứ?”.

Đường Tinh Trị suy nghĩ một chút, gật đầu: “Đúng vậy!”.

“Đói không?”. Hoàng thượng hỏi hần.

“Có ạ.”. Bụng Đường Tinh Trị đã kêu rột rột từ sớm rồi.

“Này.”. Hoàng thượng nhẹ nhàng gõ một bát canh trên bàn, nói: “Ăn khuya.”.

Đường Tinh Trị lập tức cười, đưa tay tới ôm lấy, vừa mở ra nhìn hương thơm đã lan tỏa bốn phía, là canh chim bồ câu. Đang định ăn thì lại nghe thấy Hoàng thượng nói: “Nếu sau này người cách xa ba vị huynh đệ kia của mình một chút, sẽ cho người bát canh này.”.

Đường Tinh Trị ngẩn người, cau mày nhìn Hoàng thượng: “Phụ hoàng, mấy huynh đệ của con vô cùng tốt mà.”.

“Một đứa dẫn người đi đánh bạc, một đứa tiêu tiền bừa bãi, một đứa lại làm bài thi giúp người, thế mà người lại nói là bạn tốt à?”. Hoàng thượng nhướng mày.

Đường Tinh Trị há miệng, cuối cùng cũng giận dỗi đặt bát canh xuống: “Vậy con không ăn nữa.”.

Hoàng thượng thấy phản ứng của hần như vậy, cười nhạt, cầm bát canh của hần tự mình ăn: “Không ăn thật chứ?”.

“Không ăn!”. Đường Tinh Trị giận dỗi bỏ sang bên cạnh ngồi.

Hoàng thượng cười cười, gật đầu với tiểu thái giám bên cạnh một cái.

Trong chốc lát tiểu thái giám mang đến một hộp đồ ăn, đặt xuống trước mặt Đường Tinh Trị, mở ra, bên trong toàn là những món hần thích ăn.

Đường Tinh Trị kinh ngạc quay đầu lại nhìn cha hần.

Lại thấy Hoàng thượng đã ăn no rồi vuốt bụng đứng lên: “Mau ăn đi, ăn xong rồi ta bảo người đưa người về Thư quán.”. Nói xong cứ thế hờn hờ bỏ đi tìm Lệ phi.

Sáng sớm hôm sau Đường Tinh Trị vừa rời khỏi phòng đi ra ngoài chuẩn bị đi ăn điểm tâm thì thấy bọn Hồ Khai vẽ mặt vô cùng lo lắng chạy đến tìm hần.

“Sao thế?”.

“Sáng nay bên ngoài truyền tin.”. Thạch Minh Lượng nhét cho Đường Tinh Trị một tờ giấy.

Vừa mở ra nhìn, Đường Tinh Trị liền cau mày.

Chỉ thấy tin tức nóng hổi nhất trong Hoàng thành hôm nay có hai cái.

Tin thứ nhất là: Sách La Định thật hết nói nổi, lại còn dẫn người đến thư quán đánh bạc, còn chọc cho Bạch Hiểu Phong giận đến độ bỏ đi một ngày không trở về Thư quán.

Chuyện thứ hai chính là: Đám người Sách La Định dẫn về chính là người của Thư quán Côn Sơn, sau bị Lục hoàng tử đuổi đi hết, Lục hoàng tử còn giúp những Thư quán bị thư quán Côn Sơn gài bẫy trước đây đòi lại tiền tài của mình, sai Tri phủ gông cổ toàn bộ đám người giả dạng thư sinh để làm chuyện xấu kia lại nữa.

“Tên nào viết vậy, đúng là ăn ốc nói mà!”. Đường Tinh Trị cau mày.

“Trình Tử Khiêm là huynh đệ của Sách La Định, vậy mà chuyện hôm qua lại không hề được nhắc đến chút nào trong bản thảo của hần, chắc là do những người chỉ biết nửa vời viết ra.”. Hồ Khai cũng cau mày: “Sách

La Định lại vô duyên vô cớ mắc oan, lúc này ngoại trừ danh hiệu dâm tặc, mọi rợ, hẳn lại thêm một cái còn đồ đánh bạc nữa rồi.”

Đường Tinh Trị bắt đầu lo lắng – Vậy phải là sao?

Còn đang gãi đầu thì Hồ Khai liền hỏi Đường Tinh Trị: “Tinh Trị này, sao mặt ngươi lại sưng vậy?”

Mọi người nhìn kỹ mới phát hiện mặt Đường Tinh Trị không chỉ sưng lên mà trên mặt còn hiện ra hai dấu tay rất rõ nữa.

“Ái chà!”. Cát Phạm đưa tay chọc hấn: “Tối qua ngươi bị nữ quỷ đánh à?”

“Ta phi, ngươi mới là nữ quỷ ấy, là Hoàng nương ta!”. Đường Tinh Trị ôm mặt.

Còn đang nói chuyện thì lại thấy từ ngoài cửa viện, Sách La Định hình như mới đi cưới ngựa về, mồ hôi đầy mặt, vừa lau vừa đi về phía phòng mình, chắc là đi thay y phục.

“Sách...”.

Lướt qua chỗ bốn người, Sách La Định lại nghe thấy Đường Tinh Trị hắng giọng phát ra một tiếng “Sách”, quay đầu lại giật mình: “Oá, tối qua ngươi bị nữ quỷ đánh à?”

Đường Tinh Trị giận đến nổi mũi, lại không tiện nói gì đó.

Sách La Định thấy bốn người này cứ là lạ, thầm nói chắc không phải là đám tiểu tử này lại gây họa gì đấy chứ, tốt nhất là cách xa bọn chúng một chút, cho nên nhanh chóng xoay người chạy luôn.

Cát Phạm là người duy nhất trong bốn người không có thù oán với Sách La Định, tính khí cũng tốt nhất, biết ba người khác khó mà mở miệng cho nên mới cầm tờ giấy ghi lời đồn đại bên ngoài kia chạy đến ngăn Sách La Định lại, đưa cho hấn: “Chuyện này, Sách tướng quân, lần này là do chúng ta hại ngươi bị mắc oan.”

Sách La Định cầm lấy liếc mắt xem, cũng không thèm nhìn kỹ, bĩu môi một cái: “Toàn chữ!”.

Cát Phạm nhìn trời: “Bọn họ nói xấu ngươi...”.

Sách La Định lại quyết miệng một cái, vứt bản thảo kia đi, nói chữ “rác rưởi” rồi tiếp tục quay người về phòng, nhanh chóng rửa mặt thay y phục, rồi chạy đến trừu phòng, cách thật xa cũng có thể nghe được tiếng réo của hấn: “Lão tử chết đói rồi, muốn ăn một tô mì thịt bò nhiều hành!”.

Mọi người trở mắt nhìn nhau một cái, Hồ Khai nhỏ giọng nói: “Chắc là hấn không thèm để ý đâu?”.

Đường Tinh Trị suy nghĩ một chút: “Có lẽ...”.

“Ài, bỏ đi, cũng đâu phải lần đầu hấn bị như vậy”. Thạch Minh Lượng an ủi mọi người.

Đúng lúc này lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt đi từ ngoài cửa vào, bưng một hộp đồ ăn trong tay.

Mọi người vội vàng im lặng.

“Ăn điểm tâm chưa?”. Hiểu Nguyệt mỉm cười, giọng nói cũng nhẹ nhàng: “Đại ca mua bánh bao gạch cua, ăn mấy cái chứ?”.

Hôm nay Hiểu Nguyệt có vẻ rất hăng hái, trang điểm cũng tinh tế, lúc cười lên để lộ lè qua nhìn thật hút hồn, một đôi mắt long lanh lấp lánh khiến bốn người cũng có chút ngất ngây, đáng vẻ ngoan thuận đưa tay nhận bánh bao.

Lúc lên lớp buổi sáng Bạch Hiểu Phong nhìn thấy bốn chỗ ngồi trống không, có chút khó hiểu hỏi: “Bốn người bọn Lục Hoàng tử đâu?”.

Nguyên Bảo Bảo nói: “Vừa nãy ta ở trong sân, nhìn thấy bọn họ đang ôm bụng chạy đến cầu tiêu rồi!”.

“Vậy sao?”. Bạch Hiểu Phong theo bản năng mà nhìn tiểu muội nhà mình một chút, quả nhiên nó đang ngồi phía sau mà hí mắt đây này. Đợi thêm lúc nữa, thấy người không trở lại, Bạch Hiểu Phong bất lực thở dài: “Không đợi nữa, chúng ta học bài trước.”

Sách La Định ngáp một cái, lại nghe thấy Bạch Hiểu Nguyệt ở sau lưng mình âm thầm nói một câu: “Cứ chờ đó, nhất định sẽ kéo dài một ngày một đêm, thứ hại người!”

Sách La Định quay đầu lại nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ sao giọng nói của nha đầu này âm trầm thế chứ.

Quay đầu lại thì chỉ thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang chống cằm, đang mỉm cười nhìn hắn...

Hiểu Nguyệt vốn đang thưởng thức bờ vai rộng và tấm lưng vững chãi cùng cái eo nhỏ của Sách La Định đây này... thấy hắn quay đầu lại lập tức nheo mắt lại – Sườn mặt nha! Khuôn mặt góc cạnh chỗ nào cũng nam tính hết, mũi cao thật thần khí quá!

Sách La Định yên lặng quay đầu lại, vẻ mặt nha đầu này cứ như trúng số đào hoa vậy, không biết sáng nay đã ăn phải cái gì rồi nữa?

15. Chương 15: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 15

“Cộc cộc cộc...”

Trăng vắng sao thưa, bốn phía Hoàng thành im lìm lặng lẽ, Tiểu Vương gõ cổng chiêng tre, vừa ngáp vừa đi dọc theo con phố Đông Hoa, con đường này hắn đi đã hơn mười năm rồi, cho dù có nhắm mắt cũng có thể lượn quanh ba vòng.

Hắn vừa đánh chiêng vừa ngủ gật... đột nhiên, “vút” một tiếng, thứ gì đó nhoáng qua trước mắt hắn, một khối màu trắng, giống một chiếc khăn lụa.

Tiểu Vương cũng cảm thấy khi thứ đồ trắng sáng đó xuất hiện thì có một trận gió lạnh thổi qua, khí lạnh âm trầm từ dưới chân lan tỏa lên, lạnh đến độ hắn giật cả mình, tỉnh ngủ hắn.

Mở to mắt nhìn về phía trước, lại thấy giữa làn sương mù dày đặc ở cuối phố, có một người đứng đó.

Dưới ánh trăng, bóng người màu trắng chậm rãi di chuyển về phía trước, có thể nhìn thấy rõ ràng, mái tóc đó chính là một cô nương.

Tiểu Vương ngẩn người, vô thức nuốt vào một ngụm nước bọt, dụi mắt nhìn lại, lại thấy con phố phía trước trống trơn, nhìn lại thêm chút nữa... làm gì có ai!

“Phù...”. Tiểu Vương thở dài một hơi, vỗ ngực, thầm nghĩ may quá là may, chắc là tối uống nhiều rượu nên hoa mắt mà thôi.

Tự mình trấn định đi tiếp, Tiểu Vương vẫn tự an ủi mình – Con đường này tiểu gia đi những mười năm rồi, có gặp thứ không sạch sẽ nào bao giờ đâu, nhất định là nhìn nhầm rồi!

Vừa đi được hai bước lại cảm thấy bả vai mình bị vỗ “bộp” một cái, có thứ gì đó đặt trên vai.

Tiểu Vương nơm nớp lo sợ, ghé mắt nhìn qua, là một bàn tay người thon dài tái nhợt...

Chỉ trong nháy mắt, Tiểu Vương đã cảm thấy da đầu tê dại, lạnh toát nửa người.

Lúc này lại nghe thấy một giọng nữ ghé vào tai hắn nói: “Ở đâu? Hắn ở đâu rồi...”

Tiểu Vương thở ra một luồng khí lạnh, tự trấn định chính mình! Bị quỷ áp vai nhất định không được quay đầu lại, vừa quay đầu lại là sẽ bị bắt đi luôn đó.

Tiểu Vương niệm “A di đà phật, Bồ Tát phù hộ” xong là xông thẳng về phía trước, nhưng mà “vút” cái, một trận gió thổi qua, chiếc đèn lồng giấy trong tay hắn “phụt” một cái... vụt tắt.

Chỉ trong nháy mắt bốn phía xung quanh đều tối đen, Tiểu Vương lo lắng nên không phân biệt rõ phương hướng được, nhanh chóng tìm dụng cụ đánh lửa, trong lúc luống cuống tay chân thì dụng cụ đánh lửa đã “bạch” một cái rơi xuống đất mất rồi, cứ thế lăn về phía sau.

Tiểu Vương sụp xuống đưa tay nhặt lấy, vừa mới quay đầu lại... thì thấy một đôi giày vải màu trắng, vạt váy trắng phát phơ trong gió...

“Má ơi...”. Tiểu Vương vừa nhìn thấy cái chân này đã bị dọa sợ đến tè cả ra quần rồi, bởi vì cái chân này không hề đứng trên mặt đất, mà đang trôi lơ lửng giữa không trung.

Tiểu Vương lau lệ khẩn cầu: “Quý nương nương tha mạng, ta... ta trên còn có mẹ già, dưới còn con trẻ, cả đời cũng chưa từng làm chuyện xấu...”.

Tiểu Vương còn đang khóc than thì lại cảm thấy có thứ gì đó đang tiến đến gần, vô thức ngẩng đầu lên... một khuôn mặt nữ nhân tái nhợt, đôi mắt đầy những tơ máu trông chẳng khác nào mắt cá chết đang nhìn hẩn chằm chằm, mái tóc đen rất dài phát phơ trong gió, y như răn vậy.

Tiểu Vương không thở nổi nữa... chính lúc muốn ngắt mà không thể ngắt ngay này, lại nghe thấy nữ quỷ kia u ám hỏi: “Bạch Hiểu Phong ở đâu? Bạch Hiểu Phong đâu rồi? Ta muốn hẩn phải đền mạng...”.

Giọng nói của vị “nữ quỷ” này chưa kịp truyền được đến tai Tiểu Vương thì Tiểu Vương nghĩ rằng mình sắp bị ăn thịt đến nơi rồi, sợ hãi ngắt luôn.

Bên trong phòng ngủ ở biệt viện tại Thư quán Hiểu Phong.

Sách La Định trở mình, hắt hơi một cái, tiện tay kéo cái chăn. Mấy hôm nay trời đột nhiên trở lạnh, lại còn có mưa nữa, không biết đám ngựa con mới sinh trong quân doanh kia có bị lạnh không.

Sách La Định tiếp tục trở mình, sáng mai phải nhớ đi thêm chút cỏ khô cho chuồng ngựa mới được.

“Nha a! Có quỷ!”.

Sách La Định mở mắt, tiếng kêu này thật là thảm thiết, thật là to à nha, nhưng mà nghe qua cũng biết cách rất xa, không biết là truyền từ phố nào đến nữa.

Sách La Định ngáp một cái, rất bất bình, bĩu môi: “Sợ ma thì nửa đêm đừng có ra đường, gọi hồn à.”.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Sách La Định đã dậy rồi, chạy đến quân doanh kiểm tra tình hình của ngựa con, may là trong chuồng ngựa vẫn rất ấm áp, binh lính trông coi cũng rất cẩn thận.

Dẫn theo mấy chú ngựa con đã có thể chạy dạo quanh mã tràng mấy vòng xong, Sách La Định về Thư quán Hiểu Phong, chuẩn bị chào đón một ngày nhàn chán nữa.

Chỉ là...

Vừa mới đi đến phố Đông Hoa, hẩn đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm!

Đáng lẽ chợ sớm hẩn rất bận rộn mới đúng, nhưng mà hôm nay lại không thấy cửa hàng, quán xá nào mở cửa bán hàng, tất cả đều tập trung một chỗ mà lằm rằm, cũng chẳng biết đang nói cái gì nữa.

Thực ra thì mấy cái cửa hàng này ngày nào chẳng tụ tập buôn chuyện gì đó, nhưng mà ngày thường trên mặt bọn họ chủ yếu là đáng vẻ tươi cười, nhưng hôm nay sao lại nghiêm túc như thế?

Đi thẳng vào thư quán, Sách La Định lại thấy bọn gia nô cùng nha hoàn ở cửa trù phòng cũng không làm việc, tụ tập chung một chỗ mà bàn tán xôn xao.

“Thật sự tà môn như thế à?”.

“Tiểu Vương chính miệng nói mà.”.

“Hôm qua có rất nhiều người cũng đụng phải nữa.”.

“Kinh khủng thế thì sau này ai dám ra ngoài nữa!”.

“Liệu có tìm đến tận Thư quán không?”.

“Không đâu!”.

Sách La Định vào trù phòng, chẳng có nha hoàn nào làm việc cạnh bếp cả, chỉ có mình Bạch Hiểu Nguyệt một tay cầm bánh bao ăn, một tay cầm hai chiếc đũa đang nấu mỳ.

“Tiểu phu tử”. Sách La Định đến bên cạnh nàng.

“Mỳ được rồi”. Hiểu Nguyệt ngâm bánh bao, nhanh tay múc mỳ cho hần.

Sách La Định thấy nàng có vẻ tâm sự nặng nề, đón lấy mỳ, hỏi nàng: “Xảy ra chuyện gì à?”.

Hiểu Nguyệt nhìn đám nha hoàn bên ngoài một chút, kéo Sách La Định sang bên cạnh, nói nhỏ: “Người không nghe đồn sao? Tối hôm qua Hoàng thành có ma đó!”.

Sách La Định húp mì sùm sụp, cũng không ngạc nhiên: “Tối hôm qua hình như ta cũng nghe thấy có người kêu quỷ!”.

“Hả?”. Hiểu Nguyệt giật mình.

Tiếng kêu hơi lớn chút, khiến bọn gia nô đều tò mò ngó vào xem.

Hiểu Nguyệt nhỏ giọng, cau mày hỏi Sách La Định: “Người nghe được cái gì rồi?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút: “Mỗi tiếng thét ‘Quỷ a!’ thôi”.

“Người thét là nam nhân hay nữ nhân, cụ thể thời gian địa điểm thế nào, nghe giọng đại khái xa khoảng bao nhiêu, còn có tiếng động gì khác nữa không?”.

Quả nhiên, Trình Tử Khiêm ở sau lưng đã đúng lúc xông ra, vừa hỏi vừa ghi chép soàn soạt, hăng hái bừng bừng...

Sách La Định ăn mỳ húp canh, khinh bỉ mà liếc Trình Tử Khiêm: “Có quỷ thì sao? Hoàng thành cứ hai ba ngày thì lại có quỷ mà.”.

“Lần này khác!”. Trình Tử Khiêm nheo mắt lại: “Theo tin tức đáng tin cậy, nữ quỷ mà phu canh đó đụng phải muốn tìm Bạch Hiểu Phong, còn nói muốn hần đền mạng nữa!”.

Sách La Định bưng chén, lại rất bình tĩnh: “Lực sát thương của Bạch Hiểu Phong không nhỏ nhỉ, đã “giết” được người từ tám tới tám mươi rồi, lại còn “giết” được cả nữ quỷ nữa...”.

Trình Tử Khiêm nháy mắt mấy cái, lại soàn soạt ghi chép: “Miêu tả rất hay! Câu nói được thịnh hành tháng này sẽ là câu này cho xem!”.

Bạch Hiểu Nguyệt kéo vai hần lắc qua lắc lại: “Không được viết lung tung! Biết đâu lại không có quan hệ gì đến đại ca!”.

“Ài...”.

Lúc này lại nghe thấy từ bên ngoài có tiếng than thở truyền đến.

Mọi người quay đầu lại nhìn, thì ra là bốn người bọn Đường Tinh Trị đi vào, người vừa thở dài chính là Hồ Khai.

“Tử Khiêm phu tử”. Hồ Khai ngoắc tay với Trình Tử Khiêm: “Ta có biết một tin tức, đảm bảo người chưa từng nghe qua.”.

Tử Khiêm lập tức chạy tới: “Tin gì?”.

“Khụ khụ”. Hồ Khai thấy mọi người đều hăng hái, bèn chậm rãi nói: “Các người biết Lục Di Lâu không?”.

Tất cả mọi người đều buồn cười, ai mà không biết Lục Di Lâu là một kỹ viện lớn nhất trong thành chứ, trong đó mỹ nữ như mây, loại nào cũng có, là nơi các vị quan cao quyền quý thích đi tiêu khiển nhất. Nhưng mà trên đường phố Đông Nhai này, chỗ nào cũng có tài tử giai nhân, cho nên Lục Di Lâu cũng trở thành cấm ngữ.

Theo lý mà nói, văn nhân tao nhã xưa nay đều là bạn tốt của kỹ nữ, có vô số các văn nhân thi hào có đếm cũng không hết trong lịch sử đều viết thơ ca ngợi những kỹ nữ phong trần này. Nhưng mà Lục Di Lâu này lại không hợp với đám tài tử thư sinh này cho lắm, nguyên nhân chủ yếu là các cô nương trong lầu này đều rất lẳng lơ, không hề giống với những cô nương thanh cao thân bất do kỷ mà cổ nhân vẫn miêu tả trong thi phú chút nào... mà dường như các cô nương ấy cũng không thấy vừa mắt lắm với các thư sinh văn nhụt, càng không thèm để mắt đến những vị tài tử đầu to ngực lép mông kẹp mắt mũi tầm thường kia.

“Có quan hệ gì với Lục Di Lâu?”. Ngoài cửa, Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo cũng đi vào.

Sách La Định húp sạch nước mỳ, nhìn phòng bếp đứng đầy cả người mà cảm thấy buồn bực, bình thường có thấy các người chen vào phòng bếp bao giờ đâu, quả nhiên là ai cũng có máu buồn chuyện hết.

“Hoa khôi của Lục Di Lâu, Diêu Tích Hi, đã nhảy lầu chết hai năm trước, các người có ấn tượng chứ?”. Hồ Khai hỏi tiếp, nhìn có vẻ rất bí mật.

“Đương nhiên rồi!”. Những chuyện như vậy Trình Tử Khiêm nhớ cực kỳ dai: “Diêu Tích Hi là hoa khôi của Lục Di Lâu, cũng là hoa khôi của Hoàng thành nữa, chính là một danh kỹ. Cái chết của nàng năm đó chính là tin tức oanh động nhất. Mà nguyên nhân cái chết của nàng vẫn còn là một bí ẩn, có người nói nàng tự sát vì tình; cũng có người nói là lúc tiếp khách nàng chẳng may đắc tội người tính tình bạo liệt mà bị ném xuống lầu; còn có người nói nàng lo sợ tuổi cao xuống sắc cho nên tự sát... tóm lại là chín người mười ý.”

Sách La Định đặt bát xuống, quay đầu lại liền thấy Bạch Hiểu Nguyệt không có tò mò như mọi người mà chân mày hơi nhíu lại, có chút lo lắng.

Khoanh tay, Sách La Định tiếp tục nghe.

“Các người có biết tình nhân của Diêu Tích Hi kia là ai không?”. Hồ Khai híp mắt.

“Ai vậy?”. Lỗ tai Trình Tử Khiêm dựng thẳng lên rồi – Đây chính là một trong mười điều bí ẩn chưa giải được của Hoàng thành đó!

Hồ Khai nhìn ngoài cửa một chút, nhỏ giọng nói: “Sáng nay ta có nghe phụ vương nói, vị tình nhân của Diêu Tích Hi kia chính là Bạch phu tử đó!”.

Hồ Khai vừa mới nói xong, mọi người liền im lặng, sau đó lại tiếp tục nhao nhao lên.

“Làm sao có thể chứ!”. Nguyên Bảo Bảo che miệng, lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Thạch Minh Lượng và Cát Phạm cũng trưng ra vẻ mặt kinh ngạc.

Đường Tinh Trị cau mày nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, sắc mặt của Hạ Mẫn lại càng khó coi hơn: “Người nói vậy, sao có chuyện này được?”.

“Thiên chân vạn xác!”. Hồ Khai thấy mọi người không tin cũng giận: “Thực ra Lục Di Lâu chính là sân nghiệp của cậu ta, có một số chuyện không thể truyền ra bên ngoài mà thôi! Nghe nói thực ra năm đó, năm đó Bạch Hiểu Phong rất thương Diêu Tích Hi, còn tặng tranh chữ cho nàng làm tín vật nữa, Diêu Tích Hi cũng cất giữ. Nhưng mà sau đó Bạch lão Thừa tướng biết chuyện đã nổi trận lôi đình, không cho phép hai người qua lại nữa... Bạch phu tử khó xử, vậy mà Diêu Tích Hi còn mang tranh chữ ra làm bằng chứng, muốn tuyên bố chuyện yêu đương của bọn họ... cuối cùng, nàng chết rất ly kỳ.”

“A!”. Nguyên Bảo Bảo che miệng: “Chắc không phải là...”.

“Người đừng có mà nghe hán nói vậy!”. Hạ Mẫn kéo Nguyên Bảo Bảo một cái: “Bạch phu tử sẽ không coi trọng Diêu Tích Hi đó đâu!”.

“Ta lừa nàng làm gì?”. Hồ Khai nhướn mày một cái: “Chuyện tuyệt đối chính xác, cha ta là ai nào? Có thể đem chuyện này ra nói bừa sao?”.

“Cần bản là không thể!”. Hạ Mẫn kiên quyết lắc đầu: “Người đừng có bôi nhọ nhân phẩm của Bạch phu tử!”.

Sách La Định ở phía sau nghe không hiểu, bèn hỏi Trình Tử Khiêm đang cúi đầu viết diên loạn: “Diêu Tích Hi đó là ai vậy?”.

Trình Tử Khiêm nhìn trời: “Người là đại lưu manh đệ nhất Hoàng thành lại không biết danh kỹ đệ nhất Hoàng thành là ai, có phải người chẳng có đạo đức nghề nghiệp lưu manh gì không thể?”.

Sách La Định liếc hẩn một cái, tò mò: “Danh kỹ đệ nhất thiên hạ à, rất đẹp hả?”.

“Ừ, đúng là rất xinh đẹp”. Trình Tử Khiêm gật đầu: “Nhưng mà, nữ nhân chỉ có khuôn mặt đẹp thôi thì không hữu ích gì, quan trọng nhất là phải lả lơi kia! Diêu Tích Hi không chỉ đẹp, dáng người cũng cực tốt, ngực to eo nhỏ phong tình vạn chủng, múa đẹp giọng hay lại còn biết nũng nịu, là đệ nhất hồng bài hồi đó, những người muốn được gặp nàng đều phải mang đến cả hòm vàng hòm bạc mà có khi chỉ có thể nắm tay nàng một cái mà thôi đó.”.

Sách La Định càng nghe càng tò mò: “Đến vậy à!”.

“Đương nhiên!”. Trình Tử Khiêm chỉ chỉ cặp mắt của mình: “Ta đã xem nàng ta khiêu vũ rồi, ài da, dáng người đó à!”.

“Này!”. Hạ Mẫn tròn mắt nhìn hai người: “Các người nói cái gì đó, không được thiếu đứng đắn, nơi này là thư quán, đừng có làm nhục tư văn!”.

Trình Tử Khiêm cùng Sách La Định nháy mắt mấy cái – Rõ ràng là họ không hề coi mình là người tư văn mà.

“Mỹ nữ như vậy thì rất xứng đôi với Bạch Hiểu Phong mà, có vấn đề gì đâu?”. Sách La Định thấy sắc mặt mọi người nghiêm trọng như vậy thì rất hiếu kỳ.

“Gì mà xứng chứ, ả này nổi danh là hồ ly tinh, không phải người tốt! Nhân phẩm tệ hại...”.

Đường Tinh Trị nhìn Bạch Hiểu Nguyệt một chút, thấy sắc mặt nàng lo âu, bèn than thở: “Đáng tiếc danh dự của Bạch phu tử lại bị bôi nhọ rồi.”.

“Oa...”. Sách La Định buồn cười: “Có cần nghiêm trọng thế không chứ, chuyện thế này cần nhất là đôi bên đều tình nguyện, nam không thích, nữ có thể tới được sao? Hơn nữa, người ta lại là một mỹ nữ, nhìn thế nào thì người thiệt cũng không thể là Bạch Hiểu Phong mà.”.

“Người nói nhăng cuội gì đó?”. Hạ Mẫn không vui: “Danh dự của Bạch phu tử quan trọng thế nào chứ, hẩn thông minh nhả nhận như vậy, sao có thể thích một nữ nhân dung tục như thế.”.

Sách La Định sờ mũi: “Chuyện khác thì ta không biết, nhưng mà thông minh lanh lợi cũng không có sức hút bằng ngực to eo nhỏ được...”.

Còn chưa dứt lời đã bị Trình Tử Khiêm đá một cái, ý bảo – Người đừng có mà phá đám, không được làm phá hủy hình tượng chói lóa của Bạch phu tử trong lòng mọi người.

Sách La Định buồn bực – Hình tượng chói lóa của hẩn đáng giá một đồng à?

“Biết đâu không có chuyện này đâu!”. Đường Tinh Trị phát tay: “Mọi người đừng có truyền lung tung đó.”. Vừa nói vừa nhìn Bạch Hiểu Nguyệt.

Tất cả mọi người mới chú ý đến hình như Bạch Hiểu Nguyệt không được vui vẻ cho lắm, có vẻ tâm sự nặng nề.

Hạ Mẫn đi tới kéo nàng: “Hiểu Nguyệt, người đừng để trong lòng, bọn họ nói lung tung mà thôi, mọi người đều hiểu Bạch phu tử mà!”.

Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng, im lặng.

Lúc này, tiếng chuông báo hiệu giờ học buổi sáng cũng vang lên, tất cả mọi người đều vội vã chạy đến Hải Đường Trai.

Sách La Định tiện tay cầm một cái xúc xích, vừa đi ra ngoài vừa gặm, quay đầu lại nhìn thì thấy vẻ mặt Bạch Hiểu Nguyệt vẫn buồn so, đi cuối cùng.

“Này!”. Sách La Định lùi về sau mấy bước, hỏi nàng: “Làm gì mà mặt mày rũ rượi thế?”.

Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Sách La Định, cau mày: “Người không hiểu đâu.”.

“Không hiểu cái gì?”.

“Đại ca... thực sự từng ở chung với Diêu Tích Hi.”. Hiểu Nguyệt nói nhỏ.

Sách La Định nhai xúc xích: “Sau đó thì thế nào?”.

“Sau đó gì?”. Hiểu Nguyệt ngẩng mặt nhìn hắn: “Làm gì có sau đó, nếu chuyện này mà đồn đại ra bên ngoài, một đời anh danh của đại ca sẽ bị hủy trong chốc lát!”.

Sách La Định buồn cười: “Tại sao chứ? Diêu tử kia thực sự bị đại ca nàng giết à?”.

“Đương nhiên là không phải.”. Hiểu Nguyệt cau mày: “Lúc nàng chết đại ca ta còn bị cha ta cấm túc nữa mà.”.

“Nếu không phải là hắn giết, nàng sợ cái gì?”.

“Nhưng mà...”.

Hiểu Nguyệt nhàu môi: “Mọi người sẽ cười đại ca ta sao lại thích một nữ nhân như vậy.”.

Sách La Định sờ cằm gật đầu: “Ta đã nói sao Bạch Hiểu Phong lại không thích những cô nương trong thư quán này đây, thì ra là hắn thích loại hình như vậy à, thật tinh mắt!”.

Hiểu Nguyệt đập hắn một cước: “Ai cho ngươi nói lung tung!”.

Sách La Định xoa bóp chân nhìn Bạch Hiểu Nguyệt.

“Người nghĩ mà xem, bao nhiêu năm rồi đại ca của ta đều tạo ấn tượng gì cho người ta? Thiên chi kiêu tử, công tử nho nhã, khí độ bất phàm.”. Hiểu Nguyệt nói: “Nhưng mà Diêu Tích Hi đó thì sao đây, ta cũng từng gặp nàng ta rồi, thực sự đáng ghét, cũng không thông minh, lại còn là kỹ nữ nữa, cho dù có nói ai cũng có thể làm chồng nàng ta, cũng không quá đáng, sao xứng với đại ca ta được?”.

Sách La Định khoanh tay: “Chỉ cần là đại ca nàng thích là được rồi, quan tâm nhiều làm gì, cứ coi như đại ca nàng tâm huyết dâng trào mà ham vui thì đã sao? Cũng đâu có phạm pháp.”.

“Sao không ảnh hưởng được.”. Hiểu Nguyệt lo lắng: “Người không biết đâu, lúc cha ta biết huynh ấy ở cùng với Diêu Tích Hi đã giận đến thế nào, đại ca bị giam ba ngày ba đêm không được ăn uống để tự mình sám hối, là do ta lên đưa cơm cho huynh ấy đó.”.

Sách La Định nhướn mày: “Xem ra không cha cũng có chỗ tốt.”.

Hiểu Nguyệt bực mình: “Đáng giận nhất chính là, đại ca ta vì muốn duy trì cùng nữ nhân kia mà không ngại cãi lại cha ta, nhưng mà nữ nhân kia lại chuẩn bị công bố chuyện hai người họ cùng nhau với mọi người, còn chuẩn bị rất nhiều chứng cứ muốn lên công khai, muốn hủy hoại toàn bộ danh dự của đại ca ta! Có lẽ lòng đại ca cũng đã lạnh cả rồi, sau đó nàng lại chết một cách bí ẩn, đại ca cũng không nhắc đến nàng nữa, mấy năm gần đây cũng chưa thấy đại ca động lòng với ai.”.

“Đương nhiên, lỡ lời như vậy thì nhất định trăm năm mới có một người mà.”. Sách La Định khoanh tay, trọng điểm mà hắn quan tâm rõ ràng khác với những gì mà Bạch Hiểu Nguyệt muốn nói.

“Ta lo lắng nếu chuyện như vậy mà truyền ra thì đại ca sẽ trở thành trò cười của toàn thành, thậm chí là của khắp cả mọi người trong thiên hạ nữa!”.

Hiểu Nguyệt nói: “Người cũng biết, đừng nhìn hàng ngày mọi người tán tụng đại ca như vậy, nữ nhân yêu mến đại ca đến điên dại như vậy, nhưng vẫn có những người ghen ghét, lúc nào cũng chăm chăm tìm điểm yếu của huynh ấy để đập chết huynh ấy. Hơn thế nữa, khá hơn thì có một số các cô nương giống như Hạ Mẫn, lúc nào trong lòng bọn họ cũng nghĩ đại ca ta phải giống

như đóa bạch liên thanh cao ngạo ngễ vô dục vô cầu, ngộ nhờ lại nghe thì ra trong quá huynh ấy còn có lúc ở cùng một cô nương như vậy, không biết các nàng còn nói thế nào nữa đây!”.

Sách La Định ngoáy tai đi cùng Bạch Hiểu Nguyệt cả một đường, hỏi: “Nói tóm lại thì vì sao đại ca nàng lại thích Diêu Tích Hi, nàng có biết không?”.

Hiểu Nguyệt lắc đầu một cái, nói: “Đại ca chưa từng nói đến, nhưng mà cũng rất lạ, hai người đó rất khác nhau, thậm chí là khác biệt hoàn toàn như vậy sao lại ở cạnh nhau được chứ? Hơn nữa ta luôn cảm thấy Diêu Tích Hi cũng không thích gì đại ca ta... thật khiến người ta giận, người khác coi như bảo ngọc thì nàng ta lại xem như cỏ dại.”.

“Có lẽ mấu chốt chính là ở đây.”. Sách La Định cười một tiếng.

Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn, bày tỏ - Không hiểu!

“Có khi Bạch Hiểu Phong được quần tinh phủ nguyệt lâu quá nên mệt mỏi rồi, cho nên mới muốn đến nơi ô uế thử chút cảm giác tầm thường đi.”. Sách La Định bĩu môi, thờ ơ nói một câu: “Thật ra thì không có gì người lớn không thể làm hết, ngoại trừ người sẽ cùng ta đầu bạc đến già ra thì những người đã từng hoặc sẽ thích trong tương lai đều không nên thích. Như ta đã nói, chuyện có thích hay không thích rất khó để nói đến đúng sai, cũng như có những cô nương thích kẻ lưu manh vậy, thế thì có sao?”.

Mặt Hiểu Nguyệt không khỏi đỏ lên một chút, cẩn thận nhìn Sách La Định.

“Vậy người thì sao?”. Hiểu Nguyệt nhỏ giọng hỏi: “Người thích người đáng vẻ thế nào?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút, sờ ngực mình: “Nơi này phải lớn hơn ta!”.

Hiểu Nguyệt đập hắn một cái thật đau: “Thô tục! Nam nhân thôi!”.

Mọi người đến Hải Đường Trai ngồi yên ổn rồi, nhìn Bạch Hiểu Phong bước đến vào nửa canh giờ sau, vẫn giữ vẻ cao quý ưu nhã như vậy, lại còn mang theo chút vẻ lười biếng thường ngày.

Sách La Định ngáp một cái – Bao giờ mới tan lớp đây? Lát còn phải mua chút đậu nành đến cho lũ ngựa con ăn nữa.

Mặc dù chuyện gặp ma đã làm mưa làm gió toàn thành rồi nhưng hình như Bạch Hiểu Phong vẫn chẳng bị ảnh hưởng gì, vẫn coi như chẳng có gì mà đi vào Hải Đường Trai, chuẩn bị giảng bài.

Chính lúc hắn đang chuẩn bị giảng bài thì Hạ Mẫn đột nhiên mở miệng hỏi: “Bạch phu tử!”.

Bạch Hiểu Phong nhìn nàng, nhướng mày một cái như muốn hỏi – Chuyện gì vậy?

Nguyên Bảo Bảo vẫn đang kéo ống áo của Hạ Mẫn, giống như muốn ngăn nàng nói.

Đường Nguyệt Như và Đường Nguyệt Yên cũng quay lại nhìn Hạ Mẫn, có vẻ cũng không rõ có chuyện gì xảy ra.

“Có người nói Bạch phu tử đã từng có quan hệ mập mờ với Diêu Tích Hi của Lục Di Lâu.”. Hạ Mẫn nghiêm túc: “Phu tử nên lánh đi một chút để tránh bị người ta hiểu lầm.”.

Bạch Hiểu Phong hơi ngẩn người, sau đó lại cười nhạt, cười đến vân đạm khinh phong, chậm rãi mở miệng: “Không phải hiểu lầm.”.

Tất cả mọi người giật mình.

Hạ Mẫn mở to mắt mà nhìn Bạch Hiểu Phong.

Sách La Định ngoáy tay – Còn không mau học đi à? Hôm nay liệu có bị kéo dài giờ học không đây? Tiểu mã câu yêu quý của hắn a!

Hồ Khai đắc ý nhướng mày nhìn Đường Tinh Trị, ý nói – Đã nói với ngươi là thật mà!

Đường Tinh Trị cũng nhin không được mà hỏi Bạch Hiểu Phong: “Ngài thực sự có từng qua lại với Diêu Tích Hi sao?”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu, thản nhiên nói: “Đúng vậy, từng qua lại một năm... Ừm, chính xác mà nói là mười một tháng.”

“Tại sao vậy?”. Thạch Minh Lượng tò mò: “Vì sao ngài lại thích nàng ta?”.

Bạch Hiểu Phong quả thực lại nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Bây giờ cũng không hiểu tại sao, dù sao thì lúc ấy cũng thấy vừa mắt mà.”

“Bởi vì dáng người đẹp à?”. Hồ Khai cười hì hì nhạo báng.

Bạch Hiểu Phong rất đồng ý mà gật đầu: “Quả thực rất đẹp!”.

Mấy nam sinh cũng cười theo.

Sách La Định quay đầu lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, ý nói – Xem đi!

Bạch Hiểu Nguyệt giận đến độ dùng cán bút lông mà đâm xương sống hấn.

Sắc mặt Hạ Mẫn càng lúc càng xấu hơn, cúi đầu, những ngón tay cầm bút cũng bóp chặt đến trắng bệch.

Nguyên Bảo Bảo ở bên cạnh kéo nàng, ý bảo nàng đừng nóng giận.

Hiếu Nguyệt thở dài, cũng biết lần này lớn chuyện rồi...

Quả nhiên, vừa qua giờ cơm trưa là toàn bộ hoàng thành đã nổ tung bởi tin tức sốt dẻo này, tin này lan truyền là toàn bộ mọi người đều biết, hàng loạt các loại bản thảo bát quái ra đời, còn cả hàng loạt những cuốn Chuyện phong lưu của Bạch Hiểu Phong và Diêu Tích Hi chẳng biết từ đâu nhô ra, thậm chí cả xuân cung đồ cũng được lưu truyền luôn nữa, tất cả nam tử toàn thành cứ như chạm nọc vậy, tất cả đều tiền hô hậu ủng mà chỉ Bạch Hiểu Phong là ngụy quân tử.

Mà các cô nương trước kia từng chết mê chết mệt Bạch Hiểu Phong cũng chia làm hai chiến tuyến, một bên thì mắng mình đã nhìn lầm Bạch Hiểu Phong rồi, thì ra lại là loại dối trá như vậy, mà bên còn lại thì lại kêu cha gọi mẹ nói trắng ra rằng Bạch Hiểu Phong bị Diêu Tích Hi lừa.

Toàn bộ hoàng thành đều rơi vào trạng thái hỗn loạn, Trình Tử Khiêm thì bị Hoàng thượng triệu gấp vào cung, giải thích cặn kẽ cái chuyện đã được xếp vào hàng bát quái đệ nhất hoàng triều này.

Buổi chiều, Sách La Định khiêng theo hai bao đậu tương lớn đến quân doanh, đi được mấy bước, quay đầu lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt đang nhàu mồm nhàu miệng theo phía sau mình: “Ta đến chuồng ngựa cho ngựa ăn, nàng đi theo làm gì?”.

“Ta đi xem tiểu mã câu!”. Hiếu Nguyệt lăm bằm một câu: “Ta lớn vậy rồi mà còn chưa từng nhìn thấy ngựa non nữa.”.

Sách La Định bĩu môi, lúc này có mấy người đi đường nhận ra hai người, bắt đầu chỉ chỗ.

Thính lực của Sách La Định rất tốt... đương nhiên là đối phương cũng chẳng có ý định nói nhỏ gì, thính lực không tốt như Bạch Hiểu Nguyệt cũng có thể nghe thấy được.

“Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định à!”.

“Ai cha, Bạch Hiểu Phong như vậy đúng là không ngờ được.”.

“Thường ngày đều giả bộ, thì ra cũng chỉ là đồ háo sắc thôi!”.

“Đúng vậy, Diêu Tích Hi a! Đó là kỹ nữ mà!”.

“Vạn người dè a!”.

“Thật hạ cấp!”.

“Người nghĩ liệu có phải Bạch Hiểu Nguyệt cũng thích Sách La Định không?”.

“Không thể nào...”.

“Hy vọng nàng đừng bao giờ học anh nàng a!”.

Hiếu Nguyệt nghe xong mà chỉ biết ôm ngực giậm chân, lại cảm thấy như có cả ngàn con tiểu mã câu đang phóng qua, thực muốn chửi người quá.

Sách La Định thấy mặt nàng đỏ bừng như đang giận lắm, liền nói: “Ai dà, miệng mọc trên người người ta, nàng quan tâm người ta nói làm gì!”.

Hiếu Nguyệt không cam lòng: “Rõ ràng đại ca ta chẳng làm chuyện xấu gì, cho dù đại ca ta có từng thích một nữ nhân chẳng ra gì đi chẳng nữa, thì bọn họ dựa vào cái gì mà nói huynh ấy là ngụy quân tử chứ?”.

Sách La Định nháy mắt mấy cái: “Được vui vẻ một năm rồi mới bị đặt ngoại hiệu nho nhỏ là ngụy quân tử, ta đây thì sao? Lão tử vẫn luôn thủ thân như ngọc còn bị người ta gọi là lưu manh những mấy năm liền đây này!”.

Một câu này đã chui tọt vào tai Hiếu Nguyệt luôn rồi.

Sách La Định thấy nàng đột nhiên hết buồn, liền vỗ vai nàng: “Thế này là đúng rồi, quan tâm bọn họ làm gì, đại ca nàng có tiền có quyền thế lại có địa vị, cần ngoại hình có ngoại hình, cần thân thể có thân thể còn sợ không tìm được vợ sao?”.

Nói xong rồi Sách La Định tiếp tục nghênh ngang đi về phía trước.

Hiếu Nguyệt theo sát bên cạnh hắn, thật ra mấy câu an ủi của Sách La Định ban nãy nàng có nghe được câu nào đâu, đầu nàng lúc này chỉ tràn ngập bốn chữ - Thủ thân như ngọc mà thôi!

Chờ đến quân doanh rồi, Sách La Định rải đậu nành vào cỏ cam thảo cho ngựa non ăn.

Hiếu Nguyệt đứng bên cạnh xem, nàng đã sớm chẳng thấy tiểu mã câu đâu rồi, trong mắt chỉ còn có hình ảnh của Sách La Định thủ thân như ngọc, trong lòng như có hàng ngàn hàng vạn con tiểu mã câu thủ thân như ngọc chồm qua gầm thét - Thủ thân như ngọc đó! Hiếu Nguyệt phòng mặt - Cười tít mắt.

Sách La Định bị nàng nhìn cười đến nổi cả da gà - Ban nãy cô nương này còn mặt mày bí xị, bây giờ lại vui mừng như vậy rồi... Tâm tình biến đổi quá nhanh!

16. Chương 16: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 16

Kể từ khi chuyện của Bạch Hiểu Phong bị truyền đi, cả hoàng thành đều rơi vào trạng thái điên loạn, không hề thuyên giảm.

Hơn nữa, chỉ sau một đêm đã lôi ra vô số ngư phủ xà thần, hàng loạt các loại danh kỹ đều hô trước gọi sau nói mình từng có thời gian yêu đương với Bạch Hiểu Phong, lại còn xuất hiện thêm vô số các nhân chứng khác nữa, Trình Tử Khiêm đã thống kê giúp Bạch Hiểu Phong rồi, có đến gần một trăm người ám chỉ mình từng có quan hệ mập mờ với Bạch Hiểu Phong, đủ loại biên soạn khiến cho Sách La Định đọc xong thiếu chút thì cười đến tắt thở luôn.

Tất cả mọi người ở thư quán đều khần trương hẳn lên, thế mà ngược lại, Bạch Hiểu Phong lại rất nhàn nhã, vẫn tự do tự tại như thường, tận hưởng cái cảm giác được ngàn vạn người mắng chửi này.

Sáng sớm hôm nay, Sách La Định vừa mới luyện công ăn mỳ xong, lại thấy có một thị vệ Hoàng thành chạy vào: “Sách tướng quân, Hoàng thượng mời ngài vào cung.”.

Sách La Định gạt đầu một cái, chờ thị vệ đi rồi liền ngoắc tay về phía một góc.

Quả nhiên chẳng biết Trình Tử Khiêm từ đâu chui phốc cái ra: “Sao?”.

“Lúc này lại gọi ta vào cung à?”. Sách La Định khoanh tay, hỏi Tử Khiêm: “Chuyện gì?”.

“Ta đoán tám phần là có liên quan đến chuyện đồn đại của Bạch Hiểu Phong kia rồi.”. Trình Tử Khiêm nói: “Có thể Hoàng thượng bảo người đừng tác hợp Bạch Hiểu Phong cho Tam công chúa nữa.”.

Sách La Định nhướng mày: “Vậy sao... vậy thì chẳng phải ta sẽ không cần ở đây đọc sách nữa rồi?”.

Trình Tử Khiêm nhẹ nhàng gõ bút: “Có lẽ.”.

Có thể do chuyện này tới đột ngột quá nên Sách La Định cũng không biết mình nên vui hay buồn, mấy ngày nay ở Thư quán cũng không tẻ lắm, nhất là bát mỳ thịt bò buổi sáng của Bạch Hiểu Nguyệt quả thực rất ngon, không được ăn nữa thì tiếc lắm.

Phất tay áo lắc lư ra ngoài, Sách La Định đi vào cung.

Hắn vừa mới đi thì Trình Tử Khiêm liền thấy Bạch Hiểu Nguyệt chạy vào: “Sách La Định đi rồi à?”.

“Ừ”. Trình Tử Khiêm chặc chặc mấy tiếng.

“Tử Khiêm phu tử.”.

Lúc này Đường Nguyệt Như đi từ cửa sau tới, đến bên cạnh Trình Tử Khiêm: “Nguyệt Như có một số việc muốn nhờ Tử Khiêm phu tử giúp một tay.”.

Trình Tử Khiêm nhanh chóng hoàn lễ: “Tam công chúa xin cứ sai bảo là được.”.

Nguyệt Như giao cho Tử Khiêm ba bản thảo, nhỏ giọng nói: “Phân làm ba ngày để truyền ra ngoài, ta viết rõ rồi đó.”.

Trình Tử Khiêm mở bản thảo ra nhìn một chút, hơi bất ngờ: “Cái này...”.

Đường Nguyệt Như cười nhẹ một tiếng: “Ngài cứ làm theo là được.”.

Mặc dù những lời này nói nghe rất dịu dàng nhưng mà thật có khí phách của công chúa, Trình Tử Khiêm âm thầm nhướng mày – Quả nhiên chính thống a!

Bạch Hiểu Nguyệt tò mò, Đường Nguyệt Như đưa cái gì cho Trình Tử Khiêm vậy, nhưng mà Trình Tử Khiêm đã đi ra ngoài làm việc rồi.

Hiểu Nguyệt có chút không yên lòng, đến cạnh bàn ngồi xuống.

Đường Nguyệt Như bèn đi đến ngồi cạnh nàng: “Sao vậy? Lo Sách tướng quân đi rồi không về hả?”.

Hiểu Nguyệt giật mình.

Mấy hôm nay quả thực là nàng có chút phiền muộn, một mặt là buồn lo chuyện của đại ca nàng, nhưng dù sao nàng cũng là em gái ruột của Bạch Hiểu Phong, đại ca nàng có nhân phẩm thế nào nàng là người biết rõ nhất, mấy câu người ngoài đồn đại hay mắng mỏ, nàng cũng chẳng thêm để ý qua. Điều thực sự khiến nàng lo lắng chính là, việc Sách La Định đi hay ở...

Hiểu Nguyệt biết việc Sách La Định ở đây chính là vì giúp Hoàng thượng thăm dò mấy chuyện nhàn tản cùng tác hợp cho Nguyệt Như và đại ca nàng. Bây giờ danh tiếng của đại ca nàng bị tổn hại như vậy, hoàng gia rất chú trọng danh dự, có thể sẽ không muốn kết thân nữa... cho nên, có thể Sách La Định cũng sẽ rút về quân doanh.

Điều khiến cho Bạch Hiểu Nguyệt giật mình chính là, mấy ngày nay gần như toàn bộ mọi người đều nghĩ nàng đang lo lắng chuyện của Bạch Hiểu Phong, chỉ có duy nhất Đường Nguyệt Như là có thể nhận ra nàng lo lắng về Sách La Định.

Hiểu Nguyệt có chút lúng túng: “Không có, lo lắng cho đại ca muội thôi.”.

Nguyệt Như cười, vỗ nhẹ lưng nàng: “Không lo, sẽ nhanh ổn thôi.”.

Hiểu Nguyệt không hiểu: “Ổn ả?”.

Đường Nguyệt Như đứng lên: “Muội không thấy chuyện này kỳ quái sao? Chuyện của Hiểu Phong vừa mới đồn đại ra ngoài là chuyện về nữ quý liền lắng xuống.”.

Hiểu Nguyệt ngẩn người: “Nữ quý...”.

“Mọi chuyện bắt đầu từ nữ quý.” Đường Nguyệt Như cười lạnh: “Nhưng nữ quý lại gọi ra chuyện cũ của đại ca muội, nhưng mà chẳng ai quan tâm chuyện nữ quý có phải là hồn ma của Diêu Tích Hi hay không, cũng không có ai tìm hiểu xem cái chết của Diêu Tích Hi có thật sự có liên quan đến Hiếu Phong hay không, mà lại đi đồn đại chuyện nhân phẩm của Hiếu Phong tệ hại, như vậy không cảm thấy kỳ lạ sao?”

Hiếu Nguyệt nghe xong cau mày: “Nguyệt Như tỷ tỷ, tỷ cảm thấy chuyện lần này là do có người cố ý tạo ra, vì muốn hủy hoại danh tiếng của ca ca sao?”

Đường Nguyệt Như gật đầu: “Cởi chuông cần đến người thắt chuông, hạ thủ từ chỗ Diêu Tích Hi là tốt nhất.”

“Hạ thủ thế nào?”

Nguyệt Như đưa tay nhẹ nhàng vỗ đầu Hiếu Nguyệt: “Loại chuyện phức tạp thế này muội không cần suy nghĩ làm gì, cứ để ta giải quyết là được rồi, về phần Sách La Định, muội cứ yên tâm, hẳn không đi được đâu.” Nói xong rồi rời khỏi viện, trở về phòng mình.

Mặc dù Bạch Hiếu Nguyệt chẳng hiểu mô tê gì nhưng Đường Nguyệt Như cũng không phải đèn cạn dầu, điều này nàng hiểu rõ nhất, Tam công chúa thông minh tuyệt đỉnh hẳn là có thể nghĩ ra biện pháp tốt để giúp đỡ đại ca nàng đi.

Sách La Định đứng trên kim điện nhìn Hoàng đế đang chống cằm than thở đằng sau Long án, bèn hỏi: “Hoàng thượng, buồn hả?”

“Sách ái khanh à!”. Hoàng đế vừa lắc đầu vừa phát tay: “Ài!”

Nghe Hoàng thượng lại thở dài, Sách La Định bèn hỏi: “Có phải có thay đổi về chuyện nằm vùng không? Hay là có thay đổi về chuyện của Tam công chúa và Thất công chúa?”

“Chính là...”. Hoàng thượng kéo dài giọng một cái, cuối cùng vỗ bàn một cái: “Chính là không có thay đổi a!”

Sách La Định sững sốt: “Không có à?”

“Ban đầu ta cũng nghĩ Bạch Hiếu Phong làm ra chuyện như vậy, Nguyệt Như cùng Nguyệt Yên dù không cùng buông tay thì ít nhất cũng có một đứa buông tay đi? Ai ngờ cả hai đứa vẫn cứ chung tình với Bạch Hiếu Phong, Trẫm chỉ muốn bảo người đi điều tra một chút xem chỗ Bạch Hiếu Phong đã xảy ra chuyện gì, còn nữa này, xem ra người sẽ phải ở lại Thư quán lâu hơn chút nữa đây.”

Khóe miệng Sách La Định co giật – Má nó chứ, gọi lão tử đến để chỉnh à? Chuyện này có gì tốt!

“Đúng rồi!”. Hoàng thượng đột nhiên nói: “Còn có chuyện này, liên quan đến Tinh Trị và Bạch Hiếu Nguyệt.”

Sách La Định cau mày – Chẳng lẽ Hoàng đế còn muốn hấn tác hợp cho Đường Tinh Trị cùng Bạch Hiếu Nguyệt sao?

Trong lòng Sách La Định vừa nghĩ đến chuyện này thì đã không đợi Hoàng thượng mở miệng, cướp lời nói trước: “Trong lòng Bạch Hiếu Nguyệt có người thích rồi, không có cảm giác gì với Lục hoàng tử, ép buộc không tốt đâu.”

Hoàng thượng ngẩn người, sờ cằm nhìn Sách La Định: “Vậy à? Điều kiện của Hoàng nhi ta tốt như vậy, sau này còn có thể kế thừa ngai vị Hoàng đế nữa, vậy mà Bạch Hiếu Nguyệt cũng không chịu sao?”

“Cô nương này rất quật cường, cưỡng chế không được.”

“Nếu ta chỉ...”

“Có chém đầu cũng không có tác dụng.” Sách La Định lạnh nhạt lắc đầu.

“Tốt!”

Ngoài dự liệu của Sách La Định, Hoàng thượng lại vỗ tay một cái: “Sách ái khanh lại lần nữa giúp Trẫm giải quyết một chuyện phiền lòng rồi, người đâu, trọng trọng thưởng!”

Sách La Định trừng mắt nhìn, thầm nói sao lại trọng trọng thưởng?

“Ái khanh, ngươi phải giúp Trẫm canh thật chặt đó, ngoại trừ việc tác hợp Nguyệt Như cùng Bạch Hiểu Phong ra thì còn một chuyện quan trọng nữa, chính là tuyệt đối, tuyệt đối không được để cho Tinh Trị và Bạch Hiểu Nguyệt đến với nhau!”.

Sách La Định giật mình – Tình huống này là sao?

Nhưng mà có một số chuyện là thần tử thì cũng không nên hỏi, Sách La Định cũng cảm thấy chuyện này càng dễ, mặc kệ là do Hoàng đế không thích nha đầu Bạch Hiểu Nguyệt này cũng được, hoặc do bất cứ nguyên nhân nào cũng tốt, tóm lại, hẳn thấy tên ngốc Đường Tinh Trị kia căn bản không xứng với Bạch Hiểu Nguyệt, không phải tác hợp là chuyện tốt nhất!

Rời khỏi Hoàng cung, Sách La Định ôm theo một hòm vàng ban thưởng mà lắc đầu, xem ra bổng lộc của mình đều cất ở Hoàng cung thì phải? Mà cũng lạ thật, mỗi lần đụng phải Hoàng đế đều đương nhiên được “Trọng trọng thưởng!”.

Đến phố Đông Hoa, lại thấy toàn bộ người dân đều ở ngoài ráo, trong tửu lâu, khách điếm, quán trà, người người tụ tập, có người đang phát bản thảo, có người kể chuyện hăng hái đến độ nước bọt văng vãi khắp nơi, hăng hái cứ như được cùng thượng cấp uống rượu vậy, đỏ mặt tía tai.

Khóe miệng Sách La Định co giật liên hồi, tình cảnh này xem ra cũng ngang với “chuyện” của Bạch Hiểu Phong lần trước, lại xảy ra chuyện gì rồi à?

Sách La Định cảm thấy, để tránh ình bắt đầu sinh ra thói quen hóng hớt thì tốt nhất là mình nên tránh xa đám dân chúng hoàng thành chỉ e thiên hạ không đại loạn này chút đi.

Vốn định nhanh chóng trở về thư quán, nhưng mà cũng không thể tránh được việc phải đi ngang qua đám người kia, bỗng lại nghe thấy có tiếng nữ nhân khóc lớn, hơn nữa còn không phải là một người khóc mà là một đám cùng nhau khóc.

“Thì ra là vì nguyên nhân này mà Bạch phu tử mới có thể A, trước đây ta còn mắng hần nữa!”.

“Đáng mặt nam nhân a!”.

“Thật đau lòng nha!”.

“Bạch phu tử, chúng ta trách lầm người rồi!”.

Sách La Định ngẩn người, chân mày cũng hơi nhướng cao – Tình huống này là gì?

Bất giác dừng bước, Sách La Định kiên nhẫn nghe.

“Chúng ta đã đổ oan cho Bạch phu tử rồi!”.

“Đúng vậy, nam nhân tốt như vậy tìm đâu được chứ”.

Sách La Định đã muốn nhắc chân đến hỏi xem có chuyện gì xảy ra, may mà vẫn nhìn được... hít sâu một hơi, nhanh chóng trở về Thư quán Hiểu Phong.

Nhưng mà lúc này ngoài cửa Thư quán Hiểu Phong đã đầy ắp người rồi, từng đám từng đám đều kêu gào ngoài cửa: “Bạch phu tử, chúng ta thề chết sẽ theo người...”.

Khóe miệng Sách La Định co giật, nhìn kiểu này xem ra dù Bạch Hiểu Phong có phát động một trận binh biến để đoạt vị cũng không có vấn đề gì nhĩ, đám người này làm sao vậy?

Khó khăn lắm mới có thể rẽ đoàn người để đi vào trong, Sách La Định kéo Bạch Hiểu Nguyệt đang kiễng chân cạnh cửa mà nhìn ngó ra bên ngoài.

Hiểu Nguyệt đang đứng ngoài cửa, kiễng chân nhìn ra bên ngoài nhưng không phải để xem đám người náo nhiệt ngoài kia mà là ngó Sách La Định.

Mặc dù Đường Nguyệt Như đã cho nàng ăn định tâm hoàn rồi nhưng mà không nhìn thấy Sách La Định trở về thì nàng vẫn không yên tâm.

Vừa nhìn thấy Sách La Định khó khăn lắm mới rẽ được đoàn người chạy về tới nơi, Hiểu Nguyệt mới yên tâm hơn chút, nhưng lại thấy Sách La Định cứ thế xông thẳng về phía mình, sau đó còn kéo mình chạy sang một góc, tâm Bạch Hiểu Nguyệt lại “phốc” cái bay lên rồi.

“Làm gì vậy?”. Hiểu Nguyệt nhìn hắn, vẻ mặt nghiêm nghị cố bình tĩnh mặc dù trong lòng vẫn lo lắng không nguôi.

“Đám người kia làm gì vậy?”. Sách La Định chỉ đám cô nương kích động ngoài cửa.

“Á...”. Nhất thời phải mất một lúc lâu Bạch Hiểu Nguyệt cũng không biết phải nói rõ ràng thế nào, bèn cứ thế rút một cuộn giấy từ trong ống áo ra, cho Sách La Định xem: “Người xem đi.”.

Sách La Định nhận lấy, mở ra xem, không hiểu: “Gi?”.

“Là do lão bản nương của Lục Di Lâu truyền ra sáng nay, nghe nói nàng vẫn luôn cất giữ, là di thư của Diêu Tích Hi.”.

Sách La Định cau mày: “Còn có di thư nữa? Sớm không mang ra muộn không mang ra sao lại mang ra đúng lúc này?”.

Hiểu Nguyệt nheo mắt, hơi mỉm cười: “Người đọc trước đã.”.

Sách La Định vừa mới nhìn thấy chữ đầy cả một trang liền cau mày, trả lại cho Bạch Hiểu Nguyệt, nói: “Đọc nghe chút đi.”.

Hiểu Nguyệt bắt đầu đọc cho Sách La Định nghe.

Sách La Định khoanh tay nghe xong rồi, nội dung của di thư đại khái nói thế này...

Diêu Tích Hi là đồng hương của Bạch Hiểu Phong, khi còn nhỏ đã từng gặp nhau mấy lần, vốn dĩ gia cảnh của Diêu Tích Hi cũng rất khá, nhưng sau gia đình sa sút nên mới phải lưu lạc phong trần.

Sau khi Bạch Hiểu Phong đến Hoàng thành thi đỗ Trạng nguyên, tình cờ gặp lại Diêu Tích Hi trên đường, lúc ấy hắn cũng không biết Diêu Tích Hi đã là danh kỹ, chỉ thấy tinh thần bạn cũ của mình có vẻ mệt mỏi, liền hỏi nàng có cần giúp gì không.

Diêu Tích Hi vốn đã rất ngưỡng mộ Bạch Hiểu Phong, một mình nàng ở nơi đất khách quê người đã chịu biết bao khổ cực, nàng liền đem tất cả những chuyện mình đã trải qua nói với Bạch Hiểu Phong, hơn nữa, Diêu Tích Hi còn nói cho Bạch Hiểu Phong biết, nàng gặp phải một tên phụ tình, tinh thần vô cùng sa sút.

Bạch Hiểu Phong thương tình cho cảnh ngộ của Diêu Tích Hi cho nên rất quan tâm nàng, biết từ nhỏ nàng thích thi họa cho nên thường xuyên tặng thư họa đến giúp nàng giải khuây.

Cứ duy trì như vậy sau hơn mười tháng, Diêu Tích Hi mắc bệnh lao rất nặng, đại phu chẩn đoán e rằng nàng chẳng thể sống lâu được, lúc đó lại không ai dám gặp nàng, chỉ có Bạch Hiểu Phong trước sau như một vẫn kiên trì mỗi khi rảnh rỗi đến ngồi với nàng một chút, để nàng bớt cảm thấy cô đơn.

Trước khi lâm chung Diêu Tích Hi còn có một di nguyện, tổ tiên nàng vô cùng trong sạch, hơn nữa phụ huynh còn là danh sĩ, bản thân mình lại lưu lạc phong trần, nếu lộ ra sẽ làm nhục gia tiên cho nên đã cầu xin Bạch Hiểu Phong giúp nàng giữ bí mật chuyện cuộc đời mình.

Trên di thư còn viết, Bạch Hiểu Phong là người chính trực dẫu dằn, chịu gặp Diêu Tích Hi tất cả chỉ vì thương cảm cho cảnh ngộ của bạn cũ cùng với tình đồng hương, giữa hai người chẳng có chút tư tình nào hết. Nhưng mà lúc đó đã có không ít lời qua tiếng lại, thậm chí còn kinh động đến cả Bạch lão thừa tướng. Nhưng trước sau như một, Bạch Hiểu Phong vẫn giữ trọn lời hứa, chưa từng nói một câu không tốt nào về Diêu Tích Hi.

Phong thư này được Diêu Tích Hi viết một ngày trước khi nàng nhảy lầu, nàng tự nhận số mạng mình không tốt, tính tình cô độc lại đắc tội nhiều người, hơn nữa còn gặp phải vô số những kẻ bạc tình cho nên đã phải vì tình mà khổ sở, cả đời này chỉ có một tri kỷ như Bạch Hiểu Phong, sợ rằng khi mình chết rồi sẽ

có người lợi dụng chuyện xưa làm tổn hại đến danh dự Bạch Hiểu Phong cho nên mới lưu lại phong thư này làm di chứng.

Sách La Định nghe Bạch Hiểu Nguyệt đọc xong mà im lặng hồi lâu, hỏi Bạch Hiểu Nguyệt: “Cái này là ai viết vậy?”.

Bạch Hiểu Nguyệt cười một tiếng: “Diêu Tích Hi mà.”.

Sách La Định lắc đầu: “Ta không tin.”.

Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Sao lại không tin?”.

Sách La Định hơi nhún vai: “Cảm giác không giống.”.

Hiểu Nguyệt cười: “Vậy người đoán là từ đâu đến?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút: “Hắn không phải Bạch Hiểu Phong viết, bốn con thỏ chết bầm đó không có rãnh rồi đến vậy, lúc này Hạ Mẫn có khi vẫn còn đang tức giận lo lâu, Nguyên Bảo Bảo thì ngu ngu ngơ ngơ, cho nên chỉ còn lại Tam công chúa và Thất công chúa mà thôi... nghe giọng điệu cũng biết người này tỉ mỉ cẩn thận, hẳn là Tam công chúa đi.”.

Hiểu Nguyệt vỗ tay một cái: “Đặc sắc lắm.”.

Sách La Định cầm lấy tờ giấy được viết tay truyền khắp toàn thành kia, hỏi: “Đại ca của nàng xem qua chưa?”.

Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Không biết, ta không dám đi hỏi huynh ấy.”.

“Ừ.”. Sách La Định sờ cằm, suy nghĩ một chút, lại: “Chiêu tiếp theo thì sao?”.

Hiểu Nguyệt sững sờ: “Chiêu tiếp theo gì?”.

Sách La Định bĩu môi: “Tử Khiêm từng nói, vị Tam công chúa này mà có thù với ai là sẽ phải trả cả vốn lẫn lời, lần này rõ ràng có người muốn chính tiểu tử Bạch Hiểu Phong, không lý nào nàng lại không giúp hắn xả giận, nhất định còn có chiêu sau nữa.”.

“Đúng là vẫn còn hai phần bản thảo ngày mai và ngày kia mới truyền ra.”. Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm Sách La Định một lúc lâu: “Ngoại trừ viết chữ làm văn ra thì người cũng thật thông minh đấy!”.

Sách La Định ôm quyền lắc lắc: “Quá khen quá khen.”.

“Vậy người cũng tin tưởng đại ca ta chưa từng qua lại với Diêu Tích Hi chứ?”. Hiểu Nguyệt ngẩng mặt hỏi.

“Quan trọng lắm sao?”. Sách La Định hỏi ngược lại.

“Vậy nếu như thực sự có qua lại...”.

“Thế thì sao?”. Sách La Định trả di thư lại cho Bạch Hiểu Nguyệt, xoay người về viện của mình: “Dù sao thì chuyện này cũng được giải quyết rồi mà.”.

Hiểu Nguyệt bước nhỏ theo sau, thử thăm dò hỏi: “Nguyệt Như tỷ tỷ rất thông minh lại giỏi giang nữa, đúng không?”.

Sách La Định nhún vai một cái, từ chối cho ý kiến.

“Người cũng rất thông minh, có thể nghĩ đến đi.”.

Sách La Định đi chậm lại, thấy nha đầu này cứ ấp a ấp úng như muốn nói lại thôi, liền cười hỏi: “Nàng muốn nói gì?”.

“Ừm, Nguyệt Như tỷ tỷ thông minh lại giỏi giang, rất được yêu thích.”.

Sách La Định gãi đầu: “À, nàng muốn hỏi liệu ca ca nàng có vì việc nàng ta giúp chuyện này mà có hảo cảm với nàng ta không hả?”.

Hiểu Nguyệt miễn cưỡng gật đầu một cái, cười khan: “Đúng vậy.”.

“Hắn là sẽ không.”. Sách La Định suy nghĩ một chút: “Nếu là ta ta cũng không thích.”.

“Tại sao chứ?”. Hiểu Nguyệt đột nhiên hăng hái hơn một chút: “Vừa thông minh vừa xinh đẹp mà không tốt sao?”.

Sách La Định thờ ơ cười: “Nàng cảm thấy ca ca nàng ngốc hơn Đường Nguyệt Như sao?”.

Hiểu Nguyệt nhú mày: “Đương nhiên không.”.

“Nàng ta có thể nghĩ ra được cách sao đại ca nàng lại không nghĩ ra được, nếu hắn không làm đương nhiên là có lý do của hắn.”. Sách La Định gấp một cái: “Thật ra thì, nói cho cùng giữa nam nữ với nhau vẫn luôn tồn tại một số chuyện như vậy, nếu như Bạch Hiểu Phong không ngại người ta biết hoặc hiểu lầm hắn từng thích một danh kỹ, vậy cô gái thích hắn cần gì phải quan tâm việc người khác có hiểu lầm hay biết việc hắn có từng thích một danh kỹ hay không?”.

Hiểu Nguyệt nghe Sách La Định hai lần mở mang đầu óc, nháy mắt mấy cái, một lúc lâu sau mới tấm tắc: “Đột nhiên người cũng có chiều sâu nhỉ!”.

Sách La Định dở khóc dở cười.

“Vậy người thấy nữ nhân hơi ngốc một chút và nữ nhân thông minh một chút, loại nào đáng yêu hơn.”. Hiểu Nguyệt hỏi tiếp, có vẻ rất tò mò.

Sách La Định cũng thực sự nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Chuyện này à, thông minh ngây ngốc ngếch đều không phải là điều quan trọng nhất.”.

“Vậy cái gì mới là quan trọng nhất?”. Hiểu Nguyệt nhàu môi: “Người đừng nói là gương mặt hay dáng người đó.”.

“Thứ đó cũng chẳng khác thông minh hay ngốc ngếch là bao, cũng không phải là chuyện quan trọng nhất.”.

“Vậy chuyện quan trọng nhất là gì?”. Hiểu Nguyệt tò mò.

Sách La Định phát tay: “Duyên phận đi.”.

“Người tin duyên phận sao?”. Hiểu Nguyệt kinh ngạc.

Sách La Định vào phòng, uống trà tán gẫu với Bạch Hiểu Nguyệt: “Duyên phận ở đây không phải là mấy cái thí thoại kiểu hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.”.

“Đó mà là thí thoại á?”.

“Chắc.”. Sách La Định đưa tay chỉ Hiểu Nguyệt: “Ví dụ như, nửa mặt bên trái của nàng đẹp hơn nửa mặt bên phải.”.

Hiểu Nguyệt che mặt – Hai bên không giống nhau à?

“Đã nói là ví dụ rồi!”. Sách La Định chỉ má trái của nàng: “Nếu có duyên, lần đầu gặp gỡ đã nhìn thấy má trái của nàng, sẽ cảm thấy rất ưa nhìn nên thích, nếu như không có duyên, lần đầu gặp gỡ đã nhìn thấy má phải nàng, thấy không vừa mắt nên không thích.”.

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái.

“Người chứ đâu phải trứng gà mà chỗ nào cũng tròn lông lóc giống hệt nhau chứ.”. Sách La Định uống trà: “Tất cả mọi người đều nhìn thấy Diêu Tích Hi là một danh kỹ, tính cách xấu, nhân phẩm kém... nhưng mà đại ca nàng có lẽ là vừa nhìn đã thấy được chỗ vừa mắt của nàng, có thể là nàng hiểu thuận, có thể là nàng dịu dàng tỉ mỉ hoặc cũng có thể là tâm địa nàng tốt... nói tóm lại là có một mặt nào đó hợp mắt đại ca nàng, cho nên yêu thích cũng chẳng có gì lạ, cần gì phải có tranh chấp làm gì, dù sao thì người cũng chết rồi, người chết có thể được lưu lại trong lòng dù sao vẫn tốt hơn người đã bị lãng quên.”.

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, nhìn Sách La Định chăm chăm.

“Nhìn cái gì?”.

“Chi tiết!”.

Sách La Định cùng nàng nhìn nhau một lúc, đột nhiên chỉ tay: “Có gì mắt kia!”.

Một bình trà bay thẳng vào mặt.

Sau khi Sách La Định né bình trà liền chạy đi tìm Trình Tử Khiêm hỏi chuyện, một mình Hiểu Nguyệt rầu rĩ ngồi tại hoa viên, ôm Tuấn Tuấn vuốt lông cho nó: “Tên ngốc, tên man di, tên đần độn khùng đó cũng thật thông minh nhỉ.”. Vừa nói nàng vừa rút ra chiếc gương soi mặt mình – Hai bên thật sự khác nhau à?!

17. Chương 17: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 17

Một bản “di thư” chẳng biết là đồ giả hay đồ thật của Tam công chúa đã rất có hiệu quả trong việc ngăn chặn cơn sóng dữ, sự ủng hộ dành cho Bạch Hiểu Phong chỉ có tăng chứ không giảm so với trước đây...

Hơn nữa còn có rất nhiều người cảm thấy có lỗi với hắn, có một số thì đồng cảm với hắn, số người thấy hắn là người trọng tình trọng nghĩa lại càng nhiều hơn... Tóm lại là “làn sóng Hiểu Phong” cứ thế quét qua toàn thành rồi lan ra cả nước.

Trong đó người vô cùng áy náy phải kể đến Hạ Mẫn, nghe nói đã trốn trong phòng khóc đến sưng cả mắt lên rồi, Nguyên Bảo Bảo phải khuyên mát cả buổi.

Trình Tử Khiêm thống kê số lượng ủng hộ Bạch Hiểu Phong một chút cũng phải sợ hết cả hồn, ngoại trừ số lượng tăng lên như cũ ra thì số lượng nam nữ vốn cực mất cân bằng cũng dần trở nên cân bằng, ngay cả phái nam từ khắp nơi cũng tìm đến ủng hộ hắn, lý do lớn nhất vẫn là – Trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa như thế còn có thể danh chính ngôn thuận mà đến kỹ viện rồi...

Nhưng mà đúng như Sách La Định dự đoán trước, chuyện này sẽ không đơn giản là chỉ trở lại bình thường thôi đâu, phản kích của Tam công chúa đã bắt đầu rất nhanh.

Ngày thứ hai, những suy đoán về vị nhân tình cũ của Diêu Tích Hi kia lại càng ồn ào huyên náo hơn, rất nhiều người đều ám chỉ đó là một viên quan lớn trong triều hoặc là một vị thương gia giàu có nào đó.

Thông qua nhiều phương thức, Trình Tử Khiêm đã thăm dò được một danh sách khá tỉ mỉ về những đối tượng có giao tình thân thiết với Diêu Tích Hi, thế nhưng chọn mãi cũng không thấy ai khả nghi.

Chiều hôm đó, gia đình của Thư quán mang khá nhiều nho tử hậu viên tới, Hiểu Nguyệt chọn một chùm bưng đến tìm Sách La Định.

Trong viện của Sách La Định, chỉ có mình Tử Khiêm ngồi cạnh bàn đá, trên bàn bày một đồng giấy thật dày, hắn thì đang gãi đầu cắn bút, nhìn có vẻ rất khó khăn.

Hiểu Nguyệt nhìn xung quanh một chút, Sách La Định không có ở đây.

Hơi mím môi, Hiểu Nguyệt bắt măn – Lại đến quân doanh nữa à? Hắn yêu quân doanh thế làm gì, cũng đâu phải đánh giặc hay thao luyện gì đâu.

Đến bên cạnh Trình Tử Khiêm, Hiểu Nguyệt hỏi: “Tử Khiêm phu tử, ăn nho không?”.

Trình Tử Khiêm ngẩng đầu nhìn nàng một chút: “Ngồi lát đi, Lão Sách đi mua rượu và đồ nhắm, sẽ về ngay thôi.”.

Khóe miệng Hiểu Nguyệt lập tức cong lên, ngồi xuống, vừa ăn nho vừa xem Tử Khiêm chỉnh lại bản thảo, hỏi: “Đây là cái gì vậy?”.

“Ta đang tìm người thần bí kia.”. Trình Tử Khiêm gãi đầu: “Diêu Tích Hi này giao du cũng rộng thật.”.

“Người cảm thấy người hại đại ca ta chính là tình nhân cũ của Diêu Tích Hi à?”. Hiểu Nguyệt hỏi: “Nhưng mà tại sao hắn làm sớm hơn hay muộn hơn mà cứ nhất thiết phải là lúc này chứ? Còn nữa, cả nữ nhân giả quỷ dọa người kia nữa.”.

“Ài.”. Tử Khiêm cắn bút lắc đầu: “Người nghĩ mà xem, xuất hiện tình nhân cũ là bởi bức di thư kia, nếu vậy nhờ như phong di thư kia là giả thì chẳng phải cũng không có tình nhân cũ nào sao?”.

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái: “Vậy người còn tìm làm gì?”.

Vẻ mặt Tử Khiêm cao thâm khó lường: “Bởi vì có người muốn xem mà!”.

Hiếu Nguyệt quay đầu lại: “Sao?”.

“Bây giờ dân chúng toàn thành ai mà chẳng muốn tìm cái tên phụ tình trời đánh đó, đương nhiên là phải tìm được một người rồi, nếu không còn gì để hóng hót nữa chứ?”. Vừa nói Tử Khiêm vừa chỉ hai ngón tay chỉ đám mây trên trời, vừa vẽ vòng vừa xoay đầu: “Tình túy của tin đồn chính là, bất kể là chuyện thật hay giả, là giả hay thật, chỉ cần có một chút tin tức đều cần phải không ngừng khuếch tán nó ra... loạn cào cào thì càng tốt.”.

Hiếu Nguyệt nhìn vẻ mặt có chút đê tiện của Trình Tử Khiêm cùng với hai ngón tay đang chỉ trời của hắn, không nhịn được hỏi: “Vậy nếu cuối cùng vẫn không điều tra ra được thì sao?”.

“Cũng chẳng sao”. Tử Khiêm phát tay, rất cầu thả tác trách mà phán: “Tin đồn thì cần quái gì đến kết quả? Quan trọng chính là quá trình thôi!”.

Hiếu Nguyệt nhìn chằm chằm hắn một lúc, đột nhiên đứng lên, đưa tay kéo lấy hai ngón tay đang chỉ lên trời của hắn, tách sang hai bên một chút, biến thành chữ “nhị”.

Xong rồi Hiếu Nguyệt tiếp tục ngồi xuống ăn nhọ.

Lúc này, Sách La Định cũng mang hai bình rượu ngon và đồ ăn về rồi, đi từ bên ngoài vào đã liếc nhìn thấy Trình Tử Khiêm đưa hai ngón tay chia lên trời, còn tách thành hình chữ “nhị”, gật đầu nói: “Cuối cùng người cũng biết mình khùng rồi à?”.

Tử Khiêm rút tay về, thu dọn bản thảo: “Không thêm nói chuyện với loại kém hiểu biết các người, ta đi phát bản thảo”. Nói xong liền ôm xấp giấy thích điên chạy mất.

Sách La Định đến cạnh bàn ngồi xuống, vừa nhìn thấy có nho liền ngắt một quả ăn: “Không ngọt lắm, năm nay mưa nhiều quá.”.

Hiếu Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, mang đi cất rượu tốt hơn.”.

Sách La Định cả thấy rất tốt, cầm đồ ăn đi ra cửa.

“Người đi đâu vậy?”. Hiếu Nguyệt hỏi.

Sách La Định quay đầu lại nhìn nàng một chút: “Chẳng phải chiều nay được nghỉ sao?”.

“Đúng vậy”. Hiếu Nguyệt nheo mắt gật đầu.

“Ta đến quán doanh tìm các huynh đệ của mình uống rượu, có khi còn đi săn nữa, tối sẽ về”. Sách La Định cũng cảm thấy là lạ, việc gì phải báo cáo với nha đầu này việc mình đi đâu chứ?

“Nói như vậy là không có làm chính sự nào khác đúng không?”. Hiếu Nguyệt có vẻ rất hài lòng, cười ngọt ngào.

Khóe miệng Sách La Định co giật – Uống rượu săn thú, hình như đúng là không phải chuyện đứng đắn thì phải... Nhưng mà hắn đã đứng đắn gần nửa tháng rồi, không đọc sách thì lại viết chữ, thỉnh thoảng làm chuyện không đứng đắn một lần chắc cũng không quá đáng nhỉ?

“Vậy à, người đi làm chút chuyện với ta đi”. Hiếu Nguyệt chấp tay sau lưng, lắc lư đi ra ngoài viện: “Ta đi thay bộ y phục, chúng ta gặp ngoài cửa nhé.”.

Sách La Định vừa nghe đã nản cả lòng, mắt toi buổi chiều tươi đẹp rảnh rỗi của hắn rồi.

“Đi đâu vậy?”. Sách La Định đi ra ngoài.

Hiếu Nguyệt khê mỉm cười: “Miếu Tử Ngộ ở núi Đông.”.

Sách La Định bĩu môi: “Đến miếu làm gì? Đi ban ngày xui xẻo chết.”.

Hiếu Nguyệt liếc hắn một cái: “Nói nhăng cuội gì đó, miếu Tử Ngộ hương khói rất tốt, ta muốn đến miếu Tử Ngộ cầu phúc với cả cầu bùa thi cử.”.

“Bùa thi cử sao?”. Sách La Định khoanh tay: “Thư quán có người tham gia kỳ thi mùa thu sao?”.

“Có chứ, Thạch Minh Lượng đó.”. Hiểu Nguyệt gật đầu: “Lần Thu thử này đối với hần rất quan trọng, chỉ cần có thể lọt vào tam giáp là sang năm có thể tham gia thi điện rồi, đại ca nói hần là một trong số những người có khả năng đậu Trạng nguyên sang năm đó.”.

“Há.”. Sách La Định kinh ngạc: “Tên gốc kia trâu thế à?”.

“Ừ, mọi người đều nói hần là Đệ nhất tài tử Giang Nam, nhưng mà cần phải thi đỗ Trạng Nguyên mới có thể vang danh thiên hạ mà.”. Hiểu Nguyệt nói cũng nghiêm túc: “Nếu như sang năm thực sự có thể đỗ cao, như vậy hần sẽ là Trạng nguyên đầu tiên của thư quán chúng ta đấy!”.

Sách La Định gật đầu: “Vây à... chuyện đi xin thẻ như vậy, nàng đi được rồi, việc gì phải kéo ta theo?”.

“Người phải đi.”. Hiểu Nguyệt chẳng thèm nói lý, chỉ đưa tay chỉ ngoài cửa: “Đến cửa chờ ta.”.

Khóe miệng Sách La Định co giật, thương lượng với nàng: “Nàng đi cùng người khác được không? Ta thấy bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai rảnh đến béo ị ra rồi kìa...”.

Còn chưa dứt lời đã thấy vẻ mặt Hiểu Nguyệt xị xuống, liếc nhìn hần.

Sách La Định trốn sang một bên, tránh khỏi tầm mắt đầy sát khí của Hiểu Nguyệt.

“Gần miếu Tử Ngộ dạo này có cướp, không thái bình.”. Hiểu Nguyệt khoanh tay: “Nếu không cứ để ta đi một mình.”.

“Vây dễ làm.”. Sách La Định lập tức nói tiếp: “Ta bảo mấy phó tướng phái đến một đội nhân mã cho nàng, lão nhân gia nàng cứ thể dẫn người lên núi tiêu diệt đám sơn tặc kia luôn!”.

Nói xong rồi nhưng lại không thấy Hiểu Nguyệt đáp lại.

Sách La Định cúi đầu nhìn sắc mặt Hiểu Nguyệt, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Hiểu Nguyệt đã phẳng lì cả rồi, miệng trũng xuống... môi mím chặt, liếc mắt nhìn mình, mà ánh mắt thì chẳng khác nào dao sắc.

Sách La Định lại không sợ chết mà nhỏ giọng hỏi: “Ta đi chuẩn bị nhân mã nhé?”.

Hiểu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, đưa tay giật lấy cổ áo Sách La Định: “Người có đi hay không?”.

“Đi...”.

Sách La Định rất không có tiền đồ mà gật đầu, sáng suốt quyết định không chống cự vẫn tốt hơn.

Khóe miệng đang mím chặt của Hiểu Nguyệt nháy mắt cái đã cong lên, buông cổ áo hần ra, vỗ vỗ vạt áo nhần nhúm trước ngực hần: “Ừ, lát nữa sẽ lên đường.”. Nói xong liền lắc lư đi thay y phục.

Sách La Định sờ cổ áo mình, hơi buồn bực... lão tử là Đại tướng quân mà lại bị một tiểu cô nương giật cổ áo, cũng may là ở đây không có quân binh nào nhìn thấy.

“Ài...”.

Lắc đầu, lật tay cầm rượu và đồ ăn, Sách La Định cúi đầu ủ rũ ra ngoài, người ta làm tướng quân, hần cũng là tướng quân, vậy mà người ta được đi đánh giặc còn hần phải đi đọc sách, người ta chinh chiến sa trường, hần lại phải đến miếu Tử Ngộ, người ta bảo vệ quốc gia, hần lại phải ở đây chịu đựng một tiểu cô nương, cứ nghĩ tới là thấy xót xa cả lòng!

Đợi khoảng thời gian nửa tuần trà đã nghe thấy có tiếng bước chân từ sau lưng truyền đến, quay đầu lại nhìn, thấy Bạch Hiểu Nguyệt thay một chiếc váy xinh đẹp chạy ra ngoài rồi.

Khóe miệng Sách La Định co giật, hôm nay nha đầu này quả thực ăn mặc rất đẹp, nhưng mà...

“Này, không phải miếu Tử Ngộ ở trên núi sao?”. Sách La Định quan sát trên dưới nàng một lượt: “Nàng mặc như vậy đi leo núi à?”.

“Sao lại không được?”. Hiểu Nguyệt lon ton chạy xuống khỏi bậc thang, ngoắc tay với Sách La Định vẫn đang đứng ngoài cửa, Sách La Định còn chưa nhấc chân thì Tuần Tuần ở sau lưng hần đã ngoe nguẩy cái đuôi đi theo ra ngoài rồi.

Khóe miệng Sách La Định lại co giật.

Hiếu Nguyệt thấy hấn vẫn chưa động đây, lại đưa tay ra ngoắc hấn, bộ dạng y như ngoắc tay gọi Tuấn Tuấn vậy.

Sách La Định thở dài, theo sau.

Lần xuất môn này Bạch Hiếu Nguyệt vui vẻ hơn lần trước nhiều, cũng không còn ai chế nhạo nữa.

Hai người đi cả một đường cũng nghe được không ít tin đồn, quả nhiên, lúc này dân chúng toàn thành đều đang suy đoán xem kẻ bạc tình kia là ai.

Hiếu Nguyệt hỏi Sách La Định: “Người cảm thấy cứ như vậy có thể tìm được người hại đại ca ta không?”.

Sách La Định nhìn nàng một chút, lầm bầm: “Chiều này là giả mà thôi, chiều thực sự phải chờ đến ngày mai.”.

Hiếu Nguyệt nghiêng đầu: “Giả á?”,

Sách La Định khoanh tay: “Nàng nghĩ mà xem, người có quan hệ tới việc phụ tình Diêu Tích Hi, lại không dám ra mặt thừa nhận, như vậy rất có thể là người có thân phận địa vị, mà những người như vậy có trốn còn chẳng kịp, sao có thể tự mình nhảy ra hại Bạch Hiếu Phong được? Người này có thể chỉ có thù oán với Bạch Hiếu Phong mà thôi, nhưng cũng có thể có quan hệ với Diêu Tích Hi nữa.”.

“Vậy ngày mai sẽ có chiêu gì?”. Hiếu Nguyệt tò mò.

“Chiều hôm nay chỉ là đào hố để dụ người tới mà thôi, chiều ngày mai có thể là dẫn xà xuất động.”. Sách La Định đi rất thoải mái, vò rượu cũng được nhét vào hộp đồ ăn rồi, tiện tay còn cầm cả bọc y phục nhỏ và cái giỏ luôn, cầm hết tất cả bằng một tay, một tay khác thì sờ mó hàng hóa được bày trên các quầy hàng ven đường.

Hiếu Nguyệt nhìn những thư sinh tay chân mảnh khảnh, thậm chí có cầm một cái ống bút cũng phải dùng đến hai tay trên phố Đông Hoa, lại nhìn Sách La Định một tay có thể mang được nhiều đồ như vậy... neho mắt lại, thật khỏe mạnh!

Sách La Định thấy mắt miệng cô nương này đột nhiên mím lại như mèo con cả rồi, cảm thấy buồn cười, có vẻ tinh thần không tệ lắm nhỉ.

Hai người ra khỏi phố Đông Hoa, đi về hướng Đông, đi thẳng đến gần một làng nhỏ cạnh núi Đông.

Phía đông hoàng thành có rất nhiều làng nhỏ, xây dựng dọc theo núi Đông, mỗi nhà khoảng hai, ba phòng, còn lại cả vùng rộng lớn đều là ruộng lúa, cũng có nhiều ao cá, xung quanh ao cá được trồng hàng rào tre chính tề và những cây đậu khấu tím, một con đường đất nhỏ, vừa đủ cho hai người đi ngang hàng, Tuấn Tuấn có vẻ đã quen đường nên chạy ở phía trước, có thể nhìn ra là đã từng đến đây đến mấy lần rồi.

“Thư quán mới mở năm đầu mà trước kia nàng cũng đi nhiều rồi sao?”. Sách La Định tò mò hỏi Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt không thể không bội phục Sách La Định quan sát thật tỉ mỉ, con người cũng khá tinh tế, không hề thô kệch chút nào: “Trước kia ta thường đi xin xăm cho đại ca.”.

“Không phải đại ca nàng thi một cái đã đỗ Trạng Nguyên rồi sao?”. Sách La Định không hiểu: “Còn lại phải tới nhiều lần nữa?”.

“Làm gì có!”. Hiếu Nguyệt lắc đầu: “Ca ca thi đến mấy năm đấy!”.

“Á?”. Sách La Định kinh ngạc.

“Dĩ nhiên, một lần thi điện, trước đó là thi tại gia hương, sau đó các cuộc thi Xuân, Thu nữa, cũng không thể thống kê hết, tóm lại là thi rất nhiều lần.”.

“Cha nàng không phải là Bạch thừa tướng sao, với thân phận của Bạch Hiếu Phong hoàn toàn có thể trực tiếp tham gia thi Điện mà, cần gì phải làm việc thừa thế?”. Sách La Định không hiểu.

“Ca ca không thích dựa hơi gia tộc.”. Hiếu Nguyệt nói: “Người khác phải thi thế nào hấn sẽ thi thế ấy, nếu có thể đứng đầu tất cả các hạng mục thì không ai có thể nói gì được.”.

Sách La Định gật đầu – Quả nhiên phù hợp tích cách của Bạch Hiếu Phong.

“Bùa thi cử thì ở miếu nào chả có.”. Sách La Định càng hiểu kỳ hơn nữa: “Mặc dù hương khói ở miếu Tử Ngọ này rất vượng, nhưng chủ yếu vẫn là cầu xin mưa thuận gió hòa, người đọc sách chẳng phải nên đến hai ngôi miếu lớn là miếu Khổng Tử hoặc ngôi miếu có hương khói nhiều nhất toàn thành kia sao?”.

“Chuyện này ta cũng không rõ.”. Hiểu Nguyệt cũng nghiêm túc nói: “Ca ca nói chỉ có bùa của miếu Tử Ngọ mới linh nghiệm thôi.”.

Sách La Định cau mày, Bạch Hiểu Phong này, cứ thần thần bí bí, không biết lúc nào hẳn giở trò quỷ gì nữa.

Cuối cùng cũng đi qua cánh đồng thật lớn, đến chân núi Đông.

Sách La Định ngẩng mặt lên nhìn, gần như hẳn chẳng biết mình đến núi Đông thế nào, đừng nói chứ, cái đồng đất này cũng thật là cao, đường lên núi cũng hẹp nữa.

Bạch Hiểu Nguyệt nhắc cao váy để lộ ra hai chiếc giày thêu hoa trắng tinh, nhảy loi choi lên núi, chẳng khác nào một chú thỏ.

Sách La Định ở phía sau suýt nữa bật cười, hỏi nha đầu kia: “Này, nàng định cứ nhảy như thế lên núi à?”.

Hiểu Nguyệt đứng trên bậc thang thứ ba, quỳ đầu lại mới có thể cao bằng Sách La Định, nghiêng đầu nhìn hẳn: “Sao?”.

“Ta nói, nàng định nhảy như vậy thì phải mất bao lâu?”.

Hiểu Nguyệt ngẩng mặt lên nghĩ một chút: “Khoảng một hai canh giờ thôi.”.

Sách La Định tròn mắt: “Lên một ngọn núi mất đến một hai canh giờ á? Hay là tìm mấy người khiêng kiệu mang nàng lên đi.”.

Hiểu Nguyệt còn chưa nói đã thấy Sách La Định chỉ về con đường đất phía sau lưng nàng: “Cái váy kia của nàng đó, lên núi sẽ bị dính đầy đất cho xem.”.

Hiểu Nguyệt bĩu môi, cúi đầu nhìn váy mình: “Cái này rất đắt!”.

Sách La Định nhảy một bước vọt lên trước nàng một bậc thang, hơi khom lưng, tiện tay bắt lấy Tuấn Tuấn đang muốn chạy lên núi.

“Làm gì chứ?”. Hiểu Nguyệt khó hiểu.

“Ta công nàng lên là được.”. Sách La Định quay đầu lại nhìn nàng: “Chỉ một lát là tới thôi, đi kiểu đó của nàng đến nơi có khi trời tối mất rồi.”.

Hiểu Nguyệt đứng sau lưng Sách La Định, khoe miệng đã sớm cong lên, nhưng vẫn rất bình tĩnh, ngoắt mặt nói: “Không thèm, bốt nhân cơ hội chiếm tiện nghi đi.”.

Sách La Định há to miệng, quay đầu lại nhìn nàng: “Ta công nàng là để nàng ôm ta, ta mới thiệt hơn một chút chứ...”.

Hiểu Nguyệt ghé lại gần một chút xú: “Ta nặng đó!”.

Sách La Định nhìn trời: “Nàng có nặng bằng con heo nái sắp sinh ở quán doanh không?”.

Hiểu Nguyệt đập vào bả chân hẳn một cái: “Nói lung tung gì đó!”.

“Nhanh lên chút đi.”. Sách La Định giục: “Còn nháo nữa trời tối bây giờ.”.

Hiểu Nguyệt mỉm cười, vịn vào vai hẳn nhảy phốc một cái lên, ôm lấy cổ Sách La Định, cúi đầu nhìn thấy một tay hẳn đang cầm đồ ăn, tay kia lại ôm Tuấn Tuấn, bèn đưa tay: “Đưa đồ cho ta.”.

Sách La Định đưa hộp đồ ăn cùng cái giỏ cho Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt cầm chặt hai tay, Sách La Định lật tay ra sau giữ lấy nàng, tung người một cái... nhảy lên trên núi.

Hiểu Nguyệt bắt giắc ôm chặt, lúc này nàng cũng chẳng còn rảnh rỗi để mà quan tâm chuyện ăn đậu hũ với chẳng chiếm tiện nghi nữa rồi, nhanh quá! Không ôm chặt sẽ ngã xuống mất.

Có thể nói là Sách La Định chạy như điên một đường lên núi, chưa tới nửa canh giờ hai chân đã chạm đất, đặt Tuấn Tuấn xuống, quay đầu nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, không hề thở dốc chút nào: “Đến rồi.”

Mặt Hiểu Nguyệt lúc này cũng đã sọc đến xanh mét rồi, ôm thật chặt lấy Sách La Định, cả đường chạy như điên khiến cho ruột gan nàng cũng nhộn nhạo không nói, còn lo chẳng may ngã xuống sẽ chết mất.

Ngẩng đầu lên đã thấy Sách La Định đang quay đầu lại nhìn mình, trong mắt hắn còn lóe lên sự ranh mãnh nữa.

Hiểu Nguyệt cũng biết người này cố tình làm chuyện xấu đây mà, nhanh chóng phủi lại y phục, lấy một chiếc gương ra vuốt lại tóc.

Sách La Định quay đầu liếc mắt nhìn về phía ngôi miếu đằng xa, hơi ngẩn người.

Hiểu Nguyệt đang đang vén tóc lại nghe thấy Sách La Định nghi hoặc hỏi nàng: “Đây chính là miếu Tử Ngộ sao?”

“Đúng vậy, người chưa từng đến miếu Tử Ngộ à?”. Hiểu Nguyệt cất gương, cầm giỏ chuẩn bị vào miếu bái phật.

“Đúng là ta chưa từng tới... Nhưng mà trước giờ ta chưa từng nghe nói rằng miếu Tử Ngộ là ngôi miếu hoang a.”

Sách La Định nói câu này khiến Hiểu Nguyệt sửng sốt.

Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn về hướng miếu Tử Ngộ đằng xa... vừa nhìn đã ngây dại.

Chỉ thấy ngôi miếu Tử Ngộ đáng lẽ phải khói hương nghi ngút nay lại trở nên tiêu điều đổ nát không tưởng tượng nổi, ngay cả cửa miếu cũng sụp, trên tường còn có màu xám đen như từng bị hỏa thiêu, tường đã sụp gần một nửa còn bị bám bụi rất nhiều, cây cối trong miếu cũng đổ ngã đổ nghiêng. Ngôi miếu Tử Ngộ mà Hiểu Nguyệt rất quen thuộc trước kia lại càng giống với ngôi miếu đổ nát nơi núi rừng hoang vắng hơn.

“A?”. Hiểu Nguyệt kinh ngạc há to miệng: “Sao lại như vậy?”

Nàng định chạy lên phía trước xem thì lại bị Sách La Định kéo cánh tay lại, lùi về phía sau.

Nhìn lại Tuấn Tuấn đứng trước bọn họ lúc này đã nhe răng uốn lưng, khẩn trương nhìn chằm chằm về phía cửa chính đen ngòm của ngôi miếu đổ nát kia, cứ như bên trong đó có quái vật gì vậy.

18. Chương 18: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 18

Ngoài miếu Tử Ngộ, Sách La Định dùng mũi chân cọ cọ Tuấn Tuấn đang muốn thể hiện mình ở phía trước: “Này, tránh ra chút.”

Tuấn Tuấn quay đầu lại nhìn hắn một cái, vọt sang bên cạnh.

Sách La Định muốn vào trong ngôi miếu để kiểm tra một chút, Hiểu Nguyệt lại kéo ngay hắn lại: “Người định làm gì?”

“Vào miếu bái thần.” Sách La Định nhướng mày.

“Hình bên trong đó có cái gì.” Hiểu Nguyệt nghi ngờ.

“Sợ gì, cho dù có một con gấu thì ta cũng sẽ làm thịt nó rồi làm cho nàng cái áo khoác.” Nói xong cứ thế nghênh ngang đi lên trước.

Hiểu Nguyệt theo sát phía sau hắn, trái tim nhỏ bé cũng đang hò hét, đẹp trai khí phách gấp triệu lần a!

Đi tới cửa miếu, không nghe thấy có tiếng gấu kêu hay tiếng mãnh thú nào, thế nhưng lại có thể ngửi được mùi thơm.

Hiểu Nguyệt thấy Tuấn Tuấn núp kín phía sau mình, đầu còn cọ chân mình thì cũng lo lắng nhìn vào trong miếu.

Sách La Định ngẩng mặt lên ngửi ngửi, đột nhiên vỗ tay một cái: “A!”.

Hiếu Nguyệt bị hấn dọa đến run rẩy một cái, Tuấn Tuấn thì xoay người bỏ chạy.

Hiếu Nguyệt kéo cái đuôi Tuấn Tuấn lại, quay đầu hỏi Sách La Định: “Người a cái gì chứ, bị người dọa chết rồi.”.

Sách La Định cười: “Bên trong đó đang nấu thịt chó.”.

Hiếu Nguyệt nháy mắt mấy cái, lập tức ngồi xuống ôm lấy Tuấn Tuấn, liếc mắt nhìn Sách La Định.

Sách La Định dở khóc dở cười: “Muốn ăn cũng không ăn chó cảnh đâu, cả người toàn xương làm gì có thịt.”. Nói xong rồi vào miếu.

Trong miếu không có ai, cả tòa miếu cứ như đã từng trải qua nạn hồng thủy hoặc là bị cướp nên bị san bằng vậy, bên trong ngoại trừ bụi bần tích dày và bàn ghế cùng tượng phật đổ nghiêng đổ ngã ra thì chỉ có một đồng lửa giữa miếu, trên đồng lửa có treo một cái nồi, bên trong nồi đang nấu thứ gì đó sôi sùng sục, hương thơm toát ra từ cái nồi này.

Sách La Định mở nắp nồi ra ngửi một cái, lập tức đi đến bên cạnh Bạch Hiếu Nguyệt: “Thêm chút hẹ nữa là có được một món thịt chó thượng hạng rồi, chúng ta chia thể nào đây?”.

“Biến!”. Hiếu Nguyệt lườm hấn: “Ta không ăn thịt chó, người cũng không được ăn.”.

“Nấu xong rồi mà, không ăn rất phí.”. Sách La Định tìm dưa, Hiếu Nguyệt kéo hấn: “Đồ không rõ ràng mà người cũng dám ăn à, người cẩn thận trúng độc chết đó.”.

Còn đang nói chuyện thì đột nhiên từ sau miếu lại truyền đến tiếng khóc, nghe cứ như tiếng than thở của một nam nhân.

Hiếu Nguyệt giật mình nhảy dựng, ôm chầm lấy cánh tay Sách La Định.

Sách La Định thấy thú vị quá, thì ra nha đầu này nhất gan thế, bình thường ở thư quán ngông nghênh như gì ấy.

Kéo theo Hiếu Nguyệt có chết cũng không chịu buông tay mình ra vượt qua những tượng phật ngã nghiêng, đi ra phía sau phật đường... lại thấy có một căn phòng đổ nát. Có một lão hòa thượng quần áo lam lũ, mặt mày hơi hám đang ngồi trên đất mà khóc, nhìn rất đau lòng.

Hiếu Nguyệt nhìn kỹ một chút, kinh ngạc hô lên: “Tịnh Viễn phương trượng?!”.

Sách La Định nghe xong cũng cảm thấy mới mẻ - Hòa thượng điên này mà là Phương trượng à?

Hiếu Nguyệt nhanh chóng chạy đến đỡ hòa thượng kia dậy: “Phương trượng?”.

Lão hòa thượng vẫn đang khóc, quay đầu lại nhìn Hiếu Nguyệt một cái, lại đột nhiên cười, khuôn mặt bần thủ, đưa tay định bóp cổ Hiếu Nguyệt.

Sách La Định kéo Bạch Hiếu Nguyệt sang bên cạnh, ngăn hòa thượng kia lại.

Hòa thượng vừa khóc vừa cười, lại cảm thứ gì đó ném hết lên người Sách La Định.

Sách La Định vỗ tay áo, thấy trên đó toàn là hẹ xanh lét.

Nhìn những lá hẹ thái nhỏ trên người mình, Sách La Định và Bạch Hiếu Nguyệt nhìn nhau một cái – Chẳng lẽ nồi thịt chó kia là do lão hòa thượng này nấu sao?

Lão hòa thượng phát điên xong rồi liền bỏ chạy đến phía trước phật đường, Hiếu Nguyệt cùng Sách La Định cũng đi ra, lại nhìn thấy lão hòa thượng ngồi bên cạnh nồi, cầm bát bắt đầu ăn thịt chó, lại còn lấy một hồ lô rượu bên hông ra uống, mùi rượu rất nồng.

Sách La Định nhướn mày, có vẻ rất tán thưởng: “Hòa thượng này rất biết hưởng thụ nhỉ, Thiêu Dao Tử này đúng là rất hợp với thịt chó, nhưng mà cứ ăn như vậy liệu có bị thượng hỏa không?”.

Hiếu Nguyệt tức giận, đẩy hấn một cái: “Người tỉnh lại đi, đây là phương trượng Tịnh Viễn, là chủ trì của miếu Tử Ngộ, cao tăng đắc đạo đó!”.

Sách La Định chỉ hòa thượng đang ăn thịt chó đầy miệng: “Đây mà là cao tăng á? Là hòa thượng rượu thịt thì có?”.

Hiếu Nguyệt đau lòng, miếu Tử Ngọ này đã hoang tàn đổ nát đến không chịu nổi, cứ như là đã gặp phải kiếp nạn gì đó rồi, lão hòa thượng Tịnh Viên phương trượng ôn hòa thông tuệ, lúc nào cũng hòa nhã với mọi người nữa, trước đây mỗi lần đến miếu Tử Ngọ, Hiếu Nguyệt đều đánh cờ nói chuyện với hần nữa. Lão hòa thượng này kiến thức uyên bác, tinh thông pháp pháp, mỗi lần Hiếu Nguyệt nói chuyện với hần đều ngộ ra rất nhiều điều cho nên rất kính trọng, lúc này nàng không thể nghĩ được tại sao một cao tăng như vậy lại lưu lạc thành một vị hòa thượng điên thế này, còn rượu thịt nữa.

Hiếu Nguyệt còn muốn đến hỏi phương trượng Tịnh Viên xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà hòa thượng kia ăn xong thịt rượu rồi liền bỏ đến góc phật đường, gối đầu lên một cái đệm quỳ mà ngủ rồi.

Hiếu Nguyệt gọi mãi hần cũng không tỉnh, ủ rũ cúi đầu đi về, lại thấy Sách La Định đang đứng bên cạnh cái nồi kia, đang ăn thịt uống rượu.

Hiếu Nguyệt vô cùng tức giận, đến đẩy mạnh hần một cái.

Sách La Định bị nàng đẩy cũng không giận, ngẩng đầu nhìn nàng: “Lão hòa thượng này bị điên rồi, nàng có xả giận vào ta cũng không ích gì đâu, đi thôi, đến chỗ khác cầu bùa thì cứ đi.”.

“Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó rồi, người nghĩ hay là chúng ta đi báo quan được không?”. Hiếu Nguyệt nghiêm túc hỏi.

“Ta không phải là quan à?”. Sách La Định chỉ mũi mình: “Hơn nữa, nàng báo quan rồi thì sao? Hòa thượng ăn thịt cũng không có phạm pháp mà.”.

Nói xong bèn đứng lên, kéo Hiếu Nguyệt: “Đi thôi, nàng xem trời cũng sắp tối rồi.”.

Hiếu Nguyệt nhìn bên ngoài miếu một chút, quả nhiên thấy mấy đen giăng đầy trời, nhưng mà nàng cũng không yên tâm về lão hòa thượng lắm, nói: “Mang hần về mời đại phu kiểm tra một chút đi?”.

“Hần đã điên đến vậy rồi phải làm thế nào để mang về?”. Sách La Định kéo Hiếu Nguyệt: “Hần như vậy chẳng phải rất tự tại sao? Ăn thịt dù sao cũng tốt hơn là gặm vỏ cây có đúng không?”. Nói xong cứ thế kéo Hiếu Nguyệt rời đi.

Trước khi ra đến cửa miếu, Sách La Định quay đầu liếc nhìn lão hòa thượng đang nghiêng đầu ngủ sau trong góc, lão hòa thượng cũng... mở mắt nhìn hần một cái.

So với khi đi hăng hái, khi về Hiếu Nguyệt lại rầu rĩ vô cùng.

Sách La Định đi cùng nàng xuống núi... đi một lúc, Hiếu Nguyệt ngẩng đầu lên, phát hiện ra không phải bọn họ đang đi trên đường xuống núi mà là chẳng biết đã đi vào trong khu rừng quanh núi từ lúc nào rồi.

Hiếu Nguyệt hỏi Sách La Định: “Đi đâu vậy?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút: “Đi dạo xung quanh chút đi.”.

“Đi dạo một chút à?”. Hiếu Nguyệt nheo mắt lại: “Người cũng rảnh rồi nhỉ, ban nãy còn nói trời sắp tối rồi mà.”.

“Trời tối mới tốt chứ”. Sách La Định mặt dày cười: “Nơi núi rừng hoang dã, cô nam quả nữ rất thú vị đấy!”.

Hiếu Nguyệt nhắc chân lên, định đạp lên bắp chân Sách La Định một dấu giày đen kịt luôn.

“Đùa thôi mà, sao phải cau mày thế?”. Sách La Định vỗ ống quần, nhìn thấy phía trước có một ngôi nhà đang lên khói, chỉ: “Trời sắp mưa rồi, qua đó tránh đi.”.

Đang nói thì đã có giọt mưa xuyên qua kẽ lá đỉnh đầu rớt xuống, rơi trên mặt họ rồi.

Hiếu Nguyệt bỗng hiểu ra: “À, ta hiểu rồi, người muốn tìm người dân quanh đây hỏi thăm xem họ có biết gì về biển cổ trên núi không!”.

Sách La Định không nói, chỉ cười.

“Biện pháp rất tốt!”. Hiểu Nguyệt lập tức chạy về phía ngôi nhà phía trước.

Sách La Định nhìn cây cối hai bên đường một chút, hình như hơi để ý, nhưng mà vẫn dẫn theo Tuấn Tuấn đuổi theo Bạch Hiểu Nguyệt ở phía trước.

Sâu trong rừng rậm chỉ có một ngôi nhà có vẻ đơn sơ.

Khói bếp tỏa ra từ ống khói trong ngôi nhà nhỏ này, Hiểu Nguyệt định lên gõ cửa trước, lại nghe thấy có tiếng “cạch”, cửa phòng được mở ra, một hòa thượng bưng theo bồn gỗ chuẩn bị ra ngoài, liếc mắt thấy Sách La Định và Hiểu Nguyệt thì sững sốt.

Sách La Định vừa nhìn thấy cái đầu tròn lông lóc thì bĩu môi – Lại là một tên đầu trọc.

Hiểu Nguyệt quan sát hòa thượng kia, khoảng hơn hai mươi tuổi, mặt mày trắng trẻo nhả nhặn, không biết tại sao hán lại ở trong núi sâu một mình.

“Hiểu Nguyệt thí chủ?”. Tiểu hòa thượng thấy Hiểu Nguyệt thì gọi một tiếng.

“Người biết ta sao?”.

“Hiểu Nguyệt thí chủ, ta là Minh Tịnh đây.”. Tiểu hòa thượng vui vẻ: “Cô thường xuyên đến miếu xin bùa thì cứ mà, ta nhớ rõ cô!”.

“À...”. Mặc dù Hiểu Nguyệt cũng không nghĩ ra mình đã từng gặp hòa thượng này chưa, nhưng nghe hán nói vậy thì chắc hẳn là hòa thượng ở miếu Tử Ngọ, vậy thì tốt, có thể hỏi xem có chuyện gì rồi.

“Tiểu sư phụ...”. Hiểu Nguyệt vừa định mở miệng thì Sách La Định đã chen miệng nói: “Đi vào hãy nói, trời mưa rồi.”.

Minh Tịnh vội vàng lùi vào trong nhường đường cho hai người: “Hai vị thí chủ, mời vào.”.

Vào phòng quan sát xung quanh một chút thì thấy đây chỉ là một gian phòng bình thường, bài trí cũng khá đơn giản, cách sắp xếp phòng ốc gần giống với thiền đường.

Sách La Định không ngồi xuống, chỉ đứng đó đánh giá xung quanh, sau đó đến đứng bên cửa sổ mà quan sát trên núi.

Hiểu Nguyệt đón lấy tách trà Minh Tịnh đưa tới, không đợi hai người hỏi, Minh Tịnh đã nói: “Hiểu Nguyệt thí chủ, có phải cô lại lên núi cầu bùa thì cứ không?”.

“Đúng vậy.”. Hiểu Nguyệt hỏi ngay nghi vấn trong lòng mình: “Tại sao miếu Tử Ngọ lại thành như vậy?”.

Tiểu hòa thượng thở dài: “Ác linh ám ảnh, âm hồn không thể tiêu tán...”.

Hiểu Nguyệt sững sốt, Sách La Định cũng quay đầu lại nhìn hán: “Ác linh sao?”.

“Hai vị có thể không biết.”. Minh Tịnh ngồi bên cạnh bàn, nhỏ giọng kể: “Mấy tháng trước, lúc nửa đêm chúng ta thường thấy trong miếu có một bóng người màu trắng, là một nữ nhân mặc áo trắng. Lúc đó trong miếu lòng người hoang mang, phương trượng còn mắng chúng ta, ngài nói phật môn là nơi trọng địa, sao có thể có ma quỷ được, bảo chúng ta đừng có suy nghĩ vớ vẩn.”.

Hiểu Nguyệt nghiêm túc lắng nghe, cũng không hiểu được – Trong miếu mà cũng có quỷ à?

“Nhưng mà có một hôm, nửa đêm ta cùng phương trượng đi ngang qua viện có đựng phải một nữ quỷ áo trắng, ta bị dọa sợ đến ngồi phịch xuống đất.”. Minh Tịnh nói đến chuyện đêm đó vẫn còn sợ hãi không nguôi.

“Hôm sau, phương trượng phái người đưa thư cho Bạch thí chủ...”.

“Bạch thí chủ nào?”. Hiểu Nguyệt hỏi.

“Chính là Bạch Hiểu Phong của Thư quán Hiểu Phong, Bạch thí chủ.”.

Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Đại ca ta sao?”.

Minh Tịnh nhìn Hiểu Nguyệt một chút, hình như định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Sau đó thì sao?”. Hiểu Nguyệt hỏi: “Vì sao phương trượng lại bị điên?”.

Minh Tịnh ngập ngừng một lát, nói: “Hôm đó, Bạch thí chủ có tới miếu một chuyến, ở trong phòng nói chuyện với phương trượng khoảng một canh giờ, sau khi Bạch thí chủ đi rồi, đêm đó phương trượng lại đột nhiên bị điên.”.

“Cái gì?”. Hiểu Nguyệt há to miệng: “Phương trượng nói chuyện gì với đại ca ta mà sau đó lại điên?”.

“Ta không biết, nhưng cũng chưa chắc đã có liên quan đến Bạch thí chủ đâu, ta cảm thấy có thể là đã bị nữ quỷ áo trắng kia ám rồi.”. Minh Tịnh nói: “Kể từ hôm đó, trong miếu của chúng ta cũng không còn thấy nữ quỷ áo trắng nữa. Nhưng mà phương trượng càng điên khủng hơn, hắn cứ gặp ai là đánh người đó, còn ăn thịt uống rượu, đốt miếu đập tượng phật nữa... các sư huynh đệ của ta đa số đã chạy mất, chẳng bao lâu thì miếu cũng bị giải tán. Ta không còn cách nào khác bèn ở trên núi, nhưng vì vẫn không yên tâm về phương trượng cho nên mới ở đây, hàng ngày đến nhìn xem hắn có ổn hay không.”.

Hiểu Nguyệt gật đầu, nghe như vậy cũng cảm thấy hòa thượng này vẫn còn chút lương tâm, nhưng mà trong đầu cũng vô cùng nghi hoặc – Đại ca có liên quan đến chuyện này không? Nhưng vì sao hôm qua nàng có nói với Bạch Hiểu Phong là hôm nay sẽ đến miếu Tử Ngộ xin bùa thì cử thì hắn lại không nói gì, rõ ràng là vẫn không biết miếu Tử Ngộ đã xảy ra chuyện rồi.

Trong lòng Hiểu Nguyệt cảm thấy lo lắng, bèn hỏi tiểu hòa thượng xem có dù hay không, tiểu hòa thượng tìm được một cây dù đã rách nát, Hiểu Nguyệt che dù, kéo Sách La Định chạy xuống núi.

Sách La Định cũng chẳng thèm che dù, về tẩm một cái là ổn, nhưng mà Hiểu Nguyệt thì lại có vẻ vội vàng xuống núi, chiếc váy đẹp như vậy mà lại bị dính đầy nước bẩn với bùn đất, hắn nhìn thấy cũng phải cau mày.

“Nàng đi chậm một chút, cẩn thận ngã xuống núi bây giờ...”.

Sách La Định vừa mới nói xong, quả thật đã thấy Bạch Hiểu Nguyệt trượt chân một cái.

“Á!”. Sách La Định vội vàng chạy lên đỡ lấy, Hiểu Nguyệt bị giật mình sợ hãi cũng làm rơi cả dù. Sách La Định dùng tay áo che mưa cho nàng, cau mày: “Nàng vội cái gì.”.

Hiểu Nguyệt giữ tay áo Sách La Định chắn ở trên đầu, nói: “Đi về hỏi xem đại ca đã nói gì cùng phương trượng a!”.

Sách La Định cười khan một tiếng, vừa kéo tay nàng lên đỉnh đầu để nàng tự mình che mưa trên trán vừa tiến lên mấy bước nhặt lên chiếc dù để che mưa cho nàng.

Hiểu Nguyệt ngẩng mặt nhìn Sách La Định, thấy hắn hình như có gì muốn nói.

Sách La Định nhìn về phía sau, cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì, tóm lại là sau khi hồi phục tinh thần lại thì nhét dù vào tay Hiểu Nguyệt, công nàng xuống núi trước.

Tuấn Tuấn vẫn luôn đi theo phía sau hai người, cũng quay đầu nhìn lại phía sau một chút.

Chờ cho đến khi xuống đến chân núi, đi trên đường làng nhỏ hẹp trở về, Hiểu Nguyệt che dù gác đầu trên vai Sách La Định, hỏi hắn: “Có phải có chuyện gì không ổn không?”.

Sách La Định từ tốn đi về phía trước, nói: “Ban nãy đã bảo nàng ăn một miếng thịt chó mà nàng lại không ăn.”.

Hiểu Nguyệt giật tóc hắn.

Sách La Định cắn răng, chẳng biết là do bị kéo tóc đau quá hay là đang nhả cười nữa, tiện thể còn bổ sung một câu: “Mùi vị thịt chó đó rất ngon!”.

Hiểu Nguyệt trừng hắn: “Người còn muốn ăn nữa, ta ghét nhất là người ta ăn thịt chó! Sau này không cho phép ăn.”.

Sách La Định cười khan mà gật đầu: “Được, được.”.

“Tiếp đó thì sao, nói chuyện nghiêm chỉnh đi.”. Hiểu Nguyệt hỏi.

“Ta đang nói chuyện nghiêm chỉnh mà.”. Sách La Định trả lời cực kỳ khí khái: “Thịt con chó kia cực kỳ ngon!”.

Hiểu Nguyệt nheo mắt nhìn hắn.

Sách La Định đặt nàng xuống, đưa tay ấn bên trái trán của nàng, nói: “Ngốc.”.

Hiểu Nguyệt xoa trán mình mà nhìn Sách La Định, không hiểu gì ráo.

“Nàng còn nói hắn bị điên, người điên lại có được thủ nghệ giỏi như vậy, nấu được một nồi thịt chó thơm ngon đến thế à?” Sách La Định bĩu môi: “Lại còn nhớ phải cho thêm xạ hương vào nồi thịt chó nữa, hòa thượng điên á? Có mà là trù tử điên thì có.”.

Hiểu Nguyệt che trán ngẩn người, một lúc lâu mới hỏi: “Người cảm thấy đại hòa thượng đó giả điên à? Tại sao phải giả điên lại còn phá giới nữa?”.

“Thật ra thì ban nãy trên núi còn có những người khác nữa.”. Về mặt Sách La Định khó giấu được dáng vẻ cầu thả lại xen chút tinh ranh.

“Ai vậy?”. Hiểu Nguyệt cau mày: “Tiểu hòa thượng có nhắc đến nữ quý áo trắng, trùng hợp thế sao? Người hâm hại đại ca ta cũng là một nữ quý áo trắng, lần này còn có liên quan đến đại ca ta... liệu hai chuyện này có quan hệ tới nhau không?”.

“Về thư quán trước đã.”. Sách La Định phất tay một cái: “Tối nay ta lại tới xem lần nữa.”.

“Ta cũng đi!”. Hiểu Nguyệt hăng hái.

“Nàng đi làm gì?”. Sách La Định toét miệng: “Cô nương còn muốn theo nam nhân nửa đêm lên núi sao?”.

“Lên núi ban ngày với lên núi giữa đêm có gì khác nhau hả?!”. Hiểu Nguyệt không chịu yếu thế.

“Á...”. Sách La Định ngẩng mặt ngẫm nghĩ.

“Lại nói tới, chuyện này còn có liên quan đến danh dự và an toàn của đại ca ta, ai biết có người muốn hại hắn hay không!”. Hiểu Nguyệt giật tay áo Sách La Định kéo thẳng về thư quán: “Vừa đúng lúc, ta có một bộ y phục màu đen còn mới, vẫn chưa có dịp nào dùng đây!”.

Khóe miệng Sách La Định méo xẹo, cô nương này chẳng quan tâm đến chuyện gì hết, chỉ chú ý mỗi chuyện y phục mình mặc có đẹp hay không mà thôi...

19. Chương 19: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 19

Trở lại thư quán, Hiểu Nguyệt chạy đi tìm đại ca mình nhưng mà Bạch Hiểu Phong lại bị Hoàng thượng triệu vào cung rồi, nghe nói là Hoàng hậu có mấy cuốn kinh phạt, cả hoàng thành này có khi chỉ mình Bạch Hiểu Phong đọc là hiểu được mà thôi, cho nên Hoàng hậu mời hắn vào cung giúp bà dịch kinh văn, phải ba ngày nữa mới về.

Hiểu Nguyệt không tìm được đại ca mình thì càng gấp gấp hơn, lại chạy về tìm Sách La Định, liền thấy trong sân... Sách La Định đang nói chuyện với Trình Tử Khiêm.

Hiểu Nguyệt chạy đến chỗ hai người thì nghe thấy hình như hai người đang nói chuyện về phương trượng Tịnh Viễn.

“Lai lịch của hòa thượng kia trong sạch chứ?”. Sách La Định khoanh tay hỏi.

“Quả đúng là cao tăng đắc đạo.”. Tử Khiêm bắt đầu nhớ lại: “Kỳ quái, trước đây không lâu vẫn còn tốt mà.”.

“Người biết?”.

“Đương nhiên, người trong hoàng thành ta phải biết đến chín phần.”.

Tử Khiêm nói xong, chẳng bắt ngờ gì khi khước miệng Sách La Định lại bắt đầu co gập: “Con mẹ nó, đầu người có vấn đề rồi!”.

Tử Khiêm liếc hắt một cái, có điều hình như hắt cũng đã quen rồi, nói tiếp: “Hòa thượng Tịnh Viễn kia tâm địa vô cùng tốt, bình thường người đến miếu Tử Ngọ dâng hương cũng rất vượng...”.

“Chờ một chút.”. Sách La Định chặn lời hắt lại: “Người chắc chắn người đến miếu Tử Ngọ dâng hương rất nhiều sao?”.

“Đúng vậy.”.

Không đợi Tử Khiêm nói tiếp, Hiểu Nguyệt đã chạy vào nói: “Trừ người tới dâng hương ra thì còn có không ít người đến nhờ phương trượng giảng thiền nữa.”.

“Lạ ở chỗ này.”. Sách La Định tò mò: “Với trình độ hống hốt của dân chúng hoàng thành này, chẳng có lý nào mà chuyện lớn như vậy, lâu như vậy rồi mà không có ai lan truyền chứ!”.

“Cũng đúng!”. Tử Khiêm cảm thấy rất có lý: “Hòa thượng ăn thịt phá miếu, chuyện này nhất định sẽ rất thu hút người khác, huống hồ đó lại là một vị cao tăng trong lòng dân chúng như hòa thượng Tịnh Viễn nữa.”.

“Hắn rất được lòng người à?”. Sách La Định đến cạnh bàn ngồi xuống, mở nắp bình trà xem bên trong có trà hay không.

“Đúng vậy.”. Trình Tử Khiêm gật đầu, sau đó “vút” cái chạy ra ngoài, chỉ lát sau đã cầm một cuốn sách mà “vút” cái trở về: “Ban đầu hòa thượng Tịnh Viễn làm quan, cần mẫn liêm chính thương yêu dân chúng, làm việc rất hiệu quả, cũng được coi là tiền đồ vô lượng. Nhưng mà sau đó hắn lại đột nhiên gặp nạn lớn, hình như lúc trên đường hồi hương thăm người thân thì gặp phải lũ lớn, khiến cho ái thiếp và con nhỏ đều qua đời. Từ đó về sau hắn đi tu làm hòa thượng, tính cách cũng thay đổi, vô cùng hòa nhã vui vẻ. Hắn rất nhiệt tình giúp đỡ người khác, trong miếu Tử Ngọ còn có không ít những người gặp cảnh khốn cùng nữa. Tóm lại là mấy chục năm liền lão hòa thượng này đều làm quá nhiều việc thiện đến độ có nói cũng không hết, cho nên từ khắp mọi nơi, mọi người đều rất yêu quý hắn.”.

Hiểu Nguyệt ở bên cạnh gật đầu lia lịa.

Sách La Định suy nghĩ một chút, vẻ mặt đột nhiên như hiểu ra gì đó, không nặng không nhẹ mà “ha” một tiếng.

Hiểu Nguyệt và Trình Tử Khiêm đều cùng nhau nhìn hắt – Ha cái gì?

Sách La Định vắt chân sờ cằm, dáng vẻ cực kỳ lưu manh: “Lý do khiến cho đến giờ mà chuyện này vẫn chưa bị truyền ra ngoài chỉ có một mà thôi.”.

Hiểu Nguyệt và Trình Tử Khiêm nhìn nhau một cái, ngoan ngoãn đến ngồi cạnh bàn, xem hắt có cao kiến gì.

“Chính là kiếp nạn này của miếu Tử Ngọ mới xảy ra chưa đến ba ngày mà thôi!”. Sách La Định nhướn mày một cái: “Vì mấy ngày nay chuyện của Bạch Hiểu Phong quá vang dội cho nên mới không truyền đến.”.

“Nhưng mà hòa thượng ở sườn núi kia nói là chuyện xảy ra khá lâu rồi mà.”. Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Ta cũng nghĩ nếu chuyện đã xảy ra lâu vậy thì không thể không có người biết chuyện này được.”. Trình Tử Khiêm gật đầu một cái: “Giải thích tốt nhất cho chuyện này chính là hòa thượng kia nói dối.”.

Hiểu Nguyệt ngẩng cằm: “Sao hắn phải nói dối...”.

“Tiểu hòa thượng đó dù có trọc đầu nhưng cũng không thể cho đó là hòa thượng thật.”. Sách La Định nói.

Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Sao người biết?”.

“Nhìn rất rõ mà.”. Sách La Định hững hờ trả lời.

“Nói thấy rõ là sao?”. Hiểu Nguyệt nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

“Chắc.” Sách La Định cảm thấy chuyện này có vẻ khó mà giải thích, ngắc ngứ hồi lâu mới nói: “Chính là... cách hòa thượng nhìn người khác sẽ không giống với người bình thường, có hiểu không? Đặc biệt là lúc nhìn nữ nhân.”

Hiếu Nguyệt vẫn tiếp tục không hiểu: “Không giống nhau thế nào?”

Sách La Định sờ mũi, có vẻ rất khó mở lời.

Hiếu Nguyệt thấy hắn không nói thì càng tò mò hơn: “Có chuyện gì vậy?”

“Ài, Hiếu Nguyệt cô nương.”. Trình Tử Khiêm chống cằm hí hóp mắt cười, giải thích giúp Sách La Định: “Nam nhân nhìn nữ nhân dĩ nhiên là phải khác hòa thượng nhìn nữ nhân rồi, bình thường mỗi khi nam nhân nhìn thấy mỹ nữ cho dù thế nào đi nữa thì cũng sẽ có phản ứng. Mà hòa thượng thì lục căn thanh tịnh, nhìn thấy nữ nhân cũng sẽ không có phản ứng gì, cho dù thấy nữ nhân rất đẹp thì cũng không mặt đỏ tim đập... đương nhiên, cho dù lục căn vẫn chưa thanh tịnh thì vẫn sẽ có chút cổ kị đi.”

Hiếu Nguyệt nháy mắt mấy cái: “Vậy rốt cuộc thì sao?”

Sách La Định nhìn trời: “Bình thường nàng thông minh lắm mà, sao lại đột nhiên ngây ngốc thế hả? Lúc hòa thượng kia nhìn thấy nàng, cả mặt hắn đều hiện ra ý tứ rất rõ – Oa, mỹ nữ nha! Vậy nàng nói hắn có phải là hòa thượng thật hay không?”

Hiếu Nguyệt chống cằm, hình như thực sự rất vui mà lầm bầm: “Ha? Mỹ nữ à...”

Sách La Định nhìn nàng dễ tiếp thu như thế, cũng có chút buồn cười: “Chẳng phải là mỹ nữ sao.”. Nói xong đứng lên, nói là đi tìm chút đồ ăn, ăn no để buổi tối còn có sức lên núi điều tra xem rốt cuộc đám đầu trọc kia muốn giở trò quỷ gì, cứ thế, hắn như một làn khói biến mất vô tung.

Chờ đến khi Sách La Định đi rồi, Trình Tử Khiêm vẫn thấy Hiếu Nguyệt chống má hí hóp mắt cười còn rạng rỡ hơn cả hoa mai nở đầy sân kia nữa.

“Này, cô nương.”. Tử Khiêm quơ bút trước mắt nàng: “Ý tứ, ý tứ chút!”

Cuối cùng Hiếu Nguyệt cũng hồi phục tinh thần lại, ngồi ngay ngắn lại, tiện thể còn ho khan một tiếng, nhìn xung quanh một chút mới nhận ra Sách La Định biến mất rồi, cau mày hỏi: “Người đâu rồi?”

“Đi ăn cơm rồi.”

Hiếu Nguyệt cau mày, sơ ý cái đã để hắn chạy mất: “Vẫn chưa nói rõ mà, hòa thượng kia có vấn đề gì, đó là ai chứ? Việc gì phải giả làm hòa thượng lừa gạt chúng ta.”

“Ừ, ta có thể đoán được lão Sách bắn khoả điều gì.”. Trình Tử Khiêm nói: “Hắn nhìn người rất chuẩn, nhất là nhận biết người xấu người tốt, nếu hắn đã cảm thấy hòa thượng kia có vấn đề thì nhất định sẽ có vấn đề. Mặt khác, ta còn khá lo lắng một chuyện khác.”

“Cái gì vậy?”. Hiếu Nguyệt thấy dáng vẻ của Tử Khiêm rất nghiêm túc thì có chút lo lắng mơ hồ.

Tử Khiêm cười: “Cô thử nghĩ một chút mà xem, chuyện lần này có liên quan đến đại ca cô, nếu như không phải là Tam công chúa ra kỳ chiêu để hóa giải chuyện của đại ca cô thì đây có lẽ chính là đòn thứ hai người ta chuẩn bị để giáng xuống đại ca cô rồi, cái tội góp phần vào việc là hại Tịnh Viễn sư phụ đức cao vọng trọng lại có lòng từ bi đến bị điên ấy...”

Đôi hàng lông mày của Hiếu Nguyệt nhíu chặt, quả nhiên là lại có quan hệ tới đại ca của nàng! Có phải đại ca của nàng đã đắc tội ai nên mới bị người ta báo thù như vậy? Hơn nữa, Hiếu Nguyệt hiểu rõ Bạch Hiếu Phong, mặc dù bình thường đại ca nàng có vẻ rất lễ độ nhã nhặn, nhưng cũng không phải là người chịu thiệt, lần này huynh ấy... hình như biết rõ nguồn cơn nhưng lại không muốn nói toạc ra, vì sao vậy?

Sách La Định ăn uống no say rồi, còn cầm theo chút đồ ăn khuya từ từ lâu về, cách xa đã nhìn thấy ở trên bậc thềm ngoài cửa thư quán Hiếu Phong, Bạch Hiếu Nguyệt mặc bộ váy màu đen, hai tay chống cằm mà ngắm người ngồi đó.

Sách La Định lắc đầu một cái, nửa đêm rồi mà cô nương này còn mặc một thân đen thui ngồi ngoài cửa, không sợ sẽ hù dọa người khác à.

Đi tới gần, quan sát cẩn thận một cái, Sách La Định nhếch mày – Bạch Hiểu Nguyệt mặc màu đen có vẻ trưởng thành hơn so với những bộ y phục khác một chút, cũng mang đến chút hương vị của nữ nhân.

Nhưng mà hần đã đi đến trước mặt nàng rồi mà cô nương kia vẫn còn đang ngẩn người.

Sách La Định chấp tay sau lưng, khom lưng xuống nhìn nàng.

Hiểu Nguyệt vẫn hai mắt đăm đăm như cũ.

Sách La Định cũng chẳng biết nàng đã ăn cơm chưa nhưng vẫn lấy một chiếc bánh bao còn nóng hổi từ đồng đồ ăn khuya mới mua về kia lắc lắc trước mắt nàng.

Hiểu Nguyệt đưa tay, tóm lấy bánh bao gặm.

Sách La Định nhìn nàng chằm chằm, lại thấy nàng vừa ngẩn người vừa gặm bánh bao.

“Này!”

Nhìn không được hần gọi nàng một tiếng, Hiểu Nguyệt bỗng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Sách La Định: “Người về rồi à?”

Sách La Định dở khóc dở cười: “Chưa về thì ai cho nàng bánh bao ăn vậy?”

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, nhìn bánh bao trong tay một chút, hình như cũng khó hiểu – Ăn lúc nào vậy.

“Nàng làm gì ở đây thế?”. Sách La Định xoay người ngồi xuống cạnh nàng.

“Chờ người mà.”. Hiểu Nguyệt ăn hết bánh bao rồi, lấy một cái khăn tay lau miệng: “Đã nói buổi tối sẽ lên núi mà.”.

“Nàng nhất định phải đi à?”. Sách La Định hỏi lại lần nữa: “Ban đêm trong núi có thể có sâu, rắn, chuột đó, biết đâu còn có mãnh thú nữa, cũng không đảm bảo không nhảy ra mấy tên tiểu quỷ nữa đâu.”

Hiểu Nguyệt liếc hần một cái: “Sợ gì, con mãnh thú đó có thể đánh thắng được người à? Tử Khiêm phu tử nói ma quỷ gì cũng phải sợ người hết! Người đừng có bỏ rơi ta là được...”

Hiểu Nguyệt nói xong, hình như Sách La Định lại đột nhiên nhớ tới điều gì đó, hỏi nàng: “Đúng rồi, trước đây ta có nghe nói, trong thư quán Hiểu Phong cũng từng có quỷ đúng không?”

Hiểu Nguyệt ngẩn người, vỗ tay một cái: “Đúng vậy! Người nhắc tới ta cũng nhớ ra rồi, là một nữ quỷ váy trắng!”

“Nàng từng gặp chưa?”. Sách La Định hỏi.

Hiểu Nguyệt lắc đầu một cái: “Có người nhìn thấy nhưng chủ yếu vẫn chỉ nghe nói thôi.”

Sách La Định im lặng.

Hiểu Nguyệt nhìn sắc trời một chút, nói: “Đã đến lúc rồi, không phải chúng ta nên đi sao?”

“Chờ một chút.”. Sách La Định nhìn đôi giày thêu hoa trên chân nàng một chút: “Nàng vẫn còn có thể đi được à?”

Đúng là Hiểu Nguyệt cảm thấy hơi mệt, nhưng mà phần thì lo lắng cho đại ca nàng, phần thì lại tò mò quá.

Đang nói chuyện lại nghe thấy có tiếng vó ngựa đang đến gần.

Rất nhanh sau đó, một con tuấn mã màu đen nhánh chạy tới, yên cương đầy đủ, hàm thiếc và móng đều được chế tạo bằng bạc nguyên chất, một con ngựa đen! Ngựa rất cao lớn, không có lấy một cọng lông khác màu, vô cùng đẹp.

Lần đầu tiên Hiểu Nguyệt nhìn thấy một chú ngựa lớn như vậy, kinh ngạc đưa tay định sờ cổ ngựa.

“Cẩn thận nó cắn nàng đó.”. Sách La Định đột nhiên nói.

Hiếu Nguyệt bị dọa sợ đến rụt tay lại, nghi ngờ mà nhìn Sách La Định.

Sách La Định phóng người lên ngựa, đưa tay cho nàng: “Ngồi trước hay sau?”.

Hiếu Nguyệt suy nghĩ một chút, muốn ngồi nhưng còn ngại, quay mặt đi: “Không thèm cưỡi cùng ngựa với người.”.

“Vậy mang cho nàng một con nhé?”.

Hiếu Nguyệt bĩu môi: “Không biết cưỡi.”.

Sách La Định giật khóe miệng: “Vậy ta đi một mình nhé?”.

Hiếu Nguyệt vội giữ lấy ống tay áo hắn, suy nghĩ một chút: “Ngồi sau đi...”.

Sách La Định cảm thấy cũng đúng, dù sao thì người ta cũng là đại cô nương mà, tuy ngồi trước sẽ an toàn hơn chút, ngồi phía sau cẩn thận lát nữa đừng có ngã ngựa.

Đưa tay cho Bạch Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt cẩn thận đưa tay, cách ống áo mà đặt tay mình vào tay Sách La Định.

Sách La Định nhìn bàn tay trắng mịn nhỏ nhắn giấu trong ống áo lụa đen, cố gắng cảm thật nhẹ nhàng, chờ khi chân nàng đã đặt vững vàng trong bàn đạp rồi mới từ tốn giữ tay kéo một cái.

Thân hình Hiếu Nguyệt cứ thế bay lên, chờ đến khi hiểu rõ thì nàng đã ngồi trên lưng ngựa rồi.

Sách La Định cảm thấy không được thoải mái lắm, quay đầu lại nhìn nàng, cau mày: “Tiểu thư, nàng cứ ngồi như vậy cẩn thận lát nữa ngã chết!”.

Hiếu Nguyệt nghiêng người một bên ngồi ở lưng ngựa phía sau, cũng cảm thấy không được thoải mái, nhưng mà mặc vậy lại không tiện ngồi dạng chân, chỉ có thể cau mày.

“Hay là nàng thay bộ y phục đi.”. Sách La Định đề nghị.

“Không thèm.”. Hiếu Nguyệt thề phải bảo vệ quyền được mặc váy.

Sách La Định bất lực: “Hay là nàng chuyển ra ngồi trước mặt ta đi? Như vậy có thể ngồi nghiêng một bên.”.

Hiếu Nguyệt suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

Sách La Định xoay người lại đỡ lấy, mang Hiếu Nguyệt đến phía trước, giúp nàng ngồi nghiêng ổn định.

Hiếu Nguyệt cảm thấy thoải mái hơn, chỉ là vừa chạm vào ngực Sách La Định, trán đã vừa khớp chạm vào cằm hắn.

Hiếu Nguyệt há miệng, trong lòng không ngừng gào thét – Nha! Gần quá làm sao đây!

Sách La Định thấy nàng còn ý tứ, bèn nói: “Lát nữa có gió lớn, nếu nàng thấy choáng thì cứ dựa vào tay ta.”.

“Ừ.”. Hiếu Nguyệt gật đầu một cái, trong lòng thầm nói – Dựa vào ngực có được không nhỉ? Không được, cần phải ý tứ!

Sách La Định rút một chiếc áo choàng màu đen từ bọc y phục bên cạnh yên ngựa ra, giữ một cái rồi đưa cho Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt nhìn áo choàng trên đỉnh đầu mình, đưa hai tay cầm lấy, hé nửa mặt ra ngựa lên nhìn Sách La Định.

“Gió lớn.”. Sách La Định nói rồi bĩu môi với nàng: “Đừng để bị thổi méo miệng.”.

Vừa dứt lời, Hiếu Nguyệt lập tức dùng áo choàng quấn quanh mặt, che miệng lại, có áo choàng ngăn cản bên ngoài nàng cũng được tự nhiên hơn, dù có dựa vào chỗ nào, có đụng vào đâu cũng không còn ngại ngùng như vậy nữa.

Sách La Định thấy nàng đã ngồi yên ổn rồi bèn rung dây cương một cái, giật... ngựa đi! Hắc mã chẳng khác nào một mũi tên, chạy như bay thẳng đến núi Đông.

Hiếu Nguyệt từ thu mình trong áo choàng, mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ có thể nhìn thấy đôi tay đang giữ dây cương của Sách La Định.

Rời khỏi phố phường đến đường lớn, gần như không còn một bóng người, đêm lặng như nước, ngoại trừ tiếng gió đêm thổi lá kêu xào xạc ra thì cũng chỉ còn tiếng vó ngựa mà thôi.

“Người đoán.”. Hiếu Nguyệt đột nhiên phá vỡ tĩnh lặng, hỏi Sách La Định: “Đại ca ta liệu có biết người hại hần là ai không?”.

Sách La Định im lặng, im lặng đến khi Hiếu Nguyệt gần như cho rằng hần không nghe thấy mình hỏi rồi, thì hần lại đột nhiên mở miệng nói: “Hần là biết.”.

“Tại sao huynh ấy lại không nói?”.

“Hần đương nhiên có lý do của mình.”.

“Ta có chút lo lắng.”. Hiếu Nguyệt buồn lo.

“Sợ cái gì?”. Sách La Định hỏi ngược lại.

Hiếu Nguyệt ngẩng mặt lên: “Đại ca ta thông minh như thế, tại sao phải nhẩn nhện?”.

Sách La Định cười nhạt: “Cho dù bị thiệt cũng không giải thích mới là nam nhân thực sự, vừa bị chút thiệt thòi đã oang oang kêu thì còn chẳng bằng đám đàn bà.”.

“Người tin tưởng đại ca ta à?”. Hiếu Nguyệt hỏi.

“Ta chỉ tin tưởng những gì mình nhìn thấy.”. Sách La Định không sao cả trả lời: “Hơn nữa, làm đệ nhất thiên hạ cũng chẳng dễ dàng gì, nếu như Bạch Hiếu Phong có thể làm đến tận bây giờ, đương nhiên là hần phải có bản lĩnh của mình, cần gì ta lo lắng nữa? Bình tĩnh mà nói, cho dù hần có bị vạn người chửi rủa, tiếng xấu vạn năm như lão tử đi nữa thì cũng chưa chắc là sẽ không thể sống tốt được.”.

Hiếu Nguyệt cười, đôi hàng lông mi cong lên: “Người làm sao có thể bị tiếng xấu truyền vạn năm chứ, muốn có thể truyền được tiếng xấu vạn năm cũng cực khó khăn, còn khó hơn cả việc lưu danh thiên cổ nữa!”.

“Đúng vậy!”. Sách La Định đồng ý gật đầu: “Từ xưa có đại gian mới có đại tài mà.”.

Hiếu Nguyệt cảm thấy Sách La Định đâu có thô kệch chứ? Rất biết lý lẽ mà, hơn nữa tâm địa lại rộng rãi, kể cả để phụ thân nói chuyện với hần, chắc là cũng sẽ thích hần nhỉ?

20. Chương 20: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 20

Lúc ngựa đến chân núi, trăng sáng sao thưa...

Sau khi Sách La Định ôm Bạch Hiếu Nguyệt tung người xuống ngựa, cũng giống như ban ngày, công nàng đi thẳng lên núi, động tác lần này còn nhanh hơn so với lúc trước, hơn nữa gần như không đi đường lớn. Xem ra ban ngày Sách La Định đã nhớ đường núi này rồi, lúc này Hiếu Nguyệt không hiểu đã vòng vèo mấy lượt, đến khi dừng lại, hai người đã đến gần ngôi nhà lá của hòa thượng kia.

Đèn trong nhà lá đã tắt, cũng không có tiếng động nào, có thể hòa thượng kia đã đi ngủ rồi.

Hiếu Nguyệt nằm trên lưng Sách La Định, hỏi hần: “Liệu có phải hần ngủ rồi không?”.

Sách La Định lắc đầu: “Không có ai ở nhà.”.

“Sao người biết?”. Hiếu Nguyệt tò mò.

Sách La Định chỉ ống khóa trên cửa nhà lá.

Hiếu Nguyệt nhìn kỹ, khó hiểu: “Quá nửa đêm rồi còn đi đâu nữa? Chẳng lẽ lên núi, vào miếu tìm lão hòa thượng rồi?”.

Sách La Định cau mày, nhẹ nhàng “chặc” một tiếng: “Biết vậy tới sớm một chút.”.

Hiếu Nguyệt không hiểu.

Sách La Định đặt nàng xuống, đi về phía nhà lá, Hiếu Nguyệt theo sát.

“Nàng còn nhớ xé chiều nay lúc rửa rau hán đã rửa bao nhiêu không?”. Sách La Định đến cửa nhà, đi vòng quanh xem có cửa sổ nào còn mở không.

“Ừm... có lẽ là một sọt tre, nhưng mà hình như trong đó vẫn còn một số loại rau của khác nữa.”.

“Một người ăn thì có vẻ hơi nhiều nhỉ?”.

“Cũng đúng.”. Hiếu Nguyệt gạt đầu một cái, lại thấy Sách La Định rút từ ống giấy ra một con dao ngắn, bắt đầu cạy cửa sổ.

Mặc dù thỉnh thoảng Hiếu Nguyệt cũng độc mồm độc miệng một chút, nhưng dù sao thì cũng là con gái nhà Tể tướng, từ nhỏ đã là một tiểu thư khuê các con nhà đại gia, làm sao biết làm loại chuyện xấu như cạy hay đập cửa nhà người ta thế này chứ, cho nên nàng vô thức kéo vạt áo Sách La Định.

Sách La Định quay đầu lại nhìn nàng, tiện thể cảnh giác mà quét một vòng xung quanh, hán còn tưởng là Hiếu Nguyệt nhìn thấy ai nữa chứ, nhưng xem xong lại chẳng thấy ai hết cho nên khó hiểu: “Sao vậy?”.

Hiếu Nguyệt lo lắng: “Bị phát hiện thì làm sao?”.

Sách La Định buồn cười: “Có giỏi thì hán cứ báo quan bắt ta đi.”.

Vừa nói vừa cạy tiếp.

Hiếu Nguyệt cũng có chút hưng phấn, Sách La Định dẫn nàng đi làm chuyện xấu đây này!

Chưa tới hai ba cái, Sách La Định đã cạy rơi cửa sổ rồi, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, người nhoáng lên cái đã nhảy vào phòng, đưa tay ra kéo Hiếu Nguyệt.

Vào trong phòng... trong phòng đen thui, đúng là không có ai ở nhà.

Sách La Định lấy ra mồi lửa, thổi sáng lên, nhờ ánh sáng mờ mờ mà nhìn bốn xung quanh một vòng, chỗ hai người vào vừa đứng lại là một phòng ngủ, rất đơn sơ, chỉ có một cái giường với một cái bàn, giống như chỗ ở của thư sinh vậy, trên bàn có bày văn phòng tứ bảo và một số sách.

Sách La Định thấy trên đó toàn chữ là chữ liền bảo Hiếu Nguyệt: “Xem viết cái gì một chút đi.”.

“Ừ.”. Hiếu Nguyệt cầm sách lên, Sách La Định soi lửa cho nàng, nàng cũng xem thật nhanh.

“Một số là những tin đồn về đại ca gần đây.”. Hiếu Nguyệt liếc mắt nhìn, lại cau mày: “Rất nhiều thứ khác, thì ra những tin đồn hươu vượn mắng đại ca ta kia được truyền từ đây, rất nhiều!”.

Hiếu Nguyệt lại lật tiếp, tìm được một xấp giấy: “Đã bị người đoán trúng rồi!”.

Sách La Định cúi đầu nhìn.

“Đây là những thứ chưa kịp phát tán ra bên ngoài.”. Hiếu Nguyệt cho Sách La Định xem: “Viết là đại ca làm Tịnh Viễn phương tượng tức điên rồi, có lẽ bọn chúng cũng không ngờ được Tam công chúa lại phát tán di thư kia làm thay đổi càn khôn, nếu không thì quả thực đại ca sẽ chẳng thể nào trở mình được nữa.”.

Sách La Định gạt đầu một cái, bắt đầu tìm đồ trong phòng.

Hiếu Nguyệt lo lắng: “Nhớ bị phát hiện thì làm sao?”.

Sách La Định buồn cười: “Sợ cái gì, quạ cũng đâu phải chim tốt gì.”.

Hiếu Nguyệt mím môi: “Không cho phép nói tục...”.

Còn chưa dứt lời, Sách La Định đột nhiên thổi tắt mồi lửa, kéo Hiếu Nguyệt, nhảy khỏi cửa sổ ra ngoài, vừa rơi khỏi cửa sổ đã nhanh chóng vọt ra sau tường.

Hiếu Nguyệt cảm thấy tim mình cũng đập thành thịch rồi, nhưng mà cũng không phải nằng lo lắng do sợ bị người ta phát hiện mà là vì tất cả quá trình liên mạch này Sách La Định đều ôm nằng làm cả.

Hiếu Nguyệt đỏ tai, mặt nóng bừng, cố gắng nín thở.

Chỉ lát sau đã nghe thấy tiếng “cạch cạch”.

Hiếu Nguyệt lặng lẽ thưởng thức một bên cảm lún phún râu của Sách La Định, lại thấy hần cau mày mà “chặc” một tiếng.

Sau đó lại nghe thấy tiếng chó sủa.

Hiếu Nguyệt há to miệng – Có chó!

Lần này nếu như là người, hai người bọn họ có thể trốn đi mà không sợ bị phát hiện, nhưng mà nếu như lại có chó, vậy thì rất dễ bị phát hiện rồi, hơn nữa cũng không biết đó là loại chó gì, nếu như là mấy con chó ngốc như Tuấn Tuấn vừa thấy người liền vẫy đuôi thì còn đỡ, ngộ nhờ lại là loại chó dữ thấy người là cắn thì phiền phức.

Hiếu Nguyệt vẫn chưa nghĩ đến việc phải làm gì bây giờ thì Sách La Định đã đột nhiên kéo nằng, nhanh chóng đi vào khu rừng ở phía sau, sau lưng lại truyền đến tiếng chó sủa “gâu gâu”.

Sách La Định vừa vào đến rừng, hai tay đã đỡ lấy Hiếu Nguyệt, đặt nằng lên một trạc cây, bảo nằng rụt chân lại, còn mình thì không lên.

Hiếu Nguyệt ở trên cây nhìn về sơn đạo phía trước căn nhà lá xa xa, vị hòa thượng Minh Tịnh kia cầm theo cái đèn lồng đi về, có hai con chó mực cứ thế xông thẳng về phía rừng, sắp đến ngay trước mắt rồi.

Hiếu Nguyệt vội vàng kéo Sách La Định.

Sách La Định xua tay với nằng, quay đầu nhìn lại.

Quả nhiên, sau khi hai con chó mực kia vừa mới xông tới đã quay qua hướng Sách La Định mà gầm rú.

Sách La Định cau mày trợn mắt mà nhìn hai con chó một cái, thấp giọng nói: “Má nó chứ, sủa cái gì?”.

Hai con chó lùi về sau mấy bước.

Sách La Định xua tay chặn lại.

Hai con chó chỉ ư ử mấy tiếng, cúp đuôi chạy mất.

Hiếu Nguyệt trợn tròn hai mắt – Chó mà cũng dọ chạy được!

Lúc này, bên ngoài rừng lại truyền đến tiếng của Minh Tịnh, còn mang theo tiếng thở dốc, rõ ràng là hần đuổi theo hai con chó tới, thấy chó chạy quay về liền hỏi: “Hai chúng mày làm gì đấy?”.

Sách La Định lật người lên cây, kéo lấy Hiếu Nguyệt nhảy lên một thân cây cao hơn, núp giữa tán cây rậm rạp.

Hiếu Nguyệt cũng không biết Sách La Định đi lên thế nào, chỉ nghe ... vụt một cái.

Có vẻ như Minh Tịnh cũng không can đảm cho lắm, chỉ dẫn theo chó nhìn vào rừng một chút, thấy không có ai thì dẫn chó về.

Nhốt cho vào chuồng xong Minh Tịnh cũng chưa vội đi về phía nhà lá mà vẫn còn đứng ngoài cửa nhà chờ đợi, còn có vẻ rất sốt ruột nữa.

Hiếu Nguyệt muốn đưa tay vén ra lá cây trước mắt để nhìn rõ ràng hơn, Sách La Định đã đưa tay vén ra trước giúp nằng rồi.

Hiếu Nguyệt nhìn Sách La Định một cái.

Sách La Định nhắc nhở nằng: “Cẩn thận có gai với cả sâu, đừng có sờ lung tung.”.

Khóe miệng Hiếu Nguyệt cong lên, ai nói Sách La Định cầu thả chứ, rất cẩn thận, lại biết chăm sóc người khác nữa mà.

Minh Tịnh lo lắng chờ ngoài cửa một lúc thì thấy từ xa có một người mặc áo trắng đi tới.

Sách La Định khẽ cau mày, Hiểu Nguyệt thì híp mắt muốn nhìn rõ xem đó là nam hay nữ, cách khá xa chỉ thấy người đó rất gầy, hành động giống nam nhưng lại mặc y phục của nữ.

“Sao lại muộn vậy?”. Hình như Minh Tịnh không được vui lắm, hỏi người đó.

Người nọ bình tĩnh đi tới trước mặt hắn: “Gấp cái gì, mấy hôm nay Bạch Hiểu Phong cũng không có ở trong thư quán.”.

Nghe giọng nói thì rõ ràng đó là nam.

Hiểu Nguyệt cùng Sách La Định nhìn nhau một cái – Quả nhiên là nhắm vào Bạch Hiểu Phong mà!

“Còn quan tâm Bạch Hiểu Phong làm gì nữa a!”. Minh Tịnh gấp gáp đến độ giậm chân: “Chiều nay Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định đã tới đây rồi!”.

“Cái gì?”. Bạch y nhân hơi sững sờ: “Bọn họ tới làm gì? Người đã nói gì với họ?”.

“Ta không nói gì hết!”. Minh Tịnh nói: “Họ lên núi cầu bùa thi cử, thấy miếu hoang tàn nên mới đến hỏi một chút.”.

“Người không để lộ đầu mối gì đấy chứ?”. Bạch y nhân có vẻ rất cẩn thận.

“Đương nhiên không rồi, ta đâu có ngốc! Hơn nữa, Sách La Định kia chẳng qua chỉ là tên mãng phu mà thôi, hắn thì có thể phát hiện được gì chứ”. Minh Tịnh không thêm để ý, vừa nói lại vừa nhin không được mà bổ sung: “Dù sao thì ngoại hình Bạch Hiểu Nguyệt kia trông thật xinh đẹp dịu dàng, đáng tiếc là ban nãy Sách La Định đi cùng nàng ta, nếu như chỉ có mình nàng thì tốt rồi...”.

Bạch y nhân liếc hắn một cái.

Hiểu Nguyệt nghe xong liền nhú chặt chân mày, quyết miệng cảm thấy khó chịu.

Sách La Định nói bên tai nàng một câu: “Đừng nóng vội, chờ xong việc rồi gia sẽ bẻ rụng răng hắn xả giận cho nàng.”.

Hiểu Nguyệt khôi phục lại, khóe miệng lại nhếch cao.

“Trên đầu chữ sắc là một chữ đao, tốt nhất là người an phận thủ thường một chút, nếu như thất bại trong gang tấc, ta cũng không tha cho người!”. Bạch y nhân cảnh cáo.

Minh Tịnh đột nhiên ảo não, hình như cũng có chút kiêng dè bạch y nhân kia, nói lại: “Đương nhiên là ta sẽ không làm loạn rồi, chúng ta vất vả lắm mới có được cách khiến cho Bạch Hiểu Phong thân bại danh liệt... thật là, không biết là ai đã ra cao chiêu làm loạn kế hoạch của chúng ta.”.

Bạch y nhân cười nhạt: “Kế thứ nhất không thành ta sẽ có kế thứ hai, dù sao thì lần này, ta muốn Bạch Hiểu Phong sẽ vĩnh viễn không trở mình được nữa.”.

Hiểu Nguyệt cau mày, ngẩng mặt nhìn Sách La Định, như muốn hỏi – Người đánh thắng được hai người đó không? Đánh được thì bắt bọn họ lại đi!

Sách La Định lắc đầu một cái, ý bảo nàng đừng quá nóng vội.

“Nhưng mà lão hòa thượng kia có giao tình rất tốt với Bạch Hiểu Phong, hắn có thể nghe lời chúng ta sao?”. Minh Tịnh có chút lo lắng.

“Hắn không thể không giúp!”. Bạch y nhân cười lạnh: “Mấy hòa thượng ở miếu Tử Ngộ của hắn đều đang nằm trong tay ta, nếu hắn dám làm loạn, ta sẽ làm thịt đám tiểu hòa thượng kia! Chỉ là...”. Vừa nói hắn vừa dặn dò Minh Tịnh: “Mấy ngày nay người phải thông minh chút, ta có chút lo lắng Sách La Định sẽ làm xấu chuyện. Việc này không nên chậm trễ, sáng mai chúng ta liền hành động theo kế hoạch đã bàn bạc!”.

“Sáng mai sao?”. Minh Tịnh cau mày: “Ta vẫn chưa chép xong bản thảo nữa!”.

“Vậy tối nay thức đêm làm xong!”. Nói xong vung tay áo lên: “Bạch Hiểu Phong có thể thoát được lần đầu, nhưng sẽ không chạy được lần thứ hai!”.

Sau đó, hai người vào phòng châm đèn dầu, hình như đang ngồi cạnh bàn viết.

Sách La Định có chút khó hiểu, hỏi Hiểu Nguyệt: “Bản thảo trong bàn ban này có gì đặc biệt à?”

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, lắc đầu: “Không có.”

Sách La Định trong lòng hiểu rõ: “Có lẽ là luôn mang theo bên người rồi.”

“Chúng ta làm gì bây giờ?”. Hiểu Nguyệt rất lo lắng: “Bọn họ vẫn còn gian kế để đối phó đại ca ta nữa.”

“Chúng ta đi tìm người trước.” Sách La Định vừa nói vừa mang nàng nhẹ nhàng nhảy khỏi cây.

“Tìm ai vậy?”

“Nàng đoán xem.” Sách La Định còn thừa dục thả câu.

Hiểu Nguyệt đảo mắt một vòng: “Lão hòa thượng à?”

Sách La Định hơi cong môi: “Thông minh.”

Hiểu Nguyệt đắc ý.

Trước khi lên núi, hai người đã xuống núi, tìm được ngựa buộc trước núi.

Sách La Định lấy một ống trúc vẫn được cắm trên yên ngựa xuống, mở ra, rút ra một khối vải trắng, còn có cả một cành than.

Hiểu Nguyệt tò mò nhìn, Sách La Định mở mảnh vải ra, dùng cục than viết mất chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, lại vẽ một hình tượng tự như một bản đồ, cuộn lại, nhét vào ống trúc, thả về chỗ cũ, sau đó giơ tay vỗ lên trán hắc mã một cái, nói: “Đi tìm Tử Khiêm.”

Hắc mã xoay người... y như một làn khói chạy thẳng về hướng kinh thành.

Sau đó, Sách La Định lại chọn một con đường khác, mang theo Bạch Hiểu Nguyệt lên thẳng ngôi miếu đổ nát trên đỉnh núi.

Miếu Tử Ngộ ban ngày đã tiêu điều, tối đến trông càng thê lương hơn nữa.

“Liệu lão hòa thượng có bị nhốt luôn rồi không?”. Hiểu Nguyệt thấy trong miếu trống trơn, liền hỏi Sách La Định: “Thì ra căn bản hắn không hề bị điên, vì các tiểu hòa thượng đã bị bắt rồi cho nên mới phải giả điên.”

Sách La Định cười nhạt, cũng không nói nhiều, suy nghĩ một chút bèn hỏi Hiểu Nguyệt: “Đại ca nàng có bạn bè nào họ Cầu không?”

Hiểu Nguyệt nhàu môi: “Làm gì có ai họ Cầu chứ... nhưng họ Cầu thì lại có.” (1)

“Có à?”

Hiểu Nguyệt ngẩng đầu ngẫm nghĩ: “Cầu... hình như có một bạn học, có họ Cầu.”

Sách La Định lại hỏi: “Nàng nghĩ kỹ một chút.”

“Ta chưa từng gặp qua, đại ca rất ít khi giới thiệu bạn họ cho ta biết, lúc ăn cơm hắn thường kể cho ta nghe một số chuyện thú vị trên học trường, hình như có nói qua một câu Cầu huynh, lúc đó ta còn cười hắn, bảo hắn lại đi xưng huynh gọi đệ với một con cún con.”

Sách La Định gật đầu một cái.

Lúc này đã có tiếng bước chân truyền đến.

Sách La Định mang Bạch Hiểu Nguyệt trốn sau thân cây.

Chỉ lát sau thì thấy có một người đi từ phía sau chân núi đổ nát ra, đến bên sườn núi nhìn xuống sơn đạo, lại nhìn trắng sáng trên trời một chút, hình như đang tính thời gian, miệng thì lầm bầm: “Sao vẫn chưa tới? Chẳng lẽ không hiểu ý của ta sao...”

Hiếu Nguyệt cùng Sách La Định nhìn một cái đã nhận ra đó chính là hòa thượng điên điên khùng khùng ban chiều, Tịnh Viên phương trượng.

Hiếu Nguyệt gật đầu với Sách La Định một cái – Quả nhiên không bị điên.

Sách La Định thấy hòa thượng chờ đến nóng nảy bèn thình lình hỏi một câu: “Chờ người à?”.

Tịnh Viên bị dọa cho nhảy dựng một cái, quay đầu lại nhìn... thấy được từ sau thân cây, Sách La Định đi ra, bên cạnh còn có Bạch Hiếu Nguyệt đi cùng.

Lão hòa thượng lập tức cười vui vẻ, giơ ngón tay cái rồi còn gật đầu với Sách La Định: “Sách tướng quân quả nhiên hết như những gì Hiếu Phong nói, thông minh tuyệt đỉnh.”.

Sách La Định lại có chút bất ngờ - Những lời này hẳn là Bạch Hiếu Phong nói lúc uống say à? Hắn mà khen mình thông minh tuyệt đỉnh á?

Trong đầu Hiếu Nguyệt lại động một cái – Đại ca đánh giá Sách La Định cao như vậy sao, như vậy là đã qua cửa của đại ca rồi hả?

Sách La Định suy nghĩ một chút, lập tức cười một tiếng: “Cũng đúng, thịt chó mà thiếu họ, chiều này chỉ có Bạch Hiếu Phong mới nghĩ ra được.”.

Lão hòa thượng mừng rỡ, chạy đến chấp tay với Sách La Định: “Sách tướng quân, người mau cứu đồ tử đồ tôn miếu Tử Ngộ của ta đi.”.

Sách La Định cười khan gật đầu: “Đám tử tôn tộc trong miếu của người bị nhốt ở đâu rồi?”.

Lão hòa thượng buông tay: “Không biết.”.

Sách La Định hiểu, hỏi: “Bạch Hiếu Phong phải nhịn hai tên họ con rùa kia cũng là vì chuyện này à?”.

“Còn có một chuyện nữa!”. Lão hòa thượng giơ ra một ngón tay: “Nhưng mà cũng không tiện nói.”.

Hiếu Nguyệt gấp gáp: “Thiếu chút là đại ca thân bại danh liệt rồi, còn có cái gì mà không thể nói nữa chứ?”.

Sách La Định bĩu môi: “Hắn là hắn đang tương kế tựu kế rồi.”.

Hiếu Nguyệt nháy mắt mấy cái.

Lão hòa thượng lại giơ ngón tay cái với Sách La Định lần nữa: “Sách tướng quân thật là...”.

“Được rồi, đừng có mà nịnh hót ta nữa.”. Sách La Định chặn lão hòa thượng lại: “Các người muốn ta giúp thế nào?”.

Lão hòa thượng nghiêm túc: “Cần phải tìm ra con tin trong miếu, nếu bọn chúng còn có những con tin này, Hiếu Phong không có cách nào hạ thủ được!”.

Sách La Định cau mày: “Chẳng có chút đầu mối gì thì tìm thế nào?”.

“Ta và Hiếu Phong đã tìm mấy ngày rồi, vẫn không tìm được!”. Da mặt lão hòa thượng cũng rất dày: “Cho nên Hiếu Phong bảo là để người tìm.”.

Khóe miệng Sách La Định co giật.

Hiếu Nguyệt cũng nhăn mũi – Làm gì vậy chứ!

“Phương trượng, báo quan chẳng phải là được rồi sao?”. Hiếu Nguyệt hỏi: “Còn nữa, nếu như các người đã biết là ai đang giả trò, việc gì phải giấu giấu diếm diếm để gian kế của bọn chúng suýt nữa thì thành công chứ?”.

“Bạch Hiếu Phong muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn luôn.”. Sách La Định cười lạnh một tiếng: “Có nhược điểm thì cuối cùng vẫn sẽ là một mối họa, hôm nay có thể gặp thì ngày mai cũng có thể gặp, muốn diệt trừ mối họa này, phải nhổ cỏ tận rễ mới được.”.

Lão hòa thượng gật đầu: “Anh hùng mới hiểu...”.

Sách La Định phát tay chặn lại: “Miễn đi, ta cũng không phải loại người thích tính toán như hần, có thể sử dụng ai là đem ra sử dụng.”

Lão hòa thượng lúng túng cười: “Bất đắc dĩ mà thôi.”

Sách La Định “ha ha” một tiếng: “Người cũng chẳng phải chim tốt lành gì.”

Hiếu Nguyệt cũng không hiểu rõ rằng Sách La Định muốn nói gì, nhưng mà nàng có thể hiểu được, Sách La Định không thoải mái.

Lão hòa thượng vái thật sâu: “Làm phiền tướng quân.”

Nói xong xoay người đi.

Sách La Định lắc đầu một cái, mang theo Hiếu Nguyệt xuống núi.

Hiếu Nguyệt thấy hần chấp tay phía sau suy nghĩ mà không nói tiếng nào, bèn ngược mặt lên nhìn hần.

Mãi cho đến khi xuống chân núi rồi, Hiếu Nguyệt không nhịn được hỏi: “Người giận đại ca ta à?”

Sách La Định nhìn nàng một chút, thở dài, thuận miệng nói một câu: “Nếu không phải nể mặt nàng, ta cũng không thèm quan tâm chuyện của hần.”

Hiếu Nguyệt sững sốt, sau đó ánh mắt sáng ngời – Vừa rồi Sách La Định nói gì vậy? Nếu không phải bởi vì nàng!

Lý trí của Hiếu Nguyệt tự động đổi từ “nể mặt nàng” sang “tất cả là vì nàng!”... vui vẻ là đúng rồi!

Hiếu Nguyệt còn đang vui vẻ, lại nghe thấy Sách La Định nhìn về phía rừng cây hỏi: “Tra được chưa?”

“Phốc” một cái, Trình Tử Khiêm nhô đầu ra, giơ ngón giữa với Sách La Định.

Sách La Định giận đến nhe răng rồi, Trình Tử Khiêm lại bổ sung với hần một câu: “Là cho Bạch Hiếu Phong đấy, tên xấu xa đó!”

Sắc mặt Sách La Định cũng khôi phục lại, hừ hừ một tiếng: “Đã nói những tên đệ nhất đều phải có hai cái bàn chải.”

Tử Khiêm rút một phần bản thảo ra: “Nồi nào vung nấy, một cây củ cải một cái hồ, một bồn cầu một cái móng, một...”

Sách La Định đập hần một cước: “Người muốn nói cái gì?”

Trình Tử Khiêm nhàu môi: “Tam công chúa cũng rất xấu xa, sau này không được đắc tội hai người đó!”

Sách La Định nhìn trời, kéo Hiếu Nguyệt đầu óc vẫn còn đang mơ hồ đi: “Đi thôi, về ngủ, chuyện này nàng cũng không cần phải lo.”

Hiếu Nguyệt mờ mịt: “Không cần sao?”

Sách La Định gật đầu: “Tất cả đều nằm trong kế hoạch của đại ca nàng, nàng cứ yên tâm là được.”

“À”. Hiếu Nguyệt mơ hồ gật đầu.

Tử Khiêm mượn ngựa của Sách La Định đi làm việc.

Sách La Định mang Hiếu Nguyệt chậm rãi đi về, trên đường ngay cả một bóng ma cũng chẳng có, trăng lại rất sáng.

Đi một lúc thật lâu, Hiếu Nguyệt hỏi: “Các người biết điều gì vậy? Ta nghe không hiểu.”

Sách La Định không trả lời mà lại hỏi: “Đại ca nàng chỉ có một tiểu muội là nàng thôi, hay có còn anh em ruột thịt nào nữa không?”

Hiếu Nguyệt lắc đầu một cái: “Không còn.”

Sách La Định gật đầu một cái: “Cũng may.”

“May cái gì vậy?”. Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Nếu như hần có anh em trai, vậy thì anh em trai của hần sẽ rất thảm.”. Sách La Định trả lời.

“Làm gì có, đại ca ta rất thương yêu ta.”. Hiểu Nguyệt bất mãn, cho dù có là Sách La Định cũng không thể nói xấu đại ca được!

Sách La Định cười: “Tính cách của nàng thật khác đại ca nàng không ít nhỉ... nhưng mà cũng đúng, hần có thể dùng tâm nhân thay nàng, nàng có thể cứ thế mà ngây ngô sống qua ngày rồi.”

Sách La Định nói câu này, quả nhiên đã khiến cho Hiểu Nguyệt đạp chân hần một cái.

“Người lúc thì nói hần là một ca ca vĩ đại, lúc lại nói làm huynh đệ của hần sẽ xui xẻo.”. Hiểu Nguyệt không hiểu: “Có ý gì?”.

“Làm tiểu muội sao có thể giống với làm huynh đệ được.”. Sách La Định chấp tay sau lưng: “Nhưng mà sau này muội phụ phải là người mưu trí một chút, nếu không sẽ bị hần chơi chết.”.

Hiểu Nguyệt cười đến hai mi mắt đều cong: “Vậy thì không cần lo lắng, rất mưu trí.”.

“Sao?”. Sách La Định nghe không hiểu, quay đầu lại nhìn nàng.

Hiểu Nguyệt cười tươi đi nhanh về phía trước, trong lòng thầm nói – Đại ca còn khen hần là “thông minh tuyệt đỉnh” mà! Muội phụ tương lai gì đó...

Hai người cứ thế trở về Thư quán.

Hiểu Nguyệt ngu ngơ mộng đẹp, dù sao thì hình như Sách La Định đã cho nàng uống định tâm hoàn rồi, có vẻ như đại ca nàng đã sớm có chuẩn bị rồi, vậy nàng cũng không cần buồn lo nữa.

Sách La Định thì lại dựa vào ghế nằm trong sân ngắm sao mà suy nghĩ – Mười mấy tiểu hòa thượng, nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, hơn nữa còn phải ăn uống phải đi ị nữa, giấu ở đâu thì ổn đây?

Đang suy nghĩ lại thấy Tuấn Tuấn đến trước mặt hần vẫy đuôi.

Sách La Định nhìn nó chằm chằm một lúc, đột nhiên cười, đưa tay sờ lớp lông mềm mại trên lưng nó: “Thì ra là thế.”.

21. Chương 21: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 21

Sáng sớm hôm sau, Hiểu Nguyệt bị một tiếng chó sủa vang rền đánh thức, bò dậy dụi mắt, thấy trời vẫn còn chưa sáng thì cảm thấy khó hiểu, Tuấn Tuấn sủa sáng sớm à?

Nhưng mà vừa mới cúi đầu nhìn đã thấy Tuấn Tuấn đang nằm ở mép giường của nàng, cũng đang nhìn ra phía cửa, cửa phòng đang đóng... bên ngoài có tiếng chó sủa truyền tới.

Hiểu Nguyệt gãi gãi đầu, bò dậy, sau khi rửa mặt rồi thì mang theo Tuấn Tuấn ra ngoài.

Tiếng chó sủa truyền từ trong viện của Sách La Định.

Hiểu Nguyệt tò mò đi tới, vừa ghé đầu vào trong nhìn cũng sợ hết cả hồn: “Á!”.

Ở trong sân viện, Sách La Định đang ngồi dựa bên bàn đá, trong tay cầm một cái bánh bao bóp nát cho hai chó mực to tướng đang vui mừng nhảy cẫng ăn.

Hiểu Nguyệt trấn định tinh thần nhìn kỹ, hai con chó này hơi quen mắt nhỉ.

Sách La Định ngẩng đầu lên nhìn nàng, cứ như nhìn thấy cứu tinh vậy, nói: “Ta muốn ăn mỳ.”.

Hiểu Nguyệt mới tỉnh ngủ nên không kiềm chế được mà phụt cười mấy tiếng – Giọng điệu của Sách La Định hình như có một chút xú, một tí tí cảm giác như đang làm nũng vậy! Chờ ăn đã lâu lắm rồi sao?

Hiểu Nguyệt không nói tiếng nào, nhanh chân chạy vào trù phòng.

Chỉ lát sau, bên cạnh bàn, Sách La Định đã bưng tô mỳ thịt bò đầy yêu thương của Bạch Hiểu Nguyệt rồi. Nhân lúc Sách La Định đang ăn mỳ, Hiểu Nguyệt tò mò nhìn hai con chó mực lớn ngoan ngoãn ở bên cạnh vẫy đuôi với Sách La Định: “Bọn nó có phải là hai con ngày hôm qua...”.

Sách La Định gạt đầu một cái: “Là hai con chó của Minh Tịnh kia.”.

“Sao lại chạy đến đây vậy?”. Hiểu Nguyệt không hiểu.

Sách La Định húp nước mỳ sùm sụp, vừa hút mì vừa trả lời Hiểu Nguyệt: “Tối qua đi dất chúng nó về.”.

Hiểu Nguyệt càng nghĩ không ra, khó hiểu hỏi: “Nửa đêm mà người lại đi dất chó về sao? Vậy chẳng phải sáng sớm nay Minh Tịnh thức dậy sẽ phát hiện chó bị mất à?”.

Sách La Định cười: “Không phát hiện được đâu, ta bắt hai con đi rồi để hai con lại cho hần rồi.”.

Hiểu Nguyệt lại càng khó hiểu hơn.

Sách La Định ăn mỳ xong rồi, đặt bát xuống thì có một người áo đen nhảy từ ngoài tường vào, đến bên cạnh Sách La Định, nhỏ giọng nói: “Tướng quân, đã chuẩn bị xong rồi.”.

Sách La Định gạt đầu một cái, đứng dậy.

Hiểu Nguyệt ngẩng mặt nhìn hần: “Người định ra ngoài à? Tìm được những tiểu hòa thượng kia chưa?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút, nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ tìm được rồi, sau khi tìm được thì căn bản đã có được cả nhân tang, bắt cả thư sinh cùng hòa thượng kia lại, chuyện của đại ca nàng cũng giải quyết xong rồi.”.

Hiểu Nguyệt mở to mắt nhìn, gạt đầu.

Sách La Định xoay người định ra ngoài, Hiểu Nguyệt đứng lên, đi theo mấy bước ra đến cửa rồi lại lúng túng mà nặn ra một câu: “Vậy người phải cẩn thận một chút đấy...”.

Giọng nói nhẹ đến gần như không nghe được.

Sách La Định đi thẳng ra cửa, Hiểu Nguyệt nghĩ hần không nghe thấy, bĩu môi.

Nhưng mà còn chưa có bĩu ra thì lại thấy Sách La Định quay đầu phất tay áo với nàng một cái, ý như bảo – Không cần lo lắng, chuyện vật thôi.

Hiểu Nguyệt lại ngẩn người, Sách La Định đã đi ra ngoài rồi, tim lại bắt đầu nhảy múa, chỉ có Sách La Định mới có thể làm được động tác này thôi, cảm giác vừa xấu xa, vừa bất cần đời nhưng lại có vẻ rất đáng tin cậy.

Khóe miệng Hiểu Nguyệt cong lên, quay đầu lại nhìn, thấy hai con chó mực kia đang cọ cọ mũi, vẫy vẫy đuôi cùng Tuấn Tuấn, có vẻ ở chung không tệ.

Sờ cằm một cái, Hiểu Nguyệt không nghĩ ra được, Sách La Định trộm hai con chó này về thì làm sao có thể tìm được những tiểu hòa thượng kia chứ?

Sách La Định ra đến cửa, đúng lúc lại bị Đường Tinh Trị nhìn thấy.

Thật ra thì hôm qua Đường Tinh Trị vẫn ở Thư quán, hần nghĩ liệu có phải vì chuyện của Bạch Hiểu Phong mà Hiểu Nguyệt lo lắng không đây, cho nên vốn định ở lại bồi nàng. Nhưng ai ngờ sáng sớm Hiểu Nguyệt đã đi ra ngoài với Sách La Định, tận tối mới về, gần như cả một ngày đều ở cùng với Sách La Định vậy, chuyện này khiến hần cảm thấy có chút ghen tị.

Hôm nay nhìn thấy Sách La Định lại ra ngoài, Đường Tinh Trị có chút không hiểu – Đi đâu vậy?

Hồ Khai kéo hần một cái: “Sao thế?”.

Đường Tinh Trị nhàu môi về phía bóng lưng của Sách La Định: “Hần đi đâu đó?”.

Hồ Khai lắc đầu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Dáng vẻ thần bí, hình như tối qua hần cũng không ở trong phòng.”.

Đường Tinh Trị cau mày.

Lúc này lại nghe thấy tiếng nha hoàn truyền đến từ trong sân viện: “Tiểu thư, sớm như vậy mà cô đã dậy rồi sao? Những việc như nấu mỳ thế này cứ để cho chúng ta làm là được.”

“Hiếu Nguyệt lại tốt với Sách La Định như vậy sao?”. Hồ Khai khoanh tay nghĩ mãi không ra.

Đường Tinh Trị cau mày: “Liệu có phải là hấn nghĩ ra biện pháp giúp Bạch Hiếu Phong không?”.

Hồ Khai vỗ tay một cái: “Có thể! Chúng ta đi theo đi?”.

Đường Tinh Trị gật đầu đồng ý, cho nên hai người đi theo Sách La Định ra ngoài.

Sách La Định từ tốn đi trên đường, giống như đi dạo bình thường mà thôi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai cẩn thận đi theo, cũng không dám đến quá gần, bọn họ thừa biết Sách La Định võ công giỏi, lại khôn khéo, không cẩn thận bị phát hiện ngay.

Sách La Định đi thẳng một đường đến gần núi Đông.

“Hấn đến núi Đông làm gì?”. Hồ Khai hơi khó hiểu.

Đường Tinh Trị cũng đâu biết.

Sách La Định đi đến rừng cây ở chân núi, lóe cái... biến mất.

Đường Tinh Trị cùng Hồ Khai chạy đến gần, có chút sững sờ - Người đâu rồi?

Hai người tìm ở gần rừng cây, còn đang buồn bực thì lại nghe thấy sau lưng có mấy tiếng “vùn vụt” truyền đến.

Hai người quay đầu lại nhìn.

“Má ơi!”. Đường Tinh Trị kêu một tiếng rồi lùi về phía sau một bước, Hồ Khai đã ngã ngời trên mặt đất rồi.

Chẳng biết từ lúc nào sau lưng bọn họ đã có bốn con sói.

“Gâu gâu!”.

Một tiếng chó sủa vang lên, hai người nhìn quanh bốn phía đã thấy mình bị mười con chó sói to tướng bao vây rồi.

“Chặc chặc.”.

Hai người còn đang lo lắng thì lại nghe có tiếng người truyền xuống từ trên cây.

Ngửa mặt nhìn một cái thì thấy Sách La Định đã ngồi trên thân cây, đang buồn cười nhìn hai người: “Hai người tới thật đúng lúc quá, bọn chúng chưa được ăn, cứ ăn hai người xem ra cũng đủ no rồi.”

“Sách La Định, người giữ trò quỷ gì vậy?”. Đường Tinh Trị kêu một tiếng.

Sách La Định bật cười: “Ta hỏi hai người mới đúng chứ, đi theo ta cả đường rồi, hai người muốn làm gì?”.

“Chúng ta thấy người lén lén lút lút...”. Hồ Khai còn chưa nói hết câu, Sách La Định đã gật đầu một cái: “Đúng vậy, ta lén lén lút lút như vậy đương nhiên là muốn làm chuyện xấu rồi, nếu như hai người đã phát hiện thì...”.

Vừa nói hấn vừa giơ tay lên chỉ bọn họ, nói với mấy con chó kia: “Ăn bọn họ thay cho điểm tâm đi, cả xương cũng đừng có lưu lại.”.

“Này!”. Đường Tinh Trị kêu một tiếng, nhìn chằm chằm Sách La Định: “Người đừng có mà làm loạn nhá, chúng ta chỉ đi xem người làm gì chút thôi.”.

Sách La Định đại khái cũng đoán được một chút, lắc đầu huýt gió một tiếng.

Mười con chó lớn ngoan ngoãn ngồi xổm bên cạnh, không kêu không động đậy, rất biết nghe lời.

Sách La Định cũng nhảy xuống.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau một cái, hỏi hấn: “Người... dẫn theo nhiều chó như vậy đến làm gì?”.

Sách La Định cũng không thêm giấu diếm: “Cứu người với cả bắt người.”

Đường Tinh Trị và Hồ Khai lắc đầu có vẻ không hiểu.

Sách La Định nhìn thời gian một chút, hẳn vẫn còn sớm cho nên mới cố nhẫn nại mà kể cho bọn họ nghe chuyện hôm qua hẳn và Hiểu Nguyệt đến miếu Tử Ngọ.

“Thì ra là thế!”. Đường Tinh Trị cau mày: “Thư sinh và hòa thượng kia quá hèn hạ! Dám bắt tiểu hòa thượng để uy hiếp lão hòa thượng giá họa cho Bạch phu tử, chuyện nữ quỷ xuất hiện lúc nửa đêm trước kia cũng do bọn chúng làm nữa.”

Hồ Khai sờ cằm: “Thịt chó lại quên hẹ, có ý gì vậy?”.

Sách La Định nói: “Hôm qua Hiểu Nguyệt lên núi cầu bùa thi cử, Bạch Hiểu Phong có biết, thịt chó quên hẹ, thật ra cũng là thịt chó thiếu hẹ, trong nồi có thịt chó, không cho lá hẹ chính là đề bài... Các người thử suy nghĩ một chút, tại sao lại có người muốn hại Bạch Hiểu Phong?”.

Đường Tinh Trị nhìn Hồ Khai một chút.

Hồ Khai lắc đầu: “Tại sao chứ? Có thù oán à?”.

Sách La Định cười: “Bạch Hiểu Phong với ai cũng mềm mỏng dịu dàng, hẳn mà lại đắc tội với ai chứ?”.

Hồ Khai cùng Đường Tinh Trị đều gật đầu, đúng là vậy, quả thực Bạch Hiểu Phong rất hoàn mỹ, từ giờ chưa thấy hẳn kết thù oán với ai.

“Nhưng mà người ghét hẳn cũng không thiếu”. Sách La Định nhắc nhở.

“Đó là bình thường mà, vì ghen tỵ”. Đường Tinh Trị nhún vai.

Sách La Định cười: “Người ghen tỵ với Lục hoàng tử cũng không ít nhỉ?”.

“Đó là đương nhiên”. Hồ Khai mở miệng: “Tinh Trị chính là người được sủng ái nhất trong số các hoàng tử, lại thông minh, thiên chi kiêu tử đương nhiên là bị ghen tỵ rồi.”

Đường Tinh Trị suy nghĩ một chút: “Ý người là, Bạch Hiểu Phong không làm sai chuyện gì đến nỗi phải đắc tội người khác, mà là... có người ghen tỵ với hẳn sao?”.

Sách La Định nhún vai một cái: “Đoán bữa mà thôi, thật ra thì Bạch Hiểu Phong cũng biết ta rất ngu ngốc cho nên mới dừng biện pháp trực tiếp nhất để nhắc nhở ta, lão hòa thượng rõ ràng rất tinh, lại còn nấu một nồi thịt chó cực kỳ ngon, vậy mà lại không cho thêm hẹ, điều này sẽ khiến ta nghĩ đến việc người hại hẳn liệu có liên quan gì đến chó hay không, mà người này cũng chẳng phải người thông minh gì.”

“Thịt chó là có quan hệ đến chó, không cho hẹ lại là không thông minh sao?”. Khóe miệng Đường Tinh Trị co gập: “Ám chỉ rõ ràng thật...”.

Hồ Khai cũng “phụt” cười, cảm thấy Sách La Định này đúng là mèo mù vớ được chuột chết.

“Hiểu Nguyệt nhớ đại ca nàng có một bạn học họ Cầu”. Sách La Định nói: “Cho nên ta bảo Trình Tử Khiêm điều tra một chút xem, người kia tên là Cầu Thanh, là bạn học và đồng hương của Bạch Hiểu Phong.”

“À...”. Đường Tinh Trị gật đầu: “Ta biết rồi, chắc chắn người này không được thông minh, vì sinh lòng ghen ghét nên mới trả thù Bạch Hiểu Phong à?”.

“Hắn cũng điên thật”. Hồ Khai khoanh tay cảm thấy khó hiểu.

“Cầu Thanh được người ta gọi là Cầu Thông Minh, lúc còn đọc sách ở Thư quán, các phu tử đánh giá hẳn còn cao hơn cả Bạch Hiểu Phong nữa, chỉ là ngoại hình không được đẹp như Bạch Hiểu Phong, tính tình không được thích như Bạch Hiểu Phong, gia thế thì càng như trên trời dưới vực. Mà điều thú vị nhất chính là, ngày thường, bất kể từ thơ từ đến văn chương, Cầu Thanh đều cao hơn Bạch Hiểu Phong một bậc, nhưng mỗi lần đến kỳ thi lớn thi bé gì thì kết quả của hắn vĩnh viễn không tốt bằng Bạch Hiểu Phong.”

Hồ Khai sờ cằm: “Chắc tiểu tử này giống ta, vừa đến kỳ thi là hồi hộp.”.

Sách La Định hỏi Đường Tinh Trị: “Người nghĩ sao?”.

Đường Tinh Trị cười lạnh: “Bình thường hẳn là Bạch Hiểu Phong cố ý khiêm tốn đi, không muốn quá nổi bật sẽ bị người ta nghi kỵ cho nên đến lúc thi mới xuất ra bản lĩnh.”

Sách La Định gật đầu một cái: “Ta cũng nghĩ có khả năng này.”

“Cũng vì chuyện này mà Cầu Thanh đã hận Bạch Hiểu Phong sao?”. Đường Tinh Trị cảm thấy hẳn là vẫn còn lý do nào khác nữa.

Sách La Định lắc đầu một cái: “Chuyện xảy ra trong lần thi điện, lần đó Bạch Hiểu Phong đỗ Trạng nguyên, danh tiếng của Cầu Thanh đã rớt xuống đáy vực, từ đó về sau, Cầu Thanh rời khỏi quê nhà, im hơi bất tiếng, cũng không thấy xuất hiện nữa.”

Hồ Khai cùng Đường Tinh Trị cùng cau mày: “Sau đó thì sao?”.

Sách La Định nhún vai một cái: “Từ Khiêm có hỏi những người quen biết với Cầu Thanh trước kia, nghe nói hẳn có để lại một câu.”

“Câu gì?”.

“Bạch Hiểu Phong hại ta, hẳn vốn không thông minh bằng ta, ta sẽ không bỏ qua cho hắn!”. Sách La Định buông tay: “Thịt chó thiếu hẹ, có lẽ Bạch Hiểu Phong muốn nói đến chuyện này đi.”

Đường Tinh Trị và Hồ Khai đều gật đầu, chuyện này có lý, cũng nhờ Sách La Định vận đở nên hẳn mới gặp được đi...

Nhưng mà vừa nghĩ tới đây, hai người đều ngẫm lại một chút, nên như mình gặp phải chuyện này mình có thể giải được câu đổ thịt chó thiếu hẹ này không nhỉ? Cũng không biết là Sách La Định thông minh nên mới hiểu được câu đổ của Bạch Hiểu Phong, hay là Bạch Hiểu Phong thông minh nên mới ra một câu đổ chỉ có Sách La Định mới hiểu được như thế đây.

“Sau đó thì sao?”. Đường Tinh Trị khó hiểu: “Việc quan trọng bây giờ là cứu được những tiểu hòa thượng kia, người định cứu thế nào?”.

“Dựa vào chó?”. Sách La Định chỉ đám chó kia.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai bĩu môi: “Chó á?”.

“Mấy con này đều là chó tốt mà quân doanh của ta nuôi”. Sách La Định hỏi hai người: “Có biết nuôi chúng làm gì không?”.

“Chuyện này ta biết!”. Hồ Khai hỏi: “Có phải dùng để bắt quân binh đào ngũ không?”.

Sách La Định liếc hẳn một chút: “Người không thể nghĩ đến cái gì đó tốt hơn chút à?”.

Hồ Khai gãi đầu: “Chẳng lẽ người định nuôi làm lương thực dự trữ sao?”.

Sách La Định nhắc chân định đạp một cước cho hẳn chết luôn: “Dùng để tìm quân mình.”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai sửng sốt: “Sao?”.

“Lúc đánh giặc khó tránh thương vong, nếu trên chiến trường đã chết rất nhiều người, đôi khi khó mà phân biệt những người bị ngắt giữ đồng thi thể kia, một số người còn bị đất phủ hoặc bị đè dưới đồng thi thể, nếu không tìm thấy mà cứu kịp thì nhất định sẽ chết, lúc đó cần dựa vào bọn nó để tìm.”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai cũng nghiêm túc nghe, nhưng mà lại lập tức nghĩ đến một chuyện rất thực tế, cùng nhau hỏi: “Đã lâu lắm rồi không có đánh giặc nhỉ?”.

Sách La Định nhìn trời: “Cho nên mới nuôi đến béo ú như thế chứ.”.

Hai người cúi đầu nhìn đám chó kia một chút, đúng là béo thật, có lẽ ăn không ít đâu.

“Ài, ta nghe nói trước kia người lớn lên trong núi, có phải người rất thích chó không?”. Hồ Khai mới hơi quen thuộc với Sách La Định một chút đã không sợ hẳn nữa, cũng không thấy ghét hẳn như ban đầu, bèn hỏi.

Sách La Định gật đầu: “Chó rất thông minh, lại trung thành, con người có ưu điểm gì bọn chúng đều có, mà chúng lại không hề có khuyết điểm của con người.”

Hồ Khai hình như cũng thích chó, đưa tay vỗ bả vai Sách La Định: “Ừ, anh hùng cùng chí hướng.”

Sách La Định buồn cười.

Lúc này, một người áo đen đi từ trong rừng ra, đến bên cạnh Sách La Định, nhỏ giọng bẩm báo: “Tướng quân, người đi rồi.”

Sách La Định gật đầu một cái: “Theo kế hoạch hành động.”

“Vâng.”

Người áo đen kia huýt gió gọi mấy con chó, mấy con chó ngoan ngoãn theo hần đi về phía trước, Sách La Định cũng đuổi theo.

“Này”. Đường Tinh Trị đuổi theo, tò mò hỏi Sách La Định: “Người định dùng chó cứu người thế nào vậy?”

“Bọn chúng có thể tìm được chỗ những tiểu hòa thượng kia bị giấu à?”. Hồ Khai cũng buồn bực.

Sách La Định vừa đi với nói với hai người: “Chiều hôm qua, lúc ta cùng Hiểu Nguyệt đi tìm Minh Tịnh, cũng không thấy có chó.”

Hồ Khai cùng Đường Tinh Trị chờ hần nói tiếp.

“Người thử suy nghĩ một chút, muốn canh chừng mười mấy tiểu hòa thượng, hần là phải có đến mấy người giúp sức đúng không?” Sách La Định hỏi.

“À!”. Đường Tinh Trị hiểu rồi: “Ý người là, bọn họ dùng chó canh chừng những tiểu hòa thượng kia, có chó dữ canh gác, đám tiểu hòa thượng cũng không chạy được!”

“Hai con chó đuổi theo ta ngày hôm qua rất thông minh, được huấn luyện nghiêm ngặt”. Sách La Định nói: “Ta điều tra qua, chuồng chó phía sau nhà Minh Tịnh rất lớn, chắc chắn không chỉ nuôi có hai con. Ta đã đếm qua, chỉ tính riêng máng ăn cho chó đã có mười mấy cái, hần là nuôi tới mười mấy con. Ta nghi ngờ Bạch Hiểu Phong cũng đã đoán được một chút rồi cho nên mới dùng thịt chó để nhắc nhở ta... Dĩ nhiên, đây là ta đoán mà thôi.”

“Sau đó người nhân đêm tối đã đổi hai con chó đi à?”. Đường Tinh Trị không khỏi hiếu kỳ: “Người định làm gì?”

“Lúc hai con chó đuổi theo ta, Minh Tịnh căn bản không thể gọi chúng lại được, điều này chứng tỏ đám chó này không phải do hần nuôi, hần rất nhát gan, nửa đêm canh ba cần phải mang theo hai con chó mới có can đảm đi trên núi”. Sách La Định nói: “Trên đời này hầu hết các loại chó trưởng thành đều giống nhau, loại ực lớn đó dùng để huấn luyện tốt nhất, cũng nghe lời nhất, ta tìm trong quân ra hai con tương tự, hôm qua đến đổi hần là Minh Tịnh cũng không thể nhận ra.”

Hồ Khai cùng Đường Tinh Trị cũng đã hiểu ngay rồi: “À! Hôm nay nhất định Minh Tịnh sẽ dẫn theo hai con chó kia đến chỗ nhốt nhóm tiểu hòa thượng, hàng ngày dù sao cũng phải đi đưa cơm mà, mà những con chó này lại có thể tìm được đồng bọn của mình.”

Sách La Định cười nhạt: “Lúc huấn luyện chó trong quân đều phải có con đầu đàn, nó không chỉ phải tìm được những binh lính bị thương mà còn phải tìm được những con chó khác về nữa”. Vừa nói hần vừa chỉ con chó mực to dùng uy phong lẫm liệt dẫn đầu kia, nói: “Nó chính là chó đầu đàn, sẽ tìm được hai con chó kia.”

Còn đang nói chuyện thì bọn họ đã đến gần nhà Minh Tịnh kia rồi, cửa phòng đang đóng, chuồng chó cũng trống không. Mấy con chó Sách La Định mang đến kia qua ngửi một cái, bắt đầu tìm đường, đi vào trong núi, mọi người tiếp tục đi theo.

“Biện pháp này tuyệt quá!”. Đường Tinh Trị nhin không được mà khen ngợi Sách La Định: “Người cũng rất thông minh...”

Còn chưa dứt lời đã thấy người áo đen đi phía trước không nhin được mà phun một câu: “Nói nhảm.”

Đường Tinh Trị sờ mũi.

Lại thấy người áo đen kia quay đầu lại liếc mắt nhìn hắn và Hồ Khai một cái, ánh mắt kia, rõ ràng là chẳng thân thiện chút nào, có điều vì ngại Sách La Định nên mới không tiện thể hiện mà thôi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai cũng ngượng ngùng, hai người họ dù cũng là công tử ca nhi con nhà quyền cao chức trọng, nhưng bất lực chính là những người làm binh đều không thêm coi bọn họ ra gì, xem ra vì chuyện trước đây bọn họ mưu đồ hãm hại Sách La Định cho nên những thủ hạ dưới quyền của hắn cũng chẳng thêm quan tâm hay thích thú gì bọn họ đâu.

Hồ Khai bĩu môi với Đường Tinh Trị – Xem chút thì quên Sách La Định là Đại tướng quân, là đại tướng quân của mấy chục vạn đại quân.

Đường Tinh Trị lúng túng – Đúng rồi...

Hai người không nói năng lung tung nữa, đi theo Sách La Định cả đường... Đường này cũng chẳng phải khó đi bình thường thôi đâu, sau khi vào núi đều phải đi đường núi, cây cối rậm rạp chằng chịt, dưới đất đầy cây bụi cùng dây leo, hơn nữa còn có cả sơn động... Nếu như không phải có đám chó kia dẫn đường thì vốn dĩ bọn họ sẽ chẳng thể nào tìm được đường đi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai lảo đảo đi, nhưng mà động tác của Sách La Định và người kia lại rất nhẹ nhàng.

Cuối cùng, Đường Tinh Trị không cẩn thận mà ngã lộn nhào một cái, Hồ Khai vội vàng đỡ hắn, hắn còn rất sĩ diện, tỏ vẻ không cần người giúp đỡ.

Sách La Định cũng không dừng chân, chỉ chỉ phía sau cho người áo đen đi phía trước.

Người áo đen kia rất nghe lời, lùi lại sau cùng, tiện thể đỡ lấy Đường Tinh Trị và Hồ Khai đang chật vật đi.

Hai người quay đầu lại, cảm thấy có lẽ hắn cũng không cam tâm tình nguyện, nhưng mà về mặt người áo đen lại không có biểu hiện gì, cứ như Sách La Định bảo hắn làm gì thì hắn sẽ làm đó vậy, cho dù có phải giúp hai người rất đáng ghét đi nữa.

Đường Tinh Trị nhìn bóng lưng Sách La Định, trong lòng cũng không biết nên có cảm giác gì, người này tiếng xấu đồn xa, nhưng tại sao thuộc hạ của hắn lại trung thành như vậy? Mà nhìn đám chó đi ở phía trước kia, rõ ràng nhìn rất hung dữ, nhưng lại không ngừng vẫy đuôi với Sách La Định, còn cọ hắn mấy cái nữa... Ngay cả chó cũng thích hắn thế sao?

Lại đi thêm một lúc lâu nữa, đến lúc Đường Tinh Trị và Hồ Khai mồ hôi đầm đìa sắp không thở nổi rồi, đột nhiên... lại nghe thấy tiếng chó sủa từ phía trước truyền đến.

Sách La Định huýt gió một tiếng, lũ chó bên cạnh lập tức sủa vang mà phi về phía trước.

Sau đó Sách La Định thuận thế đuổi theo, động tác nhanh đến độ Đường Tinh Trị và Hồ Khai thấy có chút hoa cả mắt.

Chờ đến khi hai người bọn họ kéo được đám bụi cây ra, cuối cùng cũng vượt qua được một tảng đá...

Liền thấy phía trước xuất hiện một sơn động, ngoài cửa động có khoảng hơn mười con chó lớn đã vây quanh bầy chó ngoài cửa động. Trước mặt đám chó của Sách La Định kia chỉ có vền vền mười mấy con chó mực nhỏ gầy, cũng yếu thế hơn rất nhiều, ngoan ngoãn nằm yên không dám nhúc nhích.

Hòa thượng Minh Tịnh nằm trên mặt đất, bị Sách La Định đạp nằm xuống, nửa bên da mặt còn bị rách, không thấy Sách La Định đâu.

Trong sơn động tối đen như mực, chỉ lát sau đã có mấy tiểu hòa thượng chạy ra, đất cát đầy người.

Người áo đen đi vào, Sách La Định đi ra, ở phía sau, người áo đen lại mang thêm khoảng mười mấy tiểu hòa thượng, có người khóc, có người bị thương, còn có người nói tiếng cảm ơn với Sách La Định.

Sách La Định hỏi Minh Tịnh trên mặt đất: “Cầu Thanh đâu?”.

Minh Tịnh kinh ngạc nhìn Sách La Định: “Người sao lại...”.

“Bớt nói nhảm.”. Sách La Định nhin không được, mắt run lên.

Người áo đen ngồi xổm xuống, một cây dao găm dí sát vào da mặt Minh Tịnh lướt qua, đến khi lưỡi dao cắm xuống lòng đất, hần mở miệng lạnh như băng nói: “Không nói chặt hết ngón tay ngón chân người.”

Minh Tịnh nào có gặp những chuyện thế này bao giờ chứ, hần vội vàng nói: “Không liên quan đến ta... tất cả đều là ý của Cầu Thanh, ta cũng không muốn độc chết bọn họ.”

Sách La Định sững sốt: “Độc chết?”.

Người áo đen thấy Minh Tịnh mang theo một thùng gỗ, mở nắp ra xem, bên trong là đồ ăn.

Người áo đen rút một cây ngân châm ra thử một chút, ngẩng đầu bẩm báo với Sách La Định: “Tướng quân, đồ ăn bên trong có độc.”.

Sách La Định cau mày.

“Không phải chứ...”. Đường Tinh Trị nhện không được mà mắng hòa thượng kia: “Những hòa thượng này không thù không oán với ngươi, sao lại ác độc như thế!”.

“Vì Cầu Thanh tức giận... hần bảo sao ta phải làm vậy, Cầu Thanh điên rồi, các người đi tìm hần đi, không liên quan đến ta a!”. Minh Tịnh nhanh chóng chối bay mọi liên quan.

Sách La Định sững sờ tại chỗ, hình như có chút nghĩ không ra, ngồi xổm xuống hỏi hần: “Không phải hôm nay Cầu Thanh tiếp tục bịa chuyện để hại Bạch Hiểu Phong sao, tại sao lại đổi ý?”.

“Tất cả đều do những tin đồn truyền ngoài kia.”. Minh Tịnh vừa nói vừa móc một trang giấy từ trong ngực ra ọi người xem.

Sách La Định không cầm, người áo đen nhận lấy liếc mắt xem, đứng lên nói với Sách La Định: “Trên đây viết, Cầu Thanh chính là tên phụ tình kia, hần hận Bạch Hiểu Phong vì không thông minh bằng Bạch Hiểu Phong, ngay cả ba đời tổ tiên cũng bị điều tra ra, cả chuyện trong Thư quán năm đó cũng bị truyền ra ngoài rồi, nhưng mà những điều viết trên đây có vẻ khác với những gì Trình Tử Khiêm điều tra được.”.

Sách La Định cau mày: “Viết cái gì?”.

“Trên đây không hề viết về chuyện năm đó hần luôn đứng thứ hai, cũng không viết về chuyện danh tiếng của hần bị rớt xuống đáy vực.”. Người áo đen nói nhỏ: “Ngược lại đem ngoại hiệu Cầu thông minh của hần đổi thành Cầu ngu, nói là cả thư quán ai cũng ghét hần chỉ có mình Bạch Hiểu Phong thân thiện với hần, bởi vì ghen ghét mà hần lấy oán trả ơn.”.

Sách La Định cau mày, cầm lấy tờ giấy kia xem một chút, nhăn mày nói: “Không phải là Tử Khiêm viết...”.

“Khó trách sao Cầu Thanh lại thẹn quá hóa giận muốn đồng quy vu tận.”. Đường Tinh Trị xán tới xem ké tờ giấy kia: “Là ai viết vậy?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút, “chậc” một tiếng rồi hỏi rõ Minh Tịnh: “Cầu Thanh đi đâu rồi?”.

“Hần nói hần muốn tìm Bạch Hiểu Phong đồng quy vu tận.”. Minh Tịnh trả lời: “Cầu Thanh là người điên rồi, ta nghe lệnh hần a...”.

“Câm miệng.”. Người áo đen đập hần một cước, sợ hần quấy rầy Sách La Định suy nghĩ.

Sách La Định đột nhiên xoay người rời đi, lóe cái biến mất vô tung.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau một cái, cùng hỏi người áo đen kia: “Hần đi làm gì vậy?”.

Người áo đen cúi đầu trối Minh Tịnh, lạnh nhạt trả lời: “Đương nhiên đi làm chuyện quan trọng.”.

“Chuyện quan trọng gì vậy?”. Hồ Khai mặt dày hỏi.

Người áo đen ngoắc tay gọi mấy tiểu hòa thượng kia: “Dẫn bọn người ra ngoài.”.

Mấy tiểu hòa thượng đỡ ra nhau người áo đen ra ngoài.

Người áo đen một tay nhắc Minh Tịnh lên, đi trước dẫn đường, một đám chó lớn lại giống hệt đàn chó, chạy theo hần.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai vô thức nuốt nước bọt một cái, không dám nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn đi theo.

Sách La Định dùng tốc độ nhanh nhất xuống núi, chạy nhanh về thành.

Vừa đến phố Đông Hoa thì đụng phải Bạch Hiểu Phong đang vội vã chạy từ phía cửa cung ra.

Có lẽ đây cũng là lần đầu Sách La Định thấy Bạch Hiểu Phong gấp gáp như vậy, hai người đối mặt một cái, Bạch Hiểu Phong cau mày: “Hiểu Nguyệt không ở cùng người sao?”.

Sách La Định nhìn hẩn một cái, không lên tiếng mà bước tiếp về phía trước.

Bạch Hiểu Phong theo sau.

Hai người vào phố Đông Hoa, lại thấy trước mắt hỗn loạn, phía trước khói tuôn mù mịt, nơi bị cháy chính là hướng thư quán Hiểu Phong.

Sắc mặt Bạch Hiểu Phong tái nhợt, Sách La Định bước vội lên, rẽ ra đoàn người đang hỗn loạn.

Trình Tử Khiêm đang chỉ huy người cứu hỏa.

“Hiểu Nguyệt!”. Bạch Hiểu Phong tìm khắp nơi thì thấy lẫn trong đám nha hoàn hỗn loạn, Tam công chúa có chút chật vật mà lắc đầu với hẩn.

Bạch Hiểu Phong cũng hít vào một luồng lạnh khí.

“Không tìm thấy nàng...”. Tam công chúa thấy mặt Bạch Hiểu Phong trắng bệch không còn giọt máu, nhanh chóng nói: “Thế nhưng bên trong cũng không có ai.”.

Bạch Hiểu Phong quay đầu lại nhìn, Thư quán bị cháy một nửa, ngọn lửa vụt đến tận trời, Trình Tử Khiêm không kịp ngăn lại, Sách La Định đã vọt vào Thư quán rồi.

Sau khi Sách La Định vào trong, lại thấy nửa bên viện cũng đã bị thiêu rụi, mà nơi lửa cháy nghiêm trọng nhất chính là phòng của Bạch Hiểu Nguyệt. Hẩn vừa định vào xem một chút thì đã nghe thấy bên ngoài Trình Tử Khiêm gọi lớn: “Lão Sách, người không còn ở bên trong đâu, bị bắt đi rồi!”.

Sách La Định cau mày, chạy nhanh đến thì thấy Trình Tử Khiêm cầm một phong thư trên tay vẫy vẫy hẩn.

Bạch Hiểu Phong cũng nhanh chóng chạy đến xem.

Trình Tử Khiêm đưa thư cho Bạch Hiểu Phong: “Gửi cho người.”.

Bạch Hiểu Phong mở thư ra, vừa xem đã cau mày – Là Cửu Thanh viết cho hẩn, bảo hẩn tối nay một mình đến sườn núi cách cách thành mười dặm về phía Tây, nếu không thì cứ chờ nhật xác Bạch Hiểu Nguyệt đi.

Bạch Hiểu Phong cau mày, nhưng mà biết Hiểu Nguyệt không bị chôn thân biển lửa nên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sách La Định đứng bên cạnh nhìn xuống đất, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Trình Tử Khiêm nhẹ nhàng vỗ hẩn, chỉ về phía xa xa.

Sách La Định quay đầu lại nhìn, thấy bên ngoài đoàn người, chỗ gần một ngõ hẻm có một con chó cảnh cao gầy xinh đẹp đang quay vòng vòng, miệng không ngừng kêu ư ử.

Sách La Định nhướn mày một cái, Bạch Hiểu Phong ở bên cạnh có vẻ cũng hiểu.

“Ta...”. Bạch Hiểu Phong nói không ra lời.

Sách La Định nói: “Người ở lại đây, dập lửa xong rồi thì chuẩn bị giải quyết, không được đánh cỏ động rắn.”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu: “Người...”.

“Yên tâm đi.”. Trước đây Trình Tử Khiêm chưa từng thấy dáng vẻ lo sợ như vậy của Bạch Hiểu Phong, có thể thấy được hẩn cũng không ngờ được chuyện này xảy ra thế này, hơn nữa, tiểu muội Bạch Hiểu Nguyệt này quả thực chính là ruột thịt với hẩn, lúc này đúng là rất lo lắng.

Trình Tử Khiêm an ủi hẳn một câu: “Lão Sách sẽ cứu được người về thôi.”.

Sách La Định định đi.

Lúc này, Tam công chúa đi tới, nói nhỏ với Sách La Định: “Sách tướng quân, lần này đều là do ta tự nghĩ mình thông minh mà gây ra chuyện, người nhất định phải cứu được Hiểu Nguyệt về.”.

Sách La Định hơi dừng chân một chút, không nhìn Tam công chúa, mà lại đột nhiên túm lấy cổ áo của Bạch Hiểu Phong, phun một câu: “Lão tử ghét nhất là đàn bà làm hỏng chuyện, con mẹ nó, nếu người giỏi thể thì phải quản tốt nữ nhân của mình trước đi đã.”. Nói xong đẩy Bạch Hiểu Phong ra, phất tay áo giận dữ bỏ đi.

Nếu như không có Trình Tử Khiêm đỡ có khi Bạch Hiểu Phong đã ngã đến trọng thương rồi, vậy mà hẳn cũng phải bưng ngực nhúu mảy... có thể thấy được Sách La Định tức giận thế nào, cái đẩy này cũng thật mạnh, nếu như không phải hẳn cũng có chút võ công căn bản, có khi đã phải học máu rồi. Nhưng mà chỉ cần có thể cứu được Bạch Hiểu Nguyệt trở về, cho dù có bị đánh học máu thật cũng chẳng sao.

Đường Nguyệt Như im lặng đứng một bên, cúi đầu không nói tiếng nào, ở nơi này, ngoại trừ ba người bọn họ ra, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều bối rối.

Lần này Sách La Định cực kỳ hung hãn, người cả thành vây xem đều bắt đầu nghị luận âm ỉ.

Người ngoài không biết chuyện nên đều tưởng Sách La Định nổi trận lôi đình mà xả giận lên Bạch Hiểu Phong, lần hỏa hoạn này có liên quan gì đến Bạch Hiểu Phong à.

Sách La Định đi ra ngoài, bị cản đường thì khó chịu: “Cút hết ra, chớ khôn không cản đường.”.

Mọi người đến xem náo nhiệt đều “soạt” cái tách ra hai bên, trong lòng ai nấy đều triệt để coi Sách La Định là tên điên khùng man rợ.

Sách La Định nhanh chóng đi tới con hẻm, ngồi xổm xuống nhìn thì thấy khoe miệng Tuấn Tuấn có dính máu, trên người còn dính đất. Trước giờ nó đều theo sát Bạch Hiểu Nguyệt, có thể lúc Bạch Hiểu Nguyệt bị bắt đi thì nó đã cắn Cầu Thanh, nhưng mà chó cảnh cũng không giống chó sói to, nó vốn rất hiền lành lại gây yếu, chắc là bị Cầu Thanh đạp mấy cái. Nhưng mà... chắc chắn là nó nhận ra mùi của Bạch Hiểu Nguyệt và Cầu Thanh, nó là một trong những giống chó săn tốt nhất, cực kỳ thông minh.

Vừa nhìn thấy Sách La Định đi tới, Tuấn Tuấn đã ư ử mấy tiếng, hình như đang thúc giục, dẫn theo Sách La Định chạy vào con hẻm.

22. Chương 22: Bản Thảo Của Tử Khiêm - Số 22

Sách La Định vô duyên vô cớ lại đánh Bạch Hiểu Phong, người trên đường liền bàn tán xôn xao.

Lúc này lửa cũng đã được dập tắt rồi, ngoại trừ Hiểu Nguyệt bị bắt đi thì những người khác đều kịp chạy thoát, không có ai bị thương, nhưng Thư quán đã bị thiêu rụi mất ba phần, cần phải xây dựng lại, tổn thất rất lớn.

“Chắc chắc.”. Tử Khiêm bắt đầu tính toán thiệt hại, Bạch Hiểu Phong sai nha hoàn cùng gia đình trong Thư quán giúp đỡ sửa sang lại đồ đạc. Hẳn cũng không nói gì, chỉ đi làm việc của mình, không nhìn ra vui buồn gì nhưng vẻ lo lắng cho Hiểu Nguyệt lại rất rõ ràng.

Người của quan phủ cũng tới, Đường Tinh Trị và Hồ Khai cùng thủ hạ của Sách La Định đứng lúc cũng áp giải Minh Tịnh về, vừa thấy tình cảnh này cũng sợ hết hồn.

Giao Minh Tịnh cho quan sai, Đường Tinh Trị chạy tới hỏi xem đã xảy ra chuyện gì rồi, Tử Khiêm nói cho hẳn biết Hiểu Nguyệt đã bị bắt cóc, nhưng mà Sách La Định đã đi cứu rồi, bảo hẳn không cần lo lắng.

Đường Tinh Trị sao có thể không lo lắng được, Hồ Khai cũng khó hiểu – Sao lại thành thế này?

Đường Nguyệt Như đang đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói tất cả đều là lỗi của nàng, nàng vốn định kích thích Cầu Thanh để hẳn không nhận nhận được mà xuất đầu lộ diện, không ngờ hẳn lại bắt Hiểu Nguyệt đi.

Hồ Khai thấy nàng đau lòng và tự trách bản thân như vậy, an ủi: “Không phải tỷ cố ý mà, tỷ yên tâm đi, Sách La Định sẽ cứu được Hiểu Nguyệt.”

Hồ Khai nói xong rồi lại chạy đi giúp mọi người thu dọn tàn cuộc, Đường Tinh Trị đứng ở phía sau Tam công chúa, một lúc lâu hắn mới hỏi: “Thật sự không phải tỷ cố ý chứ?”

Tam công chúa nhìn hắn một chút, mở miệng: “Việc Hiểu Nguyệt là chuyện ngoài ý muốn.”

“Vậy ngoài việc của Hiểu Nguyệt thì sao?”. Đường Tinh Trị: “Ngay cả việc mẫu hậu sẽ đánh đòn đệ tỷ cũng có thể nghĩ tới, việc Cửu Thanh nóng vội đột nhập thì tỷ sao có thể không ngờ tới được, vậy còn muốn chọc giận hắn làm gì?”

“Đệ đã bắt đầu học được suy luận rồi, xem ra mấy ngày nay, những gì mà Sách La Định dạy đệ còn nhiều hơn cả những gì đệ học được ở trong cung bao nhiêu năm ấy nhỉ.” Tam công chúa mỉm cười nói một câu, khiến Đường Tinh Trị không khỏi lúng túng.

“Vốn dĩ ta đã kéo Hiểu Nguyệt ra ngoài với mình rồi, nhưng mà nàng lại nói là bên trong còn một bức họa, phải đi lấy.”

Đường Tinh Trị tò mò hỏi nàng: “Vì sao tỷ lại muốn làm to chuyện như vậy?”

Đường Nguyệt Như nhìn Bạch Hiểu Phong đang đứng trước đồng hồ nát đã bị cháy đen phía trước một chút, nói: “Ta chỉ muốn làm một việc tốt cho hắn mà thôi, chuyện của Hiểu Nguyệt quả thực là một tai nạn.”

“Tốt với hắn đến đâu chứ?”. Đường Tinh Trị khó hiểu: “Hôm nay nếu không phải chúng ta tới kịp lúc thì Cửu Thanh đã hạ độc chết những tiểu hòa thượng kia rồi.”

“Không có chuyện đó đâu.”. Đường Nguyệt Như nhàn nhạt nói: “Sách La Định sẽ bắt được cả người lẫn tang vật thôi.”

“À...”. Đường Tinh Trị có vẻ đã hiểu: “Nếu như Cửu Thanh không hạ độc, như vậy dù có bắt được hắn thì cùng lắm cũng chỉ có thể khép hắn tội giả nữ quỷ hoặc là vu oan hãm hại Bạch Hiểu Phong mà thôi, hắn không bắt cóc và cũng không giết người thì lúc đó hắn hoàn toàn có thể đổ hết tội cho Minh Tịnh, còn bản thân cũng sẽ không phải chịu tội nhiều, tỷ muốn hắn phải chịu hoàn toàn tội lỗi để sau này vĩnh viễn không thể trở mình được nữa, đúng không?”

“Tiến bộ rất nhanh, rất biết quan sát.”. Đường Nguyệt Như khen ngợi rồi lại thở dài ngay: “Đáng lẽ mọi chuyện sẽ không hề có sơ sẩy gì, nhưng mà không hiểu vì sao Hiểu Nguyệt lại nhất định phải quay lại biển lửa lấy cho được bức tranh chứ.”

Đường Tinh Trị khoanh tay lắc đầu, Hoàng tỷ này của hắn thật lợi hại, không dễ chọc vào... Chuyện vừa mới bắt đầu đã có thể nghĩ cách giúp Bạch Hiểu Phong vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn rồi, cực kỳ chu đáo, thủ đoạn thế này đừng nói là một tiểu muội đơn thuần Đường Nguyệt Yên của hắn, cho dù cộng thêm toàn bộ hậu cung vào cũng chưa chắc có thể thắng được tỷ ấy, khó trách sao mẫu hậu hắn thường dặn phải đề phòng vị hoàng tỷ này. Có điều, cẩn thận đến đâu cũng khó tránh khỏi có lúc sơ sẩy, ván cờ vốn dĩ đã được tính rất kỹ của Đường Nguyệt Như chẳng ngờ lại rớt mất một viên – Bạch Hiểu Nguyệt... Vì một bức tranh mà chạy vào biển lửa sao?

Chân mày Đường Tinh Trị liền nhíu chặt.

Mà lúc này, trước cửa ngôi nhà lá ở sâu trong rừng trúc ngoài thành, Cửu Thanh đang ngồi, trong tay cầm một bức thư đã bóp nát, uống rượu.

Trong lều cỏ sau lưng, Hiểu Nguyệt bị trói chặt hai tay, ngồi dưới đất nhìn Cửu Thanh ngoài cửa.

Cửu Thanh đang buồn bực uống rượu, Hiểu Nguyệt quan sát bóng lưng hắn, người này gầy gò, trên người mang đến một luồng oán khí.

Hiểu Nguyệt cảm thấy bây giờ người này đã mất lý trí rồi, đừng có chọc đến hắn tốt hơn, nhưng mà nàng cũng cảm thấy kỳ quái, sao hắn lại muốn đốt thư quán chứ?

“Này”. Hiểu Nguyệt nhin không được gọi hần một tiếng: “Người họ Cầu phải không?”.

Cầu Thanh quay đầu lại nhìn nàng một cái, không trả lời, một lúc lâu sau mới hỏi: “Vì sao người chạy quay lại đám cháy?”.

“Ta lấy chút đồ”. Hiểu Nguyệt trả lời, đáng lẽ khi lửa vừa mới cháy nàng đã được Tam công chúa kéo ra ngoài, nhưng nàng lại nhớ ra bức họa Sách La Định vẽ để xin lỗi nàng vẫn còn cất trong phòng nàng, cho nên nàng vội vã chạy quay lại lấy, chẳng ngờ vừa mới cầm được bức tranh ra đến cửa thì lại gặp phải Cầu Thanh phóng hỏa, Cầu Thanh bắt nàng đi, hình như Tuấn Tuấn còn cản hần một ngụm nữa...

Hiểu Nguyệt nghiêng đầu nhìn một chút, quả nhiên trên ống quần trái của Cầu Thanh có dính vết máu.

“Chân người có sao không?”. Hiểu Nguyệt hỏi.

Cầu Thanh uống một ngụm rượu, tò mò: “Lấy thứ gì vậy? Lửa cháy lớn như vậy mà cũng phải chạy về lấy?”.

Hiểu Nguyệt ngoắt mặt đi: “Không có gì.”.

Cầu Thanh nhìn nàng một cái: “Người là tiểu muội ruột của Bạch Hiểu Phong à?”. Sao lại không giống vậy.

Hiểu Nguyệt quay đầu lại hỏi Cầu Thanh: “Có phải người có hiểu lầm gì đại ca ta không? Huynh ấy không xấu như vậy đâu, người nhanh đến nha môn tự thú đi, nếu còn phạm lỗi nữa thực sự không có cách nào xoay chuyển được đâu.”.

“Xoay chuyển?”. Cầu Thanh đột nhiên cười: “Tối tận bây giờ ta chưa bao giờ muốn xoay chuyển... Không đúng, phải nói là trước giờ ta đều bị giẫm dưới đất, còn xoay chuyển thế nào được?”.

Hiểu Nguyệt dùng đôi bàn tay bị cột sau lưng ấn xuống đất, dịch người ra ngoài cửa, thấy Cầu Thanh cũng không để ý đến mình, bèn xê người đến gần chỗ hần: “Người không muốn tìm người giúp một tay sao?”.

Cầu Thanh cau mày, có chút khó hiểu đầu lại nhìn nàng: “Tìm ai giúp một tay?”.

“Nếu người khó nghĩ, hoặc là cảm thấy không vui, hay là cứ đi tìm người nào đó tâm sự một chút, nếu khó khăn, ta có thể tìm giúp người, đừng có nghĩ quẩn đó.”.

“Tìm ai giúp ta?”. Cầu Thanh buồn cười.

Hiểu Nguyệt cảm thấy Cầu Thanh hình như cũng chưa đến mức bị bệnh điên, mặc dù người này buồn vui thất thường, nhưng mà vẫn nói: “Sách La Định ấy.”.

Cầu Thanh cau mày, sau đó lại cảm thấy buồn cười: “Tên mãng phu đó sao?”.

“Hần không phải mãng phu”. Hiểu Nguyệt nghiêm túc: “Đám văn nhân các người mỗi khi suy nghĩ điều gì đó đều theo lối mòn cả, ta đã thử qua nhiều lần rồi, những lúc có chuyện nghĩ mãi không ra, hãy thử tìm một võ nhân trò chuyện một chút, có thể nghĩ ra rất nhanh.”.

“Ta chỉ muốn tỷ thí công bằng với Bạch Hiểu Phong một lần”. Cầu Thanh nhàn nhạt nói.

“Muốn tỷ thí với đại ca ta thì có rất nhiều phương pháp mà, làm gì phải cực đoan đến vậy?”. Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Căn bản không thể tỷ thí công bằng”. Cầu Thanh quay đầu lại nhìn Hiểu Nguyệt: “Người có biết không, ngày trước khi còn ở Thư quán, mặc dù các phu tử ngoài mặt đều không khen ngợi hần, nhưng mà lúc nào cũng thiên vị cho hần, tất cả các cuộc thi đều ưu tiên hần.”.

Hiểu Nguyệt không vui: “Tài năng của đại ca ta là thật, lần thi điện đó là do Hoàng thượng tự mình chấm bài, sẽ không có sai sót được.”.

“Ta cũng muốn cùng hần cạnh tranh cao thấp trong kỳ thi điện, nhưng mà sau khi thi xong, bài thi của ta lại biến mất!”. Cầu Thanh tức giận.

Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Sao có thể như vậy được?”.

“Lúc quan chủ khảo đưa bài thi vào cung, xe ngựa lại bị lật, tất cả các bài thi được nhặt lên, chỉ có duy nhất bài của ta bị mất.”. Cầu Thanh cười lạnh, nói: “Người có thể tin được sao?”.

Hiếu Nguyệt cau mày: “Người nghi ngờ có người lén rút bài của người ra, để cho đại ca ta trúng Trạng Nguyên sao?”.

“Còn có cách giải thích khác sao?”.

“Vậy tại sao năm sau người không thi lại?”. Hiếu Nguyệt hỏi hần: “Không thể năm nào cũng ăn gian được đúng không, nếu như thực sự có tài, hoàn toàn có thể giành được chức Trạng nguyên để thực hiện hoài bão của mình, đại ca ta vốn dĩ không muốn làm quan, nếu người có thể đỗ Trạng nguyên, người hoàn toàn có thể vượt qua huynh ấy, là do người tự mình từ bỏ sao lại đi oán trách người khác được? Hơn nữa, không có bằng chứng sao người lại có thể nói xấu đại ca ta như vậy?”.

“Không có bằng chứng sao?”. Cầu Thanh cầm một lá thư đưa ra trước mắt Hiếu Nguyệt.

Hiếu Nguyệt tiến đến xem kỹ, thấy đó là một lá thư cha nàng viết ột người bạn tốt, trong thư có nhắc đến Cầu Thanh, nói hần là một nhân tài hiếm có, hơn nữa còn có lòng cầu tiến hơn cả Hiếu Phong.

Hiếu Nguyệt nháy mắt mấy cái, chữ viết này thì đúng là của cha nàng rồi, nhưng mà nhìn năm tháng ghi trên lạc khoản thì đã được viết từ mấy năm trước, cho nên khó hiểu: “Cha ta khen người mà, khen người cũng không tốt sao?”.

“Vị quan này chính là quan chủ khảo phụ trách đưa bài thi hôm đó.”. Cầu Thanh đặt thư xuống đất, vỗ một cái: “Người còn dám nói không phải do bức thư này đã hủy cả đời ta sao?”.

Hiếu Nguyệt kinh ngạc, nhưng mà lúc này lại chẳng có ai để có thể kêu oan a, mấy năm trước cha nàng viết phong thư này, chắc chắn là không thể ngờ được có ngày người kia lại trở thành quan chủ khảo hoặc là quan đưa bài thi đâu. Hơn nữa, cha nàng tính tình ngay thẳng, sẽ chẳng thể nào lại sai người đi tẩy máy tay chân gì. Nhưng mà liệu vị quan chủ khảo kia có vì phong thư này mà tự mình nghĩ nhiều hay không, chuyện này cũng không nói trước được...

Hiếu Nguyệt có chút thương cảm cho Cầu Thanh, nhưng mà có một số việc không phải cứ an ủi vài câu là có thể cho qua, Hiếu Nguyệt đột nhiên cảm thấy nếu như Sách La Định đụng phải chuyện này, nhất định là hần sẽ giải quyết rất nhanh!

“Cả đời ta chỉ muốn được thắng Bạch Hiếu Phong một lần!”. Cầu Thanh ngửa cổ ừng ực uống cạn bình rượu, vung tay lên, đập nát cái bình.

Hiếu Nguyệt rút người về phía tường một cái.

“Đại ca người vốn dĩ cũng chẳng phải hoàn mỹ không chút khuyết điểm nào.”. Không biết có phải do Cầu Thanh đã có chút say hay không, hoặc là do quá tức giận mà mất đi lý trí, hần tựa vào cánh cửa, vừa thất hồn lạc phách lại vừa tuyệt vọng nói: “Khi nhỏ hần cũng thích chơi xấu, có những lúc chơi xấu cả phu tử, nhưng mà dù hần có gây ra chuyện nghiêm trọng đến đâu, người chịu phạt chắc chắn cũng không phải là hần. Từ trước đến giờ, hần chẳng cần phải cố gắng chuẩn bị thứ gì, lúc bọn ta phải thức đêm học bài, hần lại đi đọc truyện tiểu lâm, hoặc là đi du hồ uống rượu. Hần cho dù có không chí tiến thủ cũng thành siêu thần thoát tục, còn ta chỉ cần hơi phân tâm một chút lại là tiền đồ mong manh... người nói tại sao chứ?”.

Hiếu Nguyệt nhìn hần chằm chằm, đúng là đại ca nàng thứ gì cũng có, có rất nhiều thứ người khác hàng đêm mơ tưởng, đại ca nàng lại coi như cỏ dại. Nhưng mà... cho dù Cầu Thanh có bị thảm đến đâu thì hần cũng không thể thảm hơn Sách La Định được đi, Sách La Định dù mất đi tất cả chỉ còn lại một mình thì cũng có thể thành người như bây giờ, cũng không hề kém cạnh đại ca mình nữa.

Hiếu Nguyệt nghĩ đến đây, hỏi hần: “Người mà thăm lăm sao?”.

“Ta không thăm sao?”.

“Người không thăm.”. Hiếu Nguyệt nghiêm túc nói: “Người có cha có nường, được đi học, không cần phải lưu lạc đầu đường xó chợ, không phải sống một mình nơi thâm sơn cùng cốc chỉ làm bạn với sói hoang, người còn được Tể tướng khen người có năng lực, người thăm chỗ nào?”.

Cầu Thanh phát tay áo: “Kiến thức của đàn bà, người căn bản không hiểu được.”

Hiếu Nguyệt thở dài, đột nhiên nói: “Hay là người chạy trốn đi?”

Cầu Thanh cau mày: “Chạy trốn sao?”

“Đúng vậy!”. Hiếu Nguyệt gật đầu: “Đi nơi khác, thay tên đổi họ, ta sẽ thương lượng với đại ca một chút xem có thể thả người hay không?”

“Không thể nào.”. Cầu Thanh lắc đầu một cái, lấy một vỏ rượu từ góc tường ra, lại móc từ trong ngực ra một bọc thuốc bột, rắc vào trong vỏ rượu.

Hiếu Nguyệt giật mình: “Người định làm gì?”

“Cái này chuẩn bị cho đại ca người.”. Cầu Thanh lạnh nhạt nói: “Lát nữa ta sẽ cùng hần uống hai chén, người đoán xem túi độc này sẽ độc chết hần hay ta?”

Hiếu Nguyệt há to miệng: “Người muốn giết đại ca ta sao? Chỉ có chút chuyện như vậy mà cần sao...”

“Chỉ có chút chuyện như vậy?!” Cầu Thanh quát mắt lên, quát Hiếu Nguyệt: “Cả đời ta đã bị đập dưới chân Bạch Hiếu Phong, người còn nói chỉ có chút chuyện như vậy?”

Hiếu Nguyệt làm bầm: “Cho dù có vậy cũng đâu cần giết người...”

“Người biết Bạch Hiếu Phong giỏi nhất làm gì không?”. Cầu Thanh giống như đã bị rượu làm cho điên loạn rồi: “Cả đời này, hần giỏi nhất chính là không cần làm gì cả, mà khiến cho người khác làm giúp hần! Cho dù hần chẳng cần nói gì cũng có thể khiến cho người khác bán mạng vì hần!”

Hiếu Nguyệt nhú mày: “Làm gì có...”

“Hần chỉ cần nói một câu, làm một động tác thôi cũng có thể khiến người khác làm theo những gì hần bảo, thậm chí còn làm nhiều hơn cả những gì hần bảo làm nữa!”. Cầu Thanh lại hỏi: “Tại sao vậy? Kế hoạch lần này của ta vốn là không có chút sơ sẩy, nhưng là hết lần này tới lần khác lại có người phá hoại, ngay cả Sách La Định cũng làm việc cho Bạch Hiếu Phong...”

“Con mắt nào của người thấy lão tử làm việc cho hần vậy?”

Cầu Thanh còn đang quát Hiếu Nguyệt lại có một giọng nói không nóng không lạnh cắt đứt.

Cầu Thanh sửng sốt, Hiếu Nguyệt vui mừng, hai người cùng quay đầu lại, nghiêng đầu nhìn.

“Sách La Định!”. Hiếu Nguyệt kích động kêu lên, ban nãy nàng đã nghĩ liệu Sách La Định có đến cứu mình hay không, không ngờ hần lại tới thật, còn nhanh như vậy nữa! Anh hùng cứu mỹ nhân nha!

Từ lúc Hiếu Nguyệt bị trói đã bắt đầu suy nghĩ đến cảnh Sách La Định đột nhiên từ trên trời giáng xuống làm anh hùng cứu mỹ nhân... chẳng ngờ đúng là đã xảy ra thật.

Sách La Định thấy Hiếu Nguyệt không bị thương, hình như cũng không chịu thiệt gì vẫn còn lạnh lợi nhảy nhót thì thở phào nhẹ nhõm, theo sau hần, Tuấn Tuấn chạy đến, sửa “gâu gâu” về phía Cầu Thanh.

Sách La Định sờ cổ nó để cho nó bình tĩnh.

Tuấn Tuấn ngồi bên cạnh chăm chú nhìn về phía nhà lá trước mặt.

Cầu Thanh móc ra một dao găm từ bên hông, chỉ về phía Bạch Hiếu Nguyệt cảnh cáo Sách La Định: “Người đừng có tới đây!”

Sách La Định vẫn đứng ở chỗ cách hần khoảng mười bước, một tay nâng cằm, quan sát hần: “Thật ra thì đề nghị của nha đầu này cũng không tệ đâu, hay là người chạy đi.”

Gân xanh cũng nổi hết trên mặt Cầu Thanh: “Tại sao, ngay cả người cũng bán mạng cho Bạch Hiếu Phong sao?”

Sách La Định bĩu môi: “Hần mà có thể diện thế sao? Gia đây tới cứu nha đầu kia thôi.”. Vừa nói vừa chỉ Bạch Hiếu Nguyệt sau lưng Cầu Thanh.

Bộ dạng Bạch Hiểu Nguyệt lúc này đâu có giống người đang bị trói chứ, giống hệt một con mèo vừa được ăn cá vậy, mím môi híp mắt, khóe miệng còn cong lên nữa – Nha! Anh hùng cứu mỹ nhân như trong mơ nha! Kích động quá!

Cầu Thanh cau mày nhìn Sách La Định: “Không phải người làm việc cho Bạch Hiểu Phong?”.

Khóe miệng Sách La Định co giật: “Người nghĩ hần là cái thá gì? Trên đời này người có thể sai ta làm việc chỉ có một lão Hoàng đế mà thôi, lão tử là Nhất phẩm tướng quân, Bạch Hiểu Phong hần chỉ là một dân chúng bình thường mà thôi.”.

Hiểu Nguyệt mím môi, không hài lòng: “Ca ca là Tể tướng tương lai!”.

Sách La Định nhướn mày nhìn nàng – Nàng đứng về phía bên kia hả?

Hiểu Nguyệt lườm hần: “Nghiêm túc chút đi!”.

Sách La Định cảm thấy buồn bực: “Nghiêm túc cái gì?”.

Hiểu Nguyệt đành phải nuốt mấy tiếng “ngiêm túc làm anh hùng cứu mỹ nhân” lại, ngoắt mặt đi: “Tay đau chết.”.

Sách La Định nhìn đôi bàn tay của Hiểu Nguyệt bị trói phía sau một chút, đi đến.

“Người... người đừng có làm loạn!”. Cầu Thanh nói: “Ta với người không thù không oán, nếu người không phải đến giúp Bạch Hiểu Phong, người đừng có xen vào, nếu không ta sẽ giết nàng ta!”.

Nói xong định cầm dao lướt đến mặt Bạch Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt sợ hãi, nhanh chóng lùi lại sau, trong lòng thầm nghĩ đừng có để bị cửa phải, như vậy đúng là họa vô đơn chí.

Sách La Định lắc đầu một cái: “Hay là như vậy, ta thả người ra, người cầm dao đi tìm Bạch Hiểu Phong đi, hai người cứ thử xem ai có thể giết chết được ai, nhưng mà công phu của Bạch Hiểu Phong cũng không tệ lắm, hần là người không đánh lại hần đâu.”.

“Người nói lung tung cái gì đó, Bạch Hiểu Phong vốn chẳng hề có võ công!”. Cầu Thanh cau mày.

“Không phải cái gì cũng có thể nói cho người khác biết.”. Sách La Định cười khan một tiếng: “Thật ra thì người cũng thật ngu ngốc.”.

“Người dám nói ta ngu...”. Cầu Thanh hình như không thích nghe người khác nói mình không thông minh, Sách La Định cười thầm, cách hình dung “chó thiếu hẹ” của Bạch Hiểu Phong về hần cũng quá chuẩn, người này cứ nghe đến chữ “không thông minh” là nổi điên luôn.

“Thật ra thì người nói cũng không sai, Bạch Hiểu Phong quả thực rất biết cách lợi dụng người khác.”. Sách La Định suy nghĩ một chút: “Chẳng hạn như lần này, bắt đầu từ chuyện nữ quỷ cho đến chuyện cứu những hòa thượng kia, ngay cả một câu hần cũng chưa nói thì đã có người giúp hần giải quyết toàn bộ rồi.”.

Cầu Thanh cười lạnh: “Quả nhiên.”.

“Nhưng mà cũng có những chuyện chẳng thể dự liệu hết.”. Sách La Định chấp tay sau lưng đi đến: “Bạch Hiểu Phong chẳng qua chỉ muốn có một, nhưng người khác lại cho hần đến hai, cho nên chuyện không như hần dự đoán, giống như câu nói cái gì quá cũng gây phản tác dụng.”.

Cầu Thanh cau mày: “Đó là do hần tự chuốc lấy.”.

“Cũng không thể nói như vậy được.”. Sách La Định sờ cằm: “Theo cách phân tích của một người chẳng lấy gì làm thông minh lắm như ta mà nói, thay vì nói hần mưu mô xảo quyệt, không bằng cứ nói hần nước chảy xuôi dòng, vô trách nhiệm.”.

“Đúng vậy.”. Hiểu Nguyệt gật đầu lia lịa, nếu không tay hai tay nàng đang bị trói, nàng nhất định đã vỗ tay rồi, Sách La Định quả nhiên nhìn thấu tính cách đại ca nàng.

“Người có ý gì?”. Cầu Thanh không hiểu.

“Chắc, vậy mới nói lúc rảnh rồi đám thư ngốc các người nên đọc ít sách thôi, phải ra ngoài trải nghiệm nhiều một chút, gặp người nhiều chút.”. Sách La Định chậm rì nói: “Trên đời này luôn có một loại người như vậy, người có thể nói họ tốt số, cũng có thể nói bọn họ rộng rãi, không thèm tranh giành, không thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì. Nhưng mà dù sao thì mỗi người đều khác nhau, có một số người rất được yêu mến, hoặc được một số người thích, họ càng không lo lắng gấp gáp thì càng có nhiều người gấp gáp thay họ, họ càng chẳng sợ thiệt thòi thì người khác lại càng sợ bọn họ thiệt thòi. Mà những người như vậy, nếu như hơi ngốc một chút thì rất dễ bị bỏ qua, nhưng nếu hơn thông minh một chút thì lại có thể nổi bật, người có hiểu không hả?”.

Cầu Thanh cau mày, Hiểu Nguyệt ở bên cạnh thì lại liên tục gật đầu – Đúng là có chuyện như thế!

“Ý tốt của người khác chính là ân tình, và đôi khi ân tình còn phiền phức hơn cả mắc nợ nữa, dù sao thì cũng phải trả.”. Sách La Định ngoáy tai: “Vậy cần phải giải quyết thế nào đây? Coi như không biết! Giả ngu chứ sao?”.

Hiểu Nguyệt tiếp tục gật đầu, gật đến độ đầu có chút choáng váng luôn.

Cầu Thanh nhìn về phía Sách La Định.

“Người nói xem, tại sao ước muốn của người lại không bao giờ đạt được chứ?”. Sách La Định cười hỏi hần: “Người cái gì cũng để ý, còn hần chẳng thèm để ý đến thứ gì, hai người tranh thế nào?”.

Cầu Thanh khẽ cau mày, hình như đang suy nghĩ đến chuyện này.

“Cũng giống như việc hai người đi uống rượu, người thích uống nên tự rót rượu ỉnh, hần có uống hay không cũng chẳng sao, nhưng mà người khác lại cứ liên tục muốn hần uống, bèn rót cho hần chén rượu, người lại oán hận hần được người ta đối đãi tốt hơn, như vậy chẳng phải là người tự chuốc giận vào thân sao? Mục đích của người là uống rượu, việc gì phải đi uống với tên bất cần như hần? Đi tìm một đám sấu rượu cùng uống đi. Luyện quyền đương nhiên phải dùng bao cát, người lại đi tìm một cái gối bông, có đánh cả ngày chẳng phải cũng chẳng ích gì ỉnh hay sao?”.

Lúc này sắc mặt Cầu Thanh cũng biến đổi, Hiểu Nguyệt nhìn hần, xem ra có thể hần đã nghĩ ra rồi.

“Như đã nói.”. Sách La Định tiếp tục lắc đầu: “Người sao không tự mình nghĩ lại xem, người luôn muốn dùng toàn lực để ứng phó Bạch Hiểu Phong, vậy người có từng nghĩ đến hần dùng thái độ nào để đối phó với người không?”.

Cầu Thanh hơi sững sờ.

“Người có dùng hết sức, nhưng có khi hần lại bỏ ra có hai phần, bởi vì hần vốn không muốn thắng như người, hần chẳng có vấn đề gì hết.”. Sách La Định cười: “Người còn muốn tỷ thí công bằng với hần cái gì nữa? Hần thì hồ hững vô tâm người lại cố sống cố chết, vậy mà cuối cùng cũng chỉ hòa, vậy người nói xem ai cao ai thấp hử?”.

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái – Ai dà, nói thật như vậy không sợ hần bị kích thích sao!

“Cả đời ta xem ra cũng kém Bạch Hiểu Phong...”. Cầu Thanh lăm bầm một câu, có vẻ rất bàng hoàng, đao trên tay cũng cứ thế rút xuống.

Sách La Định thấy có vẻ hần đã uống khá nhiều, được chứ... Tam công chúa cũng ác liệt thật, phép khích tướng này dùng rất độc a, cứ thế chọc vào vết thương của hần một cái. Nếu lần này Bạch Hiểu Nguyệt không bị bắt đi, vị Tam công chúa này lại một lần nữa giải thích rất rõ cho cái gì gọi là hô phong hoán vũ kiểm soát bàn cờ rất tốt, mặc dù có đôi chút tàn nhẫn nhưng dù sao lỗi cũng do Cầu Thanh gây ra, chẳng thể trách ai được.

Sách La Định đi qua, cời trói cho Hiểu Nguyệt.

Cầu Thanh vẫn thẫn thờ lê lét tại chỗ.

Hiểu Nguyệt quay đầu lại hỏi Sách La Định: “Nhìn bộ dạng hần thế này, chúng ta thả hần hay bắt hần đây?”.

Sách La Định cũng đang cân nhắc chuyện này, theo lý mà nói thì cần bắt lại, dù sao thì hấn cũng phải bị trừng phạt vì ý đồ của mình, hơn nữa suýt nữa còn hại chết nhiều tiểu hòa thượng như vậy nữa, Sách La Định còn đang rầu rĩ nghĩ, thì đột nhiên lại nghe thấy Hiểu Nguyệt la lên: “Cẩn thận!”.

Sách La Định ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Cầu Thanh ngẩn ngơ dò dẫm đột nhiên lại đập phải mặt đất bị rượu đổ ướt nhẹp phía dưới chân, trượt một cái ngã ngửa mặt lên trời...

“Phịch” một tiếng, đồng thời dòng máu đỏ tươi thấm từ mặt đất nhuộm ra.

Cặp mắt Cầu Thanh trợn thẳng nhìn bầu trời phía trên, không còn cử động nữa.

“Á!”. Hiểu Nguyệt kinh hoàng kêu lên.

Sách La Định nhanh chóng chạy qua kiểm tra, rồi cũng ngó người tại chỗ, Cầu Thanh này cũng thật bất hạnh, lúc ngã xuống gáy lại đụng trúng một mảnh sành sắc bén của vỏ rượu vỡ. Đây chính là vỏ rượu mà hấn đập nát ban nãy, có một mảnh hình tam giác sắc bén bị lẫn vào trong đất, lần này đều đâm cả vào đầu Cầu Thanh, máu tuôn xối xả.

Sách La Định đưa tay kiểm tra mạch cổ Cầu Thanh, có chút tiếc nuối mà đưa tay vuốt mắt cho hấn.

Niềm vui sướng vì được anh hùng cứu mỹ nhân của Hiểu Nguyệt vừa rồi cũng tan biến cả rồi, lần đầu tiên nàng nhìn thấy một người đang sống sờ sờ đột nhiên chết đi, liền sững sờ tại chỗ.

Sách La Định vẻ mặt âm trầm đứng lên, thấy Hiểu Nguyệt đã bắt đầu khóc bèn hỏi nàng: “Lần đầu thấy người chết à?”.

Hiểu Nguyệt gật đầu.

Sách La Định đưa tay nhẹ nhàng vỗ đầu nàng, nói: “Đi thôi.”.

Hiểu Nguyệt đi được hai bước bèn quay đầu lại nhìn Cầu Thanh nằm trên đất: “Hấn thì sao? Cứ để nằm thế sao?”.

“Ta sẽ bảo nha môn đến thu dọn.”.

Hiểu Nguyệt tâm trạng rối bời mà đi theo Sách La Định.

Hiểu Nguyệt an toàn trở về thư quán, mọi người cũng yên tâm hơn, nhưng mà... chuyện này cũng đã sôi trào trong hoàng thành.

Chuyện của Cầu Thanh cũng đã bị truyền thành nhiều bản, những chứng cứ mà Tam công chúa tung ra để chọc giận Cầu Thanh trước đó cũng đã được chứng minh là giả rồi. Tất nhiên, những người thích ngồi lê đôi mách trước nay đâu quan tâm đến chuyện tin đồn giả xuất phát từ đâu, mà kể cả khi sự thực đã được phơi bày thì nhiều người vẫn cứ nghi ngờ.

Cho nên, cái tên Cầu Thanh chỉ trong nháy mắt đã thành đề tài bàn tán toàn thành.

Có người cảm thấy tiếc cho hấn, có người lại thấy hấn tự làm tự chịu, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy, tội của hấn không hề đáng chết.

Sau khi chuyện lan truyền âm ỉ hai ngày trong hoàng thành thì lại có một nghi vấn mới được xuất hiện – Rốt cuộc là Cầu Thanh tự mình ngã chết một cách kỳ lạ như vậy là đã bị Sách La Định giết ngay tại chỗ?

Chỉ nhất thời, sự nghi ngờ dâng cao, có người hỏi sai dịch trong nha môn, đám quan sai lại có vẻ rất thần bí, chỉ phát tay tỏ ý – Biết đâu đấy.

Nháy mắt cái nữa, đề tài bàn tán của dân chúng Hoàng thành lại đổi từ chuyện thiện ác của Cầu Thanh sang Sách La Định, còn đề tài nóng hổi nhất ban đầu vốn là chuyện Bạch Hiểu Phong thực sự là quân tử hay là ngục quân tử thì chẳng còn ai nhớ nổi nữa rồi.

Sau khi Bạch Hiếu Nguyệt bị kinh hãi một trận đã bị Bạch Hiếu Phong đưa về nhà nghỉ ngơi.

Phu nhân Tể tướng cả ngày đều ôm nàng dỗ dành, chị sợ nàng bị sợ hãi mà sinh bệnh, bởi vì sau khi trở về nàng suốt ngày nhấp nhồm, ăn không ngon ngủ không yên, sáng sớm hôm nào cũng bò dậy nấu mỳ, nấu rồi lại không ăn mà mang đứt cho Tuấn Tuấn, không biết có phải vì sợ hãi mà bệnh rồi không.

Ba ngày sau, Hiếu Nguyệt nói muốn về Thư quán, nhưng Tể tướng không cho, hiện tại Thư quán đang được tu sửa, phải nửa tháng nữa mới xong, bảo nàng yên tâm ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Hiếu Nguyệt chẳng còn cách nào khác là mang theo nha hoàn ra ngoài đi dạo mát một chút.

Hai nha hoàn xách theo một cái giỏ nhỏ, thấy Hiếu Nguyệt không yên lòng liền cố gắng mua mấy món đồ sặc sỡ đến dỗ dành nàng. Chỉ có Hiếu Nguyệt mới biết tại sao nàng lại không vui, chẳng bởi gì khác mà chỉ vì sáng sớm nàng dậy nấu mỳ không có ai ăn, không biết Sách La Định có vì cái chết của Cầu Thanh mà sinh ra tự trách hoặc không vui hay không?

Hiếu Nguyệt ngăn ngừ dẫn theo hai nha hoàn đi về hướng Thư quán Hiếu Phong.

Đúng lúc đi qua một gian hàng trà, nha hoàn hỏi: “Tiểu thư, ngồi nghỉ ngơi chút đã nhé?”

Hiếu Nguyệt gật đầu một cái, tìm một chỗ ngồi xuống lại nhìn thấy cách đó không xa về phía trước có một tửu lâu – Rượu Hoa Điều ở nhà đó rất ngon, Sách La Định rất thích đến đây uống rượu, nhưng mà hình như hôm nay không đến... Tên kia, không phải đọc sách là hẳn rất hạnh phúc rồi, chắc là đến quân doanh cưỡi ngựa hoặc là đi săn với huynh đệ của mình rồi.

Đang bưng chén trà ngăn người lại nghe thấy từ bàn bên cạnh, có hai thư sinh trẻ tuổi vừa uống trà vừa nói chuyện.

“Ta thấy tám phần là Sách La Định giết người rồi.”

“Ta cũng nghĩ vậy, người không thấy người của nha môn đều im lặng sao, ngay cả người của Thư quán vừa được hỏi tới cũng không biết.”

“Chắc là bị chặn họng rồi!”

“Nhất định là vậy, hôm đó Sách La Định cũng rất hung hãn mà đẩy Bạch phu tử mà.”

“Lần này quả thực rất quá đáng, mất hết cả nhân tính.”

“Còn không sao, dù quả thực Cầu Thanh có tội thì phải chịu báo ứng, nhưng mà Sách La Định cũng có chút tàn nhẫn quá.”

“Đúng vậy, đó là mạng người mà, hẳn cứ như vậy không chết tử tế được đâu.”

“Tiểu thư?”

Hai nha hoàn thấy Hiếu Nguyệt vẫn đang ngăn người, đang định hỏi nàng xem nàng có muốn ăn thứ gì không thì đột nhiên nghe thấy “bang” một tiếng, Hiếu nguyệt đập cả chén trà lên bàn.

Hai nha hoàn giật mình.

Lại thấy Hiếu Nguyệt đứng lên, đi đến chỗ bàn bên cạnh kia.

Hai thư sinh còn đang nói chuyện, ngẩng đầu nhìn lên lại thấy một cô nương váy trắng xinh đẹp bỗng nhiên đi tới, cảm thấy khó hiểu – Đây chẳng phải là Bạch Hiếu Nguyệt của Thư quán Hiếu Phong sao?

Nhưng mà khi hai người vẫn còn lơ mơ không hiểu mình gặp số đào hoa hay là sao thì... thấy Hiếu Nguyệt đưa hai tay giữ lấy mép bàn, “rầm” một tiếng hất ngược cái bàn lên, nhắc chân đạp thư sinh kia một cước, khiến hai thư sinh giật mình mà ngã luôn từ trên ghế xuống.

Mọi người xung quanh cũng phát ngốc luôn.

“Tiểu thư!”. Hai nha hoàn vội vàng chạy đến kéo Bạch Hiếu Nguyệt, thăm ngẫm – Tiểu thư điên rồi!

Bạch Hiểu Nguyệt bị hai nha đầu giữ lại nhưng vẫn còn tiếp tục đập một thư sinh khác, miệng thì chửi: “Đám người các người có mắt như mù! Đàn bà miệng rộng! Đã nói cái chết của Cầu Thanh là tai nạn, lão nương đây chính mắt nhìn thấy!”.

Mọi người ở chỗ này cũng hoảng sợ mà bỏ chạy tán loạn, thậm chí, Bạch tiểu thư nổi điên rồi!

Bọn nha hoàn vội vàng kéo người chạy lại.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa bị kéo đi còn vừa kêu: “Đừng để ta lại nghe thấy các người nói hươu nói vượn nữa! So với hần các người là cái thá gì!”.

Trên đường chính lại bắt đầu ồn ào.

Ở lầu đối diện, Trình Tử Khiêm ngồi trên lầu hai vừa xem náo nhiệt bên dưới, vừa soạn soạt ghi chép. Viết được mấy chữ lại lắc đầu chặc chặc, nói với Sách La Định đang găm lê ngồi đối diện mình trong phòng: “Lỗi của người đây, đường đường một đại gia khuê tú như vậy lại bị nói thành một con nhỏ đánh đá rồi.”.

Sách La Định găm lê cười: “Đại gia khuê tú cũng không đáng yêu bằng con nhỏ đánh đá.”. Nói xong tiếp tục găm lê còm rộp.

23. Chương 23: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 23

Chuyện của Cầu Thanh là một biến cố bất ngờ, nhưng mà dù sao thì cái chết bi thảm của hần cũng đã trở thành một giai thoại.

Có một số tin đồn nếu lan truyền quá lâu sẽ khiến cho người ta dễ chán, khi sự cuồng nhiệt qua đi, con người thường yên tĩnh lại, sau khi tỉnh táo hoàn toàn cũng sẽ nghiệm ra rất nhiều đạo lý.

Chuyện lần này đã tạo ra sự phân hóa trong hàng ngàn người hâm mộ Bạch Hiểu Phong tại hoàng thành, rất nhiều người vẫn còn để ý đến chuyện quan hệ không rõ ràng chẳng biết là thật hay giả giữa hần và Điều Tích Hi năm xưa. Mà những nhận xét về con người Bạch Hiểu Phong cũng biến từ khen thành có khen có chê.

Còn đối với Sách La Định, người dân Hoàng thành ngoại trừ vẫn còn chê trách ra thì hình như cũng đã bắt đầu tò mò hơn.

Có người bắt đầu tìm hiểu quá trình trưởng thành của Sách La Định, quá khứ đầy truyền kỳ của hần hoàn toàn khác với cuộc sống của Bạch Hiểu Phong, cũng khiến cho không ít người hứng thú. Có người lại bắt đầu sùng bái Sách La Định, đặc biệt là một số nam nhân đều cảm thấy hần sống quá phóng khoáng, không dựa vào gia thế mà tự mình vươn lên, cũng coi như là một anh hùng.

Chuyện Hiểu Nguyệt nổi điên đánh người, mọi người cũng chỉ bị nàng làm cho kinh hãi mà thôi, cũng không tạo thành lời đồn đại quá xa.

Lại qua thêm mấy ngày, phong ba qua đi, Hoàng thành trở lại yên bình.

Tiến độ sửa chữa Thư quán Hiểu Phong rất chậm, khiến cho Sách La Định phải điều năm trăm nhân mã tới.

Những binh lính này làm việc rất nhanh nhẹn, chẳng nói chẳng rằng chỉ đi làm việc, chưa cần đến ba ngày đã làm xong thư quán mới, việc học hành lại được bắt đầu.

Không khí trong thư quán mấy ngày nay có vẻ khẩn trương, bởi vì Thạch Minh Lượng sắp phải tham gia dự thi nên việc học tập bị gián đoạn lần trước cũng ảnh hưởng đến hần ít nhiều.

Cũng chẳng biết là người nhà Thạch Minh Lượng đặt quá nhiều kỳ vọng vào hần, hay là bản thân hần đặt quá nhiều hi vọng vào lần thi này mà lúc nào cũng ở trong tình trạng lo lắng, ngay cả tối cũng không ngủ, chong đèn học bài.

Bạch Hiểu Phong đã dặn hần nhiều lần rồi, với sức học của hần thì việc thi cử cũng dễ dàng thôi, không nên lo lắng quá như thế, đáng tiếc cũng không có tác dụng gì, Thạch Minh Lượng dù có nằm trên giường, tắt đèn rồi mà vẫn không ngủ được.

Cho nên, ngày nào cũng nhìn thấy hai cái quầng mắt đen sì của Thạch đại tài tử, người cũng gầy đi trông thấy.

Sau giờ học hôm nay, Sách La Định làm một giấc đến tận trưa đã bị Bạch Hiểu Phong phạt chép thơ văn.

“Người cũng thật là, ngủ thì ngủ, việc gì phải ngáy?”. Trình Tử Khiêm ngồi viết cùng Sách La Định trong sân, khác nhau ở chỗ, Sách La Định chép thơ văn còn Tử Khiêm là ghi tin đồn, Sách La Định vừa cầm bút vừa ngáp còn Tử Khiêm lại hăng hái bừng bừng lật giấy ghi.

Sách La Định xoa cổ: “Suốt cả buổi sáng đều là chi hồ giả dã, có quỷ mới không buồn ngủ ấy, lúc nào mới thoát khỏi cái cuộc sống này đây!”.

“Sách La Định.”

Từ bên ngoài viện, Bạch Hiểu Nguyệt xách theo cái giỏ chạy vào.

Sách La Định ngẩng đầu nhìn, thấy tinh thần Bạch Hiểu Nguyệt có vẻ không tệ, chỉ hơi gầy hơn trước thôi.

“A, Hiểu Nguyệt?”. Trình Tử Khiêm thấy tinh thần Hiểu Nguyệt rất thoải mái, bèn híp mắt cười hỏi thăm nàng: “Được ra khỏi nhà rồi à?”.

“Ừ!”. Hiểu Nguyệt đi đến bên cạnh Sách La Định, liếc nhìn: “Chép thế nào rồi?”.

“Ha.”. Sách La Định tiếp tục ngáp: “Đi đâu à?”.

“Đi mua ba ba.”. Hiểu Nguyệt nghiêng đầu cười lộ ra hai hàng lê qua.

Sách La Định giật khóe miệng: “Diên à, chạy đi xa thế để mua rùa đen...”.

Sách La Định còn chưa nói hết đã bị Hiểu Nguyệt cốc một cái: “Đã nói là ba ba, người muốn ăn đòn sao!”.

Sách La Định xoa đầu nhìn Hiểu Nguyệt, thầm nghĩ ba ba với rùa thì khác gì nhau?

“Đi.”. Hiểu Nguyệt kéo Sách La Định: “Tối chép tiếp.”.

Sách La Định cau mày, thầm nói đi mua rùa thà chép tiếp còn hơn.

Hiểu Nguyệt thấy hắn ngồi im không dậy, nheo mắt lại: “Có đi hay không?”.

Sách La Định nhìn trời, không thể đắc tội Tiểu phu tử được, chẳng còn cách nào khác là thở dài đứng lên.

Hiểu Nguyệt xách giỏ vui vẻ đi ra ngoài.

Tử Khiêm ngậm cán bút suy nghĩ, Hiểu Nguyệt tự mình đi mua ba ba, chắc là mua về để nấu canh bồi bổ cho Thạch Minh Lượng sắp sửa đi thi rồi. Nhưng mà muốn mua phải đi rất xa, phải đi hết phố Đông Hoa nữa.

Gần đây phố Đông Hoa rất đông đúc, cũng có nhiều người đến tham dự cuộc thi lần này mà...

Nghĩ đến đây Tử Khiêm liền cười tít mắt, cảm thấy mình cứ đi theo có khi lại có chuyện để xem, cho nên le te chạy như diên theo.

Vừa mới ra khỏi thư quán, Sách La Định đã thấy không khí hơi khác thường, đám người rảnh rỗi trước kia hình như càng hưng phấn hơn trước thì phải.

“Này.”. Sách La Định tiến lên hai bước đến bên cạnh Bạch Hiểu Nguyệt, hỏi: “Đám người này làm gì vậy?”.

Hiểu Nguyệt liếc hắn một cái: “Này cái gì? Ta không có tên à?”.

Sách La Định đành phải chấp tay lắc lắc với nàng: “Tiểu phu tử.”.

Hiểu Nguyệt mím môi, có vẻ không hài lòng: “Sau này đừng có gọi phu tử nữa, già chết.”.

Sách La Định hỏi thăm trong bụng, nha đầu này hôm nay làm sao vậy, bắt đắc dĩ nói: “Vậy gọi thế nào?”.

“Gọi tên ấy.”. Hiểu Nguyệt lầm bầm: “Mọi người gọi sao thì người cứ gọi như vậy là được.”.

Sách La Định suy nghĩ một chút, người trong thư quán hầu như đều gọi nàng là Hiểu Nguyệt, cho nên cũng gọi một tiếng: “Hiểu Nguyệt.”

Khóe miệng Hiểu Nguyệt hơi cong lên một chút nhưng nhất định không cho Sách La Định phát hiện.

Hai người đi ngang qua trà lâu lớn nhất phố Đông Hoa, lại nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng hò hét, hình như nghe thấy cái gì mà “đặt bao nhiêu? Tỷ lệ, thua, lãi”...

Sách La Định hăng hái hẳn lên, chạy tới gần xem.

Hiểu Nguyệt đeo giỏ, quay đầu lại chẳng thấy Sách La Định đâu, tìm bốn xung quanh một cái thì thấy hẳn đang cầm một tờ giấy đứng trên đỉnh con sư tử đá trước cửa trà lâu, nhìn vào bên trong.

Hiểu Nguyệt không còn gì để nói, người này cứ y như con khỉ vậy.

Chạy đến, ngẩng mặt hỏi hẳn: “Đang cá cược! Hình như đang bày bàn cược xem lần này ai sẽ đỡ Trạng nguyên!”

Hiểu Nguyệt nhón chân xem, nhưng mà ngoài cửa đầy người nên nàng không thể nhìn thấy gì, bèn kéo áo Sách La Định: “Người nào được đánh giá cao nhất?”

“Một người tên là Vương Húc.” Sách La Định đưa tờ giấy trên tay cho Hiểu Nguyệt, trên đó có ghi tỷ số hiện nay.

“Minh Lượng chỉ xếp hạng ba?”. Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Hắn là đệ nhất tài tử Giang Nam mà! Sao lại không đứng hạng nhất chứ?”

Sách La Định phát tay, nhảy xuống: “Người mạnh ắt sẽ có kẻ mạnh hơn, hơn nữa, chỉ cần cố gắng hết sức là được rồi, quan tâm gì thi đỗ hạng mấy!”

“Không giống nhau đâu!”. Hiểu Nguyệt nghiêm túc: “Lần thi này Thạch Minh Lượng phải có đỗ hạng nhất thì mới có thể trực tiếp tham gia thi điện, nếu không thì nửa năm nữa phải thi lại, muốn tham gia thi điện sẽ phải chờ thêm chút thời gian.”

Khóe miệng Sách La Định co giật, thầm nghĩ sao mà có nhiều đám thư ngốc cứ như tre già măng mọc nối tiếp đi thi như vậy chứ, bèn nói: “Sang năm thì sang năm, hẳn mới bao nhiêu tuổi? Có người còn thi đến ba bốn mươi tuổi mà vẫn chưa đỗ được tú tài kia, cho dù hẳn có thi thêm mười năm để đỗ được Trạng nguyên cũng không muộn.”

Hiểu Nguyệt có chút lẩn tránh: “Nói thì nói thế... nhưng mà...”

“Đi thôi, đi mua rùa.”. Sách La Định đi nhanh về phía trước, đi được hai bước lại đột nhiên đứng lại, Hiểu Nguyệt còn đang thất thần đi sau lưng hẳn đụng ngay vào, xoa mũi mà ngửa mặt nhìn khó hiểu.

Hình như Sách La Định nghĩ tới cái gì đó, lục quanh người một lượt, lấy ra một lượng bạc, híp mắt hỏi Hiểu Nguyệt: “Có tiền không?”

Hiểu Nguyệt vỗ túi tiền bên hông, nói: “Có.”

“Lấy một lượng ra đi.”. Sách La Định cười mỉm.

Hiểu Nguyệt mím môi: “Làm gì?”

“Hai chúng ta cùng mua một suất.”

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, lấy ra một lượng bạc đưa cho Sách La Định: “Mua Thạch Minh Lượng hả?”

Sách La Định bĩu bĩu môi nói: “Mặc dù hẳn chỉ đứng thứ ba nhưng dù sao cũng được hoan nghênh, đã mua đương nhiên là phải mua người khác rồi.” Vừa nói ngồi xuống vệ đường xem xét.

Hiểu Nguyệt không vui: “Mua Thạch Minh Lượng!”

Sách La Định lắc đầu: “Có thắng cũng không kiếm được tiền.”

“Không được thì không được!”. Hiểu Nguyệt trừng mắt: “Dù gì thì người ta cũng là bạn học của người, đương nhiên phải giúp người mình rồi!”.

Sách La Định thấy nàng nghiêm túc đến độ phồng cả má lên rồi thì vô lực, hảo nam không đấu với nữ, bèn cầm bạc lại nhảy lên bức tượng sư tử đá, ho to một tiếng với đoàn người trong kia: “Này mua Thạch Minh Lượng hai lượng bạc.”.

Vừa mới hô xong, đoàn người đều soàn soạt quay qua nhìn hắn.

Có một đại thúc khuyên hắn: “Mua Thạch Minh Lượng làm gì? Mua Vương Húc đi, Thạch Minh Lượng không được hạng nhất đâu.”.

Sách La Định khó hiểu: “Tại sao? Tên tài tử đó cũng không ít lần thi được hạng nhất.”.

“Đúng vậy, đúng là hắn có thể dành được hạng nhất, nhưng mà Vương Húc này là khắc tinh của hắn. Chỉ cần có Vương Húc tham gia thi thì Thạch Minh Lượng vĩnh viễn cũng chỉ đạt hạng hai mà thôi. Mấy lần mà Thạch Minh Lượng đỗ hạng nhất kia đều là do Vương Húc không tham gia.”. Có nhiều người cũng khuyên Sách La Định như vậy: “Mấy hôm nay Vương Húc mới đến ghi danh dự thi đấy, người không thấy có rất nhiều người vốn mua Thạch Minh Lượng đã chuyển qua mua Vương Húc cả rồi sao?”.

Sách La Định sờ cằm, nhìn Hiểu Nguyệt một cái, hai người đột nhiên hiểu ra vì sao mấy hôm nay Thạch Minh Lượng lại lo lắng.

“Mua Thạch Minh Lượng!”. Hiểu Nguyệt đưa tay cầm lấy bạc trong tay Sách La Định, tiện thể còn đặt thêm mười lượng nữa.

Sách La Định liếc nhìn nàng – Nha đầu ngốc à, nếu đặt nhiều tiền như vậy thì chia ra mua mấy người chứ! Mua cả những người ít được quan tâm ấy!

Hiểu Nguyệt cất phiếu ghi đi, kéo Sách La Định rời khỏi, lúc này lại nghe thấy sau lưng có người nói: “Cái danh hiệu Đệ nhất tài tử Giang Nam của Thạch Minh Lượng kia vốn dĩ chỉ là may mắn mà thôi, hoặc giả nên nói, là bản thiếu gia đây nhường cho hắn mới đúng.”.

Hiểu Nguyệt và Sách La Định cùng quay đầu nhìn lại, thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo choàng màu trắng đứng sau lưng bọn họ, tướng mạo người này khá nổi bật, trông có vẻ biết ăn biết nói, nhất định là có chút lai lịch.

“Vương công tử”. Trong trà lâu có tiểu nhị biết hắn, ân cần chào hắn.

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, hỏi: “Người là Vương Húc sao?”.

Vương Húc chấp tay với Hiểu Nguyệt: “Cô nương là tiểu muội của Bạch phu tử, Bạch Hiểu Nguyệt phải không?”.

Hiểu Nguyệt gật đầu một cái.

Sách La Định ở phía sau quan sát hai người nói chuyện, thấy Vương Húc này hình như không được đứng đắn cho lắm, cặp mắt cứ nhìn lảo lảo nhìn liên.

Vương Húc miệng mồm ngọt xớt hết lời tán dương, tỏ lòng khen ngợi: “Trước giờ vẫn nghe người ta ca ngợi cô nương xinh đẹp thoát tục, vẫn nghĩ là chẳng qua người ta chỉ nói quá mà thôi, nhưng mà hôm nay được gặp mặt người thật mới biết, thì ra những lời tán dương kia vẫn còn chưa đủ.”.

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái – Ý là đang khen mình xinh đẹp à?

Sách La Định khoanh tay đứng bên cạnh nhìn trời – Chưa loét, rụng hết cả răng.

“Bạch cô nương, có thể giúp tại hạ một chuyện nhỏ hay không?”. Vương Húc khiêm tốn lễ độ nói.

Hiểu Nguyệt cũng hơi gật đầu hoàn lễ: “Vương công tử muốn giúp chuyện gì?”.

“Có thể giúp ta đưa một phong thư cho Bạch phu tử được không?”. Vương Húc rút một phong thư từ trong ống tay áo rộng thùng thình của mình ra, đưa cho Hiểu Nguyệt.

Hiểu Nguyệt chưa nhận, hỏi lại: “Đây là thư gì vậy?”.

“Là thư giới thiệu ta muốn nhập học ở Thư quán Hiểu Phong.”. Vương Húc khẽ mỉm cười.

Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Người muốn vào thư quán sao?”.

“Trước đây sức khỏe của ta không tốt cho nên mới bỏ lỡ việc ghi danh, bây giờ bệnh đã khỏi cho nên muốn vào Thư quán.”. Vương Húc cười vô cùng dịu dàng: “Mặt khác, nếu như ta vào thư quán rồi, lần này người thi được hạng nhất cũng là người của thư quán Hiểu Phong.”.

Nói xong cũng chấp tay với Sách La Định ở phía sau Hiểu Nguyệt một cái, nhét thư vào trong tay Hiểu Nguyệt, xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Sách La Định sờ cằm – Nói cứ như lần này hẳn chắc chắn được hạng nhất vậy, sao lại tự tin đến thế nhỉ?

Hiểu Nguyệt cầm thư mà ngắm người, cúi đầu nhìn mấy chữ viết trên phong thư cùng chữ ký một chút... vô thức mà nuốt một ngụm nước bọt, chữ thật đẹp, đúng là không hề thua Thạch Minh Lượng.

Sách La Định thấy vẻ mặt do dự của Hiểu Nguyệt, bèn kéo nàng đi: “Vậy chẳng phải rất tốt sao, dù sao thì danh sách vào thư quán Hiểu Phong vẫn chưa đầy mà, Vương Húc này nhìn có vẻ rất có năng lực, quan tâm người nào thi đỗ làm gì, miễn là người của thư quán Hiểu Phong chẳng phải là được rồi à.”.

Hiểu Nguyệt nhìn Sách La Định: “Người thấy Thạch Minh Lượng và Vương Húc, hai người này mang đến cho người ta cảm giác thế nào...”.

Không đợi Hiểu Nguyệt nói hết, khoe miệng Sách La Định cũng đã giạt rồi: “Mặc dù nhìn tên Vương Húc kia cũng chẳng ra gì nhưng mà so với bốn con rùa con đấm Thạch Minh Lượng kia thì mạnh hơn nhiều.”.

Hiểu Nguyệt cũng bất đắc dĩ, mới gặp mà Vương Húc còn biết hành lễ với Sách La Định, bọn Thạch Minh Lượng lại đi bày mưu hại hắn, cho dù cũng chẳng thành công được lần nào.

“Nhờ đâu Vương Húc vào thư quán rồi, kết quả là hắn thi đỗ Thạch Minh Lượng lại không đỗ thì phải làm sao bây giờ?”. Hiểu Nguyệt lo lắng.

“Trò chơi này mọi người cùng tỷ thí công bằng.”. Sách La Định cảm thấy chẳng sao cả: “Nếu như thật sự Vương Húc học giỏi hơn Thạch Minh Lượng, cho dù có thắng hắn cũng là chuyện đương nhiên.”.

Hiểu Nguyệt vẫn luôn cảm thấy không được thoải mái.

“Nha đầu nàng cũng kỳ quái thật.”. Sách La Định vừa đi vừa cười Hiểu Nguyệt: “Vương tài tử kia khen nàng lên đến tận trời rồi, Thạch Minh Lượng lại chưa từng khen nàng, sao nàng vẫn còn ủng hộ Thạch Minh Lượng chứ.”.

Hiểu Nguyệt ngó người, ngẩng đầu nhìn Sách La Định: “Hắn khen ta cái gì?”.

Sách La Định bĩu môi: “Ban nãy vừa gặp đã khen liền một mạch rồi, khen nàng đẹp đó, lại còn khen rất nuốt nữa.”.

Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn Sách La Định.

Sách La Định nhìn lại nàng: “Nhìn cái gì?”.

Hiểu Nguyệt bước lên hai bước, nhỏ giọng hỏi: “Sao ta lại cảm thấy... chưa nhỉ?”.

Sách La Định nháy mắt mấy cái, gật đầu: “Thư sinh kia đúng là chưa loét.”.

“Chắc chắc.”. Hiểu Nguyệt cười lắc đầu: “Cũng còn có người khác nữa mà...”.

Sách La Định vung tay một cái: “Gần đây có hàng dấm.”.

Hiểu Nguyệt mím môi, lé mắt lườm hắn.

Nhưng sau đó Sách La Định lại chấp tay sau lưng mà đi về phía trước, không nói gì thêm nữa.

Hiểu Nguyệt nhíu mày một cái, chạy theo hai bước, đưa cái giỏ cho hắn: “Xách hộ ta, tay ta mỏi.”.

Sách La Định ghét bỏ: “Nam nhân lớn tướng còn xách theo giỏ người ta cười chết.”.

“Tay mỏi.”. Hiểu Nguyệt đi theo phía sau: “Còn nữa, người đi nhanh quá, ta mỏi.”.

Sách La Định im lặng, đi chậm lại: “Sao nàng lại phiền phức vậy chứ?”.

Hiếu Nguyệt yên lặng đưa giỏ cho hắn: “Nữ nhi luôn phiền toái, cũng tại người ngốc, là nam nhi cần phải chủ động cầm giỏ giúp mới đúng.”.

Sách La Định nhận lấy cái giỏ mà thở dài, tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà lần này bước chân cũng đã chậm hơn một chút.

Hiếu Nguyệt đi theo bên cạnh hắn, thấy hắn vừa đi vừa ngắm cảnh nhưng mà lại chẳng nhìn mình cái nào, trong lòng cũng có chút khó chịu – chẳng lẽ việc Sách La Định thực sự có chút ghen tuông ban nãy, lại là do tự mình mơ mộng hão huyền hay sao?

Phía sau hai người, Trình Tử Khiêm vừa lắc đầu theo dõi vừa tiện thể ghi chép lia lịa, miệng cũng chẳng nhàn rỗi chút nào: “Lão Sách à, người không được cứ ngây ngô như vậy đâu, cô nương người ta đã thể hiện rõ ràng như vậy, người làm thế chẳng phải là đã tạt cho người ta một gáo nước lạnh rồi sao?”.

Hiếu Nguyệt đi cả đường mà Sách La Định cũng không hỏi nàng có mệt không, có khát không, cũng không có nói cười với nàng, thậm chí cũng không nhìn nàng nữa.

Trong lòng Hiếu Nguyệt không khỏi cảm thấy u ám, vẫn là mình tự mình đa tình, liệu có phải Sách La Định vẫn luôn coi thường mình không...

24. Chương 24: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 24

Tâm trạng của Hiếu Nguyệt vốn đã không tốt, lúc đến chỗ bán ba ba lại càng tệ hơn. Chắc là do mấy hôm nay sắp đến mùa thi, hoặc là do người dọc sách ở phố Đông Hoa bây giờ quá nhiều mà ba ba hơi lớn một chút cũng đã bán hết sạch, chỉ còn lại có một hai con rất nhỏ, lại còn lờ đờ sắp chết nữa.

Sách La Định ngáp, nhìn Hiếu Nguyệt vòng qua vòng lại ở cái chợ cá bé tẹo thì lắc đầu, đừng nhìn Bạch Hiếu Nguyệt này xách giỏ đi chợ cũng rất ra dáng, nấu mỳ thịt bò cũng không tệ, nhưng mà dù sao cũng là thiên kim đại tiểu thư, xem tình trạng này có thể đây là lần đầu nàng đến chợ cá rồi.

Hiếu Nguyệt tìm thật lâu cũng không mua được ba ba, tâm trạng không tốt.

Sách La Định bèn nói: “Cũng không nhất thiết phải ăn ba ba mà, mua loại cá khác thử xem.”.

“Những loại cá khác sao?”. Hiếu Nguyệt nhìn một chút, hơi do dự.

Sách La Định cười: “Mua cá quả đi, làm bát cháo cá, tên thư sinh kia gầy trơ xương thể cũng không ăn được bao nhiêu đâu.”.

“À...”. Hiếu Nguyệt sờ cằm, chỉ một con cá nói với đại thẩm bán cá: “Lấy con này.”.

Sách La Định nhìn trời: “Cô nương, đây là trăm cỏ.”.

Tại Hiếu Nguyệt hơi đỏ, lúng túng: “À, nhìn nhầm thôi... lấy con này.”.

“Cá mè.”.

“Con này!”.

“Trăm cỏ.”.

“Con này!”.

“Cá chép.”.

Cuối cùng Hiếu Nguyệt quay mặt sang liếc Sách La Định một cái.

Sách La Định cười đứt ruột: “Cá chép cũng không tệ, nấu canh cũng rất bổ, bảo nữ trù hầm thêm một con gà nữa, tên thư sinh đó thông minh như thế, cho dù có ăn cháo trắng cũng thi được đệ nhất cho xem, có lòng có lòng là được.”.

Hiếu Nguyệt đỏ mặt, nhìn vẻ mặt cười đến vui vẻ của Sách La Định bên cạnh thật tức mình, bèn đưa tay đẩy hẳn một cái.

Sách La Định đương nhiên không bị nàng đẩy ngã rồi, từ từ đứng dậy: “Nàng muốn có ba ba à, sao lại đến chỗ này mua chứ.”

Hiếu Nguyệt nhìn hẳn: “Người có đề nghị tốt nào không?”

“Nếu muốn mua ba ba, ta dẫn nàng đến một chỗ.” Sách La Định đưa tay kéo ống tay áo của Hiếu Nguyệt vẫn đang lúng túng bên cạnh: “Đi thôi.”

Hiếu Nguyệt đi theo hẳn rời khỏi chợ cá, cả đường đi hết rẽ tây đến lượn đông, loanh quanh lòng vòng đến khi Bạch Hiếu Nguyệt không còn phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa thì Sách La Định đã dẫn nàng đến một con phố đông đúc rồi, ở đây có rất nhiều tửu lâu và khách điếm.

Sách La Định dẫn Hiếu Nguyệt đến một tửu lâu lớn tên gọi “Bồng Lai Cư”, cũng không ngồi gọi món ăn, đi thẳng ra cửa sau, đến trù phòng.

Hiếu Nguyệt đi theo phía sau hẳn, thấy Sách La Định đi thẳng vào rồi lại thẳng ra mà cũng không có ai ngăn lại, cũng khó hiểu, chẳng lẽ hẳn mở tửu lâu này à?

Sách La Định đi đến trù phòng, thấy một tên béo đang nấu bếp. Tên béo này ít nhất cũng phải đến ba trăm cân, đập đất đội trời vô cùng to lớn, hơn nữa giọng nói cũng rất to, tay lại không ngừng hoạt động, miệng không ngừng hò hét những thủ hạ khác của mình nhanh tay lên một chút.

Sách La Định đi hai ba bước đã đến phía sau hẳn, vỗ vai hẳn một cái.

Tên béo kia vừa quay đầu lại, cái mặt đen thui lập tức chuyển sang tươi cười: “A! Tướng quân.”

Sách La Định gác lên bả vai hẳn xán đến ngửi một cái: “Há, tôm hấp Hoa Diêu à, món tử.”

“Tướng quân, thêm rượu rồi hả? Muốn ăn gì? Ta xào cho người hai món, ở đây có rượu ngon, hai ta làm một bầu đi.”

Hiếu Nguyệt nhìn kỹ một chút, đột nhiên nhớ đến, đây là Đệ nhất danh trù của Hoàng thành, Lại Hổ, Lại đại trù! Nghe nói người này nấu ăn còn ngon hơn cả ngự trù trong cung nữa, muốn ăn món hẳn nấu là phải đặt trước đến nửa tháng, kể cả hoàng cung quý tộc cũng có khi phải xếp hàng cả năm, thì ra lại là bạn bè của Sách La Định.

“Hửm?”. Lại đại trù vừa quay đầu đã thấy được Bạch Hiếu Nguyệt, cánh tay đẩy Sách La Định một cái: “Nàng hả? Rất đẹp.”

Sách La Định cũng không khẳng định cũng chẳng phủ định, chỉ hỏi Lại đại trù: “Có ba ba không?”

“Có.”. Lại đại trù quay lại gọi một tiểu nhị: “Mang một con ba ba đến đây, lấy con tốt nhất ấy.”

Chỉ trong chốc lát đã có một tiểu nhị cầm trong tay một cái vợt lưới chạy như bay đến đây, bên trong có một con ba ba béo tròn ngon mắt.

Sách La Định trả tiền cho tiểu nhị, xác ba ba rồi vỗ lưng Lại đại trù, nói: “Đi trước đây, tối đến tìm người uống rượu, người nhớ làm đồ ăn ngon chờ ta.”

“Được!”. Lại đại trù cầm cái thìa chĩa Sách La Định: “Tối người nhớ đến đó!”

Sách La Định cười gật đầu, nghiêng đầu với Hiếu Nguyệt một cái, ý bảo – Về hầm ba ba đi.

Hiếu Nguyệt đi ra ngoài cùng hẳn, vừa mới tới cửa đã có một tiểu nhị mang tới mấy khay điểm tâm.

Lại đại trù nói với Sách La Định: “Đó là bánh Tổ Yến, mang điểm tâm cho nha đầu kia ăn.”

Sách La Định đút vào miệng Hiếu Nguyệt một miếng, lại cầm thêm hai miếng bánh nữa đặt vào tay nàng, dẫn người rời khỏi.

Hiếu Nguyệt ngậm bánh tổ yến, trên mặt vẫn còn rất nóng, động tác Sách La Định đút bánh tổ yến cho nàng kia... chắc chắn, dịu dàng quá đi.

Hiếu Nguyệt vừa cười mình sao mà dễ dàng thỏa mãn như vậy, vừa nhai bánh tổ yến mà hỏi Sách La Định: “Người rất thân với Lại đại trù à?”.

“Trước kia hần cũng là quân binh, có thời gian cùng ta lẫn lộn.”. Sách La Định lắc lắc ba ba trong tay: “Đại nương trù phòng còn ở thư quán không? Nếu không thì cứ bảo lão Lại hầm luôn đi, dù hần có đun nước trắng uống cũng ngon hơn người bình thường nữa.”.

Hiếu Nguyệt mím môi: “Đại nương có ở, ba ba cứ để bà hầm tốt hơn, chờ đến khi Thạch Minh Lượng thi đỗ rồi chúng ta đến đó ăn mừng, bảo Lại huynh đệ của người nấu một bữa tiệc thật lớn cho chúng ta ăn.”.

“Ý kiến này không tệ.”. Sách La Định gật đầu.

Đang nói thì có một cỗ xe ngựa lướt qua bên cạnh họ, lại nghe thấy bên trong xe ngựa có người kêu to: “Dừng xe.”.

Phu xe giật dây cương một cái.

Xe ngựa dừng lại.

Lại thấy màn xe được vén lên, một nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm màu tím nhạt nhảy xuống xe: “Hiếu Nguyệt cô nương.”.

Hiếu Nguyệt ngẩng đầu nhìn người mới tới, mím môi – Hôm nay thật đen đủi, biết trước vậy đã không ra ngoài rồi.

Sách La Định thấy thanh niên này hơi quen quen, suy nghĩ một chút – Đây là công tử nhà Thượng thư Trần Cần Thái, hình như tên là Trần Tĩnh.

Trần Cần Thái làm quan trong triều hai mươi năm, con người rất khôn khéo, cũng rất có năng lực, Sách La Định có ấn tượng rất sâu về hần. Trần Tĩnh không giống cha hần lắm, tính cách có chút đơn thuần, khá ngu ngốc... cho nên phải gặp qua mấy lần Sách La Định mới có chút ấn tượng.

Trần Tĩnh có vẻ rất kích động: “Hiếu Nguyệt cô nương, gần đây có khỏe không? Đợt này ta cũng bận không đến Thư quán thăm Bạch phu tử được, Thư quan vẫn tốt cả chứ?”.

Hiếu Nguyệt cười cười: “Có lòng rồi, mọi thứ đều tốt cả.”.

“À.”. Lúc này Trần Tĩnh cũng đã nhìn thấy Sách La Định, bèn chấp tay với hần: “Sách tướng quân, thật trùng hợp.”.

Sách La Định gật đầu một cái.

“Hiếu Nguyệt ăn cơm chưa?”. Trần Tĩnh vô cùng nhiệt tình: “Cùng đi chứ?”.

Thiếu chút nữa là Sách La Định nôn mửa luôn rồi, bây giờ mà đi ăn là ăn trưa hay ăn sáng chứ? Hành động không được quang minh lỗi lạc rồi, vị Trần công tử này còn là người nói năng lộn xộn nữa.

Hiếu Nguyệt cũng hơi lúng túng, cười nói: “Ta còn có việc khác phải về thư quán.”.

“À.”. Về mặt Trần Tĩnh hiện lên sự thất vọng rất rõ ràng.

Sách La Định nói thầm trong lòng, người kín đáo chút đi, cho dù có thích nha đầu này cũng đâu cần thể hiện rõ ràng như vậy, không sợ dọa cho cô nương người ta sợ chạy mất à?

Quả nhiên, Hiếu Nguyệt có cảm thấy không thoải mái, nói câu: “Cáo từ”, rồi cứ thế kéo Sách La Định đi.

Trần Tĩnh vẫn còn ngu ngơ đứng phía sau nhìn bóng lưng Bạch Hiếu Nguyệt mà đau lòng, cho dù nhìn thế nào thì cũng xinh đẹp khiến lòng người ngất ngây mà.

“Thiếu gia.”.

“Gi?”. Khó khăn lắm Trần Tĩnh mới hồi phục tinh thần lại, thấy quản gia Trần Trung đứng bên cạnh xe ngựa, hơi cau mày nhắc nhở hần: “Đã muộn rồi, lão gia sẽ trách.”.

“A!”. Trần Tĩnh giật mình, bóng lưng tuyệt đẹp của Hiếu Nguyệt ngay lập tức bị cái bản mặt của cha hần thay thế, hoảng hốt nhanh chóng chui vào xe.

Trần Trung cùng hần ngồi trong xe ngựa, thấy hần vẫn còn vén rèm cửa sổ xe ngựa lên mà nhìn bóng lưng Hiếu Nguyệt, nhin không được tăng hăng một câu: “Vị vừa rồi kia là Sách La Định, Sách tướng quân phải không?”.

Trần Tĩnh lấy lại tinh thần: “Phải.”.

Trần Trung nhỏ giọng nói: “Lão gia cực kỳ thưởng thức Sách tướng quân, nếu như có cơ hội, thiếu gia nên kết thân với hần.”.

Khóe miệng Trần Tĩnh co giật, có chút ghét bỏ: “Sách La Định đó nhìn qua có vẻ thô lỗ như thế, ta không thể hợp được với loại vô nhân thế này.”.

Trần Trung bắt đầu dĩ than thở.

“Đúng rồi Trung thúc, ngày mai ta muốn đến thư quán Hiếu Phong thăm Bạch... Bạch phu tử, người nói cần mang theo lễ vật gì thì tốt đây?”. Trần Tĩnh hỏi.

“Thiếu gia, có phải cậu thích Bạch tiểu thư không?”.

Trần Tĩnh ngượng ngùng gãi đầu, nói: “Nhà họ Bạch và nhà chúng ta cũng coi như môn đăng hộ đối, phụ thân cũng sẽ thích Hiếu Nguyệt... phải không?”.

Trần Trung lại lắc đầu: “Lão gia tuyệt đối sẽ không đồng ý, thiếu gia từ bỏ đi.”.

“Tại sao?”. Trần Tĩnh khó hiểu: “Những cô nương ta thích trước đây cha ta đều nói họ gia thế không tốt, lần này Hiếu Nguyệt là con gái của Tể tướng, gia thật quá tốt rồi chứ?”.

“Thiếu gia, thân thế của Bạch tiểu thư tuyệt đối không thành vấn đề, nếu có thể kết thành thông gia chính là Trần phủ chúng ta đã với được cao rồi, chỉ là...”.

“Chỉ là cái gì?”.

“Chỉ là ngoại hình Bạch Hiếu Nguyệt này lại quá xinh đẹp, xấu một chút mới tốt.”.

“Hả?”. Trần Tĩnh càng khó hiểu: “Có ý gì?”.

“Đại tướng thu cần phải làm chuyện lớn, lấy vợ thì chỉ cần thực nữ là được, Bạch Hiếu Nguyệt đúng là gia thế cao sang, nhưng mà lại có quá nhiều người theo đuổi, lấy nàng rồi có thể sẽ có được một số người, đồng thời cũng sẽ mất đi một số người, hơn nữa còn trở thành đề tài bàn tán trong thành, hơn nữa còn bị mang tiếng là tham lam sang giàu và mỹ sắc.”. Trần Trung đi theo Trần thượng thư nhiều năm, lại chăm sóc Trần Tĩnh từ nhỏ, cho lời nói rất có ảnh hưởng.

Gương mặt Trần Tĩnh méo mó, lẩm bẩm: “Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, lấy vợ đương nhiên là thích người đẹp rồi, chẳng lẽ lại đi cưới người xấu xí sao?”.

Trần Trung khẽ mỉm cười: “Đôi khi thê tử có tướng mạo bình thường, thậm chí là xấu xí so với các vị thê tử xinh đẹp hút hồn người còn có ích hơn. Nam nhân cần lo đại sự, có thể thích mỹ nữ nhưng thê tử thì cần phải chọn cho đúng, thiếu gia cứ chờ lão gia chọn cho cậu là được.”.

Trong lòng Trần Tĩnh một trăm lần không phục.

“Còn nữa.”. Trần Trung cuối cùng vẫn bổ thêm cho Trần Tĩnh thêm đao nữa: “Trên phố người ta vẫn đang đồn đại quan hệ của Bạch tiểu thư này và Sách La Định không được rõ ràng, ban này cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, hai người họ rất thân mật... Ngộ nhờ Sách La Định thực sự có ý với Bạch Hiếu Nguyệt, người lại chen một chân vào có nghĩa là đã đắc tội với vị Đại tướng quân này rồi, không có lợi.”.

Bây giờ Trần Tĩnh mới nghĩ đến ban này thấy lạ ở chỗ nào, đúng vậy... Lúc đi Hiếu Nguyệt còn kéo Sách La Định đi cùng, chẳng lẽ lời đồn Sách La Định theo đuổi Bạch Hiếu Nguyệt là thật sao?

Nghĩ đến đây Trần Tĩnh bất mãn – Tên Sách La Định này nhất định làm cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga sao? Bạch Hiếu Nguyệt đoan trang xinh đẹp như thế, hần còn là một kẻ thô lỗ, một vô phu không biết được mấy chữ, sao có thể xứng với nàng được?!

“Hắt xì...”.

Sách La Định đưa tay xoa mũi.

Lúc này trong miệng Bạch Hiểu Nguyệt vẫn còn ngửi thấy mùi thơm của bánh Tở yến kia, nghe thấy liền nhìn hắn: “Cắm à?”

Sách La Định bĩu môi một cái: “Chắc là con rùa đen nào đó nói xấu lão tử... Ái.”

Sách La Định vừa mới nói xong đã bị Hiểu Nguyệt véo một cái: “Không được ăn nói thô tục!”

Lúc này hai người cũng đã về đến cửa thư quán Hiểu Phong, Hiểu Nguyệt đưa tay cầm lấy ba ba bước nhanh vào trong, lại đụng phải Thạch Minh Lượng đang cúi đầu ủ rũ đi ra ngoài: “Này!”

Rõ ràng Thạch Minh Lượng đang có tâm sự, bị Hiểu Nguyệt gọi một tiếng thì giật mình kinh hãi, trợn tròn hai mắt nhìn nàng.

Hiểu Nguyệt lắc lắc con ba ba béo núc trong tay, nói: “Tối nay nhớ để bụng đấy, nấu xong sẽ cho người ăn.” Nói xong thì vui vẻ chạy mất.

Thạch Minh Lượng quay đầu lại nhìn Hiểu Nguyệt đang rất vui vẻ, hơi nhú mào, thở dài quay đầu lại thì thấy Sách La Định đang khoanh tay đứng ở cửa nhìn mình.

Thạch Minh Lượng có chút lúng túng, cúi đầu đi ra ngoài cửa.

Sách La Định nhìn bóng lưng của hắn, cau mày – Thạch Minh Lượng này đang giở trò quỷ gì vậy?

Đang suy nghĩ, lại thấy một cái đỉnh kiệu xinh đẹp dừng ngay ngoài cửa, một công công vén màn kiệu lên, Tam công chúa uyển chuyển chậm rãi bước xuống, ngẩng đầu đã nhìn thấy Sách La Định.

Sách La Định gật đầu với nàng một cái.

Đường Nguyệt Như khẽ mỉm cười, bước lên bậc thang, lúc đi ngang qua bên cạnh Sách La Định, đột nhiên nói một câu chẳng có đầu đuôi gì: “Sách tướng quân, phải biết trân trọng đó.”

Sách La Định căng mí mắt – Gì?

Nhưng mà Tam công chúa nói xong thì cũng đi vào thư viện rồi, không nói thêm gì nữa.

Sách La Định chẳng hiểu mô tê gì, lại nghe thấy sau lưng có một tiếng nói khác âm trầm vang lên: “Nghe chưa? Trân trọng đó!”

Sách La Định quay đầu lại đập một cước sang.

Trình Tử Khiêm mau lẹ tránh sang bên cạnh, trong tay vẫn cầm một cây bút: “Lão Sách à, danh sách tình địch của ngươi lại tăng lên, thêm một Trần Tĩnh nữa rồi, chắc chắn.”

Sách La Định cũng không thèm để ý đến hắn: “Ngươi có thời gian rảnh rồi mà ở chỗ ta lăm miệng, sao không bớt bớt chút thì giờ đi điều tra xem Thạch Minh Lượng đang giở trò quỷ gì đi.”

Trình Tử Khiêm hơi sững sốt: “Tiểu Lượng Tử làm sao?”

Sách La Định vừa nghe thấy cách xưng hô này da đầu cũng tê rần rần: “Lúc cá cược ban nãy ngươi không nhìn thấy à?”

“À...”. Tử Khiêm cười hiểu rõ: “Ngươi nói Vương Húc sao?”

“Điều tra rồi à?”

“Ha hả”. Tử Khiêm chìa ra một tờ giấy: “Lai lịch của Vương Húc này cũng không nhỏ lắm, nhà hắn cùng với người nhà Thạch Minh Lượng có giao tình lâu đời, hai người bọn họ cũng coi như thanh mai trúc mã. Danh tiếng của Vương Húc ở quê hương họ cũng không nhỏ, rất nhiều người nói hắn mới thực sự là Đệ nhất tài tử Giang Nam, Thạch Minh Lượng chỉ may hơn hắn một chút thôi, Thạch Minh Lượng cũng chưa từng phản bác chuyện này.”

Sách La Định không hiểu: “Bình thường tiểu tử Thạch Minh Lượng kia tâm cao khí ngạo coi trời bằng vung, sao cứ gặp phải Vương Húc lại đột nhiên im lặng vậy, có phải có ẩn tình gì không?”

“Tin tức chính xác thì không có, nhưng mà cũng có một số tin đồn, có muốn nghe không?”. Tử Khiêm bắt đầu cười rất dễ tiện.

Sách La Định không thể làm gì khác là nghiêng lỗ tai qua: “Nói!”.

“Trên tay Vương Húc có con bài có thể khiến cho Thạch Minh Lượng nói gì nghe nấy”. Trình Tử Khiêm nhỏ giọng hơn mấy lần: “Cho nên sau mỗi kỳ thi Thạch Minh Lượng đều cố gắng hết sức để tránh hấn.”.

Sách La Định khẽ cau mày: “Bài gì?”.

“Theo tin tức độc quyền ta nhận được!”. Tử Khiêm nói: “Hai người bọn họ vốn là bạn bè thân thiết, có một lần Thạch Minh Lượng cần phải tham gia một kỳ thi vô cùng quan trọng, nhưng mà chẳng may hấn lại bị nhiễm lạnh, bệnh nặng đến không thể dậy nổi. Cho nên...”.

“Cho nên thế nào?”.

“Cho nên Vương Húc đã mạo hiểm thay hấn đi thi mà không hề làm bài thi của mình... Kết quả là Thạch Minh Lượng đậu hạng nhất còn Vương Húc lại bỏ thi.”.

Sách La Định nghe xong thì ngớ người: “Nói thế thì quan hệ phải thân lắm rồi? Nhưng mà ban nãy ta nhìn thấy Vương Húc, lời nói của hấn có vẻ không phải mà...”.

Nói đến đây, Sách La Định ngừng lại một chút, hình như đã nghĩ ra cái gì rồi: “À... tiểu tử kia cố ý đi thi để ban ân đây mà, đồng thời cũng nắm được cái chuôi có thể khiến cho từ đó về sau Thạch Minh Lượng phải ngoan ngoãn nghe theo hấn.”.

Tử Khiêm khoanh tay: “Nếu nói đến kể thả dây dài để câu cá lớn, dù tiểu tử Thạch Minh Lượng kia nhìn có vẻ khôn khéo thì chẳng qua cũng chỉ là chim ngốc mà thôi, có khi lúc này hấn vẫn còn nghĩ mình nợ Vương Húc nữa.”.

Sách La Định cau mày: “Ngu vậy á?”.

“Chắc, người là võ phu, sống phóng khoáng không ràng buộc, bọn người đọc sách thì thích cạy mình thanh cao”. Trình Tử Khiêm bĩu môi: “Loại thư sinh như Thạch Minh Lượng, nếu như người uy hiếp hấn, hấn cũng sẽ không làm gì thẹn với lương tâm, nhưng nếu người lợi dụng tình cảm, để hấn thiếu nợ người ta... vậy thì xong luôn.”.

“Hèn hạ!”.

Hai người còn đang nói thì đã thấy bên cạnh có tiếng nói truyền đến.

Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm xoay mặt sang xem... thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang bưng cái tách, sau lưng còn có bọn Đường Tinh Trị, Hồ Khai và Cát Phạm cũng đến, ngay cả Bạch Hiểu Phong cũng cảm thấy rất mới mẻ mà đứng nghe ké ở bên cạnh.

Khóe miệng Sách La Định co giật – Công phu nghe lén của bọn này đúng là vô địch.

“Thắc mắc mãi thì ra là có chuyện như thế”. Đường Tinh Trị càng nghĩ càng giận: “Ta đi tìm hấn.”.

“Này”. Cát Phạm kéo lấy Đường Tinh Trị và Hồ Khai đang giận dỗi dừng lại: “Còn chưa rõ mà.”.

“Đúng vậy, không có bằng chứng”. Trình Tử Khiêm phát tay một cái: “Tin đồn thì có ai tin tưởng chứ, hơn nữa, như vậy thì cũng là trị ngọn không trị được gốc, đây là chuyện riêng của Thạch Minh Lượng.”.

“Chẳng còn mấy ngày nữa là thi rồi”. Hiểu Nguyệt lo lắng: “Làm sao bây giờ?”.

Bọn Đường Tinh Trị lo lắng đi lòng vòng tại chỗ.

Bạch Hiểu Phong nói: “Các người cần làm gì cứ đi làm đó đi, chuyện này ta sẽ xử lý.”.

Mọi người xoay mặt nhìn nhau, Sách La Định vỗ tay: “Chuyện này đúng rồi, phu tử mà mở miệng nhất định sẽ thành công... ta đến mã tràng, mọi người cứ tự nhiên.”.

Nói xong hấn định chuồn luôn, ai ngờ Bạch Hiểu Phong đột nhiên hỏi: “Người chép xong thơ văn rồi à?”.

Sách La Định toét miệng.

“Không chép cũng được.”. Bạch Hiểu Phong đi đến vỗ vai hắn: “Cùng đi chứ.”.

Sách La Định nhìn trời, lại có chuyện phiền phức rồi, không được mấy ngày yên tĩnh nữa.

Cho dù không cam tâm tình nguyện nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, thà đi giải quyết phiền phức cũng tốt hơn là đi chép sách. Sách La Định bèn đi ra ngoài với Bạch Hiểu Phong, hỏi: “Người định làm gì?”.

“Trước tiên phải biết rõ chân tướng của mọi chuyện đã.”. Bạch Hiểu Phong nói: “Nếu như Vương Húc đã tính toán từ trước, vậy thì người này tâm tư âm trầm ám hại bạn tốt, cần dạy dỗ một trận.”.

25. Chương 25: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 25

Tổ hợp có cả Sách La Định và Bạch Hiểu Phong thế này xem ra rất hiếm thấy, cho nên vừa đi ra đường cũng khó tránh khỏi cảnh người ta tới vây xem rồi suy đoán.

Bạch Hiểu Phong nhẹ nhàng khoan khoái đi, vừa nhả nhai lại không làm mất vẻ tiêu sái, Sách La Định đi cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái, dù sao hắn cũng sống trên lưng ngựa, đi đứng đương nhiên sẽ không eo lả cẩu thả, nhưng mà cho dù lưng hắn có thẳng đến đâu cũng chẳng thể giấu hết được cảm giác lười nhác lại xen chút bất cần.

Nhưng mà...

Trên lầu cao hai bên đường, trong số các cô nương luôn mồm liên miện tán thán sao mà Bạch Hiểu Phong lại có thể phong thần tuần lã đến thế, cũng có một số người đã quay qua nhìn chằm chằm Sách La Định mà ngẩn ngơ... cứ cảm thấy mỗi hành vi giơ tay nhắc chân của hắn, có một thứ gì đó mà trên người Bạch Hiểu Phong không thể có, một loại khí chất chỉ thuộc về riêng Sách La Định mà thôi.

Sách La Định đương nhiên là không biết chuyện cái tên lưu manh nổi tiếng hoàng thành như hắn, vừa mới lượn một vòng trên đường đã có cô nương vì hắn mà mặt đỏ tim đập rồi, hắn chỉ mãi ngáp mà thôi.

Thấy sắp đến khách điểm Vương Húc kia trọ đến nơi rồi, Sách La Định buồn bực hỏi Bạch Hiểu Phong: “Người định làm gì?”.

Bạch Hiểu Phong khẽ mỉm cười: “Đúng lúc đi ngang qua.”.

Khóe miệng Sách La Định méo một cái.

Cho nên, Bạch Hiểu Phong “ngẫu nhiên đi ngang” qua trà lâu đang cá cược đến là náo nhiệt, mà “tiện thể” cược Thạch Minh Lượng đầu hạng nhất kỳ thì, lại còn rất lơ đãng hỏi thêm một câu “Vương Húc là ai vậy?”, sau đó mới cùng Sách La Định đến tửu lâu đối diện uống rượu.

Vừa đến chiều, cả con phố Đông Hoa đều oanh động.

Bạch Hiểu Phong chỉ rất nhiều tiền để cá Thạch Minh Lượng thắng, nói là hắn nhất định sẽ đầu Trạng Nguyên, còn tỏ vẻ chưa từng nghe qua tên Vương Húc.

Tin đồn này một truyền mười, mười truyền trăm, các xới cá cược rồi rít biến đổi, tỷ số mua Thạch Minh Lượng nhanh chóng vươn vị trí đầu bảng, ngược lại về Vương Húc, lại bắt đầu có người hỏi hắn là ai vậy? Có phải là mua danh chuộc tiếng không?

Sách La Định uống chút rượu, hơi khó hiểu nhìn Bạch Hiểu Phong đang rất thản nhiên mà tự đắc trước mặt mình: “Người không sợ Thạch Minh Lượng thi hỏng, phá sạch một đời anh danh của người à?”.

Bạch Hiểu Phong hơi nhún mai: “Thạch Minh Lượng mới là người có tài năng thực sự, trước tiên chưa cần bàn đến chuyện nhân cách của ai thế nào, chỉ trong kỳ thi này, ta không cảm thấy có người nào lại có thể thắng được hắn.”.

Sách La Định thấy hắn bình tĩnh như vậy, luôn cảm thấy hắn nhất định đang có âm mưu gì đó.

Chờ đến khi hai người ăn uống no đủ rồi, lời đồn bên ngoài cũng bắt đầu thay đổi rồi, thổi từ việc Bạch Hiểu Phong không quen Vương Húc thành Bạch Hiểu Phong không thèm để ý đến Vương Húc.

Sách La Định cảm tấm xĩa rằng, Bạch Hiểu Phong liền hỏi hắn: “Ăn no rồi chứ?”.

“No rồi.”. Sách La Định gật đầu.

“Tốt lắm, về thôi.”. Bạch Hiểu Phong trả tiền, xoay người trở về thư quán Hiểu Phong, Sách La Định ngửa mặt tính một chút – Ngoại trừ việc ra ngoài ăn chực một bữa ra thì chẳng phải làm gì khác.

Sau khi hai người về đến thư quán, Bạch Hiểu Phong lóe cái đã biến mất tăm, Sách La Định liền bị mọi người vây lại, rồi rít hỏi Bạch phu tử đã làm gì rồi.

Sách La Định suy nghĩ một lúc lâu, trừ ăn cơm và cá cược ra thì thực sự chẳng làm chuyện gì lớn.

Trình Tử Khiêm nhìn chằm chằm Sách La Định xem hắn có cố ý giấu giếm không, phiền phức đến độ Sách La Định phải chạy về phòng chép sách, trong lòng thầm nghĩ dù sao thì cũng cơm no rượu say rồi, nhanh chép cho xong rồi còn đi ngủ.

Hiếm khi Sách La Định nghiêm túc như vậy, đang chép đến hăng hái thì lại nghe thấy có tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”. Sách La Định thầm nghĩ, nếu là Trình Tử Khiêm thì sẽ dùng nghiến mực ném hắn bay luôn.

Nhưng ngoài cửa chẳng có ai trả lời, nhưng mà cửa phòng lại bị đẩy ra chút xíu, Bạch Hiểu Nguyệt ghé đầu vào, trong tay còn cầm một bát canh.

Sách La Định ngoắc tay gọi nàng, Hiểu Nguyệt đi vào, tiện tay đóng cửa phòng lại, chạy đến cạnh bàn.

Sách La Định nhìn nàng: “Nha đầu, tới hóng hớt hả? Thật sự là đại ca nàng chẳng làm gì hết, chỉ ăn cơm thôi.”.

Hiểu Nguyệt liếc hắn, đặt bát canh xuống trước mặt hắn.

Sách La Định mở ra, một hương thơm xộc luôn vào mũi, nhận ra đây là bát canh ba ba hầm, bên trong còn có mấy miếng thịt ba ba béo ngậy thơm ngon nữa.

“Đại nương hầm canh ba ba, thưởng cho người.”. Hiểu Nguyệt vừa nói vừa nghịch mấy cây bút bên trong hộp bút đồng.

Sách La Định buồn cười: “Tốt vậy sao? Thạch Minh Lượng ăn rồi?”.

“Vẫn chưa, không thấy người đâu.” Hiểu Nguyệt bực mình.

Sách La Định cau mày: “Nháy mắt là đến kỳ thi rồi, còn đi đâu nữa?”.

Hiểu Nguyệt lắc đầu một cái: “Canh vẫn còn trong bát, bọn Hồ Khai nói là sau khi hắn rời khỏi đây thì không thấy về nữa.”.

Sách La Định cầm muống múc canh uống, nhướn mày: “Oa, ngon quá!”.

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái, Sách La Định đưa cho nàng cái thìa: “Có ăn không?”.

Hiểu Nguyệt cười hì hì nhận lấy cái thìa, còn đang định ăn thì lại nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Ai vậy chứ?”. Sách La Định thầm nghĩ trong lòng sao tối nay lắm người tới vậy? Nếu là Trình Tử Khiêm thì dùng nắp đập bát canh đập hắn bay luôn.

Người ngoài cửa hình như hơi im lặng một chút, cuối cùng mở miệng: “Là ta.”.

Sách La Định sửng sốt, cùng Bạch Hiểu Nguyệt nhìn nhau một cái – Giọng này là Thạch Minh Lượng sao?!

Sách La Định lại buồn bực – Thư sinh này đến tìm mình làm gì?

Hiểu Nguyệt đặt cái thìa xuống, trốn ra sau tấm bình phong.

Sách La Định lại càng khó hiểu hơn, nhìn nàng – Sao nàng phải tránh?

Hiểu Nguyệt ra hiệu cho hắn im lặng, vừa chỉ ra ngoài cửa, ý bảo – Mau cho người vào đi!

Sách La Định nhìn trời, nói: “Vào đi!”.

Sau đó cửa phòng mở ra, Thạch Minh Lượng đi vào, đóng cửa lại, đến đối diện Sách La Định ngồi.

Sách La Định ngậm thìa hỏi hần: “Ăn cơm chưa?”.

Thạch Minh Lượng rõ ràng không muốn ăn chút nào, ngồi đó hỏi hần: “Ban nãy đi trên đường ta nghe nói Bạch phu tử bỏ ra rất nhiều tiền mua ta đặt hạng nhất kỳ thi, chuyện này có thật không?”.

“Thật.”. Sách La Định gật đầu.

“Hần còn nói là nếu ta không đỗ hạng nhất, hần sẽ hủy cả biển hiệu của thư quán Hiểu Phong sao?”. Thạch Minh Lượng hỏi.

Khóe miệng Sách La Định co giật, thầm nghĩ, giỏi thật! Gần đây tin đồn biến hóa đa dạng ghê, Bạch Hiểu Phong có nói như vậy đâu. Nhưng mà cái loại tin đồn thế này, trước nay đều không tìm ra xuất xứ được, có thể bây giờ người toàn thành đều cho là vậy cả rồi, ai thêm quan tâm đến thật giả nữa.

“Ài, người quan tâm nhiều chuyện như vậy làm gì, đi ăn rồi ngủ một giấc, ngày mai còn phải thi.”. Sách La Định phát tay, muốn đuổi hần đi.

“Phu tử thật sự nói như vậy sao?”. Thạch Minh Lượng cau mày: “Nhỡ đâu ta không đỗ hạng nhất, chẳng phải là ta đã hại cả thư quán và hại phu tử bị người ta chế nhạo sao?”.

Sách La Định hơi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Thạch Minh Lượng một cái... trong lòng lại lóe lên một ý.

Sách La Định hất cằm, trong lòng lại cười thầm một tiếng – Bạch Hiểu Phong, người giỏi thật đấy, dùng chiêu này đúng là giết người không thấy máu mà.

“Ài, còn không phải sao!”. Sách La Định đặt bút xuống, rất nghiêm túc nói: “Không chỉ Bạch Hiểu Phong đâu, cả Đường Tinh Trị cũng cực rồi!”.

“Cái gì?”. Thạch Minh Lượng giật mình: “Tinh Trị đã nói gì rồi?”.

“Chẳng biết hần đi đâu mà lượn một vòng lại nghe thấy người ta nói người nhất định sẽ không thắng được Vương Húc, người cũng biết tính khí của Đường Tinh Trị kia rồi đấy, hần mà phát hỏa lên thì cũng chẳng để ý mồm miệng cho lắm, nói với người ta gì mà Vương Húc nào cơ? Tên đó chui ở xó xỉnh nào chứ, huynh đệ Thạch Minh Lượng của hần mới là đệ nhất tài tử, sau này nếu hần kế thừa ngai báu thì người sẽ là Tổ tướng của hần, nếu người thi không thắng được Vương Húc, hần sẽ không làm Thái tử nữa, thậm chí không mang họ Đường nữa luôn.”.

Sách La Định nói xong, khóe miệng Thạch Minh Lượng đã giật đến kịch liệt, thiếu chút nữa thì tắt thở: “Chuyện này...”.

“Chưa hết đâu, Cát Phạm mang cả tài sản cùng tính mạng đều cá cho người rồi!”. Có vẻ Sách La Định còn sợ chưa đủ, tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Người cũng biết Đại thiếu gia hần gia tài bạc vạn, thấy tỷ số cá cược cho người không bằng Vương Húc cho nên đã mang toàn bộ gia sản ra đánh cược với toàn bộ dân chúng Hoàng thành rồi!”.

Miệng Thạch Minh Lượng há cực to: “Cái gì?”.

“Có điều đã nói rồi.”. Sách La Định vỗ vai Thạch Minh Lượng về mặt trắng bệch bên cạnh: “Trước kia ta cứ tưởng mấy huynh đệ các người chẳng qua chỉ là lũ bạn bè rượu thịt mà thôi, nhưng mà bây giờ nghĩ lại một chút, đúng là rất có nghĩa khí, hai người họ vì không muốn người lưng đeo gánh nặng cho nên mới không nói cho người biết bọn họ ở phía sau giúp người thế nào. Ta nói ngộ nhờ hần thi không được thì sao? Bọn họ lại nói, nhất định không, từ trước đến giờ người chưa từng khiến họ thất vọng, là người có tài năng thực sự. Chậc... Ta còn tưởng văn nhân rất đáng ghét nữa. Còn nữa, ban nãy nha đầu Bạch Hiểu Nguyệt kia ở bên ngoài nghe người ta nói người không thể nào có thể vượt qua Vương Húc được đã suýt nữa thì đánh nhau với người ta đó!”.

“Cái gì?”. Thạch Minh Lượng tròn tròn hai mắt, cảm thấy rất khó tin.

“Nha đầu kia nói, đây là lần đầu tiên thư quán Hiếu Phong tham dự kỳ thi, đại ca nàng đã tiến cử người đi thi thì đã chứng tỏ rất có lòng tin vào người, thành tích của người có liên quan đến tồn vong của thư quán Hiếu Phong, người nhất định sẽ quyết tâm.”

Thạch Minh Lượng ngồi im không nói: “Đúng là... ta không thể thi rớt.”

“Đương nhiên, có nhiều người giúp người như vậy mà, ta cũng coi trọng người nữa.” Sách La Định vừa nói vừa gõ bát canh: “Hôm nay Bạch Hiếu Nguyệt đặc biệt chạy ra phố mua ba ba về, mấy nha đầu trong thư quán còn ở trong viện hầm canh cả buổi cho người, lúc này vẫn còn nóng hôi hổi đó, người nhanh chóng đi ăn rồi ngủ cho đầy giấc để ngày mai thi thật tốt, nếu thi không được, chuyện công danh lợi lộc cùng vinh nhục chỉ là chuyện phụ, người thử nghĩ đến việc có thể sẽ có lỗi với bao nhiêu người xem!”

Thạch Minh Lượng ngẩng đầu nhìn Sách La Định.

Sách La Định tiếp tục ăn canh.

Thạch Minh Lượng ngồi một lúc nữa, đứng lên, cúi đầu ra ngoài.

Hiếu Nguyệt thấy người đã đi rồi, chạy đến đưa tay cướp lấy chung canh trong tay Sách La Định: “Không cho người ăn nữa!”

“Sao?”. Sách La Định nhanh chóng ôm lấy lồng canh: “Sao lại không cho ta ăn? Ta đã ăn rồi! Trong đó có nước miếng của ta!”

Hiếu Nguyệt lườm hắn: “Sao người lại nói như vậy với hắn, hắn đã lo lắng lắm rồi người còn nói với hắn như vậy ngày mai hắn đi thi tay không bị run mới lạ...”

Sách La Định vừa nghe thấy lời này liền vui hân: “Ta không nói như vậy hắn mới run tay đó.”

“Có ý gì?”. Hiếu Nguyệt không hiểu, ngồi xuống nhìn hân.

“Tóm lại lát nữa nàng ra sau thư quán mà xem, nếu như hân ăn xong canh ba ba rồi thì cuộc thi lần này chắc chắn sẽ thành công.” Sách La Định vừa nói vừa dặn: “Nàng đừng quên dặn hân đừng lo lắng quá, tất cả mọi người trong thư quán đều tin tưởng hân.”

Hiếu Nguyệt há to miệng: “Ngộ nhỡ nửa đêm hân nghĩ quần treo cổ tự vẫn thì sao bây giờ?”

“Chắc.” Sách La Định nhai ba ba bĩu môi: “Biện pháp của đại ca nàng đó, để đối phó với tài tử, tài tử tự mình ra chiêu hân là không có vấn đề gì đâu.”

Hiếu Nguyệt nửa tin nửa ngờ, chờ đến khi Sách La Định ăn hết ba ba, uống hết canh rồi bèn cầm lồng canh về trù phòng, lúc về đến nơi đã thấy Thạch Minh Lượng đi ra, còn vừa đi vừa lau miệng nữa.

Hai người chạm mặt.

Thạch Minh Lượng thi lễ với Hiếu Nguyệt: “Hiếu Nguyệt cô nương, đa tạ.”

Hiếu Nguyệt gật đầu một cái, cảm thấy Thạch Minh Lượng hình như hơi khác với lúc trước, nàng vỗ vỗ bả vai Thạch Minh Lượng một cái, nói mấy câu Sách La Định dạy nàng ban nãy.

Thạch Minh Lượng cười cảm kích, gật đầu: “Ta nhất định sẽ không khiến cho nhiều người như vậy thất vọng đâu.”

Nói xong rồi đi.

Hiếu Nguyệt khoanh tay, ảo giác à? Cái tên Thạch Minh Lượng tự tin đến độ tự mãn coi trời bằng vung đã về rồi sao?

Ngày hôm sau, Thạch Minh Lượng được cả đám huynh đệ bọn Đường Tinh Trị hộ tống vào trường thi, thi rất thuận lợi.

Ba ngày sau, đến ngày yết bảng, Bạch Hiếu Phong đột nhiên được tuyên gọi, nghe nói Hoàng thượng muốn gặp hân.

Bọn Hiếu Nguyệt thì ở ngoài cửa chăm chú chờ bọn Đường Tinh Trị đi xem bảng vàng về, Thạch Minh Lượng lại ngược lại hẳn, hẳn rất bình tĩnh ngồi trong sân viện đọc sách uống trà.

“Về rồi!”. Hiếu Nguyệt chỉ về phía Đường Tinh Trị đang chạy về.

Cả đám nha đầu đều không nhin được mà bám cửa ngó ra hỏi: “Tên đứng thứ mấy!”.

Đường Tinh Trị vừa chạy, Hồ Khai ở sau lưng đã kêu lên: “Đứng thứ nhất rồi! Thứ nhất!”.

“Oa!”. Mọi người hân hoan nhảy cẫng lên, đám gia đình thì ra ngoài đốt pháo.

Cát Phạm gọi người: “Người đầu, nhanh chóng đến Túy Tiên Cư đặt chỗ, hôm nay phải ăn mừng!”.

“Chiêu này đúng là hiệu nghiệm.”. Sách La Định khoanh tay tán thán với Trình Tử Khiêm đang viết nhoay nhoáy bên cạnh: “Trong lòng Bạch Hiếu Phong đúng là lắm kế.”.

“Đương nhiên, dù gì người ta cũng là Đại tài tử đệ nhất hoàng triều mà.”. Trình Tử Khiêm ngừng bút: “Hắn nói Thạch Minh Lượng có tài năng thực sự thì thư sinh kia sao có thể kém được.”.

Lúc này Bạch Hiếu Phong cũng đã về, sau lưng còn có hai công công đi theo, mang theo một tấm biển được che bằng lụa vàng, vừa nhìn cũng biết là Ngự ban.

Vào đến Thư quán, số người vây xem bên ngoài đã có đến ba tầng trong ba tầng ngoài rồi, mọi người đều nói lần này thư quán Hiếu Phong quá uy phong, lần đầu tiên tham dự thi đã giành được hạng nhất rồi.

Mà đi theo bên cạnh Bạch Hiếu Phong còn có đại thái giám bên người Hoàng thượng nữa.

Đại thái giám vào phòng cái là tuyên chỉ luôn, thật ra cũng chẳng phải thánh chỉ gì, chỉ là một số lời Hoàng thượng tán dương và khích lệ Thạch Minh Lượng. Có vẻ như Hoàng thượng xem xong bài thi của hắn thì cực kỳ tán thưởng, khen ngợi Thạch Minh Lượng không phải nhân tài bình thường, lại còn nói hoàng triều cuối cùng cũng đã xuất hiện một Bạch Hiếu Phong thứ hai rồi, rất đáng mừng, cho nên tự mình đề tặng hắn tấm biển – Giang Nam Đệ Nhất Tài Tử, đưa tới để Thạch Minh Lượng treo trong thư phòng của mình, lại còn ban thưởng thêm rất nhiều thứ khác.

Sách La Định sờ cằm lắc đầu, nhìn Trình Tử Khiêm ở bên cạnh đang mím môi cười xấu xa: “Hoàng thượng đúng là chỉ sợ thiên hạ bất loạn.”.

“Đây gọi là kích thích, người cũng biết trong cung nhàm chán thế nào rồi mà.”. Trình Tử Khiêm nói xong thì hớn hỏ bỏ đi.

Hôm đó, mọi người đến Túy Tiên Lâu ăn mừng, đám tài tử giai nhân thường ngày tư văn nhã nhặn này, chẳng biết có phải là chơi chung với Sách La Định quá lâu không mà ngay cả việc uống rượu vung quỳn cũng học được cả rồi, cả đám cứ thế điên loạn đến tận nửa đêm.

Cho đến khi tận hứng rồi trở về thư quán, có một gia đình đưa đến cho Thạch Minh Lượng một lá thư, nói: “Ban này có một thư sinh đến tìm người, nghe nói người không ở đây, hẳn bảo hắn chờ người ở khách điểm.”.

Tâm trạng vốn dĩ cực kỳ tốt của Thạch Minh Lượng nháy mắt cái đã xẹp xuống luôn rồi, thở dài đi về phòng mình.

Hiếu Phong nhìn Sách La Định một cái, nháy mắt.

Sách La Định ngửa mặt làm như không thấy, Bạch Hiếu Phong im lặng mà lắc đầu.

Vốn dĩ Sách La Định muốn đi ngủ sớm, chuyện này vốn cũng chẳng liên quan mấy đến mình, nhưng mà thật bất lực, hắn uống nhiều rượu quá, lúc chạy đến nhà cầu lại nhìn thấy Thạch Minh Lượng một mình đi ra ngoài.

Sách La Định cau mày – Nửa đêm nửa hôm còn ra ngoài một mình à?

Suy nghĩ một lúc lâu, Sách La Định đành bất đắc dĩ, thôi thì cứ đi xem một chút đi, lỡ chẳng may lại xảy ra án mạng nữa. Vừa mới ra đến cửa đã thấy sau lưng có một cái đuôi thật dài.

Sách La Định quay đầu lại liếc mắt nhìn, Trình Tử Khiêm thường bám theo mình thì dễ hiểu rồi, nhưng mà sau lưng còn có cả Hồ Khai, Đường Tinh Trị và Cát Phạm nữa.

Sách La Định cau mày: “Các người không buồn ngủ à? Giữa đêm rồi sao mắt đứa nào đứa nấy đều ráo hoảnh thế.”

Đường Tinh Trị bảo hần đừng nói to, cẩn thận không có Thạch Minh Lượng phát hiện bây giờ, rồi nhỏ giọng nói với hần: “Phu tử bảo chúng ta đi theo, tiện thể kéo Thạch Minh Lượng lại, sẽ có trò hay để xem.”

Sách La Định nhướn mày – Quả nhiên là Bạch Hiểu Phong còn có chiêu sau nữa, bỏ đi, đừng dính vào bãi nước đục này thì hơn, cho nên hần định bỏ đi.

Không ngờ tay hần đã bị bọn Đường Tinh Trị kéo lại: “Người cũng đi!”

Sách La Định cau mày: “Sao ta cũng phải đi?”

“Cùng đi càng đông vui mà.” Trình Tử Khiêm kéo cổ áo Sách La Định lôi về phía trước: “Lát nữa ngộ nhỡ có yêu ma quỷ quái nào đó nhảy ra, người chống đỡ cho bọn ta chạy trước.”

Sách La Định nhìn trời – Bởi vậy mới nói, nói chuyện nghĩa khí với thư sinh chỉ tổ mệt người mà thôi.

26. Chương 26: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 26

Sách La Định rất không cam tâm tình nguyện mà bị Trình Tử Khiêm kéo đi.

Thạch Minh Lượng đi tới cửa khách điểm nơi Vương Húc ở, hơi do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn nhắm mắt đi vào.

Mọi người đuổi theo sát, ý là – Phải nghe trộm mới được.

Sách La Định nhìn bốn xung quanh một chút, không thấy thân ảnh Bạch Hiểu Phong đâu, cho nên hỏi Trình Tử Khiêm: “Bạch Hiểu Phong đâu rồi?”

Trình Tử Khiêm chỉ trên lầu: “Chắc là vào rồi.”

Sách La Định cau mày, đi theo vào trong tiểu lầu, phát hiện bọn Đường Tinh Trị đã “chế phục” được tiểu nhị tiểu lầu rồi, đang đi theo Thạch Minh Lượng lên lầu hai.

Thạch Minh Lượng cũng không vào phòng mà đang đứng bên ngoài cửa, cau mày... rõ ràng, hần nghe thấy bên trong có người đang nói chuyện.

Bọn Đường Tinh Trị cách khá xa cho nên không nghe thấy, bèn kéo Sách La Định – Người đi đi!

Sách La Định phất tay một cái, ý như muốn nói, lão tử không biết ẩn thân, nghe lén thế quái nào được?

Trình Tử Khiêm híp mắt chỉ bên ngoài – nghe từ cửa sổ đó!

Sách La Định nhìn trời – Việc nghe lỏm thế này, không thích hợp cho đại anh hùng như hần làm!

Nhưng mà đám Đường Tinh Trị lại cố tình trưng ra ba cái bản mặt nhăn nhúm thế kia, Sách La Định chẳng còn cách nào khác là vọt ra bên ngoài cửa sổ, một tay bám vào vách tường, rớt xuống bên ngoài cửa sổ gian phòng của Vương Húc, lên nghe động tĩnh bên trong.

Quả thật, Vương Húc đang nói chuyện với Bạch Hiểu Phong.

Sách La Định thầm nghĩ, giữa đêm giữa hôm rồi, tên Bạch Hiểu Phong này còn giở trò quỷ gì thế?

Lại nghe thấy Vương Húc nói: “Phu tử thật sự muốn cho ta vào thư quán sao?”

“Đúng vậy, nhưng mà muốn vào được thư quán Hiểu Phong của ta, cũng cần có chút bối cảnh và thân phận mới được, người phải tìm chỗ dựa đi.” Bạch Hiểu Phong chậm rì nói: “Ồ Hoàng thành có không ít văn hào, hay là người cứ đi vòng một chút, báí một vị ân sư nào đó, tốt nhất là nhận một vị nghĩa phụ.”

Vương Húc nghe xong, thấy chuyện này cũng không khó, gật đầu: “Bạch phu tử có đề cử nào tốt không?”.

Sách La Định vừa nghe đến đây, lại thấy bên cạnh cửa sổ ở hành lang phía trước không xa, Trình Tử Khiêm đang vậy hẩn.

Sách La Định bắt lực, treo lên vách tường trở về, cau mày: “Sao?”.

“Bọn họ nói gì vậy?”. Hồ Khai xán tới nhỏ giọng hỏi: “Sao về mặt Minh Lượng lại đen thế?”.

Sách La Định nói cho bọn họ nghe qua những gì hẩn nghe được.

“Ài!”. Đường Tinh Trị lắc đầu liên tục: “Minh Lượng rất thanh cao, hẩn ghét nhất là lũ văn nhân kéo bè kết phái, càng ghét dựa hơi văn hào gì đó hơn, những việc làm như vậy khiến hẩn rất coi thường.”.

“Còn gì nữa?”. Trình Tử Khiêm hỏi.

“Ta còn chưa có nghe hết...”.

“Nhanh đi đi!”. Bốn người đều đuổi hẩn đi.

Sách La Định không còn cách nào khác là nhẩn nại mà đập tường lướt mái trở lại bên ngoài cửa sổ nghe tiếp.

Lúc này, Bạch Hiểu Phong còn nói: “Người trong thư quán quá nhiều rồi, nếu như người muốn vào thì cần phải mời một người rời khỏi mới được.”.

Đôi hàng lông mày của Sách La Định nhướng cao, thầm nói – Ta đi được không? Ông đây đã không muốn học từ lâu rồi, nhưng mà, đi rồi lại không có mỳ thịt bò mà ăn, hơi tiếc.

“Thật ra thì ta vẫn luôn không hiểu, tại sao thư quán Hiểu Phong lại nhận một người như Sách La Định làm học sinh chứ?”. Vương Húc cười lạnh một tiếng: “Người này ngu dần dốt nát, tiếng tăm lại xấu, chỉ e ngày nào đó hẩn làm ra chuyện sai lầm gì đó, sẽ làm nhục danh dự của thư quán mất!”.

“Cũng đúng!”. Bạch Hiểu Phong cười: “Nhưng mà võ công Sách La Định rất giỏi, lại là người quyền cao chức trọng, còn được Hoàng thượng đưa vào, làm sao có thể đuổi hẩn đi được?”.

“Chuyện này đơn giản mà!”. Vương Húc cười một tiếng: “Thư quán có rất nhiều cô nương, cũng có những chuyện bất tiện, Sách La Định lại là một tên lưu manh, khó đảm bảo hẩn sẽ không đến làm phiền những nữ sinh ấy, đương nhiên là có lý do để đuổi hẩn đi rồi.”.

Lông mày Sách La Định cũng run lên, thầm chửi – Ha, cái tên tiểu tử âm hiểm người giỏi lắm!

Lúc này, lại thấy bọn Trình Tử Khiêm vậy vậy hẩn, Sách La Định nghiêng răng, rảnh rỗi nhất định phải đập cho bọn này một trận.

Nghiến răng nghiến lợi quay về, Sách La Định hí mắt nhìn bốn tên trước mắt, ý bảo – Các người xong chưa?

“Còn nói gì nữa vậy?”. Đường Tinh Trị tò mò: “Ta thấy mặt Minh Lượng xanh lét rồi!”.

Sách La Định nói qua một cái, mọi người đều thở ra khí lạnh.

“Oà, âm hiểm vậy à?”. Cát Phạm cau mày.

“Tiểu nhân hèn hạ!”. Hồ Khai lắc đầu: “Minh Lượng ghét nhất loại người dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ này đấy!”.

Sách La Định liếc mắt nhìn ba người họ, ý bảo – Không phải các người cũng dùng thủ đoạn hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu để đối phó ta rồi à?

Ba người đều phát tay lia lịa, bảo hẩn nhanh chóng quay lại nghe.

Hỏa giận của Sách La Định cũng bốc lên, nửa đêm rồi mà còn không được ngủ, lại bị đám tiểu quỷ đua giỡn chạy vòng vòng thế này.

Trở lại bên cửa sổ một lần nữa, Sách La Định nghe thấy Vương Húc vẫn đang trò chuyện với Bạch Hiểu Phong, lúc này Vương Húc đang nói đến lý tưởng hoài bão tương lai gì đó của hắn.

Sách La Định nghe mà trợn trắng cả mắt, lúc này chẳng cần đợi mọi người gọi hắn cũng đã về.

“Sao vậy?”.

“Hình như không nói tiếng người, ta không thèm nghe nữa, lão tử về ngủ!”. Sách La Định vừa nói vừa định nhảy xuống dưới lầu, lại bị Trình Tử Khiêm kéo lại, đám người Đường Tinh Trị cũng ngược mắt nhìn hắn: “Nghe thêm lát nữa đi!”.

“Không cần nghe nữa.”.

Lúc này lại nghe thấy bên kia có người nói.

Mọi người soạt cái quay đầu lại, thấy Thạch Minh Lượng có chút bất lực mà khoanh tay đứng đó nhìn mọi người.

Bọn Đường Tinh Trị buông tay ra, Sách La Định nhanh tay lẹ mắt túm lấy cửa sổ, được lắm, suýt nữa ngã xuống rồi.

Thạch Minh Lượng lắc đầu một cái, xoay người đi xuống.

Hồ Khai dùng cùi chỏ đụng Cát Phạm: “Hắn không đi tìm Vương Húc nữa chứ?”.

“Chắc là vậy.”. Cát Phạm gật đầu: “Bởi vậy mới nói, muốn biết chuyện thật thì cần phải nghe lén sau lưng, chắc là hoàn toàn thất vọng với tên ngụy quân tử đó rồi.”.

“Đó chẳng phải chuyện tốt sao!”. Đường Tinh Trị gật đầu: “Sau này đừng qua lại với hắn nữa!”.

Ba người đều đuổi theo Thạch Minh Lượng, chuẩn bị đi uống rượu thâu đêm với hắn, chuyện này cứ cho qua như vậy đi.

Trình Tử Khiêm lật một trang giấy, hỏi Sách La Định sau lưng: “Người thấy thế nào?”.

Sách La Định sờ cằm: “Chiều này của Bạch Hiểu Phong cũng không tồi, cứ để mọi chuyện trôi qua nhẹ nhàng thế này dù sao cũng tốt hơn là để Thạch Minh Lượng trở mặt với Vương Húc.”.

Đang nói chuyện lại thấy cánh cửa phòng bên cạnh mở ra, Bạch Hiểu Phong bước ra ngoài, sau lưng còn truyền đến tiếng chửi rủa của Vương Húc: “Bạch Hiểu Phong, ngươi có ý gì, lại dám đùa giỡn ta!”.

Bạch Hiểu Phong cười, phe phẩy quạt đi xuống dưới lầu.

Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm nhìn nhau một cái, cùng đuổi theo xuống.

“Này, không phải ban nãy các người nói chuyện cũng không tệ à?”. Hiếm khi Sách La Định cũng muốn hóng hớt một chút.

Bạch Hiểu Phong gật đầu: “Đúng vậy, nói chuyện cũng không tệ.”.

“Thế sao hắn còn mắng người?”. Trình Tử Khiêm cũng khó hiểu.

“Bởi vì nói chuyện xong rồi ta mới bổ sung một câu.”. Bạch Hiểu Phong cười một tiếng: “Các phương pháp ban nãy cũng rất được, nhưng mà thư quán của ta không muốn nhận loại tiểu nhân âm hiểm như ngươi.”.

Khóe miệng Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm đều co giật.

Ba người rời khỏi khách điểm.

Trên lầu hai, Vương Húc nhìn chằm chằm ba người dưới lầu đang đi xa dần, cả bọn Thạch Minh Lượng đã sắp biến mất phía xa xa cũng biết mình đã bị người của thư quán Hiểu Phong chơi một vỏ rồi, muốn tiếp tục khống chế Thạch Minh Lượng là không thể, muốn vào thư quán Hiểu Phong cũng không xong, với ảnh hưởng của Bạch Hiểu Phong ở hoàng thành này, xem ra tiền đồ của mình cũng khó khăn.

Tử Khiêm vừa đi vừa hỏi Bạch Hiểu Phong: “Thế này liệu có đắc tội với tiểu tử kia không? Người ta nói đắc tội quân tử chứ đừng đắc tội tiểu nhân, rất có hại!”.

“Không sao.”. Bạch Hiểu Phong cười một tiếng: “Dù sao nhân sinh này cũng rất nhàm chán.”.

Trình Tử Khiêm nhìn Sách La Định một chút, Sách La Định lại đang ngáp – Đêm khuya rồi mà vẫn không được ngủ, rốt cuộc là vì sao chứ?

Trở lại thư quán, Bạch Hiểu Nguyệt vẫn còn chưa ngủ, đang chờ ở cửa, thấy mọi người đã về, nhanh chóng hỏi: “Sao rồi?”.

Bạch Hiểu Phong đưa tay sờ đầu nàng một cái, hỏi: “Muộn rồi sao còn chưa ngủ hả? Chuyện giải quyết xong rồi.”.

Hiểu Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Sách La Định vừa ngáp vừa trở về phòng mình đi ngủ, cũng không thèm chào hỏi lấy một câu nữa.

Miệng Hiểu Nguyệt cũng vô thức mím lại.

Tử Khiêm lắc đầu viết soàn soạt, Bạch Hiểu Phong để ý tới biểu lộ của tiểu muội nhà mình, khẽ cau mày, vỗ nàng: “Đi ngủ.”.

“À.”. Bạch Hiểu Nguyệt buồn buồn trở về ngủ.

Trình Tử Khiêm đứng lúc xán tới, cầm giấy bút trong tay hỏi Bạch Hiểu Phong: “Ta muốn hỏi một chút, người có yêu cầu đặc biệt gì với em rể tương lai không?”.

Bạch Hiểu Phong hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn Trình Tử Khiêm một cái, cuối cùng cười một tiếng: “Đương nhiên là ta phải thấy thuận mắt mới được.”. Nói xong rồi bỏ đi.

Tử Khiêm lắc đầu ghi chép: “Ài... con đường phía trước còn lắm chông gai đây.”.

Sáng sớm hôm sau, Sách La Định vẫn theo lệ cũ dậy luyện công xong rồi chạy đến trù phòng, nhưng mà lại không ngửi thấy mùi mỳ thịt bò quen thuộc.

Nhìn trong nhìn ngoài trù phòng một vòng, không thấy Bạch Hiểu Nguyệt đâu, chỉ có hai nha hoàn dậy sớm đang ăn cháo, thấy hần liền vội vàng đứng dậy: “Sách tướng quân.”.

“Nha đầu kia đâu rồi?”. Sách La Định tò mò hỏi.

“Nha đầu nào?”. Bọn nha hoàn nhìn nhau.

“Bạch Hiểu Nguyệt ấy.”.

“Đó là tiểu thư nhà ta, nha đầu nào chứ?”. Một tiểu nha hoàn nhanh miệng nói lại, không vui: “Tiểu thư bị ốm, hôm nay không tới.”.

“Bị ốm sao?”. Sách La Định sững sốt: “Bệnh gì vậy?”.

“Ngủ không ngon giấc lại thêm bị cảm, sáng nay dậy kêu nhức đầu nữa.”.

“À...”. Sách La Định gật đầu một cái, thầm nói hôm qua vẫn còn hoạt bát nhanh nhẹn mà, sao hôm nay đã ốm rồi? Thật yếu ớt. Hần cũng không nghĩ nhiều nữa, ra ngoài, chạy đến hàng mỳ gọi tô mỳ ăn, còn vừa ăn vừa bĩu môi – Không ngon bằng nha đầu kia nấu.

Bữa sáng ăn không ngon khiến cho tâm trạng Sách La Định cũng không được tốt, ngậm tăm khoanh tay trở về, tinh thần uể oải. Ngẩng đầu nhìn sắc trời, về thư quán có thể lại phải đi học, còn phải ngồi đến tận trưa nữa. Hôm nay Bạch Hiểu Nguyệt bị ốm nên chắc sẽ không đi học, buổi sáng càng chán hơn, nhưng mà có khi chiều đến sẽ được nghỉ ngơi.

Nghĩ đến đây, Sách La Định nghĩ thầm – Có cần quan tâm chút không nhỉ? Dù sao thì bình thường cũng khá gần gũi, lại là tiểu phu tử nữa, hay là mua chút đồ bổ cho nàng đi? Mua gì mới tốt nhỉ...

Sách La Định vừa đi vừa nghĩ, lúc này lại nghe thấy hỗn loạn truyền đến từ cách đó không xa, còn có tiếng cô nương kêu cứu nữa.

Hắn vừa mới quay đầu lại nhìn đã thấy ở phía đầu đường rất hỗn loạn, một cô nương chạy thục mạng về phía trước, tóc tai rối bù nhưng y phục không tề, phía sau còn có một đám người đang chạy đuổi theo, chẳng biết là ai nữa. Đây là hoàng thành mà, sáng sớm cũng đã đông đúc rồi, vừa gặp cảnh một đuổi một chạy thế này đã khiến cho cả con đường đều nháo loạn lên.

Sách La Định lóe sang bên đường, thầm nghĩ... đừng có chặn đường người chạy thục mạng thế kia.

Vừa mới tránh ra thì lại rất đúng lúc, cô nương kia vừa chạy đến gần liền bị trật chân một cái, ngã đến độ không bò dậy nổi bên cạnh hắn, những nam nhân rất khỏe mạnh phía sau đã vây lấy nàng: “Xem người còn chạy đi đâu!”.

Lúc này, dân chúng từ bốn phía cũng tới vây xem, chỉ trở, mắng sao cả đám nam nhân như vậy mà lại đi bắt nạt một cô nương chứ.

Sách La Định vẫn khoanh tay đứng bên cạnh nhìn – Tặng tổ yến được không nhỉ, hay là cứ mời nàng ăn một bữa đi, ăn béo chút chắc là sẽ không bị ốm nữa đâu.

“Đại gia cứu mạng!”.

Cô nương kia cũng rất biết tìm người, đưa tay về phía Sách La Định kêu cứu mạng.

Sách La Định nghiêng đầu nhìn nàng, nhưng cũng không ra tay cứu nàng.

Ở trên đường có nhiều người biết Sách La Định, cũng có một số người nhỏ giọng bàn tán – Ai dà, quả nhiên Sách La Định không phải người tốt, người xem hắn không thèm ra tay giúp đỡ kia, còn đứng nhìn nữ nhân bị bắt nạt nữa.

“Hôm nay chẳng ai có thể cứu được người đâu!”.

Một tên to con trong đám người đó xông đến định bắt cô nương kia, lúc này lại nghe thấy từ trong đoàn người có một người quát lên: “Dừng tay! Lũ chuột nhắt to gan các ngươi, giữa đường giữa chợ lại đi bắt nạt nữ nhi yếu đuối còn gì là anh hùng hảo hán nữa!”.

Còn đang nói, một công tử tư văn nhã nhận rẽ đoàn người đi ra.

Sách La Định liếc mắt nhìn, quen mắt ghê... nghĩ tới rồi, vừa mới gặp mấy hôm trước mà, là công tử nhà Thượng thư Trần Cần Thái, Trần Tĩnh, hôm đó gặp lúc đi mua ba ba với Bạch Hiểu Nguyệt.

Mấy tên côn đồ kia chỉ Trần Tĩnh: “Thư sinh từ đâu tới, cút sang một bên cho các đại gia, bớt can thiệp vào chuyện người khác đi!”.

Đừng nhìn Trần Tĩnh chỉ là một thư sinh, cũng rất khảng khái, vỗ ngực nói: “Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, thiếu gia ta cũng không phải hạng người thấy chết không cứu!”.

Nói xong còn không quên liếc Sách La Định cách đó không xa một cái.

Sách La Định mở to mắt, xoay người, đi tìm chỗ mua tổ yến đi.

Trần Tĩnh vừa nhìn thấy Sách La Định định đi, nhìn chung quanh một chút rồi nhanh chóng chỉ vào lưng hắn: “Sách La Định, ngươi là đường đường là Đại tướng quân, tại sao thấy người bắt nạt nữ nhi yếu đuối lại không ra tay giúp đỡ? Người khiến cho các võ tướng của chúng ta đã mất hết cả mặt mũi rồi!”.

Sách La Định dừng bước, nhìn trời một chút, lại than vãn lần nữa – Sao đạo này, ai rảnh rỗi cũng thích sinh sự thế chứ!

Thấy người vây xem càng lúc càng nhiều, Sách La Định khoanh tay, quay đầu lại nhìn Trần Tĩnh một cái, nhìn cho Trần Tĩnh thiếu chút thì chân mềm nhũn mà ngồi trên nền đất rồi.

Sách La Định cười nhạt một cái, hai bên khóe miệng nhếch lên, hình như nghĩ ra ý xấu nào đó.

Hắn khoanh tay, lạnh lạnh lợi lợi chạy về, đến gần trước mặt công tử nhà Thượng thư, thấy Trần Tĩnh có vẻ không được tự tin cho lắm, cũng không thèm đi gần thêm nữa, chỉ về phía cô nương đang nằm trên đất khóc đến lệ hoa đái vũ, cười hỏi: “A? Người không phải là Tiểu Ngọc của Vạn Hoa Lâu sao? Là bạn tốt của Thượng thư Trần Cần Thái à?”.

“Xôn xao!”.

Giọng Sách La Định cũng không nhỏ, câu này lại nói rất to, dân chúng vây xem bốn xung quanh đều nổ tung cả.

Danh tiếng những năm làm quan của Trần Cần Thái này cũng không tệ, tuổi cũng đã lớn rồi, cho dù có tam thê tứ thiếp cũng chẳng sao, không ngờ lại còn có cả bạn tốt ở những nơi như Vạn Hoa Lâu này nữa.

Cả đám người bắt đầu ồn ào bàn tán.

Mặt mũi cô nương kia cũng trắng bệch, nhanh chóng đứng dậy: “Ta không phải...”.

“Vừa mới không bỏ dậy nổi mà lúc này đã dũng mãnh thế rồi à?”. Sách La Định buồn cười, chào hỏi với Trần Tĩnh mặt mũi trắng bệch phía sau một cái: “Sao vậy Thượng thư công tử, thay cha người đến bắt mẹ bé của người à?”.

“Sách... Sách La Định!”. Trần Tĩnh gấp đến độ hai mắt đỏ bừng: “Người, người đừng có nói năng bậy bạ làm hoen ố danh tiếng của cha ta!”.

“Ta không có nói bậy bạ mà.”. Sách La Định khoanh tay, vẻ mặt còn đồ nói: “Hôm đó rõ ràng ta thấy cha người ôm vị Tiểu Ngọc cô nương này ở Vạn Hoa Lâu uống rượu, còn nói rằng chỉ cần nàng có thể sinh cho hắn một đứa con trai mũm mĩm thì sẽ cưới nàng ta vào nhà làm Thập tam di thái!”.

“Xôn xao!”.

Đám người kia lại nổ tung lần nữa – Trần thượng thư bình thường nhả nhận như vậy mà cũng có đến mười hai phu nhân sao? Ai dà, già đầu vậy rồi còn muốn một cô nương chỉ khoảng hai mươi tuổi sinh ột đứa con trai mũm mĩm nữa, không biết xấu hổ à!

Trần Tĩnh gấp đến độ giậm chân: “Người, người đừng nói bậy bạ, nàng ta đâu phải là cô nương của Vạn Hoa Lâu chứ, rõ ràng nàng ta là...”.

“Rõ ràng là ai vậy?”. Sách La Định cười hì hì hỏi vặn lại, còn chỉ mấy tên đánh thuê hung thần ác sát kia: “Mấy người đó chẳng phải là gia đình của phủ Thượng thư sao? Người nhìn bọn họ còn đi giày của phủ Thượng thư nữa kia.”.

Mọi người theo bản năng cúi đầu nhìn.

Trần Tĩnh suy nghĩ một chút thấy có điều không đúng – Giày của phủ Thượng thư cũng không có ký hiệu mà!

Nhưng mà vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy Sách La Định đến trước mắt rồi, vừa mới đối diện với gương mặt cười như không cười của Sách La Định, hắn đã giật mình ngã ngựa về sau, cả đám người kia liền chạy lên đỡ.

Sách La Định giơ tay lên vỗ bả vai hắn, nói: “Lần sau nếu như muốn sắm vai anh hùng thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ, thì nhớ làm cho giống một chút, mà cái đám tiểu lâu la này tìm được ở đâu vậy? Chẳng có chút thiên phú nào cả, làm gì có chuyện cả đám đàn ông to con đuổi hết cả con phố cũng không bắt được một cô nương chứ, lần sau cứ đến quân doanh của ta, ta uớt mấy đứa thông minh dùng một chút đi.”. Nói xong lại giúp hắn sửa sang lại y phục một chút, giống như vừa nghĩ ra cái gì đó, hỏi: “Đúng rồi, người có biết chỗ nào bán Tổ Yến ngon không?”.

Trần Tĩnh há hốc miệng, cũng không biết phải nói gì nữa, có một tiểu nhị ở bên đường chỉ về phía trước: “Người rẽ sang Hồ Xuân Đường sẽ có.”.

“À.”. Sách La Định cười một tiếng, nói: “Đa tạ.”. Xong rồi phát tay lanh lợi bỏ đi.

Thật ra thì có chuyện gì xảy ra vậy?

Phải kể đến chuyện hôm đó, sau khi Trần Tĩnh thấy Bạch Hiếu Nguyệt ở cùng với Sách La Định, trong lòng vẫn cứ bứt rứt không yên. Cũng chẳng biết ai bày cho hắn cái cách này, nói hắn bảo một nha hoàn thông minh chút và đám gia đình trong phủ cùng diễn một màn kịch còn đồ bắt nạt nữ nhi yếu đuối, Trần Tĩnh

lại nhảy ra giúp đỡ trước khi Sách La Định ra tay, lúc đó cả thành sẽ đồn đại việc Sách La Định nhát gan ngại chuyện, còn Trần Tĩnh hấn sẽ trở thành anh hùng anh dũng cứu người.

Chỉ tiếc Trần Tĩnh này so với Sách La Định mà nói, vẫn còn non lắm.

Ngay từ đầu Sách La Định đã nhận ra đám người này, đuổi cũng không thực sự muốn đuổi, chạy cũng không phải thực sự muốn chạy đã biết họ đang diễn trò rồi, thấy người ta lại ngã xuống ngay cạnh chân mình, vốn nghĩ là có kẻ nào đó đang muốn tính kế gì đây. Nhưng mà vừa thấy Trần Tĩnh nhảy ra, Sách La Định cũng đã lơ mờ đoán được chuyện gì đang diễn ra rồi, hấn vốn định chẳng thèm so đo nên mới nhắc chân định bỏ đi. Nhưng mà, Trần Tĩnh nói năng quá khó nghe, Sách La Định cũng chỉ có thể giúp cha hấn giáo dục hấn một chút. Gì chứ về khoản đùa giỡn lưu manh thì có một trăm tên Trần Tĩnh cũng không thể địch lại Sách La Định à, đương nhiên là bại trận rồi.

Lần này, Hoàng thành thực sự nổ tung luôn, tất nhiên chẳng ai thèm quan tâm đến chuyện Sách La Định không cứu một cô nương, tin đồn về Trần thượng thư kia có lực thu hút hơn hấn. Giờ đây ai cũng chửi Trần Cần Thái là loại y quan cầm thú, lão già hư hỏng, có đến mười hai bà vợ rồi mà vẫn còn đến kỹ viện nữa.

Chờ đến khi Trần Tĩnh về nhà, Trần Cần Thái vẻ mặt đen thui cảm thức gỗ muốn đánh chết hấn, đúng lúc này lại có phó tướng của Sách La Định ở quân doanh chạy đến, nói với Trần Cần Thái mấy câu, Trần Cần Thái nhanh chóng cung kính tiễn người ra ngoài rồi, lúc trở về sắc mặt cũng tốt hơn nhiều, chỉ phạt Trần Tĩnh quỳ ở từ đường, cũng không đánh hấn nữa.

Chiều tối, bản thảo của Tử Khiêm cũng được phát ra, bách tính toàn thành lúc này mới biết, thì ra Sách La Định nhận lầm người rồi, Trần Cần Thái không hề có nhiều thê thiếp như vậy, hấn bị oan.

Cho nên, sau khi dân chúng hoàng thành nói Sách La Định mấy câu “quá đáng” rồi thì chuyện này cũng đã qua đi.

Sau khi Bạch Hiểu Nguyệt uống bát thuốc lúc sáng xong thì ngủ một mạch đến tận chiều, lúc tỉnh dậy cảm thấy người cũng khá hơn nhiều, cũng không đau đầu nữa thì ra sân ngồi ngẩn ngơ.

Lúc này có một nha hoàn chạy vào, bưng cho nàng một chung tổ yến tới.

Hiểu Nguyệt liếc mắt nhìn, cũng không muốn ăn, bèn nói: “Không ăn.”.

Tiểu nha hoàn nháy mắt mấy cái, nói: “Tiểu thư, Sách tướng quân mang tới bảo chúng ta hầm đấy!”.

Hiểu Nguyệt ôm lồng canh, hỏi: “Hấn bảo các người nấu tổ yến à?”.

“Đúng vậy.”. Nha hoàn gật đầu một cái.

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, nghi ngờ hỏi: “Hấn... nấu rất nhiều sao? Người nào cũng có hả? Chắc không phải bì lợn đấy chứ?”.

Nha hoàn buồn cười: “Tiểu thư, đây là tổ yến thượng hạng đó, chính là huyết yến nhất phẩm của Hồi Xuân Đường đó, sáng nay Sách tướng quân đặc biệt đi mua đấy. Hấn vừa nghe nói cô bị bệnh liền đi mua ngay, bảo cô ăn xong nghỉ ngơi cho khỏe nữa.”.

Hiểu Nguyệt bưng lồng canh, miệng nhỏ chúm chím ăn canh tổ yến, cười tí mắt luôn, ngọt quá, ngọt chết mất, làm sao bây giờ?

27. Chương 27: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 27

Bệnh cảm của Hiểu Nguyệt sau khi được ăn một bát canh tổ yến của Sách La Định thì hoàn toàn khỏi hấn, chẳng biết là nhờ tác dụng của tổ yến hay là do trong lòng cô nương này đang vui vẻ nữa, tóm lại là sáng hôm sau, khi ôm bài vở lên học đường thì đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp tiểu lệ, cả người đều phát sáng luôn.

Sáng sớm Đường Tinh Trị đã nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt từ tốn uyển chuyển lướt qua trước mặt, nhìn nàng không chớp mắt, không để ý một cái đã suýt nữa thì đâm phải cây.

“Ha ha...”.

Đường Tinh Trị xoa trán quay đầu lại, thấy Đường Nguyệt Yên đang đi sau lưng hẩn che miệng cười vui vẻ. Đường Tinh Trị có chút xấu hổ, thầm mắng chính mình, sao lại có thể tùy tiện y như một tên lãng tử hoang đường như thế chứ, vội vàng tăng hắng một câu, đi thẳng đến Thư trai Hải Đường.

“Hoàng huynh.” Đường Nguyệt Yên chạy lên trước, đẩy Đường Tinh Trị đi: “Hiểu Nguyệt khỏi bệnh rồi à?”.

Đường Tinh Trị “ừ” một tiếng, gãi đầu.

“Hai ngày nữa là đến hội hoa rồi, có muốn hẹn nàng ra ngoài không?”. Nguyệt Yên nhắc nhở.

Đường Tinh Trị ngó người: “Hội hoa...”.

Hội hoa thực ra chính là hội hoa đăng mỗi năm được tổ chức một lần, ban ngày thì ngắm hoa, buổi tối xem đèn lồng, nam thanh nữ tú đều ăn vận rất đẹp, hẹn nhau cùng đi chơi hội.

Đường Tinh Trị vừa nghe xong tâm tình vui vẻ hẳn, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một! Từ khi vào thư quán Hiểu Phong, phong ba không ngừng kéo đến, cũng không có nhiều cơ hội tốt để gần gũi với Hiểu Nguyệt một chút.

“Ca ca.”.

Đường Nguyệt Yên xán lại gần hơn.

Đường Tinh Trị nhướng mày nhìn nàng, bình thường Nguyệt Yên đều gọi hẩn là hoàng huynh, lúc làm nũng mới gọi là ca ca, hơn nữa, tiểu muội này của mình cũng ít khi làm nũng, chẳng cần hỏi nhiều, chắc chắn là có chuyện cầu xin mình rồi.

“Sao nữa?”. Đường Tinh Trị cười hỏi: “Muốn cùng Bạch phu tử đi dạo hội hoa hử?”.

“Ài, trước tiên đừng nói chuyện này vội.”. Đường Nguyệt Yên nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng nói: “Ca có nghe chưa, Quế vương sẽ đến, hình như nghe nói còn dẫn theo cả Tiểu vương gia tới nữa.”.

“À.”. Đường Tinh Trị gật đầu: “Biết mà, trước đó phụ hoàng có nói qua với huynh rồi, người và Quế vương đã nhiều năm không gặp, Tiểu vương gia hẩn là Hưng Bình Hầu, tên Sầm Miễn, muội đã gặp rồi, khi nhỏ có đến Hoàng thành.”.

“Muội nhớ.”. Đường Nguyệt Yên bĩu môi: “Là cái tên vừa lùn vừa nhát gan hơn cả muội.”.

“Đó là trước kia thôi, nghe nói bây giờ đã là nhất biểu nhân tài văn võ song toàn đó.”. Đường Tinh Trị nói đến đây, tò mò hỏi Đường Nguyệt Yên: “Đương yên đương lành hỏi cái này làm gì?”.

“Muội nghe hoàng nương nói... phụ hoàng muốn gả muội cho cái tên Sầm Miễn đó.”. Đường Nguyệt Yên vừa mím môi vừa nói.

Đường Tinh Trị chau mày: “Có chuyện như vậy sao? Vậy thì không được!”.

“Đúng vậy!”. Về mặt Đường Nguyệt Yên không vui: “Lấy hẩn rồi sẽ phải chuyển về phía Nam, chuyện này có khác gì hòa thân đâu chứ?”.

Đường Tinh Trị nghe xong thì cười: “Ta hiểu rồi, lúc trước trong cung có tin đồn nói hoàng nương giận phụ hoàng, giận đến không ăn không uống còn bị bệnh nữa, chắc cũng là vì chuyện này nhỉ?”.

Đường Nguyệt Yên mím môi “hừ” một tiếng.

“Không cần lo lắng!”. Đường Tinh Trị cười an ủi nàng: “Chắc là phụ hoàng cảm thấy Sầm Miễn không tệ nên mới thuận miệng nói một câu mà thôi, người hiểu rõ muội nhất, muội xuống Nam rồi còn ai có thể khiến người vui vẻ nữa chứ, đến khi đó, chỉ sợ muội muốn gả đi mà người cũng không đồng ý đâu!”.

“Chỉ mong vậy.”. Đường Nguyệt Yên kéo cánh tay Đường Tinh Trị, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà huynh nhất định phải để ý chuyện này đó, phụ hoàng vừa cỗi mở vừa nói nhiều, chẳng may lại đồng ý lung tung yêu cầu gì đó của Quế Vương thì người xui xẻo lại là muội!”.

“Yên tâm.”. Đường Tinh Trị nhẹ nhàng ấn đầu ngón tay vào trán Đường Nguyệt Yên: “Có hoàng nương chúng ta ở đó mà, sợ cái gì.”.

Hai huynh muội cười nói vui vẻ đi vào thư trai Hải Đường.

Phía sau núi giả, Trình Tử Khiêm đã chép được đầy cả một tay bản thảo đi ra, vừa viết vừa chặc chặc lắc đầu: “Xem ra sắp có chuyện rất vui để xem rồi.”

“Người không ngừng bút lấy một ngày được à.”

Trình Tử Khiêm giật mình quay đầu lại, thấy Sách La Định vừa ngáp vừa đi vào.

“Lão Sách, có muốn nghe đồn đại không? Rất mới mẻ!”. Trình Tử Khiêm còn chưa kịp nói, Sách La Định đã giơ tay chặn lại: “Người bớt lảm chuyện đi, hôm nay ta muốn xin Bạch Hiểu Phong nghỉ, người tự mình từ từ hóng hớt là được.”

“Sao lại nghỉ?”. Trình Tử Khiêm đi theo phía sau hắn: “Người ốm à? Không thể nào, trước giờ người chưa từng ốm!”

Sách La Định tròn mắt trừng hắn một cái, lưỡi biếng mở miệng: “Quế vương đến Hoàng thành rồi, lão tử phải dẫn binh đi đón hắn.”

“Ha, có thể diện nhỉ? Còn phải cần đến cả Hộ quốc tướng quân người phải đích thân đi nghênh đón nữa?”. Tử Khiêm vừa nói vừa tính toán thời gian một chút: “Không đúng, buổi chiều Quế vương mới đến mà, sáng sớm người đã đến cửa thành chờ à?”

“Hắn đúng là có mặt mũi lớn thế đấy”. Sách La Định bĩu môi: “Ta phải đến năm trăm dặm ngoài thành đón hắn.”

Tử Khiêm há to miệng: “Cấp quan của Quế vương mà cao bằng người à?”

“Vấn đề không phải ở cấp quan”. Sách La Định phát tay: “Gần đây, dọc đường này luôn có sơn tặc, không được bình yên, Hoàng thượng sợ xảy ra chuyện không may cho nên mới bảo ta đi đón vào thành.”

“Gần hoàng thành quả thực có sơn tặc, nhưng cũng rất bí mật”. Tử Khiêm lật tài liệu.

Sách La Định phát tay một cái: “Ta đã đặc biệt phái rất nhiều người đi mà vẫn không điều tra ra được, chỗ người có tin đồn nào có liên quan đến sơn tặc không?”

“Thật ra thì có!”. Cặp mắt của Trình Tử Khiêm lóe sáng: “Nghe qua chưa? Đám sơn tặc này có một thói quen, không cướp tiền, không cướp sắc mà chỉ chuyên cướp mỹ nam tử.”

Khóe miệng Sách La Định méo xẹo mấy cái: “Chuyện này tốt, cứ đem Bạch Hiểu Phong theo đi, để xem có dụ bọn sơn tặc đó ra được không.”

“Ý này không tệ đâu!”. Trình Tử Khiêm lập tức lên tinh thần ngay: “Người chờ ta, ta đi lấy lưới...”

“Bắt cái đầu người á”. Sách La Định lắc đầu đưa tay đẩy trán Tử Khiêm ra xa: “Đừng có làm loạn thêm.”

Tử Khiêm nhảy dựng trong sân: “Sách La Định, người cẩn thận bị đại vương sơn tặc bắt đi làm áp trại phu nam!”

Mọi người trong thư trai Hải Đường còn đang đọc sách, vừa nghe thấy tiếng hét của Tử Khiêm, cả lũ đều quay đầu ra ngoài, hóng hớt hỏi Sách La Định: “Áp trại phu nam gì vậy?”

Sách La Định nhìn trời, bảo mọi người đừng có nghe Trình Tử Khiêm nói hươu nói vượn, sáng nay hắn ăn phải đồ bẩn đấy mà!

Hiếu Nguyệt ngồi sau lưng Sách La Định, nghi ngờ nhìn hắn một cái – Áp trại phu nam sao? Trước đó có lời đồn rằng trên núi Đại Bình khoảng ba trăm dặm bên ngoài hoàng thành có sơn tặc, đại vương của đám sơn tặc là nữ, chẳng lẽ Sách La Định phải đi trừ phiến loạn à?

Hiếu Nguyệt suy nghĩ một chút, đưa một ngón tay ra, chọc vào xương sườn Sách La Định.

Sách La Định sợ nhất là Hiếu Nguyệt chọc mình như vậy... ngón tay nha đầu này thanh mảnh, móng tay còn dài nữa, chọc một cái tuy không đau không ngứa nhưng toàn thân lại nổi cả da gà.

Xoa sườn, Sách La Định quay đầu lại, lại còn phải trưng ra cái bản mặt tươi cười với nàng: “Sao vậy?”

“Người phải ra ngoài thành à?”.

“Đúng rồi.”. Sách La Định vừa vào đến thư trai là theo bản năng ngồi xuống, suýt nữa thì quên mất mình tới để xin nghỉ. Đứng ngay dậy, đi đến nói mấy câu với Bạch Hiểu Phong, đương nhiên là Bạch Hiểu Phong gật đầu.

Sách La Định nhanh chóng bước ra ngoài.

Hiếu Nguyệt nhú chặt chân mày – Chưa nói rõ ràng đã đi rồi sao!

Sách La Định vừa mới đi, đám Đường Tinh Trị đã thì thầm bàn tán.

“Chắc là Sách La Định đi bắt sơn tặc hả?”.

“Có thể, có phải là nữ tặc trên núi Đại Bình không?”.

“Có vẻ rất thú vị đấy.”.

“Muốn đi theo quá.”.

“Nghe nói chưa? Nữ tặc trên núi Đại Bình chuyên môn bắt nam đấy!”.

“Không phải chứ... bắt về làm gì?”.

“Tiền dâm hậu sát chứ gì!”.

“Thật hay giả?”.

“Khụ khụ.”.

Bạch Hiểu Phong ho khan một tiếng, mọi người chẳng còn cách nào khác là ngồi nghiêm đọc sách, nhưng mà tâm tư đã sớm bay thẳng ra ngoài mất rồi còn đâu.

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi phía sau nghe rất rõ ràng, trong lòng cũng nhộn nhạo – Sách La Định đi trừ phiến loạn sao? Như vậy chẳng phải sẽ cần điều động đại quân à? Liệu hắn có mặc giáp ra trận giết địch không nhỉ?

Bạch Hiểu Phong mở sách, ngừng đầu: “Hôm nay chúng ta học về...”.

Vừa mới nói được mấy từ này, hắn đã cau mày – Bạch Hiểu Nguyệt đi đâu rồi? Chỗ ngồi trống không.

Trình Tử Khiêm ôm bản thảo ngồi ngoài cửa thư quán, chia cho thủ hạ đi phân phát, lại thấy bên cạnh có một bóng đen, ngừng đầu lên, kinh hãi.

Hắn nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt mặc nam trang màu đen, đội mũ thư sinh.

“Hiếu Nguyệt cô nương, sao cô lại mặc thế này?”. Trình Tử Khiêm khó hiểu.

“Sách La Định đâu? Đã ra khỏi thành chưa?”.

“Sao có thể nhanh thế được?”. Trình Tử Khiêm lắc đầu một cái: “Lúc này cả nhóm chắc là đang ở quân doanh, cô...”.

“Ta cũng muốn đi cùng.”. Bạch Hiểu Nguyệt nhỏ giọng lầm bầm.

Trình Tử Khiêm hí mắt: “Ta nói này Hiếu Nguyệt cô nương, sao cô phải mặc nam trang?”.

“Muốn đi theo quân đương nhiên là phải mặc nam trang rồi, nếu không, lại mang theo một cô nương đi hành quân thì thật khó nhìn.”. Hiếu Nguyệt nhỏ giọng thăm thì.

“Cô muốn theo quân sao...”. Trình Tử Khiêm dài giọng: “Chẳng lẽ, sợ lão Sách bị nữ tặc bắt mất à?”.

“Đúng là có nguy cơ này.”. Hiếu Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

Tử Khiêm cười đến gập lưng: “Thôi đi, đại ca cô còn có thể, chứ cái bản mặt đó của lão Sách, sầm xuống cái là còn thối hơn cả cái hổ phân, dài đủ ười lăm người cùng ngồi ngấm trăng luôn, làm gì có đại vương sơn tặc nào ăn no đứng mỡ mà đi cướp hấn chứ... ha ha!”

Còn chưa nói hết, Hiểu Nguyệt đã nhịn không được mà đẩy hấn.

“Coi như ta đã biết cái gì gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi rồi.”. Trình Tử Khiêm nhần cười, phất tay với Bạch Hiểu Nguyệt: “Yên tâm, không ai thắng được công phu của lão Sách đâu, hơn nữa còn có mấy vạn nhân mã theo hấn nữa, sơn tặc đương nhiên là cao chạy xa bay rồi.”

“Như vậy thì ta cũng muốn đi.”. Hiểu Nguyệt lạ lẫm bầm một câu.

Trình Tử Khiêm suy nghĩ một chút, hiểu ra rồi: “À... cô muốn xem uy phong của hấn khi mặc khôi giáp hả?”.

Mặt Hiểu Nguyệt hơi đỏ lên: “Lúc nào cũng nghe gọi tướng quân, tướng quân, nhưng chưa được thấy bao giờ.”.

Trình Tử Khiêm cười một tiếng: “Ta dẫn cô đi.”.

“Người có thể vào quân doanh à?”. Hiểu Nguyệt vui vẻ.

“Xí, có chỗ nào mà ta không đến được chứ, chúng ta cưỡi ngựa, nhanh lên!”. Trình Tử Khiêm cứ thế mang Bạch Hiểu Nguyệt đến quân doanh.

Hai người vừa đi, Bạch Hiểu Phong đã đuổi theo đến cửa thư quán rồi, từ xa nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt mặc một thân nam trang, chẳng khác nào một nha đầu buồng thả mà theo Trình Tử Khiêm chạy đến quân doanh. Bạch Hiểu Phong chỉ biết bất lực lắc đầu – Con gái lớn đúng là không thể giữ ở nhà mà, cứ giữ tới giữ lui giữ đến sâu luôn, làm gì còn chút bộ dạng nào của thực nữ danh môn nữa chứ!

Sách La Định điểm đủ binh mã rồi, phóng người lên ngựa chuẩn bị ra ngoài thành thì lại thấy Trình Tử Khiêm cười híp mắt mà cưỡi ngựa tới, sau lưng còn mang theo một người.

Sách La Định vừa nhìn, đầu cũng đau!

Trình Tử Khiêm chẳng khác nào tên trộm mà cười xấu xa, hỏi Hiểu Nguyệt sau lưng mình: “Thế nào? Nhiều người không?”.

Hấn vốn nghĩ, đây nhất định là lần đầu Hiểu Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng mấy vạn binh mã thế này, nhất định sẽ kinh sợ cho xem. Nhưng chẳng ngờ lúc này đừng nói chỉ có mấy vạn người, cho dù có đến mấy chục vạn thì Hiểu Nguyệt cũng không nhìn thấy, chỉ chăm chăm nhìn vào bộ áo choàng tướng quân và một thân khôi giáp màu vàng của Sách La Định mà thôi.

Thật ra thì Sách La Định chỉ mặc nhuỷên giáp, cũng không phải loại khôi giáp thường mặc khi xuất trận, nhưng mà vẫn uy phong vô cùng.

Hiểu Nguyệt nhìn mãi cũng không chán, trong đầu không ngừng nhảy ra mấy chữ, gì mà uy vũ này, bát diện uy phong này, anh hùng khí khái này... tóm lại là tốt hơn đám thư sinh gầy như que củi lại yếu ớt kia gấp cả vạn lần! Hiểu Nguyệt cúi đầu suy nghĩ lung tung, thậm cảnh báo mình không được không có tiền đồ mà cứ nhìn người ta chăm chăm như vậy!

Trình Tử Khiêm đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, vẻ mặt Hiểu Nguyệt nhìn dáng vẻ của Sách La Định thật ra rất giống như các thiếu gia công tử bình thường vẫn nhìn nàng kia, hăm mộ chết mất mà lại không dám đến gần, y như nai con ngơ ngác, tay chân lúng túng chẳng biết để đâu.

Thấy người đã đến bên cạnh rồi, Sách La Định bèn hỏi: “Hai người đến làm gì?”.

Trình Tử Khiêm ưỡn ngực: “Làm giáo úy theo quân, cùng ra ngoài thành với người, đây là gia đình nhỏ của ta.”.

Sách La Định nhìn hấn: “Giáo úy theo quân cái gì?”.

Trình Tử Khiêm đưa cho hấn xem một tờ thánh chỉ màu vàng, nói: “Quên nói với người, ta cũng là một trong những sứ giả đi nghênh đón Quế vương.”. Nói xong nháy mắt với Sách La Định, ý bảo – Hoàng thượng

sợ lát nữa người hành xử không được chu toàn lễ nghi, cho nên người phụ trách an toàn, ta phụ trách khoản lễ nghi phép tắc.

Sách La Định nhìn trời, trước cũng không thèm nói Trình Tử Khiêm, tính cách tên này rất tệ.

Lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt một chút, Sách La Định cau mày: “Sao nàng cũng tới?”.

Hiểu Nguyệt có chút xấu hổ, cứ như bị người ta đuổi mà chạy đến vậy, nhưng mà cũng không thiệt, lát nữa nếu có đánh giặc thì tốt... nhưng mà ban này Trình Tử Khiêm nói cái gì mà ngênh đón Quế vương nhỉ? Không phải đi trừ phiến loạn à.

“Đi.”. Trình Tử Khiêm lại rất bảo vệ Bạch Hiểu Nguyệt, trợn mắt trừng Sách La Định một cái: “Nàng đi theo ta, người quản được à!”.

Sách La Định cảm nghĩ, có điều chuyện hấn với Trình Tử Khiêm gây gỗ kiểu này cũng chẳng phải lần đầu, chúng tướng sĩ đã sớm quen rồi.

Sách La Định cởi áo choàng của mình đưa cho Bạch Hiểu Nguyệt, thăm nghĩ – Có đến mấy vạn đại quân đây, tất cả đều là nam nhân đứng sau lưng nhìn, một đại gia khuê tú như nàng thật không biết lý lẽ gì hết, lúc về có khi Bạch Hiểu Phong sẽ cầm đao chém chết ta mất.

Hiểu Nguyệt nhận lấy áo choàng mặc lên, vẫn còn chút ảm áp, nhưng mà không được để Sách La Định nhận ra được, con gái cần e lệ chút, theo đuổi dữ quá rất dễ khiến người ta coi thường.

Cho nên dù đã mặc thêm áo choàng thì vẻ mặt Bạch Hiểu Nguyệt vẫn không được thoải mái cho lắm.

Sách La Định thì lại khó hiểu – Chẳng phải trước đó mình đã dỗ dành tốt rồi à? Sao vẫn còn tức giận vậy? Vẻ mặt thối thế.

Trình Tử Khiêm lắc đầu – Đôi này, thật là...

28. Chương 28: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 28

Đoàn quân hùng tráng ra khỏi thành, dọc đường đi có không ít dân chúng đến vây xem.

Trình Tử Khiêm vừa đi, cái miệng hấn cũng không nhàn rỗi chút nào, vừa buôn chuyện với Sách La Định: “Hình như lần này Hoàng thượng cố ý phô trương hết mức, xem ra tin đồn cũng không hẳn là giả rồi.”.

“Lại có tin đồn gì?”. Sách La Định vừa hỏi vừa chú ý đến Bạch Hiểu Nguyệt ở bên cạnh, nàng giả dạng thư sinh còn khoác thêm áo choàng, lẫn vào trong đội ngũ hình như cũng không gây chú ý.

“Nghe nói Hoàng thượng muốn gả Thất công chúa cho Tiểu vương gia Sầm Miễn.”. Trình Tử Khiêm cười hi hi: “Người đoán, lúc đó liệu có phải người làm Đại tướng quân đi đưa dâu không?”.

Sách La Định nghe xong cũng cảm thấy thú vị: “Gả con gái nhỏ của mình đi xa như vậy mà hấn cũng chịu sao?”.

“Ai mà biết.”. Trình Tử Khiêm phất tay một cái: “Thánh tâm khó dò mà.”.

Sách La Định cười khan một tiếng, lúc hai người đang nói chuyện thì đoàn nhân mã cũng đã ra khỏi thành rồi, đi vào quan đạo, tiến về phía xa.

“Phải đi bao xa vậy?”. Trình Tử Khiêm sợ Hiểu Nguyệt cười ngửa mặt mỗi bèn hỏi Sách La Định: “Chắc không phải đi đến khi nào đựng mặt mới ngừng đấy chứ? Hay là người thực sự muốn đi trừ phiến loạn luôn hả?”.

Thật ra thì Sách La Định vốn định đến núi Đại Bình kia dạo một vòng, tốt nhất là bắt hết lũ sơn tặc kia đi, nhưng mà lần này lại dẫn theo Hiểu Nguyệt, không tiện lắm.

Còn đang do dự thì lại thấy phía trước xuất hiện một đoàn nhân mã khá lớn.

“A?”. Trình Tử Khiêm giơ tay chắn nắng, nhìn về phía xa, đoàn nhân mã này trang phục chỉnh tề, nhìn qua không giống sơn tặc cũng không giống bảo tiêu... Trên mã xa đó có phải là Quế vương không nhỉ?

Sách La Định nhìn kỹ một chút, hần cũng nhận ra, Quế vương Sầm Vạn Phong.

Hiếu Nguyệt cũng có chút lo lắng, đánh mắt nhìn Sách La Định.

Sách La Định lại rất ổn trọng mà lập tức dừng lại, nhẹ nhàng giơ tay lên, ý bảo nhân mã phía sau dừng lại.

Hiếu Nguyệt nhìn chằm chằm tư thế giơ tay lên rồi lại hạ tay xuống của Sách La Định, làm tự nhiên như vậy, không nặng không nhẹ, còn có vẻ lười biếng vậy mà toàn bộ nhân mã phía sau đã đều dừng lại cả...

Hiếu Nguyệt lại kích động, Trình Tử Khiêm bên cạnh nàng thấy mắt nha đầu này cũng sắp rớt luôn rồi thì chỉ có thể bất đắc dĩ, thật sự không hiểu nổi một đại gia khuê tú được vạn người theo đuổi như nàng, sao lại thích điểm gì ở Sách La Định chứ.

Nhân mã hai bên đi đến một khoảng cách nhất định đều dừng lại.

Sách La Định không xuống ngựa, giơ hai ngón tay ra với Trình Tử Khiêm, ý bảo – Chẳng phải người phụ trách lễ nghi à, đi chào hỏi đi.

Trình Tử Khiêm bĩu môi, nhưng vẫn kéo dây cương tiến lên mấy bước: “Người tới là nhân mã của Quế vương sao?”.

Một vị võ tướng trẻ tuổi bên đối phương cũng đi ra, chấp tay thi lễ với Trình Tử Khiêm: “Tại hạ Gia Cát Hùng, đối diện chính là người của đoàn đón tiếp sao?”.

Trình Tử Khiêm thấy vị đối diện này ăn nói dong dạc, cười nói: “Tại hạ Sử quan Trình Tử Khiêm.”.

Vừa mới nói xong, lại thấy Gia Cát Hùng khẽ cau mày, chắc là có chút chán ghét sao lại đưa một sử quan đến đón tiếp đây mà, Trình Tử Khiêm lại chậm rãi giới thiệu phía sau: “Đại tướng quân Sách La Định nghênh đón Quế vương.”.

Gia Cát Hùng hơi sững sờ, nhìn về phía sau lưng Trình Tử Khiêm, thấy sau lưng hần có một nam tử áo đen, ngũ quan trên mặt sắc bén góc cạnh có chút chói mắt, mái tóc dài dưới ánh mặt trời còn mơ hồ tỏa ra ánh đỏ... Đây chính là vị người gặp người sợ, nhân vật đáng ghét đệ nhất hoàng thành kia, Sách La Định!

Cho dù có bị người ghét cũng không có nghĩa là không có địa vị, Quế vương dù có lớn đến đâu thì cùng lắm cũng chỉ là một vị Vương gia khác họ mà thôi, còn vị này chính là Đại tướng quân đấy!

Gia Cát Hùng lập tức trở về bẩm báo, Quế vương đương nhiên là vô cùng vui vẻ, thấy Hoàng đế lại phái một vị tướng quân lớn như vậy đến đón mình, lập tức ra khỏi xe ngựa, còn dẫn theo cả con trai mình, Sầm Miễn cùng ra nữa.

Trên đường đi ra ngoài, hần còn dặn dò Sầm Miễn: “Bình quyền của Sách La Định rất lớn, con cần quan hệ tốt với hần, biết chưa?”.

Sầm Miễn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, Phụ vương.”.

Sách La Định thấy người đối diện xuống ngựa rồi, hần cũng tung người xuống.

Tất cả kỵ binh sau lưng thấy Sách La Định xuống ngựa, đương nhiên cũng không thể tiếp tục ngồi, đều xuống ngựa theo.

Bạch Hiếu Nguyệt thấy mọi người đều xuống ngựa, đương nhiên là nàng cũng muốn xuống, nhưng mà dù sao cũng là đại gia khuê tú, chưa từng tự cưỡi ngựa, đạp phải khoảng trống mà cứ thế tuột xuống.

Sách La Định nhanh tay lẹ mắt đón ngay lấy, liếc mắt nhìn trời, thầm nghĩ nếu như để ngã bị thương, lúc trở về có thể Bạch Hiếu Nguyệt sẽ bắt hần chép hết toàn bộ sách trong thư quán cho xem.

Nhẹ nhàng đặt Bạch Hiếu Nguyệt xuống đất, Sách La Định không quên hỏi một câu: “Có bị ngã không?”.

Hiếu Nguyệt nhanh chóng lắc đầu, có chút xấu hổ, nhưng mà cái đón kia của Sách La Định... Nha! Tay lớn ghê!

Sách La Định thấy nàng không bị thương, yên tâm hơn, tiếp tục đi về trước nghênh đón khách, Trình Tử Khiêm thì lắc đầu – Thể diện Bạch Hiếu Nguyệt lớn thật, cô nương này chắc là trúng tà của Sách La Định rồi phải không?

Quá trình vừa rồi đương nhiên không thoát được cặp mắt của Quế vương rồi.

Quế vương cũng có chút buồn bực – Thư sinh này là ai vậy? Ngoại hình lại xinh đẹp như thế... dù sao thì cũng đã có tuổi, cũng có mắt nhìn, nhìn thêm mấy lần cũng đã nhận ra đó là một cô nương đang giả nam.

Tình huống này, Quế vương cũng không rõ ràng lắm.

Với sự hiểu biết của hắn về Sách La Định, khi hành quân người này tuyệt đối sẽ không mang theo nữ nhân bên cạnh, hơn nữa cô nương này cho dù có mặc nam trang thì cũng không giấu đi được vẻ xinh đẹp của mình, lại còn mang theo chút khí chất trầm tĩnh của thư hương nữa.

Quế vương sờ cằm, tròn mắt chuyển một cái, lúc trước hắn cũng đã nghe nói Hoàng thượng có ý tác hợp con trai của hắn với Thất công chúa Đường Nguyệt Yên... chẳng lẽ là Đường Nguyệt Yên muốn giả nam đến nhìn xem con trai hắn trông như thế nào trước à?

Càng nghĩ, Quế vương càng thấy có khả năng này, nhìn cái cách Sách La Định đón nàng ban nãy có vẻ rất cẩn thận, nhất định là công chúa thân phận tôn quý rồi.

“Này, Miễn nhi.”. Quế vương quay đầu lại hỏi Sầm Miễn: “Con nhìn thư sinh kia xem.”.

Sầm Miễn liếc mắt nhìn, không biết cha hắn bảo hắn nhìn cái gì: “Làm sao ạ?”.

“Có phải là biểu muội Nguyệt Yên của con không?”. Quế vương hỏi.

Sầm Miễn bật cười: “Đó là một thư sinh mà.”.

“Chắc.”. Quế vương tròn mắt trừng hắn một cái: “Nhìn cẩn thận chút coi, đó là nữ giả nam trang đấy!”.

“Vậy sao?”. Sầm Miễn nhìn lại, cau mày: “Không giống lắm, không nhớ rõ nữa, lúc con gặp biểu muội Nguyệt Yên, muội ấy mới có mấy tuổi thôi mà, con gái mười tám thay đổi rất nhiều.”.

“Nhưng mà, rất đẹp đúng không?”. Quế vương trêu chọc hắn.

Sầm Miễn cười cười, hình như cũng không hứng thú lắm: “Phải không.”.

“Con, cái đứa nhỏ này...” . Quế vương còn chưa dứt lời, Trình Tử Khiêm và Sách La Định đã đến trước mặt rồi.

Hai cái tai hóng hớt của Trình Tử Khiêm vẫn còn đang nghe hóng tám phương, đã sớm nghe được đoạn đối thoại của hai cha con nhà này rồi, trong bụng cũng hớn hở - Quả nhiên, Quế vương cũng có ý định tác hợp cho hôn sự này.

“Sách tướng quân.”.

Quế vương mở lời trước, hắn đã từng gặp qua Sách La Định, mặc dù không thân quen lắm nhưng lúc gặp mặt đương nhiên cũng phải nhiệt tình.

Sách La Định cười, chấp tay với hắn: “Quế vương, đã lâu không gặp.”.

“Nhờ phúc, nhờ phúc, ha ha.”. Quế vương rất khách sáo, cùng Sách La Định song song đi về phía trước: “Làm phiên tướng quân đến đón.”.

“Nên làm.”. Dù sao thì Sách La Định cũng đã làm quan lâu vậy rồi, trò chuyện mấy câu cũng không khó gì, cuối cùng làm tư thế “mời”.

Quế vương cũng không ngồi trên xe ngựa nữa, cưỡi ngựa cùng đi với Sách La Định, vừa đi vừa trò chuyện, Sầm Miễn cũng cùng đi.

Sách La Định vừa đi vừa thỉnh thoảng đánh mắt nhìn Bạch Hiếu Nguyệt phía sau, thấy nàng ngồi rất ổn định, hơn nữa còn có Trình Tử Khiêm bên cạnh chăm sóc cho nàng mới yên tâm chút. Cô nương này thật hồ đồ, đi dạo cũng phải cải trang tới cải trang lui, chẳng biết thế nào nữa. Lúc trước mới gặp còn tưởng nàng khôn ngoan chút, ở gần lâu một chút mới thấy càng lúc càng ngây ngô, đừng có để ngã xuống phía sau bị ngựa đạp chết đó.

“Sách tướng quân.”. Quế vương chú đến tầm mắt Sách La Định, càng khẳng định được lai lịch cô nương này chắc chắn không nhỏ, liền hỏi: “Nghe nói tướng quân cùng đến thư quán đọc sách với hoàng tử và công chúa phải không?”.

Sách La Định gật đầu, dở khóc dở cười: “Khiến chê cười rồi.”.

“Ha ha, sao có thể chê cười được, người ta đã nói việc học tập là không ngừng mà.”. Quế vương vừa nói vừa vỗ Sầm Miễn vẫn cúi đầu không nói đi theo bên cạnh: “Miễn nhi, không phải con đã ngưỡng mộ Bạch phu tử từ lâu sao, hay là mấy ngày này con cũng đến Thư quán cùng nghe giảng đi, gia tăng kiến thức chút.”.

“A...”. Sầm Miễn há to miệng, thầm nghĩ ai thêm ngưỡng mộ Bạch Hiểu Phong chứ?

Trình Tử Khiêm lập tức xáp vô: “Ta nghe nói Tiểu vương gia văn võ song toàn, nếu như ở Hoàng thành lâu dài, chỉ bằng vào thư quán Hiểu Phong đọc sách một năm hoặc lâu hơn chút đi, sẽ có thu hoạch lớn đó!”.

“Tốt lắm!”. Trong lòng Quế vương thầm nghĩ, như vậy rất hợp ý ta! Nghe nói Thất công chúa Đường Nguyệt Yên cũng đi học trong Thư quán, tốt nhất là cứ để lửa gần rơm lâu ngày cũng bén đi, tác hợp cho hai người. Hơn nữa có thể tạo mối quan hệ với Nhị hoàng tử, đây chính là Hoàng đế tương lai đó. Có thể xưng huynh gọi đệ với Sách La Định nữa là tốt nhất, như vậy tiền đồ của con trai hần sẽ rộng mở quá rồi!

Quế vương tính toán xong rồi, Sầm Miễn lại có vẻ không hứng thú lắm: “Bọn Tinh Trị đều học trong Thư quán cả à?”.

“Ở cả.”. Trình Tử Khiêm híp mắt cười: “Thất công chúa cũng ở đó, biểu muội của người ấy.”.

“Đúng vậy!”. Quế vương cười gật đầu, còn làm bộ tò mò: “Còn có ai nữa vậy?”.

“À, còn có Tiểu vương gia Hồ Khai, đại tài tử Thạch Minh Lượng và những người khác nữa, còn cả Tam công chúa...”.

“Biểu tỷ Nguyệt Như cũng ở đó sao?”. Sầm Miễn đột nhiên hỏi.

Trình Tử Khiêm hơi ngẩn người, giờ mới nhớ tới, tuổi của Tam công chúa quả thực lớn hơn Sầm Miễn, đúng là biểu tỷ của hần rồi.

“Ở cả.”.

“À.”. Sầm Miễn gật đầu: “Đã lâu ta không gặp Tinh Trị rồi, đại danh của phu tử Hiểu Phong ta cũng nghe qua, nhưng mà nghe nói muốn vào thư quán rất khó.”.

“Không khó.”. Trình Tử Khiêm chỉ Sách La Định, ý bảo – Người xem hần cũng vào được mà.

Mọi người xung quanh đều cười, Sách La Định chỉ biết cười khan – Người là tên nam nhân thích hóng hớt chết tiệt.

Mặc dù bên ngoài Trình Tử Khiêm nói nói cười cười, nhưng cặp mắt lại chú ý đến Sầm Miễn.

Không biết có phải là ảo giác không mà sau khi nói chuyện Tam công chúa Nguyệt Như cũng ở thư quán thì rõ ràng là Sầm Miễn hăng hái hơn nhiều.

Trình Tử Khiêm sờ cằm – Chẳng lẽ, người mà vị Tiểu vương gia này thích không phải là biểu muội Nguyệt Yên của hần, mà lại là biểu tỷ Nguyệt Như sao? Vậy thì càng hay rồi!

Sách La Định đi cách mấy người mà vẫn có thể cảm nhận được sự hưng phấn của Trình Tử Khiêm – Tiểu tử này lại phát hiện ra tin tức gì rồi à?

Đoàn nhân mã hùng tráng vào thành, điểm dừng chân đầu tiên đương nhiên là Hoàng cung.

Lúc đi ngang qua thư quán Hiểu Phong, ngựa của Bạch Hiểu Nguyệt đã bị Bạch Hiểu Phong lén dắt đi rồi.

Xuống ngựa, Bạch Hiểu Phong nhìn Bạch Hiểu Nguyệt khoác áo choàng ăn mặc kiểu thư sinh thì có chút bốc hỏa: “Muội ăn mặc kiểu gì vậy?”.

Hiểu Nguyệt mím môi.

“Còn không mau đi thay đồ, đều tại Sách La Định hết! Muội là thực nữ danh môn, sao lại giống hệt một nha đầu hoang dại vậy?”. Bạch Hiểu Phong khá giận dữ.

Hiếu Nguyệt liếc hẩn một cái, lửa giận của Bạch Hiểu Phong lập tức giảm mất một nửa, giọng nói cũng mềm mại hơn: “Con gái cần e lệ.”.

Bạch Hiểu Nguyệt tiếp tục liếc hẩn.

Cuối cùng Bạch Hiểu Phong cũng chẳng còn chút khí thế nào nữa: “Đi thay y phục đi, tối nay phải tẩy trần cho Quế vương, hoàng cung thiết yến, Sách La Định cũng đi.”.

Hiếu Nguyệt chạy lon ton về phòng thay y phục.

Bạch Hiểu Phong khoanh tay lắc đầu, tiểu muội của hẩn sao lại thích Sách La Định chứ, biết ăn nói với cha thế nào đây.

“Nàng có thể thích một người như vậy là phúc của nàng, sao phải lo lắng?”.

Bạch Hiểu Phong quay đầu lại, thấy Đường Nguyệt Như đứng sau lưng hẩn, mỉm cười hỏi hẩn.

“Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, đây mà là phúc gì?”. Bạch Hiểu Phong có vẻ không có cùng quan điểm: “Sách La Định là một tảng đá cứng đầu, không biết phong tình là gì, muội muội của ta phải được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa.”.

“Có thích hợp hay không, phải để Hiếu Nguyệt quyết định.”. Đường Nguyệt Như lại không cho là vậy: “Đương nhiên là nàng có phúc rồi, một người biết rõ mình thích cái gì, có thể đi thích người khác, dù sao thì cũng hạnh phúc hơn cái người được quá nhiều người thích mà lại không biết mình phải thích ai nhiều.”.

Bạch Hiểu Phong nhìn Đường Nguyệt Như, có chút xấu hổ.

Nguyệt Như cười mà lắc đầu một cái, đi ra ngoài.

“Này...”. Hình như Bạch Hiểu Phong đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, muốn nói lại thôi.

Đường Nguyệt Như quay đầu lại: “Sao?”.

“Ta muốn biết Sách La Định có ý với Hiếu Nguyệt không.”. Bạch Hiểu Phong tiến lên mấy bước, đứng ngoài cửa với Đường Nguyệt Như.

“Vậy chàng tự mình đi hỏi hẩn đi.”.

“Chẳng may biến khéo thành vụng thì phải làm sao?”. Bạch Hiểu Phong lắc đầu: “Hiếu Nguyệt sẽ không thêm để ý đến ta nữa.”.

Đường Nguyệt Như buồn cười: “Vậy chàng muốn ta giúp thế nào?”.

“Nhắc nhở Sách La Định một cái.”. Bạch Hiểu Phong nói: “Chỉ cần Hiếu Nguyệt không bị thiệt là được.”.

“Ừm, cũng không khó.”. Đường Nguyệt Như gật đầu một cái: “Nhưng mà ta lăm mưu nhiều kế như vậy, nhờ đâu lại gây bất lợi cho chàng nữa... hại chàng bị mắng bị đánh thì không ổn.”.

Bạch Hiểu Phong dở khóc dở cười, Đường Nguyệt Như vẫn còn oán trách chuyện lần trước đây mà.

Thấy Bạch Hiểu Phong có chút bất lực, lại có chút không biết làm sao, cặp mắt nhìn mình rõ ràng đang cầu xin tha thứ, Đường Nguyệt Như cũng không giận nổi nữa, nhẹ nhàng vỗ vai hẩn: “Cứ giao cho ta là được, nhưng mà chàng nhớ chàng còn thiếu ta một món nợ nhân tình, phải trả đấy.”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu một cái, Đường Nguyệt Như đi ra ngoài cửa, lên xe ngựa, phu xe đánh xe về Hoàng cung.

Ngay lập tức, những người thấy cảnh này ngoài cửa lập tức tung tin đồn... Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Như đứng ngoài cửa liếc mắt đưa tình cùng nhau nói chuyện thâm kín! Về mặt mở ám cử chỉ thân mật, xem ra có ẩn tình!

Bạch Hiểu Phong xoay người vào thư quán đã thấy Bạch Hiểu Nguyệt thay y phục xong rồi, bộ váy trắng rõ ràng còn mới, cánh hoa hồng nhạt trên váy được thêu rất tỉ mỉ.

Nàng ăn mặc thì đẹp thế nhưng mà trên tay lại cầm một cái bánh bao hấp, ăn đến mỡ dính đầy miệng.

“Yếu điệu, yếu điệu chút cô nương!”. Bạch Hiểu Phong nhin không được mà nhắc nhở.

Hiếu Nguyệt vẫn nhồm nhoàm nhai bánh bao, vẻ mặt rất chi là chẳng có vấn đề gì ráo: “Con gái vì muốn người mình thích mới phải yếu điệu, người cô nương ta thích không ở đây, cô nương không muốn yếu điệu!”. Nói xong chạy vào trù phòng tiếp tục tìm đồ ăn.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ nghênh đón, Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm rời khỏi hoàng cung, sau lưng còn có cả Sầm Miễn.

Sầm Miễn nói ở trong Hoàng cung không thú vị nên muốn theo hai người về thư quán.

Quế vương cùng Hoàng thượng giao Sầm Miễn cho Sách La Định chăm sóc, bảo hắn mang người đến thư quán, an bài ở đó, trong thư quán cũng nhiều thanh niên sẽ vui vẻ hơn, ở hoàng cung lắm quy củ.

Rời khỏi hoàng cung, tinh thần Sầm Miễn hưng phấn hẳn, sau khi nói chuyện mấy câu với Trình Tử Khiêm thì thân thiết, Sách La Định không thích nói nhiều, tính cách buồn chán, không nhiệt tình nổi.

Trình Tử Khiêm là một tên quỷ tinh ranh, Sầm Miễn thì không phải người mưu mẹo, chỉ qua vài ba câu đã bị dụ nói ra sạch... Sầm Miễn luôn hỏi thăm tình hình đạo này của Tam công chúa. Lúc nói về biểu tử Nguyệt Như của hắn thì vẻ mặt mơ màng. Ngay cả tên tính tình buồn chán như Sách La Định cũng đã nhìn ra, tiểu tử này thích Hoàng tử Đường Nguyệt Như của mình, lại còn thầm thương trộm nhớ đến mười mấy năm nữa, nhưng mà có vẻ Đường Nguyệt Như lớn hơn hắn không ít tuổi đâu.

Mọi người vừa vào đến thư quán, lại nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang cầm một vỉ bánh bao hấp, vừa ăn vừa chơi đùa cùng con chó cảnh Tuấn Tuấn.

Sách La Định nhanh chân chạy vào, nhìn thấy bèn hỏi: “Bánh bao nhân gì đấy?”.

Bạch Hiểu Nguyệt miệng ngậm đầy bánh bao vừa nhìn thấy hắn liền xoay người chạy vào trong, chỉ để lại Tuấn Tuấn đang vẫy đuôi với Sách La Định.

Sách La Định yên lặng gãi đầu – Nha đầu này càng lúc càng khó hiểu.

“Sao vậy?”. Trình Tử Khiêm khó hiểu.

Sách La Định xua tay một cái: “Chắc là sợ ta cướp mất bánh bao hấp đi.”.

“Ha..”. Sầm Miễn đứng bên cạnh phì cười, thật ra thì ban nãy hắn vừa nhìn đã phát hiện ra rồi. Bạch Hiểu Nguyệt giả nam đi theo đoàn nhân mã của Sách La Định thỉnh thoảng có ngẩng đầu nhìn bóng lưng rộng rãi vững chắc của Sách La Định, vẻ mặt yêu mến vô cùng. Mà ánh mắt này hắn lại rất quen thuộc nên đã biết cô nương này thích vị tướng quân này rồi, nhưng mà Sách La Định cũng ngây ngốc thật, xem ra tưởng thành vẫn còn dày lắm.

Lúc này, Bạch Hiểu Phong đi từ bên trong ra.

Trình Tử Khiêm giới thiệu: “Bạch phu tử, đây là Tiểu vương gia Sầm Miễn, sẽ đến thư trai học một thời gian.”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu một cái, bảo quản gia chuẩn bị phòng cho Sầm Miễn.

Sầm Miễn nhìn Bạch Hiểu Phong – Đây chính là Bạch Hiểu Phong à, quả nhiên là nhân vật phong lưu, khó trách... Biểu tử Nguyệt Như của hắn lại thích.

Bạch Hiểu Phong quay đầu lại, có chút khó hiểu, ánh mắt Sầm Miễn nhìn hắn hình như có chút địch ý.

Sách La Định thấy chẳng có chuyện gì liên quan đến mình nên định đi về phòng, lại thấy ở bên cạnh giả sơn, Trình Tử Khiêm ngồi xổm viết gì đó, vẻ mặt hăng hái.

“Người điên à..”. Sách La Định khoanh tay bắt lực nhìn hắn: “Lại có chuyện gì hay để viết nữa sao, sao mà cái bản mặt cười của ngươi nó lại dễ tiệt thế.”.

“Người thì biết cái gì.”. Tử Khiêm hưng phấn đến hai mắt phát sáng: “Cái loại chuyện người thích ta lại không thích, ta thích người người lại không thích, người thích hần hần lại chỉ thích ta, ta không thích hần ta chỉ thích người vậy mà người lại không thích ta mà hần lại chỉ thích ta... quá đặc sắc! Loại chuyện đặc sắc thế này loại người ngu đần như người đương nhiên sẽ không hiểu!”.

Khóe miệng Sách La Định co giật, lắc đầu bỏ đi – Không nên đọc quá nhiều sách đâu, người đọc nhiều đều sẽ bệnh đấy!

29. Chương 29: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 29

Sầm Miễn vào thư quán Hiểu Phong rồi mới biết Tam công chúa vừa lướt qua mình, Đường Nguyệt Như mới vào cung rồi...

Sầm Miễn vừa sắp xếp lại đồ đạc vừa bắt đắc dĩ than thở - Biết vậy ban nãy không nên quá nóng vội, cứ ở trong cung chờ, bởi vậy mới nói, nhiều khi chuyện duyên phận cũng không chuẩn lắm...

“Sầm Miễn.”.

Ngoài cửa có một người gọi hần...

Sầm Miễn quay đầu lại, thấy một thanh niên mặc áo gấm chạy vào, dáng người rất cao tinh thần sáng láng, tướng mạo cũng tuấn lãng, có mấy phần giống Hoàng thượng...

“Lục hoàng tử.”. Sầm Miễn đứng lên hành lễ...

“Ai dà, khách khí gì chứ, gọi ta là Tinh Trị.”. Đường Tinh Trị vỗ bả vai hần: “Ta dẫn người đi thăm quan thư quán nhé?”.

Sầm Miễn gật đầu cười, gạt bỏ đi chút tiếc nuối nhàn nhạt ban nãy, theo Đường Tinh Trị đi dạo thư quán...

Sau một trận hỏa hoạn, nhiều cây cối trong thư quán Hiểu Phong cũng bị đốt cháy đen, nhưng mà phòng ốc thì được xây dựng lại, tuy nhiên vẫn có thể thấy không ít gỗ cháy.

Sầm Miễn kinh ngạc: “Tùng bị cháy à?”.

Đường Tinh Trị xua tay một cái: “Chuyện lớn thế mà người cũng chưa từng nghe qua à?”.

Sầm Miễn lắc đầu.

Đường Tinh Trị bèn kể cho hần nghe tin đồn kinh thiên động địa toàn thành lúc đó.

Nghe xong chuyện Cầu Thanh trả thù Bạch Hiểu Phong, cùng cái chết bất ngờ của hần, Sầm Miễn cũng sửng sốt...

“Có phải người cảm thấy thư sinh kia nghĩ quẩn rồi không?”. Đường Tinh Trị khoanh tay hỏi hần.

“Ừm...”. Sầm Miễn hơi ngẫm nghĩ một chút, gật đầu: “Chuyện Cầu Thanh quả thực có chút đáng tiếc, nhưng mà...”.

“Nhưng cái gì?”. Đường Tinh Trị cười hỏi: “Có phải muốn nghe chuyện đồn đại của Bạch phu tử và Diêu Tích Hi không?”.

Sầm Miễn lắc đầu một cái: “Ta chỉ không nghĩ ra, tại sao từ đầu đến cuối lại chỉ có Sách La Định bị mắng chứ? Hần chưa từng làm chuyện xấu nào, ngược lại, nghe lời người nói người này lại rất thông minh và thú vị, tại sao tất cả những tin đồn về hần trong hoàng thành, thậm chí cả bên ngoài hoàng thành đều xấu như vậy?”.

“A...”. Đường Tinh Trị nháy mắt mấy cái, sờ cằm – Đây chính là vấn đề cực kỳ khó hiểu, hay là do Sách La Định có cái mặt khiến người ta không thể thích nổi nhỉ? Hoặc là tính cách hần có chút tệ?

“Nếu nói như vậy, Nguyệt Như tỷ tỷ vì Bạch phu tử mà bỏ ra không ít tâm sức nhỉ?”. Sầm Miễn cảm thán một câu: “Thật là khó có được người như vậy.”.

Đường Tinh Trị thấy Sầm Miễn đúng là người thành thật, bèn vỗ vai hắn: “Chỉ tiếc, toàn bộ tâm tư giai nhân đã bỏ ra hết rồi mà Bạch phu tử cũng chẳng động tâm một cái. Nhưng mà cho dù là ta, ta cũng vậy, ta cũng không chọn tỷ ấy...”.

“Tại sao?”. Sầm Miễn có vẻ không hiểu được: “Tỷ ấy có chỗ nào không tốt chứ?”.

“Chính vì chẳng có gì không tốt!”. Đường Tinh Trị lắc đầu nguây nguây: “Là nam nhân, ai mà chẳng muốn nữ nhân giống như chim nhỏ nép vào lòng hắn chứ, lấy một nữ nhân còn giỏi hơn cả mình, sẽ bị nàng cười chê... Cũng khó trách sao Hoàng tỷ của ta lại thích Bạch phu tử, người xem, cộng hết tất cả nam nhân hoàng thành này, nói về tướng mạo có ai xứng được với tỷ ấy? Nói về tài trí có ai xứng được với tỷ ấy? Nói về thân phận và địa vị, có ai với được tới tỷ ấy, cả tuổi tác cũng hơi lớn một chút nữa, không khó khăn sao được.”.

Sầm Miễn nghe những lời này cũng không có chút không vui: “Đó là do những tên nam nhân kia không có mắt mà thôi, không phải là do bọn họ không muốn, mà là muốn cũng không được, không xứng với tỷ ấy!”.

Đường Tinh Trị sững sốt, xoay mặt qua nhìn Sầm Miễn, thấy hắn đang hừ hừ tức giận, vẻ mặt cũng rất khó coi...

Mặc dù đã lâu Đường Tinh Trị không gặp Sầm Miễn, nhưng mà hắn đã từng ở cùng với vị đường huynh này, tính tình hiền lành như dê con vậy, rất ít khi thấy hắn ghét ai đó, lúc nhỏ khá yên tĩnh, lúc nào cũng kéo tay Tam hoàng tỷ đi tới đi lui, cũng không chơi cùng những hoàng tử hoàng tôn khác. Lúc đó tất cả mọi người đều cười hắn không chí hướng, khó trách sao Nguyệt Yên không thích hắn... chờ chút... kéo tay Tam hoàng tỷ sao?

Đường Tinh Trị dán tới, nhìn chằm chằm Sầm Miễn.

“Làm... gì đấy?”. Sầm Miễn có chút thiếu tự nhiên.

“À!”. Đường Tinh Trị vỗ tay một cái: “Ta hiểu rồi, tiểu tử ngươi thăm mền Tam hoàng tỷ của ta... A!”.

Đường Tinh Trị còn chưa nói xong, Sầm Miễn đã nhanh chóng che miệng hắn lại, lo lắng nhìn bốn xung quanh bên ngoài.

Đường Tinh Trị mở to hai mắt nhìn hắn – Lo lắng như vậy, chẳng lẽ là thật à?

Sầm Miễn ngượng ngùng bỏ tay xuống, nhìn Đường Tinh Trị một cái, nhỏ giọng dặn: “Người đừng nói lung tung đó.”.

“A...”. Đường Tinh Trị sững sốt một lúc, vỗ Sầm Miễn: “Người không cần bảo ta đừng nói lung tung, ta thì có thể nói cho ai biết chứ, người nên dặn hắn không nên nói lung tung thì hơn.”. Nói xong thì chỉ về phía sau núi giả.

Sầm Miễn giật mình, quay đầu lại xem.

Lại thấy Trình Tử Khiêm thò đầu từ sau núi giả ra, tay đang ôm một xấp giấy viết chỉ chút những chữ, đi về phía cửa: “Ta chỉ đi ngang qua thôi...”.

Nói xong người đã chạy mất tăm rồi.

Sầm Miễn lo lắng: “Làm sao giờ...”.

Đường Tinh Trị cũng dở khóc dở cười: “Thư quán này là như vậy đấy, nhưng mà yên tâm, có quá nhiều người thăm mền Hoàng tỷ, chuyện này của người cũng không phải là tin đồn lớn lao gì đâu, Tử Khiêm phu tử cũng không phải ngày nào cũng viết vào bản thảo, nhưng mà...”.

“Nhưng mà cái gì?”. Sầm Miễn lo lắng.

“Nếu như người cùng Bạch phu tử mà cùng nhau tranh giành, vậy sẽ thành tin đồn cực lớn luôn, khi đó chắc chắn sẽ được lan truyền khắp phố phường đó.”. Đường Tinh Trị vừa nói vừa vỗ vai Sầm Miễn: “Nhưng người yên tâm, ta ủng hộ người!”.

“Ừ, ừ, chúng ta cũng rất ủng hộ người.”.

Sầm Miễn sững sốt, quay đầu nhìn lại, chẳng biết từ bao giờ ba người Hồ Khai, Thạch Minh Lượng và Cát Phạm cũng chui từ phía sau khối đá Thái Hồ ra.

Sầm Miễn nhìn trời, sao người của thư quán này lại thích nghe lén như vậy...

“Còn người nào nữa không đấy?”. Sầm Miễn quay một vòng trong sân, phát hiện không còn ai nữa thì thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên do là bởi Đường Tinh Trị bị Đường Nguyệt Yên nhờ giúp mà đến bây giờ vẫn chưa có biện pháp gì, bèn nhanh chóng đến tìm hiểu xem mẫu người yêu thích của Sầm Miễn là gì. Chẳng ngờ vị Tiểu vương gia này chẳng có chút hứng thú nào với tiểu muội của hắn, thế nhưng hắn lại thích khiêu chiến độ khó cao, còn là người có độ khó cao nhất trong cả hoàng thành này, Tam công chúa Đường Nguyệt Như, chuyện này... tạm thời chưa cần quan tâm đến việc liệu hắn có được kết quả tốt gì hay không, chỉ biết là có chuyện cực hay để xem rồi.

Đuổi đám người rảnh rỗi thích nghe hóng kia đi rồi, Đường Tinh Trị tiếp tục mang Sầm Miễn đi dạo hoa viên...

Lúc đi ngang qua chỗ ở của Sách La Định, Sầm Miễn nói đi vào chào hỏi một chút.

Đường Tinh Trị rất không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn phải theo hắn đi vào.

Lúc này ở trong sân, Tuấn Tuấn bị hấp dẫn bởi một con bướm bay tới bay lui, cứ đuổi theo nó, có vẻ muốn chơi với bướm kia.

Con bướm kia hình như đang trêu chọc nó, lần nào cũng đậu trên mũi Tuấn Tuấn một cái rồi lại bay lên, Tuấn Tuấn thì cực kỳ vui vẻ chạy theo nó, vòng vòng trong sân cứ như chờ nó bay mệt rồi thì mượn lỗ mũi mình nghỉ chân một lúc vậy.

Cửa chính trong phòng Sách La Định cũng mở, tình cảnh trong phong lúc này khiến Sầm Miễn có chút bất ngờ.

Lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt một tay cầm sách, tay kia cầm thước đang đi lại quanh bàn...

Sách La Định cầm bút ngồi cạnh bàn, rất nghiêm túc viết gì đó, tư thế cầm bút có chút là lạ nhưng vẻ mặt thì rất chuyên chú.

Hiệu Nguyệt đi mấy bước lại liếc mắt nhìn qua, hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục đi.

Lúc này ánh sáng mặt trời vừa lúc chiếu lên, nắng vàng bao phủ nửa căn viện nhỏ, ánh sáng xuyên qua khung cửa sổ để ngỏ, hắt lên lưng và gò má Sách La Định, tạo thành quang sáng khuếch tán. Mái tóc đỏ của hắn dưới ánh dương biến thành màu đỏ lửa, phảng phất giống như có thể xuyên qua ánh sáng vậy.

Hiệu Nguyệt có làn da trắng nõn, lại mặc một thân trắng thuần, mi mắt thật dài nhanh chóng hạ xuống, như ẩn như hiện những tia sáng lấp lánh...

Sầm Miễn đột nhiên cảm thấy hai người này rất xứng đôi, tướng mạo Sách La Định không hề đáng sợ như người ta vẫn nói, cũng khác với sự bá đạo khi suất lĩnh thiên quân vạn mã ban nãy, lúc ngồi viết chữ này, dáng vẻ cầm bút ấy cũng không hề hung ác chút nào...

Đường Tinh Trị nhàu môi nhàu mắt, có vẻ tâm trạng không được tốt lắm, kéo Sầm Miễn, ý là – Đùng quấy rầy người khác học hành, đi thôi.

Sầm Miễn rất thức thời cùng hắn ra ngoài, đi thăm thư trai Hải Đường mỗi ngày bọn họ phải đến học.

Hai người đi rồi, Hiệu Nguyệt nhìn ra ngoài cửa lẩm bẩm: “Quan hệ của Sầm Miễn và Đường Tinh Trị không tệ nhỉ.”

“Tính cách tiểu tử Sầm Miễn kia không tệ, y như chú thỏ, phải nói là hắn ở chung với ai cũng tốt.” Sách La Định ngậm bút, nộp bài kiểm tra.

Hiệu Nguyệt nhận bà thi, Sách La Định đứng “phốc” một cái lên, duỗi eo hết mức: “Ngồi đến độ eo mỗi lưng đau luôn.”

Hiếu Nguyệt nhìn bài viết của hấn một chút, hôm nay cho Sách La Định chép Xuất Sư Biểu, Hiếu Nguyệt đều dựa vào khả năng của hấn mà dạy, hấn chỉ thích những thứ liên quan đến binh thư hay sử sách ghi chép về chiến sử mà không hề thích những thứ văn chương tao nhân mặc khách. Nhưng vừa nói đến Xuất Sư Biểu, hấn lại biết đọc, Hiếu Nguyệt bảo hấn giải thích ý nghĩa của Xuất Sư Biểu một chút, chẳng ngờ hấn lại còn cười nàng là cô nương kém hiểu biết, còn giảng cho nàng nghe hồi lâu, mà những kiến giải của hấn còn rất độc đáo nữa.

Coi như Hiếu Nguyệt cũng đã bắt bài được hấn rồi, sau này mỗi lần bảo Sách La Định đọc sách, sẽ cho hấn học binh thư hoặc là chiến sử, hấn mới có thể chuyên tâm chút.

“Xuyt!”

Hiếu Nguyệt vừa định hỏi hấn có muốn ăn chút điểm tâm không? Lát nữa đi dự dạ tiệc phải tối muộn mới được ăn, hơn nữa có thể cũng không ăn no được, nấu cho hấn tô mỳ được không? Nhưng mà nàng còn chưa mở miệng, Sách La Định đã nhẹ nhàng mà “xuyt” một tiếng, nhẩu môi ra ngoài viện.

Hiếu Nguyệt nhìn sang, thấy Tuấn Tuấn nằm trên bàn đá, trên chóp mũi nó, con bướm kia cuối cùng cũng dừng lại đậu yên ở đó, chẳng biết có phải đã bay mệt rồi hay không nữa. Tuấn Tuấn ngu ngơ đánh mắt về phía trước, nhìn con bướm kia, đuôi còn vẫy vẫy.

Hiếu Nguyệt nhẩn cười, Sách La Định đứng ở ngưỡng cửa nhìn Tuấn Tuấn.

Sau khi Sầm Miễn đi thăm thư trai Hải Đường rồi, lúc đi ngang qua cửa viện của Sách La Định, ngó vào thì thấy được cảnh tượng này.

Lúc lên đèn, mọi người thay một thân y phục lịch sự vào cung dự tiệc.

Mấy người bọn Đường Tinh Trị cùng Đường Nguyệt Yên đã vào cung trước. Gần đây Bạch Hiếu Phong vẫn luôn giúp Hoàng hậu dịch chữ phạm, Sầm Miễn thì đi tìm cha hấn cho nên chỉ còn lại Sách La Định cùng Bạch Hiếu Nguyệt dẫn theo Trình Tử Khiêm vừa đi vừa viết cùng nhau đi bộ vào cung.

Sách La Định vừa ngáp vừa gãi đầu một cái, lại bị Hiếu Nguyệt dùng thước gõ vào bả vai.

Sách La Định kinh hãi xoa vai nhìn nàng: “Nàng vào cung mà mang theo thước làm gì? Không sợ có người nói nàng hành thích Hoàng thượng mà bắt lại à?”

Hiếu Nguyệt liếc hấn một cái: “Dạ tiệc Hoàng cung hôm nay cần để ý nhất chính là lễ nghi, người cũng không được thất lễ, nếu không thì phụ tử như ta cũng sẽ thành thất lễ như người.”

Khóe miệng Sách La Định co giật: “Vậy ta đi ăn tô mỳ trước đã, như vậy thì cùng lắm ta không cần ăn là được...”

Hiếu Nguyệt kéo hấn lại, bảo hấn đi nghiêm chỉnh một chút...

Trình Tử Khiêm đi theo phía sau hai người: “Hôm nay sẽ không có ai để ý lão Sách đâu, đúng rồi, nghe nói đã mời Lại trù tử vào cung bày yến rồi, chắc chắn sẽ có đồ ăn ngon.”

“Vậy sao?”. Sách La Định lập tức háng hái lên.

“Nhưng mà mải ăn cũng đừng quên xem kịch hay đấy!”. Trình Tử Khiêm xấu xa cười một tiếng: “Tối nay chắc chắn sẽ rất đặc sắc.”

Hiếu Nguyệt tò mò: “Cái gì mà đặc sắc vậy?”

“Chắc?”. Tử Khiêm lật bản thảo: “Cái thứ nhất sẽ rất ác liệt!”

Hiếu Nguyệt lập tức xán tới nghe.

“Trước đó chẳng phải Hoàng thượng đã nói muốn gả Đường Nguyệt Yên cho Sầm Miễn à?”. Trình Tử Khiêm hỏi.

“Có tin đồn này, ta cũng có nghe qua.”. Hiếu Nguyệt gật đầu một cái.

“Nhưng mà theo những gì chính tai ta nghe mắt ta thấy, thì Sầm Miễn vẫn thâm thương trộm mền Tam công chúa Đường Nguyệt Như nhiều năm rồi.”. Tử Khiêm nhường mảy một cái: “Xế chiều nay hấn cùng Lục hoàng tử cũng nói khá rõ, không thể sai được.”.

Hiếu Nguyệt kinh ngạc: “Thì ra hấn thích Nguyệt Như tỷ tỷ à... Nhưng mà tuổi bọn họ khác nhau mà, Nguyệt Như tỷ tỷ lớn hơn hấn nữa!”.

“Thế thì sao?”. Trình Tử Khiêm cười một tiếng: “Sầm Miễn cực kỳ thích Đường Nguyệt Như! Hơn nữa theo những gì ta quan sát được, đừng nhìn Sầm Miễn này thành thật như vậy mà lầm, hấn cũng là người đa mưu túc trí đó! Muốn để hấn bỏ qua Tam công chúa mà chọn Thất công chúa, khó khăn.”.

Hiếu Nguyệt suy nghĩ một lúc lâu: “A? Vậy chẳng phải hấn sẽ rất ghét đại ca ta sao?”.

“Liếc mắt qua đã thấy là vậy rồi.”. Tử Khiêm cũng gật đầu.

“Người quản ai thâm mền ai làm gì?”. Sách La Định cảm thấy chuyện này chẳng có ý nghĩa gì hết: “Việc chính mà cái đám tài tử giai nhân kia thường ngày vẫn làm, ngoại trừ đọc sách ra thì chẳng phải chính là làm mấy cái chuyện hư hỏng như ta thích người, người thích ta hay sao, có gì hay mà xem? Hơn nữa Đường Nguyệt Như và Bạch Hiếu Phong vốn dĩ cũng chẳng có gì, ta thấy điều kiện của Sầm Miễn cũng không tồi, còn tốt hơn Bạch Hiếu Phong... Ái.”.

Sách La Định vừa mới dứt lời đã bị Bạch Hiếu Nguyệt véo một cái, có chút đáng thương mà nhìn Bạch Hiếu Nguyệt: “Hình như gần đây lực tay của nàng lại lớn hơn rồi.”.

“Mới luyện được.”. Hiếu Nguyệt hừ hừ một tiếng, thâm nói gan người lớn thật, dám nói xấu đại ca ta.

“Hai người chuyên tâm buôn chuyện chút.”. Trình Tử Khiêm vẫy tay: “Trọng điểm của màn kịch ngày hôm nay chính là xem Tam công chúa tùy cơ ứng biến thế nào, còn cả sự hợp lực của Lệ phi và Hoàng hậu, có khi cả Hoàng thượng và Vương quý phi của góp một chân vào đấy.”.

Sách La Định cùng Bạch Hiếu Nguyệt đều nghe không hiểu, buồn bực nhìn Trần Tử Khiêm.

“Hai người là tên đầu gỗ!”. Tử Khiêm nhìn trời: “Nếu như Đường Tinh Trị biết, đương nhiên sẽ nói cho Đường Nguyệt Yên, Thất công chúa mà lại không nhanh chóng chạy tới cầu cứu Lệ phi à?”.

Sách La Định nghe xong bèn nhú mảy một cái: “Ý của người là... Lệ phi sẽ nhân cơ hội này gả Đường Nguyệt Như cho Sầm Miễn sao?”.

“Đúng vậy, chắc chắn Nguyệt Như tỷ tỷ sẽ không chịu.”. Hiếu Nguyệt cau mày: “nhưng mà đại ca hấn là cũng sẽ không đi ngăn cản, ai da, hai người họ sẽ rầy rà chết mất!”.

“Chuyện thực ra cũng không đơn giản như vậy.”. Trình Tử Khiêm phất tay áo một cái: “Thật ra thì không phải ta nói đâu, Bạch Hiếu Phong cái gì cũng tốt chỉ là không có tâm làm quan, thà rằng làm tài tử cả đời cũng không thích làm Tể tướng, mà cho dù hấn có làm Tể tướng rồi thì sao? Sầm Vạn Phong dù sao cũng là một phiên vương, có lãnh địa lại có binh mã, lại chỉ có một mình Sầm Miễn là con trai!”.

“Vậy thì sao, người mà Nguyệt Như tỷ tỷ thích chính là đại ca ta.”. Hiếu Nguyệt không tán thành, nói gì thì nói Sầm Miễn kia nếu như đứng chung với những người bình thường thì cũng coi như không tệ, thế nhưng mà điều kiện thì còn kém đại ca của nàng quá xa.

“Lệ phi rất yêu thương Nguyệt Yên, không muốn nàng sau này trở thành con cờ để có thể tranh quyền đoạt lợi với Đường Tinh Trị cho nên sẽ có ý định ghép đôi nàng với Bạch Hiếu Phong... Hơn nữa nếu quan tâm đến hạnh phúc của con gái mình thì cứ giao cho Bạch Hiếu Phong là tốt, mỗi ngày chỉ cần ngắm cái mặt hấn thôi cũng đã đủ no rồi, lại lên giường ngủ một cái, chắc chắn ngay cả công chúa gì cũng chẳng thiết nữa.”.

Hiếu Nguyệt cau mày trừng hấn: “Đừng có nói ghê tởm như vậy.”.

Trình Tử Khiêm hí mắt cười: “Ghê tởm cái gì chứ? Cô không muốn ngày nào mở mắt ra cũng đều nhìn thấy khuôn mặt của... người đó sao?”.

Tai Hiếu Nguyệt khê đồ lên, ánh mắt bất giác nhìn Sách La Định bên cạnh một cái, Sách La Định lại tò mò hỏi Trình Tử Khiêm: “Ai vậy?”.

“Biến.”. Hiếu Nguyệt đuổi hắt đi, nhanh chóng giục Trình Tử Khiêm: “Nói tiếp đi.”.

“Nhưng mà Hoàng hậu nương nương lại không nghĩ như vậy đâu!”. Trình Tử Khiêm khoanh tay cười một tiếng: “Ta dám nói lần này Hoàng thượng có cái ý tưởng hứa hôn Nguyệt Yên cho Sầm Miễn, có đến một nửa là do Hoàng hậu thuyết phục, cuộc hôn nhân này đối với việc lên ngôi của Đường Tĩnh Trị sau này trăm lợi vô hại, đến lúc đó, một khi hắt làm hoàng đế rồi, phiên vương Tây Nam là em rể hắt, đồng nghĩa với việc có được một hậu thuẫn tin cậy.”.

Hiếu Nguyệt cau mày: “Sao lại như vậy, chẳng phải Nguyệt Yên không thích Sầm Miễn mà thích đại ca ta sao.”.

“Dứt khoát đi, để đại ca ngươi cưới hết cả hai về, đỡ phải phiền phức.”. Sách La Định cười ha hả: “Dứt khoát là cứ để Bạch Hiếu Phong cưới hết cả năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đi, mỗi năm lại một vòng để cho đám cô nương kia khỏi phải cả ngày kêu than như vậy nữa.”.

Hiếu Nguyệt cảm thức lườm hắt, Sách La Định ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Lệ phi dù có ghê gớm đến đâu cũng không dám cãi lại Hoàng hậu nương nương.”. Hiếu Nguyệt có chút lo lắng cho Đường Nguyệt Yên: “Nếu như Nguyệt Yên bị ép gả, với tính tình của nàng nhất định sẽ làm loạn lên cho xem, mà Sầm Miễn lại không chịu thành thân... đúng là rất nóng nảy.”.

“Sầm Miễn là thí sinh thứ hai được Hoàng hậu ưng ý vào vị trí phò mã lý tưởng nhất.”. Trình Tử Khiêm gật đầu một cái: “Dạ tiệc hôm nay nhất định sẽ không bỏ qua đâu!”.

“Ngươi nói điều kiện của Sầm Miễn còn tốt hơn đại ca ta, nhưng hắt lại chỉ là ứng cử viên thứ hai làm phò mã...”. Hiếu Nguyệt không hiểu: “Vậy người đứng thứ nhất là ai?”.

Trình Tử Khiêm cười, chỉ Sách La Định đang phẩy tay áo đi bên cạnh: “Hắt đấy.”.

Hiếu Nguyệt hít ngậm khí lạnh: “Hả?”.

Sách La Định xoay mặt nhìn ngón tay Trình Tử Khiêm chỉ vào mũi mình, cau mày, quay lại nhìn xem phía sau mình có người hay không.

Hiếu Nguyệt có chút lo lắng hỏi Trình Tử Khiêm: “Thật sao?”.

Tử Khiêm gật đầu: “Đương nhiên, Đệ nhất mãnh tướng hoàng triều, Đại tướng quân trong tay nắm binh quyền, nếu như có thể khiến Sách La Định cưới Đường Nguyệt Yên cũng đồng nghĩa với việc Đường Tĩnh Trị chắc chắn thành Hoàng đế rồi, không cần tranh đấu.”.

Hiếu Nguyệt tròn tròn hai mắt, dường như sắp không thở nổi rồi...

“Nhưng mà...”. Trình Tử Khiêm cười nhạt: “Với cái đức hạnh của lão Sách bây giờ cả thiên hạ chẳng ai có thể yêu nổi rồi, hơn nữa công chúa Hoàng triều dù có rất nhiều cũng chẳng có ai bằng lòng gả cho hắt cả.”.

Sách La Định liếc mắt nhìn trời, thấy cửa lớn hoàng cung đã ở ngay trước mắt rồi.

Quả nhiên hôm nay Hoàng thượng mời cả quần thần, đoàn ngựa xe đưa đón bên ngoài xếp hàng cũng rất dài.

“A, Sách tướng quân.”.

Sách La Định vừa mới qua cửa đã có đại thần đến chấp tay chào hỏi hắt, rất khách khí.

Sách La Định mặt cười tâm không cười mà hoàn lễ, gọi Thái sư, kêu Thừa tướng, dù sao thì ai cũng tươi cười khách khí với Sách La Định hắt.

Hiếu Nguyệt đột nhiên ý thức được... có thể do bình thường Sách La Định quá buông thả, cũng không thấy hắt ngồi xe ngựa hay quá khoa trương, hơn nữa từ đầu đường đến cuối hẻm đều lan truyền những tin tức không đáng tin cậy về hắt, cho nên nàng vẫn coi Sách La Định như một người bình thường, sẽ chẳng có cô nương nào đến tranh với nàng...

Nhưng mà bây giờ xem ra, Sách La Định không chỉ quyền cao chức trọng mà còn là người vô cùng quan trọng, như vậy, trong nhà những vị quan lớn này sẽ có bao nhiêu khuê nữ đây? Chỉ cần Sách La Định chịu cưới, nhất định bọn họ sẽ xếp hàng đưa con gái mình tới cho xem...

Hiếu Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy đầu óc mông lung, vừa không để ý một cái là đã bước hụt chân: “Ái”.

Trên con đường lát gạch trong Hoàng thành này, chẳng biết đã bị ai cạy mất một viên gạch, trên mặt đất xuất hiện một cái hố.

Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm vừa mới cúi đầu nhìn, một chân Bạch Hiếu Nguyệt đã đạp vào trong hố rồi, hơn nữa tâm trạng nàng vốn đang phấp phồng cho nên lần này vấp khá đau. Hiếu Nguyệt cũng nghe thấy “rắc” một tiếng, cổ chân đau điếng, trong lòng đã nghĩ – Xong rồi, đừng có bị gãy đấy, sẽ què đó!

“Ai”. Trình Tử Khiêm ngồi xổm xuống nhìn chân Bạch Hiếu Nguyệt: “Đừng động đấy, đau không?”.

“Có”. Hiếu Nguyệt gật đầu, Sách La Định cau mày đưa tay bế xốc Hiếu Nguyệt lên, thét lớn: “Ngự y đâu rồi?”.

“Tướng quân, bên này”. Có một thái giám lạnh lợi nhanh chóng dẫn đường.

Sách La Định ôm Hiếu Nguyệt chạy qua, còn nói: “Nhanh lên, đừng để què rồi sau này chẳng ai thèm lấy mất.”.

Hiếu Nguyệt vừa lo và tức, chân lại còn đau nữa, mắt cũng rơm nước rồi.

Sách La Định nhảy một cái lên đỉnh tường, hỏi thái giám: “Ở phía tây hay phía đông?”.

“Sau bức tường trắng phía Tây chính là Thái y viện, trong đó có hai ngự y...”. Tiểu thái giám còn chưa nói hết Sách La Định đã tung người nhảy một cái, đập nóc phòng mà chạy qua. Hiếu Nguyệt cảm thấy gió vùn vút lướt qua bên tai, nhanh chóng giữ lấy bắp vai Sách La Định, nghĩ một chút... Ôm cổ sẽ tốt hơn, liền ôm luôn...

Sách La Định còn trêu chọc nàng: “Ôm chắc nhé, nếu không ngã xuống đất là xong luôn đó.”.

Nói khiến Hiếu Nguyệt giận đến mím môi...

Dưới nóc nhà, cả đám đại thần đều sờ râu, chắc chắn mà lắc đầu: “Vị này là Bạch thiếu thư à, có mặt mũi quá!”.

Trình Tử Khiêm vừa đi và ghi chép, tiện thể còn tán thán. Lúc này có khi Bạch Hiếu Nguyệt vẫn còn lo mình không xứng với Sách La Định cũng nên, mà Sách La Định lại chưa từng nghĩ qua, hoặc là cũng không dám tin tưởng rằng vị đại tài nữ kiêm đại mỹ nhân này lại thích mình. Cho nên mới nói, con người ấy mà, vẫn có thể xảy ra những chuyện như vậy! Nói đến chuyện yêu đương, nếu cứ mãi suy nghĩ đến việc có xứng hay không thì thật quá lãng phí thời gian, xứng thì sao mà không xứng thì thế nào? Cứ nên duyên đương nhiên sẽ xứng, xem có nên duyên hay không rồi mới bàn đến chuyện có xứng hay không đi.

30. Chương 30: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 30

Trong Thái y viện, hai ngự y vẫn đang đánh cờ, nghĩ rằng tối nay trong hoàng cung tổ chức yến tiệc, lát nữa chỉ cần nấu chút canh giải rượu là xong, vẫn đang nghĩ xem bước tiếp theo phải đi thế nào thì “phanh” một tiếng, cửa chính bị đập bay...

Hai người giạt mình nhảy dựng, giạt luôn cả chòm râu bạc của mình, kinh hãi mà nhìn về phía cửa...

Ngoài cửa chính, một bóng người cao ngất đứng trong cảnh tối lửa tắt đèn, khiến cho hai lão đầu cũng phải hít một ngụm khí lạnh, trấn định nhìn lại lần nữa, thấy Sách La Định đang bế một cô nương đi vào, nói: “Chân treo rồi!”.

Hai thái y vừa nhìn thấy Sách La Định là đã nhúc cả đầu nhưng nhanh chóng đứng dậy, mặt vẫn còn phải tươi cười nữa...

“Bị trật khớp mà thôi”. Ngự y kiểm tra chân của Hiếu Nguyệt xong thì mỉm cười nói một câu: “Bị thương không nặng.”

“Đưa chân lên trước đi, giúp cô nắn lại”. Một ngự y khác cầm một chiếc ghế nhỏ đến, ý bảo Hiếu Nguyệt nhanh đặt chân lên cái ghế đó...

Hiếu Nguyệt nhìn cái ghế nhỏ cứng rắn kia, lại thấy chân càng đau hơn nữa.

Một ngự y đứng trước băng ghế, ra hiệu bảo Hiếu Nguyệt nhanh chóng đặt chân lên ghế đi, còn nói thêm: “Sẽ hơi đau, cố nhịn một chút.”

Sách La Định nhìn cái ghế một chút, phát tay với thái y, ý bảo – Bỏ cái ghế đó ra đi...

Thái y cũng chẳng hiểu lắm, nhưng mà trong hoàng cung này ngoại trừ Hoàng đế ra thì ai mà chẳng sợ Sách La Định, đặc biệt là hai ngự y này thì lại càng sợ hơn. Thỉnh thoảng rảnh rỗi là Sách La Định lại phái một thủ hạ có võ công cao cường đến xách họ đi. Mà xách đi làm gì? Cũng chẳng phải đi xem bệnh gì, chỉ bắt họ đến đỡ đỡ ấy con ngựa nường trong quân doanh của hần thôi mà! Hai ngự y không ngừng kêu khổ, bọn họ là Ngự y mà, sao lại phải đi đỡ đỡ cho ngựa chứ. Sách La Định còn uy hiếp nữa, yêu cầu phải mẫu tử bình an! Ngộ nhờ ngựa con ngựa mẹ mà có chuyện gì xảy ra, hần sẽ đem hai người bọn họ đi hầm.

Thái y nhanh chóng bỏ cái ghế ra, Sách La Định ngồi xổm xuống, một chân quỳ trên mặt đất, đặt chân Hiếu Nguyệt lên đùi mình, rất cẩn thận, lại còn không quên liếc mắt, vừa nhắc nhở vừa dọa nạt thái y một câu: “Nhẹ thay một chút đấy!”

Thái y nuốt một ngụm nước miếng, gật đầu lia lịa – Ai dám mạnh tay chứ, đỡ ngựa con không tốt còn bị hầm sống, nhờ mà làm Bạch Hiếu Nguyệt bị đau có khi Sách La Định sẽ đào hố trong sân mà chôn sống luôn bọn họ cũng nên.

Mà đầu óc Bạch Hiếu Nguyệt vốn chỉ đầy những “đau quá đau quá” ban nãy, giờ đã chuyển thành “Á Á Á” hết rồi.

Toàn bộ gương mặt Hiếu Nguyệt lúc này chỉ toàn là hình ảnh cái đầu gối đang chạm mặt đất của Sách La Định kia... quỳ một chân trên đất đó! Quỳ xuống đất đó!

Quỳ xuống mà độ cao vẫn không khác cái ghế ngồi là bao – Chân dài thật! Dài thật đó!

Cánh tay nhẹ nhàng đỡ lấy chân mình – Cách nâng thật là nhẹ nhàng, dịu dàng nha! Dịu dàng lắm đó!

Còn cả ánh mắt lúc cảnh cáo thái y nữa – Vì nàng mà uy hiếp người khác nhá! Khí phái quá!

Hiếu Nguyệt làm gì còn nhớ rõ đau đớn gì nữa, một khắc ban nãy vẫn còn hồi hận sao lại chạy tới tham gia dạ tiệc cái gì, vừa mất công mất sức lại còn bị đau chân nữa, nhưng mà lúc này lại cảm thấy có chết cũng không còn đáng tiếc nữa, chuyển dạ dạ tiệc này đã lời đủ rồi, a a a a!

Tâm trạng Hiếu Nguyệt đang gằm thét không ngừng thì đột nhiên thấy Sách La Định lại đưa tay ra quơ trước mặt nàng, hai đầu ngón tay thật dài của hần còn búng cái “tách” trước mặt nàng nữa...

Toàn bộ lực chú ý của Hiếu Nguyệt đều bị hai đầu ngón tay kia hấp dẫn cả rồi, cùng lúc đó, ngự y kia nhanh tay mà “cụp” một tiếng.

“Ái da!”. Hiếu Nguyệt đau đến nhe răng.

Sách La Định nheo mắt lại, hai ngự y run rẩy một cái, Hiếu Nguyệt nhanh chóng xua tay: “Không đau nữa... Có phải được rồi không?”

“Được rồi, được rồi!”. Hai ngự y thở hắt ra, một tiếng “không đau” này của Hiếu Nguyệt đã cứu mạng bọn họ rồi, chẳng may lại nói đau thì hai người bọn họ cũng chẳng biết sẽ nhận hậu quả gì nữa đây.

Sau khi khớp xương trở lại đúng vị trí của mình thì cũng không đau như vậy nữa, trong lòng Hiếu Nguyệt lại bắt đầu bay bổng, liếc mắt nhìn đôi giày của Sách La Định, chân thì dài mà giày thì chưa đủ đẹp! Hay là mua cho hần hai đôi giày đi, không biết chân hần cỡ bao nhiêu, lát nữa đi tìm phu tử Tử Khiêm hỏi chút mới được.

Ngự y cầm hai thanh kẹp đến cố định chân cho Hiếu Nguyệt, không quên dặn dò: “Cần phải cố định như vậy một tháng, cố gắng đừng có di chuyển nhiều.”

“À...”. Hiếu Nguyệt ngơ ngác gật đầu, sau đó còn vừa nghiêng đầu vừa nghĩ – Một tháng không được di chuyển, vậy thì cả tháng này sẽ phải làm thế nào đây? Dùng gậy à? Hay là...

Chờ thái y quần kẹp xong rồi, nhìn cái chân đã bị bó thành cái chân heo, ngay cả giày thêu hoa cũng không thể đi được nữa, Hiếu Nguyệt cũng mím chặt môi lại, nhìn xấu chết.

“Ta công nàng đi”. Sách La Định đi tới trước mặt nàng, cúi người xuống: “Lát nữa ta đến trừ phòng kêu Lão Lại làm cho nàng một nồi chân giò.”

Đôi mắt Hiếu Nguyệt cũng cong lên thành hình trăng khuyết, hai viền lệ qua cũng in đậm lên hai bên má, đưa tay nhẹ nhàng bám lấy bả vai Sách La Định, Sách La Định dễ dàng công nàng lên, thoải mái đi ra bên ngoài.

Hai ngự y cũng xếp hàng ngoài cửa vui vẻ mà tiễn vị ôn thần Sách La Định này đi, sau khi đóng cửa lại thì nhìn nhau một cái...

“Hai người họ có quan hệ gì vậy?”

“Còn phải hỏi sao, người đã từng thấy Sách La Định công cô nương nào khác chưa?”

“Chuyện này thì không thấy, cũng chưa từng thấy hắn đi cùng cô nương nào.”

“Nhưng mà có vẻ như Bạch Hiếu Nguyệt không hề ghét Sách La Định chút nào thì phải.”

“Gì mà không ghét, vẻ mặt cô nương kia rõ ràng là thích mà.”

“Ái chà! Chẳng lẽ Sách La Định có sở đào hoa vậy sao?”

Ngoài cửa, Trình Tử Khiêm đứng trên giả sơn lật giắt viết lia lia cũng tán thán: “Bận rộn thật, tối nay có quá nhiều chuyện để xem!”

Quần thần sớm ngồi vào bàn tiệc trong Ngự hoa viên rồi, Hoàng đế mời thì ai mà dám tới trễ chứ? Chỉ thiếu duy nhất có Sách La Định và Bạch Hiếu Nguyệt mà thôi.

Hoàng thượng vừa hỏi lại nghe thấy Bạch Hiếu Nguyệt bị trật chân, lo lắng: “Ái chà, có nặng lắm không?”. Đang định phái người đi xem một chút thì lại thấy Sách La Định và Bạch Hiếu Nguyệt lắc lư đi vào.

Quần thần vừa nhìn thấy cảnh tượng này bèn xoay mặt nhìn nhau – Há, có ý gì đây?

Bạch Hiếu Phong bưng chén nhìn hai thanh kẹp và một vòng vải quấn quanh chân tiểu muội nhà mình, lại nhìn Sách La Định đang công nàng, chân mày cũng nhíu chặt...

Sầm Miễn ngồi bên cạnh Bạch Hiếu Phong, khác với Bạch Hiếu Phong, hắn nhìn thấy Sách La Định và Bạch Hiếu Nguyệt thì mỉm cười – Hai người này đúng là rất xứng đôi. Đương nhiên, Sầm Miễn chỉ nghĩ vậy thôi, nếu nói ra có khi đến một nửa người ở đây sẽ nghĩ mất hắn có vấn đề cho xem.

Sách La Định hành lễ với Hoàng đế một cái, thấy chỗ ngồi đều kín cả rồi bèn cùng Hiếu Nguyệt đến chỗ trống gần cửa, Tử Khiêm cũng ôm tập giấy ngồi xuống bên cạnh Sách La Định, vẻ mặt rất hưng phấn...

Bạch Hiếu Phong đi tới xem xét thương tích của Bạch Hiếu Nguyệt, vừa thấy cái cổ chân cũng bị băng kín mít thì liếc nhìn Sách La Định một cái...

Hiếu Nguyệt nhanh chóng nói chính mình bị trật thôi...

Sắc mặt Bạch Hiếu Phong hơi dịu lại chút, Sách La Định ngồi bên cạnh cũng chẳng thèm quan tâm xem về mặt hắn có thối có dãi hay không, chỉ chống cằm phẩy tay với hắn một cái, ý bảo – Đây, ăn cơm đi chứ?

Bạch Hiếu Phong cũng bất lực, không có biện pháp nào với hắn cả, chỉ có thể trở về chỗ của mình ngồi xuống.

Bữa tiệc hôm nay chủ yếu vì muốn tẩy trần cho Sầm Vạn Phong và Sầm Miễn mà thôi, cho nên Sầm Vạn Phong được sắp xếp ngồi bên cạnh Hoàng đế, còn Sầm Miễn thì ngồi bên cạnh Bạch Hiểu Phong...

Sầm Miễn hơi lúng túng chút, không biết mình ngồi với một nhân vật phong lưu như Bạch Hiểu Phong thế này liệu có dễ lộ ra hành động thất thổ nào không, thật ra hẳn cũng chẳng cần đánh giá quá thấp bản thân như thế. Sầm Miễn tuổi trẻ tài cao, tư văn nhã nhặn, đảm quan viên ngồi đối diện đều gật đầu - Ừ, ngồi bên cạnh Bạch Hiểu Phong cũng không hề thất lễ.

Thấy người đã đến đủ rồi, đại thái giám tức trực bên cạnh liền sai người bày tiệc...

Bởi vì bình thường Hoàng thượng rất rảnh rỗi, lại rất giàu cho nên thường xuyên mở tiệc chiêu đãi quần thần, mọi người cũng thân quen nên sau khi kính rượu Hoàng thượng và mời rượu Sầm Vạn Phong rồi thì bắt đầu trò chuyện.

Hoàng hậu nương nương cực kỳ ít tham gia yến tiệc, hôm nay lại đặc biệt tới đây. Quần thần đều là những người rất yêu thích buôn chuyện, trước đó đã nghe nói có thể Đường Nguyệt Yên sẽ được hứa hôn cho Sầm Miễn cho nên đều chờ xem màn náo nhiệt này.

Sách La Định uống xong rồi thì chạy đến Ngự trù phòng nói với lão Lại trù tử muốn ăn chân giò hầm, Lại trù nói chân giò thì phải hầm đến mấy canh giờ, bảo Sách La Định cứ đi ăn trước, chờ sau khi tàn tiệc rồi thì cũng sẽ xong, mang về ăn khuya cũng được...

Sách La Định chạy về ngồi xuống, nói với Hiểu Nguyệt: “Giữ bụng, lát về còn có đồ ăn khuya nữa.”

Hiểu Nguyệt vui vẻ gật đầu, gấp một con ốc xà cừ béo ngậy đặt vào bát Sách La Định.

Sách La Định bĩu môi: “Thứ quái gì đây.”

“Ốc xà cừ nướng, một món ăn thịnh hành nhất trong hoàng thành gần đây, cần phải xếp hàng mới được ăn đấy.” Hiểu Nguyệt dùng cái thìa nhỏ gỡ ruột ốc ra cho Sách La Định.

Sách La Định cầm thìa gấp một miếng thịt kho, nói: “Ài, những thứ tinh tế thế này chỉ thích hợp nàng ăn thôi, ta chỉ thích hợp ăn những món dân dã như cá thịt...”

Còn chưa dứt lời thì Trình Tử Khiêm đã túm cánh tay hắn kéo một cái... “tạch” một tiếng, thịt kho rớt luôn xuống đất, chắc là hầm kỹ quá, rớt xuống nát luôn.

Sách La Định muốn nhắc chân đạp Tử Khiêm một cước, lại nghe thấy ông bà tám kia rất kích động mà nói nhỏ: “Trò hay bắt đầu rồi.”

Sách La Định ngẩng đầu lên, Hiểu Nguyệt dứt một muỗng thịt ốc xà cừ đã được lọc ra vào miệng hắn.

“Ừ? Cũng không tệ lắm.” Sách La Định nhai mấy cái, thấy cũng không tệ lắm, Hiểu Nguyệt hí mắt cười tiếp tục ngoáy ốc dứt vào miệng hắn.

May mà lúc này sự chú ý của các quan viên đều tập trung cả vào mấy người trong hoàng tộc cho nên không ai thấy được màn hay này.

Chỗ ngồi trong dạ tiệc đã được sắp xếp từ trước rồi, Hoàng thượng ngồi ở giữa, Hoàng hậu nương nương ngồi bên cạnh.

Đường Tinh Trị ngoan ngoãn ngồi ở phía trước Hoàng hậu nương nương, đến cả thở mạnh mà cũng không dám.

Lệ phi cùng Vương phi chiếm hai vị trí bên cạnh, tiếp đó là chỗ của hai vị công chúa Đường Nguyệt Như và Đường Nguyệt Yên.

Mấy vị hoàng tử khác đều không tham dự, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử ra ngoài làm việc, Tứ hoàng tử sức khỏe yếu, gần đây thời tiết chuyển mùa cho nên ho nhiều đến độ không thể tiếp chuyện người khác được, đang nghỉ ngơi trong cung. Ngũ hoàng tử thường xuyên gây rối, hai ngày trước vừa mới gây họa bị Hoàng thượng phạt cấm túc nên hôm nay cũng không đến.

Thật ra thì trong số mấy vị Hoàng tử này, bất luận là tài trí hay dung mạo thì Đường Tinh Trị đều xuất sắc nhất, căn cơ cũng lớn, khó trách sao hấn chính là lựa chọn đầu tiên cho vị trí Thái tử, chỉ vì tuổi còn nhỏ cho nên có chút ham chơi mà thôi...

Hoàng hậu nương nương thấy Đường Tinh Trị bưng chén uống rượu mà thỉnh thoảng còn trộm liếc về phía Bạch Hiểu Nguyệt đang ngồi cùng Sách La Định nơi xa, nhin không được mà thở dài.

Hoàng thượng gấp vào chén Hoàng hậu nương nương một đũa thức ăn, cười nói: “Tử Đồng à, cười cái đi.”

Hoàng hậu có chút bất lực mà nhìn Hoàng đế một chút, thu tầm mắt lại, ưu nhã dùng bữa...

Đường Tinh Trị thở phào nhẹ nhõm, Hoàng nương hấn cuối cùng cũng dời tầm mắt khỏi cái gáy hấn rồi, nhìn đến độ hấn cũng toát cả mồ hôi lạnh luôn.

Hoàng thượng uống thêm mấy chén rượu rồi nói với Đường Tinh Trị và Đường Nguyệt Yên: “Hai đứa trẻ con các người ngồi chung với bọn ta làm gì? Mau đến gọi Sầm Miễn cùng đi đi, đừng có câu nệ thế.”

Đường Tinh Trị cầu còn không được, nhanh chóng quay đầu lại nhìn hoàng nương mình một cái, Hoàng hậu nương nương không nói gì, nhưng mà cũng không có lườm hấn, cho nên hấn liền bưng chén rượu chạy đi tìm bọn Hồ Khai...

Đường Nguyệt Yên nhẩu môi, đến bên cạnh Lệ phi kéo nương mình: “Con không đi, con muốn ở chỗ hoàng nương con.”

Lệ phi trừng nàng một cái: “Ai cần con ở đây.”

Nguyệt Yên không cam lòng, bên kia chỉ còn chỗ ngồi bên cạnh Sầm Miễn là còn trống mà thôi. Nàng liếc mắt nhìn Sầm Miễn một cái, rồi lại nhìn Bạch Hiểu Phong một chút, Sầm Miễn trông chẳng khác gì với đám người đi đường ngoài kia, Bạch Hiểu Phong bỏ xa hấn cả chín con phố luôn đó, hơn nữa, từ nãy đến giờ hấn ta vẫn cứ ngơ ngơ ngác ngác, nàng có chết cũng không thêm gả cho người này đâu!

Sầm Vạn Phong còn nghĩ Nguyệt Yên xấu hổ, cảm thấy cô nương e lệ một chút rất tốt, cho nên bèn vẫy Sầm Miễn: “Ài, Miễn nhi, con đã đến chào hoàng muội hoàng tỷ con chưa đó? Sao lại không biết phép tắc như thế chứ? Còn không qua đây kính rượu Hoàng hậu và hai vị quý phi đi!”

Sầm Miễn ngẩn người, bưng chén rượu đi tới, trước tiên kính rượu trưởng bối, sau đó lại mời rượu Nguyệt Yên.

Nguyệt Yên rất không cam tâm mà uống với hấn nửa chén, lại xán đến bên cạnh Lệ phi, nhưng mà Sầm Miễn cũng không có dừng bước, cũng không có nói gì với nàng mà bưng chén rượu đi thẳng đến bên cạnh Tam công chúa Đường Nguyệt Như chẳng biết đang suy nghĩ cái gì.

“Tam hoàng tỷ.”

Đường Nguyệt Như ngẩng đầu lên, quan sát Sầm Miễn một cái, cười nói: “Mười năm không gặp, đúng là cao hơn ta rồi.”

Sầm Miễn hơi ngượng ngùng, không biết có phải là do hấn đã uống mấy chén rồi hay không mà hai má cũng đỏ ửng, mời rượu Đường Nguyệt Như: “Hoàng tỷ còn nhớ đệ sao.”

“Nhớ chứ.” Nguyệt Như cũng uống cùng hấn một chén.

“Hôm nay Miễn nhi đã đến Thư quán rồi đúng không?”. Hoàng thượng cười hỏi: “Ồ có quen không?”

“Ồ quen ạ!.” Sầm Miễn vội vàng gật đầu.

“Con cũng đừng có gây thêm phiền phức cho bọn Bạch phu tử đấy.” Sầm Vạn Phong dặn dò.

Có vẻ như ấn tượng của Đường Nguyệt Như với Sầm Miễn rất tốt, nói đỡ: “Từ nhỏ tính cách Miễn nhi đã rất tốt rồi, có thể thân cận với bất cứ ai, lại thông minh, vào thư quán Hiểu Phong là đúng rồi.”

Sau khi nghe được một tiếng “Miễn nhi” kia, ánh mắt Sầm Miễn đã có vẻ ngơ ngác rồi... Chuyện xưa ủa về trước mắt.

Hắn còn nhớ rõ khi còn nhỏ, hắn rất sợ người lạ, phụ vương hắn lại luôn bận rộn, dẫn hắn vào cung rồi lại bỏ mặc hắn.

Sầm Miễn không quen ai, tính cách lại hướng nội nên không dám nói chuyện với các hoàng tử.

Lúc hắn một mình trốn trong hoa viên đọc sách, lại có người đến hỏi hắn: “Đệ chính là Miễn nhi hả?”.

Sầm Miễn ngẩng đầu lên...

Hôm đó, hắn ngồi bên cạnh hồ nước, làn nước lấp lánh trong suốt dưới hồ cũng không có trong như đôi mắt long lanh của người trước mắt hắn lúc đó.

Một ánh nhìn kia đến tận bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ, cứ như tiên nữ bước ra từ trong tranh vậy, vừa cao quý vừa trang nhã, giọng nói không nặng không nhẹ, không mềm không cứng, trầm thấp mà từ tốn: “Đệ thích đọc sách à?”.

Sầm Miễn ngây ngẩn, ngơ ngác gật đầu.

“Đừng có ngồi ở đây, lát nữa gió lớn sẽ rất lạnh.”. Tỷ tỷ kia đưa tay kéo hắn ra, kéo tay hắn đi: “Đến viện của ta đọc đi, ở chỗ ta có nhiều sách, còn có chút điểm tâm ăn nữa.”.

Sầm Miễn cứ thế mà ngơ ngác ngác bị nàng kéo đi, không chỉ người bị kéo đi mà cả tâm cũng bị bắt đi mất luôn, tỷ tỷ xinh đẹp này tên gọi là Đường Nguyệt Như, là Tam công chúa...

Gặp nhau lần nữa, thoáng cái đã qua mười năm rồi...

Sầm Miễn từng tưởng tượng vô số lần về cảnh tượng lúc gặp lại Đường Nguyệt Như là như thế nào, sau khi gặp lại nàng sẽ cảm thấy thế nào, hôm nay, người trong mộng ở ngay trước mắt hắn mới hiểu được...

Thì ra trên đời này thực sự có những cảm xúc vĩnh viễn không thay đổi! Cho dù có trải qua bao nhiêu lần mười năm hắn chỉ cần thấy ánh mắt Đường Nguyệt Như là vẫn nghĩ đến mặt hồ lấp lánh diễm lệ, nghe được giọng nói của nàng là chỉ biết gật đầu mà thôi, vĩnh viễn là một tên ngốc si tình...

“Ái chà.”. Trình Tử Khiêm chắc chắc mà lắc đầu: “Tiểu vương gia này lại là kẻ si tình a!”.

Hiếu Nguyệt bưng chén canh hạt sen gật đầu – Người cũng ngốc luôn rồi, bây giờ Nguyệt Như tỷ tỷ có bảo hắn nhảy sông hắn cũng nhảy ngay không cần do dự cho xem.

Sách La Định nhai lap xưởng mà hắt cằm – Chính xác thì Sầm Miễn tốt hơn Bạch Hiếu Phong nhiều lắm, hay là Tam công chúa cứ bằng lòng lấy hắn luôn đi.

“Ha ha...”.

Sầm Vạn Phong nghe Đường Nguyệt Như khen Sầm Miễn thì vui vẻ, tiếng cười sang sảng của hắn lại giúp Sầm Miễn hoàn hồn lại. Sầm Miễn nhanh chóng thu trấn định trái tim đang nhảy loi choi trong ngực mình lại để tránh thất thố, việc mình chịu thiệt thì chỉ là chuyện nhỏ, đừng khiến cho Tam hoàng tỷ gặp nhiều phiền toái hơn là được.

Hoàng hậu nương nương cười ẩn ý, hỏi Đường Nguyệt Yên ở bên cạnh: “Nguyệt Yên, con còn nhớ Sầm Miễn biểu ca không?”.

Đường Nguyệt Yên vẫn hơi sợ Hoàng hậu, gật đầu một cái, nói: “Nhớ ạ...”. Vừa nói vừa nhìn Sầm Miễn một cái nữa, nàng vẫn cảm thấy hắn vẫn y như xưa, đáng vẻ nhút nhát cho nên nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Nhất gan.”.

Nhưng mà Đường Nguyệt Yên cũng đâu có ngốc, câu này nàng nói nhỏ đến độ gần như không thể nghe thấy được, tất cả mọi người có chút khó hiểu nhìn nàng.

“Cái gì?”. Hoàng hậu nương nương hỏi.

Nguyệt Yên thấy Lệ phi trừng mắt trợn mình, liền cười nói: “À, khi nhỏ con ít chơi với biểu ca, huynh ấy vẫn luôn đi theo Hoàng tỷ chứ không thèm để ý đến người khác.”.

Sầm Vạn Phong ha ha cười lớn: “Miễn nhi còn không mau đến bồi tội đi, hoàng muội con trách con không để ý đến người ta kia.”.

Hoàng thượng cũng cười theo: “Nguyệt Yên à, chẳng phải con vẫn kêu muốn đi chơi hội hoa sao, để Miễn nhi đi cùng con đi.”

Chúng thần xem náo nhiệt, rõ ràng là Hoàng thượng đang tạo cơ hội cho Sầm Miễn và Nguyệt Yên đây mà.

Đường Nguyệt Yên đã mím chặt môi rồi, ai muốn đi hội hoa với tên ngốc này chứ, vừa nói thầm lại vừa nhìn Bạch Hiểu Phong cách đó không xa.

Lúc này Bạch Hiểu Phong gần như hoàn toàn không chú ý đến nàng mà vừa bưng chén rượu vừa nhìn về phía bàn Bạch Hiểu Nguyệt kia, thấy Bạch Hiểu Nguyệt giúp Sách La Định ngoáy ruột ốc xà cừ thì than thở - Cùi chỏ nha đầu này hướng sạch ra ngoài hết rồi, chưa từng thấy nó ngoan hiền với người khác bao giờ, cả đại ca ruột này mà cũng chưa từng được đối xử như vậy đây này...

Trong lòng Đường Nguyệt Yên cũng chợt lạnh xuống, Bạch Hiểu Phong vốn dĩ chẳng quan tâm gì đến nàng cả...

“Nguyệt Yên, phụ hoàng con đang nói đó!”. Lệ phi vỗ trán Đường Nguyệt Yên một cái: “Ngây ngốc cái gì đấy!”.

Nguyệt Yên hồi phục tinh thần lại, giận dữ: “Con không đi.”.

“Sao lại không đi?”. Hoàng thượng hỏi tới: “Không phải mấy hôm nay con đều nói muốn đi sao?”.

Nguyệt Yên nhìn Sầm Miễn một cái, ánh mắt chán ghét rõ ràng.

Trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu đôi phần, Đường Nguyệt Yên thích Bạch Hiểu Phong nên mới không thích Sầm Miễn.

Sầm Vạn Phong thì không hiểu nội tình, vẫn nghĩ là Nguyệt Yên xấu hổ nên nháy mắt với Sầm Miễn, ý bảo – Con chủ động chút đi!

Sầm Miễn cũng không hiểu lắm hội hoa là cái gì, hơn nữa hắn cũng không muốn bị tác hợp với Nguyệt Yên, không phải vì hắn thấy cô nương này không tốt mà vì cả tấm lòng hắn đã dành cho Đường Nguyệt Như cả rồi, không còn nhìn thấy người khác nữa, lúc này dù có cho hắn cả thiên tiên hắn cũng không thích.

“Hoàng thượng.”. Hoàng hậu mỉm cười nói: “Ngài để Nguyệt Yên cùng đi dạo hội hoa với Miễn nhi, Nguyệt Yên vẫn còn nhỏ, cần thêm nhiều người đi cùng mới được.”.

Đường Nguyệt Yên ngẩn người, nhìn Hoàng hậu, lại nhìn mẫu thân mình một chút.

Lệ phi bình tĩnh uống trà, bất động thanh sắc.

“À...”. Sầm Vạn Phong nhanh chóng hòa vào: “Đúng thế, đúng thế, vậy tìm ai đi cùng bây giờ...”.

“Bạch phu tử”. Hoàng hậu nường nường hỏi Bạch Hiểu Phong: “Hay là người đi cùng bọn chúng đi.”.

Bạch Hiểu Phong lấy lại tinh thần, ngẩng đầu lên có chút khó hiểu, hỏi: “Đi đâu vậy?”.

Tất cả mọi người đều nhẩn cười, Bạch phu tử thất thần à?

Đường Tinh Trị nhắc nhở: “Muốn nhờ ngài mang Sầm Miễn và Nguyệt Yên đi hội hoa.”.

“À.”. Bạch Hiểu Phong gật đầu một cái: “Được.”.

Hoàng hậu nường nường mỉm cười hỏi Đường Nguyệt Như: “Nguyệt Như à, con đừng có lúc nào cũng buồn chán ở trong cung thế, cùng đi ra ngoài hóng mát chút đi.”.

Đường Nguyệt Như nhìn Bạch Hiểu Phong một chút, gật đầu một cái: “Vâng ạ.”.

“Miễn nhi, con có đi không?”. Hoàng hậu cười hỏi Sầm Miễn...

Sầm Miễn gật đầu: “Vâng... con cũng muốn chiêm ngưỡng hội hoa của Hoàng thành một chút.”.

Thật ra thì dù Hoàng hậu nường nường không hỏi thì Sầm Miễn cũng muốn đi, được cùng Đường Nguyệt Như đi dạo hội hoa, có giám thị hai năm cũng được!

Lệ phi nhìn Đường Nguyệt Yên một cái: “Vậy con có đi không?”.

Mặc dù Đường Nguyệt Yên không cam lòng nhưng vẫn gật đầu một cái, nếu nàng không đi thì chẳng khác nào cho Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Như đi chơi hội hoa riêng với nhau rồi, tên ngọc tử đó thì làm được gì chứ.

“Cứ quyết định vậy đi.”. Hoàng thượng hài lòng gật đầu...

Đường Nguyệt Yên có chút khó hiểu mà nhìn Lệ phi.

Lệ phi nâng cằm, dùng chiếc đũa bạc tinh xảo đút một miếng gạch cua vào miệng nàng, cười ngọt ngào.

Nguyệt Yên ăn ngon, trong lòng đã hiểu... có thể hoàng nương đã thu xếp xong rồi.

“Kỳ lạ.”.

Trình Tử Khiêm một tay cầm cánh gà, một tay cầm bút lông viết lia lịa, miệng còn chặc chặc cảm thấy kỳ lạ...

Sách La Định hỏi hần: “Lạ chỗ nào?”.

“Hoàng hậu nương nương lạ.”. Trình Tử Khiêm nói: “Lại còn để cho Tam công chúa và Bạch Hiểu Phong đi cùng, như vậy chẳng phải càng loạn à? Đừng nói là Đường Nguyệt Yên, cho dù có cả ba Đường Nguyệt Yên cũng không thể đấu lại được Đường Nguyệt Như. Sầm Miển thì vừa nhìn thấy Tam công chúa đã không thể đi nổi rồi, chuyến đi chơi hội hoa này chẳng phải sẽ cực kỳ loạn sao?”.

Nhìn lại đám người Đường Tinh Trị lúc này, người nào người nấy đều mang vẻ mặt hăng hái bừng bừng, xem ra có thể chuẩn bị đi xem náo nhiệt rồi, có không ít quần thần cũng rất hứng thú, có vẻ cũng chuẩn bị đi hội hoa xem chuyện hay...

“Hôm du ngoạn hội hoa đó nhất định sẽ có loạn cho xem.”. Trình Tử Khiêm nheo mắt lại: “Chắc... đừng có xảy ra chuyện lớn gì đó.”.

“Có thể xảy ra chuyện lớn gì?”. Sách La Định vừa gặm cổ vịt vừa chậm rãi nói: “Chẳng lẽ sẽ phái người làm thịt Bạch Hiểu Phong à?”.

“Không phải chứ?”. Hiểu Nguyệt lo lắng, kéo Sách La Định một cái: “Vậy chúng ta cũng đi!”.

Sách La Định bắt lực nhìn nàng: “Nàng chỉ còn lại ba chi mà cũng đòi đi chơi hội hoa à?”.

Hiểu Nguyệt lé mắt lườm hần: “Về chép một trăm lần thi văn...”.

“Ta công nàng đi!”. Sách La Định hoảng hốt, nhanh chóng bổ sung: “Gì mà... có tý chuyện chỉ bằng cái rắm cũng bắt chép thơ văn, tổn thương tình cảm quá rồi!”.

Hiểu Nguyệt quay ngoắt mặt, nhin không được mà cong lên khoe môi, lầm bầm một câu: “Ai thêm nói chuyện tình cảm với người.”.

Sách La Định xán đến: “Còn óc to không?”.

“Là óc xà cừ.”. Hiểu Nguyệt bốc một nắm óc qua, tiếp tục ngoáy óc cho hần ăn...

Trình Tử Khiêm ở bên cạnh cắn cắn bút nhìn, trong lòng khó hiểu – Lão Sách học được cách tán gái lúc nào vậy?

31. Chương 31: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 31

Tử Khiêm chuẩn bị đầy đủ tinh thần để chờ xem Hoàng hậu và Lệ phi so chiêu, lại không ngờ hai tỷ muội này lại rất hòa thuận...

Sách La Định nhìn Trình Tử Khiêm ở bên cạnh vẻ mặt đen thui, khó nghĩ đến độ cắn bút cũng cắn nát, dở khóc dở cười nói: “Người chuyển sang làm gấu trúc rồi à? Cây bút lông bằng tre này ăn ngon lắm sao?”.

Tử Khiêm liếc hần một cái, tràn đầy oán niệm...

Sách La Định ngậm nem cuốn khó hiểu nhìn hần...

“Không có lý nào!”. Tử Khiêm nhai cắn đầu bút nói: “Chẳng lẽ Lệ phi cứ thỏa hiệp như vậy sao? Không thể nào.”

Sách La Định cũng chẳng thèm để ý đến hắn, mình cứ ăn đi còn hơn...

Còn đang ăn lại thấy một thị vệ chạy vào, đến sau lưng Hoàng thượng rỉ tai mấy câu...

Sách La Định liếc mắt nhìn, hắn biết thị vệ kia... là một thị vệ bên cạnh hoàng đế, rất có năng lực...

Lại thấy sau khi Hoàng thượng nghe xong, nụ cười trên mặt cũng tắt, phẩy tay một cái, hình như bảo hắn lui ra, sau đó tiếp tục từ tốn uống rượu nói chuyện với Sầm Vạn Phong...

Một trong những công việc chủ yếu của văn võ bá quan chính là quan sát sắc mặt, mà người được quan sát đương nhiên chính là hoàng đế rồi, biểu hiện lúc này của Hoàng thượng cho thấy rất rõ – Có chuyện xảy ra...

Tử Khiêm đương nhiên là một người nhạy bén nhất, hỏi Sách La Định: “Thị vệ kia tên là Tăng Tín đúng không? Nửa tháng trước được phái ra ngoài, chẳng biết đi điều tra cái gì nữa...”

“Người quan tâm nhiều thế làm cái gì, cẩn thận chết sớm”. Sách La Định không quên nhắc nhở hắn.

“Hai ngày trước người này có đến thư quán”. Hiểu Nguyệt đột nhiên nói.

Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm cũng hơi sững sờ, cùng nhau nhìn về phía Bạch Hiểu Nguyệt: “Nàng chắc chắn chứ?”

“Đúng vậy”. Hiểu Nguyệt tiến tới: “Ta thấy hắn đi qua đi lại ở gần Thư quán, sau đó thì bỏ đi.”

“Đến Thư quán sao?”. Tử Khiêm nheo mắt lại: “Hắn đang theo dõi ai hay là có mục đích gì?”

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút: “Lúc đầu ta còn tưởng hắn là một trong những người thâm hiểm Nguyệt Như tỷ tỷ, nên mới pháp phủng đứng ngoài cửa chỉ mong nhìn thấy tỷ ấy một lần, nhưng mà hắn lại hơi khác so với những người khác.”

“Không giống chỗ nào?”. Ban này Tử Khiêm không được xem kịch hay đã bị đả kích không nhẹ, lần này lại phát hiện ra đầu mối mới, lập tức hồi sinh luôn.

“Thì có chút không giống hoa si, mà hơi lén lút.”

“Lén lút sao?”. Sách La Định cau mày: “Đây là cao thủ đại nội, không có nhiều khả năng hắn có ý đồ gì đó với Tam công chúa lắm... Chẳng lẽ là do Hoàng thượng bố trí sao?”

“Canh chừng Tam công chúa sao?”. Tử Khiêm kinh ngạc: “Vì sao?”

“Ừm...”. Sách La Định suy nghĩ một chút: “Có lẽ vì muốn bảo vệ an toàn cho nàng ta.”

“Có người muốn làm hại nàng sao?”. Máu hóng hót của Tử Khiêm lại tuôn trào, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ... là Hoàng hậu và Lệ phi đã không làm thì thôi, làm là làm tới bến, muốn vĩnh tuyệt hậu hoạn à?”

Sách La Định liếc hắn một cái: “Người điên à, sao có thể.”

“Vậy thì vì sao?”. Tử Khiêm cảm thấy chuyện này cần phải điều tra một chút, cầm bút ôm bản thảo chạy ra ngoài.

Hiểu Nguyệt nhìn Tử Khiêm vừa đi ra ngoài một chút, hỏi Sách La Định: “Liệu đại ca có bị nguy hiểm không?”

Sách La Định suy nghĩ một chút, gọi một hắc y nhân đến, rỉ tai với hắn mấy câu, người kia gật đầu một cái rồi rời khỏi.

Một bữa dạ tiệc vốn nghĩ là sẽ phải ác liệt lắm thì lại rất yên bình qua đi.

Nhưng mà Sách La Định vốn chẳng quan tâm gì đến mấy chuyện đồn đại này lại cứ cảm thấy không khí có gì đó là lạ, luôn có cảm giác sóng to gió lớn sắp tới rồi... chắc không phải thực sự sắp xảy ra chuyện gì đây chứ?

Sau khi tàn tiệc, mọi người trở về thư quán, Đường Nguyệt Như và Đường Nguyệt Yên ngồi chung một xe ngựa, chân Hiểu Nguyệt bất tiện nên cũng ngồi trong một chiếc xe khác, Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo ngồi chung với nàng.

Bạch Hiểu Phong cưỡi ngựa đi ở phía trước, bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai cưỡi ngựa đi ở phía sau, Sách La Định đi cuối cùng, phất tay áo mà hớn hờ trở về, trong tay còn xách một bọc hành lý đen thui lui...

“Này.” Hồ Khai nhỏ giọng hỏi Đường Tinh Trị, nhẩu mả ra hiệu về phía sau: “Người đoán hấn cầm cái gì vậy?”.

Đường Tinh Trị lắc đầu một cái: “Chắc là không có cái đầu người nào to như vậy đâu.”.

Sách La Định ngáp một cái, hắc y nhân mà hấn vừa mới đuổi đi ban nãy lại rơi xuống bên cạnh hấn, nhỏ giọng nói với hấn.

Sách La Định nghe xong thì sờ cằm mà nhú mày, vẻ mặt giống như rất... khó hiểu.

Nguyên Bảo Bảo bò lên cửa sổ xe, nhìn về phía trước...

Hạ Mẫn ngồi bên cạnh Hiểu Nguyệt, nhìn cái chân bị thương của nàng, hỏi nàng: “Hiểu Nguyệt này, hình như Sách La Định đối với cậu tốt hơn nhiều so với người khác đấy.”.

“Ha ha.” Nguyên Bảo Bảo cũng nghe thấy, lập tức quay về, đến bên kia Hiểu Nguyệt: “Đúng vậy, hấn chẳng nói chuyện với ai, chỉ thân thiết với cậu thôi.”.

Hiểu Nguyệt cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình lại lớn thêm rồi, nhưng mà dù sao thì con gái cũng cần phải ý tứ chút, hơn nữa còn chưa xem bát tự nữa mà, ngộ nhờ để lan truyền ra ngoài thành chuyện lớn thì nguy, cho nên mới nói: “Làm gì có, tớ là phu tử của hấn mà.”.

“Cũng đúng.” Hạ Mẫn gật đầu một cái: “Thật ra thì con người Sách La Định này, ở chung lâu một chút cũng không thấy đáng sợ gì.”.

“Đúng vậy.” Nguyên Bảo Bảo cũng gật đầu, lại còn ghé đầu nhìn về phía trước: “Có hấn ở thư quán luôn cảm thấy rất an toàn, có cảm giác như cả tiểu quỷ cũng không dám đến vậy.”.

“Phụt.” Hạ Mẫn cùng Hiểu Nguyệt cũng đều nhin không được phì cười.

“Đúng rồi.” Nguyên Bảo Bảo lại quay về lần nữa, nhỏ giọng hỏi: “Các cậu nghe gì chưa? Hoàng thượng muốn tác hợp cho Sầm Miển và Thất công chúa đấy.”.

Hạ Mẫn gật đầu một cái, hỏi Hiểu Nguyệt: “Tớ cũng nghe nói, có phải thật không nhỉ?”.

Hiểu Nguyệt nhú mày: “Ừm... nhìn tình huống thì có vẻ đúng là như vậy.”.

“Nhưng mà các cậu cảm thấy liệu có phải...”, Nguyên Bảo Bảo nhỏ giọng hỏi: “Sầm Miển hình như thích Nguyệt Như tỷ tỷ không!”.

Hiểu Nguyệt hơi sững sờ, thâm nghĩ đừng nhìn thường ngày Nguyên Bảo Bảo hơi ngây thơ chút, nhưng cũng rất nhạy bén....

“Có chuyện này sao?”. Hạ Mẫn cau mày: “Nhưng mà Nguyệt Như tỷ tỷ còn lớn tuổi hơn hấn nữa.”.

“Lớn hơn một chút thì đã sao.”. Gương mặt Nguyên Bảo Bảo hồng hào: “Cậu nhìn Sầm Miển dù cưỡi ngựa nhưng cũng vẫn không nhanh không chậm mà đi bên cạnh xe ngựa của Nguyệt Như tỷ tỷ kia!”.

“Nhưng mà, Sầm Miển so với Hiểu Phong phu tử quả thực kém xa.”. Nguyên Bảo Bảo thở dài: “Nguyệt Yên muội muội và Nguyệt Như tỷ tỷ nhất định sẽ không thay lòng đâu.”.

Hạ Mẫn nhìn ra bên ngoài một cái, thở dài: “Nếu quả thực là như vậy, hấn Sầm Miển kia đã thích Nguyệt Như tỷ tỷ nhiều năm rồi, thật đáng tiếc cho tấm lòng si tình của hấn.”.

“Thế nếu để cậu chọn, cậu sẽ chọn ai?”. Nguyên Bảo Bảo hỏi Hạ Mẫn..

“Ừm.”. Hạ Mẫn lại rất nghiêm túc suy nghĩ: “Nói thế nào đây, phu tử Hiểu Phong cứ như đám mây trên trời, với cậu cũng không tới được. Còn Sầm Miển, thực tế hơn một chút, ít nhất thì cũng không cần lo hấn bị

người khác cướp đi. Có được một người toàn tâm toàn ý yêu thương mình đến chết như vậy, cũng là một loại phúc khí muốn cầu cũng không được.”.

Hiếu Nguyệt chống cằm im lặng – Một người mình thích, một người thích mình, biết chọn ai bây giờ? Khi còn trẻ tuổi hẳn là sẽ chọn người mình thích rồi, nhưng mà một khi đã chọn như vậy rồi, liệu sau này có hối hận không đây?

Ở trong xe ngựa phía trước, chắc là ban này Đường Nguyệt Như có uống hai chén rượu nên giờ mệt mỏi, đang tựa vào thảm ngủ một chút.

Ban đêm lạnh như nước, một làn gió nhẹ lùa vào, Nguyệt Yên mở chiếc khăn trùm của mình ra, đắp lên cho Nguyệt Như một chút, mình cũng đắp nửa phần còn lại, tiếp tục đọc sách.

Lúc này lại thấy Sầm Miễn đột nhiên cười ngựa đi lên mấy bước, đến gần cửa sổ xe.

Nguyệt Yên vẫn không rõ hẳn định làm gì, ban này còn đi ở phía sau, lúc này chắc là định lên nhìn Đường Nguyệt Như đây mà, bây giờ chẳng phải là không thể nhìn thấy được rồi sao?

Một lúc lâu không thấy có động tĩnh gì, nàng mới phát hiện ra, không thấy gió lùa vào từ khe cửa hở nữa... đã bị Sầm Miễn chặn lại rồi.

Đường Nguyệt Như hơi giật một chút, tựa vào dưới thảm, ngủ ngon hơn một chút.

Nguyệt Yên giúp nàng đắp chăn lần nữa, trộm nhìn ra ngoài... thấy Sầm Miễn đang lặng lẽ quay đầu lại nhìn, thấy Nguyệt Như ngủ yên, từ khóe môi hẳn cũng lộ ra nụ cười.

Đường Nguyệt Yên ngồi lại, hơi mím môi, mặc dù tên gốc kia chẳng có gì xuất chúng, nhưng lại si tình thật.

Mọi người về đến thư quán, Đường Nguyệt Như cũng đã tỉnh lại, chắc là ngủ không tốt lắm nên cổ bị đau, ngồi dậy xoa vai.

“Bị cứng cổ ạ.”. Nguyệt Yên đưa tay giúp nàng bóp vai.

“À, gần đây luôn bị đau cổ.”. Nguyệt Như đưa tay xoa phía sau cổ.

“Mấy hôm trước Hoàng nương cũng bị đau cổ.”. Nguyệt Yên tiến đến ấn ấn bả vai cho nàng, hỏi: “Đau ở chỗ này sao?”.

“Có chút.”. Nguyệt Như gật đầu.

“Mai muội bảo người mang đến chút rượu thuốc, lần trước Hồ thái y có cho Hoàng nương mấy lọ dùng, rất hữu dụng.”. Nguyệt Yên vừa nói vừa xuống xe.

Đường Nguyệt Như cũng đi xuống, vừa đi được một nửa đã thấy có cánh tay đưa ra trước mắt nàng.

Nguyệt Như ngẩng đầu nhìn lên, là Sầm Miễn: “Từ từ một chút, bên dưới có một vũng nước.”.

Nguyệt Như cúi đầu nhìn một chút, Nguyệt Yên nhảy xuống xe trước đang tháo giày, trên đôi giày da dê màu trắng dính đầy nước bùn, nhìn thấy tình cảnh này nhin không được mà nổi giận với Sầm Miễn: “Sao người không nói sớm!”.

Sầm Miễn có chút lúng túng: “Ta thấy muội đạp phải ... mới biết mà.”.

Nguyệt Yên cầm ngựa, cái tên ngu ngốc này, sau đó xoa đầu tức giận hừ hừ mà đi vào nhà...

Nguyệt Như được Sầm Miễn cẩn thận đỡ xuống xe ngựa, nói tiếng cảm ơn với hẳn, giọng điệu rất dịu dàng, cứ như đối xử với một đệ đệ vậy.

Phía sau, Nguyên Bảo Bảo lại kéo Hạ Mẫn: “Là thật đó!”.

Hạ Mẫn cũng gật đầu một cái, nhìn dáng vẻ Sầm Miễn đúng là có ý với Đường Nguyệt Như.

Bạch Hiếu Phong đi tới, đến xe của Hiếu Nguyệt vén rèm lên, lại thấy Bạch Hiếu Nguyệt đang bò lên cửa sổ xe mà nhìn ngó xung quanh.

Bạch Hiểu Phong bắt lức, nói: “Sách La Định vẫn còn ở phía sau ấy, muội muốn đại ca công muội hay là chờ hần tới hử?”.

Hiếu Nguyệt hé miệng, suy nghĩ một chút, đưa bàn tay vẫn giấu trong ống áo ra phẩy phẩy với Bạch Hiểu Phong, ý như muốn nói – Ca công đi.

Bạch Hiểu Phong bị nàng chọc cười, đi đến đỡ nàng dậy, nói: “Muội còn thoải mái quá nhỉ, lần trước suýt nữa chết cháy, lại bị bắt cóc, lần này còn gãy chân, nếu để cha biết thì cả đời này muội đừng mong rời khỏi phủ Tể tướng nữa đi!”.

Hiếu Nguyệt há to miệng – Đúng rồi!

Nằm trên lưng Bạch Hiểu Phong mà xuống khỏi xe ngựa, Hiếu Nguyệt lo lắng: “Không cho phép huynh mật báo!”.

“Còn cần ta mật báo nữa sao? Hai hôm nữa cha muốn đến thư quán rồi!”. Bạch Hiểu Phong quay đầu lại nhìn nàng: “Quê chân rồi xem muội làm sao mà lấy được chồng.”.

“Không gả đi được mới tốt, bắt cái tên khiến ta què chịu trách nhiệm!”. Hiếu Nguyệt nhỏ giọng lầm bầm một câu.

“Cái gì?”. Bạch Hiểu Phong không nghe rõ.

“Không có gì”. Hiếu Nguyệt thấy Đường Nguyệt Như cùng Sầm miến cùng đi vào thư quán ở phía trước bèn vỗ vỗ bả vai Bạch Hiểu Phong: “Đại ca, tình địch xuất hiện rồi!”.

Bạch Hiểu Phong ngăn người, có chút khó hiểu: “Tình địch gì?”.

“Sầm Miến thích Nguyệt Như tỷ tỷ”. Bạch Hiểu Nguyệt nhắc nhở: “Nguyệt Như tỷ tỷ không còn nhỏ nữa, ca cũng không còn nhỏ nữa, cẩn thận bị người ta cướp mất.”.

Bạch Hiểu Phong cười nhạt: “Lo cho chính muội đi.”.

Hiếu Nguyệt đắc ý: “Không có ai tranh với muội, sợ gì chứ.”.

Bạch Hiểu Phong quay đầu lại hỏi: “Tranh cái gì với muội?”.

“Không có...”. Hiếu Nguyệt nháy mắt mấy cái, nhìn trời ngắm sao...

Lúc này Sách La Định cũng đi từ phía sau tới rồi, bọn người Đường Tinh Trị lại sờ mũi mà tìm xung quanh: “Cái gì mà thơm vậy?”.

Sách La Định giơ cái bọc màu đen to tướng trong tay ra, nói: “Một nồi giò heo, lão Lại hầm cho Hiếu Nguyệt đây, một nồi rất to.”.

Rõ ràng ban này mọi người ăn rất no rồi, nhưng mà vừa nghe đến có giò heo hầm lại cảm thấy đói, cho nên cả một đám đều kéo đến viện của Hiếu Nguyệt, mỗi người một bát ăn đồ ăn khuya nóng hổi.

Sầm Miến bưng một cái bát nhỏ ngồi bên cạnh bàn đá, thấy nhóm các cô nương đều ngồi dưới tàng cây mai, vừa ăn vừa nói chuyện cầm phở, bọn Đường Tinh Trị thì ngồi nghe Hồ Khai nói những chuyện thú vị mà cha hần cùng thúc thúc hần lúc trước đi săn thú gặp phải. Bạch Hiểu Phong thì lại dẫn theo một đám nha hoàn cùng gia nô đi lót nền phòng Bạch Hiểu Nguyệt, hình như muốn lót lên tất cả nền phòng Bạch Hiểu Nguyệt một lớp thảm chăn mềm mại, tránh cho nàng lúc hoạt động bị đụng chân.

Sách La Định thì ngồi trên nóc nhà, đang dùng giò heo mà trêu chọc một con mèo hoa béo núc ních. Trình Tử Khiêm ngồi xếp bằng trên núi giả, trên đầu gối đặt một xấp giấy rất dày, vừa ăn vừa viết gì đó...

Từ nhỏ Sầm Miến đã chỉ có một mình, phụ vương hần mời thầy đến nhà dạy cho hần, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy được... một đám người lớn cùng nhau sống trong thư quán thật thú vị.

Sáng sớm hôm sau, Sầm Miến dậy rất sớm, hần thay đồ xong, vốn định hoạt động gân cốt trong sân một chút thì lại nghe thấy ở ngay sát bên cạnh có tiếng gió vun vút vang lên. Tiếng động này Sầm Miến rất quen thuộc, trước kia nếu có cao thủ luyện công trong quần doanh thì đều có thể nghe được tiếng động này.

Ra khỏi viện, theo tiếng động tìm đến, lại đến cửa viện của Sách La Định.

Trên bậc thang trước cửa đá hình tròn có một ngòi một mèo một chó, chó kia là của Bạch Hiểu Nguyệt nuôi, một chú chó săn rất đẹp, tên gọi Tuấn Tuấn, còn mèo chính là con mèo hoa mà Sách La Định cho ăn tối hôm qua, nghe nói con mèo này thích gần gũi với Sách La Định, là cái gối đầu lúc hắn lim dim, cho nên cả thư quán đến gọi nó là Chấm Đầu.

Tuấn Tuấn cùng Chấm Đầu đều đang ngoẹo đầu nhìn vào trong sân.

Sầm Miển cũng đi lên hai bước, nghiêng đầu nhìn... thấy trong sân cát bay đá chạy... Sách La Định một người một đao, khí thế khiến người ta phải sợ hãi, cũng không nhìn rõ được chiêu thức nữa.

Sầm Miển kinh ngạc đồng thời cũng càng thêm bội phục, trên đời này quả thực lại có người có được thiên phú dị bẩm như Sách La Định sao, quả nhiên không hổ cái mỹ danh là Cao thủ đệ nhất hoàng triều.

Sách La Định luyện đao một vòng rồi, sau khi hạ đao thì nhấc chân đạp chuôi đao một cái... đao kia ý như một tia chớp mà bay thẳng về trên giá.

“Tiểu vương sao không luyện vài đường đi?”. Sách La Định cũng không quay đầu lại, đi đến cạnh giếng vừa rửa mặt vừa hỏi.

Sầm Miển sờ đầu, đi vào: “Sách tướng quân công phu thật tốt, ta cũng không muốn tự làm xấu mình, lại không có thiên phú gì.”

“Chẳng phải mọi người vẫn bảo ngươi văn võ toàn tài sao, việc gì phải khiêm tốn?”. Sách La Định lau mặt, tinh thần thoải mái.

Sầm Miển cảm thấy Sách La Định nói chuyện thoải mái, cũng không phải hạng người thích khoe khoang giả dối, nếu muốn giao du với hắn cần phải rất cố gắng mới được.

Sách La Định luyện công xong cái là chạy ngay đến trù phòng, Sầm Miển cũng tò mò đi theo, vừa đến trù phòng đã nghe thấy có giọng nói truyền đến.

“Tiểu thư, cô bị thương thì đừng có làm nữa, nếu để quản gia biết ta sẽ bị mắng chết đó!”.

“Ngươi không nói thì ai biết chứ.”.

Giọng nói của Bạch Hiểu Nguyệt vừa mới truyền tới, Sách La Định liền cau mày...

Mọi người chỉ thấy Bạch Hiểu Nguyệt một chân lò cò dưới đất, cái chân bị thương thì được đặt trên một cái ghế mây, đang đứng trước bếp lò mà nấu mỳ.

Sầm Minh thực sự giật mình – Không phải Bạch Hiểu Nguyệt là thiên kim nhà Tế tướng à? Sao sáng sớm đã dậy nấu mỳ rồi?

Sách La Định đi vào trù phòng.

Đúng lúc Hiểu Nguyệt đã vớt mỳ ra rồi.

“Chân đã bị như vậy thì đừng có dậy nấu mỳ nữa.”. Sách La Định đến bên cạnh nàng nhìn một tô mỳ đầy thịt bò, cảm thấy rất khó xử. Thực ra thì ban nãy hắn định tới trù phòng tự mình nấu tô mỳ ăn, dù sao thì đại nương trù phòng cũng làm rất nhiều thịt bò đông lạnh, không ngờ được Bạch Hiểu Nguyệt chân đã bị như vậy mà còn bò dậy nấu mỳ nữa.

“Đâu thể cứ nằm yên trên giường bất động được.”. Hiểu Nguyệt bỏ chân khỏi ghế mây, Sách La Định vội vàng đỡ lấy nàng.

“Lát nữa ta còn muốn đi học nữa!”. Hiểu Nguyệt liếc hắn một cái: “Còn nữa, khóa học lễ nghi buổi chiều của ngươi cũng không thoát được đâu!”.

Sách La Định nhìn trời: “Nàng cẩn thận què rồi chẳng ai thèm cưới đâu.”.

Hiểu Nguyệt vịn bàn ngồi xuống, Sách La Định nhanh chóng bưng mì qua ăn, còn hỏi Hiểu Nguyệt: “Nàng ăn cái gì?”.

“Ta ăn bánh bao chiên.”.

Sách La Định cảm nghĩ: “Ăn xong mỳ rồi sẽ đi mua cho nàng.”.

“Phải còn nóng, có cả canh xương nữa.”.

“Biết rồi.”. Sách La Định vừa húp mỳ sùm sụp vừa đồng ý.

Sầm Miễn ngồi xuống cạnh một cái bàn, cầm bánh bao nha hoàn đưa à cũng không dám chen vào nói một câu. Đôi này thật là... Bạch Hiểu Nguyệt là đại gia khuê tú, Sách La Định lại là một võ tướng thô lỗ, hai người ở cùng nhau ngược lại xứng đôi vô cùng...

Lúc này, Trình Tử Khiêm ôm một đồng sách chạy từ ngoài vào, hiếm khi thấy hân hạnh như thế...

“Tin đồn cực lớn!”. Trình Tử Khiêm ngồi xuống, rống lên với Sách La Định đã ăn mỳ xong rồi, đang uống nước: “Công tử nhà Thượng thư bị người ta cướp sắc rồi!”.

“Phụt...”. Không phụ sự mong đợi của mọi người, Sách La Định phun cho Trình Tử Khiêm đầy một mặt nước.

32. Chương 32: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 32

“Công tử nhà Thượng thư nào?”. Hiểu Nguyệt kinh ngạc...

“Chính là vị Trần Tĩnh nhà Trần Cần Thái kia!”. Tử Khiêm vừa lau mặt vừa nói: “Nghe nói tối hôm qua sau khi tàn tiệc thì bị đại vương sơn tặc bắt đi, chờ đến khi được tìm thấy vào sáng nay thì hân đã bị lột sạch rồi bị ném ở chân núi rồi, vừa nhìn qua thì có vẻ đã bị người ta làm gì đó rồi. Ài, tạo nghiệt mà!”.

Hiểu Nguyệt che miệng: “Thật à...”.

“Đây là tin đồn lớn nhất hôm nay đấy! Bản thảo của ta cũng không đủ bán nữa!”. Tử Khiêm cướp cái bánh bao trong khay của Sầm Miễn, lại tiếp tục chạy ra ngoài rồi...

Hiểu Nguyệt nghĩ đến chuyện này thì đỏ mặt lên, hỏi Sách La Định: “Hân... bị nam cướp sắc, hay là bị nữ cướp sắc nhỉ?”.

Về mặt Sách La Định cũng rất khó hiểu, bĩu môi: “Dạo gần đây sao lại có người khẩu vị nặng thế chứ...”.

Lau mặt xong rồi, Sách La Định ra ngoài mua bánh bao chiên cho Bạch Hiểu Nguyệt. Lúc này cả thành đã sớm oanh động, dân chúng hoàng thành cứ như uống phải tiên đơn, người nào người nấy sắc mặt hồng nhuận, tinh thần phấn chấn, tùm nập tùm nập cùng nhau bàn tán chuyện “cướp sắc” kia.

Sầm Miễn cùng Sách La Định đi ra ngoài đã nhanh chóng bị đoàn người hấp dẫn, khoanh tay đứng cạnh nghe hóng.

Sách La Định mua bánh bao chiên xong rồi, ra khỏi cửa hàng sớm một chút đã thấy vị đại thiếu gia Sầm Miễn này đang đứng ngoài đoàn người mà há hốc mồm kinh ngạc, trong đám người có một người ăn mặc kiểu tiểu phu đang nói chuyện gì đó một cách rất sinh động.

Khóe miệng Sách La Định cũng co giật, Sầm Miễn này vừa mới tới đây đã bị dạy hư rồi, khi về liệu Quế vương có lật bàn không nhỉ?

Đi đến kéo hân một cái, nói: “Đừng có nghe mấy cái chuyện thật thật giả giả này, mấy cái tin đồn này có thể làm cho lợn nái treo cây được luôn đó.”.

“Không phải...”. Sầm Miễn vừa theo Sách La Định trở về thư quán vừa nói: “Nghe nói tiểu phu đó chính là một trong những người phát hiện ra Trần Tĩnh, nói cứ như thế hân chứng kiến tận mắt vậy, còn nói là Trần Tĩnh bị nữ đại vương sơn tặc cướp đi, bị thất thân rồi.”.

Mặt Sách La Định đầy vẻ chán ghét: “Có mà sơn tặc đại vương kia thất thân ấy? Trần Tĩnh chẳng phải là nam nhân bình thường sao, đâu có lỗ.”.

“Nhưng mà nghe nói mặc dù đại vương sơn tặc kia là nữ nhưng mà cao lớn vạm vỡ, hơn nữa toàn thân còn mọc đầy lông đen...”.

Sách La Định cảm thấy mí mắt mình sắp giật dứt đến nơi rồi, hỏi: “Thứ kia không phải là nữ nhân mà là một con khỉ cái!”.

“Bị con khỉ cái cướp sắc á?!” Sầm Miễn không biết là Sách La Định đang chế nhạo, kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Thật đúng lúc, một gia nô đi ngang qua cửa... cho nên, mấy lời đồn đại trong thành lập tức chuyển hướng luôn, ngày càng phát triển theo hướng ly kỳ hơn.

“Nghe nói chưa? Trần Tĩnh bị con khỉ cái cướp sắc đấy!”.

“Tưởng bảo là gấu mẹ mà?”.

“Ta nghe nói là gấu đen thành tinh nữa!”.

“Hửm? Nghe nói là hắc phong quái mà?”.

“Hử? Vậy ai nói với ta là hắc sơn lão yêu vậy?”.

Hiếu Nguyệt ăn bánh bao chiên, uống canh xương, vẻ mặt vẫn đờ ửng, hỏi Sách La Định: “Nữ cũng có thể cướp nam à?”.

Sách La Định chỉ bánh bao chiên, nói: “Ăn bánh bao của nàng đi, đừng có mà nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn!”.

Sầm Miễn cũng rất tò mò: “Cướp thế nào vậy?”.

Sách La Định đỡ trán...

Lúc này Bạch Hiếu Phong đi từ ngoài cửa vào, đẩy một chiếc xe lăn bằng gỗ đến.

“Ái chà!”. Sách La Định đứng lên quan sát chiếc xe kia một lượt, nói: “Không tệ nhỉ!”.

“Thuê thợ mộc giỏi nhất hoàng thành làm mà!”. Bạch Hiếu Phong nhận lấy chiếc đệm mềm mà nha hoàn đưa tới đặt lên ghế, nhìn Bạch Hiếu Nguyệt đang ăn đến cái bánh bao chiên thứ sáu, bất đắc dĩ... Kể từ khi làm phu tử của Sách La Định, chưa cần nói đến những chuyện khác, thì tiểu muội dịu dàng nhà hắn cũng đã ăn nhiều hơn rồi!

Hiếu Nguyệt hơi ghét bỏ mà nhìn cái xe lăn kia, làm như người ta bị tàn tật vậy.

“Ta giúp muội cản cha rồi, bảo người một tháng sau hãy đến!”. Bạch Hiếu Phong cảnh cáo nàng: “Một tháng này ngồi yên trên xe lăn dưỡng thương cho ta! Nếu một tháng này mà không khỏi thì ta cũng không giúp được muội nữa đâu!”.

Hiếu Nguyệt vừa nghe đến cha nàng tạm thời chưa đến thì hoan hô một tiếng, cái bánh bao trong miệng rớt luôn xuống, môi cũng mím lại...

Ăn sáng xong, Hiếu Nguyệt ngồi trên xe lăn, Sách La Định đẩy nàng một cái, cảm thấy rất thuận tay, nhưng mà cái xe lăn này rất nặng có khi bọn nha hoàn cũng chẳng đẩy đi nổi, xem ra mấy ngày này nhiệm vụ chính của hắn chính là đẩy xe lăn cho Hiếu Nguyệt rồi...

Bạch Hiếu Phong là chuẩn dạng quân tử xa nhà bếp, hắn rất ít khi xuất hiện ở trù phòng, nhưng mà hôm nay đưa xe lăn rồi cũng không có ý định đi, nhìn bốn xung quanh bên ngoài một chút.

“Đại ca ăn sáng chưa?”. Hiếu Nguyệt hỏi.

“Ăn rồi... Tử Khiêm đâu rồi?”.

Mọi người im lặng trong chốc lát, Sách La Định nhìn hắn: “Chắc không phải ngươi cũng muốn hỏi thăm cái tin đồn kia của Trần Tĩnh ấy chứ?”.

“Trần Tĩnh?”. Bạch Hiếu Phong mỉm cười, thần sắc có vẻ rất bình tĩnh hỏi: “Chính là vị công tử nhà Thượng thư Trần Cần Thái kia sao? Hắn xảy ra chuyện gì à?”.

Sách La Định im lặng, tỏ vẻ vì yêu khí của Trình Tử Khiêm quá nặng cho nên toàn bộ người của Thư quán cũng bị dạy hư rồi...

“Đại ca, huynh không nghe nói sao?”. Hiểu Nguyệt lập tức tung tin cho Bạch Hiểu Phong, Sầm Miễn cũng chen vào nói.

Bạch Hiểu Phong nghe đến mới mẻ.

Lúc học buổi sáng trong thư trai Hải Đường, Sách La Định vừa mới bước đến ngưỡng cửa đã thấy có một vọn con ruồi vo ve qua lại cùng ca bài “ông ông ông cướp sắc.... ông ông cướp sắc” rồi.

Đẩy Bạch Hiểu Nguyệt đến cạnh bàn, vừa mới ngồi xuống thì Đường Tinh Trị đã hỏi hẩn: “Sách La Định, phụ hoàng có triệu kiến người không?”.

Về mặt Sách La Định mờ mịt: “Không có.”.

“Sáng nay Trần thượng thư vào cung, hình như cầu xin Hoàng thượng phái binh trừ phiến loạn.”. Đường Tinh Trị nói: “Có phải muốn phái người đi không?”.

Sách La Định sờ mũi: “Không nhận được tin.”.

“Khụ khụ.”. Bạch Hiểu Phong ho khan một tiếng, nhắc nhở mọi người bắt đầu học thôi, đừng có buôn chuyện nữa.

Cho nên mọi người cũng chỉnh đốn lại tâm tình, bắt đầu buổi học sáng nhàm chán.

Giảng khoảng một canh giờ, Bạch Hiểu Phong giao bài tập về nhà ọi người làm xong rồi thì bảo tan học, nhàn nhã đi ra ngoài.

Sách La Định ngáp một cái, lại thấy ở bàn bên cạnh, Sầm Miễn mới đi học buổi đầu tiên đang sắp xếp lại ghi chép của mình, đến mấy tờ giấy dày bịch nữa.

Hiểu Nguyệt híp mắt lại, dùng ngón tay thon nhọn của mình mà chọc Sách La Định, bảo hẩn nhìn Sầm Miễn mà xem – Nhìn người ta một chút, đây mới là đi học chứ! Ai như người, cả buổi thì có đến hơn nửa buổi ngồi ngáp.

Sách La Định vắn eo, tâm tình hẩn cũng chẳng đặt ở đây, quay đầu lại hỏi Hiểu Nguyệt: “Nàng về phòng hay là đi đâu?”.

Hiểu Nguyệt nháy mắt mấy cái: “Ta muốn đến thư trai tìm mấy cuốn bản đồ.”.

Sách La Định gật đầu, đẩy nàng ra ngoài, có vẻ rất vội...

Sầm Miễn ngẩng đầu nhìn về phía trước một chút, Đường Nguyệt Như đang nói chuyện cùng Hạ Mẫn, có vẻ đang nói về chuyện đàn thì phải.

“Này.”.

Sầm Miễn cảm thấy bả vai mình bị vỗ một cái, ngẩng đầu lên thì thấy Đường Tinh Trị đã đến đây, cùi trỏ tựa lên bả vai hẩn: “Chiều nay đi chơi không?”.

“Đi chơi ở đâu?”. Sầm Miễn vừa hỏi vừa vô thức đánh mắt qua chỗ Đường Nguyệt Như phía trước.

“Chắc.”. Đường Tinh Trị cười xấu xa, nhắc nhở Sầm Miễn: “Lát nữa hoàng tử ta định đến cầm quán mua cầm phổ, chẳng phải người không có đàn à, vậy làm sao có thể học giờ đàn được! Chiều nay đi mua cho người một cây nhé?”.

Sầm Miễn ngẩn người, nhanh chóng gật đầu.

Đường Tinh Trị cười toét miệng, nhìn cái kiểu này hình như đang muốn tác hợp Sầm Miễn cho Đường Nguyệt Như rồi.

Sầm Miễn về viện chuẩn bị đi, mọi người cũng tan lớp.

Hồ Khai bèn hỏi Đường Tinh Trị: “Tinh Trị à, người muốn tác hợp Sầm Miễn với Tam công chúa, không sợ hoàng nương người tức giận à?”.

Đường Tinh Trị bĩu môi: “Ài, có làm hoàng đế hay không thì cũng không thể làm lơ hôn sự của hoàng tử ta được! Người nghĩ mà xem, tuổi hoàng tử ta đã lớn thế nào rồi chứ, Bạch Hiểu Phong đối với tử ấy lại không nóng không lạnh, nếu cứ để lớn tuổi thêm sẽ không ai muốn lấy mất. Sầm Miển cũng không tệ, si tình như vậy, rất xứng với Hoàng tử, tốt nhất là hãy mang tử về phía Nam hưởng phúc, đỡ phải ở hoàng thành giả dối này. Còn tiểu muội có thể sánh đôi cùng Bạch Hiểu Phong... chẳng phải mọi người đều được vui vẻ sao?”

“Ài... Nhưng mà đâu dễ thế chứ.”

Mọi người đều nghe thấy từ sau lưng có một giọng nói âm trầm xen vào thì giật mình quay lại – Quả nhiên, Trình Tử Khiêm đã lén đến đây từ bao giờ rồi.

“Sao rồi?”. Bọn Đường Tinh Trị đều hiếu kỳ mà tiến đến: “Trần Tĩnh tỉnh lại chưa?”

“Trần Tĩnh đang ở phủ Thượng thư rồi, nhưng mà ta đã mua chuộc mấy lang trung đến xem bệnh cho hắn, và cả dì của em rể của con trai nhà thúc thúc của quân gia trong phủ họ nên đã lấy được tin tốt rồi.”

Bốn huynh đệ bọn Đường Tinh Trị cảm thấy có chút choáng váng...

“Trần Tĩnh đã tỉnh lại, nghe nói, không phải chỉ bị một người cướp sắc thôi đâu!”

“Ha!” Hồ Khai giật mình trợn tròn mắt: “Bị luân phiên...”

“Bốp.”

Còn chưa nói hết, sau đầu đã bị Thạch Minh Lượng vỗ một cái: “Chuyện phi lễ thì đừng có nói!”

Hồ Khai xoa đầu: “Còn nói gì mà chuyện phi lễ đừng nói chứ, chẳng phải người cũng rất thích hóng hớt sao!”

Thạch Minh Lượng ho khan mấy tiếng, Cát Phạm hỏi Trình Tử Khiêm: “Thế rốt cuộc đó là người, là gấu hay là yêu quái vậy?”

“Chuyện là thế này!”. Trình Tử Khiêm mở ghi chép ra nói cặn kẽ: “Sau khi tan tiệc hôm qua, Trần Tĩnh uống hơi quá chén, hình như còn bị Thượng thư mắng ột trận nữa cho nên buồn bực không vui, trốn ra ngoài uống rượu tiếp, nhưng mà đi rồi lại không thấy về. Theo lời của mấy tiểu nhị làm việc ở tửu lâu kia thì sau khi Trần Tĩnh xuống lầu liền bị hai nữ nhân cướp đi, bọn họ cứ kể vai sát cánh với nhau cho nên bọn họ còn tưởng đó là kỹ nữ nữa. Sáng sớm hôm sau, có mấy tiểu phu vào núi lại phát hiện ra Trần Tĩnh trần truồng nằm ở chân núi Đại Bình. Nghe nói hôm qua Trần Tĩnh bị mấy nữ nhân kia bắt lên núi dâng cho đại vương nhà họ, nhưng mà đại vương nâng cầm hắn lên nhìn một chút thì nói ngoại hình hắn xấu quá, bèn thưởng cho bọn hạ nhân, cho nên Trần Tĩnh đã bị một đám nữ sơn tặc làm... cái gì đó.”

“A...”. Mọi người nghe xong cũng phải chết lười hít hà...

“Chuyện này cũng thật càn rỡ, giữa ban ngày ban mặt mà dám làm càn như thế”. Đường Tinh Trị khoanh tay nói: “Thực sự cần phải tiêu diệt đám nữ tặc này mới được!”

Sách La Định đẩy Hiểu Nguyệt vào thư trai, thị vệ áo đen vẫn thường đi theo hắn lại tới nữa, rỉ tai hắn mấy câu.

Sách La Định gật đầu một cái, thị vệ áo đen kia rời đi.

Hiểu Nguyệt hỏi Sách La Định: “Hoàng thượng thực sự phái người đi trừ phiến loạn sao?”

Sách La Định lắc đầu một cái, nhún vai.

“Không sao? Phái người khác đi à?”. Hiểu Nguyệt khó hiểu.

Sách La Định lại tiếp tục lắc đầu: “Chẳng phái ai đi cả, không trừ phiến loạn gì hết!”

“Sao?”. Hiểu Nguyệt cảm thấy khó tin: “Làm quá đáng vậy mà cũng không trừ phiến loạn á? Vậy chẳng phải Trần Tĩnh kia rất thiệt thòi sao?”

Sách La Định nhìn ra bên ngoài, thấy bốn bề tĩnh lặng mới xán đến gần Hiểu Nguyệt...

Hiếu Nguyệt bắt đầu cảm thấy tim mình nhảy bồm bộp, gì mà bỗng bẽ vắng lặng ấy... gì mà cô nam quả nữ ấy...

“Chuyện này chỉ có thể nín lặng chịu đựng thôi, chuyện lần này có khi Trần Tĩnh kia tự làm tự chịu.” Sách La Định ngồi khoanh chân cạnh bàn, lấy bản đồ từ trong thùng ra để cho nàng chọn.

“Có ý gì vậy?”. Hiếu Nguyệt khó hiểu: “Không phải hấn bị bắt đi à?”.

“Là do tự hấn uống quá nhiều, lại đi trêu đùa hai diêu tử trong tửu lâu.” Sách La Định nói: “Tiểu nhị và những thực khách trong tửu lâu hôm đó cũng chứng kiến, Trần Tĩnh dùng bạc ép hai diêu tử kia hầu rượu, hai diêu tử cũng không để ý đến hấn, sau đó hai bên cãi vã, Trần Tĩnh lại mắng diêu tử đó gì mà ‘đám tiện nữ các ngươi giả thanh cao cái gì, chẳng phải đều đã từng giữa bàn dân thiên hạ mà câu dẫn nam nhân sao, không biết xấu hổ’. Tóm lại là hấn nói rất khó nghe, rất nhiều thực khách đều nghe thấy, cũng đều thấy hấn say rượu phát điên rất đáng ăn đòn. Nhưng mà hấn lại là công tử nhà Thượng thư, người qua đường sợ phiền phức cho nên đều bỏ qua.”.

Hiếu Nguyệt cau mày: “Bình thường Trần Tĩnh rất nhã nhặn mà, sao lại thế nhỉ?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút: “Chắc là do uống quá nhiều hoặc bị chuyện gì đó kích thích, bình thường Trần Tĩnh thái độ hấn quá nghiêm, những hành động càn quấy của người uống say đúng là không thể nói lên nhân phẩm của hấn được. Một người đã lớn như vậy rồi mà vẫn bị cha mình quản lý như trẻ con, lại còn thường xuyên chê hấn không có tiền đồ thì khi không vui phát tác một chút cũng là chuyện bình thường mà thôi.”.

Hiếu Nguyệt mỉm cười – Sách La Định không hổ là Đại tướng quân, rất độ lượng, lần trước Trần Tĩnh còn gây sự với hấn nữa, vậy mà hấn vẫn còn nói giúp người ta nữa!

“Vậy tiếp đó thế nào?”. Hiếu Nguyệt hỏi tiếp.

“Sau khi Trần Tĩnh uống rượu xong bỏ đi rồi, hai diêu tử kia trong lòng ghi hận cho nên mới xuống lầu rủ rê hấn, nói là sẽ cùng hấn uống tiếp.” Sách La Định bắt đầu kể: “Trần Tĩnh mê mê tỉnh tỉnh cứ thế bị người mang đi, sau đó hấn say như chết cũng không biết gì, sáng sớm hôm sau đã thấy mình trần truồng nằm ở chân núi Đại Bình rồi. Ta nghi ngờ mấy diêu tử kia chơi hấn mà thôi, chuyện bị cướp sắc này chắc cũng do mấy diêu tử truyền ra, muốn Trần Tĩnh mất hết danh dự. Lúc này Trần Tĩnh chỉ có thể nhịn đắng nuốt cay, thay vì nói ra chân tướng thì thà cứ để bị nói là bị sơn tặc hay yêu quái bắt đi... có khi còn được người ta thương cảm một chút.”.

Hiếu Nguyệt nghe mà cau mày: “Có chuyện như vậy sao?”.

“Ài dà, mấy diêu tử cũng đã điên cuồng rồi, quả nhiên không thể đắc tội nữ nhân được.”.

Sách La Định và Bạch Hiếu Nguyệt cùng nhau quay đầu lại thì thấy Trình Tử Khiêm đã vào phòng từ lúc nào rồi, nằm trên một chiếc ghế mây nhỏ phía sau bọn họ, đang chép nhao nháy.

Sách La Định cầm bản đồ đập hấn một cái: “Người biết độn thổ hả? Cầm tinh con mèo nên đi không gây chút tiếng động nào à!”.

“Mèo thì không có nhưng mà cứt mèo thì có!” Trình Tử Khiêm xoa đầu: “Cho dù sơn tặc bị hăm hại đi nhưng mà sơn tặc vẫn là sơn tặc, nhân cơ hội này diệt trừ luôn chẳng phải tốt hơn sao? Cũng có cái để mà ăn nói với dân chúng hoàng thành, nếu không thì làm gì có ai dám ra ngoài nữa, nhìn cứ như Triều đình sợ sơn tặc vậy.”.

“Đúng là có chút mờ ám.” Sách La Định suy nghĩ một chút: “Rốt cuộc thì sơn tặc kia có lai lịch gì đây?”.

“Người không cho người đi thăm dò à?”. Về mặt Trình Tử Khiêm không tin...

“Ta bảo Tử Liêm đi điều tra, hấn nói không tìm được đám trộm cướp đó.” Sách La Định cau mày.

Tử Khiêm há to miệng: “Tử Liêm mà cũng không tìm được những tên trộm cướp đó sao?”.

Sách La Định nhướn mày: “Đám sơn tặc này không đơn giản như vậy đâu.”.

“Tử Liêm là ai vậy?”. Hiếu Nguyệt tò mò hỏi Sách La Định.

Sách La Định xoay ra phía tường viện mà búng tay một cái...

Chỉ lát sau đã có một người ló đầu ra, nhìn vào bên trong...

Hiếu Nguyệt nhận ra đó chính là người áo đen chẳng có biểu lộ nào hay đi theo Sách La Định, võ công cực kỳ giỏi, nhưng mà lại cứ im thín thít.

“Tử Liêm... tên giống như của phu tử Tử Khiêm vậy”. Hiếu Nguyệt cảm thấy rất thú vị.

“Tính cách cũng chẳng khác bao nhiêu”. Trình Tử Khiêm cười hì hì: “Nhưng mà hần họ Trần, tên là Trần Tử Liêm.”

Sách La Định ngoắc tay gọi Trần Tử Liêm, Tử Liêm bèn leo tường vào, đến bên cạnh Sách La Định, nộp lên một tờ bản đồ.

Sách La Định mở bản đồ ra, đó là một tấm bản đồ núi Đại Bình, vẽ rõ cả việc núi có bao nhiêu thung lũng, ngay cả sườn núi nào có hình dạng gì và mọc cây nào cũng viết rất rõ.

“Thuộc hạ đã điều tra một chút rồi, chỉ có thung lũng nằm ở ngọn núi ở phía Tây Bắc mới có thể làm chỗ cho sơn tặc ẩn thân thôi”. Tử Liêm chỉ vào bản đồ: “Địa thế sơn cốc này vô cùng hiểm trở, binh mã căn bản không thể đi xuống, mà địa hình ở phía Tây Nam lại khá thoáng, có điều muốn đi vào cũng không dễ.”

“Sao lại không dễ vào?”. Tử Khiêm có chút khó hiểu.

“Phía Tây nam...”. Sách La Định nhíu mày một cái: “Chỗ đó thông với bãi săn bắn của Hoàng gia.”

Tử Khiêm vỗ tay một cái: “Đúng rồi!”

Đời này, Đường kim thánh thượng có ba niềm đam mê, ngoại trừ thích hóng hớt và thích “trọng thưởng” ra thì chính là thích săn thú. Bên ngoài hoàng thành có một khu rừng rất lớn, chim thú quý nào nào cũng có, mỗi năm ở hoàng thành đều có mùa đi săn, thợ săn ra vào khu rừng đó rất nhiều. Cả ngọn núi Đại Bình kia đều nằm ở vòng ngoài mà thôi, khu săn bắn của hoàng gia được chia thành ba phần, vòng ngoài, khu vực trung tâm và vòng trong...

Khu vực trung tâm thường có rất nhiều dân chúng đến săn bắn, lý do đại khái là bởi Hoàng thượng làm gương khá tốt cho nên không chỉ có dân chúng hoàng thành mà tất cả những người thích săn bắn khắp mọi nơi trong cả nước đều đến khu săn bắn ở hoàng thành này vài chuyến mỗi năm.

Còn vòng trong chính là nơi mà Hoàng thượng và các hoàng thân quốc thích thường đi, những cuộc tranh tài săn bắn hàng năm đều được tổ chức tại đó, xem lại thời gian một chút thì cũng sắp đến ngày đó rồi, cũng gần với ngày hội hoa....

Mọi người còn đang nói chuyện thì lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng “phạch phạch phạch phạch”.

Trình Tử Khiêm nhanh chóng chạy ra ngoài, chỉ lát sau đã ôm một con bò câu béo ú chạy vào.

Sách La Định biết cái con bò câu này, chính con bò câu đưa thư lần nào đến cũng phải ị cho hần một bãi, càng ngày càng béo rồi.

Tử Khiêm rút một cuộn giấy từ trong ống đồng ra, con chim bò câu thì được Hiếu Nguyệt ôm lấy vuốt lông.

Mở mảnh giấy ra xem, trên mặt Tử Khiêm lại xuất hiện vẻ khó tin.

“Sao rồi?”. Sách La Định tò mò.

“Trần thượng thư vào cung nói rõ sự tình, Hoàng thượng vốn dĩ định giúp đỡ hần, dù sao thì bọn sơn tặc cũng chẳng phải người tốt gì, muốn để người đi trừ phiền loạn”. Trình Tử Khiêm vừa nói vừa nhướn mày một cái: “Ai ngờ giữa chừng lại bị người ta cướp mất.”

Sách La Định bĩu môi một cái: “Tên nào dám cướp mất chuyện vui của lão tử?”

“Đường Tinh Vũ”. Trình Tử Khiêm chống má: “Chuyện này đúng là mặt trời mọc từ đằng tây!”

“Ngũ hoàng tử Đường Tinh Vũ sao?”. Hiếu Nguyệt cũng kinh ngạc.

Sách La Định cũng cảm thấy khó tin: “Đường Tinh Vũ? Chính là Ngũ hoàng tử vô dụng đó sao? Chẳng phải hắn đang bị cầm tù à?”.

“Nghe nói lúc bị cầm tù đã rút ra kinh nghiệm xương máu, muốn được làm người tử tế một lần nữa, cho nên mới muốn dùng việc này để lấy công chuộc tội, còn nói là sẽ nhờ người giúp một tay, để có thể nhân cơ hội này mà theo người học tập thật tốt gì đó nữa.”. Trình Tử Khiêm hí mắt cười, vỗ Sách La Định: “Chắc là nương hấn dạy rồi. Hơn nữa cũng không phải người không biết, nương hấn chính là em họ của Trần thượng thư, nhà người ta tự mình gây chuyện đương nhiên là muốn tự mình giải quyết rồi.”.

Sách La Định chống cằm. Hắn có biết Đường Tinh Vũ. Mấy hoàng tử kia hắn đều biết hết, lão đại lão nhị đều sợ Hoàng hậu và Lệ phi, đã sớm tỏ vẻ chẳng màng đến ngai vị hoàng đế rồi, một năm ba trăm sáu mươi ngày thì có đến ba trăm ngày không ở hoàng thành. Lão tứ thì lại ốm đau bệnh tật đến độ chẳng thể ra nắng cũng chẳng thể ra gió, cứ như hắt hơi một cái cũng có thể gãy cả xương sườn rồi. Lão ngũ thì ngược lại, thân thể khỏe mạnh nhưng phải cái con người lại hư hỏng, thói hư tật xấu nào cũng có hết, lại không cầu tiến.

Sách La Định vẫn luôn tin tưởng, người xấu có rất nhiều loại là do bẩm sinh đã có, có một số người bản chất đã xấu rồi, người ta thường nói giang sơn dễ đổi bản chất khó dời, Đường Tinh Vũ mà có thể biến thành tốt được sao? Thế thì cũng không còn là heo nái leo cây nữa, mà là trên cây mọc ra heo nái mất rồi...

Còn đang nói chuyện thì có một gia đình của thư quán chạy vào, nói: “Sách tướng quân, có người tìm ngài.”

“Ai vậy?”.

“Ngũ hoàng tử Đường Tinh Vũ...”.

33. Chương 33: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 33

Đường Tinh Vũ đột nhiên đến chơi. Cho dù vừa nhìn thấy hắn thì Sách La Định đã thấy khó chịu rồi nhưng cũng không thể từ chối gặp được.

Hiếu Nguyệt cũng muốn đi theo, nhưng vì chân đi lại không tiện cho nên Sách La Định đã để nàng ở lại thư trai, một mình đi ra viện trước. Đương nhiên là Trình Tử Khiêm cũng chạy theo để hóng hớt rồi.

Hiếu Nguyệt rất muốn đến xem một chút, nhưng vì chân đang bất tiện cho nên chỉ có thể ở lại chọn tranh vẽ.

Danh tiếng của vị Đường Tinh Vũ này, nàng cũng đã nghe qua, biết hắn là một kẻ phiền phức, không biết liệu Sách La Định có đánh nhau với hắn một trận hay không nữa, dù sao thì người ta cũng là hoàng thân quốc thích.

“Hiếu Nguyệt.”.

Hiếu Nguyệt xoay mặt nhìn ra ngoài, thấy Đường Tinh Trị đang chạy vào.

“Lục hoàng tử.”. Hiếu Nguyệt thấy hắn có vẻ vội vàng, bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Chúng ta đến cầm quán, nàng có đi không? Đi chọn cho Sầm Miễn một cây đàn.”. Đường Tinh Trị nhìn bốn xung quanh một chút, hỏi: “Sách La Định không có ở đây à?”.

Hiếu Nguyệt lắc đầu một cái: “Ngũ ca người đến tìm hắn, hắn vừa mới ra ngoài rồi.”.

Đường Tinh Trị nghe đến đây, sửng sốt một chút: “Ngũ ca của ta sao?”.

Hiếu Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, thấy bảo hình như Hoàng thượng giao chuyện trừ phiền loạn cho Ngũ ca người rồi.”.

Đường Tinh Trị nghe đến đây thì mắt cũng trợn trừng: “Ngũ ca ta đi trừ phiền loạn á?”.

“Là do tự hắn đề nghị.”. Hiếu Nguyệt gật đầu một cái.

Đường Tinh Trị suy nghĩ một chút, lại lui ra ngoài mấy bước, ngửa mặt nhìn mặt trời trên ột cái, xem hôm nay mặt trời mọc ở hướng nào.

Hiếu Nguyệt bị hành động đó của hấn chọc cho buồn cười.

Đường Tinh Trị thấy Hiếu Nguyệt cười, sờ gáy: “Thế nàng có đi cầm quán không? Tam hoàng tử cũng đi chọn cầm phổ nữa, chúng ta đi hỗ trợ, để Sầm Miển chủ động chút.”.

Hiếu Nguyệt cũng có chút kinh ngạc, thì ra Đường Tinh Trị lại muốn tác hợp Sầm Miển với Đường Nguyệt Như à. Nhưng mà nghĩ kỹ một chút cũng không có gì lạ, xưa nay Đường Tinh Trị đều thương yêu Nguyệt Yên, cũng rất tốt với Nguyệt Như, sẽ không dùng hôn nhân của tỷ tỷ và muội muội mình để đi tranh giành ngôi vị hoàng đế gì đó.

“Ừ, cũng được, nhưng mà ta cần phải tìm người đẩy xe lăn...”.

“Để ta để ta!”. Đường Tinh Trị vừa nghe thấy Hiếu Nguyệt đồng ý thì mừng rỡ, nhanh chóng chạy qua đẩy xe nàng ra ngoài trước khi nàng thay đổi ý định.

Một mặt vì Hiếu Nguyệt phải chờ Sách La Định nên trong lòng càng lo lắng, chẳng thể tập trung làm chuyện gì khác nữa, thay vì cứ suy nghĩ lung tung thì chẳng bằng đi ra ngoài một chút. Mặt khác, nàng cũng khá hứng thú với chuyện Sầm Miển và Đường Nguyệt Như, dù sao cũng coi như có liên quan đến đại ca nàng mà.

Đường Tinh Trị đẩy Hiếu Nguyệt đến cửa, mọi người đã đợi ở đó cả rồi, mấy người bọn Đường Nguyệt Như đã đi trước, chỉ còn lại mấy nam sinh mà thôi.

Sợ Hiếu Nguyệt ngại nên Đường Tinh Trị đã tìm một chiếc xe ngựa đến, để Hiếu Nguyệt ngồi trong xe ngựa, mọi người cùng nhau đến cầm quán.

“Này”. Hồ Khai dùng cùi chỏ đụng vào Đường Tinh Trị một cái: “Vậy mà lại đi với người tới à!”.

Đường Tinh Trị nhướn mày một cái: “Đương nhiên.”.

“Sách La Định đâu? Không ở đó à?”. Hồ Khai khó hiểu.

“Nghe nói Ngũ ca đến tìm hấn...”.

“Ai tới tìm hấn cơ?”. Thạch Minh Lượng cũng góp tói.

“Ngũ ca.”.

“Đường Tinh Vũ đến tìm Sách La Định làm gì?”. Cát Phạm cũng cảm thấy tò mò.

Đường Tinh Trị nói cho bọn họ biết những gì ban nãy Hiếu Nguyệt nói.

Chân mày Hồ Khai cũng nhú lại: “Thế này, Tinh Trị à, không phải ta nói người đâu, sao người lại chỉ cứ thế mang Hiếu Nguyệt ra đây thôi chứ, người nên đến gọi Sách La Định cùng đi mới phải.”.

Đường Tinh Trị trắng mắt nhìn hấn, kiến nghị - Khó khăn lắm ta mới hẹn được Hiếu Nguyệt đi riêng đó!

“Chắc, bây giờ không phải lúc nói chuyện nhi nữ tình trường”. Hồ Khai vỗ bả vai hấn, nhỏ giọng nói: “Tinh Vũ ngu ngốc nhưng mà hoàng nương hấn không có ngu ngốc đâu, nhất định là Vinh phi bảo hấn nhân cơ hội này lôi kéo Sách La Định, chuyện này đúng là vấn đề lớn đó!”.

Đường Tinh Trị bĩu môi: “Muốn lôi kéo thì cứ đi mà lôi kéo.”.

“Thế thì không được”. Thạch Minh Lượng lắc đầu: “Văn có Bạch Hiếu Phong, võ có Sách La Định, nếu đem ra so sánh, tác dụng của Bạch Hiếu Phong còn kém một chút, hấn cũng chẳng có tâm muốn làm quan. Nhưng mà Sách La Định thì lại khác, trong tay hấn có binh quyền, binh quyền đó biết không hả?”.

Đường Tinh Trị tiếp tục mím môi: “Vậy thì sao, hấn có thể tạo phản à.”.

Thạch Minh Lượng và Hồ Khai đều nhìn trời.

Hiếu Nguyệt vẫn luôn tựa vào thành cửa sổ xe, nghe động tĩnh bên ngoài, mặc dù bốn người này đều nói chuyện rất nhỏ nhưng mà nàng vẫn có thể nghe được đại khái, bèn tiếp tục nghe.

“Người đừng có mà lúc nào cũng hồn nhiên như vậy có được không!”. Hồ Khai chỉ hận rên sát không thành thép mà tròng Đường Tinh Trị, nói: “Với tính cách của Sách La Định, nhất định là hấn sẽ chẳng thềm để ý

đến Đường Tinh Vũ. Nhưng vẫn là câu cũ, Vinh phi, Vinh phi đó! Bà ta nhất định sẽ gỡ thủ đoạn, lúc đó ngôi vị hoàng đế của người cũng sẽ chẳng còn. Việc Đường Tinh Vũ có thể bỏ qua cho người hay không chỉ là chuyện nhỏ, mà chuyện lớn chính là tên vô dụng đó không trở thành hôn quân thì cũng thành bạo quân, đến lúc đó thì cái thiên hạ thái bình này cũng mất, thiên hạ sẽ thành đại loạn!”.

“Ài dà, tóm lại thì tuyệt đối không thể có chuyện ta đi cầu xin Sách La Định đó đâu!”. Đường Tinh Trị vẫn còn khó chịu.

Ba huynh đệ ở bên cạnh xoay mặt nhìn nhau, cũng lo lắng thay hần.

Sầm Miễn vẫn đi ở phía sau, bốn vị huynh đệ phía trước đã quên hần mất tiêu rồi thì phải. Những chuyện bọn họ nói hần cũng nghe được, còn cảm thấy mặc dù Đường Tinh Trị vẫn còn chút tính cách trẻ con nhưng mà con người cũng coi như chính trực. Chỉ tiếc, nếu thực sự muốn trở thành vị quân vương tốt thì chỉ có quang minh chính trực là không đủ. Tính cách thất thường và đồ kỵ hiền tài lại càng không được có! Một nhân tài như Sách La Định, sao có thể khoanh tay dâng cho người khác được, sau này sao có thể trở thành hoàng đế được?!

Tạm thời không đề cập đến mọi người đang đến cầm quán, nói đến Sách La Định ở trong thư quán cái đã.

Thư quán không giống trong phủ Tướng quân, làm gì có thư phòng, mỗi người chỉ có một cái viện nhỏ mà thôi.

Sách La Định đặc biệt cho người dẫn Đường Tinh Vũ vào ngồi ở trong sân, đừng có để hần vào phòng.

Trình Tử Khiêm thì nhắc một chiếc ghế mây nhỏ đặt bên ngoài tường viện, đứng trên đó đứng tầm có thể thấy được tình hình bên trong, cũng nghe rõ được chuyện mà mọi người nói bên trong, hần ngồi xồm xuống rút giấy bút ra chuẩn bị ghi chép.

Vừa mới gẩy bút soàn soạt viết mấy chữ, bên cạnh đã có bóng trắng lóe lên, đã thấy Bạch Hiểu Phong khoanh tay tựa vào cạnh tường rồi.

Tử Khiêm mở to mắt nhìn hần.

Bạch Hiểu Phong chỉ ra bên ngoài, nhỏ giọng nói: “Bên ngoài còn có một cỗ kiệu che, bên trong chắc có nữ quyến.”.

Tử Khiêm há to miệng: “Vinh phi à?”.

Bạch Hiểu Phong phát tay một cái – Chắc là vậy.

Máu nhiều chuyện của Tử Khiêm bắt đầu dâng cao, Bạch Hiểu Phong lại giơ ngón tay ra lắc lắc, ý khuyên hần – Bình tĩnh đã! Kịch hay bắt đầu rồi!

Sách La Định vào sân, đã thấy trong sân có hai người đang chờ mình, một người còn trẻ, nhìn thoáng qua chắc khoảng hai mươi tuổi đi? Trông lớn hơn Đường Tinh Trị một chút mà thôi, mà hai huynh đệ nhà này không giống nhau lắm, Đường Tinh Trị ngoại hình khá đẹp, mặt mày tinh tế lại có thêm mấy phần khí chất, rất giống với đương kim hoàng đế hiện nay. Còn vị này sao... da hơi đen, mắt xếch, ánh mắt không được tinh anh cho lắm. Hần vừa ngồi bên bàn đá trong sân vừa ngáp, người theo sau hần là một lão công công, tóc hoa râm.

“Sách tướng quân.”. Công công kia vừa nhìn thấy Sách La Định thì cực kỳ kích động, chạy tới hành lễ với hần.

Sách La Định cười khan một tiếng, phát tay, suy nghĩ một chút – Thái giám này hần là thái giám bên cạnh Vinh phi, Huy công công.

Nhìn lại Đường Tinh Vũ đang ngồi bên cạnh bàn uống trà, chỉ liếc mắt nhìn Sách La Định một cái rồi ngáp tiếp.

Sách La Định thế mà lại thấy yên tâm rồi – Heo nái chưa có trèo cây, mà trên cây cũng chưa mọc ra heo nái, bởi vì vị Ngũ hoàng tử này vẫn vô dụng như cũ.

“Hoàng tử”. Huy công công nhanh chóng đưng tay vào Đường Tinh Vũ kia, ý bảo hắn mau đứng lên làm lễ ra mắt với Sách La Định.

Cũng không phải Đường Tinh Vũ có bất mãn gì với Sách La Định, mà căn bản là hắn xem thường Sách La Định, hắn cũng coi thường tất cả mọi người, dù sao hắn cũng là hoàng tử, ngoại trừ hoàng đế ra, hắn cần quái gì phải sợ ai?

Nhưng mà thái giám vẫn cứ nháy mắt với hắn.

Đường Tinh Vũ bất đắc dĩ, nường hắn bắt hắn phải tới đây, không còn cách nào khác là đành phải chấp tay, cũng không thêm đứng dậy mà nói với Sách La Định: “Sách tướng quân, đã lâu không gặp.”.

Sách La Định nường mày – Đường Tinh Vũ thế này dễ đuổi đi rồi.

Bên ngoài tường, Bạch Hiểu Phong lắc đầu một cái.

Trình Tử Khiêm thì vừa lắc đầu vừa viết lia lịa, mà còn viết cả một hàng dài – Vô dụng vô dụng vô dụng vô dụng...

Sách La Định đến cạnh bàn ngồi xuống, nhìn Đường Tinh Vũ một chút.

Đường Tinh Vũ ngẩng đầu đối mắt với Sách La Định một cái, nhanh chóng tránh đi ngay... người này, bất kể nhìn bao nhiêu lần rồi cũng đáng sợ như vậy.

Sách La Định thâm cười lạnh một tiếng, trí tuệ cùng ngoại hình đều kém xa Đường Tinh Trị đến chín con phố, lại không có chút dũng cảm nào, tên gốc Đường Tinh Trị còn dám khiêu khích mình một chút nữa là.

“Ngũ hoàng tử, tìm ta có chuyện gì vậy?”. Sách La Định bưng bình trà trên bàn lên, mở nắp nhìn một chút, lại đặt trở về, hất cằm gọi: “Tiểu Ngọc, mang cho ta ấm Bích Loa Xuân tới đây.”.

Bạch Hiểu Phong cùng Trình Tử Khiêm đều khó hiểu nhìn nhau một cái – Bích Loa Xuân sao? Sách La Định lại có thể nhận biết sự khác nhau giữa Bích Loa Xuân và trà Long Tinh à? Quá bất ngờ!

Tiểu Ngọc là nha hoàn trong thư quán, bình thường đều ở bên chăm sóc cho Hiểu Nguyệt, ngoại hình rất đẹp, cũng thông minh cho nên Hiểu Nguyệt không bảo nàng làm những công việc nặng nhọc, chỉ làm những công việc như mài mực hoặc làm bạn cùng nàng khi đi mua sắm y phục, tình cảm của hai người rất tốt.

Tiểu Ngọc đang ở bên ngoài viện, từ xa đã nghe thấy tiếng Sách La Định gọi mình thì cũng hơi khó hiểu, nhanh chóng chạy vào sân: “Tướng quân?”.

Sách La Định cười ngoắc tay gọi nàng: “Mang cho bình Bích Loa Xuân.”.

“À, được.”. Mặc dù Tiểu Ngọc cũng chẳng rõ lắm nhưng mà cũng nhanh chóng chạy đi pha trà.

Sách La Định đảo mắt nhìn một cái, quả nhiên đã thấy Đường Tinh Vũ đang nhìn Tiểu Ngọc, cái vẻ mặt kia là đang kinh ngạc sao trong phủ này mà cũng có được nha hoàn xinh đẹp như vậy chứ? Toàn thân hắn gần như đã tỉnh táo lại luôn.

Sách La Định âm thâm lắc đầu.

Sau khi Tử Khiêm nhón chân liếc mắt nhìn vào trong một cái rồi, lại tiếp tục quay về ngồi xồm trên ghế mây.

Bạch Hiểu Phong lại thấy hắn viết thêm một hàng nữa: “Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc...”.

Bạch Hiểu Phong khoanh tay tựa vào vách tường sờ cằm – Sách La Định đang chơi cái gì đây?

Rất nhanh sau đó, Tiểu Ngọc đã pha trà mang đến rồi, Bạch Hiểu Phong liền cầm nàng lại, đưa tay nhận lấy bình trà trong tay nàng, phất tay áo bảo nàng trở về tiếp tục công việc của mình đi, chỗ này không cần nàng quan tâm nữa.

Cho nên Tiểu Ngọc đi về.

Bạch Hiểu Phong khẽ mỉm cười, gọi một gia nô lại, đưa bình trà cho hắn, bảo hắn cầm đến cho Sách La Định.

Gia nô đi vào sân.

Đường Tinh Vũ đang ngẩn dài cổ mà ngóng, vừa thấy tên gia nô đi vào thì vẻ mặt chán ghét xen thêm phần tiếc nuối – Nha hoàn xinh đẹp ban này đâu mất rồi?

Sách La Định nhận trà, biết Bạch Hiểu Phong ở bên ngoài, lại nhìn thái giám bên cạnh Đường Tinh Vũ một cái, ý bảo hẩn – Chủ nhân của người không nói, hay là người nói đi.

“A, là thế này...”. Huy công công vừa định mở miệng thì lại thấy một gia đình chạy từ bên ngoài vào: “Sách tướng quân, Vinh phi đến, nói muốn được gặp.”

Bạch Hiểu Phong và Trình Tử Khiêm nhìn nhau một cái, rất tự giác mà lùi về phía sau núi giả tránh mặt trước một chút, từ bên ngoài, Vinh phi dẫn theo mấy thị vệ nhanh chóng đi vào.

Vinh phi là một phi tử khá đặc biệt. Trong hậu cung có rất nhiều phi tần, trong đó người xinh đẹp nhất, cũng được sủng ái nhất chính là Lệ phi. Người có thân phận và quyền lực cao nhất là Hoàng hậu. Người có tri thức hiểu lễ nghĩa và có thể tâm sự với Hoàng thượng nhiều nhất chính là Vương quý phi. Còn vị Vinh phi này, cũng giỏi nhất có một chuyện.

Vinh phi là đường muội nhà Thượng thư Trần Cần Thái, gia tộc cũng không nhỏ, đáng người tạm được, tính khí thì hùng hổ mà dã tâm cũng lớn. Chỉ tiếc lại sinh ra đứa con vô dụng, bị chiều đến hư, suốt ngày gây chuyện thị phi, đúng là khiến người ta giận dữ, Hoàng thượng lại càng không thích hai mẫu tử này. Vinh phi vô cùng dè dặt, là một phi tần không được sủng ái nhất trong tất cả các phi tần.

Nhưng mà cho dù không được sủng ái nhưng gia tộc và bè cánh nhà bà cũng không tồi, bà có tiền cũng có thế lực cho nên Lệ phi và Hoàng hậu cũng không có cách nào động đến bà, quan hệ hai bên rất tẻ.

Vinh phi vừa vào sân đã nói: “Sách tướng quân, làm phiền rồi, làm phiền rồi.”

Sách La Định chẳng thể làm gì khác hơn là cười khan, thầm nghĩ phiền phức thật, thà ở thư trai chọn tranh chữ cho Bạch Hiểu Nguyệt còn hơn.

“Tinh Vũ, ai bảo con tới đây!”. Vinh phi hưng dữ trợn mắt nhìn Đường Tinh Vũ một cái: “Sách tướng quân ngày bận trăm công ngàn việc, có biết bao chuyện quốc gia đại sự cần giải quyết, sao có thời gian để lo cái chuyện nhỏ như lông gà vỏ tỏi này của người được.”

Khóe miệng Sách La Định co gập, Trình Tử Khiêm cùng Bạch Hiểu Phong cũng nhin không được mà “phụt” cười.

Sách La Định thầm nghĩ các người ăn không nói có sao? Cái gì mà ngày bận trăm công ngàn việc, gì mà quốc gia đại sự, trên dưới hoàng triều này ai mà không biết Sách La Định hẩn là quan viên nhàn rỗi nhất, không cần đánh giặc cũng chẳng cần trừ phiến loạn, thiên hạ thái bình đến độ trộm còn không có, đến nỗi đường đường Đại tướng quân như hẩn còn phải đến thư quán học, vậy mà còn nói hẩn bận rộn à?

“Sách tướng quân, xin thứ lỗi, những gì Tinh Vũ nhà ta nói ngài đừng coi là thật, cứ để tự nó giải quyết đi.”. Vừa nói Vinh phi giả như muốn kéo Đường Tinh Vũ đi.

Bạch Hiểu Phong đột nhiên hiểu ra rồi, ngồi xồm xuống hỏi Trình Tử Khiêm: “Ban này Sách La Định bảo Tiểu Ngọc dâng Bích Loa Xuân đến, là để không cho Đường Tinh Vũ mở miệng à?”.

Trình Tử Khiêm cười: “Người nghĩ hẩn ngốc thật sao? Đầu óc tên này rất nhanh nhạy.”.

Quả nhiên, lại thấy Sách La Định cười, nói: “À, không sao, Ngũ hoàng tử cũng không có nói gì cả, ta gọi người tiến các vị.”.

Ngoài cửa, Bạch Hiểu Phong cùng Trình Tử Khiêm lại nhin không được mà “phụt” cái nữa, nhìn biểu lộ của Vinh phi lúc này – Thần kỳ!

Mà lúc này, có thể nói là Vinh phi rất lúng túng.

Nàng vốn đã dặn Đường Tinh Vũ cẩn thận rồi, Đường Tinh Vũ giả như đến nhờ Sách La Định giúp một tay, vừa nói xong chuyện trừ phiến loạn thì nàng sẽ nhanh chóng chạy đến ngăn cản. Nghĩ rằng kế hoạch sẽ trôi chảy trót lọt nhưng ai mà ngờ được Sách La Định lại gọi một mỹ nữ đến phân tán lực chú ý của Đường

Tinh Vũ, cho nên Vinh phi không có chớp đúng thời cơ được, màn kịch mới diễn được phân nửa đã không còn đất diễn tiếp được rồi.

Sách La Định đứng lên, xoa vai: “Ài... đừng nói nữa, mấy hôm nay ta phải đọc sách nhiều đến độ vai mãi lưng đau luôn.” Vừa nói vừa chấp tay với Vinh phi: “Vinh phi à, ta không tiến nhé, ta còn phải đến quân doanh một chuyến nữa.” Nói xong xoay người lách lách lợi lợi mà chạy ra cửa.

Trình Tử Khiêm phẩy tay: “Xí, không cho ta cơ hội hóng hớt nữa, tên Sách La Định này.”

Bạch Hiểu Phong cười nhạt: “Kịch hay giờ mới mở màn mà, sau này sẽ có nhiều phiền phức cho xem.” Nói xong cũng bỏ đi.

Trình Tử Khiêm bĩu môi, trốn ra phía sau núi giả.

Liên thấy Vinh phi đen mặt đi ra, Đường Tinh Vũ sau lưng có vẻ như đã bị chửi ột trận rồi, ngoan ngoãn đi theo.

“Người không thể vì nường người mà có tinh thần tranh đấu chút sao, cũng chẳng biết người đang làm cái gì ở đây nữa!”. Hình như Vinh phi nhịn không được, nghiêng răng nghiêng lợi trách Đường Tinh Vũ.

“Dù sao thì chúng ta cũng đến tìm hấn có việc, cứ nói thẳng không phải là được rồi sao, làm gì phải mất nhiều công sức như vậy chứ.” Đường Tinh Vũ có vẻ không phục: “Hấn là thần tử con là hoàng tử, cứ làm như con phải cầu xin hấn vậy...”

“Người câm miệng cho ta!”. Vinh phi hận mình rèn sắt không thành thép mà giơ tay ra định đánh hấn.

Đường Tinh Vũ nhanh chóng trốn ra sau lưng Huy công công.

Huy công công nói giúp: “Nường nường bớt giận, nường nường, hình như Sách La Định cố ý ngăn cản không cho hoàng tử nói.”

Vinh phi thở dài: “Sách La Định khôn khéo nhường nào, chắc là hấn không thích nhúng tay vào vũng nước đục này, không sao, ta có cách.”

Nói xong cứ thế đi ra ngoài thư quán.

Đến cửa, Đường Tinh Vũ sờ đầu: “Nường... con bị cấm túc mấy ngày rồi, muốn ra ngoài một chút.”

Vinh phi cau mày lại.

“Con đi hỏi thăm chút tin tức thôi.” Đường Tinh Vũ nhanh chóng nói: “Vẫn tốt hơn là ở trong cung không có việc gì làm mà.”

Vinh phi thở dài, phất tay: “Tùy người vậy.”

Đường Tinh Vũ nhanh chóng chạy mất, chuẩn bị đến Phiêu Hương viện hoặc là Di Hồng viện tìm cô nường.

Sách La Định trở lại thư trai thì phát hiện Bạch Hiểu Nguyệt không có ở đó nữa, bèn hỏi Tiểu Ngọc đang ôm y phục đi ngang qua: “Tiểu thư nhà người đâu rồi?”

“À, ban nãy tiểu thư vừa đi ra ngoài cùng bọn Lục hoàng tử rồi, hình như bảo đi mua đàn cho Tiểu vương gia.” Tiểu Ngọc đi theo Bạch Hiểu Nguyệt đã lâu, đương nhiên là không sợ Sách La Định, cũng biết Bạch Hiểu Nguyệt nhất định có ý với Sách La Định cho lên tiến đến nói: “Sách tướng quân, bọn họ đến cầm quán, ngài có muốn đi xem một chút không? Vừa mới đi một lúc thôi.”

Sách La Định sờ cằm “à” một tiếng.

Tiểu Ngọc thấy hấn không tỏ vẻ gì cũng bắt đầu đi lách lách – Người này vẫn còn hồ đồ quá, bao giờ mới mây tan trăng sáng được đây... nghĩ xong rồi xoay người rời khỏi.

Sách La Định khoanh tay – Bạch Hiểu Nguyệt đi cùng Đường Tinh Trị đến cầm quán rồi sao?

“Chậc, lão Sách à! Người đề phòng chút đi, cẩn thận bị người ta hoành đao đoạt ái mất đó.” Trình Tử Khiêm lại nhô ra.

Sách La Định nhìn trời, ra ngoài.

“Người đi đâu đấy?”. Trình Tử Khiêm đuổi theo.

“Đến quán doanh, không thì đi đâu nữa.”. Sách La Định chẳng thèm để ý đến hắn, xoay người đi mất.

Trình Tử Khiêm không quên ở phía sau la lớn: “Đến cầm quán thì ra cửa, rẽ trái, rẽ trái lại rẽ trái nữa!”.

Sách La Định bĩu môi, ra ngoài cửa thì nhìn xung quanh một chút... vẫn nên đi về phía trái đi... rẽ trái, rẽ trái lại rẽ trái nữa là kiểu đi gì chứ?

34. Chương 34: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 34

Trong cầm quán cực kỳ đông đúc, gần đây có một đợt đàn mới được nhập về, cho nên có không ít người đến mua, cũng có rất nhiều người đang trao đổi cầm phổ ở bên trong.

Người của thư quán Hiểu Phong vừa mới tới đã thu hút sự chú ý của không ít người.

Người tới trước là mấy cô nương Đường Nguyệt Như, Đường Nguyệt Yên, Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo, các nàng đang nói chuyện với cầm sư trong lầu, cũng muốn mua mấy bản cầm phổ.

Chỉ là vừa mới lên lầu lại chạm mặt mấy cô nương đang xuống lầu.

Mọi người vừa ngẩng đầu lên nhìn, Hạ Mẫn lại lập tức kéo ba người sang bên cạnh xem đàn trước.

Mấy nữ tử kia đi xuống, một mùi hương phấn dung tục khiến người ta phải rùng mình.

Cầm quán này thường được hai loại người ghé thăm nhất, một loại chính là tài tử giai nhân, mà loại khác chính là kỹ nữ.

Lại nói tới, lão bản của cầm quán này cũng rất kỳ lạ, những cầm quán bình thường, nếu đã bán cho kỹ nữ thì sẽ không tiếp tài tử giai nhân, mà nếu đã bán cho tài tử giai nhân thì đương nhiên là nhất định sẽ không cho kỹ nữ đi vào. Nhưng mà vị chủ nhân họ Hành của cầm quán này thì đánh đồng hết, ai thích mua thì tới mua, không thích thì đừng mua. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác cả, sau khi so sánh với cả ba nhà rồi thì cũng chỉ có đàn và cầm phổ của nhà này là tốt nhất, cho nên, dù những tài tử giai nhân này cũng thấy những kỹ nữ kia chướng mắt thì cũng khó tránh được việc chạm mặt khi cùng đến một cầm quán mua đàn.

Những kỹ nữ phấn son lòe loẹt từ trên lầu đi xuống, cùng những cô nương cao quý ưu nhã chỉ điểm chút phấn son này tạo thành một thế đối lập rõ ràng.

Sau khi nhóm kỹ nữ xuống dưới rồi thì cũng không có đi ngay mà tiếp tục chọn đàn ở dưới lầu.

Đường Nguyệt Như cùng Hạ Mẫn lên lầu tìm cầm sư mua cầm phổ trước.

Nguyệt Yên chọn được một cây đàn, sau khi cùng Nguyên Bảo Bảo nghiên cứu âm thanh một tiếng thì quyết định mua.

Nhưng mà hai người còn chưa kịp mở miệng, bên cạnh đã có người nói chen vào: “Ông chủ, ta muốn mua cây tiêu mộc cầm này.”.

Nguyên Bảo Bảo ngẩng đầu lên, thấy đó là một cô nương vô cùng xinh đẹp, có điều, dù xinh đẹp đến đâu thì cũng không che giấu được dáng vẻ lẳng lơ của mình. Nhìn vào hai bầu ngực trần trắng nõn lộ ra cũng biết đó chính là kỹ nữ.

Nguyên Bảo Bảo nói: “Cây đó, chúng ta đã chọn trúng trước rồi.”.

Đàn của Cầm quán này thường là độc nhất vô nhị, rất khó để tìm được chiếc thứ hai.

Kỹ nữ kia quan sát trên dưới Nguyên Bảo Bảo một lượt, cười một tiếng: “Tiểu muội muội, đây là đàn tốt, chỉ thích hợp cho những người có tay nghề cao học mà thôi, người mới học thì dùng những cây đàn gỗ bạch dương kia đi.”.

Nguyên Bảo Bảo cau mày, sao người này ăn nói lại bất lịch sự như vậy – Có điều bản thân nàng cũng không biết đánh đàn.

Đường Nguyệt Yên bên cạnh đột nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ dây đàn: “Tiêu mộc cầm còn gọi là đàn tri âm, tiếng rất trầm, cần phải làm bạn với đàn, rất thích hợp cho văn nhân nhã khách dùng. Đàn gỗ bạch dương thì không được, tiếng đàn cao lại phù phiếm, thích hợp ột số... cao thủ khác dùng hơn.”

Nguyên Bảo Bảo há miệng... tính Đường Nguyệt Yên rất tệ đó, vừa kiêu kỳ lại vừa danh đá, bình thường chẳng có ai dám đến chọc nàng ta cả. Nhưng mà cũng đã nói rồi, nàng ta sẽ không cố tình đi gây sự với người khác, nhưng mà nếu ai đó chọc đến nàng, vậy thì xong đời rồi, tính cách này giống hệt hoàng nương của nàng!

Người mua đàn ở đây ngoại trừ bọn Nguyên Bảo Bảo và các kỹ nữ ra thì vẫn còn có một số người đến tham dự cho vui, hoặc là một vài khách qua đường đến mua đàn khác, và cả các học sinh của mấy thư quán khác.

Trong hoàng thành này ai mà không biết Đường Nguyệt Yên chứ. Người ta là Thất công chúa, xinh đẹp lại cao quý, hơn nữa quả thực là kỹ nữ kia đã ăn nói khó nghe trước, hẳn là phải dự đoán được sẽ bị người khác nói khó nghe lại rồi.

Hai hàng lông mày của kỹ nữ kia nhướng cao, nhìn Đường Nguyệt Yên chằm chằm.

Đường Nguyệt Yên mà sợ ả sao, cười nhạt, kéo Nguyên Bảo Bảo, nói: “Bảo Bảo, chúng ta đi xem cây đàn khác đi.”

Kỹ nữ kia cười lạnh, thầm nghĩ, người cũng biết sợ rồi.

Nguyên Bảo Bảo còn đang ngơ ngác thì đã bị kéo sang bên cạnh xem cây đàn khác, lại nghe thấy tiếng Đường Nguyệt Yên từ tốn nói: “Ban nãy đúng là mù mắt rồi mới đi thích cái đàn đó.”

Nguyên Bảo Bảo không hiểu: “Sao?”

“Câu nghĩ mà xem, tớ mà lại có cùng sở thích với cái loại người đó, nói ra đúng là quá mất mặt.” Đường Nguyệt Yên dẫu môi, nàng trông đã xinh đẹp dịu dàng, đáng vẻ tức tối mà lại yêu kiều như thế đã khiến cho không ít khách nam không còn lòng dạ nào làm việc của mình trong cầm quán, cũng phải động lòng.

“Nếu bị truyền đi, Hoàng nương của tớ sẽ mất mặt cho xem.” Đường Nguyệt Yên ra vẻ ngây thơ mà nói những lời thật khó nghe: “Ài, bình thường tớ chỉ cần mặc bộ đồ nào hơi hở hang chút là hoàng nương ta đã mất mặt rồi, cái gì mới quan trọng nhất với nữ nhi đây? Chính là danh tiết đó! Có tiền cũng khó mà mua được sự trong sạch.”

Nguyên Bảo Bảo dù có ngây thơ đến đâu cũng hiểu được Đường Nguyệt Yên đang chỉ tang máng hờn để chửi kỹ nữ kia rồi. Mà ý của nàng ta cũng rất rõ ràng, ý muốn nói thân phận mình là công chúa hoàng gia tôn quý, sao có thể có cùng gu thưởng thức với đám kỹ nữ bán thân kia được, lại còn tiện thể máng thêm kỹ nữ kia đúng là không biết xấu hổ, làm xấu mặt cả phụ mẫu mình.

Nguyên Bảo Bảo cũng bất đắc dĩ – Bản thân nàng cũng xuất thân phú quý, nhưng mà bản chất vẫn tương đối chất phác, cũng biết những người thuộc tầng lớp dưới này cũng không dễ chịu gì, đặc biệt là kỹ nữ, ai mà không muốn được như Nguyệt Yên có thân phận được ngàn vàng chiều như thế chứ? Một số người bị lưu lạc phong trần nhưng bản thân họ cũng đâu có muốn vậy, những người tự cam lòng bị đẩy xuống bùn đen như thế, đa số cũng đều có nguyên nhân thâm thương cả, những lời nói nặng nề như vậy, trong lòng kỹ nữ kia hẳn đau đớn lắm đây.

Mây lúc này, sắc mặt kỹ nữ kia cũng đã trắng bệch cả rồi, liếc mắt nhìn Đường Nguyệt Yên vừa chọn đàn mà vẻ mặt lại làm như chẳng có gì xảy ra hết.

Lúc này, Đường Nguyệt Như cùng Hạ Mẫn cũng cầm cầm phổ từ trên lầu đi xuống.

Hai nàng cũng không nghe được đoạn đối thoại ban nãy, thấy Nguyệt Yên vẫn đang chọn đàn, Nguyệt Như bèn hỏi: “Yên nhi, chọn được cây nào chưa?”

“Vẫn chưa.” Nguyệt Yên nhõng nhẽo: “Hoàng tỷ, tỷ chọn giúp muội một cây đàn tốt đi.”

Đường Nguyệt Như gật đầu đi xuống.

Lúc này đám Đường Tinh Trị cũng đã đến cửa rồi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhấc xe lăn của Bạch Hiếu Nguyệt xuống khỏi xe ngựa, đẩy nàng vào trong.

Sầm Miễn đã nhìn thấy Đường Nguyệt Như đang mềm mại từ tốn đi xuống, tâm trạng cũng khản trương hơn.

Thạch Minh Lượng vỗ vai hấn, ý bảo – Bình tĩnh đi!

“Ca, sao giờ mọi người mới tới vậy?”. Đường Nguyệt Yên thấy Đường Tinh Trị tới, bèn đi từ phía sau lưng Nguyên Bảo Bảo ra, gọi Đường Tinh Trị.

Mà đúng lúc này, kỹ nữ kia lại đột nhiên tiện tay cầm lấy một nghiên mực trên bàn lên, ném về phía nàng.

Thế nhưng lúc nào cũng đúng lúc đến thế, Đường Nguyệt Như vừa đi từ trên lầu xuống, lại nghe thấy một tiếng gió rít gào lao tới khiến nàng bị giật mình, chưa kịp hiểu là có chuyện gì xảy ra thì đã nghe thấy có người kêu lớn: “Cẩn thận đấy!”.

Mọi người đều giật mình.

Đường Nguyệt Như cũng cảm thấy có người phi đến chỗ mình, sau đó thì ngã xuống... nhưng nàng cũng không bị ngã đau, vì đã ngã vào trong ngực một người nào đó rồi.

Cảnh tượng hỗn loạn lên, sau đó lại nghe thấy “oành” một tiếng.

“Á!”. Hạ Mẫn xuống ngay sau lưng Đường Nguyệt Như nhìn thấy rất rõ ràng, nhanh chóng hô to: “Tiểu vương gia.”.

Thì ra, ban nãy lúc cái nghiên mực mà kỹ nữ kia ném sắp sửa đập trúng Đường Nguyệt Như thì Sầm Miễn liền phóng đến đỡ cho nàng, sau khi bị đập trúng thì mới bất cẩn đẩy ngã Đường Nguyệt Như, cho nên hấn vội vàng làm đệm thịt cho nàng.

Hạ Mẫn chạy xuống lầu đỡ Sầm Miễn.

Lúc này Nguyệt Như cũng đã hồi phục tinh thần lại rồi, quay đầu lại nhìn thì thấy Sầm Miễn nằm trên cầu thang, một tay cẩn thận đỡ lấy nàng, tay kia thì che đầu, hỏi nàng: “Tỷ có bị ngã không?”.

Nguyệt Như nhìn hấn chăm chăm một lúc lâu, sau đó hoảng hốt kêu một tiếng: “Á! Mau gọi lang trung đến!”.

Thì ra ban nãy Sầm Miễn đã bị nghiên mực đập trúng đầu, máu chảy đầy nửa bên mặt.

Nguyệt Như bị dọa cho sợ hãi, móc khăn tay ra chặn lại vết thương cho hấn.

Đường Tinh Trị vội vàng đi gọi người.

Hiếu Nguyệt cũng bị dọa sợ, trong lầu cũng nhốn nháo cả lên, Hồ Khai chỉ kỹ nữ kia một cái: “Người làm cái gì vậy?!", còn nói với tiểu nhị còn đang choáng váng trong cầm quán kia: “Còn không mau bắt nàng đến quan phủ!”.

“Không sao, không sao.”. Sầm Miễn che đầu ngồi dậy, vừa đỡ Nguyệt Như vừa tiện thể kiểm tra xem nàng có bị thương hay không: “Cũng không quá đau.”.

Hạ Mẫn và Thạch Minh Lượng cũng biết y thuật, cùng đến kiểm tra giúp hấn.

“Vết thương không quá lớn, nhưng mà bị thương cũng không nhẹ đâu.”. Thạch Minh Lượng cầm lấy chiếc khăn tay Nguyệt Như đưa mà chặn lại vết thương cho hấn.

“Thầy thuốc đến rồi!”. Cát Phạm đến Hồi Xuân Đường ở đối diện tìm thầy thuốc tới, nhanh chóng xử lý vết thương cho Sầm Miễn.

Nguyệt Như ngồi bên cạnh dùng khăn tay lau máu cho hấn, trong đôi mắt đẹp đã cũng đã phủ mờ hơi sương rồi, mắt rơm rớm nước.

Sầm Miễn đâu còn nhớ gì đến đau với chả đớn nữa chứ, chỉ mãi nhìn chăm chăm Đường Nguyệt Như đang đau lòng bên cạnh, hấn không có nhìn lắm đâu! Nguyệt Như đang đau lòng vì hấn đấy.

Trong lòng Hiếu Nguyệt cũng khó hiểu, sao lại xảy ra chuyện thế này? Nhìn sang Đường Nguyệt Yên, thấy nàng đang cúi đầu nhìn nghiêng mực dính máu bên chân, trên mặt cũng không có biểu lộ gì.

“Các người buông ra, ta chỉ lỡ tay mà thôi, ta muốn ném nàng ta!”. Kỹ nữ kia bị mấy tiểu nhị bắt lấy định đưa đến quan phủ thì giây giữa, chỉ Đường Nguyệt Yên nói: “Người là công chúa thì giỏi lắm sao? Người đã tự mình kiếm được chén cơm nào chưa? Ta không trộm không cướp đâu đến lượt người tới nói ta không sạch sẽ chứ? Nương ta mất sớm, người còn nương, người mệnh tốt, người vênh vào cái gì?”.

Đường Nguyệt Yên vẫn im lặng không nói, cúi đầu nhìn vũng máu dưới đất.

Đường Tinh Trị nhìn trái nhìn phải một chút, thầm nghĩ sao kỹ nữ này lại muốn dùng nghiêng mực đập Nguyệt Yên?

Chuyện càng lúc càng ồn ào hơn, mọi người vây xem cũng càng lúc càng nhiều.

Hiếu Nguyệt nghe thấy có người nói ở sau lưng: “Ái chà, ồn ào thế hả?”.

Hiếu Nguyệt ngó người, quay phắt đầu lại thì thấy người đứng sau lưng lần này không phải Trình Tử Khiêm mà là Sách La Định.

“A?”. Hiếu Nguyệt vừa mừng vừa sợ: “Sao người lại...”.

Sách La Định sờ cằm, chỉ Sầm Miễn: “Ta đi ngang qua thì nghe thấy ồn ào, sao mặt tiểu tử kia lại đầy máu thế?”.

Tâm trạng Hiếu Nguyệt tốt hơn hẳn, Sách La Định nói là đi ngang qua, mà lối này lại không phải đường đến quân doanh, điều này chứng tỏ hẳn đi tìm mình. Nói qua chuyện ban nãy một lần, Sách La Định gật đầu một cái: “À...”.

Nháy mắt cái người vây xem xung quanh càng lúc càng đông, rõ ràng là kỹ nữ kia vừa nãy bị mấy câu nói khó nghe kia làm nhục, sĩ khí sát bất khả nhục mà, xem ra nàng đã bị chọc trúng chỗ đau rồi, giây giữa càng kịch liệt hơn.

Cũng có không ít người đồng cảm với nàng.

Đường Tinh Trị nhìn Hồ Khai một chút, ý bảo – Nữ nhân này cứ điên điên khùng khùng như vậy, hay là báo quan đi?

Hồ Khai lại nhìn Thạch Minh Lượng một chút, Thạch Minh Lượng lắc đầu một cái – Đừng làm to chuyện, chẳng may truyền đến hoàng cung, Tinh Trị lại bị đánh nữa.

Mọi người còn đang khó nghĩ thì lại nghe thấy Sầm Miễn nói: “Thương lượng chút đi, dù sao người cũng không bị đập trúng mà.”.

Mọi người ngẩn người, á khẩu.

Đường Nguyệt Như bị hẳn chọc cho vui vẻ: “Đệ không phải là người à!”.

Sầm Miễn suy nghĩ một chút, cũng đứng, bèn cười nói: “Đệ là nam nhân mà, không sao cả, dù có bị đập trúng mặt cũng là chuyện nhỏ mà thôi, mấy cô nương các tỷ không sao là tốt rồi, không nên ồn ào, tổn thương hòa khí.”.

Đang nói chuyện thì thầy thuốc cũng đã xử lý vết thương cho hẳn xong rồi, máu trên mặt cũng được lau sạch.

Trên đầu Sầm Miễn quấn một vòng băng trắng, hẳn đứng dậy, nói với tiểu nhị đang bắt giữ kỹ nữ kia: “Buông tay đi, buông tay đi.”.

Mấy tiểu nhị nhìn nhau, nhưng mà vẫn thả tay ra, ban nãy họ cũng nghe Hạ Mẫn gọi rồi – Đây là Tiểu vương gia.

Sầm Miễn nhìn kỹ nữ kia một chút, nói: “Mau về đi.”.

Thấy kỹ nữ kia vẫn còn nghiêng răng nghiêng lợi, Sầm Miễn nói với nàng: “Nàng ấy còn nhỏ tuổi nên chưa hiểu chuyện, người đừng cho là thật, nhanh về đi thôi.”.

Lúc này xem ra kỹ nữ kia cũng đã nguôi ngoai phần nào rồi, liếc nhìn Sầm Miễn một cái rồi quay người rời khỏi.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Hiếu Nguyệt nhìn Sách La Định một chút.

Sách La Định sờ cằm – Đứa nhỏ này đúng là hiền lành ghê, Quế vương thì khí phách như thế sao lại có thể dạy ra được một cậu con trai lương thiện thế này nhỉ?

“Không còn chuyện gì nữa rồi.” Cát Phạm sơ tán đám người đang vây xem kia đi, tiện thể trả cho tiểu nhị trong cầm quán chút bạc, nhờ bọn họ tìm người đến dọn dẹp lại một chút, còn bồi thường cho cái nghiên mực bị đập vỡ kia, còn dặn dò tiểu nhị không được ăn nói lung tung.

Tiểu nhị đương nhiên làm theo.

Đường Nguyệt Như vẫn lo lắng cho thương tích của Sầm Miễn, vừa định bảo hắn về nghỉ ngơi một chút thì lại thấy Đường Nguyệt Yên đi tới.

Sầm Miễn thấy Nguyệt Yên đi đến trước mặt mình, nhìn gương mặt khó chịu kia cũng khó hiểu, thầm nghĩ chẳng lẽ bị chuyện vừa rồi dọa sợ à?

“Ai cho người nói mấy lời đó? Người mới là đồ nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện đó, ai cần người thay ta xin lỗi hả?!” Vừa nói Đường Nguyệt Yên vừa đẩy Sầm Miễn một cái.

Đương nhiên Sầm Miễn cũng không bị nàng đẩy ngã, chỉ lùi về sau một bước mà thôi, tay che đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn nàng, dáng vẻ cũng phát ngốc luôn rồi.

“Nguyệt Yên!”. Đường Tinh Trị cảm thấy rất không tốt, kéo Đường Nguyệt Yên: “Muội làm loạn đủ rồi đó, còn phải phiền đến Sầm Miễn giúp muội giải vây. Sao muội không nhìn kỹ một chút xem đây là chỗ nào, giữa đường giữa chợ còn đi gây gổ với một kỹ nữ, muội là công chúa đó, có biết không hả?”.

Đường Nguyệt Yên quay lại hung dữ trừng Đường Tinh Trị: “Huynh còn giúp người ngoài mắng muội nữa?”.

Đường Tinh Trị há miệng: “Chuyện này... chẳng phải là huynh sợ muội gặp chuyện không may sao?”.

Đường Nguyệt Yên xoay người bỏ đi, nàng cũng không khóc, vẻ mặt còn hung dữ nữa.

Đường Tinh Trị nhìn xung quanh một chút, liếc nhìn Bạch Hiếu Nguyệt sau lưng Sách La Định.

Hiếu Nguyệt nhanh chóng xua tay với hắn: “Người mau đuổi theo đi, một mình nàng ấy bỏ đi như vậy nhỡ xảy ra chuyện gì đó.”.

Đường Tinh Trị bất lực, dậm chân một cái rồi đuổi theo tiểu muội nhà mình.

Cát Phạm và Hồ Khai nhìn nhau một cái, im lặng hỏi trời, chuyện gì xảy ra thế này.

Thạch Minh Lượng ôm lấy cây đàn Tiêu Mộc màu đen kia, hỏi chưởng quầy: “Đàn nay bao nhiêu bạc vậy?”.

Hạ Mẫn lườm hắn: “Người vẫn còn tâm trạng mua đàn nữa?”.

Về mặt Thạch Minh Lượng rất thành thật: “Thì vốn dĩ đến đây để mua đàn cho Sầm Miễn mà, đàn này rất tốt! Vô cùng ý nghĩa!”. Vừa nói và nhường mày với Sầm Miễn: “Đúng không?”.

Sầm Miễn hơi ngại ngùng... Đàn này, đúng là vô cùng ý nghĩa.

Sách La Định chạm cùi chỏ tựa vào lưng xe lăn của Bạch Hiếu Nguyệt, cười nói: “Thuận lợi ngoài dự đoán nhỉ.”.

Hiếu Nguyệt quay đầu lại nhìn hắn, hỏi: “Người gặp Ngũ hoàng tử rồi à? Hắn không làm khó người chứ?”.

Sách La Định nhàn nhạt: “Nàng đánh giá hắn cao quá rồi đấy!”.

“Này Sách La Định.”. Hồ Khai chạy đến cạnh hắn: “Đường Tinh Vũ tìm người làm gì vậy?”.

Sách La Định nhìn trời, suy nghĩ một chút: “Chẳng làm gì cả, chỉ uống trà thôi.”.

Sách La Định nói thật nhưng trong lòng Hồ Khai lại không tin: “Hắn mà tìm người uống trà? Có phải người có chuyện gì giấu giếm chưa nói không đó?”.

Sách La Định vui hơn: “Người đi hỏi Tử Khiêm và Bạch Hiểu Phong một chút đi, hai người bọn họ ở ngoài nghe lỏm hết cả đấy.”.

“Vậy à...”. Hồ Khai có vẻ yên tâm hơn một chút, lại hỏi: “Người sẽ không phản bội đấy chứ?”.

Sách La Định cười: “Phản bội?”.

“Này, dù gì cũng học cùng thư quán, lại cùng trải qua hoạn nạn với nhau rồi, người không phản bội Tinh Trị mà quay sang giúp Tinh Vũ đó chứ?”. Cát Phạm chạy lên nói thay.

Sách La Định cười cực đều giả, gật đầu: “Tinh Vũ à, chỉ là dạng hồ không gột nổi thành tường thôi, lão tử cũng thấy hắn chường mắt.”.

Thạch Minh Lượng ở bên cạnh gật đầu, Hồ Khai và Cát Phạm cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà.”. Sách La Định một tay vỗ vai, nhìn Hồ Khai rồi lại nhìn Cát Phạm một chút: “Gia với các người đi chung thuyền lúc nào thế?”.

Ba người sững sốt, nhìn Sách La Định.

Sách La Định buông tay xuống, khoanh tay: “Sao còn không nhanh vào cung cứu người đi? Hoàng hậu nương nương chắc là đang chờ Đường Tinh Trị đó, sau khi về có khi cả hắn và Đường Nguyệt Yên đều bị phạt.”.

Hồ Khai giật mình, nhanh chóng định chạy ra bên ngoài, nhưng rồi lại suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không được, chạy quay về nói: “Nhưng mà nếu Hoàng hậu nương nương thật sự muốn đánh thì ta cũng chẳng làm gì được.”.

“Người ngu ngốc à.”. Sách La Định đập hắn một cước bay thẳng ra ngoài: “Đi cầu xin Hoàng thượng ấy.”.

Hồ Khai bị đập ra ngoài, xoa mông một cái rồi chạy đi.

Có rất nhiều người vây xem ngoài cửa thấy Sách La Định đập Hồ Khai ra, lại thấy Tam công chúa đỡ Sầm Miễn bị thương đi ra, thấy cả tiểu nhị cầm cái khăn lau đi ra, trời ạ, cả tay đầy máu kia!

Đến giờ cơm tối, tin đồn lại được truyền ra, nói Sách La Định đại náo cấm quán.

“Tên thô lỗ như Sách La Định đến cầm quán làm gì?”.

“Ai biết, nghe nói hắn còn trêu ghẹo kỹ nữ nữa.”.

“Thật quá đáng!”.

“Kỹ nữ kia định dùng nghiến mực ném hắn nhưng lại suýt nữa đập phải Tam công chúa!”.

“Mẹ ôi, Tam công chúa không bị thương đấy chứ?”.

“Không đâu, tên Tiểu vương gia Sầm Miễn kia cũng rất anh dũng, lao lên đỡ cho nàng một cái nghiến mực, nghe nói bị thương rất nặng.”.

“Người này tốt thế à?”.

“Đâu chỉ có vậy, hắn còn không truy cứu trách nhiệm của kỹ nữ kia, lại thay Sách La Định nói tiếng xin lỗi với nàng ta, nói rằng Sách La Định là một người thô lỗ, bảo kỹ nữ đừng chấp nhặt hắn.”.

“Ai chà, con người Sầm Miễn này thật tốt nhỉ?”.

“Còn không phải sao, cả Thất công chúa cũng bị dọa sợ mà bỏ chạy, Lục hoàng tử đuổi theo. Sách La Định lại còn nổi điên, đập cả Tiểu vương gia Hồ Khai ra khỏi cấm quán nữa!”.

“Muốn chết!”.

“Lúc tiểu nhị lau dọn, cả khăn lau đều đầy máu nữa, tên mọi rợ Sách La Định đúng là tạo nghiệt quá!”.

“Đúng vậy, quá đáng ghét!”.

Trong thư quán Hiếu Phong, Sách La Định ngồi giữa đại viện.

Tử Liêm bắc lò nấu lẩu, mấy quân binh bên cạnh hình như đang đào một cái hố, xem ra hôm nay đã bắt được không ít thú rừng.

Sách La Định ngồi khoanh chân trong sân, cầm cái xương chọc Tuấn Tuấn.

Trình Tử Khiêm liếc nhìn qua ghi chép những tin đồn của ngày hôm nay, không khỏi than thở, bày tỏ: “Lão Sách này, người giỏi ghê đấy, chỉ ra ngoài dạo một vòng mà tất cả những chuyện nhiễu loạn đều đổ lên đầu người cả rồi này.”.

Sách La Định bĩu môi.

“Sách tướng quân, người có cần thu xếp một chút không, rõ ràng là chuyện này không hề liên quan đến người, sao có thể bị đổ oan như thế được!”. Sầm Miễn rất ngại.

Sách La Định xua tay chặn lại: “Ài, cũng đâu phải lần đầu, ai thêm quan tâm bọn họ nói gì.”.

“Nhưng mà mọi người đều hiểu lầm người cả, cũng coi người như người xấu nữa.”. Sầm Miễn bất bình: “Người cũng đâu có làm gì chứ?”.

“Cũng không phải không tốt, đi ăn không lo người đến tranh chỗ, thấy ta là tự động tránh ra, đi đường cực kỳ thoáng đãng.”. Nói xong Sách La Định cho Tuấn Tuấn ăn xương, nhảy khỏi bàn đá cùng thủ hạ của mình nướng thịt.

Trình Tử Khiêm ôm một đồng sách hỏi Bạch Hiếu Nguyệt đang xem tranh bên kia: “Lão Sách bị người ta đổ oan như thế, không đau lòng hả?”.

Bạch Hiếu Nguyệt liếc hần một cái: “Biết rõ còn hỏi?”.

Trình Tử Khiêm cười khiến người ta muốn đập ột phát.

Hiếu Nguyệt than thở, Sách La Định bị oan đương nhiên là nàng đau lòng rồi, nhưng mà nàng cũng càng không thích Sách La Định được nhiều người thích, đặc biệt là được các cô nương thích, như vậy mới không lo có người đến tranh mất.

Đến lúc lên đèn, lẩu và thịt nướng cũng được ăn, tất cả mọi người trong thư quán đều bị mùi thơm dụ đến, cùng nhau ngồi ăn cơm.

Lúc này, Đường Tinh Trị cũng ủ rũ từ ngoài cửa đi vào, Hồ Khai đi bên cạnh còn cầm theo một cái đệm mềm nữa.

“Sao rồi? Bị đòn hả?”. Bạch Hiếu Phong thấy Đường Tinh Trị đờ mông, có chút bất đắc dĩ, Hoàng hậu nướng nướng quần cũng nghiêm khắc quá.

“Nguyệt Yên đâu rồi?”. Nguyệt Như bưng bát hỏi Đường Tinh Trị.

Tinh Trị thở dài: “Bị hoàng nương nó tát ột cái, đang khóc trong phòng ấy, nói là không muốn ăn cơm.”.

Mọi người âm thầm le lưỡi, Lệ phi không hổ là lệ phi, ra tay cũng không nhẹ. Một người bị tát một người bị đánh mông, ai dè, thực ra thì con cái hoàng gia đôi khi cũng không bằng con nhà bình dân nữa.

“Nguyệt Yên còn chưa ăn cơm trưa, giờ lại không ăn cơm tối, lại còn khóc nữa, không cẩn thận sẽ ốm mất.”. Nguyệt Như lo lắng.

“Đúng vậy, nàng ta đã không ốm thì thôi, ốm rồi sẽ ho đến thiên hôn địa ám mất.”. Hạ Mẫn cau mày, nói với Đường Tinh Trị: “Đi đưa cho nàng chút gì ăn đi.”.

Đường Tinh Trị vừa ngồi xuống đã đau đến thở không nổi, nói: “Tự bản thân ta còn khó mà bảo toàn đây, mọi người đi đưa cho nó đi.”.

Hạ Mẫn nhìn Nguyên Bảo Bảo một cái, Nguyên Bảo Bảo nhìn Thạch Minh Lượng một chút, cuối cùng mọi người cùng xoay qua nhìn Bạch Hiểu Phong.

Bạch Hiểu Phong vẫn ưu nhã uống rượu, thấy mọi người đều nhìn mình, bèn nói với Sách La Định đang ngồi bên cạnh xiên thịt dê giúp Hiểu Nguyệt: “Người đi đi.”

“Oá...”. Không chỉ Sách La Định, tất cả mọi người đều nhin không được mà óa một tiếng: “Nguyệt Yên càng không muốn ăn hơn.”

“Hay là cứ để ta đi.” Nguyên Bảo Bảo lấy một bát canh nóng, lại cầm thêm hai cái cánh gà chạy đi tìm Đường Nguyệt Yên.

Chỉ lát sau, đã thấy nàng ta mang cái vẻ mặt đưa đám trở về: “Nguyệt Yên giận ghê thật, canh cũng bị nàng ta đánh đổ hết, may mà ta chạy nhanh, nếu không cả cánh gà cũng đập hết lên người ta luôn rồi.”

Mọi người cũng bắt lệt.

“Tính khí khó chịu thế à?”. Sách La Định hỏi Trình Tử Khiêm vừa gặm đùi gà vừa viết lia lịa bên cạnh.

“Ừ, Thất công chúa rất ít khi giận, nhưng mà đã nổi khùng là không cách nào kiềm chế được. Biện pháp tốt nhất là cứ mặc kệ nàng ta, trước khi tâm trạng nàng ta ổn định lại thì cứ tránh càng xa càng tốt!”. Tử Khiêm chắc chắn lắc đầu.

Mọi người ở đây đều gật đầu lia lịa.

Sách La Định lắc đầu – Tính cách này thì ai mà chịu nổi, cẩn thận không có ai thêm lấy đầu.

35. Chương 35: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 35

Đêm đến, mọi người ăn lẩu xong thì đều về phòng ngủ.

Đường Tinh Trị mông bị đánh đau nên chỉ nằm lì trên giường mà rầu rĩ. Lý do mà nương hấn đánh hấn, không phải vì hấn không trông nom Nguyệt Yên cho tốt, cũng không phải chuyện ngày đầu tiên hấn dẫn Sầm Miển ra ngoài đã bị người ta đập cho vỡ đầu chảy máu, mà là lúc Đường Tinh Vũ đi tìm Sách La Định, sao hấn lại không ở lại? Tại sao không quan tâm đến chuyện rốt cuộc Đường Tinh Vũ tìm Sách La Định làm gì, lòng dạ lúc nào cũng đặt hết trên người Bạch Hiểu Nguyệt, không có chút tiền đồ nào...

Đường Tinh Trị gồi lên gối đầu, buồn bực không vui. Hấn cảm thấy thật ra làm hoàng tử chẳng có chút thú vị nào hết, cho dù sau này có làm hoàng đế cũng không có gì thú vị...

“Cốc cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa truyền tới.

Đường Tinh Trị nói: “Vào đi.”

Lúc này cánh cửa bị đẩy ra, Sầm Miển cầm bình thuốc, ghé đầu vào gọi: “Tinh Trị.”

“Sầm Miển à? Người còn chưa ngủ sao?”. Đường Tinh Trị ngẩng đầu nhìn hấn.

Sầm Miển đẩy cửa vào, đi đến bên cạnh hấn, đưa cho hấn bình thuốc: “Người đau đến không ngủ được hả? Thuốc này do quân y trong quân doanh nhà ta điều chế, có thể bớt sưng ngừng đau.”

“Ừ”. Đường Tinh Trị nhận lấy, thở dài: “Người thật có lòng, thật ra thì ta cũng thuộc loại da thô thịt dày, mông lại càng nhiều thịt hơn, nhanh khỏi thôi.”

Sầm Miển kinh ngạc: “Ý người là người thường xuyên bị đánh hả?”

Đường Tinh Trị cười khan: “Còn không phải sao.”

“Lần này nếu không phải vì muốn giúp ta, người cũng không đến nỗi bị đánh.” Sầm Miển có chút áy náy.

“Người thành thật quá đó.” Đường Tinh Trị phát tay: “Rõ ràng là Nguyệt Yên gây chuyện, liên quan gì đến người chứ... Người biết không, cũng may người giúp Nguyệt Như tỷ tỷ đỡ cái nghiền mực kia, nếu như ném

trúng người Nguyệt Như, người thử nghĩ xem, tỷ ấy liễu yếu đào tơ như vậy, nhờ đâu có mệnh hệ gì thì ta còn mạng mà sống sao... khỏi nói tới mẫu hậu ta, kể cả phụ hoàng, có khi cũng đánh chết ta đấy.”

Sầm Miễn cười, sờ đầu một cái.

“Nhưng mà biểu hiện ngày hôm nay của người cũng không tệ đâu!”. Đường Tinh Trị gật đầu: “Cho dù Bạch Hiểu Phong có đầu thai mấy kiếp cũng không thể bất chấp tất cả đi cứu nữ nhân như người đâu.”

Sầm Miễn gãi đầu: “Lúc đó cũng chẳng nghĩ được nhiều.”

“Cho nên mới nói người rất có bản lĩnh nam nhân.”. Đường Tinh Trị tựa cằm vào gối đầu, lắc đầu: “Ài, tính cách này của Nguyệt Yên đúng là cần phải sửa đổi một chút, vừa nóng nảy vừa điêu ngoa, mấy ngày nay chẳng biết làm sao nữa, tính cách nóng nảy hơn trước đây không ít.”

Sầm Miễn đưa thuốc xong thì đứng dậy: “Vậy ta đi trước, người tốt nhất nên nghỉ ngơi đi.”

Đường Tinh Trị gật đầu một cái, Sầm Miễn ra ngoài, đi về phía phòng mình.

Lúc đi ngang qua phòng bếp, lại thấy bên trong có tiếng động, ghé đầu vào trong nhìn thì thấy bên trong đó có một bóng người, sau đó còn cả tiếng loảng xoảng truyền đến, hình như là đánh rơi bát thì phải...

Sầm Miễn đi vào cửa nhìn, thấy Đường Nguyệt Yên đang luống cuống tay chân mà nhặt đồ.

“Thất công chúa?”.

Đường Nguyệt Yên giật mình, thấy là Sầm Miễn, liếc hẩn một cái.

Sầm Miễn nhớ đến ban nãy Đường Nguyệt Như có nói, trưa nay Nguyệt Yên vẫn chưa ăn cơm, tối lại tức giận, chắc là đói bụng rồi.

Bánh bao trong lồng hấp đã nguội cả rồi, Sầm Miễn thấy Nguyệt Yên bĩu môi đi nhặt bát vỡ trên mặt đất, liền đi vào giúp một tay: “Để ta.”

Nguyệt Yên đứng lên định đi ra ngoài.

“Ta nấu uội tô mì nhé?”. Sầm Miễn cười nói: “Lấy trộm ít sốt thịt bò của Lão Sách bên dưới.”

Nguyệt Yên dừng bước, dù rất muốn đi nhưng cái bụng nó không cho, đói chết rồi...

Sầm Miễn tìm một vòng trong bếp, không tìm thấy mì sợi mà chỉ có vỏ hoành thánh, bèn lấy một chút ra nghiền vụn, rưới thêm chút sốt thịt bò làm xì dầu lên trên, đặt xuống trước mặt Nguyệt Yên.

Đường Nguyệt Yên cau mày: “Thứ gì vậy, trông bẩn chết.”

Sầm Miễn cười: “Muội ăn lót dạ trước, ăn tạm chút rồi đi ngủ một giấc, sáng mai dậy là có điểm tâm rồi.”

Nguyệt Yên mím môi, dùng đũa chọn một miếng bột mì nhét vào miệng, nhai nhai, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm, cho nên cũng ngoan ngoãn ăn.

Sầm Miễn rửa tay xong lại thấy Nguyệt Yên vỗ vỗ bên cạnh bàn, ý như muốn bảo hẩn ngồi xuống đây.

Cho nên Sầm Miễn đi qua ngồi xuống.

“Người thích Tam tỷ của ta hả?”. Nguyệt Yên vừa ăn vừa hỏi hẩn.

Sầm Miễn đỏ mặt, gãi đầu... chẳng lẽ Đường Tinh Trị nói cho nàng biết à.

Đường Nguyệt Yên liếc hẩn một cái, lầm bầm: “Tên ngốc.”

Sầm Miễn lúng túng.

“Ban nãy sao người lại nói xin lỗi với kỹ nữ đó!”. Đường Nguyệt Yên bắt mồm: “Ta cũng đâu có làm gì sai, tại nàng ta chọc ta trước đó chứ!”

Sầm Miễn lại gãi đầu: “Nàng ta đang giận mà...”

“Ta cũng giận nữa! Dựa vào đâu mà một công chúa như ta mà phải đi xin lỗi một kỹ nữ thấp kém như thế?!” Nguyệt Yên trừng hẩn.

Sầm Miễn có hơi hối hận rồi, ban nãy không vào trù phòng có phải tốt không, bây giờ phải trả lời thế nào đây, một lúc lâu sau, hắn mới nói: “Chuyện đó.... Muội cũng nói muội là công chúa, nàng ta lại là kỹ nữ, nàng ta cũng rất thắm rồi, muội cũng nên nhường nàng ta chút.”

Sầm Miễn nói xong lại không thấy Nguyệt Yên nói gì, chỉ vừa ăn mì vừa liếc mắt nhìn hắn.

Sầm Miễn sờ mũi, bị nhìn thấy rợn cả người.

Nguyệt Yên vừa ăn mì vừa nói: “Người mà cứ nhút nhút nhát nhát như thế, Tam tỷ của ta sẽ không thèm để ý đến người đâu.”

Sầm Miễn không nói gì, ngồi bên cạnh.

Nguyệt Yên lại liếc hắn một cái: “Các người thật kỳ lạ, người thì thích Tam tỷ ta, Hiểu Nguyệt càng khủng hơn, đi thích Sách La Định.”

Sầm Miễn cau mày: “Sách La Định không tốt sao? Hắn và Hiểu Nguyệt cô nương rất xứng đôi!”

Khóe miệng Nguyệt Yên co giật: “Xứng cái rắm ấy, một là thiên kim Tể tướng, đại tài nữ...”

“Sách La Định cũng là Đại tướng quân, võ công đệ nhất mà!” Sầm Miễn không đợi Nguyệt Yên nói xong đã cắt ngang nàng: “Không nên chỉ dựa vào bối cảnh mà xem xét chuyện có nên thích hay không, hai bên đều tình nguyện mới là quan trọng nhất.”

Nguyệt Yên ăn mì xong rồi, đặt đĩa xuống: “Vậy nếu người đã thật sự thích Tam tỷ ta, sao còn không đi cầu hôn đi?”

“Làm sao được”. Sầm Miễn lắc đầu: “Lựa chọn của Nguyệt Như tỷ tỷ mới là quan trọng nhất.”

“Ha?”. Nguyệt Yên khó hiểu.

“Nếu như nàng thích người khác, ta đi cầu hôn thì chẳng phải sẽ khiến nàng khó xử hơn sao?”. Sầm Miễn lắc đầu: “Không thể được, không thể được.”

Đường Nguyệt Yên thật sự muốn đập cái bát lên đầu hắn quá, chẳng có tiền đồ gì cả.

“Muội ăn xong rồi hả?”. Sầm Miễn thận trọng cầm bát đặt vào trong bồn rửa, chỉ sợ lát nữa cái cô tiểu công chúa này lại nổi khùng lên: “Ta về phòng đây, muội cũng nên đi ngủ sớm một chút.”. Nói xong chạy mất dạng.

Đường Nguyệt Yên giận hờn hờ mà đi ra khỏi trù phòng, lại thấy Trình Tử Khiêm đứng trên một cái ghế đá cách đó không xa, đang viết gì đó.

Nguyệt Yên bèn đi qua, hỏi: “Tử Khiêm phu tử, người không ngủ hả?”.

Tử Khiêm cười cực kỳ thâm ý: “Ngủ, ngủ chứ, giờ đi ngủ.”.

Nói xong, cười hì hì bỏ đi.

Sáng sớm hôm sau, Sách La Định tỉnh dậy giữa những tiếng ồn ào, hắn gãi đầu – Gì mà ồn ào thế?

Đứng dậy ra mở cửa nhìn, hắn sợ đến giật cả mình, chỉ thấy bọn nha hoàn và gia nô đang quét dọn, hấp ta hấp tấp.

Sách La Định khoanh tay đi ra sân, ngẩng đầu nhìn trời một chút, mới tờ mờ sáng mà thôi, còn sớm hơn cả lúc mình dậy bình thường nữa, bọn này đang làm cái gì vậy?

Tiện tay kéo một tên gia đình lại, hỏi: “Không lẽ không tết, các người đang làm cái gì đấy?”.

“Sách tướng quân”. Gia đình kia nói: “Tối qua trong cung truyền tin đến, bảo Hoàng hậu nương nương muốn đến thăm thư quán, sao có thể không quét dọn được, Sách tướng quân, ngài có ý phục nào phải giặt giũ không?”.

Khóe miệng Sách La Định co giật, lắc đầu... thâm nghĩ, hôm qua Hoàng hậu vừa mới quất mông Đường Tinh Trị xong, hôm nay lại đến thăm thư quán à?

Nhưng hắn cũng chẳng nghĩ nhiều làm gì, hoạt động gân cốt một chút rồi chạy đến trù phòng.

Sách La Định đến trù phòng thì gặp Tiểu Ngọc, bảo nàng đi nói với Bạch Hiểu Nguyệt là hắn đã dậy rồi, tự nấu mỳ ăn, kêu nàng đừng có dậy sớm nữa, dưỡng bệnh cho tốt đi.

Tiểu Ngọc chạy như bay đi, Bạch Hiểu Nguyệt vừa mới tỉnh lại từ trong giấc mộng đã được nghe Tiểu Ngọc miêu tả tình hình một cách vô cùng sống động xong thì cứ thế lần qua lần lại trong chăn, ngọt ngào ghé nha...

Hiểu Nguyệt hạnh phúc, quyết định nằm ngủ thẳng cẳng cho đến khi mặt trời lên cao đến ba con sào mới dậy. Mấy hôm nữa là đến lễ mừng thọ của Hoàng thượng, đây là thời điểm nghỉ ngơi hàng năm, cả khánh điển, hội hoa cũng lần lượt được tổ chức, đám tài tử giai nhân đều mũ áo chỉnh tề đi chơi. Tuy chân của Hiểu Nguyệt bất tiện như vậy, nhưng lại có Sách La Định đẩy xe lăn rồi nha! Tối đến lại là hội hoa rồi, sẽ cùng Sách La Định đi, còn tiện thể hóng hớt chuyện của đại ca nàng cùng Sâm Miễn, Nguyệt Như, Nguyệt Yên nữa nhá...

Chỉ tiếc tâm tình phơi phới này của Bạch Hiểu Nguyệt lại bị một tin dữ làm hỏng mất luôn.

Bạch Hiểu Phong sầm mặt đến nói với nàng: “Xong rồi, Hoàng hậu đi dạo thư quán, bảo nương đi cùng.”

...

Hiểu Nguyệt há to miệng: “Cái gì?”

“Hôm qua nương vào cung uống trà cùng Hoàng hậu nương nương, sau khi trò chuyện mấy câu xong lại nói mấy ngày không gặp muội rồi, lại không thấy muội về nhà.” Bạch Hiểu Phong bắt lặc: “Người vừa mới nghe nói sáng nay Hoàng hậu muốn đến thăm thư quán thì nói muốn cùng đi, muội xong đời rồi, ta cũng không giữ bí mật giúp muội được nữa đâu!”

“Làm sao bây giờ!”. Hiểu Nguyệt kéo tay áo Bạch Hiểu Phong: “Muội muốn đi hội hoa nữa! Nếu bị nương kéo về nhà trong bộ dạng thế này thì nhất định sẽ bị cấm cửa đấy!”

Bạch Hiểu Phong bị nàng kéo tay áo cũng nói: “Muội hỏi ta ta biết hỏi ai đây? Lát nữa có khi ta cũng bị mắng nữa đấy, cha mà biết có thể ta còn bị ăn đòn nữa.”

“Không phải chứ”. Về mặt Hiểu Nguyệt đưa đám: “Ca nghĩ cách đi.”

“Biện pháp duy nhất bây giờ chính là...”

Hai người vừa quay đầu lại, đúng là không ngoài dự đoán, Trình Tử Khiêm đang nấp phía sau nghe lỏm.

“Phu tử, ngươi có biện pháp à?”. Hiểu Nguyệt vội vàng nói.

“Cô bỏ trốn với Lão Sách đi, thế nào?”. Trình Tử Khiêm vừa mới nói xong, Bạch Hiểu Phong đã muốn đập cho hắn một cước bay ra ngoài rồi, nhưng mà Hiểu Nguyệt lại rất nghiêm túc mà nâng cằm nghĩ: “Ừ, cái này à...”

“Muội đừng có mà nghĩ đến chuyện đó!”. Bạch Hiểu Phong cảnh cáo.

“Tiểu thư, tiểu thư.”

Lúc này, Tiểu Ngọc lại chạy vào nói “Nguyên Tiểu thư cùng nhóm Thất công chúa muốn đi mua y phục mặc hôm hội hoa, hỏi cô thích loại như thế nào, bọn họ bảo sẽ mua về cho cô.”

Bạch Hiểu Nguyệt vừa nghe xong đã như gặp được cứu tinh vậy: “Bảo họ chờ ta, ta cũng đi!”

Cho nên, nửa canh giờ sau, Sách La Định rất bất đắc dĩ phải ngồi trước xe ngựa. Hắn ngồi ngoài cửa xe, một gia đình nơm nớp lo sợ ngồi bên cạnh đánh xe, các cô nương thì ngồi đầy cả trong xe.

Hôm nay đúng là Sách La Định đã gặp phải tai bay vạ gió. Sáng sớm hắn đã định đi ăn điểm tâm xong, nghĩ hôm nay dù sao cũng không phải lên lớp cho nên chuẩn bị đến quán doanh chơi một ngày. Hắn vốn định chọn người đến dạo núi Đại Bình một lượt, xem có phát hiện ra chút đầu mối nào của lũ sơn tặc kia không.

Ai mà biết vừa mới ra đến cửa đã bị Bạch Hiểu Nguyệt chặn lại, nói muốn hắn đi đẩy xe.

Sách La Định cũng bất lực, đoán tiểu thư này không đi mua sách cũng đi mua bút, chẳng thể ngờ, chờ đến khi một xe đầy các cô nương đi tới rồi lại nói là muốn đi mua quần áo. Sách La Định định trốn đi, nhưng Bạch Hiểu Nguyệt lại giữ chặt không buông... cho nên, vị Đại tướng này chẳng còn cách nào khác là buồn bã mà đưa các cô nương đi mua trang phục.

Xe ngựa dừng lại trước cửa hàng quần áo lớn nhất hoàng thành, Sách La Định dôi mắt nhìn thử, được ghê... toàn là con gái!

Sách La Định chỉ biết im lặng kêu trời, nhưng mà vẫn còn phải đẩy xe cho Bạch Hiểu Nguyệt cho nên chẳng còn cách nào khác là bất đắc dĩ nhắm mắt tiến lên.

Xe lăn của Hiểu Nguyệt rất nặng, phải hai gia nô mới có thể đẩy được, nhưng Sách La Định lại chỉ cần một cánh tay cũng đã có thể nâng lên hạ xuống dễ dàng, mấy cô nương còn tính hôm nay sẽ mua rất nhiều đồ, Sách La Định sẽ cầm mỗi tay cho xem.

Đẩy xe lăn của Bạch Hiểu Nguyệt vào cửa hàng quần áo, Sách La Định đã cảm thấy chóng cả mặt rồi... Mấy cái loại vải hoa kia nhìn còn đau mắt hơn cả mê hồn trận nữa, cơ bản chẳng cách nào nhìn kỹ được. Sách La Định bắt đầu cảm thấy, cần quái gì đến trận Ngũ Hành hay trận Bát Quái gì gì đó, lúc cần thì cứ vác cái trận Vải Hoa này ra, có khi còn hữu dụng hơn cả ấy chứ.

Chủ tiệm y phục vừa thấy khách quý đến bèn lập tức đóng nửa bên cửa để các cô nương thoải mái chọn quần áo.

Sách La Định muốn tìm góc nào đó chợp mắt một lát, hoặc sẽ ở trên xe ngựa chợp mắt cũng được, nhưng mà Hiểu Nguyệt lại muốn hắn đẩy đi ngắm quần áo, Sách La Định phát sầu rồi, đẩy xe của Bạch Hiểu Nguyệt mà cứ thế đi xem từng khúc vải hoa một.

Hiểu Nguyệt vừa xem lại vừa hỏi hắn: “Cái này được không? Có phải cái kia tốt hơn không? Người thích cái nào?”.

Sách La Định bị quay đến mất cả phương hướng luôn, thảm thán, mình đã tạo nghiệt gì để đến nỗi bị dày dọa đến độ phải đi chọn vải hoa với một đám cô nương thế này chứ.

Sách La Định ôm một đồng quần áo đã chọn xong ra ngoài, đặt vào trong xe ngựa, ngồi xuống lấy hơi một cái thì thấy đối diện có quán trà, quyết định đi sang uống chén trà, nghỉ một lát rồi lại quay về tiếp tục chuyển quần áo.

Vào quán trà ngồi xuống rồi, Sách La Định ném hai nhân lạc vào miệng, còn đang nhai thì lại nghe thấy mấy đứa nhỏ bên đường vừa tung đá vừa hát đồng dao, hình như đang chơi trò gì đó.

Sách La Định uống trà nghe hát, mấy câu khác hắn không nghe rõ lắm, chỉ nghe được hai câu cuối, cái gì mà “con gái của tiên hoàng không phải ruột thịt, nương nương của tiên hoàng đi vụng trộm...”.

“Phụt...”. Ngụm trà Sách La Định vừa uống cũng phun cả ra ngoài, ngoáy tai nghe thật cẩn thận.

“Má ơi.”.

Sách La Định cúi đầu, thấy Trình Tử Khiêm đứng ở cái ghế bên cạnh cũng đang nghiêng tai nghe lời mấy đứa trẻ kia hát.

“Này, cháu bé”. Trình Tử Khiêm đưa tay kéo một đứa trong số đó, hỏi: “Bài hát này ai dạy cháu?”.

Đứa bé kia ngẩn người, nhìn Trình Tử Khiêm: “Tất cả mọi người đều hát mà.”.

Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm nhìn nhau một cái, mấy đứa nhỏ này nhìn khoảng ba bốn tuổi, có lẽ cũng không hiểu ý nghĩa của lời hát này, bài hát này nghe rất vắn, trẻ con chỉ coi như một trò chơi mà thôi... Nhưng mà ai dạy bọn nó chứ? Bọn trẻ nhỏ như vậy mà cũng biết hát thì xem ra chuyện này cũng không phải mới xảy ra.

“Sách La Định.”.

Lúc này Nguyên Bảo Bảo chạy tới, mặt đỏ bừng: “Chúng ta chọn xong cả rồi, muốn nhờ người ôm quần áo giúp, cả xe lăn của Hiểu Nguyệt nữa...”.

Nguyên Bảo Bảo còn cho nói xong thì cũng bị lời bài hát của mấy đứa nhỏ bên cạnh thu hút, ngoáy tai: “Cái gì?”.

“A, nhanh chóng mang về thôi.”. Sách La Định kéo Nguyên Bảo Bảo trở về cửa hàng quần áo, Nguyên Bảo Bảo vẫn đang chẳng hiểu gì ráo, gì mà “nương nương của tiên hoàng đi vụng trộm” chứ?

Lúc Sách La Định ôm quần áo lên xe, Trình Tử Khiêm đã cho đám trẻ kia ít tiền bảo chúng đi mua kẹo ăn đi, đừng hát ở xung quanh đây nữa.

Nhóm cô nương bọn Hiểu Nguyệt đi từ cửa hàng quần áo ra, bởi vì mua được nhiều váy áo yêu thích cho nên tâm trạng rất vui, Sách La Định sách xe lăn của Hiểu Nguyệt đặt lên xe ngựa. Lúc này hẳn mới cảm giác được... không khí xung quanh hình như hơi kỳ lạ một chút.

Nam thanh nữ tú của thư quán Hiểu Phong đều là những nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, lúc ra ngoài bị vây xem cũng là chuyện bình thường, cho nên Sách La Định cũng không để ý lắm. Nhưng mà bây giờ nhìn lại mới phát hiện hình như không giống trước đây. Trước đây vẻ mặt người trên đường hầu hết đều là tò mò và hâm mộ, nhưng hôm nay... hình như còn chút tò mò chỉ tỏ giễu cợt, có người lại còn cười nữa.

Nhóm cô nương bọn Hiểu Nguyệt hoàn toàn không phát hiện ra có gì khác thường cả.

Các cô nương vừa mới vào trong xe ngựa, buông rèm xuống, Sách La Định cũng vừa ngồi xuống đầu xe thì không biết là ai lại hô lên một câu: “Nương nương của tiên hoàng đi vụng trộm...”.

Cả đám người cười ầm lên.

Sách La Định cau mày.

Các cô nương trong xe nghe không hiểu gì, nhưng mà cũng nghe thấy bên ngoài xôn xao lên.

“Làm sao vậy?”. Hạ Mẫn định ghé đầu ra xem một chút.

Nguyên Bảo Bảo đưa tay giữ màn xe lại, khẩn trương đến độ đôi mắt cũng tròn tròn.

Đường Nguyệt Yên đang xem đồ cũng có chút khó hiểu nhìn nàng: “Sao vậy?”.

“Không có... không có gì.”. Nguyên Bảo Bảo căng thẳng cái là lại nói lấp.

May mà lúc này xe ngựa đã bắt đầu đi.

Bởi vì Hiểu Nguyệt phải ngồi xe lăn cho nên tựa vào cửa sổ, ban này hình như nàng có nghe được câu nói “vụng trộm...” gì đó thì phải?

Đường Nguyệt Như không nghe rõ, nhưng mà mấy hôm nay nàng cũng cảm thấy là lạ, hình như luôn có người chỉ chỉ chỗ chỗ nàng thì phải.

Xe ngựa về đến thư quán Hiểu Phong, đám nha hoàn trong thư quán chạy ra ngoài giúp mang đồ vào.

Sách La Định tung người xuống ngựa thì thấy Bạch Hiểu Phong đi ra.

Hiểu Nguyệt vịn cửa sổ xe, hỏi: “Ca, nương về chưa?”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu một cái: “Đi lâu rồi.”.

Hiểu Nguyệt thở phào.

Sách La Định nhắc xe lăn của nàng khỏi xe ngựa, nhìn xung quanh một chút, thấy có không ít người đi đường đều cười trộm chạy qua, cau mày – Quả nhiên bị truyền ra rồi.

“Lão Sách.”.

Vừa mới đẩy xe lăn vào đến thư quán, Trình Tử Khiêm đã vọt đến sau lưng Sách La Định, hai ngón tay kéo hẳn một cái, hất đầu sang một bên, ý như muốn nói – Qua kia nói chuyện đi!

Sách La Định giao xe lăn của Bạch Hiểu Nguyệt cho Bạch Hiểu Phong, theo Trình Tử Khiêm tới một bên, hỏi: “Tình hình thế nào?”.

“Bị truyền ra rồi, hình như từ khoảng mười ngày trước thì bắt đầu có trẻ con hát bài này, lời ca hơi khó hiểu nhưng lại rất vần, đại ý nói là tiên hoàng bị một vị nương nương đội cho cái mũ xanh lè. Tam công chúa Đường Nguyệt Như là do nương nương đó vụng trộm với một thị vệ sinh ra, tiên hoàng căn bản không có khả năng sinh con, nhưng lại không thể vạch trần cho nên mới phải ngậm đắng nuốt cay như vậy, từ lâu đã ban chết cho Hoàng hậu nương nương rồi, bản thân cũng vì tức giận mà chết.”

Sách La Định cau mày: “Mười ngày trước đã bắt đầu truyền ra rồi sao? Nói vậy thì lúc đó cha con Sầm Miễn vẫn chưa vào thành phải không?”

Tử Khiêm suy nghĩ một chút, gật đầu: “Cũng không ai biết họ sẽ đến.”

“Đã truyền ra lâu như vậy rồi à... khó trách sao Hoàng thượng lại phái thị vệ canh chừng Tam công chúa chặt như vậy.” Sách La Định sờ cằm: “Lúc trước chẳng phải người nói Hoàng hậu và Lệ phi phái người điều tra về thân thể của Tam công chúa à, người là người có được tin tức đầu tiên... lúc này lại chứng minh tin tức đó là chính xác sao?”

“Người cũng cho rằng Lệ phi và Hoàng hậu phái người loan truyền tin tức này à?”

Sách La Định suy nghĩ một chút, nhún vai một cái: “Nếu như là thật, như vậy có thể nói là muốn một chiêu vĩnh tuyệt hậu hoạn luôn rồi.”

“Chuyện Hoàng hậu không sợ việc Sầm Miễn sẽ thích Nguyệt Như cũng dễ hiểu rồi.” Trình Tử Khiêm bĩu môi: “Có chết thì Quê vương cũng sẽ không cho Sầm Miễn lấy Đường Nguyệt Như đâu. Bạch tướng cũng có chết cũng không cho Bạch Hiểu Phong lấy nàng... Tình hình của Tam công chúa bất ổn rồi đây! Tuổi nàng cũng không nhỏ nữa, vốn là Hoàng thành đệ nhất mỹ nhân, công chúa cao cao tại thượng thoát cái lại biết thành cặn bã của hoàng gia rồi!”

Hai người còn đang nói chuyện lại nghe thấy sau lưng có tiếng “xoảng” vang lên.

Quay đầu lại, thấy Sầm Miễn đứng sau lưng hai người bọn họ, hình như trong tay vốn đang cầm một chén trà, lúc này đã vỡ nát cả rồi.

Trình Tử Khiêm cùng Sách La Định nhìn nhau một cái, nhanh chóng nhìn quanh bên ngoài... may mà sau lưng chỉ có Sầm Miễn chứ không còn ai khác.

Sách La Định trừng Trình Tử Khiêm – Cũng tại lấy bệnh của người đấy, sao đi mà lại không gây ra tiếng động nào thế.

Trình Tử Khiêm bĩu môi – Công phu người giỏi vậy, có người đứng ở phía sau người cũng không biết mà còn mặt mũi nói ta sao.

“Các người nói thật sao?”. Sầm Miễn lo lắng: “Ban nãy ta ở trên đường cũng nghe thấy mấy đứa nhỏ hát lung tung, chuyện này liên quan đến danh tiếng của Nguyệt Như tỷ tỷ, không bằng không chứng không được nói lung tung đâu!”

Sách La Định thấy mặt mũi Sầm Miễn đỏ bừng, nhanh chóng bảo hắn hạ hỏa chút đi, từ từ bàn bạc, từ từ bàn bạc!

36. Chương 36: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 36

Đường Nguyệt Như không phải huyết mạch hoàng gia thật sự, tiên đế bị người ta đội cho cái nón xanh, nếu chuyện thế này mà bị truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ thành sóng to gió lớn.

Nhưng mà tin đồn cũng được chia thành rất nhiều loại, có loại như kiểu tình yêu nam nữ bị cha mẹ cấm đoán, thì ai cũng dám bàn luận, nhưng có những chuyện liên quan đến thiên hạ quốc gia, đến bí mật hoàng thất, khi mọi người vẫn chưa có chứng cứ xác thực thì cũng chỉ dám bàn tán một chút mà thôi. Nhưng mà, nếu như có quá nhiều người bàn tán, tất nhiên sẽ bị lan truyền... trong mơ hồ, tất cả mọi người đều cảm thấy sẽ có chuyện lớn nào đó xảy ra.

Hội hoa đến hẹn lại lên, các cô nương ăn mặc cũng rực rỡ như hoa, thanh niên chen chúc đến hoa viên ở thành Đông.

Phía Đông hoàng thành có một con sông, không quá rộng cũng không quá dài nhưng lại có đến ba mươi bốn cây cầu đủ loại. Trên cầu bày đầy hoa, đuôi cầu lại là phố hoa, hàng quán hai bên bờ sông thì lại kéo một hàng dài đèn lồng vắt qua mặt sông, còn có các thuyền hoa tấp nập neo đậu. Toàn bộ thành Đông đều sắc sỡ sắc màu, vô cùng đẹp.

Khánh diễn mừng thọ Hoàng thượng thường bắt đầu từ hội hoa.

Đèn đuốc được thắp sáng trưng, pháo hoa vun vút khắp trời, dân chúng hoàng thành cũng vui mừng hỉ hả.

Sách La Định, Bạch Hiểu Phong và Sầm Miễn đều đứng chờ ở cửa Thư quán Hiểu Phong.

Ba nam nhân đều mang những biểu lộ khác nhau.

Về mặt Sầm Miễn đầy mong đợi, hôm nay có thể cùng Nguyệt Như chậm bước lên cầu, ngắm hoa xem đèn, hân lớn từng này rồi nhưng đây là lần đầu tiên thấy vui vẻ đến thế.

Mà Bạch Hiểu Phong thì vẫn cứ không nhìn ra vui buồn mà bình đạm như cũ, các cô nương ven đường nhìn thấy hẳn là hai mắt lại sáng rực lên, bắt đầu xì xào bàn tán, tâm tình kích động.

Còn gương mặt Sách La Định lại trông rầu rĩ nhất – Ôn ào phiền phức quá!

Nhóm thứ hai ra ngoài chính là bốn huynh đệ bọn Đường Tinh Trị, mấy người này vẫn còn tâm tính trẻ con, phấn khích chạy đến, bàn bạc xem lát nữa đi đây chơi giờ.

Nhóm cuối cùng đi ra, đương nhiên chính là các cô nương.

Trình Tử Khiêm giúp đẩy Hiểu Nguyệt ra ngoài.

Bạch Hiểu Nguyệt mặc một chiếc váy trắng, gần đây luôn phải ngồi một chỗ nên được tắm rửa không ít, gương mặt hơi đầy đặn hơn, sắc mặt hồng nhuận, rất có tinh thần.

Bạch Hiểu Phong âm thầm gật đầu – Thần thái này thì chỉ cần khỏi chân nữa, về nhà cha nương nhất định sẽ hài lòng. Nuôi béo rồi cũng nên kiếm chồng gả đi thôi... nghĩ đến đây lại nhìn Sách La Định đang ngáp ngáp dài bên cạnh, thầm than thở, dáng vẻ của ứng cử viên em rể tương lai hình như không được đáng tin cho lắm.

Hiểu Nguyệt khoác một chiếc khăn thêu rất đẹp, dùng để chắn gió, lén nhìn Sách La Định.

Sách La Định ngáp xong một cái cũng nhìn thấy nàng rồi – Hôm nay Hiểu Nguyệt trang điểm nhẹ nhàng, tuy mất đi chút vẻ ngây thơ nhưng lại tăng thêm mấy phần diễm lệ.

Xoa xoa cằm, Sách La Định không thể phủ nhận – Nha đầu này quả thực xinh đẹp.

Hiểu Nguyệt thấy trong mắt Sách La Định có lóe lên một tia tán thưởng, mắt đẹp cong lên cười, thầm nghĩ: Không uống công nàng mất gần nửa ngày chuẩn bị, tên ngốc nhà ngươi dù có ngây ngô đến đâu đi nữa thì cũng nên biết phân biệt đẹp xấu dần đi, dù có là ngoan thạch thì cũng bắt ngươi phải cúi đầu cho xem! Hừ!

Trình Tử Khiêm giao xe cho Sách La Định.

Sách La Định một tay đón lấy lưng ghế xe lăn, tay còn lại xoa đầu Tuấn Tuấn vừa mới theo Hiểu Nguyệt ra ngoài.

Phía sau, Đường Nguyệt Như và Đường Nguyệt Yên cũng khoác tay ra ngoài. Nguyệt Yên mặc một chiếc váy đỏ, xinh đẹp rạng ngời động lòng người. Dù sao thì nàng vẫn còn trẻ, dù mặc màu gì cũng hợp. Hơn nữa ngoại hình nàng vốn đã xinh đẹp lại thêm chút ngây thơ, cho dù có tăng thêm chút diễm lệ thì cũng không có chút dung tục nào, ngược lại càng thêm xinh đẹp sáng sủa hơn.

So với Nguyệt Yên, Nguyệt Như lại mặc một chiếc váy màu tím nhạt, nàng sợ lạnh nên có khoác thêm một chiếc áo choàng, tóc búi cao. Đường Nguyệt Như là giai nhân tuyệt sắc, dù chỉ trang điểm nhạt thì cũng không giấu được sự sang trọng quý phái của nàng, khiến cho Sầm Miễn không cách nào dời mắt được.

Ngay cả Hồ Khai cũng phải nhỏ giọng nói với Đường Tinh Trị: “Đừng nói chứ, Tam hoàng tử của người đúng là nghiêng nước nghiêng thành, đám hoa khôi mỹ nhân gì đó kia nếu đem so với nàng cũng chỉ là đồ bỏ, kém quá xa!”

Nhưng mà thật đáng tiếc, trên gương mặt Đường Nguyệt Như lúc này lại mang chút sầu lo nhàn nhạt. Trên đời này, chẳng có bức tường nào có thể hoàn toàn kín gió, dù mọi người vẫn luôn cố hết sức tránh cho nàng nghe được những lời đồn đại ngoài kia, nhưng mà chuyện phải nghe rồi cuộc thì vẫn cứ nghe được thôi.

Lần đầu nghe được những tin đồn không thể lọt tai này, Nguyệt Như gần như giận đến ngất xỉu. Nhưng mà, tiếng đời đáng sợ, nàng gần như không có cơ hội nào để giải thích, đa số mọi người đều tưởng là thật rồi.

Trong trí nhớ của Nguyệt Như, mẫu hậu nàng hiền hòa cao quý. Mặc dù nàng sinh tại hoàng gia, nhưng từ nhỏ đã được cha nương yêu chiều. Phụ hoàng nàng hoàn toàn là vì quá nhớ thương mẫu hậu sinh bệnh mà qua đời của nàng nên mới buồn đau mà chết, trước lúc lâm chung, lúc phó thác giang sơn còn không quên dặn dò hoàng thúc nàng, hãy coi một đứa trẻ mồ côi là nàng như con gái ruột mà chăm sóc. Như vậy thì sao có thể không phải ruột thịt được! Nhưng vấn đề bây giờ chính là, người dân toàn hoàng thành đều đã coi nàng như con hoang rồi, ánh mắt nhìn nàng nếu không phải chế nhạo khinh thường thì cũng là đồng cảm thương xót, thật đáng giận!

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Đường Nguyệt Như, cứ cảm thấy nàng ấy gầy hơn một chút, cúi đầu nhìn Sách La Định đang chơi đùa rất vui vẻ cùng Tuấn Tuấn, đưa tay chọc chọc hân.

Sách La Định ngẩng đầu lên.

Hiểu Nguyệt nói nhỏ với hân: “Ngươi có biện pháp nào không?”.

Sách La Định hơi sững sốt: “Cái gì?”.

Hiểu Nguyệt nhìn Đường Nguyệt Như một chút: “Nguyệt Như tỷ tỷ ấy!”.

Sách La Định quay đầu liếc nhìn Đường Nguyệt Như đang cùng mọi người đi ra ngoài cửa phía trước, chẳng hiểu gì: “Làm sao vậy?”.

“Ngoài kia đồn đại đến vậy, ngươi có biện pháp nào giúp chị ấy một tay không?”. Hiểu Nguyệt than.

Sách La Định bật cười, cũng hơi bất đắc dĩ: “Ta quản làm sao được?”. Vừa nói vừa đẩy xe lăn của nàng đi về phía trước.

“Không phải ngươi là người có nhiều cách nhất sao? Như thế này thì phải làm sao bây giờ?”. Hiểu Nguyệt bất lực.

“Chuyện đó nếu như là giả thì không phải là thật rồi, mà cho dù là thật cũng chẳng có gì quan trọng, không phải lỗi của nàng ta.”. Sách La Định nói rất nhẹ nhàng: “Thời đã vận đã mệnh đã (1) mà, mặc kệ nó đi.”.

Hiểu Nguyệt bất lực nhìn hân, chẳng còn lòng đâu mà giận được nữa.

Chính trong chớp mắt nàng quay đầu lại, chợt cảm thấy hình như có ai đó đang quan sát nàng.

Hiểu Nguyệt nhìn bốn xung quanh một cái, ảo giác sao? Ban nãy trong lòng đột nhiên có cảm giác rờn rợn mà.

“Nàng sao thế? Lạnh à?”. Sách La Định thấy nàng chỉ khoác một chiếc choàng nhỏ thì lại cần nắn: “Ngồi ghế thì cần mặc nhiều chút, tối đến có gió lớn.”.

“Không phải, hình như có người đang nhìn ta.”. Hiểu Nguyệt cau mày nghiêm túc nói.

Sách La Định nghe thấy thật mới lạ: “Dù sao thì tiểu thư như nàng cũng là đại mỹ nhân, có bị người ta nhìn cũng là bình thường mà, làm gì dễ giận thế.”.

Trong lòng Hiểu Nguyệt lại thích một cái – Đại mỹ nhân đó nha! Tên nào nhìn nàng vậy? Không nhớ nữa!

Trên đường phố thật dài người đông như dật cửi, trước mặt là cửa Tây hoàng cung, trên đầu tường đèn đuốc huy hoàng, toàn bộ dân chúng hoàng thành hôm nay đều ở đây ăn mừng cả.

Những tài tử giai nhân ấy, hòa cùng đoàn người cũng không còn quá nổi bật nữa.

Bạch Hiểu Phong đi phía trước, Đường Nguyệt Yên đi theo bên cạnh. Hôm nay tâm trạng Nguyệt Yên hình như không tệ, có chút hưng phấn mà ngắm nghía hoa đăng.

Bạch Hiểu Phong thì không biểu hiện rõ có vui hay không, vẫn mang phong cách lười nhác như thường.

Bốn người bọn Đường Tinh Trị đã biến mất dạng, chắc là chạy đến chỗ nào đó chơi rồi.

Đường Nguyệt Như đi sau lưng Bạch Hiểu Phong, bên cạnh, Sầm Miễn vẫn luôn theo sát, nhưng cũng không dám đi quá gần nàng.

Đi ở cuối cùng là Sách La Định đẩy theo Bạch Hiểu Nguyệt, hắn còn mua cho nàng một chuỗi kẹo hồ lô đường để nàng cầm.

“Gần đây ta béo lên rồi đó.”. Hiểu Nguyệt vừa gặm vừa nhéo má mình một cái, mềm nhũn.

“Nào, ăn thêm cái bánh bao nữa.”. Sách La Định còn định chạy đi mua cho nàng cái bánh bao, Hiểu Nguyệt cầm phần kéo tay áo hắn lại.

“Lão Sách, đừng đi đến phía trước nữa, quay đầu, quay đầu thôi!”.

Hai người còn đang cười đùa thì đã thấy Trình Tử Khiêm chạy như điên đến, phát tay lia lịa.

“Sao lại không đi tiếp?”. Sách La Định ngẩng đầu nhìn quanh, thấy phía trước có một khán đài rất lớn, gánh hát vùng khác đang diễn, có rất nhiều người vây xem, cũng có rất nhiều người cười nữa.

“Đang diễn cái gì vậy?”. Sách La Định thấy hứng thú.

“Ài, Tam công chúa đâu?”. Trình Tử Khiêm càng gấp hơn.

“Nguyệt Như tỷ tỷ ở phía trước đó.”. Hiểu Nguyệt chỉ, lại thấy ở phía bên ngoài đoàn người ấy, bọn Đường Nguyệt Như cũng đã dừng chân xem màn kịch kia.

“Hồngбет!”. Trình Tử Khiêm nhanh chóng chạy lên.

Bạch Hiểu Nguyệt cùng Sách La Định nhìn nhau một cái, sao vậy?

Chẳng biết vở kịch đang diễn trên sân khấu kia thuộc loại gì, hình như là hài kịch, diễn viên đều vẽ mặt hoa hoét lòe loẹt, các tuồng diễn đều pha trò rất thú vị.

Mà nhìn đoàn người vây xem bốn phía lúc này đều đã cười ngả tới ngả lui rồi.

Khi nhìn kỹ xem trên sân khấu diễn cái gì thì mới biết, thì ra là diễn vở kịch Tiên hoàng đang cãi nhau với Hoàng hậu, Hoàng hậu ngoại tình đội cho hắn cái mũ xanh biếc.

Bạch Hiểu Nguyệt che miệng, mở to mắt nhìn Sách La Định – Chuyện này cũng diễn được à?

Mọi người vô thức nhìn Đường Nguyệt Như, thấy gương mặt nàng trắng bệch.

Sầm Miễn vội vàng kéo nàng quay lại.

Đường Nguyệt Như lại không chịu đi.

Đường Nguyệt Yên nghe xong cũng nổi giận: “Đang giở trò gì đây! Ca! Ca!”.

Chỉ lát sau, Đường Tinh Trị đang cầm thịt xiên cũng chạy đến: “Chuyện gì vậy?”.

Đường Nguyệt Yên chỉ về phía khán đài: “Ca nghe xem họ hát cái gì đi!”.

Đường Tinh Trị vừa nghe xong, thiếu chút nuốt luôn cả cái tăm xiên thịt vào bụng rồi!

“Đồ khốn khiếp!”. Lúc này Đường Tinh Trị cũng nổi giận, sai người phá sân khấu bắt diễn viên, Hồ Khai vội vàng can lại: “Người không sợ bị đánh đòn nữa à?”.

“Bị đánh cũng phải phá, dám nói hươu nói vượn!”. Đường Tinh Trị nổi giận, nhưng mà lúc này đoàn người cũng bắt đầu dao động, có một số người đã bắt đầu ồn ào, còn nói mấy câu khó nghe, gì mà dám làm lại còn sợ bị người ta nói, cây ngay thì sợ gì chết đứng chứ.

Đường Tinh Trị càng nghe càng giận.

Hiểu Nguyệt cũng lo lắng, đẩy Sách La Định một cái: “Liệu có gặp chuyện gì không may không?”.

Sách La Định khoanh tay: “Hắn là đã xảy ra chuyện gì rồi, làm lớn chuyện vậy mà.”

“Rầm...”

Mọi người còn đang nói thì lại nghe thấy một tiếng động vang dội nổi lên, sau đó đoàn người hỗn loạn.

Sách La Định ngẩng đầu nhìn lên, thấy chẳng biết tại sao sân khấu lại sập mất một nửa rồi, rất nhiều người bị đập trúng, diễn viên trên sân khấu cũng lăn cả xuống, có người ngã bị thương, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, đoàn người rối rít chạy ra ngoài.

Từ nãy chỗ này đã tập trung quá nhiều người, lần này đoàn người lại đột nhiên cùng chạy ra, ngay lập tức hình thành tràng diện giẫm đạp lên nhau vô cùng loạn, rất nhiều người đứng không vững còn bị xô ngã xuống sông.

Sách La Định vừa thấy tình hình bất ổn liền đưa tay ôm lấy Hiếu Nguyệt, tung người nhảy lên một nóc nhà.

Hiếu Nguyệt bị đặt trên nóc nhà, thấy đoàn người bên dưới y như thủy triều mà chạy tứ tung, cảnh tượng rất đáng sợ.

Lần này vừa loạn thì chẳng ai còn để ý đến ai nữa, Sầm Miến vội vã che chở cho Đường Nguyệt Như, thấy đoàn người đang nhào cả đến thì ôm lấy nàng, tránh vào trong một con hẻm.

Bạch Hiếu Phong và bọn Đường Tinh Trị cũng mang mấy nữ sinh tránh vào hẻm.

“Bảo Bảo đâu rồi?”. Hạ Mẫn vừa vào đến trong hẻm, không thấy Nguyên Bảo Bảo thì kêu lên.

Sách La Định ở trên nóc nhà nhìn thấy rõ, Nguyên Bảo Bảo bị trật chân, ngã trong đám người.

Hắn tung người nhảy một cái xuống, tung cước đạp mấy tên sắp giẫm phải nàng ra, kéo Nguyên Bảo Bảo dậy, dẫn vào trong ngõ hẻm, sau đó lại lên nóc nhà ôm Hiếu Nguyệt xuống, vừa định đi tìm xe lăn thì Bạch Hiếu Phong đã ngăn lại: “Không cần nữa, làm thêm một cái nữa là được.”

Mọi người kiểm tra nhau một chút, người của thư quan Hiếu Phong đều không bị thương, vẫn còn nguyên vẹn.

Tử Khiêm là người cuối cùng chui từ trong đoàn người ra: “Bà nó chứ, có người cố ý gây rối!”

Vừa nói vừa lấy hai cây gậy trúc đã bị chém đứt đoạn ọi người xem: “Đây chính là chân đỡ sân khấu, bị chặt đứt rồi! Bởi vậy mới bị sụp xuống.”

Sách La Định cầm lấy hai cây gậy trúc kia xem một chút, hình như có gì suy nghĩ.

“Tỷ, có phải tỷ đắc tội ai rồi không?”. Đường Nguyệt Yên nhin không được hỏi Đường Nguyệt Như: “Ai lại bịa chuyện xấu xa như vậy để nhằm vào tỷ chứ.”

Lúc này Đường Nguyệt Như vừa tức vừa sợ, sao còn nói được gì nữa, lại còn bị chuyện Nguyên Bảo Bảo vừa bị ngã ban nãy dọa cho sợ hãi, nếu như không nhờ Sách La Định kéo nàng ra thì có khi đã bị người ta giết chết rồi, càng nghĩ càng thấy sợ, nàng cứ thế khóc lên.

Hạ Mẫn ở bên cạnh an ủi nàng, còn nhìn mọi người – Làm sao bây giờ?

Đường Tinh Trị khoanh tay, trong lòng cũng có chút rợn người, không biết hôm nay có chết ai không.

“Chúng ta về thôi...”. Hồ Khai nói.

“Trước tiên đừng đi vội!”. Sách La Định phất tay áo một cái, chỉ ra bên ngoài nói với bốn người bọn Hồ Khai: “Sau khi đoàn người giải tán có thể sẽ còn rất nhiều người bị thương mắc lại, bốn người các người ra ngoài cứu người, gọi cả thái y của Thái y viện đến nhanh chóng cứu chữa cho những người bị thương đó.”

“Hả?”. Bọn Hồ Khai nhìn nhau.

Bạch Hiếu Phong gật đầu một cái.

Bọn Đường Tinh Trị nhanh chóng chạy ra ngoài, lúc này nhân mã duy trì trị an của hoàng thành cũng tới rồi, thấy cảnh tượng này cũng sợ hết hồn, vừa nhìn thấy Đường Tinh Trị cũng có ở đây, bèn nghe theo sự sai bảo của hắn.

Sách La Định vỗ tay một cái, Tử Liêm liền ghé đầu từ nóc nhà ra.

“Bắt mấy diễn viên kịch kia lại, không được thiếu một ai!”

“Tuân lệnh!”. Tử Liêm lóe cái biến mất.

Sách La Định nhìn gậy trúc kia một cái, hỏi Bạch Hiểu Phong: “Người thấy thế nào?”

Bạch Hiểu Phong suy nghĩ một chút: “Đại khái cũng không khác cái nhìn của người là bao.”

Sách La Định cau mày.

Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Đúng là không ngờ được, phong vân đột biến.”

“Bọn họ đang làm trò gì thế?”. Đường Nguyệt Yên gấp gáp cũng không làm được gì, hỏi Sầm Miễn ở bên cạnh.

Nhưng lúc này toàn bộ tâm tư Sầm Miễn đều dồn cả lên người Đường Nguyệt Như rồi, nhìn dáng vẻ kia của hấn, giống như không biết phải an ủi nàng thế nào cho phải, vẻ mặt tràn ngập lo âu.

Nguyệt Yên nhìn hấn mấy lần, bĩu môi – Tên đàn! Chẳng có chút tiền đồ nào cả.

Ngay đêm đó, các nữ sinh đều được đưa về thư quán trước, những người khác đều vắng mặt, bọn Đường Tinh Trị phụ trách cứu người, Bạch Hiểu Phong và Sách La Định thì chẳng biết đã đi làm gì, Trình Tử Khiêm vẫn luôn đứng ngoài cửa nhận đủ loại tin tức, làm công tác ghi chép.

Hiếu Nguyệt không còn xe lăn, ngồi trong phòng cũng không cách nào ngủ được, bảo Tiểu Ngọc mở cửa cho nàng, chờ đến lúc trời sáng.

Chẳng bao lâu Hạ Mẫn đỡ Nguyên Bảo Bảo tới, thấy Hiếu Nguyệt vẫn còn chưa ngủ thì vào trong với nàng. Nguyên Bảo Bảo có lẽ cũng bị kinh hãi, vừa mới nằm xuống đã mơ thấy mình bị giẫm chết rồi, cũng không ngủ được.

Đường Nguyệt Yên cũng chạy một vòng tới đây, hỏi: “Có thấy Tam tỷ đâu không?”

Tất cả mọi người cùng lắc đầu.

Hạ mẫn suy nghĩ một chút: “Chị Nguyệt Như liệu có ở bên hồ sau viện không? Những lúc có tâm sự chị ấy đều đến đó ngồi một chút.”

Đường Nguyệt Yên cau mày: “Quá nửa đêm rồi còn đến bờ hồ đón gió lạnh sao?”

Nói xong thì chạy đi tìm nàng.

Bỏ lại ba cô gái trong phòng.

Hạ Mẫn khoanh chân ngồi trên giường Hiếu Nguyệt, nói: “Hiếu Nguyệt này, cậu có cảm thấy... lần này là có người nhắm vào chị Nguyệt Như không?”

Hiếu Nguyệt gật đầu: “Chỉ không biết là ai.”

“Hình như trong lòng Sách La Định và Bạch phu tử đã biết gì đó rồi.” Hạ Mẫn nhìn bên ngoài một chút, nhỏ giọng hỏi: “Thật ra thì, các cậu có nghĩa tới Lệ phi nương nương không?”

Hiếu Nguyệt nhìn Hạ Mẫn một cái, thực ra nàng cũng có chút nghi ngờ chuyện này, nhưng mà nhìn phản ứng của Nguyệt Yên cùng Tinh Trị, mặc dù hai người này tính cách khác nhau nhưng mà cũng là những người không biết diễn kịch, hai người họ hấn là không biết chuyện gì.

“Sao Lệ phi phải làm như vậy chứ?”. Nguyên Bảo Bảo không hiểu: “Cũng đâu có lợi gì.”

“Sao lại không có lợi?”. Hạ Mẫn nhỏ giọng nói: “Nếu cứ thế này có thể Nguyệt Như sẽ không thể ở trong Hoàng thành được nữa.”

Nguyên Bảo Bảo gật đầu: “Cũng đúng, người được lợi có vẻ là Lệ phi rồi.”

“Có vẻ gượng gạo.”. Hiểu Nguyệt cũng lắc đầu: “Chuyện hôm nay phát triển thành chuyện lớn như vậy, còn làm mất mặt cả hoàng gia, Lệ phi và Hoàng hậu nương nương là những người thông minh như vậy, sao có thể làm ra được.”.

Hạ Mẫn cùng Nguyên Bảo Bảo nhìn nhau một cái – Ngược lại cũng đúng.

Đường Nguyệt Yên đi đến nơi vắng người rồi, cũng khoanh tay ngẫm nghĩ – Trước đó nàng cũng cảm thấy có chút quái lạ, Hoàng hậu nương nương lại không hề cố tác hợp nàng với Sầm Miển, hơn nữa còn ra vẻ rất thâm sâu, chẳng lẽ thật sự là... Nhưng mà vừa nghĩ qua một cái lại cảm thấy có chút quá đáng quá, tóm lại trong lòng nàng lúc này đều là suy nghĩ ngổn ngang. Nàng cũng là một người háo thắng, mặc dù vì Bạch Hiểu Phong mà ít nhiều cũng có chút xa cách với Nguyệt Như. Nhưng mà Đường Nguyệt Yên nàng cũng rất mạnh, nàng có chỗ nào thua kém Đường Nguyệt Như như, sợ gì mà không dám cạnh tranh công bằng, việc gì phải dùng loại tiểu xảo như vậy, có thắng cũng chẳng về vang gì.

Nguyệt Yên đi về phía sau viện, lại thấy cách đó không xa, một mình Nguyệt Như đang ngồi trong đình tránh gió mà ngắm người nhìn mặt hồ.

Sầm Miển cầm một chiếc áo khoác trong tay, lo lắng nhìn quanh.

Nguyệt Yên đưa tay đẩy hắt một cái.

Sầm Miển còn đang tập trung toàn bộ tinh thần để nhìn, bị nàng dọa cho sợ hãi đến độ thiếu chút nhảy dựng lên, mở to hai mắt quay đầu lại nhìn.

Nguyệt Yên liếc hắt một cái: “Nhìn cái gì, không đi qua an ủi chị ấy à.”.

“Ài.”. Sầm Miển ngăn nàng lại, nhỏ giọng nói: “Ban nãy chị ấy giả bộ về phòng ngủ, thấy người đi hết rồi mới lặng lẽ đến đây ngồi một chút, có thể là muốn một mình tĩnh lặng, không nên đi quấy rầy.”.

Đường Nguyệt Yên cau mày nhìn hắt: “Người có thể đừng có đàn bà thế được không, chẳng giống đàn ông chút nào.”.

Sầm Miển bị chửi cũng thấy thật vô tội, chẳng biết tại sao cái cô Thất công chúa này lại thích mắng chửi người ta vậy chứ.

Nguyệt Yên thấy hắt vẫn cẩn thận quan sát Nguyệt Như đang ngắm quang cảnh quanh hồ, chiếc khăn lụa màu trắng che trên đầu cũng có chút nổi bật.

“Này, tên ngốc, ta hỏi người.”. Đường Nguyệt Như chọc chọc Sầm Miển: “Nếu như hoàng tử của ta thật sự không phải là con ruột của tiên hoàng, người làm thế nào?”.

Sầm Miển nhìn Nguyệt Yên một chút, nói: “Ta sẽ chăm sóc cho nàng.”.

“Người chăm sóc chị ấy thế nào chứ?”. Nguyệt Yên hỏi: “Cưới chị ấy hả?”.

Sầm Miển gạt đầu một cái: “Chỉ cần Nguyệt Như tỷ tỷ chịu gả cho ta, ta cầu còn không được, nhất định sẽ không để cho nàng chịu thiệt thòi. Ta có thể mang nàng về phía Nam, tránh xa cái nơi lăm lăm phân tranh này. Nếu như nàng không chịu gả cho ta, ta cũng sẽ trông chừng nàng, cho đến khi nàng gả ột người có thể chăm sóc nàng cả đời.”.

Đường Nguyệt Yên nhìn chằm chằm hắt một lúc lâu: “Cha người sẽ để người cưới chị ấy sao?”.

Sầm Miển lắc đầu một cái: “Cha có phản đối cũng vô ích.”.

“Người định cãi lời cha người à?”. Nguyệt Yên kinh ngạc: “Tính cách Quế Vương rất nóng nảy, người không sợ ông ấy đánh người sao?”.

“Người có giết chết ta cũng vô ích, ta chỉ thích Nguyệt Như tỷ tỷ mà thôi.”. Sầm Miển có chút mê muội mà nhìn về phía người đang một mình mặt ủ mày chau bên hồ kia: “Nhưng mà ta tin mẫu thân Nguyệt Như tỷ tỷ không phải là người như lời đồn đại kia, nếu để ta biết ai dám hủy hoại danh tiếng của nàng, hại nàng đau lòng như vậy, ta nhất định sẽ không để yên cho người đó.”.

Nguyệt Yên nhìn Sầm Miển một lúc lâu: “Chị ta không thích người, chị ấy thích Bạch Hiểu Phong, Bạch Hiểu Phong mạnh hơn người đến mười lần đấy.”.

Sầm Miến lại không hề giận: “Chỉ cần Bạch Hiểu Phong thực lòng thích nàng thì đâu chỉ là tốt hơn ta gấp mười lần chứ? Phải tốt hơn trăm lần mới được.”

“Đầu người có vấn đề à!”. Nguyệt Yên nhìn không được mà mắng hằn: “Dâng người con gái mình thích cho người khác như vậy, nếu như người thích thì phải đoạt lấy chứ!”

Sầm Miến vô duyên vô cớ lại bị mắng, càng thêm vô tội nhìn Đường Nguyệt Yên, lầm bầm một câu: “Vấn đề không phải là ta có thích hay không, mà là Nguyệt Như thực lòng thích ai kìa.”

Đường Nguyệt Yên giận, đập hấn một cước.

Sầm Miến không chỉ bị mắng mà còn bị đập, càng thêm vô tội mà nhìn Nguyệt Yên, trong lòng lại nghĩ sao tính khí cô Thất công chúa này lại nóng nảy đến thế? Đã điều ngoa còn vô lý nữa.

Nguyệt Yên giận hừ hừ bỏ đi, cũng không đến tìm Nguyệt Như nữa.

Đi tới cửa viện, nàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Sầm Miến đi đến cạnh bậc thang, ngồi xổm xuống, hai tay chống cằm, nhìn ra phía hồ, lặng lẽ ở bên cạnh Nguyệt Như.

Nguyệt Yên vẫn đứng ở phía sau cửa đá nhìn ngây ngốc... cũng chẳng biết qua bao lâu, có lẽ Sầm Miến ngồi lâu mệt mỏi, đổi tư thế khác ngồi, tay chống cằm tiếp tục nhìn Nguyệt Như, giống hệt vầng trăng sáng trên bầu trời, ánh mắt hấn lại sáng chói như sao, tràn đầy thành kính.

Nguyệt Yên xoay người bỏ đi, tiện tay lau khóe mắt, tên ngốc đó, phu tử Hiểu Phong bỏ xa hấn chín con phố mà! Thật chẳng có tiền đồ!

37. Chương 37: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 37

Ngay đêm đó, Nguyệt Như ngủ thiếp đi trong đình cạnh hồ, chờ đến khi tỉnh lại, nàng thấy mình nằm trong phòng, nha hoàn Tiểu Ngọc vẫn luôn chăm sóc cho Hiểu Ngọc thường ngày lại đang chăm sóc nàng.

Nguyệt Như ngồi dậy, hỏi: “Ta trở về thế nào?”

“Tiểu Vương gia thấy cô ngủ trong đình cho nên mới đưa cô về.”. Tiểu Ngọc đưa cho y phục sạch cho nàng thay.

Nguyệt Như nhìn y phục trên giường, hỏi Tiểu Ngọc: “Liên nhi đâu rồi?”

“A...”. Tiểu Ngọc hơi do dự.

Liên nhi là nha hoàn vẫn hầu hạ Đường Nguyệt Như thường ngày. Đường Nguyệt Như cũng không gần gũi với người khác lắm, nhưng mà nha hoàn này nàng rất thích, vẫn theo bên nàng khoảng mười năm rồi.

“Chị Liên nhi... nói là có chuyện gấp cho nên về quê một chuyến rồi.”. Tiểu Ngọc lí nhí nói: “Tiểu thư nói, mấy hôm nay để ta phục vụ công chúa, cô có chuyện gì cứ sai ta là được rồi.”

Đường Nguyệt Như hơi ngó người một chút, sau đó lại cười một tiếng: “Thì ra là vậy.”

“Tỷ.”.

Lúc này lại có người đẩy cửa từ bên ngoài vào, là Đường Nguyệt Yên.

Nguyệt Như ngẩng đầu nhìn nàng.

Đường Nguyệt Yên đến bên mép giường ngồi xuống, hừ hừ tức giận, trong tay còn cầm một hộp thức ăn.

“Tiểu Ngọc, đi châm bình trà đến đây đi.”. Nguyệt Yên nói, vừa đặt hộp thức ăn xuống: “Có sữa đậu nành thì tốt hơn.”

“Dạ.”. Tiểu Ngọc chạy đi mua sữa đậu nành.

Đường Nguyệt Yên mở hộp đồ ăn ra, bên trong có một lồng bánh bao hấp trong suốt, đặt vào trong tay Nguyệt Như.

“Muội mua sao?”. Nguyệt Như lại thấy có chút kinh ngạc.

“Sáng sớm nay Sầm Miến chạy ra ngoài mua cho tỷ đấy.”. Đường Nguyệt Yên mím môi: “Hắn đối với tỷ tốt thật, có phải thăm mền tỷ không đấy?”.

Nguyệt Như cắn một miếng bánh bao, cười: “Đừng nói bừa, hắn còn nhỏ hơn tỷ rất nhiều, chắc coi tỷ là đại tỷ thôi.”.

“Vậy tỷ coi hắn là gì?”. Nguyệt Yên hỏi.

“Là đệ đệ mà.”. Nguyệt Như vừa ăn bánh bao vừa cười: “Đứa nhỏ này rất hiểu lòng người.”.

Nguyệt Yên than thở.

“Gì mà than thở?”.

“Không có gì.”. Đường Nguyệt Yên suy nghĩ một chút, nói: “Tỷ, sáng sớm hôm nay muội về hỏi qua hoàng nương muội rồi, không phải bọn họ hại tỷ!”.

Đường Nguyệt Như hơi ngầy ngẩn một chút, nhìn Đường Nguyệt Yên, cười, đưa một ngón tay ra ấn trán Đường Nguyệt Yên một cái: “Muội đó, ngốc chết, chuyện này sao có thể là Hoàng hậu và Lệ phi làm được.”.

Nguyệt Yên xoa trán: “Không phải sao? Vậy là ai nhắm vào tỷ chứ?”.

Đường Nguyệt Như nhìn nàng một chút, nói: “Đối tượng không phải tỷ, chẳng qua tỷ chỉ bị đập một cước xuống theo mà thôi, đối tượng muốn hại thực sự là Hoàng hậu và Lệ phi kia.”.

“Hả?”. Đường Nguyệt Yên giật mình, đứng dậy: “Muốn nhắm vào nương muội sao?”.

Đường Nguyệt Như gật đầu một cái: “Tỷ thì là cái gì chứ? Dù có giết chết tỷ thì đã sao?”.

Nguyệt Yên cau mày, ngồi xuống: “Vậy phải làm sao bây giờ?”.

“Muội không cần sợ.”. Nguyệt Như cười nói: “Hiếu Phong cùng Sách La Định sẽ nghĩ cách, cho dù hai người họ không có cách thì còn có Lệ phi và Hoàng hậu nữa mà, nếu tất cả đều không được thì vẫn còn có Hoàng thượng nữa.”.

Nguyệt Yên suy nghĩ một chút, sờ mũi: “Còn... những lời đồn đó là thật hay giả nhỉ?”.

Nguyệt Như nhàn nhạt cười: “Tỷ cũng không biết.”.

“Không biết phụ hoàng đã nghe qua chưa.”. Nguyệt Yên nói nhỏ: “Nếu như đột nhiên phụ hoàng không thương tỷ nữa thì phải làm sao bây giờ?”.

Nguyệt Như khẽ cười: “Thì cũng coi như không có Liên nhi thôi, không có hoạn nạn thì sao thấy được chân tình chứ. Nếu như có một ngày, khi muội một lần mất đi tất cả, nếu có người vẫn hết lòng hết dạ với muội, vẫn ở bên cạnh lặng lẽ bảo vệ muội, nếu muội có thể gặp được người như thế, hãy gả cho hắn đi.”.

Nguyệt Yên thì lại lẩm bẩm một câu: “Vậy tỷ có thể gả đi được rồi đấy.”.

“Hử?”. Nguyệt Như nghe không rõ.

“Không có gì, tối nay tỷ có đi dự thọ yến không?”. Nguyệt Yên nhắc nhở: “Hôm nay mấy tử địch của tỷ cũng đến đó, chắc chắn bây giờ mấy người đó đang vô cùng đặc ý cho xem, cẩn thận bọn họ giả trò hại tỷ.”.

Đường Nguyệt Như lại ngớ người, nếu đã nhắc đến “tử địch” hẳn là nói đến mấy vị thiên kim, quận chúa nhà mấy vị quan viên kia rồi... Bình thường Nguyệt Như đều không thích giao thiệp với người khác, mà điều quan trọng là tài tử văn nhân hâm mộ nàng lại quá nhiều. Con gái mà, chàng trai mình thích lại đi thích cô gái khác, đương nhiên là sẽ có chút giận dỗi vu vơ. Cho nên mấy vị thiên kim con nhà đại quan cùng mấy cô quận chúa nhà mấy vương gia trong hoàng thành đều không hợp với Nguyệt Như cho lắm.

Nguyệt Như chỉ cười nhạt, không nói gì, tiếp tục ăn sáng.

Người đưa sữa đậu nành tới lại không phải là Tiểu Ngọc mà là Bạch Hiếu Nguyệt nhảy lò cò bằng một chân.

“Ái chà!”. Nguyệt Yên nhanh chóng chạy đến đỡ nàng: “Cậu cẩn thận chút đi, vừa mới đỡ một chút thôi.”.

“Tốt hơn rất nhiều rồi, căn bản cũng không nghiêm trọng lắm.”. Hiểu Nguyệt vào phòng đưa sữa đậu nành cho Nguyệt Như.

Nguyệt Như vừa mới mở ra xem, được chứ... đổ mất một nửa rồi.

Hiểu Nguyệt ngượng ngùng cười: “Sách La Định cả đêm không về, nhất định là đi điều tra chuyện kia rồi.”.

“Vậy anh cậu thì sao?”. Nguyệt Yên hỏi.

“Á...”. Hiểu Nguyệt ngẩng mặt lên.

Nguyệt Như cùng Nguyệt Yên đều nhìn một cái – Nhìn cô tiểu muội này xem, biết Sách La Định cả đêm không về thế mà lại không biết đại ca mình tối có về nhà hay không?

“Thương vong tối qua thế nào?”. Nguyệt Như thấy Hiểu Nguyệt nhìn lồng bánh bao, gấp một cái đút vào miệng nàng.

“Ừm... phu tử Tử Khiêm vừa về rồi, nói là may mà cấp cứu kịp thời cho nên không có người chết, nhưng mà lại khiến hơn bốn mươi người bị thương, có hai người bị thương rất nặng.”.

“Hơn bốn mươi người sao?”. Nguyệt Yên cau mày.

“Bên ngoài có tin đồn nào không?”. Nguyệt Như hỏi.

Về mặt Hiểu Nguyệt xì ngay xuống, than: “Đồn đại rất khó nghe nữa, đều nói là gánh hát diễn về chuyện của tỷ... Về lời đồn đại kia, nói là sau đó Tinh Trị gây chuyện cho nên làm sụp sân khấu, tạo thành sự cố lớn như vậy.”.

Nguyệt Yên cau mày, nhìn Nguyệt Như một cái – Thật sự đổ lên đầu Tinh Trị rồi.

“Vậy bây giờ thì sao?”. Nguyệt Như hỏi: “Tình hình thế nào rồi?”.

“Bây giờ đã ổn định rồi.”.

Lúc này từ ngoài cửa có người đi vào, là Trình Tử Khiêm.

“Phu tử”. Nguyệt Yên hỏi: “Ổn định thế nào vậy?”.

“Lão Sách kéo nhân mã đến, truy nã mấy kẻ viết lời hát chế nhạo người khác.”. Trình Tử Khiêm nói với Tam công chúa: “Còn dán cả hình cáo thị toàn thành nữa.”.

Tam công chúa ngó người, Nguyệt Yên cũng quay đầu lại, hỏi: “Tìm được kẻ tung tin đồn rồi sao?”.

Tử Khiêm lắc đầu: “Không có.”.

“Vậy... hình truy nã đó là ai?”. Hiểu Nguyệt cũng không hiểu.

Tử Khiêm khẽ mỉm cười: “Lão Sách tự vẽ ra.”.

“Há?”. Đám người Hiểu Nguyệt cũng dở khóc dở cười.

“Cách làm này của Sách La Định vô cùng thông minh, công khai chuyện này ra còn có thể ăn miếng trả miếng, càng giấu diếm sẽ càng khiến người ta tưởng chuyện thực sự có gì đó.”. Đường Nguyệt Như nhàn nhạt thở dài: “Có điều...”.

“Có điều những nghi ngờ về công chúa sẽ vẫn còn. Tối nay sau khi kết thúc dạ tiệc, Hoàng thượng sẽ lên đỉnh thành gặp mặt dân chúng, việc cô có thể đứng bên cạnh ngài để chứng minh thân phận hay không mới là điều quan trọng nhất!”.

Đường Nguyệt Như gật đầu một cái: “Miệng lưỡi thế gian nhiều như vậy, chúng ta có muốn chặn cũng không nổi, có một số việc rõ ràng chúng ta không hề làm, nhưng nếu đã trở thành chuyện cười thì cũng sẽ bị người ta nói.”.

“Vậy còn phải phụ thuộc vào việc nói thế nào, và có chiếm được ích lợi gì không.”. Trình Tử Khiêm hình như lại có cách nhìn khác.

“Lợi ích sao?”. Nguyệt Như không hiểu: “Lợi ích gì?”.

Trình Tử Khiêm cười hì hì: “Chẳng hạn như nói, chỗ bánh bao này, cô ăn rồi, người ta sẽ nói cô tham ăn, cô không ăn nữa, người ta vẫn nói cô tham ăn, vậy thì cứ ăn đi, như vậy còn được chút lợi ích!”

Nguyệt Như khẽ cau mày: “Lợi ích...”

Nguyệt Yên nhìn trời: “Phu tử, ngài nói gì vậy, nghe không hiểu.”

“Ài...”. Trình Tử Khiêm phất tay áo một cái: “Đã nói chuyện đầu ắt có đó, con gái các cô đừng có nghĩ mấy chuyện khó khăn này làm gì, chuyện lớn đã có đám nam nhân thối chúng ta lo rồi, các cô chỉ cần chăm chút khiến mình xinh đẹp như hoa là được, ta tiếp tục đi làm việc đây.”. Nói xong bỏ đi.

Nguyệt Yên quay đầu lại nhìn Nguyệt Như một chút.

Nguyệt Như cười gật đầu một cái: “Cũng đúng, việc gì chúng ta phải lo nghĩ nhiều? Có đám nam nhân thối đó rồi mà!”

Chỉ một buổi sang, hàng loạt các loại tin đồn đều thay đổi bất ngờ.

Hoàng băng dán đầy cả thành cùng với nhân mã Sách La Định dẫn vào đúng là rất có công dụng, rất nhiều người đã bắt đầu bàn luận – Liệu có phải thực sự có người cố ý muốn hãm hại Đường Nguyệt Như không đây. Mà người bị tình nghi đầu tiên mọi người hướng tới, đương nhiên chính là Hoàng hậu và Lệ phi.

Ai cũng biết cung đình khó tránh được tranh đấu, người khả nghi nhất bây giờ chính là Lệ phi, nhưng mà hai người Sách La Định về kia lại có râu ria xồm xoàm, còn có cái đuôi sam, nhìn giống như ngoại tộc vậy.

Cho nên, tin đồn lại rồi rít xoay chuyển – Liệu có phải do ngoại tộc quấy rối không?

“Người nói, liệu sắp có chiến tranh không?”

“Không đến nỗi đâu, có thể chẳng qua chỉ nhằm vào Đường Nguyệt Như mà thôi.”

“Bình thường Nguyệt Như cô nương đều nhìn có vẻ rất nghiêm túc, có người thấy nàng không vừa mắt sao?”

“Thật đáng thương.”

“Danh dự của con gái rất quan trọng mà! Huống chi nàng còn là Trưởng công chúa nữa!”

“Cứ xem thọ yển tối nay đã đi.”

“Đã nói rồi, bất luận có phải hay không, Tam công chúa cũng là người vô tội!”

“Đúng vậy! Cũng đâu phải lỗi của nàng.”

Trên thực tế, con người ta vốn là loại động vật giả nhân giả nghĩa. Bản tính con người thường được chia thành hai loại, một loại ác, một loại không ác. Không ác chưa chắc đã là tốt, trên đời này cũng chẳng có được mấy người thực sự hiền lành. Nhưng mà, lại có rất nhiều người biết phân biệt đúng sai. Nói cách khác, có rất nhiều người được coi là người tốt là bởi vì bọn họ biết thiện là đúng, ác là sai. Chính bởi vậy mà, chẳng ai biết được trong lòng bọn họ nghĩ cái gì, cũng không ai biết sau lưng ta, họ sẽ nói những gì, nhưng mà ngoài mặt thì họ nhất định đều sẽ đứng về phe thiện.

Cho nên, lời đồn cũng bắt đầu đổi hướng, đại đa số mọi người đều bắt đầu thương cảm cho Đường Nguyệt Như.

Mặt khác, chuyện hôm qua mọi người đều nhằm cả vào Đường Tinh Trị. Vị vương tử bình thường chẳng mắc quá nhiều lỗi lầm cũng chẳng được yêu thích mấy này, lập tức trở thành đề tài chỉ trích của dân chúng hoàng thành.

Đường Tinh Trị cũng rất tức giận, mình vô duyên vô cớ lại bị người ta đổ oan! Nhưng mà vừa nghĩ lại, hẳn cũng không cảm thấy khó chịu cho lắm, nhìn những gì Sách La Định trải qua, chuyện của mình đã là cái thá gì?

Đến chiều, Sách La Định lại vẽ thêm mấy mấy tờ cáo thị truy nã, còn vẽ tỉ mỉ cả mấy cây gậy trúc bị chém đứt nữa.

Trong nhất thời, mấy lời bàn tán về đủ loại mưu ma chước quỷ rầm rập nổi lên.

Mấy chuyện bàn luận của dân chúng hoàng thành thường ngày đổi từ chuyện tình yêu tình báo bị phụ mẫu cấm cản, lần này chuyển ngay sang chuyện bàn mưu tính kế hãm hại người ta, thế này còn không náo nhiệt sao được?

Toàn bộ dân chúng toàn thành đều coi mình như ông thợ vụng cả rồi, tùm năm tùm ba lại chuẩn bị muốn vượt qua Gia Cát Lượng đây mà.

Cũng cùng lý do như vậy, vốn chỉ là thợ yếm mỗi năm được tổ chức một lần tối nay lại bị nói thành nơi truyền bá các loại sự thật, biết đâu lại còn trở thành Hồng môn yếm cũng nên. Liệu Đường Nguyệt Như có từ vị trí Phụng Hoàng cao cao tại thượng mà rớt xuống làm gà rừng bới đất tìm sâu, từ nay phải vạn kiếp bất phục hay không, tất cả đều trông cả vào tối nay rồi...

Những năm trước, mỗi lần thợ yếm kết thúc đều có đốt pháo hoa, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đều lên đỉnh thành gặp mặt dân chúng, công chúa cũng sẽ cùng lên theo, không biết năm nay sẽ thế nào, Đường Nguyệt Như còn có thể lên được tòa thành kia nữa hay không đây?

Đến gần trưa, Sách La Định cũng về tới nơi.

Mọi người thấy hân chạy khá vội, vào viện cái đã uống miếng nước trước.

“Sách La Định.”. Hiểu Nguyệt lò cò chạy tới.

“Chắc.”. Sách La Định vừa thấy đã cau mày: “Đã tìm được xe lăn cho nàng rồi, chỉ bị hỏng một chút, đại ca nàng đang mang đi sửa, nàng vào phòng nằm yên một chỗ cho ta, đừng có nhảy khắp nơi như thế, cứ như con thỏ ấy.”

Hiểu Nguyệt đã nhảy đến cạnh hân rồi: “Thế nào rồi?”.

“Ừm... còn đang điều tra.”. Sách La Định phát tay: “Nhưng mà tình hình cũng không quá tệ, tối nay ăn một bữa chắc không có vấn đề gì.”

“Vậy... Hoàng thượng có nói gì liên quan đến chuyện của chị Nguyệt Như không?”. Hiểu Nguyệt thử dò hỏi.

Sách La Định suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

Hiểu Nguyệt thấy sắc mặt hân không tốt lắm, bèn hỏi: “Vậy...”.

“Có thể cả đời Đường Nguyệt Như đều phải đeo trên lưng cái loại bị nghi ngờ này mà sống tiếp rồi.”. Sách La Định nhàn nhạt nói.

Hiểu Nguyệt há miệng: “Tại sao chứ?”.

Sách La Định nhìn xung quanh một chút, đến gần, một tay che tai Hiểu Nguyệt, nói rất nhỏ, rất nhỏ với nàng: “Thật ra thì năm đó, phi tử của Tiên hoàng là do cướp từ trên tay Hoàng thượng đấy.”

Hiểu Nguyệt há to miệng: “Chẳng lẽ...”.

“Tóm lại trong chuyện này cũng không tiện nói đến chuyện ai bắt trung với ai. Tiên hoàng cướp đoạt nhân duyên của người ta trước, lúc đó trong người mẫu thân của Nguyệt Như cũng đã mang cốt nhục của Hoàng thượng rồi, mà Tiên hoàng cũng không có khả năng sinh con, cho nên còn yêu thương hơn cả con gái ruột của mình nữa.”. Sách La Định cười: “Nàng chính là Trưởng công chúa thực sự, chỉ tiếc là...”.

Hiểu Nguyệt hiểu: “Chuyện này không thể nói ra được!”.

“Đúng vậy.”. Sách La Định bắt đầu dĩ: “Nói ra, Nguyệt Như biết rồi sẽ khó xử, hậu cung cũng có thể sẽ đại loạn, dân chúng trong thiên sẽ cảm thấy hoàng thất loạn luân.”

“Như vậy chẳng phải chị Nguyệt Như sẽ bị người ta hoài nghi cả đời sao?”. Hiểu Nguyệt cau mày: “Phụ thân như Hoàng thượng cũng thật chẳng đáng tin chút nào.”

“Cho nên dù có thế nào thì hân cũng muốn tác hợp cho Đường Nguyệt Như và Bạch Hiểu Phong, việc sủng ái đến tận trời như vậy có lẽ cũng là một loại bồi thường.”. Sách La Định cười một tiếng: “Hân là trong lòng Hoàng hậu nương nương và Lệ phi cũng đoán được gì đó rồi, cho nên mới mắt nhắm mắt mở, dù sao thì Nguyệt Như cũng là con gái, không thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế được.”

“Vậy rốt cuộc kẻ chủ mưu lần này là ai?”. Hiểu Nguyệt tò mò.

“Chuyện này...”. Sách La Định vẽ mặt thâm sâu nói: “Ài, tóm lại là rất nhức đầu.”.

Trời tối rất nhanh, toàn bộ dân chúng hoàng thành lại bắt đầu bàn luận về bữa tiệc tối nay, mà cả những người sẽ tham gia yến hội tối nay, ai cũng có những tâm sự riêng.

Đường Nguyệt Yên thay bộ trang phục công chúa long trọng, mang thêm mấy phần quý khí của hoàng gia.

Nguyệt Như vẫn ở mãi trong phòng không đi ra ngoài, mọi người cũng không dám đi quấy rầy nàng.

Đường Tinh Trị hôm nay cũng bắt ngờ đổi một thân quân phục, hình như Hoàng hậu bảo hấn mặc như thế, hấn mặc một thân hắc bào kết hợp với nhụyễn giáp màu vàng trông rất điệu kỳ.

Vừa mới ra đến sân, Hồ Khai ở bên cạnh đã vỗ tay: “Đẹp trai quá, Tinh Trị!”.

“Thật sao?”. Đường Tinh Trị nhìn bộ y phục này của mình, giọng nói còn chút hoàn nghi: “Sao ta lại cảm thấy có chút ngu ngốc...”.

Còn đang nói chuyện thì Sách La Định và Bạch Hiểu Phong đã đi từ bên ngoài vào.

Sách La Định kéo theo chiếc xe lăn đã được sửa xong của Bạch Hiểu Nguyệt, liếc Đường Tinh Trị một cái thì “phụt” một tiếng.

Đường Tinh Trị cau mày, bất mãn: “Ngươi cười gì hả?”.

Sách La Định lắc đầu: “Ngươi mang cái bộ dạng này đến chiến trường, chắc chắn chẳng cần đánh cũng sẽ thắng cho xem.”.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc, chẳng rõ Sách La Định đang khen hay đang nhạo báng Đường Tinh Trị nữa.

“Có ý gì?”. Thạch Minh Lượng không hiểu.

Sách La Định chỉ Đường Tinh Trị: “Cái màu vàng chói này rất hoa mắt, phơi dưới ánh mặt trời sẽ càng khiến đối phương choáng váng, bị hôn mê là thắng rồi.”.

Đường Tinh Trị bĩu môi, tức giận.

Thạch Minh Lượng thì chưa hiểu lắm, hỏi Hồ Khai: “Rốt cuộc là khen hay chê vậy?”.

Hồ Khai bắt lặc: “Thực ra thì... có phải chưa được long trọng lắm không?”.

Cát Phạm sờ cằm gật đầu: “Cứ cảm thấy bộ dạng này nó cứ sến súa quá.”.

“Là quá mới”. Sách La Định đến cạnh bàn ngồi xuống, sờ đầu Tuấn Tuấn vừa tiến tới: “Thay cái dây lưng có khi sẽ khá hơn chút đấy!”.

Đường Tinh Trị sờ cái dây lưng màu vàng nạm ngọc bát bảo của mình, nói: “Ta chỉ có mỗi một cái.”.

Sách La Định suy nghĩ một chút, vào phòng lấy một chiếc đai lưng da trâu có thắt khá nhiều nút bình thường ra, đưa cho hấn.

Đường Tinh Trị cầm lên nhìn một chút, đám người Hồ Khai cũng tới nghiên cứu, đều nhin không được mà kêu lên – Cái đai lưng thật quá khí chất!

“Da trâu đen nhìn rất đẹp!”. Cát Phạm thường xuyên nhìn thấy đồ tốt, đưa tay sờ, hỏi: “Sao lại có hoa văn màu đỏ đen thế?”.

“Là máu sói”. Sách La Định vừa mở miệng nói, mọi người giật mình rụt cả tay lại.

Sách La Định bĩu môi: “Trông các ngươi có tiền đồ chưa kia.”.

Đường Tinh Trị cầm lên ngắm nghía hồi lâu, thấy cái dây lưng này rất có phong thái dị vực, nút thắt cũng được tạo hình nanh sói, còn có cả trang trí thắt hình đầu sói, dùng để đeo đao.

“Người kiếm được ở đâu vậy?”. Đường Tinh Trị tháo đai lưng của mình ra, thay cái này vào.

“Ta chơi đấu vật với một tên hòa thượng Tây Vực, hần thua ta.”. Sách La Định vắt chân nói: “Cả đời tên hung tăng kia đều lấy việc giết sói làm thú vui, mỗi lần giết sói xong đều đeo cả cây đao dính máu lên cái đai lưng này, hần đeo tổng cộng hơn ba mươi năm, bộ giáp vàng lấp lánh kia sao có thể giống vật tham chinh chiến xông pha giết giặc chân chính được, cái đai lưng này sát khí rất nặng, cho dù trang phục có phù hoa sên súa đến đây cũng trấn áp được hết.”.

Đường Tinh Trị vừa mới đeo lên, cả người liền thay đổi, từ vị Đại tướng quân phù hoa ảo lả trong gánh hát bỗng biến thành vị võ tướng hoàng tộc khí phách trầm lặng ngay rồi.

“Người cũng rất có phẩm vị nhỉ.”. Hồ Khai hỏi Sách La Định: “Người cho Tinh Trị cái đai lưng này rồi, vậy người dùng cái gì?”.

Sách La Định một tay chống má tay kia rót trà, vắt chân uống trà: “Dù sao thì cũng không phải cười trường đi.”.

“Lần nào người cũng mặc mỗi bộ áo đen mà đi như vậy, không sợ người ta cười người à?”. Đường Tinh Trị nhìn Sách La Định, cứ cảm thấy như thiếu nợ hần vậy, cho nên nói: “Hay là thế này đi, người cho ta mượn đai lưng, ta cho người mượn một bộ y phục đẹp mắt chút, được không?”.

Sách La Định nhìn hần một chút, đột nhiên cười.

Đường Tinh Trị bị hần cười có chút sợ hãi, người này từ trước đến giờ thường ít cười, chẳng biết có phải do ngũ quan của hần quá góc cạnh hay không mà khi hần cười lại mang theo mấy phần tà dị, vừa có chút bất cần lại vừa có chút xấu xa gì đó.

“Người cười cái gì?”. Đường Tinh Trị bĩu môi: “Có muốn không?”.

“Miễn đi.”. Sách La Định cầm bình trà chậm rì nói: “Ông đây có mặc cái áo rách thì người ta cũng biết ta là tướng quân. Người chẳng cần đeo cái đai lưng sáng chói thì người ta cũng biết người là Hoàng tử, có một số chuyện thuộc về bản chất, không cần mang mấy thứ vải vóc đến che.”.

“Khụ khụ...”. Thạch Minh Lượng đang uống trà cũng bị sắc, mặt Đường Tinh Trị lại có chút nóng, trừng Sách La Định – Cách nói chuyện thật muốn đập ột trận!

Bạch Hiểu Phong ở bên cạnh lại chú ý đến phía sau mọi người, Bạch Hiểu Nguyệt đang được đám nha hoàn đỡ đến.

Hiếu Nguyệt vừa mới vào sân đã nghe được đoạn đối thoại của Sách La Định với Đường Tinh Trị, Bạch Hiểu Phong lại thấy nàng che ngực như sắp không chịu nổi nữa rồi, đầy mặt đều là – Đại anh hùng, đại anh hùng! Quá đẹp trai quá khí phách, hoàng tử vương gia quý công tử gì gì đó, đều tránh hết ra!

Bạch Hiểu Phong đỡ trán, chẳng lẽ thật sự phải nhận Sách La Định là em rể à?

38. Chương 38: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 38

Đoàn xe ngựa của thư quán Hiểu Phong cứ thế hùng tráng kéo vào hoàng cung, hôm nay là tiệc mừng thọ của Hoàng thượng, tất cả những quan viên có thể đến đều đến hết, những người không thể đến cũng chạy đến, cho dù có phải đứng xem ngoài cửa thành cũng tốt.

Cho nên, ngoài cửa hoàng cung vô cùng náo nhiệt.

Trên đời này sẽ luôn gặp phải những người được hoành nghênh, mỗi năm đến lúc vào cung cũng chỉ có mấy người là được vây quanh nhiều nhất, cơ bản cũng là mấy người chiếm nhiều thế thượng phong nhất mà thôi.

Hàng năm Bạch Hiểu Phong luôn là người phải chịu nhiều áp lực nhất, đương nhiên, những quan viên đến làm quen với hần thì rất ít, nhưng các vị thiên kim tiểu thư nhà các quan viên ấy lại khá nhiều.

Mà Đường Tinh Trị lại bị các quan viên vây quanh nhiều nhất, ngay cả mấy vị huynh đệ của hần cũng đến góp mặt điểm tên.

Sách La Định lại là người năm nào cũng có người muốn đến vây quanh nhưng mà chẳng ai dám vây quanh hết, cho nên hẳn đây Bạch Hiếu Nguyệt đi rất thành thoi.

Mặt khác, năm nay còn có thêm một Sầm Miễn nữa.

Quê vương độc chiếm một phương, có quyền có thế lại quan hệ rất tốt với Hoàng thượng. Sầm Miễn bản thân là Tiểu vương gia đương nhiên cũng đã khiến cho người ta mỗi mắt ngóng trông rồi. Hơn nữa nghe đồn hẳn sẽ đính hôn với Đường Nguyệt Yên, như vậy sẽ là phò mã tương lai đó! Bây giờ không đến nịnh hót thì phải đợi đến khi nào nữa?

Không ít người đến bắt chuyện cũng vây hãm và Đường Nguyệt Yên lại, đẩy hai người xán lại gần nhau.

Ngược lại, Đường Nguyệt Như hàng năm được rất nhiều người vây quanh thì năm nay lại vắng tanh vắng ngắt, bị đẩy ra ngoài.

Nguyệt Như một mình đi vào hoàng cung, Sầm Miễn chen từ trong đoàn người ra, vừa định đến bên cạnh Nguyệt Như, lại phát hiện một khi hẳn vừa mới đi ra ngoài thì đã có rất nhiều người đi theo hẳn, một số người thậm chí còn đụng phải Nguyệt Như nữa, hại nàng chẳng còn cách nào khác là tránh ra.

Sầm Miễn giận, thế nhưng cũng chẳng thể giúp được gì, may mà Sách La Định bảo Đường Nguyệt Như đi bên cạnh Hiếu Nguyệt, hẳn thì đẩy xe của Hiếu Nguyệt, xung quanh cũng chẳng có ai dám đến gần.

Đường Nguyệt Yên vừa đi vừa thỉnh thoảng nhìn Sầm Miễn lại vừa nhìn Bạch Hiếu Phong một chút.

Bạch Hiếu Phong đã sớm chẳng thèm quan tâm đến những chuyện diễn ra ở đây rồi, chỉ nhanh chóng bước về phía trước, vào hoàng cung nhanh bao nhiêu là chóng thoát khỏi những người này bấy nhiêu, hẳn chưa từng để ý đến Đường Nguyệt Như một cái, càng không thèm để ý đến mình một cái. Nhìn lại Sầm Miễn, đôi mắt chưa từng dời khỏi người Nguyệt Như, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Nguyệt Yên khẽ thở dài, nàng cũng đột nhiên nghĩ đến, gần đây hình như mình thường than thở, không khỏi cảm thấy khó chịu.

Nàng đang đi thì nghe thấy bên cạnh truyền đến mấy câu xì xầm bàn tán: “Chuẩn bị xong rồi chứ?”.

“Xong rồi!”.

“Hừ, để xem hôm nay nàng ta bề mặt thế nào!”.

“Đúng vậy, ai kêu thường ngày nàng ta còn giả như thánh nữ.”.

“Đồ con hoang.”.

“Hi hi”.

Đường Nguyệt Yên đảo mắt nhìn xem, nhưng bên cạnh có quá nhiều người, nàng cũng không tìm được người nào nói, nhưng mà... xem ra hôm nay có người muốn hại Đường Nguyệt Như.

Hôm nay Nguyệt Yên cảm thấy nóng giận hơn mọi ngày một chút, thậm chí rửa mấy con tiện tì kia, mặc kệ là thiên kim con nhà quan lại hay là quận chúa nhà nào, hôm nay ai dám bắt nạt Đường Nguyệt Như, nàng đều dạy dỗ ột trận nên thân.

Sầm Miễn quá lo lắng cho Đường Nguyệt Như, không đứng vững một cái đã bị đẩy ngã, suýt nữa thì đụng vào Đường Nguyệt Yên.

Nguyệt Yên đột nhiên trợn mắt trừng hẳn một cái, Sầm Miễn giật mình lùi lại tận mấy bước – Hình như tâm trạng Thất công chúa hôm nay xấu chưa từng có thì phải!

“Thật ra thì.”. Hiếu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi Nguyệt Như bên cạnh: “Hoạn nạn mới thấy chân tình nhỉ, em cũng chưa từng thấy Nguyệt Yên nóng nảy như vậy bao giờ, mấy ngày nay cậu ấy vị tỷ mà trừng mắt nhìn người ta mấy lần rồi đấy!”.

Đường Nguyệt Như hơi ngây người một chút, sau đó cười nhẹ: “Đúng vậy, có một số việc khi so sánh với một cái mới rồi mới biết được mình thực lòng muốn cái gì đấy.”.

Hiếu Nguyệt quay đầu lại, nhìn Đường Nguyệt Như.

Sách La Định cũng nhìn nàng một cái, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười – Thật ra thì xảy ra nhiều loạn lẩn này, tất cả mọi người đều coi Đường Nguyệt Như như người yếu đuối, nhưng lại không ai nghĩ tới, cùng là con gái nhưng thực tế vẫn khác nhau! Có một số cô nương, từ trước đến giờ vẫn chưa bao giờ đặt mình vào vị trí cần người ta bảo vệ, bởi vì nàng không chỉ có năng lực bảo vệ chính mình, mà đồng thời còn có thể bảo vệ cả người khác nữa.

Đường đến yến tiệc không quá dài, đám người cũng dần tìm được vị trí của mình, đều tản ra.

Theo lệ thường, hoàng tử và công chúa là những người nhập tịch cuối cùng, đến chúc thọ cho phụ hoàng.

Quần thần thấy Hoàng thượng dẫn theo Hoàng hậu và mấy vị phi tử cùng đi vào, bèn lập tức đứng lên, cùng nhau hành lễ rồi chúc thọ.

Hôm nay tâm trạng Hoàng thượng vô cùng tốt, nói chuyện thần bình thân rồi cùng Hoàng hậu ngồi xuống.

Mấy vị hoàng tử đưa theo thứ tự sắp xếp, đi vào chúc thọ Hoàng thượng.

Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử cũng về, nhưng cũng cố khiêm tốn hết mức, lặng lẽ làm xong việc của mình.

Tứ hoàng tử hôm nay cũng cố dậy, lúc đi vào yến tiệc cũng khiến cho tất cả mọi người đều lo lắng, ngộ nhỡ hần đột tử ở đây thì phải làm sao, đáng về yếu ớt sắc mặt tái nhợt thế này, người lại gầy chỉ còn da bọc xương.

Hai huynh đệ Đường Tinh Trị và Đường Tinh Vũ là hai người đi vào cuối cùng.

Hai người cao sần sần nhau, thế mà lúc cùng đi vào thọ yến lại có khí chất khác nhau hoàn toàn.

Đám thần tử đa phần đều cười mà không nói – Cao thấp rõ ràng!

Đường Tinh Vũ hôm nay ăn mặc rất long trọng, mặc một chiếc áo choàng màu tím vàng, rất có thể diện lại không quá phô trương. Mặc dù dung mạo hần cũng thường thường, nhưng vừa mới mặc bộ y phục này vào cũng có thể lộ ra mấy phần quý khí.

Nhưng mà, Đường Tinh Vũ ăn mặc như vậy vốn đã có thể coi là hạc giữa bầy gà rồi, vậy mà chẳng ngờ Đường Tinh Trị lại mặc một thân quân phục, đặc biệt là kết hợp với chiếc đai lưng bên hông trông vô cùng khí phách của hần kia, đã khiến cho toàn thân hần lộ ra vẻ trầm ổn lại uy vũ.

Hoàng hậu nương nương đôi mắt sáng lên, cảm thấy vô cùng vui mừng, nhanh chóng nhìn về phía Sách La Định đang ngồi ngó đó đông ngấm tây ở cạnh chiếc bàn cách đó không xa.

Hoàng thượng cũng bị Đường Tinh Trị khiến cho rung động một cái, nhin không được mà tâm tình lại tốt thêm mấy phần, đứa con này chỉ chớp mắt một cái, lơ đãng một chút mà đã trưởng thành thế này rồi, thật uy vũ quá!

Đường Tinh Trị cùng Đường Tinh Vũ đi lên, cùng chúc thọ Hoàng thượng.

Hoàng thượng cười gật đầu, nói với bọn họ mấy câu xong rồi, hỏi Đường Tinh Trị: “Con trai, cái đai lưng này của con thật thần kỳ, lấy từ đâu vậy?”.

Đường Tinh Trị cũng không giấu giếm, trả lời: “Dạ, Sách... Sách tướng quân cho ạ.”.

Đường Tinh Trị suýt nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, cũng may không thốt ra là “Sách La Định”.

Sách La Định bưng ly tiếp tục uống trà.

Lệ phi hài lòng gật đầu, Hoàng hậu cũng vui vẻ, chúng thần thì nháy mắt với nhau – Giỏi thật, đã hạ xong một thành rồi!

Hoàng thượng cười tán thưởng: “Xem ra con ta và Sách tướng quân thật hợp nhau nhỉ, ha ha.”.

Khóe miệng Đường Tinh Trị co giật, nhìn Sách La Định một cái, lại chỉ thấy Sách La Định đang mân mê môi mà gật đầu – Không phải à, quá hợp ấy chứ.

Đường Tinh Trị dở khóc dở cười.

Sau khi Vương tử hành lễ xong thì đến lượt công chúa đi vào.

Hoàng triều cũng chỉ có hai vị công chúa, một Đường Nguyệt Như và một Đường Nguyệt Yên, tuổi tác chênh lệch khá xa, nhưng đều là đại mỹ nhân.

Mọi người lúc này cũng có chút hồi hộp, cùng nhìn ra ngoài.

Nguyệt Như và Nguyệt Yên cũng song song đi vào.

Hai người vẫn xinh đẹp sáng chói động lòng người như thường lệ. Nguyệt Yên lông lẩy sáng sủa hơn một chút, Nguyệt Như thanh đậm nhã nhặn hơn một chút, nhưng điểm kỳ quái chính là, Nguyệt Yên thì vẻ mặt nghiêm nghị còn Nguyệt Như lại mang phong thái rất tự nhiên.

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nhìn nhau một cái, Lệ phi ở sau lưng lại cau mày nhìn Nguyệt Yên, thầm nghĩ đứa con gái này càng ngày càng khó bảo, đến chúc thọ phụ hoàng còn nghiêm mặt như thế!

Hai tỷ muội đến trước chỗ Hoàng thượng ngồi, cùng chúc thọ Hoàng thượng.

Hoàng thượng gật đầu khen hai nàng càng ngày càng xinh đẹp, thái độ hòa nhã của bậc cha hiền, chẳng có gì khác biệt so với trước đây.

Hoàng hậu cũng mở miệng tâm can ngậm miệng bảo bối mà khen hai tỷ muội, khác hẳn với vẻ nghiêm khắc khi dạy dỗ Đường Tĩnh Trị hàng ngày.

Chúng thần cũng chẳng thể đoán được gì, chỉ có thể đợi xem lát nữa lúc Hoàng thượng lên thành lầu gác mặt dân chúng sẽ mang ai theo bên cạnh thôi.

Hiếu Nguyệt thay Đường Nguyệt Như toát mồ hôi, không biết lát nữa có ai nhiều sự hoặc nói khó nghe không nữa.

Đường Nguyệt Yên xoay người, kéo tay Đường Nguyệt Như đến bàn tiệc, bảo nàng ngồi cạnh mình.

Lệ phi hơi ngáy người, Hoàng hậu cũng hơi giật mình.

Hoàng thượng lại cười gật đầu: “Ái dà, sinh nhật lần này đã thêm một tuổi, chuyện khiến Trẫm vui mừng nhất chính là thấy bọn trẻ đã từng bước trưởng thành.”

Hoàng hậu gật đầu một cái, rót cho Hoàng thượng chén rượu, lại liếc nhìn Sầm Miễn một chút.

Đôi mắt Sầm Miễn thỉnh thoảng vẫn lên nhìn Đường Nguyệt Như, mà Bạch Hiếu Phong đang bưng chén rượu ngồi bên cạnh hẳn lại có vẻ lơ đãng.

Hoàng hậu cười một tiếng, nâng chén chúc rượu Hoàng thượng, sau khi uống xong thì tuyên bố thọ yến bắt đầu. Một tháng này quần thần đã được tham gia dạ yến hoàng tộc đến mấy lần, cũng đã quen rồi, hôm nay lại còn có chuyện để theo dõi, cho nên vừa ăn vừa không hèn mà cùng quan sát động tĩnh bên chỗ Đường Nguyệt Như.

Nguyệt Như vẫn giữ nguyên dáng vẻ thực nữ, ngồi rất ngay ngắn.

Đường Nguyệt Yên ở bên cạnh lại đang tách cho nàng con cua, không ít các tiểu thư thiên kim đang ngồi ở đây đều đánh mắt nhìn nhau một cái, đều cảm thấy mới lạ. Đường Nguyệt Yên nổi danh được cưng chiều, ngay cả bản thân nàng ăn cua có khi cũng chẳng thèm tự mình đi động tay đến, vậy mà lại giúp Đường Nguyệt Như tách cua, chẳng lẽ lời đồn sai rồi, hay là còn có nguyên nhân nào khác?

Lệ phi kinh ngạc hành động của Nguyệt Yên, thầm nghĩ, nha đầu kiêu ngạo này làm sao vậy? Còn đang khó hiểu thì lại thấy một tiểu nha hoàn dằng dặc điểm tâm mà Hoàng thượng ban cho Lệ phi đến.

Lệ phi cầm điểm tâm, khó hiểu nhìn về phía trước, Hoàng thượng gật đầu với nàng, ý nói – Gần đây con gái cũng hiểu chuyện hơn rồi, xem ra là nàng dạy rất tốt.

Lệ phi vừa mừng vừa sợ, nàng cũng chẳng hiểu Đường Nguyệt Yên bình thường vô cùng khó bảo lại lắm chiêu nhiều trò kia hôm nay làm sao vậy.

Hiếu Nguyệt cũng cảm thấy có chút kỳ quái, đang định hỏi Sách La Định xem có chuyện gì xảy ra thì lại thấy Sách La Định đang cúi đầu, cả nửa cái đầu đều ở dưới gầm bàn, chẳng biết đang làm cái gì nữa?

Hiếu Nguyệt nghiêng đầu nhìn xuống bên dưới bàn, lại thấy Sách La Định đang cầm một miếng cá đút ột con mèo, có thể đây là con mèo ở trong cung, đang ngồi bên chân Sách La Định ăn cá, vừa ăn còn vừa cọ hần.

Hiếu Nguyệt chọc chọc hần: “Đứng đắn chút coi.”

Sách La Định ngẩng đầu lên, trong miệng vẫn còn ngậm cái đuôi cá.

Hiếu Nguyệt sừng mặt – Lễ nghi!

Tròng mắt Sách La Định cũng có chút căng tròn, gấp cho Hiếu Nguyệt một đĩa thức ăn.

Sắc mặt Hiếu Nguyệt dịu hần xuống, bưng bát ăn, lại gấp cho Sách La Định một miếng cá, để hần tiếp tục đút ề.

Bạch Hiếu Phong đang ở bên kia quan sát, có chút khó hiểu, sao hai cái đứa này lại mang cái dáng vẻ của trẻ con vô tư thế nhỉ?

Rượu quá tam tuần, mọi người đều thoải mái hơn, tám năm tùm ba lại cùng nhau nói chuyện đất trời.

Nguyệt Như đang ăn cơm thì có một cô nương tới chúc rượu nàng cùng Nguyệt Yên.

Đây là chuyện thường xảy ra, hai người này thân phận tôn quý, các thiên kim tiểu thư nhà vương công đại thần khác cũng muốn đến làm quen.

Nguyệt Như cùng Nguyệt Yên cũng ứng phó như thường, không biết có phải do thái độ ban nãy với Hoàng thượng của Nguyệt Yên đã khiến cho các cô nương này dè chừng chút không, tóm lại cho đến trước mắt thì cũng chưa xảy ra chuyện gì...

“Á!”

Chẳng biết người nào lúc chúc rượu lại bất cẩn đánh đổ đĩa dấm, trên y phục của Nguyệt Như cũng xuất hiện vết dấm thật dài.

Người tới chúc rượu vội vàng nói lời xin lỗi, cũng không nhìn ra được có phải cố ý hay không.

Sầm Miễn có chút lo lắng, nhìn về phía này, Bạch Hiếu Phong ở bên cạnh cũng liếc mắt nhìn sang.

“Nguyệt Yên, con cùng tỷ tỷ đi thay bộ y phục đi.” Hoàng hậu nói.

Nguyệt Yên bèn kéo Nguyệt Như đi thay y phục.

Thay y phục xong rồi, Nguyệt Như cũng không muốn ra ngoài nữa, có thể do uống hơi nhiều rượu một chút, hoặc là do những ánh mắt dò xét quá rõ ràng ở tiệc rượu ngoài kia, cho nên nàng nói muốn ngồi trên giường nhỏ trong sân một lúc, đợi đến khi tiệc sắp tàn thì sẽ đi ra.

Nguyệt Yên suy nghĩ một chút thấy cũng được, đỡ gấp phải phiền phức, còn mình thì trở về tiếp tục ăn cơm.

Sầm Miễn đợi một lúc lâu lại chỉ thấy Nguyệt Yên trở lại, không thấy Nguyệt Như đâu, có chút lo lắng: “Tỷ tỷ nàng đâu rồi?”

Nguyệt Yên liếc mắt nhìn hần một cái, giận dỗi nói câu: “Mệt mỏi, chị ấy nói ngủ một lát rồi sẽ tới.”

“À...”. Sầm Miễn gật đầu một cái, trầm nghĩ không ra cũng tốt, đỡ bị người khác lại tới làm phiền.

Sách La Định cơm no rượu say rồi, mà con người thì lại luôn có ba cái gấp, cho nên bèn đứng dậy nói muốn đi vệ sinh, tiện thể hóng mát một chút. Vòng qua mấy cái sân viện, Sách La Định cũng bị quay cho choáng váng, khó khăn lắm mới tìm thấy cái nhà cầu, nhanh chóng chui vào vệ sinh.

Vừa mới vệ sinh mặc quần xong rồi, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Tốt lắm rồi! Hình như nàng ta đã ngủ thiếp đi rồi!”

“Vậy thì càng tốt!”

Sách La Định nghe thấy tiếng bước chân chạy đi xa dần, đẩy cửa ra nhìn một chút, trong sân chẳng có ai, ban nãy hẳn là tiếng nói của mấy cô nương, nhưng hẳn cũng không để ý nhiều, lại vòng vo lướt nữa, chuẩn bị đi về... Nhưng mà đường trong Hoàng cung này cũng thật khó nhớ, hẳn vòng vo thêm mấy vòng nữa, lại nghe thấy có tiếng bước chân truyền tới.

Sách La Định vừa nghe thấy đã nghĩ thật đúng lúc, có thể hỏi đường.

Đang định mở miệng thì thấy hai cô nương ăn mặc rất sang trọng vội vã chạy đến.

Hai bên vừa đối mặt, chưa kịp để Sách La Định hỏi đường, hai cô nương đã đột nhiên giật mình che miệng, thiếu chút hết lên, hình như là bị dọa cho sợ hết cả hồn, sau đó mặt mũi trắng bệch nhanh chóng chạy đi.

Khóe miệng Sách La Định co giật, đưa tay sờ mặt – Ngoại hình ta lại đáng sợ đến thế à?

Suy nghĩ một chút, thấy hai cô nương kia có vẻ rất quen, hình như vừa này nhìn thấy trên dạ tiệc thì phải.

Sách La Định cảm thấy thật đúng lúc, cứ đi theo hướng các nàng chạy là về được mà, hẳn vừa nhắc chân định đi, lại thấy Sầm Miễn chạy vội đến.

Sách La Định vừa nhìn thấy hẳn đã vui vẻ hơn: “Tìm nhà cầu hả? Ở bên kia kìa.”

Sầm Miễn khó hiểu: “Không phải, ta đến tìm chị Đường Nguyệt Như.”

Sách La Định nháy mắt mấy cái, lại thấy Sầm Miễn lướt qua bên cạnh mình, đi vào trong sân.

Sách La Định nhìn vào trong một cái – Thì ra phía sau này chính là khu nhà của Đường Nguyệt Yên, trên một chiếc giường thấp mềm trong sân, Nguyệt Như đang ngủ, trên người còn đắp chiếc chăn mỏng.

Sách La Định hơi nhíu mày – Hai cô nương kia chẳng lẽ đi từ trong sân viện của Đường Nguyệt Như ra sao? Thần thần bí bí, vừa thấy mình lại sợ hết hồn như vậy, chắc không phải đã làm chuyện xấu gì đấy chứ?

Sầm Miễn vào sân, đến bên cạnh Đường Nguyệt Như, nhỏ giọng gọi nàng: “Tam hoàng tỷ?”

Gọi hai tiếng thì thấy Đường Nguyệt Như hình như đã tỉnh lại rồi, đưa tay sờ cổ một cái, có vẻ ngủ không thoải mái cho lắm, vừa thấy Sầm Miễn cũng cười, hỏi hẳn: “Sao vậy?”

“Hoàng thượng vừa tìm tỷ đấy.” Sầm Miễn nói nhỏ: “Lát nữa đốt pháo hoa rồi, tất cả các công chúa cùng quận chúa đều phải lên tường thành xem...”

Đường Nguyệt Như gật đầu một cái, cũng hiểu được. Nghi thức này năm nào cũng có, nói đơn giản là lên tường thành xem pháo hoa, thực ra lại là lên chọn mỹ nhân hoặc so sắc đẹp. Các tiểu thư kia ăn mặc trang hoàng như vậy chẳng qua cũng là muốn đợi đến khoảnh khắc này mà thôi. Dân chúng hoàng thành ở phía dưới nhìn lên tường thành xa xa, mà một lần quan sát này lại có quan hệ đến các bảng xếp hạng mỹ nhân năm tới, đối với tương lai có thể gả vào nhà giàu sang phú quý của các vị tiểu thư kia cũng rất hữu dụng.

Nguyệt Như thật sự không muốn đi, thứ nhất là rất nhàm chán, thứ hai, có thể nàng sẽ phải đón nhận ánh mắt dò xét từ dân chúng...

“Nếu tỷ không muốn đi, ta có thể giúp tỷ chuyển lời.” Sầm Miễn đột nhiên nói.

Sách La Định khoanh tay đứng bên cạnh nhìn, hẳn phát hiện Đường Nguyệt Như có vẻ không có gì khác thường thì cũng yên tâm, có thể hai cô nương kia ban nãy chỉ đi ngang qua mà thôi cũng nên.

Lúc này, sau lưng lại có tiếng động vang lên.

Sách La Định quay đầu lại, thấy Đường Nguyệt Yên cũng tới. Ở bên trong, Sầm Miễn vẫn đang nói chuyện cùng Đường Nguyệt Như, nàng cũng không đi vào, đứng chờ ở cửa, ngay bên cạnh chỗ Sách La Định khoanh tay dựa vào.

Sách La Định nhìn nha đầu này, đột nhiên nghĩ đến trước đó Bạch Hiểu Nguyệt có nói với hẳn, không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy Đường Nguyệt Yên trưởng thành hơn một chút.

Đường Nguyệt Như ngồi trên giường thấp, nhìn Sầm Miễn bên cạnh.

Sầm Miễn đưa tay giúp nàng nhặt chiếc giày đã bị tuột ra bên cạnh, nói nhỏ: “Nếu tỷ không muốn đi thì cũng không cần phải đi, không cần đi làm cái chuyện có thể khiến mình khổ sở hoặc không vui.”

Nguyệt Như ngây ngẩn, nhìn hẩn, một lúc lâu sau mới thở dài: “Có những khi thân bất do kỷ.”

Sầm Miễn ngẩng đầu lên, hình như lấy can đảm, nói: “Không cần, không cần làm chuyện khiến mình chịu thiệt thòi chỉ để đổi lấy bình an.”

Nguyệt Như hơi cười, đưa tay sờ đầu hẩn: “Chỉ có đệ là hiểu lòng người nhất.”

Sầm Miễn lắc đầu một cái: “Ta nói thật, nếu như tỷ không muốn ở lại Hoàng thành nữa, hoặc là ở trong cung cảm thấy thiệt thòi, thì cũng không cần nhần nại, hãy nói cho ta biết, ta có thể giúp tỷ lo liệu chu toàn.”

Nguyệt Như cảm thấy rất hứng thú, hỏi: “Muốn lo liệu chu toàn thế nào?”

“Ừm...”. Sầm Miễn suy nghĩ một chút, nói: “Nếu như tỷ ghét mấy lời đồn đại khó nghe ở Hoàng thành này, ta có thể dẫn tỷ đến nơi khác ở. Nếu như tỷ cảm thấy rất cô đơn, ta có thể tìm rất nhiều người đến giúp tỷ vui. Nếu có người bắt nạt tỷ, ta có thể bảo vệ tỷ, tỷ không cần cái gì cũng tự mình gánh vác như thế.”

Nguyệt Như nhìn chằm chằm Sầm Miễn một lúc lâu, mỉm cười, đưa tay sờ đầu hẩn, nhỏ giọng nói: “Miễn nhi, đệ thật tốt, sau này ai gả cho đệ nhất định sẽ là người hạnh phúc nhất trên đời này.”

Sầm Miễn nhìn chằm chằm Nguyệt Như, lời ra đến cửa miệng rồi, cuối cùng vẫn nuốt trở về.

Sách La Định nhìn Đường Nguyệt Yên bên cạnh một chút, lại thấy nàng cắn răng giậm chân, có vẻ tức giận.

Nguyệt Như cười cười: “Thật ra thì cũng có những lúc cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng mà ta không thể đi được, nơi này là nhà của ta.”

Sầm Miễn gật đầu một cái, giúp Nguyệt Như đi giày vào: “Nhưng nếu như tỷ không vui, nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ giúp tỷ nghĩ cách giải quyết! Còn có ai bắt nạt tỷ, cũng phải nói cho ta biết!”

Nguyệt Như gật đầu một cái, đưa tay捏 má hẩn, giống như khi nhỏ vậy.

Sách La Định lại thấy Đường Nguyệt Yên ở bên cạnh nhẹ nhàng thở dài.

Đảo mắt nhìn nàng một cái, Đường Nguyệt Yên cũng ngẩng mặt lên nhìn Sách La Định một chút.

Sách La Định xác định chắc chắn cái này không thuộc phạm vi hiểu biết của mình, cho nên cũng lười để ý, chỉ quan tâm chuyện... ai có thể dẫn hẩn về chỗ dạ tiệc đó đi, hẩn không phân biệt rõ ràng đường lối.

“Người cảm thấy Hiểu Nguyệt thế nào?”. Đường Nguyệt Yên đột nhiên mở miệng.

Sách La Định hơi sững sờ, nhìn Đường Nguyệt Yên.

Nguyệt Yên khoanh tay, quan sát trên dưới Sách La Định một cái: “Giả ngây giả dại, hồ đồ không rõ đúng không, cẩn thận bị sét đánh!”

Nói xong giận hừ hừ bỏ đi.

Khóe miệng Sách La Định co giật – Hừ, nha đầu này ăn phải cơm sống à, làm gì mà nổi giận dữ vậy?

“Nhớ chưa?”

Sách La Định quay đầu lại, thấy Trình Tử Khiêm đang cầm giấy bút tựa vào tường sau lưng hẩn, nhắc nhở: “Cẩn thận bị sét đánh!”

Sách La Định kéo hẩn lại: “Đúng lúc, người biết đường hả?”

Trình Tử Khiêm bị kéo đi, còn nói tiếp: “Ta nói Lão Sách à, người xem người ta chàng hữu ý thiếp vô tình thâm biết bao nhiêu. Khó khăn lắm người mới có một thiếp hữu ý với người, người cố mà hiểu cho tình cảm của người ta chút đi chứ, không phải lúc nào cũng có được may mắn từ trên trời rớt xuống thế này đâu. Trong biết bao đóa hoa đào như thế, nếu chỉ dựa vào người đi hạ một đóa thì chẳng biết đến tháng nào năm nào mới nở được đâu.”

Sách La Định nhắc chân muốn đạp lên mặt hân một cước.

39. Chương 39: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 39

Trở lại tiền viện, các cô nương cũng nhao nhao muốn đi, ai cũng biết năm nay có thể Đường Nguyệt Như sẽ không được chọn nữa rồi, kình địch duy nhất chỉ có Đường Nguyệt Yên mà thôi. Nhưng mà, có tin đồn Đường Nguyệt Yên và Sầm Miên cũng sắp đính hôn, cho nên tất cả những cô nương hàng năm đều bị hai vị mỹ nhân này bỏ xa đều thấy được ánh sáng mặt trời rồi.

Trước đây, Đường Nguyệt Yên đều cực kỳ mong ngóng lần xem pháo hoa mỗi năm này, dù sao thì nàng cũng rất hiếu chiến. Nhưng mà hôm nay chẳng biết tại sao lại không hứng thú nổi.

Lúc Sầm Miên cùng Đường Nguyệt Như đến nơi, pháo hoa cũng đã được bắt đầu rồi.

Chúng thần đã rời chỗ từ sớm, tất cả mọi người đều tập trung đến cửa thành.

Sách La Định ở phía sau đẩy xe lăn của Hiểu Nguyệt, cười hỏi: “Nàng không muốn lên à?”.

Hiểu Nguyệt nhàu môi: “Ta lên kiểu gì chứ? Nhảy lên hả?”.

Sách La Định bật cười: “Ta đẩy nàng lên.”.

Hiểu Nguyệt hí mắt cười, phát tay từ chối: “Không cần, ta không thèm quan tâm đâu, năm trước ta cũng không tham gia nữa.”.

“Cũng phải, mấy cái bảng xếp hạng mỹ nhân hàng năm cũng không thấy tên nàng, không có lý nào, nàng cũng đâu có thua Đường Nguyệt Như và Đường Nguyệt Yên.”. Sách La Định thuận miệng nói.

Đôi mắt Hiểu Nguyệt cũng cong lên, hỏi: “Thật hả?”.

“Khụ khụ.”. Sách La Định tăng hắng một tiếng.

“Hàng năm ta đều không tham gia.”. Hiểu Nguyệt lắc đầu một cái.

“Tại sao?”. Sách La Định không hiểu.

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, lầm bầm: “Con gái làm đẹp vì người mình thích, bên dưới thành đó không có người ta thích, việc gì ta phải khổ sở trưng diện cho người ta xem.”.

Sách La Định cúi đầu nhìn mái đầu đen nhánh của nàng.

“Hơn nữa...”. Hiểu Nguyệt tựa vào lưng ghế, vắt tay, hất cằm mà lầm bầm: “Cho dù cả thiên hạ đều thấy người đẹp thì có ích lợi gì? Người người yêu thấy người đẹp, vậy mới là đẹp thực sự!”.

Sách La Định ngẩng đầu lên... thấy ở phía trước, Đường Nguyệt Như đi ở phía sau đoàn người, sánh bước cùng Nguyệt Như từ từ đi, phía trước là cả một nhóm các cô nương đang bưng bưng ý chí chiến đấu.

Sách La Định chợt cười.

“Cười gì vậy?”. Hiểu Nguyệt ngẩng mặt lên hỏi hân, tiện thể còn tặng hân một nụ cười thật ngọt.

Sách La Định xoa má, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời... lầm bầm một câu: “Hôm nay không giống như sẽ có sét nhỉ?”.

Hiểu Nguyệt bị hân chọc cười, hí mắt nói: “Nhưng lần xem pháo hoa năm nay cũng khá đặc biệt.”.

Sách La Định nhìn nàng một chút.

Hiểu Nguyệt thầm nói trong lòng – Năm nay có người cùng xem mà.

Đường lên thành còn rất dài, phải đi lên một cầu thang thật cao.

Đường Nguyệt Như cùng Đường Nguyệt Yên sóng bước đi lên, vừa mới đi được mấy bước, Nguyệt Như đột nhiên chao đảo.

“Sao vậy?”. Đường Nguyệt Như đỡ lấy nàng.

“Chân có chút đau...”. Nguyệt Như cúi đầu nhìn giày của mình một chút, hình như hơi chật, không thoải mái lắm, lòng bàn chân cũng có chút đau.

Nguyệt Như lại đi thêm hai bước rồi bất động, sao giày càng đi càng chật vậy? Để giày bị nhét thứ gì vào à, sao lại kích chân vậy chứ?

Lúc này các nàng đã đi được một đoạn lên thành rồi, hoặc là đi lên tiếp, hoặc là đi xuống... Nhưng mà các vị quan viên khác trong hoàng thành đều đang ở dưới nhìn. Nguyệt Như là thực nữ, không thể nhắc chân cởi giày mà đi chân đất được.

Lúc này, bên cạnh cũng có mấy cô nương đi qua, còn nhin cười.

Nguyệt Yên cau mày, thì ra là vậy ả! Nàng muốn đuổi theo người, có điều việc cấp bách lúc này chính là giúp Đường Nguyệt Như đổi đôi giày mới, cho nên mới quay đầu lại nhìn.

Sầm Miễn ở phía sau cách đó không xa, đi lên hỏi: “Sao vậy?”.

“Hình như giày của tỷ ta không được thoải mái.”. Nguyệt Yên nhìn đoàn người cũng sắp đi hết rồi, nếu như lúc này không đi lên, lát nữa pháo hoa sẽ được phóng thì sẽ không kịp đến. Nếu hôm nay Nguyệt Như không lên đỉnh thành ngắm pháo hoa, có thể tin đồn nàng là con hoang sẽ lan truyền khắp hoàng thành cho xem.

“Giày sao?”. Sầm Miễn không hiểu.

Sách La Định ở bên dưới nhìn một chút, thấy rõ ràng, suy nghĩ qua – chẳng lẽ là do mấy nha đầu ban này nhân lúc Đường Nguyệt Như ngủ mà động tay chân gì đó với giày của nàng sao?

“Trong phòng ta có giày!”. Nguyệt Yên đẩy Sầm Miễn một cái: “Người đi nhanh đi, bảo nha hoàn của ta đưa cho người!”.

“Được!”. Sầm Miễn chạy như bay xuống lầu, xông ra ngoài.

Hành động của Sầm Miễn tạo sự tương phản rất rõ ràng với bấy người lúc này, tất cả mọi người đều có chút khó hiểu nhìn hắn.

Nguyệt Yên đứng trên bậc thang, thấy Sầm Miễn vừa chạy vừa đụng phải người khác, bị đụng đến lảo đảo còn vội vàng gật đầu xin lỗi người ta, lại vừa chen ra ngoài.

Quê vương ở cách đó không xa nhìn thấy, mặt mờ mịt – Con trai hắn đang làm gì vậy chứ?

Bạch Hiểu Nguyệt đẩy Sách La Định một cái: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Sách La Định lắc đầu, không nói, lại nhìn bên cạnh... Bạch Hiểu Phong nhìn trên thành lầu một cái, Nguyệt Như cùng Nguyệt Yên tựa vào tường thành chờ đợi, lại nhìn Sầm Miễn đang chạy càng lúc càng xa, nhíu mày.

Thấy các cô nương đã lần lượt lên thành hết rồi, Nguyệt Yên cảm thấy gấp gáp, đường chạy đến hậu cung còn rất xa nữa, Sầm Miễn lại còn vừa đi vừa đụng phải người ta.

Lại đợi thêm một lúc nữa, đã nhìn thấy Sầm Miễn đang ôm một đôi giày từ xa xa chạy đến, nhưng mà lại bị đoàn người đông nghịt chặn lại.

Nguyệt Yên đứng ở trên cao, thấy Sầm Miễn cố sức chen vào đoàn người, cố chen qua đám người đến cái mũ cũng bị lệch, y phục có vẻ cũng không còn chỉnh tề như trước nữa, những người xung quanh còn chẳng hiểu mô tê gì mà nhìn hắn – Không hiểu sao vị Tiểu vương gia tư văn nhã nhặn này lại đột nhiên phát điên như vậy.

Nguyệt Yên nhanh chóng bước xuống lầu, nhưng mà đoàn người cản lại rất đông, nàng cũng không chen qua được.

Lệ phi đứng trên đài cao cách đó không xa, nhìn thấy rõ ràng.

Mấy vị phi tử bên cạnh còn không hiểu: “Sao Yên nhi lại chạy xuống vậy?”.

Lệ phi nhìn một lúc lâu, hơi mỉm cười: “Yên nhi lớn rồi.”.

Nguyệt Như đứng trên thành lầu, nhìn thấy tình hình bên dưới, vẻ mặt Sầm Miễn bị chen lấn đến chật vật, mồ hôi đầy người, Nguyệt Yên thì lại gấp đến độ nhón chân nhìn xuống.

Nguyệt Như đột nhiên có chút nghi ngờ, nghĩ rốt cuộc mình đang vì cái gì chứ? Câu nói của Sầm Miễn ban nãy đột nhiên lại vang vọng bên tai – Nếu như có chuyện gì không muốn làm, thì đừng làm, không nên làm khó chính mình.

Đang suy nghĩ, đột nhiên, bên cạnh lại có một cô nương chạy qua, chẳng biết vô tình hay cố ý mà đụng phải Nguyệt Như một cái.

Nguyệt Như chao đảo, cảm thấy chân đau quá, suýt chút nữa ngã ngửa về phía sau.

Chính lúc này, một cánh tay giữ nàng lại.

Nguyệt Như giật mình, lại thấy một ống tay áo màu trắng, nàng ngẩng đầu lên nhìn.

Bạch Hiểu Phong đang đỡ nàng.

Nguyệt Như nhìn Bạch Hiểu Phong, trong lòng bỗng cảm thấy có chút chua xót, lại nghe Bạch Hiểu Phong hỏi: “Sao vậy?”.

Nguyệt Như cảm thấy sắp không kìm được nước mắt rồi, nói: “Đau chân.”.

“Nhấn nhện.”.

Ngoài dự liệu của Nguyệt Như, Bạch Hiểu Phong không có an ủi nàng, cũng không bảo nàng dừng đi tiếp, mà lại dùng giọng điệu từ tốn nói ra hai chữ, chẳng khác bình thường là bao.

Nguyệt Như nhìn hắn.

Bạch Hiểu Phong ngẩng đầu nhìn rất đông các cô nương đang chình tề ngay ngắn đứng bên trên, nói với Đường Nguyệt Như: “Đừng để bọn họ thấy nàng khóc.”.

Một câu nói này của Bạch Hiểu Phong lại như có ma lực nào đó, nước mắt đã dâng trào trong mắt Nguyệt Như, lại rút trở về, nàng cố sức mở to đôi mắt, nhịn không cho nước mắt rơi xuống.

Sau đó, Bạch Hiểu Phong đưa tay nắm lấy bàn tay của Nguyệt Như, để nàng vịn vào mình, vỗ vỗ mu bàn tay nàng, đỡ nàng đi lên trên.

Đoàn người đứng xem bên dưới gần như đã phát ra tiếng hoan hô rầm rộ... Bạch Hiểu Phong tự mình đỡ Đường Nguyệt Như lên thành xem pháo hoa, điều này có ý gì đây.

“Oa!”. Hiểu Nguyệt vỗ tay, sau đó lại che miệng: “Đại ca thật tuyệt!”.

Sách La Định ngửa mặt nhìn: “Điều này cũng chưa chắc khẳng định rằng Bạch Hiểu Phong thích Đường Nguyệt Như đi?”.

Hiểu Nguyệt quay đầu lại nhìn hắn.

“Vẫn còn kiêu mập mờ?”. Sách La Định chống hai tay lên thành xe của Bạch Hiểu Nguyệt: “Có thể hắn làm như vậy vì cảm thấy chơi rất vui đi.”.

Hiểu Nguyệt từ từ thả tay xuống, hỏi Sách La Định: “Thật ra thì người và ca ca ta chẳng giống nhau chút nào, sao người lại hiểu huynh ấy như vậy?”.

Sách La Định cười một tiếng: “Hắn và ta không giống nhau, vì hắn ngược lại với ta.”.

Đường Nguyệt Như vịn cánh tay Bạch Hiểu Phong, nhịn xuống đau đớn dưới chân, cắn răng đi lên thành lầu. Mặc dù chân nàng đang rất đau, nhưng mỗi lần đau nhói lại giống như một lần nhắc nhở nàng, để nàng cảm thấy có dũng khí bước tiếp.

Cuối cùng, Nguyệt Như cũng cùng Bạch Hiểu Phong lên đến đỉnh thành, lúc này, nàng cảm thấy mình càng kiên định hơn bao giờ hết.

“Bùm” một tiếng vang lên, pháo hoa bắn lên trời cao.

Nguyệt Như đứng ở chỗ cao nhất, cùng chung một chỗ với Bạch Hiểu Phong, dưới bầu trời đêm pháo hoa sáng chói, hai người trở thành khung cảnh đẹp nhất trên lầu này. Dưới thành lầu, dân chúng hoàng thành cũng nhin không nổi mà cất tiếng hoan hô, có lẽ kinh ngạc trước vẻ đẹp của pháo hoa, cũng có thể là cùng chúc mừng sinh thần của hoàng đế, hoặc giả có lẽ, là đang chúc phúc cho đôi tuấn nam mỹ nữ trời đất tạo nên này...

Thời khắc này, tất cả mọi người đều hiểu rõ, Đường Nguyệt Như đã thắng. Nàng thắng tất cả các cô nương ở đây, bất kể lời đồn đại thế nào, cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Dưới làn pháo hoa, Nguyệt Như xoay mặt nhìn Bạch Hiểu Phong vẫn đang hững hờ tựa vào đầu tường xem pháo hoa một chút.

Một lần nữa nàng lại xác định, mình thực sự yêu người đàn ông này đến thế nào! Bất kể hắn có yêu mình hay không.

Chuyện tình cảm chính là như thế. Bạch Hiểu Phong nhìn như vô tình, nhưng lại là người hiểu nàng rõ nhất. Hắn bảo nàng nhẫn nhịn không chỉ giúp nàng giữ được thân phận cùng địa vị, không chỉ giữ lại được tôn nghiêm cho nàng, mà còn giữ lại cho nàng cả một thế giới hoàn chỉnh, nguyên vẹn thuộc về nàng. Bất kể sau này có thay đổi thế nào, nàng cũng vẫn có thể sống trong thế giới của mình, nàng có thể bảo vệ chính mình mà không cần nhờ đến sự che chở của người khác.

Đường Nguyệt Như tin tưởng, tình cảm có thể từ từ gây dựng, nhưng cũng có thể dần dần biến mất. Muốn tìm được một người yêu nàng rất dễ, nhưng để tìm được một người vĩnh viễn yêu nàng lại rất khó khăn. Muốn tìm một người nàng thích cũng rất dễ, nhưng muốn tìm một người có thể khiến nàng cả đời cũng không thay lòng đổi dạ lại rất khó khăn. Bây giờ nàng si mê Bạch Hiểu Phong như vậy, nhưng cũng không thể đảm bảo thời gian từng chút qua đi, liệu nàng có thể chung tình với người đàn ông này nữa hay không. Biết đâu có một ngày nào đó, nàng lại không yêu hắn nữa thì sao?

Một khi có ngày, người yêu nàng lại không yêu nàng nữa, hoặc là nàng lại không yêu người mình yêu nữa, vậy nàng phải làm sao mới được đây?

Nguyệt Như hiểu, nếu bây giờ nàng lựa chọn từ bỏ thế sự rối bời này, tìm một người yêu mình cùng ẩn ư, có lẽ nàng sẽ có được sự bình yên và hạnh phúc tạm thời, nhưng sau này thì sao? Nếu như phần tình cảm ấy dần phai nhạt, hoặc sẽ mất đi, bất luận là việc xảy ra với ai thì nàng cũng đều sẽ mất đi thế giới của nàng, từ đó sẽ trở thành một kẻ lang thang chẳng còn gì hết. Nhưng bây giờ nàng vẫn kiên trì tiến tới, đập lên tất cả những ánh mắt khiêu khích cùng ganh đua này, nàng lại có thể bảo vệ mình nguyên vẹn! Đường Nguyệt Như nàng, từ trước đến nay luôn là người mạnh mẽ, không phải là chỉ là một đóa hoa lúc nào chỉ biết cũng né tránh, cần người ta che chở.

Nguyệt Như nhìn Bạch Hiểu Phong một chút – Có lẽ người đàn ông này vĩnh viễn sẽ không yêu nàng như thế, nhưng nàng hiểu, nàng thích người này. Bất kể sau này biến hóa ra sao, ít nhất bây giờ vẫn rất thích! Bây giờ, nàng rất dũng cảm! Cho nên, trước khi mất đi sự dũng cảm này, ít nhất, cũng muốn được nắm lấy tay hắn một lần, dù có bị hất ra thì đã sao? Đã nhin đau đi lên đến được đây rồi, nàng còn sợ cái gì nữa?

Bạch Hiểu Phong đang ngẩng mặt ngắm pháo hoa, đột nhiên cảm thấy, tay mình ấm áp.

Cúi đầu nhìn, tay của Đường Nguyệt Như, đang nhẹ nhàng nắm bàn tay hắn.

Bạch Hiểu Phong ngẩng đầu nhìn nàng.

Gò má Nguyệt Như ửng đỏ, nhưng không có buong ra.

Bạch Hiểu Phong nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên mỉm cười, tiến tới, đặt xuống một nụ hôn trên trán nàng, nhỏ giọng nói: “Đây là thưởng cho nàng.”

Một hành động này của Bạch Hiểu Phong, tất cả quần thần và dân chúng dưới thành đều hò hét cả lên, rất nhiều những tiếng hoan hô vang dậy.

Hiếu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Sách La Định một chút: “Như vậy vẫn không phải là yêu hả?”.

Sách La Định sờ cằm: “Ái chà, tên Bạch Hiếu Phong này thật khó nắm bắt.”.

Hiếu Nguyệt mỉm cười.

Nói đi thì cũng phải nói lại, có người cười thì ắt sẽ có người khóc.

Mọi người vô thức nhìn về phía Đường Nguyệt Yên vẫn đứng dưới thành lầu chưa có đi lên.

Thấy được Đường Nguyệt Yên đang ngơ ngác đứng dưới thành, những giọt nước mắt trong suốt chảy dài trên má, dưới ánh sáng của pháo hoa sáng chói, nhìn rất rõ ràng, nàng khóc đến lệ hoa đái vũ, khiến cho không ít người phải xót thương.

“Hình như Nguyệt Yên rất đau lòng.”. Hiếu Nguyệt nhin không được than: “Đáng tiếc, đại ca chỉ có thể chọn một người.”.

Sách La Định nhìn nàng một chút, đột nhiên hỏi: “Nàng chắc chắn Đường Nguyệt Yên đang nhìn Bạch Hiếu Phong và Đường Nguyệt Như sao?”.

Hiếu Nguyệt hơi ngây người, theo tầm mắt của Nguyệt Yên mà nhìn sang.

Thấy giữa cầu thang thật dài trước cửa thành lầu, có đứng một chàng trai, mũ áo xộc xệch, lại còn thở hổn hển, hai tay đang ôm một đôi giày, giữa mặt nhìn bóng lưng Bạch Hiếu Phong cùng Đường Nguyệt Như ở trên thành. Ánh mắt trong veo dưới bầu trời đầy pháo hoa mơ hồ ẩn hiện một nét buồn thương, khóe miệng lại cong lên thành một nụ cười rất nhẹ, rất rất nhẹ.

Nguyệt Yên vẫn luôn dùng mu bàn tay lau mặt, vậy mà nước mắt cũng không thể ngừng được, chẳng biết tại sao...

Hạ Mẫn cùng Nguyên Bảo Bảo đều đến an ủi Nguyệt Yên, hai nàng chưa từng thấy cô khóc nhiều như vậy, như đã nói, tối nay không biết đã có biết bao cô nương cũng khóc đến vậy đây.

Trình Tử Khiêm đứng bên cạnh Sách La Định, tay viết nhoáy nhoáy mà miệng thì vẫn cứ lầm rầm: “Quá đặc sắc! Chắc chắn là một tin đồn chói lọi nhất trong lịch sử các tin đồn đại của hoàng thành!”.

Sách La Định lắc đầu cười, ngẩng đầu nhìn pháo hoa chói lọi khắp trời, lại cúi đầu... liền thấy nha đầu Bạch Hiếu Nguyệt lại đang ngẩng đầu nhìn hắn, pháo hoa trong đôi mắt nàng, cũng không hề kém phần rực rỡ so với bầu trời trên kia.

Sách La Định đang nhìn, đột nhiên, Trình Tử Khiêm ở sau lưng lại giơ tay lên ấn đầu hắn xuống một cái: “Người chủ động chút sẽ chết à?!”.

Lần này, Sách La Định cúi đầu, Bạch Hiếu Nguyệt ngẩng mặt... rất vừa vặn, hai cái miệng xấp lại cùng nhau, hôn thật mạnh.

Sách La Định vội vàng ngẩng đầu lên, che đầu tránh Trình Tử Khiêm.

Tử Khiêm đẩy hắn, bảo hắn mau nhìn Bạch Hiếu Nguyệt đi: “Ái chà, không ổn rồi!”.

Sách La Định sửng sốt, quay đầu lại, thấy Bạch Hiếu Nguyệt rụt cả người vào trong áo choàng, trốn trong xe lăn cọt cọt lui, đáng vẻ y như một con mèo bị mắc vậy.

“Bị đập vào rồi à?”. Sách La Định muốn nhìn một chút xem nàng có bị đụng thương hay không?

Bạch Hiếu Nguyệt dùng áo choàng che mặt không động đậy, hai cái tai thì đỏ bừng, cứ như bị lửa đốt vậy.

Sách La Định cũng không ép nàng ngẩng đầu lên, ngẩng mặt tiếp tục ngắm pháo hoa, lưỡi vô thức liếm môi một cái - Ừ, cảm giác cũng không tệ.

40. Chương 40: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 40

Dạ tiệc diễn ra vô cùng thuận lợi, cuối cùng Hoàng thượng vẫn cùng Đường Nguyệt Như lên thành lầu, coi như đã xóa tan mọi lời đồn đại... Bất kể dân chúng hoàng thành tin cũng tốt, mà chẳng tin cũng được, mấy cái lời đồn đại này suy cho cùng cũng chỉ là những tin đồn vô căn cứ mà thôi. Đương nhiên, điều khiến dân chúng hoàng thành cảm thấy hứng thú hơn cả chính là nụ hôn của Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Như dưới pháo hoa kia kia...

Theo cách nói của Tử Khiêm, đây chính là họa phúc khôn lường.

Nhưng mà sau đó, Trình Tử Khiêm có trò chuyện qua với Sách La Định về chuyện này, hai người đều hơi tò mò một chút, cái hôn đó của Bạch Hiểu Phong hình như được dùng để đảo ngược tình thế, liệu có phải là trả nợ nhân tình cho chuyện trước đó Tam công chúa giúp hắn giải quyết việc của Diêu Tích Hi kia không nhỉ? Sau khi trở về rồi hai người này lại khôi phục trạng thái mập mờ tới mập mờ lui như cũ, có những hôm cả ngày cũng chẳng nói với nhau tiếng nào, tóm lại thì chỉ có hai người họ mới biết chuyện gì đang diễn ra mà thôi.

Nhưng mà, mấy ngày nay Sách La Định cũng không được dễ chịu cho lắm.

Hôm đó sau khi Bạch Hiểu Phong trở về, Tử Khiêm còn hóng hót với hắn, nói lúc người hôn Đường Nguyệt Như thì Sách La Định cũng hôn Bạch Hiểu Nguyệt đó.

Chuyện này đã khiến Bạch Hiểu Phong giật mình há to miệng... Tử Khiêm nhanh chóng ghi chép lại, đây là lần đầu hắn thấy Bạch Hiểu Phong có dáng vẻ giật mình như vậy.

Mà quan sát Bạch Hiểu Nguyệt.

Từ sau khi dự tiệc hoàng gia trở về, vẻ mặt Hiểu Nguyệt cô nương lúc nào cũng là gió xuân phơi phới, làm bất cứ việc gì cũng ngâm nga hát cả.

Lại qua gần nửa tháng, chân của Hiểu Nguyệt cũng khỏi rồi, thanh nẹp được tháo ra thì lại hoạt bát như thường, nhưng mà nàng cảm thấy mình sắp béo tròn béo quay đến nơi rồi, cho nên mấy ngày nay liền bắt đầu ăn chay.

Tử Khiêm còn góp ý xấu, nói: “Hiểu Nguyệt à, cô nếu thấy mình béo thì cũng không cần nhịn ăn cực khổ như vậy đâu, vận động nhiều một chút là được rồi.”

Hiểu Nguyệt hỏi: “Vận động thế nào?”

“Bảo lão Sách dạy cô võ công ấy!”. Trình Tử Khiêm kéo phất Sách La Định qua, cười hì hì nói với Hiểu Nguyệt: “Để hắn dạy cô chút võ phòng thân, dù sao cũng hữu ích!”

Sách La Định liếc mắt nhìn Trình Tử Khiêm – Bà tám!

Hiểu Nguyệt lại cảm thấy rất vui, học võ công gì đó, thật tình cảm nhá!

Sách La Định nhìn trên dưới Hiểu Nguyệt một chút, bĩu môi, ý nói – Bỏ đi, nàng mà có thể học được võ công thì heo nái leo cây được hết.

Đáng tiếc còn chưa cả nói ra lời thì đã bị Hiểu Nguyệt nhéo rồi.

Đâu còn cách nào khác, người ta là phu tử mà, hơn nữa gần đây Sách La Định cứ thấy nha đầu này là lại nhún nhường một chút, hình như vô thức mà thuận ý nàng.

Sách La Định suy nghĩ một chút, nói với Hiểu Nguyệt: “Ừm... Thế này đi, cứ đứng trung bình tấn hai canh giờ trước đã.”

Trình Tử Khiêm chỉ còn biết lắc đầu bỏ đi, Hiểu Nguyệt mím môi đứng trung bình tấn, Sách La Định còn chưa đếm thì Hiểu Nguyệt đã nói: “Chân mỏi quá, không đứng yên được!”

Sách La Định á khẩu, đỡ nàng: “Không phải nàng chỉ vừa mới đứng mà...”

“Tư thế đó xấu chết được!”. Hiểu Nguyệt bắt măn: “Đổi sang học cái khác đi!”

Sách La Định vẽ mặt vô tội: “Muốn luyện võ đương nhiên phải luyện căn bản, nàng nhìn chân tay nàng gầy như vậy, không đứng trung bình tấn thì luyện sao được?”.

Hiếu Nguyệt nheo mắt lại: “Chẳng lẽ luyện công rồi tay chân sẽ to sao?”.

“Căn bản sẽ to hơn một chút.”. Sách La Định khuyên Hiếu Nguyệt: “Bỏ đi, nàng vẫn nên đi thêu hoa thì hơn, võ công không hợp cho nàng đâu...”.

“Vậy người cứ dạy chiêu thức cho ta đi, mấy chiêu là được.”. Hiếu Nguyệt có vẻ thực sự rất muốn học.

“Chuyện này...”.

Sách La Định bắt đầu nói: “Nàng cứ đứng trung bình tấn trước...”.

Nói xong, bị đập.

Sáng sớm Bạch Hiếu Phong đã bị cha hắt, Bạch tướng gia, gọi về nhà rồi. Vừa mới vào cửa đã thấy nương hắt chạy ra, thần bí hỏi: “Hiếu Phong à, có phải Hiếu Nguyệt có người trong lòng rồi không?”.

Hiếu Phong hơi kinh hãi – Chẳng lẽ để lộ tin gì à?

“Nghe nói là Sách La Định đó hả?”. Tể tướng phu nhân có vẻ không thể nào tin nổi: “Có phải thật vậy không?”.

“A, chuyện này...”. Bạch Hiếu Phong có chút khổ sở, nói thế nào đây, nếu gạt đầu liệu mẫu thân mình có không chịu nổi đả kích không?

“Hiếu Phong”.

Lúc này Bạch thừa tướng từ trong thư phòng đi ra. Từ trước đến giờ cha hắt đều rất nghiêm túc, hắt cũng không dám cãi lời. Từ trên xuống dưới trong toàn bộ phủ Thừa tướng này ai, thấy ông cũng không dám nói to nữa. Hiếu Nguyệt coi như là người được cưng chiều nhất, thỉnh thoảng Hiếu Nguyệt có vùng vằng giận dữ một chút gì đó thì cha hắt mới đến dỗ dành một chút, những người khác thì mơ đi.

Bạch Hiếu Phong đột nhiên rất muốn xem một chút. Sách La Định thành em rể hắt rồi sẽ chung sống với cha hắt thế nào, nghĩ tới thôi đã thấy sướng mê cả người rồi.

“Là thật sao?”. Thừa tướng hỏi.

“Ừm...”.

“Áp a áp ứng cái gì?”. Bạch thừa tướng cau mày: “Người là đại ca đó, lại ở ngay dưới mắt người, đừng có nói với ta là người không biết!”.

Bạch Hiếu Phong lúng túng: “Hình như...”.

“Hình như?”. Bạch thừa tướng trợn trừng mắt.

Bạch Hiếu Phong bắt lặc: “Đúng vậy”.

Sau khi Bạch thừa tướng nghe xong, vẻ mặt khá quái dị, một lúc lâu sau, khó hiểu: “Muội muội người thích gì ở hắt?”.

Bạch Hiếu Nguyệt suy nghĩ một chút: “Cha có nhớ chuyện mấy năm trước Hiếu Nguyệt bị ngã xuống nước rồi được người ta cứu không?”.

Bạch thừa tướng gật đầu một cái.

“Mặc dù Hiếu Nguyệt chưa từng nói qua, nhưng có lẽ người cứu nó ngày đó là Sách La Định.”. Bạch Hiếu Phong nói: “Có vẻ như Hiếu Nguyệt đã chung tình với hắt nhiều năm rồi”.

Bạch thừa tướng nghe xong cũng hiểu rồi, khó trách sao Bạch Hiếu Nguyệt không thèm để ý đến ai, thì ra đã sớm có đối tượng rồi.

“Ừm, nhân phẩm của Sách La Định thế nào?”. Bạch thừa tướng hỏi Bạch Hiếu Phong.

Bạch Hiếu Phong gật đầu một cái: “Không tệ”.

“Nhưng mà tiếng tăm quá tệ, lời đồn đại cũng nhiều.”. Bạch thừa tướng có vẻ vẫn không hài lòng lắm: “Hơn nữa lại không biết mấy chữ, cũng không có học vấn gì, Bạch gia ta đời đời đều là môn đệ thư hương, đột nhiên lại mang về một Đại tướng quân.”

“Ài, quan trọng là Hiểu Nguyệt thích mà!”. Bạch phu nhân lại khá sáng suốt, điểm này cũng ngoài dự đoán của Bạch Hiểu Phong: “Sách La Định cũng không tệ, cao lớn mạnh mẽ, có thể bảo vệ Hiểu Nguyệt.”.

Bạch thừa tướng im lặng không nói, một lúc lâu sau mới hỏi Bạch Hiểu Phong: “Người thấy thế nào? Sách La Định là thí sinh thích hợp chứ?”.

Bạch Hiểu Phong suy nghĩ một chút, nói: “Sách La Định và Đường Tinh Trị, cha thấy người nào tốt?”.

Bạch thừa tướng hơi sững sờ: “Lục hoàng tử cũng thích Hiểu Nguyệt sao?”.

Bạch Hiểu Phong cười: “Theo con biết thì Đường Tinh Trị vào thư quán là vì Hiểu Nguyệt.”.

Bạch thừa tướng sững mặt lên ngay: “Chuyện này không được!”.

Bạch phu nhân cũng gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, không thể gả Hiểu Nguyệt vào hoàng cung! Chuyện đó không được, Sách La Định vẫn tốt hơn, chỉ cần hấn thương yêu Hiểu Nguyệt là được!”.

Bạch thừa tướng suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy Sách La Định kia có ý tứ gì với Hiểu Nguyệt không? Tại sao không đến cầu hôn?”.

Bạch Hiểu Phong trầm nghĩ, nếu nói cho cha hấn biết chuyện Sách La Định đã hôn Hiểu Nguyệt rồi mà vẫn còn chưa rõ ràng gì, liệu cha hấn có chạy đến cửa chữ người không đây.

“Hấn...”. Bạch Hiểu Phong há miệng.

“Làm sao?”. Bạch thừa tướng trợn trừng hai mắt: “Chẳng lẽ hấn còn nghĩ Hiểu Nguyệt không xứng với hấn sao?”.

“Á, cũng không phải, chắc là cảm thấy mình không xứng với Hiểu Nguyệt đi.”. Bạch Hiểu Phong vội vàng nói lải đi.

“Nhiều sự”. Thừa tướng suy nghĩ một chút: “Người đi bố trí một chút, ta muốn gặp Sách La Định.”.

“Cha, ngài muốn đến thư quán à?”. Bạch Hiểu Phong hỏi.

“Không thể trực tiếp đến được, dù sao ta và hấn cũng chưa từng gặp nhau, ta phải cải trang một chút.”. Thừa tướng sờ râu: “Ta muốn quan sát một chút xem nhân phẩm thực sự của Sách La Định này rốt cuộc thế nào.”.

Bạch Hiểu Phong đỡ trán – Chết rồi, nói cho Sách La Định biết đó là Bạch thừa tướng, có khi hấn còn khiếm tốn chút, ngộ nhỡ không biết... hấn mở miệng là đại gia, vô sự lại phọt ra mấy câu thô tục, chẳng phải cha hấn sẽ bị dọa tức chết sao.

Nhưng mà trước giờ Bạch thừa tướng nói một không hai, Bạch Hiểu Phong cũng chẳng có cách nào khác.

Chiều hôm đó, Sách La Định cảm thấy khí trời rất tốt, nhưng mà sao mí mắt phải cứ giật mãi thế.

Chân của Hiểu Nguyệt đã khỏi hấn rồi, bèn nhanh chóng về nhà thăm nương, thả Sách La Định một buổi chiều. Sách La Định cảm thấy vô cùng mỹ mãn, quyết định đến quán doanh giết thì giờ.

Ra đến cửa, đến quán rượu đối diện mua một bầu rượu, xoay người vừa định đi thì lại cảm thấy bả vai hình như bị ai vỗ một cái.

Sách La Định quay đầu lại, thấy một ông già.

Ông già này trong có vẻ phong trần, hình như vừa mới đi một đoạn đường rất xa thì phải, hỏi Sách La Định: “Trần Thanh Hà đi lối nào vậy?”.

Trần Thanh Hà ở ngay cạnh quán doanh của Sách La Định, Sách La Định đưa tay chỉ: “Đi về phía trước, ra cửa thành đông, đi theo quan đạo khoảng mười dặm là tới.”.

Ông lão gật đầu một cái: “Ừ”.

Nhưng mà lại không đi.

Sách La Định nhìn hẩn một chút, ông già này nhìn nho nhã, ngoại hình không tệ, ăn mặc cũng rất long trọng, hẩn là nhà giàu. Nhưng mà Sách La Định cảm thấy có chút kỳ quái, ở đây có nhiều người như vậy, có cả cửa hàng bán đồ ăn nữa, ai nấy đều vẻ mặt tươi cười niềm nở, sao không đi hỏi họ mà cứ nhất định đến tìm một kẻ nhìn qua như hung thần ác sát là hẩn chứ?

Nhưng mà thêm chuyện chẳng bằng bớt chuyện, Sách La Định cũng chẳng muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng rất tốt của mình hôm nay, cho nên xoay người tiếp tục đi đường của mình.

Có điều, vừa đi một đoạn lại thấy ông già kia đi theo hẩn.

Sách La Định dừng lại, hẩn cũng dừng lại.

Sách La Định đi mấy bước, ông già đó cũng đi theo mấy bước.

Cuối cùng, Sách La Định đứng lại, đưa một ngón tay ngoắc lão: “Này, ông già, ông đi theo ta à?”

Người đi theo Sách La Định là ai đây? Chính là Bạch thừa tướng cải trang.

Bạch thừa tướng đi lên, hỏi: “Ngươi có phải là Sách La Định không?”

Sách La Định nháy mắt mấy cái, thâm nói quả nhiên biết hẩn mới đến tìm hẩn mà, bèn gật đầu: “Đúng vậy”.

“Ta đã hỏi thăm người hoàng thành rồi, hỏi xem ai là người có võ công giỏi nhất lại hung ác nhất, tất cả bọn họ đều nói là ngươi”. Ông lão nói.

Sách La Định dở khóc dở cười, đưa tay vỗ vai Bạch thừa tướng: “Ông già, ông muốn tìm một người có võ công giỏi nhất lại hung ác nhất làm gì? Đi đánh người hả?”

Bạch thừa tướng đến gần quan sát Sách La Định một cái - Ừ, ngoại hình thực ra cũng không tệ, còn có chút khí khái anh hùng, hoặc nên nói.... Khí chất còn đồ nhỉ?

“Ta muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện!”. Ông lão nói.

Sách La Định khoanh tay quan sát trên dưới hẩn một lượt: “Giúp cái gì?”.

Trình Tử Khiêm ăn no rồi, đi từ từ lâu ra, vừa xía răng vừa nghĩ xem hôm nay có trò hay gì để xem không. Vừa nhìn một cái... đã thấy ở một ngã rẽ trước một cửa hàng, Sách La Định đang nói chuyện với một ông lão.

Tử Khiêm dụi dụi mắt – Há?! Đó chẳng phải là Bạch thừa tướng sao?!

Con người chuyển hai vòng, Tử Khiêm vội vàng lôi giấy bút ra – Có trò hay để xem rồi, Lão Thái Sơn đến thử con rết tương lai đây mà!

“Nói ra rất dài dòng, ta là Định Huyền, họ Phương, mọi người thường gọi ta là Phương viên ngoại”. Bạch thừa tướng kể câu chuyện đã chuẩn bị từ trước.

“À, Lão Phương đầu”. Sách La Định tự thân thiết.

Bạch thừa tướng nín thở - Không có phép tắc gì cả.

Sách La Định còn tiện tay kéo râu hẩn nữa, thấy là đồ thật: “Dài vậy à, lúc uống canh có bất tiện không?”.

Trình Tử Khiêm há to miệng – Sách La Định lại đi kéo râu của lão Thừa tướng sao?!

Bạch thừa tướng cố giữ lại khóe miệng muốn co giật – Chính sự quan trọng hơn, không nên so đo với thằng tiểu quỷ này.

“Con gái ta bị người ta bắt cóc mất rồi.” Bạch thừa tướng cố nén giận nói tiếp.

Sách La Định ngây ngốc, hỏi: “Có người bắt cóc sao? Vậy lão tìm ta làm gì? Báo quan đi chứ?”.

Bạch thừa tướng lắc đầu một cái: “Con gái ta tự nguyện bị bắt đi.”

Khỏe miệng Sách La Định co giật – Lão già này cũng lớn tuổi rồi, liệu có phải đầu có vấn đề không?

“Nhà ta là hậu nhân danh môn, môn đệ thư hương!”. Bạch thừa tướng nói: “Con gái ta giỏi thi thư, đạt lễ nghĩa, bình thường đã hiểu lý lẽ lại rất xinh đẹp, thế nhưng cứ thế lại bị một tên lưu manh lừa đi mất.”.

Sách La Định nháy mắt mấy cái – Nói mãi, thì ra lại là chuyện nhà à?

“Tên lưu manh đó có võ công rất giỏi, chẳng biết tại sao con gái ta lại thích hắn nữa, nếu không phải hắn nhất định không chịu lấy chồng.”. Bạch thừa tướng ra vẻ đau lòng: “Hai người họ chẳng xứng đôi chút nào!”.

Sách La Định nghe cũng chẳng cảm thấy hứng thú gì, ngoáy tai.

“Cho nên ta muốn người giúp ta hù dọa tên lưu manh kia một chút, để hắn biết khó mà lui, đừng có ý đồ với con gái ta nữa!”. Thừa tướng vừa nói vừa giơ hai ngón tay ra: “Người giúp ta chuyện này, ta sẽ cho người hai ngàn lượng!”.

Sách La Định nhướng mày – Há, nhiều tiền ghê.

“Ta nói này ông già.”. Sách La Định vỗ bả vai Bạch thừa tướng: “Có phải con gái ông thực sự thích tên lưu manh kia không?”.

Bạch thừa tướng suy nghĩ một chút, gật đầu một cái.

“Vậy chẳng phải là ổn rồi sao?”. Sách La Định lại kéo râu hắn: “Người nghĩ thoáng chút đi, con cháu tự có phúc của con cháu, thật ra thì lưu manh cũng có rất nhiều điểm tốt mà.”.

“Chẳng hạn như?”. Bạch thừa tướng nhẩn nhện hỏi.

“Chẳng hạn như đi đòi nợ, đi bắt trộm cũng đều có ích hết.”. Sách La Định vỗ vỗ ngực Bạch thừa tướng: “Con gái ấy mà, nàng muốn gả cho ai ông cứ theo ý nàng là được, con gái lớn chẳng thể giữ trong nhà đâu! Dù sao thì ông cũng giàu, nhìn còn trẻ như thế, cùng lắm thì cưới thêm mấy tiểu thiếp rồi sinh thêm mấy đứa nữa là được.”.

Bạch thừa tướng trợn trừng mắt, râu cũng sấp rụng luôn.

Sách La Định lại kéo râu hắn: “Về nhà đi, đại gia ta không thèm là cái chuyện chia ương rẽ thụy này đâu.”.

Nói xong phất tay áo bỏ đi.

Lúc này Trình Tử Khiêm cũng đã mò đến con hẻm gần chỗ hai người nhất rồi, vừa nhìn thấy sắc mặt của Bạch thừa tướng, ông lão cũng đã trợn mắt há miệng cả rồi.

Trình Tử Khiêm lắc đầu – Lão Sách à, người xong rồi!

Bạch thừa tướng thấy Sách La Định đã bỏ đi xa rồi, lại đuổi theo mấy bước, đi theo hắn.

Đi thẳng đến ngoài cửa thành đông, Tử Khiêm trốn vào rừng cây, tiếp tục theo dõi.

Sách La Định quay đầu lại nhìn, thấy ông già kia vẫn còn đi theo, có chút hết nói: “Sao ông vẫn còn đi theo thế?”.

Bạch thừa tướng tiến lên: “Nhà ta đời đời đều là môn đệ thư hương, không thể chứa lưu manh trong nhà được!”.

Sách La Định nhìn trời: “Một đám thư ngọc thì chán chết mất, thêm một tên lưu manh không phải càng tốt hơn sao, ông già, năm nay ông bao nhiêu tuổi rồi?”.

Bạch thừa tướng bấu môi: “Sáu mươi tuổi.”.

“Vậy sao?”. Sách La Định lại cảm thấy rất kinh ngạc: “Nhìn chỉ khoảng năm mươi thôi mà, sáu mươi tuổi mà muốn sinh tiếp nghe có vẻ khó.”.

Gương mặt Bạch thừa tướng lúc trắng lúc đỏ, tên Sách La Định thật chẳng nghiêm chỉnh chút nào.

Sách La Định đi tiếp về phía trước.

Bạch thừa tướng vừa đi tiếp vừa nói: “Tên lưu manh kia vô cùng ngông cuồng, sau này có khi ta sẽ không quản được hắn, nhờ hắn bắt nạt con gái ta thì phải làm sao đây?”.

Sách La Định khoanh tay cùng hắn đi: “Đây cũng là vấn đề... Đúng rồi, tên lưu manh kia có nương không?”.

Bạch thừa tướng ngậy người: “Chắc có.”.

“Vây dễ rồi!”. Sách La Định vỗ tay một cái: “Ông cưới nương hắn về! Nhi tử dĩ nhiên là phải nghe lời lão tử rồi, nếu hắn dám đánh con gái ông, ông liền đánh hắn.”

Bạch thừa tướng giận đến mặt mũi trắng bệch, thầm nói ta đánh người trước!

Trong rừng, Trình Tử Khiêm vừa lắc đầu vừa nhếch cười – Muốn chết sao! Sách La Định người định chọc cho nhạc phụ tương lại tức chết à?

Lúc này, cảm giác của Bạch thừa tướng đối với Sách La Định chẳng biết là tốt hay xấu nữa, chỉ có thể dở khóc dở cười. Y chỉ là một tên đại lưu manh mà thôi, có điều cũng khá thú vị, khác với những người bên cạnh hắn thường ngày.

Chính lúc này lại thấy Sách La Định đột nhiên nhìn sắc trời, nói: “Trời sắp mưa, tìm một chỗ trú mưa xong rồi đi tiếp.”.

Bạch thừa tướng ngẩng đầu, quả thực là mây đen đầy trời.

“Trước không thôn sau không điểm...”. Lúc ông lão đang nói thì đã có mấy giọt mưa rơi xuống rồi, mưa cũng rất lớn, mà hắn cũng không mang theo dù.

Bạch thừa tướng là một thư sinh, từ nhỏ đến lớn đều được người chăm sóc cho nên nhất thời cũng chẳng biết phải làm sao.

Sách La Định kéo hắn một cái: “Vào rừng tránh một chút, làm gì cứ đứng im y như khúc gỗ vậy?”.

Bạch thừa tướng bị hắn kéo vào rừng, thầm nghĩ tiểu tử này đã không có quy củ thì thôi, còn độc miệng như thế nữa!

Sách La Định tìm một chỗ cây cối khá rậm rạp cho hắn ngồi xuống, rút ra cây đao giắt bên hông chặt ít cành cây cài lên cây làm thành chỗ trú mưa tạm thời.

Thấy động tác hắn nhuần nhuyễn như vậy, Bạch thừa tướng nhin không được hỏi: “Người thường trú mưa bên ngoài à?”.

Sách La Định bĩu môi, cười một tiếng: “Đương nhiên, cứ trú khoảng hai mươi năm như vậy, không nhuần nhuyễn sao được?”.

Bạch thừa tướng hơi sững sờ, lại nghĩ tới – Sách La Định là cô nhi, từ nhỏ đã lưu lạc ở nơi sơn dã, chắc là luyện được từ hồi đó.

Bạch thừa tướng ngồi dưới cành cây, mưa bên ngoài càng ngày càng lớn.

Sách La Định cũng ngồi cạnh hắn, đưa vò rượu cho hắn uống mấy ngụm làm ấm người, bản thân thì rút đao găm ra, cầm một nhánh cây, tước cái gì đó như để giải buồn.

“Người tước gì vậy?”. Bạch thừa tướng uống mấy ngụm rượu, tò mò hỏi Sách La Định.

“Làm mấy thanh đao gỗ cho đám trẻ con trong quân doanh chơi.”. Sách La Định thờ ơ trả lời.

Bạch thừa tướng không đồng ý: “Trẻ em mấy tuổi? Nhỏ thế đã cho chơi đao gỗ thì chẳng phải sau này chỉ biết chém giết sao?”.

Sách La Định cảm thấy buồn cười: “Thư gốc không hiểu biết.”.

Bạch thừa tướng bỗng thấy rất buồn cười, trên đời này lại có người không hề tôn trọng hần như vậy nữa chứ, Sách La Định thật là...

“Trẻ em nên học đọc sách mới đúng!”. Bạch thừa tướng sừng mặt.

“Tất nhiên phải học, nhưng mà cũng phải chơi một chút nữa.”. Sách La Định lầu bầu, vẫn tiếp tục đéo đao: “Đọc sách cũng phải tùy người, ông có thể bảo Khổng Minh tiên sinh đọc sách, nhưng không thể bảo Trương Tam gia đi đọc sách được, mỗi người đều có sở trường riêng cả.”.

Bạch thừa tướng gật đầu một cái: “Người thích Tam Quốc à?”.

“Tạm được.”. Sách La Định chậm rãi trả lời.

Bạch thừa tướng bèn nói chuyện về mấy chiến dịch trong Tam Quốc với hần, mặc dù Sách La Định nói câu nào cũng rất lơ đãng nhưng mà cách lý giải lại rất độc đáo.

Bạch thừa tướng hơi giật mình, trí tuệ của Sách La Định này thật khác người thường, rất thông minh lại không kiêu ngạo, quả thực là một nhân tài hiếm có. Khó trách sao mấy ông bạn cũ của mình lại rất đánh giá hần rất cao, Hoàng thượng lại càng coi trọng hần.

“Người thành thân chưa?”. Thừa tướng đột nhiên hỏi.

Sách La Định nhìn ông lão một cái, lắc đầu.

“Lớn vậy mà vẫn chưa thành thân à?”. Bạch thừa tướng hỏi tiếp: “Có người yêu chưa? Ta giới thiệu ột người nhé?”.

Sách La Định gãi tai: “Ông già nhà ông cũng nói nhiều thật.”.

Bạch thừa tướng sừng mặt lên: “Vậy sau này nếu người có con trai, sẽ cho nó học văn hay học võ?”.

“Sinh rồi hãy nói, ta khá thích có con gái.”. Sách La Định bĩu môi một cái: “Tốt nhất là sinh bốn năm đứa con gái.”.

Bạch thừa tướng nhìn trời: “Có ba cái bất hiếu, không có người nối dõi là cái lớn nhất!”.

Sách La Định buồn cười: “Ta lại chẳng có ai để mà hiếu thuận, có người nối dõi hay không có gì quan trọng?”.

Bạch thừa tướng há miệng: “Sao lại muốn có con gái mà không có con trai?”.

Sách La Định suy nghĩ một chút: “Con gái tình cảm mà.”. Nói đến đây, chẳng hiểu sao trong đầu lại thoáng hiện ra hình ảnh Bạch Hiếu Nguyệt, vội vã lắc đầu.

“Vậy nhờ đâu có con trai thì sao?”. Bạch thừa tướng vẫn không từ bỏ ý định.

“Vậy thì mặc kệ nó.”. Sách La Định bĩu môi: “Để nương nó quản, ta chỉ phụ trách đánh mông nó thôi.”.

“Dường bắt giáo phụ chi quá!”. Bạch thừa tướng giận, tiểu tử này thật chẳng đàng hoàng gì.

“A... đoạn này ta đọc qua rồi.”. Sách La Định lập tức đọc cho Bạch thừa tướng nghe đoạn Tam Tự Kinh của quê hần kia, Bạch thừa tướng nghe xong cũng phải phun rượu đầy đất.

“Ha ha... Tên phu tử nói ngọng nào dạy cho người cái bản Tam Tự Kinh này vậy?!”. Bạch thừa tướng cười ngả trước ngả sau, trước giờ hần đều là lão cổ hủ, có khi cả đời này cũng chưa từng cười vui vẻ đến vậy.

Trình Tử Khiêm ở trong rừng bĩu môi – Được đó Lão Sách, rất có bản lĩnh.

Sách La Định liếc hần một cái: “Có người mới là tên nói ngọng đọc không rõ chữ ấy, tiểu phu tử của ta rất giỏi.”.

Bạch thừa tướng hơi ngậy người, hỏi: “Tiểu phu tử, phu tử của người nhỏ tuổi hơn người à?”.

Sách La Định tiếp tục sờ cằm, nhìn trời.

“Là một cô nương hả?”. Bạch thừa tướng tiếp tục thăm dò.

Sách La Định cầm vò rượu uống một ngụm: “Ông già nhà ông cũng lắm chuyện thật.”

Bạch thừa tướng vừa định nói gì nữa thì lại nghe thấy có tiếng động truyền đến từ bên ngoài rừng cây.

“Xui thật, đột nhiên lại mưa to.”

Lúc này, bên ngoài có mấy người đi đường dắt ngựa vào rừng, hình như cũng đến trú mưa.

Hai người này mặc thường phục, vừa nhìn qua cũng biết là người luyện võ, mắt ngang mày dọc, nhìn có chút hung dữ.

Hai người liếc nhìn Bạch thừa tướng cùng Sách La Định ngồi dưới tàng cây một cái, không nói gì nhiều, cũng lấy chút nhánh cây lợp một cái mái bằng, đứng trong đó tránh mưa.

Bạch thừa tướng cảm thấy hai người này mắt lơ đãng, ngồi thì cứ ngồi, việc gì phải nhìn về phía hắn, quý quý quái quái.

Sách La Định tiếp tục đeo dao gỗ, trên dao còn khắc thêm một con heo, nhìn rất sống động.

Lúc này mưa cũng nhỏ dần.

Thừa tướng phát hiện hai người đi đường kia đánh mắt ra hiệu cho nhau, hình như rất để ý đến hai người. Thừa tướng bèn lo lắng, động vào Sách La Định một cái.

Sách La Định ngẩng đầu lên nhìn hắn, ý hỏi – Làm gì vậy?

Bạch thừa tướng nháy mắt với hắn – Hai người kia trông không giống người tốt lắm, liệu có phải còn đồ cướp bóc hay không?

Sách La Định quay đầu lại liếc mắt nhìn, đối mắt nhìn nhau với hai người qua đường kia một cái.

Sách La Định sờ cằm – A? Hai người hơi hơi quen mắt.

Còn đang suy nghĩ, hai người kia lại đột nhiên đứng lên, đi tới trước mặt hai người bọn họ.

Bạch thừa tướng khấn trương lên – Bọn họ có mang theo đao!

Sách La Định cũng ngẩng đầu nhìn hai người, bỗng nhiên, lại thấy hai người rút hai cây đao găm từ bên hông ra.

Bạch thừa tướng giật mình – Quả nhiên là cướp!

41. Chương 41: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 41

Hai người kia rút đao găm ra, nhưng lại không hề cướp bóc, bởi vì thanh đao găm trên tay bọn họ là đồ gỗ.

Vừa nhìn thấy thanh đao gỗ này, Sách La Định liền sửng sốt.

“Sách La Định phải không?!” Hai người kia vừa mừng vừa sợ gọi một tiếng: “Thật sự là người rồi!”

Sách La Định nhìn chằm chằm hai người thật kỹ, vui vẻ: “À, thì ra là hai tiểu tử các người.”

Hai người kia kích động chạy đến bá vai Sách La Định, có vẻ như bạn xa cách cũ lâu ngày gặp lại.

Bạn này thiếu chút là Bạch thừa tướng đã xảy bổ lên rồi, lúc này lại có chút sửng sốt – Tình huống này là sao?

Sau đó nói ra mới biết, thì ra hai người này cũng chẳng khác Sách La Định là mấy, đều là cô nhi, khi nhỏ có chơi chung với nhau, lớn lên mỗi người mỗi ngả, cũng không gặp nhau khoảng hai mươi năm rồi.

Lại hỏi kỹ thêm chút nữa, thì ra hai người này bây giờ mở một tiệm ăn, làm ăn cũng không tệ. Lần này đến đây làm ăn nhưng lại thất bại, vốn định trở về, chẳng ngờ giữa đường gặp mưa lớn, lại có thể gặp được huynh đệ.

Bạch thừa tướng ở bên cạnh sờ râu, nghe mấy người nhắc đến những chuyện vui khi bé, chợt cũng ngộ ra tại sao cách nói chuyện của Sách La Định lại quái dị như thế, là do hắn quen biết những loại người khác

mình. Quá trình trưởng thành của Sách La Định này hoàn toàn khác với tất cả những người mà mình quen biết hoặc qua lại!

Chỉ tiếc thời gian gặp nhau quá ngắn, hai vị huynh đệ kia còn phải lên đường, mưa đã ngừng, cũng muốn lên đường.

Trước khi đi, Sách La Định còn hỏi hai người: “Sao làm ăn lại thất bại? Có tổn thất không?”.

Hai người lắc đầu một cái: “Đừng nhắc đến nữa, gần đây có người trả giá cao tìm cao thủ đóng tại núi Đại Bình.”.

Sách La Định hơi sững sờ, cũng lưu ý hơn: “Tìm cao thủ thế nào?”.

“Phần lớn đều là những kẻ vô cùng hung ác.”. Hai người nói cho Sách La Định biết: “Hai chúng ta mới hoàn thành một chuyến phiêu, trước năm mới cũng không có chuẩn bị đi xa nhà nữa, nghe nói có việc này, nghĩ có người muốn cướp phiêu nên mới đến xem xét một chút. Nhưng xem ra lần này trông có vẻ như đều là sát thủ lại còn rất thần bí, cho nên chúng ta không nhận nữa.”.

Sách La Định nghe xong gật đầu một cái, lại hẹn họ mấy ngày nữa tụ tập uống rượu, tiện thể còn đưa toàn bộ bạc mang trên người cho hai huynh đệ kia luôn.

Hai huynh kiên quyết từ chối, nhưng Sách La Định có vẻ quen kiểu làm đại ca nói một không hai rồi, hai huynh đệ chẳng còn cách nào khác là cầm bạc đi, hẹn lần sau sẽ lại tụ tập, phải uống đến sáng mới thôi.

Bạch thừa tướng ở bên cạnh tán thưởng gật đầu – Người giang hồ quả nhiên có tình có nghĩa!

Tiến hai người đi rồi, Sách La Định rời khỏi rừng cây, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói với Bạch thừa tướng: “Ông già, đường này rất bình yên, ông cứ đi tiếp về phía trước một đoạn nữa là tới thôi.”.

Nói xong, Sách La Định đi về hướng ngược lại, có vẻ vội vã trở về.

Bạch thừa tướng cũng đâu phải đi tìm con gái gì, cũng chạy theo hấn.

Sách La Định dở khóc dở cười, quay đầu lại nhìn ông già kia một cái: “Ta nói sao ông cứ đi theo ta vậy?”.

“Trời sắp tối rồi, ta về thành nghỉ một đêm, sáng mai đi tiếp!”. Bạch thừa tướng phản ứng cũng rất nhanh.

“À.”. Sách La Định gật đầu một cái, tiếp tục đi về phía trước.

Trời mưa, đường trơn trượt, Sách La Định tâm trạng nặng nề đi rất nhanh, còn Bạch thừa tướng dù sao cũng là người nhả nhận, hơn nữa hấn quen ngồi xe ngựa hoặc ngồi kiệu rồi, vừa sơ ý một chút đã bị trượt chân...

“Ái chà!”.

Sách La Định quay đầu lại, thấy ông già đó ngã cũng thật mạnh.

“Này.”. Sách La Định tới đỡ hấn, thăm nghĩ chắc không ngã chết đó chứ?

Bạch thừa tướng bị ngã đầy người bùn đất, xoa hông: “Ái da, trật hông rồi.”.

Sách La Định đỡ hấn dậy, bảo hấn đi thử mấy bước xem... phát hiện ra ông lão này ngoại trừ đau hông ra thì chân cũng không bị thương.

“Mấy người đọc sách các người không thể cứng cáp thêm chút à?”. Sách La Định lắc đầu: “Đọc ít sách vận động nhiều chút chẳng phải là ổn rồi sao, đi đường bằng mà cũng có thể löt hổ nữa.”.

Bạch thừa tướng thăm nói, tướng ta dễ dàng lắm ấy!

“Ài, để ta công ông đi.”. Sách La Định bắt đắc dĩ, ngoắc tay với Bạch thừa tướng: “Ông ở khách điểm nào? Hay là ta công ông đi tìm con gái ông đi? Để nàng ta chăm sóc ông nhé?”.

“Không đi, đến khách điểm là được.”. Bạch thừa tướng lắc đầu.

Sách La Định bắt đắc dĩ, công lão quay về, lát nữa hấn còn muốn đến núi Đại Bình một chuyến cho nên chạy rất nhanh.

Bạch thừa tướng bám trên lưng hấn. Đừng nói chứ, vị Đại tướng quân này đúng là khác biệt, chạy thật nhanh lại thật vững! Lại nghĩ tiếp, mẹ bọn trẻ nói đúng là chẳng sai chút nào, tên võ tướng này cao lớn uy mãnh, hấn đúng là có thể bảo đảm an toàn cho Hiểu Nguyệt. Hơn nữa, Bạch thừa tướng cũng có chút hảo cảm với Sách La Định, tốt bụng, có nghị khí, bản chất không xấu! Quả nhiên không thể tin lời đồn đại được! Chỉ là rất độc miệng, muốn đánh hấn!

Bạch thừa tướng còn đang suy nghĩ, Sách La Định đã công hấn về thành rồi, thật đúng lúc, lại đụng phải một chiếc xe ngựa, là xe của Bạch Hiểu Nguyệt trở về từ phủ Thừa tướng.

Hôm nay Hiểu Nguyệt còn rất khó hiểu, khó khăn lắm nàng mới về phủ thăm cha nương một chuyến, sao cha nàng lại ra ngoài chứ? Lúc nương nàng nhắc tới còn làm vẻ thần bí thâm sâu nữa.

Sách La Định thấy xe ngựa của Bạch Hiểu Nguyệt, nhanh chóng đặt Bạch thừa tướng lên xe của Hiểu Nguyệt, nói: “Hiểu Nguyệt, nàng giúp ta đưa ông già này về khách điểm, ta có việc gấp phải ra ngoài thành.”

Nói xong, cũng không nhìn vẻ mặt Hiểu Nguyệt đã chạy rồi.

Chờ Sách La Định đi rồi, Bạch thừa tướng sờ râu, đảo mắt thấy con gái đang nghiêng đầu khó hiểu nhìn mình.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy cha nàng cả người đầy bùn đất, tiến tới lau cho hấn: “Cha, sao ngài lại đi chung với Sách La Định vậy?”

Bạch thừa tướng lúng túng, cũng đâu thể nói là đặc biệt chạy đến thử con rể tương lai được, bèn nói: “À... cha ra ngoài thành tìm một người bạn, trên đường bị ngã chổng queo cho nên đụng phải Sách La Định.”

“Thật sao?”. Hiểu Nguyệt có chút lo lắng: “Hấn công ngài về ạ? Vậy hấn có biết ngài là cha con không?”

“Không biết, còn gọi ta là ông già nữa.”. Bạch thừa tướng trả lời, còn có chút ghen tỵ, sao không hỏi xem cha con ngã có nặng không một chút chứ.

Hiểu Nguyệt lại lo lắng: “Hấn chỉ gọi những lão nhân tốt là ông già thôi, nghĩ gọi như vậy khá thân thiết!”.

Bạch thừa tướng dở khóc dở cười – Cúi trở con bé này chổng hết cả ra ngoài rồi, cha con đang đau lưng đó!

“Sách La Định này, con người có chút thô lỗ...” Bạch thừa tướng vừa mới mào đầu.

“Nhưng mà tấm lòng hấn rất tốt.”. Hiểu Nguyệt đã vội vàng bổ sung.

“Hình như không biết nhiều chữ lắm...”.

“Hấn vẽ rất đẹp!”.

“Có chút lưu manh...”.

“Người luyện võ không câu nệ tiểu tiết mà.”.

“Quàng chân bá vai chẳng có quy củ gì hết.”.

“Hấn cũng đâu phải là văn nhân nhỏ nhen hay ghen tỵ.”.

“Cha và anh con đều là văn nhân.”.

“Hừ.”.

Hiểu Nguyệt mắt húng xoay mặt đi – cha nàng chỉ thấy Sách La Định có nhiều khuyết điểm, cũng không thêm để ý đến ưu điểm của hấn.

Bạch thừa tướng thở dài – Hay là hôn sự này cứ quyết định vậy đi, xem ra con gái mình phóng lao chẳng thể quay đầu được nữa rồi, vẫn cảm thấy tên tiểu tử kia quá lời rồi!

Nhưng mà, một lúc lâu sau, lão Thừa tướng vẫn nói: “Sách La Định cũng coi như là một đại anh hùng vĩ đại, cũng đáng để nương tựa suốt đời, con người cũng rất thú vị.”.

Hiểu Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn cha mình – Khen Sách La Định đó! Còn nói nương tựa suốt đời gì đó...

Chờ đến khi Sách La Định trở lại thư quán một lần nữa thì trời đã tối rồi.

Vừa vào đến cửa đã thấy bọn Đường Tinh Trị đang quây quanh, nghiên cứu gì đó.

“Các người làm gì đấy?”. Sách La Định đi tới.

“Ngày mai đến bãi sẵn sẵn thú!”. Hồ Khai mở lời: “Lần này Tinh Trị dẫn theo một đội, Tinh Vũ dẫn một đội, có thể sẽ tranh tài một chút.”.

“À...”. Sách La Định gật đầu một cái, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Đường Tinh Vũ điều tra sơn tặc thế nào rồi?”.

Mọi người nhìn nhau một cái, cùng đồng thanh hỏi: “Sơn tặc gì?”.

“Chuyện Trần Tinh trước đây ấy”. Sách La Định nhắc nhở.

“Sáng nay Tinh Vũ vẫn còn uống rượu ở Vạn Hoa Lầu”. Đường Tinh Trị bĩu môi: “Đã quên mất từ lâu rồi.”.

Sách La Định bèn cau mày.

Lúc này, Trình Tử Khiêm cầm bản thảo đi đến, nói: “Hôm nay lại có chuyện để buồn, muốn nghe không?”.

Sách La Định đứng trong sân ngây người.

Bạch Hiểu Nguyệt dẫn theo Tuấn Tuấn đi vào: “Buồn chuyện gì?”.

Bạch Hiểu Phong khoanh tay đi ở phía sau. Hắn biết hôm nay lão Thừa tướng đi thử Sách La Định, còn rất tò mò không biết cha mình có bị kinh ngạc vì Sách La Định hay không. Có điều, khi Hiểu Nguyệt đi về kể chuyện vừa rồi, Bạch Hiểu Phong lại càng thêm giật mình – Sách La Định thật biết cách, cha mình mà lại đi khen ngợi hắn nữa.

Tử Khiêm đi đến trước mặt mọi người: “Đây là tin đồn cuối cùng!”.

“Tin đồn gì?”. Mọi người tò mò.

“Nghe nói sau lần đi săn này sẽ quyết định ngai vị Thái tử!”.

Tử Khiêm vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhìn hắn.

“Thật sao?”. Hồ Khai hăng hái, vỗ Đường Tinh Trị một cái: “Ta đã nghĩ mà, hôm qua cha ta còn dặn dò ta, lúc đi săn phải giúp người chiến thắng nữa.”.

“Yên tâm đi”. Thạch Minh Lượng cười: “Cho dù lần này Tinh Trị không thắng thì ngai vị Thái tử cũng không đến lượt Đường Tinh Vũ.”.

“Chắc chắn vậy?”. Cát Phạm cũng tiến đến.

“Mấy hôm nay Tinh Vũ lại trở về như xưa rồi”. Thạch Minh Lượng cười mỉa mai: “Không đi kỹ viện cũng là uống rượu mua vui, Hoàng thượng biết rõ nhất, ai dám giao giang sơn xã tắc cho hắn chứ, Tinh Trị mạnh hơn hắn nhiều.”.

“Chỉ là đến thời khắc cuối cùng không biết Vinh phi có giở trò gì hay không?”. Hồ Khai bắt đầu lo lắng, thỉnh thoảng còn nháy mắt với Đường Tinh Trị, ý bảo hắn – Nhờ Sách La Định giúp một tay đi!

Đường Tinh Trị vẫn rất miễn cưỡng, gãi đầu gãi tai.

“Sách tướng quân, ngài cũng đi cùng chứ?”. Sầm Miễn cũng là người tốt, thấy Đường Tinh Trị không nói gì thì giúp hắn hỏi Sách La Định.

Sách La Định còn chưa kịp nói gì thì Đường Tinh Trị đã nói chen vào: “Ai cần hắn đi chứ, tự ta sẽ giải quyết.”.

Sách La Định híp mắt cười mà gật đầu một cái: “Ừ, có chí khí, vậy ta đi giúp Đường Tinh Vũ vậy.”.

Đường Tinh Trị sững sờ.

Hồ Khai nhảy dựng lên: “Người không đùa chứ.”

Thạch Minh Lượng cũng gật đầu: “Đúng vậy, cùng thư quán cả mà!”

Sách La Định hỏi Đường Tinh Trị: “Người cảm thấy sao?”

Đường Tinh Trị nghiêng đầu: “Muốn giúp ai thì giúp, sợ người sao?”

Hồ Khai kéo tay hắn.

Sách La Định hài lòng gật đầu: “Vậy quyết định thế đi.”

Vừa nói xong, bên ngoài có một tên gia đình chạy vào: “Sách tướng quân, Vinh phi muốn mời ngài đi dùng trà.”

Sách La Định phát tay, cười nói: “Không cần uốn trà, nói là ta đồng ý.” Nói xong, đi vào nhà.

Mọi người xoay mặt nhìn nhau.

Thạch Minh Lượng bất mãn: “Không có nghĩa khí!”

Đường Tinh Trị thì lại chẳng có vấn đề gì: “Dù sao ta cũng không có trông cậy hắn sẽ giúp một tay!”

Bạch Hiểu Phong như không nghe thấy gì hết, rời khỏi viện, Bạch Hiểu Nguyệt dẫn theo Tuấn Tuấn, đi đến nhà bếp.

Ngay đêm hôm đó, Sách La Định ngồi trong sân chuẩn bị cung nỏ, lâu lắm rồi hắn không đi săn thú, cũng ngứa tay rồi.

Hiếu Nguyệt đi vào, đến bên cạnh hắn, trong tay còn bưng một chung canh đưa cho hắn: “Ăn đi, gà hầm.”

Sách La Định cầm lấy uống một ngụm, cảm thấy thật ngon, ăn một miếng thịt gà, còn dứt cho Hiếu Nguyệt một thìa mỡ gà nữa.

Hiếu Nguyệt vui vẻ nhai. Sách La Định không còn có thể thoải mái đối mặt với nàng được nữa, vừa nhìn nha đầu này lâu một chút là thấy tim đập nhanh quá, không biết xảy ra chuyện gì vậy.

“Đúng rồi, cảm ơn người ban nãy đã công cha ta về.” Hiếu Nguyệt nói lời cảm ơn với.

“Cha nàng?”. Sách La Định khó hiểu.

“Người người gặp lúc sáng đó...”. Hiếu Nguyệt mỉm cười: “Người còn gọi ngài là ông già nữa.”

“Phụt... khụ khụ.”. Sách La Định suýt nữa thì nuốt cả xương gà, vừa dấm ngực vừa hỏi: “Đó là cha nàng sao?!”

Hiếu Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy!”

Sách La Định lập tức nhớ đến ông già đó nói gì mà “con gái ta thích tên lưu manh”... khoe miệng liền co giật, lăm bầm một câu: “May mà ta không có nường, nếu không thì nguy rồi.”

“Sao?”. Hiếu Nguyệt không hiểu.

“Không có gì... ha ha.”. Sách La Định cười khan hai tiếng, trầm nghĩ, chắc Bạch thừa tướng phải giận điên lên cho xem.

“Cha ta nói người rất tốt.”. Hiếu Nguyệt đột nhiên nói.

Sách La Định thì lại giật mình: “Hả? Tốt á?”

“Ngài chính miệng nói với ta mà.”. Hiếu Nguyệt không quên bổ sung một câu: “Yêu cầu của cha ta rất cao! Để được ngài khen tốt cũng không có được mấy người đâu.”

“Thật không?”. Tâm trạng Sách La Định tốt lên trông thấy.

Hiếu Nguyệt lại ngồi cùng hắn lúc nữa, đợi hắn ăn gà hầm xong rồi bèn thu thập bát đĩa chuẩn bị trở về phòng ngủ.

“Nàng không hỏi một chút xem tại sao ta lại giúp Đường Tinh Vũ mà không giúp Đường Tinh Trị à?”. Sách La Định hỏi.

Hiếu Nguyệt lắc đầu một cái: “Nhất định là người có lý do, ta tin tưởng người. Có điều, người cũng phải cẩn thận một chút.”. Nói xong, đỏ mặt dẫn Tuấn Tuấn đi.

Sách La Định đứng trong sân, sờ cằm nhìn bóng lưng uyển chuyển của Hiếu Nguyệt, trong lòng thầm nói nha đầu này gần đây càng nhìn càng dễ chịu nha, dễ chịu đến không thể dễ chịu hơn nữa.

Đột nhiên lại nghe thấy sau lưng ai đó chen vào nói: “Lão Sách à, cô nương này thật tốt, gả đi... ấy nhầm, cưới đi!”.

Sách La Định quay đầu lại, quả nhiên là Trình Tử Khiêm: “Chuyện bảo người điều tra thế nào rồi?”.

“Có đầu mối rồi!”. Trình Tử Khiêm mở giấy ghi chép ra, nói: “Gần đây đúng là có người chiêu mộ sát thủ, tiến hành rất bí mật, yêu cầu là những người quen thuộc với địa hình vùng núi Đại Bình. Mặt khác, cuối cùng cũng điều tra ra được người kết nối và triệu tập, là Huy công công.”.

“Quả nhiên là người do Vinh phi mua chuộc sao?”. Sách La Định lắc đầu một cái: “Xem ra ngày đi săn ấy, không phải bà ta muốn Đường Tinh Vũ thắng, mà là muốn Đường Tinh Trị chết à.”.

“Ác như vậy sao?”. Trình Tử Khiêm lắc đầu một cái: “Chơi lớn thật. Thật ra thì ta cũng đã hỏi thăm một chút về chuyện của Nguyệt Như lúc trước, hình như người truyền ra tin tức, có thể là Vinh phi.”.

“Bà ta muốn giá họa cho Lệ phi cùng Hoàng hậu, gây loạn thì giá họa cho Đường Tinh Trị.”. Sách La Định lắc đầu một cái: “Ái dà, thái bình thịnh thế cũng thường bị hủy hoại trong tay mấy nữ nhân mà.”.

“Vậy người định ra nhập bên kia là để ngăn cản bọn họ hành thích à?”. Trình Tử Khiêm hỏi: “Mấy bà đó muốn lôi kéo người để làm con bài dự trữ. Thật ra thì trong lòng Hoàng thượng cũng đã đoán được ít nhiều, nếu không sẽ không phải người bảo vệ Nguyệt Như và Tinh Trị rồi. Người nhất định phải nhảy vào bãi nước đục này à? Hay là cứ trực tiếp dẫn người đến bắt được cả người lẫn tang vật rồi giao cho Hoàng thượng xử lý đi?”.

Sách La Định sờ mũi, lắc đầu một cái: “Đến lúc đó hãy nói tiếp.”.

Tử Khiêm than thở: “Ta biết người nghĩ cái gì, hẳn là người muốn có thể hóa giải chuyện này mà vẫn không làm tổn thương hòa khí đi, đỡ phải gây ra rối loạn gì.”.

Sách La Định vẫn tiếp tục im lặng.

“Vậy người phải nhớ kỹ đến những gì vị Thiếp hữu ý đó của người nói.”. Tử Khiêm thấy không thể khuyên được hẳn, chẳng còn cách nào khác là vỗ vai hẳn khuyên: “Cẩn thận là trên hết.”.

Sách La Định xua tay – Thiếp cái đầu người ấy.

Ngày hôm sau... tin đồn lại vang dội khắp thành, cũng chẳng biết là ai tung ra tin tức, nói lần đi săn này hình như Sách La Định quyết định giúp Đường Tinh Vũ, Đường Tinh Trị phải một mình ứng chiến.

Cho nên, lại có rất nhiều người khó hiểu.

“Chẳng phải Sách La Định và Lục hoàng tử cùng một thư quán à?”.

“Đúng vậy, đâu có lý nào lại đi giúp người ngoài mà không giúp người mình chứ!”.

“Đừng nói nữa, phẩm hạnh của Đường Tinh Vũ không ra gì cũng đâu phải là bí mật, có lẽ Sách La Định và hẳn lại rất hợp nhau mới đúng ấy chứ?”.

“Chắc! Lục hoàng tử phải cố gắng lên đó, đừng có thua cái tên lưu manh ấy!”.

“Đúng vậy....”.

Trong thư quán, bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai tìm một mảnh rừng nhỏ để luyện tập.

Hồ Khai nói với Đường Tinh Trị: “Ngươi có nghe nói qua không, Sách La Định có một đạo quân săn thú đặc biệt, chỉ cần một buổi chiều vào rừng săn thú rừng cũng đủ cho cả quân doanh chén một bữa thịnh soạn rồi.”

Đường Tinh Trị liếc hẳn một cái: “Bớt nâng cao sĩ khí địch hạ bớt uy phong ta đi.”

“Tinh Trị này, ngươi đừng có đấu sĩ với Sách La Định nữa, bây giờ không phải lúc đâu.” Thạch Minh Lượng cũng khuyên: “Ta thấy Sách La Định cũng chỉ muốn trêu chọc ngươi mà thôi, nếu ngươi muốn người ta giúp một tay, chỉ cần mở miệng nói, cũng đâu có thể để lúc nào người ta cũng chạy đến giúp ngươi mà đến một câu tạ ơn ngươi cũng không buồn nói được.”

“Cũng đúng, hẳn đã giúp chúng ta bao nhiêu lần rồi.” Cát Phạm nói: “Ngươi chỉ vì Bạch Hiểu Nguyệt nên mới không hợp với hẳn mà thôi, thật ra thì...”

“Ai dè.” Đường Tinh Trị còn chê mọi người quá phiền phức, nói: “Bây giờ có nói gì cũng vô dụng, luyện bắn tên cho tốt đi!”

Đầu bên kia, Sách La Định dẫn người đến núi Đại Bình, ra lệnh cho Tử Liêm mai phục cho tốt, chuẩn bị sẵn sàng.

Hôm nay hẳn hẹn Đường Tinh Vũ buổi chiều vào thử tên, chẳng biết thằng ranh đó bắn có chính xác không.

Nhưng mà đợi đến tận lúc trời xẩm tối đến nơi mới thấy Đường Tinh Vũ sai một tên hạ nhân tới, nói là hẳn ngủ quên mất, bảo bọn Sách La Định tự luyện đi.

Tử Liêm cau mày: “Phù bất khởi A Đầu. (1)”

Sách La Định lại cười một tiếng: “Không đến càng tốt, đỡ phiền phức.”

42. Chương 42: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 42

Kỳ đi săn đến hẹn lại lên, cánh nam nhân toàn thành đều bắt đầu bàn tán các loại chuyện về cung nữ, con mồi.

Ngày này là đại hội đi săn của hoàng cung, tiến hành ở bãi săn tại thành đông.

Lần đi săn năm nay đã trở thành một mối quan tâm đặc biệt, bởi vì nghe nói đây là cuộc tranh tài giành ngôi vị quân chủ tương lai. Ban đầu, tất cả mọi người đều nghĩ Đường Tinh Trị thắng chắc rồi, nhưng ai mà biết tại thời điểm mấu chốt nhất Sách La Định lại chọn đứng về phe Đường Tinh Vũ, cho nên... thắng bại lại trở về thế cân bằng.

Mới sáng sớm, trong bãi săn đã tụ tập đầy người rồi.

Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng tới.

Trước giờ Hoàng hậu đều không thích những việc sát sinh như đi săn này cho lắm, nhưng mà hôm nay lại đến, chúng thần cũng có thể đoán ra, bà đến trợ uy cho Đường Tinh Trị.

Vinh phi và Đường Tinh Vũ cũng đến, tối qua Đường Tinh Vũ đi chơi kỹ viện về hơi muộn, còn uống quá nhiều cho nên sáng nay vẫn còn mắt nhắm mắt mở, dù sao cũng chẳng cần để ý đến hẳn làm gì, có Sách La Định là được.

Trong khi đó, Đường Tinh Trị lại uy phong凛冽 hơn nhiều.

Người của thư quán Hiểu Phong đều tới cả, mọi người đương nhiên là đến cổ vũ cho Đường Tinh Trị rồi, chỉ có Bạch Hiểu Nguyệt là còn chút lo lắng cho Sách La Định.

Nói ra cũng lạ, hôm nay không chỉ có quần thần tới, ngay cả Bạch thừa tướng đã từ chức nhiều năm, rất ít tham gia chính sự cũng tới.

Hiểu Nguyệt bị Bạch Hiểu Phong bố trí ngồi cạnh cha nàng, đỡ phải lo nàng chạy lung tung.

Trước khi cuộc tranh tài bắt đầu, Sách La Định cũng tới, toàn thân đen thui, mang theo sáu thuộc cấp, tất cả đều cầm cung nỏ.

Mấy người này vừa đến trường săn, tất cả mọi người đều thay Đường Tinh Trị vã mồ hôi hột – Được chứ, toàn là cao thủ cả!

“Sách La Định cũng thật là, không giúp hoàng huynh lại đi giúp người ngoài.”. Nguyệt Yên bưng chén trà, ngồi bên cạnh Hiểu Nguyệt, kế bên là Đường Nguyệt Như.

Hiểu Nguyệt nhìn Nguyệt Yên một chút.

“Cậu nói sao hần lại không giúp người mình chứ!”. Nguyệt Yên có vẻ bất mãn: “Hôm qua ta có mắng hần với nương, Hoàng nương ta còn mắng ta là trẻ con ngu ngốc, không biết gì nữa.”.

Sầm Miển đột nhiên cười.

Đường Nguyệt Yên liếc hần một cái: “Người cười cái gì?”.

Sầm Miển nhanh chóng lắc đầu.

Nguyệt Như bắt đắc dĩ, Nguyệt Yên đối với ai cũng vô cùng tốt, chỉ thích hung dữ với Sầm Miển thôi.

“Hoàng nương muội nói không sai chút nào.”. Nguyệt Như nói: “Không thể mắng Sách La Định được, nếu không thì đúng là không hiểu chuyện thật đấy!”.

Đường Nguyệt Yên mím môi, chẳng biết nói gì với mọi người nữa.

Hiểu Nguyệt càng thêm lo lắng.

Bạch thừa tướng bên cạnh bưng chén trà, vừa uống vừa tò mò hỏi: “Sách La Định chuẩn bị làm gì?”.

Hiểu Nguyệt không lên tiếng.

“Hần không nói với con à?”. Thừa tướng hỏi: “Thực ra chưa chắc đã cần giúp đỡ Đường Tinh Vũ, bất luận thắng thua cũng chẳng có điểm gì tốt cho Sách La Định cả.”.

Hiểu Nguyệt bĩu môi, liếc cha mình một cái.

A...

Bạch thừa tướng có chút ghen tỵ, vì Sách La Định mà lườm cha con à!

Thực ra thì hôm nay, có rất nhiều người nói Sách La Định thật quá bất công, bỏ đỡ người ngoài phản bội người nhà, bội tình bạc nghĩa gì gì đó, mà cứ người nào nói vậy Hiểu Nguyệt đều lườm người đó cả.

Trần Tinh cũng tới, cả người đã gầy đi một vòng, đi bên cạnh Thượng thư, trông bơ phờ mệt mỏi.

Đối với Trần Tinh, có rất nhiều người ngoài mặt thì tươi cười thăm hỏi, trong bụng lại không ngớt chê cười. Trần Tinh ngẩng đầu, thấy Bạch Hiểu Nguyệt cách đó không xa.

Lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang bưng chén trà chạy đến lều cỏ nơi Sách La Định nghỉ chân.

“Sao nàng lại vào đây, trên đầu mũi tên đều bôi dầu cả, cẩn thận chạm vào người!”. Sách La Định đẩy Hiểu Nguyệt ra bên ngoài.

Hiểu Nguyệt chén trà trên tay cho hần, còn giúp hần thắt dây áo choàng, hỏi hần: “Tối người thích ăn gì? Làm cho người.”.

Sách La Định thấy vẻ mặt nha đầu này đầy lo lắng, lắc đầu một cái: “Đi ra ngoài ăn đi, ta bảo Lão Lại chuẩn bị một bàn thật ngon.”.

Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, cau mày: “Không thèm, ta lại béo cho xem.”.

Sách La Định sờ mũi: “Béo chút chẳng phải rất tốt à.”.

Khóe miệng Hiểu Nguyệt lại cong lên một chút – Thích béo núc ních à?

Còn đang nói chuyện, Đường Tinh Vũ rất không tình nguyện từ bên ngoài đi vào, hỏi: “Sách La Định, đã xong chưa? Bắt đầu rồi.”

Hiếu Nguyệt nhận lại chén trà, còn dặn dò Sách La Định một câu: “Cẩn thận một chút.”, rồi rời khỏi.

Người đi rồi, Sách La Định vừa cầm cung tên lên thì lại nghe thấy Đường Tinh Vũ cười hì hì nói: “Người cũng có điểm phúc nhĩ, Bạch Hiếu Nguyệt cũng không tệ, sao người không đi cầu hôn đi, nếu đổi lại là ta...”.

Chưa đợi hắn nói xong, Sách La Định đã nhìn hắn một cái, mỉa mai cười một tiếng: “Lát nữa trong rừng thể nào cũng có hổ cái gấu mẹ, người có muốn chọn một con để thành thân không?”.

Cũng chẳng biết là Sách La Định đang nói đùa hay đang nhạo báng hắn, nhưng mà sắc mặt có chút đáng sợ. Đường Tinh Vũ thầm nghĩ người này có tật xấu gì à, khen Bạch Hiếu Nguyệt cũng không được sao? Nhưng mà vẫn không dám trêu chọc hắn, lát nữa còn phải dựa vào hắn nữa, cho nên bèn xoay người, chẳng khác nào trốn chạy mà đi ra.

Sách La Định vén rèm lều đi ra, đúng lúc thấy Trần Tĩnh ở phía trước cách đó không xa.

Trần Tĩnh gầy đến gần như mỏng dính rồi, vốn là một người khỏe mạnh như thế lại bị lặn qua lặn lại thành như vậy, nhưng mà điều mà Sách La Định chú ý tới chính là, Trần Tĩnh đang nhìn về phía đối diện... ánh mắt kia, có vẻ oán độc.

Nhìn theo tầm mắt hắn, Sách La Định để ý thấy đó là nơi người của thư quán Hiếu Phong đang tụ tập, Hiếu Nguyệt đang nói gì đó với Bạch Hiếu Phong.

Đúng lúc Bạch Hiếu Phong vừa mới ngẩng đầu lên, thấy Sách La Định đang đứng lại, quay đầu nhìn mình thì có chút khó hiểu.

Sách La Định hơi nghiêng đầu một cái, nhắc nhở Bạch Hiếu Phong – Nhìn Trần Tĩnh xem.

Bạch Hiếu Phong cau mày liếc mắt nhìn Trần Tĩnh, trong lòng nảy lên một cái – Chẳng lẽ Trần Tĩnh, nổi giận với Hiếu Nguyệt sao?!

Đến gần trưa, cuộc đi săn chính thức bắt đầu, mọi người cũng vào rừng.

Bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhanh chóng tìm được một chú nai non, chạy đuổi theo.

Sách La Định chấp tay sau lưng, ung dung đi vào rừng, phất tay ra hiệu, mấy thuộc cấp áo đen kia liền tản hết ra.

Đường Tinh Vũ đợi hồi lâu mà vẫn không thấy Sách La Định động thủ săn mồi, nhìn thấy một con nai chạy qua trước mắt, Sách La Định còn sờ đầu nó nữa.

“Này, người không săn thú à?”. Đường Tinh Vũ khoanh tay hỏi: “Nương ta mời người đến đâu phải để người đi chơi?”.

Sách La Định khoanh tay, nhìn hắn một chút, cười nhạt: “Thực ra thì khoảng độ hai ba tháng trước, Hoàng thượng đã phái thị vệ cả ngày bảo vệ an toàn cho Đường Tinh Trị và Đường Nguyệt Như. Người có biết tại sao không?”.

Đường Tinh Vũ hơi sững sờ nhìn Sách La Định.

Sách La Định kiếm một tảng đá ngồi xuống: “Nương người vì người mà đã làm nhiều chuyện, nhưng người thực sự muốn làm Hoàng đế à?”.

Đường Tinh Vũ hít sâu một hơi, nhìn xung quanh một chút, không phát hiện có người nào khác, chỉ có hắn và Sách La Định thôi.

“Trốn trong núi Đại Bình không phải sơn tặc, mà là mấy tên sát thủ do nương người mời về, lúc này còn quá quen thuộc địa hình nữa.”. Sách La Định nhặt một nhánh cây, rút cây dao găm ra tước.

“Ta cũng nhận được tin rồi, người nghĩ là Hoàng thượng còn chưa nhận được tin sao?”. Sách La Định cười hì hì hỏi Đường Tinh Vũ.

Đường Tinh Vũ nuốt ngụm nước bọt, cảm thấy khí lạnh đã dâng lên từ lòng bàn chân rồi.

Sách La Định làm như không nghe thấy, nói tiếp: “Đừng nói hôm nay ngươi không thể giết được Đường Tinh Trị, một khi những thích khách kia ra tay, cả ngươi cùng nương ngươi sẽ phải nhận kết quả gì, ngươi hẳn rõ ràng hơn ta.”

Mặt Đường Tinh Vũ trắng bệch, nhìn xung quanh một chút.

“Những thích khách kia mai phục ở đâu?”. Sách La Định hỏi.

“Ta...”. Đường Tinh Vũ khản trương.

Sách La Định đột nhiên ấn hấn xuống đất, gò má của Đường Tinh Vũ bị tì trên nền đất cứng rắn khiến hấn phải kinh hãi kêu lên.

Sách La Định đưa tay cầm nhánh cây ngay trước mắt hấn xuống đất, Đường Tinh Vũ sợ hãi đến quên mất cả kêu, hấn được nuông chiều từ nhỏ, đã từng gặp phải tình huống này bao giờ đâu.

Sách La Định cười một tiếng: “Hôm nay nếu xảy ra chuyện gì, không chỉ có ngươi cùng nương ngươi phải chết, Trần thượng thư cũng phải chết, trăm ngàn người trong gia tộc các ngươi cũng phải chết! Củ cải đường bị nhổ lên sẽ dính theo cả đất, ta dám cam đoan ngay cả mấy vị tình nhân ở Di Hồng Viện kia của ngươi cũng không có được kết quả tốt đẹp gì. Bây giờ ngươi có thể cứu người chỉ có ta, ngươi nói, ngươi sẽ giữ được mạng sống, ngươi không nói... chờ chết đi.”

“Ồ... Trong thân cây khô!”. Đường Tinh Vũ lắp bắp nói: “Bọn họ, ban đầu ở trong thung lũng, nhưng vì muốn hành thích cho nên ẩn mình trong thân cây khô.”

Sách La Định đứng lên, bỏ đi.

Đường Tinh Vũ nằm trên mặt đất, bị dọa cho tè cả ra quần. Thực ra thì... đang yên đang lành hấn cũng chẳng muốn làm Hoàng đế đâu, làm Vương gia được ăn uống vui đùa là sướng nhất rồi. Tất cả đều vì nương hấn và các thúc bá cứ một lòng muốn hấn làm Thái tử gì gì đó, bây giờ thì hay rồi, chọc phải Sách La Định.

Bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai đuổi theo con hươu non vào tận sâu trong rừng, cuối cùng cũng để nó chạy thoát, đã bắt được hai con thỏ, nhưng vẫn chưa bắt được con vật lớn chút nào.

Hồ Khai lại đột nhiên vỗ Đường Tinh Trị: “Có động tĩnh.”

Đường Tinh Trị cùng hấn bí mật đến sau một thân cây lớn: “Thứ gì vậy? Hươu à?”

“Sao ta lại nghe thấy tiếng vù vù vù vù nhỉ?”. Hồ Khai lượn xung quanh một lượt, bỗng... bên trên có người nói một câu: “Ngồi xuống.”

Hai người kinh hãi, vô thức cúi đầu một cái.

Một mũi tên “vèo” một cái bay qua.

Ban này may mà Đường Tinh Trị cúi đầu mới không bị tên bắn trúng, ngẩng đầu nhìn lên, được chứ, tên cắm vào cây khô ngập đến một nửa, ai mà ác thế chứ.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai xoay mặt một cái, thấy Sách La Định cầm cung đứng cách đó không xa.

Đường Tinh Trị giận không có chỗ trút đây này: “Sách La Định, ngươi...”

Chưa đợi hấn mở miệng, Sách La Định lại giương cung lên, bắn về phía cây khô bốn xung quanh liền mấy mũi tên. Mỗi mũi đều ghi rất sâu vào trong thân cây.

Đường Tinh Trị cùng Hồ Khai nghi ngờ nhìn Sách La Định, thầm nghĩ – Tên này điên à.

Sách La Định sau khi bắn tên xong, nhìn bốn xung quanh một chút, sau đó xoay người đi nơi khác.

“Tinh Trị à, hấn làm gì vậy?”

Hồ Khai hỏi Đường Tinh Trị một tiếng, Tinh Trị lại không hề lên tiếng.

Ngẩng đầu nhìn, thì thấy Đường Tinh Trị đang nhìn chằm chằm vào thân cây phía sau lưng.

Hồ Khai hỏi: “Tinh Trị?”.

“Cây đang chảy máu.”. Đường Tinh Trị chỉ vào thân cây.

Hồ Khai cũng tiến đến xem, quả nhiên! Thấy được từ lỗ mũi tên bắn vào thân cây kia, có máu chảy ra ngoài.

“Ái da!”. Hồ Khai chỉ tay.

Đường Tinh Trị thấy tại chỗ hắc chỉ có một lỗ thủng, vừa vặn có một con dao găm đâm đúng về phía eo hắc, nhưng mà, cánh tay cầm dao găm kia đã không thể cử động nữa rồi. Thích khách ẩn mình trong thân cây khô ấy, đã bị mũi tên của Sách La Định bắn chết rồi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau một cái.

Hồ Khai vỗ chân một cái, chạy qua kiểm tra mấy thân cây khác, phát hiện thì ra trong thân cây to lớn ấy đều rỗng ruột, bên trong có người trốn, đều cầm dao găm.

“Thật âm hiểm quá!”. Hồ Khai kéo Đường Tinh Trị: “Người đừng có đến gần thân cây, có người muốn ám sát người.”.

Mặt Đường Tinh Trị cũng hơi trắng, ban nãy nếu không phải Sách La Định bắn một mũi tên chết tên thích khách đó, có thể mình đã bị đâm một đao rồi.

“Người đoán là ai giở trò?”. Hồ Khai hỏi Đường Tinh Trị.

Đường Tinh Trị suy nghĩ một chút, than thở.

“Tám phần là Vinh phi rồi, ta thấy Sách La Định nhất định đã biết âm mưu của bọn họ nên mới quay qua chỗ họ giúp mình một tay đi?”. Hồ Khai nói nhỏ: “Xem ra chúng ta trách nhầm hắc rồi!”.

Đường Tinh Trị xoa mặt.

Hai người cũng chẳng còn tâm trạng nào mà tiếp tục săn thú nữa, đi ra phía ngoài rừng, lúc ra đến bên ngoài, nhóm thuộc hạ của họ cũng đã về tới, cũng bắt được nhiều con mồi khác nhau, thu hoạch rất lớn.

Đường Tinh Trị nhìn mấy thuộc hạ kia, bình thường đều là những tên vô dụng cả, sao hôm nay lại được việc như thế?

“Hoàng tử, chẳng biết xảy ra chuyện gì nữa, hôm nay con mồi cứ từ trên trời rớt xuống cả.”. Một thuộc hạ ngây ngốc kể: “Thuộc hạ vừa mới vươn vai một cái, trên trời đã rớt xuống một con nai non rồi!”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau một cái, than thở - Tám phần là Sách La Định bố trí mấy thuộc hạ kia giúp đỡ rồi.

43. Chương 43: Bản Thảo Của Tử Khiêm – Số 43 – Chương Kết

Chờ đến khi kết thúc cuộc đi săn, hoàng thượng tự mình dẫn theo quần thần đến kiểm kê con mồi.

Thấy Đường Tinh Trị cùng Hồ Khai dẫn đầu đi ra, đám thị vệ sau lưng hắc kéo theo rất nhiều con mồi, vô cùng khí thế.

Vinh phi vừa nhìn thấy Đường Tinh Trị vẫn khỏe mạnh không hề hấn gì, khẽ cau mày.

Lúc này, lại thấy Đường Tinh Vũ cũng đi ra, đầu tóc bờ phờ, đám thị vệ sau lưng đến một con thỏ cũng không bắt được, hơn nữa, còn không thấy Sách La Định đâu.

Vinh phi chạy đến hỏi Đường Tinh Vũ, Tinh Vũ cau mày một mực lắc đầu.

Lúc này Vinh phi mới phát hiện ra trên má Đường Tinh Vũ bị trầy xước một mảng lớn, hơn nữa trên người còn có mùi khai... làm sao vậy?

Người của thư quán Hiểu Phong đều chúc mừng Đường Tinh Trị, Bạch Hiểu Nguyệt nhìn bốn xung quanh, không tìm thấy Sách La Định, hơi lo lắng một chút, đi mấy bước về phía rừng cây.

Hoàng thượng cũng khen ngợi Đường Tinh Trị mấy câu, rồi xoay mặt hỏi Đường Tinh Vũ: “Tinh Vũ, lần này con không thu hoạch được gì sao?”.

Đường Tinh Vũ đột nhiên cảm thấy vị phụ vương thường ngày hiền từ nhân hậu của mình đột nhiên lại trở nên đáng sợ, lắp bắp gật đầu: “Dạ...”.

“Sách tướng quân đâu rồi?”. Hoàng thượng vừa hỏi vừa cười nhìn Vinh phi: “Trẫm đặc biệt phái Sách tướng quân đến giúp Tinh Vũ mà, sao lại không phản công được thế? Liệu có phải do nương con dạy dỗ chưa đến nơi đến chốn hay không?”.

Lúc này gương mặt Vinh phi cũng trắng bệch, há miệng. Đường Tinh Vũ nhớ lại những lời Sách La Định dạy hần lúc chuẩn bị đi ra, vội vã cầu xin tha thứ: “Không phải... Không phải lỗi của nương con đâu. Phụ vương, đều là lỗi của con cả, ngài muốn phạt thì cứ phạt con được rồi, xin hãy tha cho nương con.”.

Vinh phi kinh ngạc nhìn Đường Tinh Vũ – Đứa nhỏ này trời sinh chẳng có điểm gì tốt, vậy mà hôm nay lại hoạn nạn thấy chân tình, còn tự mình gánh tội mà cầu xin tha lỗi cho bà nữa.”.

Hoàng thượng im lặng chốc lát, đưa tay vỗ bả vai Tinh Vũ: “Tinh Vũ, cũng rất hiếu thuận nhỉ. Nể tình con hiếu thuận như thế, lần này bỏ qua đi, nhớ kỹ, không có lần sau.”.

Đường Tinh Vũ cùng Vinh phi nhanh chóng gật đầu, coi như tránh được một kiếp, nhưng mà, tương lai sau này sẽ chẳng thể khá hơn được nữa rồi. Lúc này, đừng nói đến chuyện bọn họ không bao giờ dám tơ tưởng đến việc tranh giành ngai vị Hoàng đế nữa, chỉ cần có thể sống yên ổn qua nửa đời còn lại đã tốt lắm rồi, tốt nhất là rời khỏi Hoàng thành, nếu không Hoàng hậu và Lệ phi cũng sẽ không bao giờ từ bỏ ý đồ.

Bạch Hiểu Phong đến nhìn Đường Tinh Trị một cái, lúc trở về đã không thấy Bạch Hiểu Nguyệt đâu, nhanh chóng chạy đến hỏi Bạch thừa tướng: “Cha, Hiểu Nguyệt đâu rồi?”.

Thừa tướng vẫn đang uống trà, còn gật gù nói: “Ừ... Sách La Định này đúng là bất ngờ thật, không sợ vinh nhục rất có phong độ của đại tướng, chắc chắn...”.

“Cha!”. Bạch Hiểu Phong gấp gáp: “Hiểu Nguyệt đâu rồi?!”.

Bạch thừa tướng nhìn chung quanh một chút: “Chẳng phải đi cùng con sao?”.

Bạch Hiểu Phong giật mình, quay đầu lại, thấy Trần thượng thư cũng đang tìm kiếm xung quanh – Trần Tinh không ở bên cạnh hần.

“Nguy rồi!”. Bạch Hiểu Phong nói thầm một tiếng, nhanh chóng chạy về hướng rừng cây.

“Ái cha!”.

Bạch Hiểu Nguyệt bị người ta kéo vào trong rừng, cuối cùng bị ném thẳng xuống đất.

Nằm trên mặt đất, Hiểu Nguyệt ngồi dậy, tay cũng bị xước, ngẩng đầu nhìn lên cũng sợ hết cả hồn – Là Trần Tinh.

Lúc này hai mắt Trần Tinh đỏ bừng, mặt thì trắng toát, xem ra bệnh cũng không nhẹ.

Hiểu Nguyệt thấy đáng vẻ hần đáng sợ kinh khủng như thế, cau mày: “Người làm gì vậy?”.

Trần Tinh chỉ Hiểu Nguyệt: “Đều tại ngươi, ngươi hại ta mất hết danh dự.”.

Hiểu Nguyệt mở to mắt, hoàn toàn chẳng hiểu hần nói cái gì.

“Uổng cho ngươi thân là danh môn thực nữ, thiên kim nhà Tể tướng, giữa ban ngày ban mặt còn vô liêm sỉ đi lúi lúi kéo kéo với Sách La Định!”. Trần Tinh đưa tay móc ra một con dao găm: “Nếu không phải vì ngươi, sao ta lại có thể uống say đến nỗi bị đám kỹ nữ kia trêu cợt được, tất cả đều tại ngươi hại ta!”.

Hiếu Nguyệt có vẻ cũng hiểu đại khái hấn nói gì rồi, nhanh chóng bò dậy: “Người nói những cái gì đó, tự người uống rượu sinh sự, liên quan gì đến ta.” Vừa nói nàng vừa quan sát đường xung quanh, thấy chỗ này cách bìa rừng cũng không xa lắm, Hiếu Nguyệt liền nhảy dựng lên kêu: “Cứu mạng với!”

Nhưng mà nàng vừa kêu lên, Trần Tĩnh cũng kinh hãi, giương dao định bắt Hiếu Nguyệt lại. Hiếu Nguyệt tránh hai cái, xoay người bỏ chạy, Trần Tĩnh đuổi theo phía sau.

Hiếu Nguyệt sợ hãi bỏ chạy không có nhìn đường, Trần Tĩnh cũng đuổi sát phía sau.

Hiếu Nguyệt vừa chạy vừa hô cứu mạng, còn phải vừa quay đầu quan sát để không cho Trần Tĩnh đuổi kịp, vừa hoảng loạn một cái liền bị trượt chân...

“Ái da!” Hiếu Nguyệt không chú ý thấy phía trước có một cái dốc đứng, lập tức lăn xuống, cuối cùng là “ùm” một tiếng.

“Á!” Hiếu Nguyệt sắc mặt một ngụm nước, biết mình rớt xuống sông rồi, nàng không biết bơi, trước đây đã bị ngã xuống nước một lần cho nên vô cùng sợ nước.

Hiếu Nguyệt vật lộn tránh bị uống vài ngụm nước, bây giờ cũng cảm thấy bất lực rồi.

Trần Tĩnh đứng trên cao nhìn rõ ràng, suy nghĩ một chút rồi xoay người bỏ chạy.

Hiếu Nguyệt giằng co dưới nước, kêu lên mấy tiếng, cuối cùng không còn sức để mà thở nữa... cứ thế bắt đầu chìm xuống... đồng thời, nàng nghe thấy “ùm” một tiếng nữa, hình như có gì đó rơi xuống nước, sau đó... lại cảm thấy có người kéo nàng ra khỏi mặt nước, nàng có thể thở được rồi!

Hiếu Nguyệt vừa ho khan vừa thở, cảm giác vừa đen thui, vừa lạnh lẽo lại suýt nữa ngạt thở chết này hình như đã từng biết qua.

Hiếu Nguyệt mở to mắt ra nhìn lên, trong khoảnh khắc ấy, nàng đã nghĩ rằng mình lại thiếp đi, tiếp tục mơ về giấc mộng thường gặp mấy năm nay.

Nàng lại thấy được một đại anh hùng y phục màu đen, khuôn ngực vững chắc, còn cả chiếc cằm thật đẹp hoàn toàn khác với đám văn nhân.

“Hiếu Nguyệt.”

Hiếu Nguyệt cảm thấy mình bị lắc hai cái, nước uống vào ban nãy cũng bị lắc ra gần hết rồi, vừa mở to hai mắt nhìn... quả nhiên là Sách La Định đã cứu nàng lên.

“Oa...”

Hiếu Nguyệt vốn định mở miệng gọi một tiếng “Sách La Định”, chẳng ngờ vừa mới mở miệng đã khóc lên rồi.

Sách La Định bị dọa cho giật mình, đưa tay gỡ đầu, có thể khóc chứng tỏ chưa bị chết đuối... nhưng mà không biết có bị ngã hồng mắt không đây.

Thực ra ban nãy hấn vẫn còn ở trong rừng, định tìm xem còn con cá lọt lưới nào nữa không thì lại nghe thấy có người kêu cứu mạng, hình như còn là giọng của Hiếu Nguyệt nữa. Hấn chạy tới nơi thì thấy Trần Tĩnh đang chạy trốn, cũng không kịp bắt hấn lại, vừa chạy đến sườn núi nhìn thì... quả nhiên Hiếu Nguyệt rớt xuống nước rồi.

Hiếu Nguyệt khóc một lúc lâu, cầm ống tay áo Sách La Định lau nước mắt, lau một lúc rồi cũng cảm thấy kỳ lạ, sao quần áo Sách La Định lại không ướt vậy?

Cuối cùng cũng nín khóc, có chút khó hiểu nhìn bốn xung quanh một chút.

Sách La Định dở khóc dở cười: “Nàng giỏi thật, ngã xuống vùng nước mà cũng suýt nữa chết đuối.”

Hiếu Nguyệt nháy mắt mấy cái, nhìn về phía sau lưng hấn xem, thì ra mình lăn xuống vùng nước chứ chẳng phải ngã xuống con sông nào cả, nước còn rất trong nữa. Nhìn thấy cả đáy, sâu lắm thì cũng chỉ đến gần eo mà thôi... ách...

Sách La Định cởi áo khoác, chọn chỗ khô ráo trèo lên người nàng, bế nàng về: “Nàng chờ xem, ta mang nàng về giao cho Bạch Hiểu Phong rồi sẽ đi tìm Trần Tĩnh, gia lột sạch hắn để giúp nàng xả giận!”.

Hiểu Nguyệt mím môi, tựa vào ngực Sách La Định – Chỉ có người tốt nhất.

Vừa nghĩ đến đây, bên trên lại truyền đến tiếng “ái da”.

Sau đó lại thấy Trần Tĩnh lặn lông lốc xuống, lặn thẳng đến bên chân Sách La Định.

Sách La Định đập một cước chặn lại, hơi khó hiểu nhìn lên.

Lại thấy Bạch Hiểu Phong xuất hiện trên sườn núi, vừa nhìn thấy Sách La Định đang bế Bạch Hiểu Nguyệt bên dưới, Hiểu Nguyệt ướm dẫm cả người, trèo áo choàng của Sách La Định, rúc trong lòng hắn, hẳn không bị thương.

Bạch Hiểu Phong thở phào nhẹ nhõm, lúc quan trọng vẫn chỉ có Sách La Định tương đối đáng tin.

“Tìm được không?”.

Lúc này, bên trên lại truyền đến tiếng của những người khác.

Chỉ trong chốc lát, Bạch thừa tướng dẫn đầu một đám người đến, cả người của thư quán Hiểu Phong cũng đến đông đủ, chẳng biết Trình Tử Khiêm đi đâu hết một vòng, ngay cả Hoàng thượng cũng mò tới.

Hiểu Nguyệt vội vàng rúc vào trong y phục Sách La Định.

Sách La Định không biết phải nói sao, hỏi: “Các người tới hết làm gì vậy?”.

“Sách ái khanh, Hiểu Nguyệt có sao không?!” Hoàng thượng ôm một gốc cây nhòm xuống.

“Trần Tĩnh, người, thật là người...”. Trần Cần Thái giống như sắp tức chết đến nơi.

Sách La Định nhìn Trần Tĩnh nằm bên chân một chút, lắc đầu một cái, bế Hiểu Nguyệt lên núi, Nguyệt Như cùng Nguyệt Yên vội vàng đỡ nàng đến xe ngựa, giúp Hiểu Nguyệt thay quần áo, cẩn thận lát nữa lại ốm.

“Sách ái khanh à?”. Hoàng thượng kéo Sách La Định đang định chạy đi thay quần áo lại, nói: “Danh tiết của con gái người ta rất quan trọng đấy, người xem...”.

Sách La Định nháy mắt mấy cái, nhìn Hoàng đế: “Ta xem cái gì?”.

“Người xem, Hiểu Nguyệt cô nương vừa bị người kéo lại vừa bị người bế, có phải không nào?”. Vừa nói vừa ra hiệu cho Sách La Định nhìn Bạch thừa tướng đang đen mặt phía sau.

Sách La Định quay đầu lại, đối mắt với Bạch thừa tướng, Bạch thừa tướng có vẻ hơi lúng túng một chút, sờ cằm.

Sách La Định đột nhiên “phụt” một tiếng, lại nghĩ đến chuyện “con gái bị lưu manh” cướp mất rồi...

Thừa tướng quan sát Sách La Định trên dưới một lượt, thở dài, cứ quyết định vậy đi, cũng có không ít đại thần đã đến bên cạnh hắn nói chúc mừng rồi.

Hiểu Nguyệt tránh trong xe ngựa, thay quần áo xong thì lại thấy Tiểu Ngọc chạy về, chui vào xe nói: “Tiểu thư tiểu thư, Tể tướng gả cô cho Sách tướng quân rồi đó!”.

Hiểu Nguyệt giật mình, suy nghĩ một chút, nói: “Vậy Sách La Định đâu?”.

Tiểu Ngọc nghe đến đó lại đột nhiên vui vẻ, che miệng cười.

“Em cười cái gì?”. Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Tiểu thư, cô nhìn một chút xem, lần đầu tiên em thấy lão gia hết cách như vậy đấy.”.

Hiểu Nguyệt khó hiểu, vịn cửa sổ xe ngựa nhìn ra ngoài xem, lại thấy cách đó không xa, Sách La Định đang cùng Bạch thừa tướng đi về.

Sách La Định một tay vỗ vai Thừa tướng, vừa nói còn vừa giật râu hắn nữa.

Hiếu Nguyệt há to miệng: “Cha ta không nổi điên à?”.

“Cha nổi điên cái gì, cậu con rể này cha hài lòng biết mấy.”.

Lúc này, giọng nói của Bạch Hiểu Phong truyền từ ngoài vào.

Hiếu Nguyệt ghé đầu ra nhìn.

Bạch Hiểu Phong khoanh tay: “Cứ cảm thấy quá lời cho Sách La Định rồi.”.

Trình Tử Khiêm ở bên cạnh cũng nhanh chóng ghi chép: “Lần này có thể nói là Lão Sách trong họa được phúc.”.

Còn đang nói thì lại thấy Đường Tinh Trị đến bên cạnh xe ngựa.

Hiếu Nguyệt thấy hân, vội rụt người về.

Bạch Hiểu Phong nhìn Đường Tinh Trị - Xem ra tiểu tử này không được vui, Hiếu Nguyệt và Sách La Định đôi bên tình nguyện, cả Hoàng thượng cũng lên tiếng rồi.

Đường Tinh Trị có chút buồn bã, nhưng mà, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Con người Sách La Định thực sự không tệ, chắc là có thể chăm sóc cho Hiếu Nguyệt cô nương thật tốt, ta cũng yên tâm.”.

Bạch Hiểu Phong hơi giật mình, trong xe ngựa, Hiếu Nguyệt khẽ mỉm cười – Không phải vì Hoàng thượng mở miệng nên Đường Tinh Trị mới chịu khuất phục, mà bởi vì hân thực lòng phục Sách La Định.

Nghĩ đến đây, Hiếu Nguyệt vén rèm lên, muốn ra ngoài xem một chút, lại nhìn thấy cái bản mặt to đùng của Sách La Định ở ngay cửa xe, còn đang trừng ra cái vẻ du côn mà cười với nàng: “Ha hả.”.

Hiếu Nguyệt giật mình, “bộp” một tiếng, đập thẳng cái màn hình xe vào mặt Sách La Định – Chẳng lẽ thật sự là tên lưu manh sao?

Hôm sau, làn sóng tin đồn lại càng lúc càng dâng cao hơn.

Gần đây, dân chúng hoàng thành đã bị hàng loạt cái loại tinh thần kích thích khiến tinh thần dâng lên quá cao, nhưng cũng chẳng có cái nào có thể sánh được với tin đồn này.

Đường Tinh Trị chỉ có một mình lại có thể chiến thắng Đường Tinh Vũ được Sách La Định giúp đỡ. Hoàng thượng lập hân làm Thái tử, thành người thừa kế ngai vị Hoàng đế chân chính. Ban đầu, có thể nói tin này xứng đáng là tin tức lớn nhất cả thiên hạ, đủ để chiếm trọn toàn bộ thời gian cơm tởi của dân chúng hoàng thành rồi, vậy mà vẫn còn một cái tin khác còn ác liệt hơn – Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt đính hôn.

Tin tức này có thể sánh ngang sấm dậy giữa trời, toàn bộ dân chúng hoàng thành đều đang tự hỏi – Tại sao chứ?!

Bản thảo của Tử Khiêm viết rất mơ hồ, mọi người đồn đại nhau mới biết được rằng, Bạch Hiểu Nguyệt bắt cần rút xuống nước, Sách La Định xả thân cứu giúp cho nên Bạch Hiểu Nguyệt đã lấy thân báo đáp. Chỉ là tất cả dân chúng hoàng thành đều đang thắc mắc – Trên núi Đại Bình có sông à? Cùng lắm lúc trời mưa cũng chỉ tạo ra mấy cái vũng nước thôi mà.

Nhưng mà, mặc kệ bên ngoài đồn đại ra sao, mấy ngày nay Hiếu Nguyệt đều vô cùng hạnh phúc.

Kể từ sau khi đính hôn, tới đến Hiếu Nguyệt lại chẳng thể nào ngủ được, chui vào chăn rõ sớm nhưng lại trần trọc không thôi, Nguyệt Như và Nguyệt Yên thường xuyên đến quấy rối nàng còn Nguyên Bảo Bảo lại bắt đầu liệt kê những chuyện liên quan đến hôn lễ, Hiếu Nguyệt càng khẩn trương hơn, mãi cho đến tận tờ mờ sáng mới mơ màng thiếp đi.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hiếu Nguyệt giật mình tỉnh lại – Ái da, quên nấu mỳ cho Sách La Định rồi.

Vừa định mặc quần áo thì lại nghe thấy từ ngoài cửa có tiếng động.

Hiếu Nguyệt còn tưởng là Tiểu Ngọc mang quần áo đến cho nàng, bèn gọi: “Vào đi.”.

Vừa mới dứt lời, cửa được mở ra, Sách La Định ghé đầu liếc vào phòng một cái.

Hiếu Nguyệt kinh ngạc: “Sách La Định à?”.

Sách La Định cầm một hộp thức ăn đi vào, ngồi xuống bên cạnh Hiếu Nguyệt, đưa hộp thức ăn cho nàng: “Ăn sáng.”.

Hiếu Nguyệt mở hộp ra, liếc nhìn đồ ăn trong hộp – Bánh bao.

Sách La Định hơi lúng túng gỡ đầu, có vẻ hơi ngại ngùng một chút, Hiếu Nguyệt mặc đồ khá mỏng, Sách La Định vừa liếc nhìn một cái đã vội vàng ngẩng mặt nhìn trời.

Hiếu Nguyệt cầm đôi đũa gấp bánh bao, kéo tay áo Sách La Định.

Sách La Định cúi đầu nhìn nàng.

Hiếu Nguyệt mỉm cười, đút vào miệng hán một chiếc bánh bao.

Sách La Định nhai bánh, tiếp tục nhìn trời... vành tai đỏ rực, sao nha đầu này lại mặc ít thế chứ, nhìn thấy chết người, đầu cứ ong ong.

Hiếu Nguyệt hạnh phúc muốn chết, tiếp tục trêu chọc Sách La Định, chàng Đại tướng quân này ngay thơ chết mất!

Ngoài cửa, Trình Tử Khiêm đứng bên ngưỡng cửa, vừa ghi chép vừa lắc đầu.

Bạch Hiếu Phong cũng xán tới, hỏi: “Sao rồi?”.

“Tiểu muội người đang trêu ghẹo Lão Sách.”. Trình Tử Khiêm phát tay: “Đời này lão Sách chưa từng yêu đương gì, lần đầu đó lần đầu, non nớt chẳng khác nào tên ngốc.”.

“Vậy à?!” Bạch Hiếu Nguyệt sờ cằm: “Thì ra Sách La Định chàng ngố à?”.

Tử Khiêm cười ha hả, gật đầu một cái: “Đôi thứ nhất này, ngây thơ nhỉ!”.

“Đôi thứ nhất?”. Bạch Hiếu Phong không hiểu.

Tử Khiêm ngoắc tay, nói: “Đi, dẫn người đi xem đôi thứ hai.”.

Bạch Hiếu Phong đi theo Trình Tử Khiêm rời khỏi phòng Bạch Hiếu Nguyệt, đi sang một khu phòng khác.

Đến trong sân viện của Sầm Miễn.

Sầm Miễn đang ngồi cạnh bàn đọc sách, Đường Nguyệt Yên đứng bên cạnh.

Sầm Miễn khó hiểu nhìn Nguyệt Yên.

Nguyệt Yên cầm trong tay một lồng canh, đặt xuống trước mặt hán: “Ăn!”.

Sầm Miễn mờ mịt: “Cái gì vậy?”.

“Gà hầm nhân sâm!”. Nguyệt Yên nói.

Sầm Miễn mở lồng canh ra nhìn qua, lại nhìn Đường Nguyệt Yên: “Há... màu đen à?”.

Nguyệt Yên bĩu môi: “Gà đen.”.

Khóe miệng Sầm Miễn méo xẹo: “Gà đen... vậy sao nước canh cũng có màu đen?”.

“Người có ăn không?!”. Nguyệt Yên đưa tay cho hán xem, bàn tay bị quấn chặt mấy vòng băng vải: “Lần đầu tiên bản công chúa xuống bếp, người dám bỏ lại một cái xương gà thì chết chắc!”.

“Được được...”. Sầm Miễn nhắm mắt ăn cháo gà, có phải Nguyệt Yên đổ cả nửa vại muối vào không nhỉ? Mặn quá!

Nguyệt Yên mỉm cười ngồi xuống cạnh hán: “Ăn nhiều chút, lát nữa đến trưa sẽ ăn ba ba hầm, ta đã hầm rồi.”.

“Khụ khụ...”. Sầm Miễn che miệng – Không phải chứ? Ăn một bữa còn chưa đủ? Gà hầm đã thành như vậy, ba ba hầm thì còn thành cái dạng gì nữa đây?

Trình Tử Khiêm lại ghi chép một cái, xoay người ra khỏi sân.

Bạch Hiểu Phong cũng cùng đi ra ngoài, thầm nghĩ Nguyệt Yên thích Sầm Miễn rồi à? Khó trách sao mấy hôm trước nghe Đường Tinh Trị bảo Nguyệt Yên đồng ý hôn sự với Sầm Miễn, nhưng mà, hình như Sầm Miễn vẫn chưa biết gì thì phải.

“Phu tử.”

Tử Khiêm cùng Bạch Hiểu Phong đều dừng chân lại,

Quay đầu sang, thấy người gọi là Tiểu Ngọc.

Bạch Hiểu Phong hỏi nàng có việc gì vậy.

Tiểu Ngọc mỉm cười nói: “Tam công chúa nấu trà, hỏi ngài có muốn đến uống một chén không.”

Bạch Hiểu Phong suy nghĩ một chút, cười một tiếng, hớn hờ chạy đi.

Trình Tử Khiêm lấy giấy bút ra, viết “Cấp thứ ba.”, sau đó thích điên mà chạy đi nhìn trộm.

Nơi nào có người sinh sống thì nơi đó ắt sẽ có tin đồn. Vạn vật trên thế gian không ngừng sinh trưởng thì những lời đồn đại trên thế gian cũng là bất diệt trường tồn, mà tin đồn cũng cần phải tùy theo sở thích của người nghe mà thay đổi cho phù hợp.

Khi dân chúng toàn thành đã nghĩ mọi đầu đã vào đó cả rồi, chính lúc máu buồn chuyện bắt đầu lắng xuống thì ngay lập tức... tin đồn mới lại đường lan truyền.

Lúc này, tin đồn lại càng thêm đặc sắc hơn nữa, phần lớn đều là những chuyện yêu đương của từng đôi từng lứa trong thư quán Hiểu Phong.

Hôm nay có thể là Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt cùng nhau ngắm trăng, ngày mai có lẽ lại là Bạch Hiểu Phong giúp Đường Nguyệt Như kẻ mày, sau đó lại đến Sầm Miễn bị Đường Nguyệt Yên kéo thẳng vào phòng, hôm sau nữa lại có thể là Đường Tinh Trị gặp phải một cô nương ngoại tộc nào đó, lửa tình nhen nhóm.

Tóm lại, trong thư quán có cái tuyệt của thư quán, mà ngoài thư quán cũng có cái đặc sắc của bên ngoài.

Tuyệt vời nhất đương nhiên chính là Trình Tử Khiêm, Bản Thảo Của Tử Khiêm hẳn viết chính là thứ được người ta giành giết nhiều nhất trong cả hoàng thành, chuyện trai tài gái sắc tao khách văn nhân đều được rớt rít lưu truyền, ngay cả những khách lữ hành nơi khác đi ngang qua cũng phải điểm mặt chỉ danh mua bằng được một từ Bản thảo của Tử Khiêm mới chịu, để xem qua một chút, chuyện bát quái ở thư quán Hiểu Phong này hấp dẫn nhường nào.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hieu-phong-thu-quan-bat-quai-su>